

Đi Sang Nhật Kỳ
Quảng Lăng Tân Nhì

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Vị Bác Sĩ Bước Ra Từ Truyện Tranh

Chương 2: Nước Sôi Vô Vị

Chương 3: Thì Ra Là Chị

Chương 4: Muốn Nhận Được, Trước Phải Cho Đi

Chương 5: Chỉ Có Đi Vào Tim Tôi, Thì Mới Vào Được Nhà Tôi

Chương 6: Có Người Nào Muốn Người Khác Biết Mình Trí Nhớ Không Trọn Vẹn

Chương 7: Tôi ‘Nhẫn’ Lâu Như Vậy, Sao Tôi Không Thể ‘Vong’ Được?

Chương 8: Để Làm Được Hai Điều Ấy, Bàn Tay Tôi Phải Ổn Trọng, Thực Ổn Trọng

Chương 9: Bốn Người Được Không?

Chương 10: Cũng Như Mới Quen Thôi

Chương 11: Đừng Nhìn Tôi, Được Không?

Chương 12: Kiếp Này Thậm Chí Tôi Còn Chưa Năm Chắc Được

Chương 13: Tôi Hi Vọng Từ Giờ Về Sau Có Thể Tìm Cô

Chương 14: Tối Bây Giờ Tôi Chưa Từng

Chương 15: Chị Hãy Nói Một Chút Về Cuộc Sống Trước Kia

Chương 16: Chuông Điện Thoại Nửa Đêm

Chương 17: Một Đóa Gái Hồng Lâu

Chương 18: Ánh Mắt Trần Ngập Dục Vọng

Chương 19: Khóa Trái Thư Phòng

Chương 20: Uống Rượu Độc Giải Khát

Chương 21: Thiếu Nữ Đang Yêu

Chương 22: Nụ Hôn Đột Ngột

Chương 23: Tôi Vĩnh Viễn Không Hối Hận

Chương 24: Cùng Bốn Người Nói Chuyện Phiếm

Chương 25: Cho Em Một Ít Thời Gian
Chương 26: Đẹp Là Để Cho Người Khác Thường Thức
Chương 27: Hàn Sanh, Đừng Đi!
Chương 28: Cho Tôi Ôm Cậu Một Cái Nhé
Chương 29: Cuộc Điện Thoại Thần Bí
Chương 30: Chỉ Cần Nghĩ Đến Ngày Mai Còn Có Thể Gặp Được Cậu
Chương 31: Căn Bản Là Không Có Lễ Đính Hôn Đúng Không?
Chương 32: Hai Người Các Người Có Cần Phải Nhất Trí Như Vậy Không?
Chương 33: Chị Dương Nhiên Sẽ Mừng Cho Em
Chương 34: Tôi Muốn Gặp Cậu
Chương 35: Tốt Nhất Đừng Bao Giờ Nhớ Ra Tôi!
Chương 36: Chị Đã Gặp Biểu Tỷ Phu Của Em Chưa?
Chương 37: Qua Ngày Mai Chị Sẽ Trở Về Như Trước
Chương 38: Đến Lúc Đó, Mọi Người Đừng Quá Kinh Ngạc
Chương 39: Có Muốn Em Chia Sẻ Với Chị Một Bí Mật Không?
Chương 40: Trong Lòng Người Đó Có Chị Sao?
Chương 41: Chị Vĩnh Viễn Sẽ Không Mất Đi Em
Chương 42: Bí Mật Giữa Nữ Nhân
Chương 43: Có Được Cả Đời
Chương 44: Ít Nhất Tôi Đã Bắt Đầu Lựa Chọn Cuộc Sống Mới
Chương 45: Bình Thủy Tinh Trên Giá Sách
Chương 46: Chị Sẽ Yêu Em Giống Như Yêu Người Đó Chứ?
Chương 47: Nữ Nhân Xa Lạ
Chương 48: Là Trầm Hàn Sanh Nào?
Chương 49: Phải Nói Cho Chị Ấy Biết Tất Cả!
Chương 50: Xin Chị Đừng Vì Vậy Mà Tuyệt Vọng!
Chương 51: Nhật Ký Yêu Sanh (1)
Chương 52: Nhật Ký Yêu Sanh (2)
Chương 53: Nhật Ký Yêu Sanh (3)
Chương 54: Nhật Ký Yêu Sanh (4)
Chương 55: Nhật Ký Yêu Sanh (5)

Chương 56: Nhật Ký Yêu Sanh (6)
Chương 57: Nhật Ký Yêu Sanh (7)
Chương 58: Nhật Ký Yêu Sanh (8)
Chương 59: Nhật Ký Yêu Sanh (9)
Chương 60: Nhật Ký Yêu Sanh (10)
Chương 61: Nhật Ký Yêu Sanh (11)
Chương 62: Nhật Ký Yêu Sanh (12)
Chương 63: Nhật Ký Yêu Sanh (13)
Chương 64: Tố Không Dám Nhìn Đến
Chương 65: Trong Lời Hứa Không Nhắc Đến Đứa Bé
Chương 66: Cuộc Đời Tố, Không Thể Chịu Nỗi Lừa Gạt Nữa
Chương 67: Chuyện Quan Trọng Nhất Trước Mắt Là Ly Hôn
Chương 68: Đừng Hối Hận Là Được
Chương 69: Tình Yêu Là Một Cuộc Chiến Tranh
Chương 70: Tố Chỉ Muốn Ở Bên Cạnh Cậu
Chương 71: Chỉ Lừa Gạt Cậu Một Lần
Chương 72: Sự Kiên Nhẫn Sắp Đến Giới Hạn
Chương 73: Cảm Giác Được Đau Nhức, Còn Tốt Hơn Không Cảm Giác Được Gì
Chương 74: Muốn Phá Hư Hôn Nhân
Chương 75: Biểu Tỷ Phu, Em Có Chút Chuyện Muốn Nói
Chương 76: Bại Bởi Một Cô Gái
Chương 77: Đã Đê Tiện Đến Cảnh Giới Vô Định?
Chương 78: Tôi Khó Chịu, Các Người Đừng Mong Dễ Chịu!
Chương 79: Lúc Đó Thế Nào Lại Bị Tai Nạn Xe Cộ
Chương 80: Chân Tướng Tai Nạn Giao Thông
Chương 81: Vì Sao Cố Ý Quên Tố?
Chương 82: Chúng Ta Tha Thứ Cho Nhau, Được Không?
Chương 83: Chúng Ta Cùng Tìm Người Đó Trở Về Được Không?
Chương 84: Đồ Ngốc, Thì Ra Là Vậy Sao?
Chương 85: Tuyệt Nhi Bị Đón Đi
Chương 86: Tôi Sẽ Giết Anh

Chương 87: Đừng Làm Chuyện Khiến Mình Hồi Hận!
Chương 88: Em Đường Nhiên Cũng Có Thể Hiểu
Chương 89: Anh Đồng Ý Ly Hôn Với Em
Chương 90: Anh Muốn Em Giúp Anh Đạt Mục Tiêu
Chương 91: Cậu Rốt Cuộc Muốn Tố Thế Nào?
Chương 92: Duyệt Nhan, Xin Em Hãy Giúp Một Tay
Chương 93: Nếu Như Tôi Giúp Chị, Chị Có Thể Cho Hồi Báo Gì Cho Tôi?
Chương 94: Ôi Nói Tôi Sẽ Liều Mạng Với Anh!
Chương 95: Tôi Sẽ Cho Tất Cả Biết Bộ Mặt Thật Của Anh
Chương 96: Sau Đây Tố Nhất Định Sẽ Nhớ Ra Cậu
Chương 97: Em Biết Một Người Đặc Biệt
Chương 98: Anh Sẽ Được Mở Rộng Tâm Mắt
Chương 99: Chị Ấy Vẫn Là Người Thân
Chương 100: Cho Tôi Con Đường Sống
Chương 101: Trừ Phi Cậu Nhớ Ra Tôi
Chương 102: Viên Bi Dẫn Đến Bí Mật
Chương 103: Vì Chị Bần Khoản
Chương 104: Em Cho Chị Một Dao, Còn Tốt Hơn Chị Từ Từ Tự Sát
Chương 105: Tha Thứ Cho Tố Lần Thứ Hai Yêu Cậu
Chương 106: Tình Cảm Không Chuyển Dời, Đến Chết Không Thay Đổi
Chương 107: Vì Người Yêu Tôi, Tôi Sẽ Yêu Quý Bản Thân Gấp Bội
Chương 108: Cậu Chỉ Muốn Đòi Mạng Tố Thôi
Chương 109: Đừng Hận Tố Hèn Yếu
Chương 110: Con Bé Không Phải Kết Tinh Của Tình Yêu
Chương 111: Bởi Vì Không Có Cách Nào Chấp Nhận Tố
Chương 112: Em Cũng Nên Đi Thăm Chị Ấy
Chương 113: Tôi Lại Ý Vào Việc Cậu Ấy Yêu Tôi
Chương 114: Bây Giờ, Đến Phiên Cậu
Chương 115: Khi Xem Cd, Cậu Có Cảm Giác Gì?
Chương 116: Vì Sao Hắn Ta Có Thể, Mà Tố Lại Không Được?

Chương 117: Có Thể Đổi Mặt Với Cậu Như Bây Giờ, Tất Cả Đều Đáng Giá

Chương 118: Mỹ Nhân Kế

Chương 119: Nếu Hiếu Lầm Cậu Sẽ Không Yêu Thương Tôi Nữa

Chương 120: Nếu Chúng Ta Có Thể Kết Hôn Thì Tốt Biết Bao

Chương 121: Ngoại Truyện 1

Chương 122: Ngoại Truyện 2

Mục lục

- Chương 1: Vị Bác Sĩ Bước Ra Từ Truyện Tranh
- Chương 2: Nước Sôi Vô Vị
- Chương 3: Thì Ra Là Chị
- Chương 4: Muốn Nhận Được, Trước Phải Cho Đi
- Chương 5: Chỉ Có Đi Vào Tim Tôi, Thì Mới Vào Được Nhà Tôi
- Chương 6: Có Người Nào Muốn Người Khác Biết Mình Trí Nhớ Không Trọn Vẹn
- Chương 7: Tôi ‘Nhẫn’ Lâu Như Vậy, Sao Tôi Không Thể ‘Vong’ Được?
- Chương 8: Để Làm Được Hai Điều Ấy, Bàn Tay Tôi Phải Ổn Trọng, Thực Ổn Trọng
- Chương 9: Bốn Người Được Không?
- Chương 10: Cũng Như Mới Quen Thôi
- Chương 11: Đừng Nhìn Tôi, Được Không?
- Chương 12: Kiếp Này Thậm Chí Tôi Còn Chưa Nằm Chắc Được
- Chương 13: Tôi Hi Vọng Từ Giờ Về Sau Có Thể Tìm Cô
- Chương 14: Tối Bây Giờ Tôi Chưa Từng
- Chương 15: Chị Hãy Nói Một Chút Về Cuộc Sống Trước Kia
- Chương 16: Chuông Điện Thoại Nửa Đêm
- Chương 17: Một Đóa Gái Hồng Lâu
- Chương 18: Ánh Mắt Trần Ngập Dục Vọng
- Chương 19: Khóa Trái Thư Phòng
- Chương 20: Uống Rượu Độc Giải Khát
- Chương 21: Thiếu Nữ Đang Yêu
- Chương 22: Nụ Hôn Đột Ngột
- Chương 23: Tôi Vĩnh Viễn Không Hối Hận
- Chương 24: Cùng Bốn Người Nói Chuyện Phiếm
- Chương 25: Cho Em Một Ít Thời Gian
- Chương 26: Đồ Đẹp Là Để Cho Người Khác Thường Thức
- Chương 27: Hàn Sanh, Đừng Đi!
- Chương 28: Cho Tôi Ôm Cậu Một Cái Nhé
- Chương 29: Cuộc Điện Thoại Thần Bí
- Chương 30: Chỉ Cần Nghĩ Đến Ngày Mai Còn Có Thể Gặp Được Cậu
- Chương 31: Căn Bản Là Không Có Lễ Đính Hôn Đúng Không?
- Chương 32: Hai Người Các Người Có Cần Phải Nhất Trí Như Vậy Không?
- Chương 33: Chị Đương Nhiên Sẽ Mừng Cho Em
- Chương 34: Tôi Muốn Gặp Cậu
- Chương 35: Tốt Nhất Đừng Bao Giờ Nhớ Ra Tôi!
- Chương 36: Chị Đã Gặp Biểu Tỷ Phụ Của Em Chưa?
- Chương 37: Qua Ngày Mai Chị Sẽ Trở Về Như Trước
- Chương 38: Đến Lúc Đó, Mọi Người Đừng Quá Kinh Ngạc

Chương 39: Có Muốn Em Chia Sẻ Với Chị Một Bí Mật Không?
Chương 40: Trong Lòng Người Đó Có Chị Sao?
Chương 41: Chị Vĩnh Viễn Sẽ Không Mất Đi Em
Chương 42: Bí Mật Giữa Nữ Nhân
Chương 43: Có Được Cả Đời
Chương 44: Ít Nhất Tôi Đã Bắt Đầu Lựa Chọn Cuộc Sống Mới
Chương 45: Bình Thủy Tình Trên Giá Sách
Chương 46: Chị Sẽ Yêu Em Giống Như Yêu Người Đó Chứ?
Chương 47: Nữ Nhân Xa Lạ
Chương 48: Là Trầm Hàn Sanh Nào?
Chương 49: Phải Nói Cho Chị Ấy Biết Tất Cả!
Chương 50: Xin Chị Đừng Vì Vậy Mà Tuyệt Vọng!
Chương 51: Nhật Ký Yêu Sanh (1)
Chương 52: Nhật Ký Yêu Sanh (2)
Chương 53: Nhật Ký Yêu Sanh (3)
Chương 54: Nhật Ký Yêu Sanh (4)
Chương 55: Nhật Ký Yêu Sanh (5)
Chương 56: Nhật Ký Yêu Sanh (6)
Chương 57: Nhật Ký Yêu Sanh (7)
Chương 58: Nhật Ký Yêu Sanh (8)
Chương 59: Nhật Ký Yêu Sanh (9)
Chương 60: Nhật Ký Yêu Sanh (10)
Chương 61: Nhật Ký Yêu Sanh (11)
Chương 62: Nhật Ký Yêu Sanh (12)
Chương 63: Nhật Ký Yêu Sanh (13)
Chương 64: Tớ Không Dám Nhìn Đến
Chương 65: Trong Lời Hứa Không Nhắc Đến Đứa Bé
Chương 66: Cuộc Đời Tớ, Không Thể Chịu Nỗi Lừa Gạt Nữa
Chương 67: Chuyện Quan Trọng Nhất Trước Mắt Là Ly Hôn
Chương 68: Đừng Hối Hận Là Được
Chương 69: Tình Yêu Là Một Cuộc Chiến Tranh
Chương 70: Tớ Chỉ Muốn Ở Bên Cạnh Cậu
Chương 71: Chỉ Lừa Gạt Cậu Một Lần
Chương 72: Sự Kiên Nhẫn Sắp Đến Giới Hạn
Chương 73: Cảm Giác Được Đau Nhức, Còn Tốt Hơn Không Cảm Giác Được Gì
Chương 74: Muốn Phá Hư Hôn Nhân
Chương 75: Biểu Tỷ Phu, Em Có Chút Chuyện Muốn Nói
Chương 76: Bại Bời Một Cô Gái
Chương 77: Đã Đề Tiện Đến Cảnh Giới Vô Định?
Chương 78: Tôi Khó Chịu, Các Người Đừng Mong Dễ Chịu!
Chương 79: Lúc Đó Thế Nào Lại Bị Tai Nạn Xe Cộ
Chương 80: Chân Tướng Tai Nạn Giao Thông

Chương 81: Vì Sao Cố Ý Quên Tớ?
Chương 82: Chúng Ta Tha Thứ Cho Nhau, Được Không?
Chương 83: Chúng Ta Cùng Tìm Người Đó Trở Về Được Không?
Chương 84: Đồ Ngốc, Thì Ra Là Vậy Sao?
Chương 85: Tuyết Nhi Bị Đón Đi
Chương 86: Tôi Sẽ Giết Anh
Chương 87: Đừng Làm Chuyện Khiến Mình Hối Hận!
Chương 88: Em Đường Nhiên Cũng Có Thể Hiểu
Chương 89: Anh Đồng Ý Ly Hôn Với Em
Chương 90: Anh Muốn Em Giúp Anh Đạt Mục Tiêu
Chương 91: Cậu Rốt Cuộc Muốn Tớ Thế Nào?
Chương 92: Duyệt Nhan, Xin Em Hãy Giúp Một Tay
Chương 93: Nếu Như Tôi Giúp Chị, Chị Có Thể Cho Hồi Báo Gì Cho Tôi?
Chương 94: Ôi Nói Tôi Sẽ Liều Mạng Với Anh!
Chương 95: Tôi Sẽ Cho Tất Cả Biết Bộ Mặt Thật Của Anh
Chương 96: Sau Đây Tớ Nhất Định Sẽ Nhớ Ra Cậu
Chương 97: Em Biết Một Người Đặc Biệt
Chương 98: Anh Sẽ Được Mở Rộng Tâm Mắt
Chương 99: Chị Ấy Vẫn Là Người Thân
Chương 100: Cho Tôi Con Đường Sống
Chương 101: Trừ Phi Cậu Nhớ Ra Tôi
Chương 102: Viên Bi Dẫn Đến Bí Mật
Chương 103: Vì Chị Bắn Khoăn
Chương 104: Em Cho Chị Một Dao, Còn Tốt Hơn Chị Từ Từ Tự Sát
Chương 105: Tha Thứ Cho Tớ Lần Thứ Hai Yêu Cậu
Chương 106: Tình Cảm Không Chuyển Dời, Đến Chết Không Thay Đổi
Chương 107: Vì Người Yêu Tôi, Tôi Sẽ Yêu Quý Bản Thân Gấp Bội
Chương 108: Cậu Chỉ Muốn Đòi Mạng Tớ Thôi
Chương 109: Đừng Hận Tớ Hèn Yếu
Chương 110: Con Bé Không Phải Kết Tinh Của Tình Yêu
Chương 111: Bởi Vì Không Có Cách Nào Chấp Nhận Tớ
Chương 112: Em Cũng Nên Đi Thăm Chị Ấy
Chương 113: Tôi Lại Ý Vào Việc Cậu Ấy Yêu Tôi
Chương 114: Bây Giờ, Đến Phiên Cậu
Chương 115: Khi Xem Cd, Cậu Có Cảm Giác Gì?
Chương 116: Vì Sao Hắn Ta Có Thể, Mà Tớ Lại Không Được?
Chương 117: Có Thể Đối Mặt Với Cậu Như Bây Giờ, Tất Cả Đều Đáng Giá
Chương 118: Mỹ Nhân Kế
Chương 119: Nếu Hiểu Lầm Cậu Sẽ Không Yêu Thương Tớ Nữa
Chương 120: Nếu Chúng Ta Có Thể Kết Hôn Thì Tốt Biết Bao
Chương 121: Ngoại Truyện 1
Chương 122: Ngoại Truyện 2

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Vị Bác Sĩ Bước Ra Từ Truyện Tranh

Ngoài cửa sổ bầu trời âm u, tầng mây nặng nề trông như đã hút no nước biển.

Một tiếng “cạch” rất nhỏ vang lên, căn phòng trở nên sáng rực, Diệp Tòng Y nhẹ nhàng từ chiếc giường lớn ngồi dậy, bất thành hình một bàn tay khỏe mạnh bắt lấy cánh tay yếu đuối của cô, dùng một chút lực, cả người cô lại ngã xuống giường, sau đó được một lồng ngực rộng lớn ôm vào.

- Hôm nay cuối tuần, dậy sớm thế làm gì? Ngủ cùng anh chút nữa đi. - Một giọng nam trầm mơ hồ, hiển nhiên vẫn còn đặc âm buồn ngủ.

Diệp Tòng Y nhú đôi mi thanh tú lại, thanh âm vẫn dịu dàng êm tai: “Hôm qua anh về nhà em định nói, Duyệt Nhan bị viêm ruột thừa cấp tính, đang ở trong bệnh viện Thánh Hòa, em phải đi thăm em ấy.”

Tào Vân Tuấn không nói lời nào, thân mình gắt gao ôm lấy cô, vừa vùi đầu vào cổ cô tham lam hấp thụ, vừa thì thào nói: “Tòng Y, em thơm quá.”

- Vân Tuấn! - Diệp Tòng Y đẩy tay hắn ra, thanh âm nháy mắt trở nên lạnh lùng. Tào Vân Tuấn nghe ra giọng cô tức giận nên ngoan ngoãn buông tay ra, hắn nghiêng thân mình, lấy tay chống đầu, miễn cưỡng hỏi: “Vậy Tuyệt nhi thì sao? Con bé không đi theo em à?”

- Duyệt Nhan luôn thương con bé, tất nhiên con bé cũng phải nhanh đến thăm dì rồi. - Diệp Tòng Y chải chải tóc, ngoái đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, bỏ lại vài chữ rồi đi vào phòng tắm.

- Cho anh xin, chúng ta là vợ chồng, em mỗi lần thay quần áo đều phải tránh anh sao? - Tào Tuấn cất lên âm thanh có phần thất vọng, nhưng lại bị tiếng “rầm” của cánh cửa cản lại bên ngoài.

Chờ Diệp Tòng Y chuẩn bị xong rồi, Tào Vân Tuấn cũng bắt đầu rời giường mặc quần áo.

Diệp Tòng Y có làn da trắng nõn, khuôn mặt đạt chuẩn khuôn mặt trái xoan, ngũ quan có thể nói là tinh xảo, đôi mắt trong sáng, nhu hòa, xinh đẹp, làm cô rạng rỡ lên không ít, đặc biệt là đôi môi lại rất có sắc, trời sinh đã hồng phấn như môi em bé, có thể nói là bị bao nhiêu cô gái đồng loại ghen tị. Cái đẹp của cô, không quá phô trương, là cái đẹp thường tâm đẹp mắt, khiến người ta như gặp một ngọn gió xuân nhẹ nhàng, cảm giác này tựa như giữa núi rừng yên tĩnh, lạnh lẽo được uống một thứ chất ngọt làm tâm ấm áp.

Nhưng lúc này, cô đang đứng trước chiếc gương trong phòng ngủ, đôi mắt xinh đẹp nhìn vào hình ảnh phản chiếu qua kính, một cô gái mảnh mai đang mỉm cười, cô cũng không dám tin tưởng mình thế mà lại đã là một người vợ, là một người mẹ của đứa trẻ hai tuổi. Diệp Tòng Y nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt mình, đột nhiên một cảm giác trống rỗng trôi dạt trong lòng cô, cô buông tay xuống, miệng phát ra một tiếng thở dài không thể nghe thấy.

- Tòng Y, em đi bệnh viện nhớ thay anh ân cần hỏi thăm Duyệt Nhan, anh phải đi gặp khách hàng bàn về chuyện di chúc, anh muốn thông qua họ biết thêm chút chi tiết. Buổi tối nếu không có việc gì, anh sẽ đi thăm em ấy.
- Tào Vân Tuấn vừa đeo cà vạt, vừa nói.

- Biết rồi, đại luật sư, anh cứ lo chuyện của anh. - Cảm xúc Diệp Tòng Y chợt xuống thấp, nước mắt tự nhiên ứa ra.

- À, đúng rồi, nếu gặp dì dưỡng ở bệnh viện, em nhớ thay anh hỏi thăm sức khỏe, mà nhất là phải thay anh giải thích sao anh không đến được đây. - Tay Tào Vân Tuấn bỗng dừng ngưng động tác, trịnh trọng dặn dò.

- Bị bệnh không phải dì dưỡng, anh tự dừng khẩn trương như vậy làm gì? - Ánh mắt Diệp Tòng Y hơi kinh ngạc, quay đầu, lại lập tức bổ sung: “Viêm ruột thừa lại chỉ là tiểu phẫu, anh nói quá, anh có không đi cũng chẳng quan trọng.”

- Nhưng vẫn phải đi. - Tào Vân Tuấn thấp giọng nói một câu, qua vài giây lại nâng mí mắt lên, lặp lại: “Nhưng vẫn phải đi.”

Diệp Tòng Y cũng không để ý đến hắc ngữ, lại quay đầu đi, Tào Vân Tuấn nghĩ nghĩ, nhẹ giọng nói: “Tòng Y, thật thì anh thấy em làm việc ở công ty dì dưỡng thì rất tốt mà.”

Diệp Tòng Y ngăn ra: “Em nhớ vấn đề này chúng ta đã nói qua rồi.”

- Nhưng mà dì dưỡng vẫn hi vọng em đi qua đó, họ... Họ đối đãi với em như con gái ruột của mình, em sao nhẫn tâm để họ thất vọng? - Tào Vân Tuấn tận tình khuyên bảo.

- Tình thân là tình thân, công việc là công việc. - Diệp Tòng Y nghiêng người, dùng ánh mắt chặn hắc ngữ lại: “Hơn nữa, em thích làm việc trong công ty nước ngoài, em thích văn hóa doanh nghiệp của công ty em, thật sự em thấy rất vui vẻ.”

Tào Vân Tuấn thấy thần sắc cô trở nên lạnh nhạt, giơ cao hai tay xin hàng: “Được rồi, được rồi, anh cam đoan đây là lần cuối cùng, sau này sẽ không bao giờ nói đến đề tài này nữa.” Hắc ngữ nhìn cô, vẻ mặt tươi cười, từ phía sau ôm lấy cô, gương mặt lạnh lẽo xinh đẹp kia đang nhìn chăm chăm chiếc gương bằng ánh mắt sáng quắc, từ tận đáy lòng hắc ngữ nói: “Tòng Y, em tức giận trông vẫn đẹp như vậy, vừa nói người ta sợ lại nói người ta đáng thương, dù là ai đi cũng đều phải rung động.” Nói xong, môi đã

chuyển đến giữa cổ Diệp Tòng Y, hai tay cũng lợi dụng thời cơ mà di chuyển, thăm dò phía trước, bỗng nhiên có một lực đẩy lớn, làm thân hình cao lớn của hắn không tự chủ được mà lùi lại phía sau, trong lòng trống không.

Hắn cứng họng, ngạc nhiên nhìn khuôn mặt giai nhân mang khinh thường, không khỏi buông tay cười khỗ: “Tòng Y, thái độ em đối với chồng mình không thể nhiệt tình một chút sao?”

- Trong lòng em đang có chuyện riêng, anh không thể hành động đứng đắn một chút sao?

- Anh là một người đàn ông bình thường.

- Em không phải một phụ nữ luôn vui vẻ. - Diệp Tòng Y liếc mắt, thấy đáng vẻ uất ức của hắn, đôi mắt long lanh chuyển đi hướng khác, ổn định tinh thần rồi ôn nhu an ủi: “Em đã nói rồi, em đang có chuyện riêng.”

- Em không có chuyện riêng cũng lạnh lùng với anh.

- Ừ, hừ, em không ngại anh tìm lửa nhiệt tình của cô gái khác bên ngoài.
- Thanh âm Diệp Tòng Y vẫn ôn nhu, nhưng biểu tình lại có chút cảnh cáo.

Ánh mắt Tào Vân Tuấn vô cùng hưởng thụ, cúi đầu, cổ họng phát ra tiếng cười: “Đi thôi, chúng ta ăn sáng đi.” Thân ôm lấy cô, hai người đi khỏi phòng ngủ.

Chiếc ô tô màu trắng thông thả chạy trong làn mưa, cứ một màn mưa quạt qua, ban đầu sẽ hiện mảng bọt nước, tầm mắt phía trước trở nên lu mờ, nhưng sau đó lại rõ ràng trở lại.

Diệp Tòng Y, một tay dựa vào cửa kính xe, một tay nắm lấy tay lái, thần sắc có chút đắm chiêu, phó xế Tào Ấu Tuyết chớp chớp con mắt to tròn,

bỗng nhiên lo lắng nghiêng đầu hỏi: “Mẹ ơi, dì nhỏ bị bệnh, bác sĩ có chích dì không? Không biết dì có khóc không ta?”

Diệp Tòng Y nhìn biểu tình chân thật của con gái, ngần người ra, bật cười nói: “Đương nhiên sẽ không, dì nhỏ đã là người lớn rồi, sẽ rất can đảm, cho nên sẽ không khóc.”

- Mà... Hay chúng ta mua kẹo cho dì đi? - Tào Ấu Tuyết ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn, đáng yêu, thật tâm cẩn thận hỏi, trong ánh mắt cô bé đầy tia lo lắng, vì dì nhỏ đang bị bệnh rất đáng thương.

Diệp Tòng Y mỉm cười lắc đầu: “Không, nhưng chúng ta sẽ mua cái khác.” Nói xong, cô chuyển tay lái, quẹo sang một ngã tư khác, sau đó từ từ hạ phanh, ô tô dừng lại trước một cửa hàng bán hoa ven đường.

Trịnh Duyệt Nhan thích nhất là cái gì, đương nhiên là hoa, hoa hồng. Hoa hồng kiều diễm như lửa, xinh đẹp lóa mắt, còn mang theo gai, cho người khác nhiều cảm xúc.

Nửa giờ sau, Diệp Tòng Y một tay ôm đóa hoa hồng rực lửa lớn, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ của Tào Ấu Tuyết, xuất hiện trước bệnh viện Thánh Hòa.

Trịnh Duyệt Nhan ở phòng bệnh 1616, Diệp Tòng Y dắt con gái hướng về phía hành lang. Vừa mở phòng bệnh ra thì nghe thấy tiếng reo hò quen thuộc, ngay sau đó một cô gái xinh đẹp, tóc quăn màu hạt dẻ xông đến, ôm ngay Tào Ấu Tuyết, hôn lên hai cái trên khuôn mặt mũm mĩm của cô bé, mà Tào Ấu Tuyết đối với người kia rất khôn khéo, vòng tay qua cổ nàng, ngọt ngào kêu: “Dì Hà Nà.”

- Tuyết nhi ngoan quá. - Lý Hà Nà lập tức thưởng cho cô bé một cái hôn môi.

Diệp Tông Y nhìn hai người một lớn một nhỏ thân thiết, trên mặt không khỏi nở một nụ cười khê: “Hà Na, đúng lúc lắm, em cũng đến thăm Duyệt Nhan.”

Lý Hà Na là bạn bè từ thời thơ ấu của Trịnh Duyệt Nhan, cũng là đồng nghiệp công ty của Diệp Tông Y, cho nên biết khá rõ về hai chị em họ này. Nàng ôm Tào Ấu Tuyết, đi theo sau Diệp Tông Y, nói giỡn: “Vốn là em định sáng nay gọi điện cho chị rủ đi thăm nó, nhưng mà sợ còn sớm quá, quấy rầy hai vợ chồng... Hì hì...” Nói tới đây, nhìn Tào Ấu Tuyết trong lòng, thè lưỡi.

- Hà Na luôn thích nói bậy. - Diệp Tông Y thấy xấu hổ, muốn nói gì đó, nhưng lại sợ giấu đầu lòi đuôi, nên thôi không nói nữa, bỏ hoa hồng xuống, sau đó lấy ra hai cành, cắm vào bình hoa gần giường bệnh.

- Cám ơn chị, hoa vừa tươi vừa đẹp nữa. - Trịnh Duyệt Nhan nằm trên giường, nhìn bông hoa kiều diễm trước mắt, cười quyến rũ mị hoặc.

Diệp Tông Y biết tính cách của Lý Hà Na, sợ nàng tiếp tục giấu cột, vội vàng đổi đề tài: “Duyệt Nhan, sao dì dưỡng lại không ở đây?”

- Ba em thì bận rộn, còn mẹ thì sáng nay em đã giục về nhà rồi, mẹ không ở đây, em còn thấy tự do hơn. - Trịnh Duyệt Nha miễn cưỡng tựa đầu vào gối, đôi mắt mèo câu hồn chuyển đến Tào Ấu Tuyết: “Tuyết nhi, con gần đây thân thiết với dì Hà Na, không để ý đến dì nhỏ nữa sao? Dì nhỏ buồn quá đi.”

- Con không có, con nghe mẹ nói dì nhỏ bị bệnh, là luôn nhớ tới dì nhỏ. - Tào Ấu Tuyết vội vàng từ trong lòng Lý Hà Na nhẹ nhàng đẩy ra, nháy xuống chạy đến bên giường bệnh của Trịnh Duyệt Nhan, quan tâm hỏi: “Dì nhỏ, bác sĩ có chích dì không, dì có đau không?”

- Không đau, dì nhỏ đã khỏe nhiều rồi. - Trịnh Duyệt Nhan nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô bé, trong lòng thấy rất an ủi, Lý Hà Na liếc mắt khinh

thường nhìn nàng: “Nằm trên giường bệnh, còn biết ghen tuông cơ đấy.”
Lại nói: “Tòng Y, sao không thấy Tào đại luật sư cùng chị đi đến đây?”

- Anh ấy hôm nay có hẹn khách hàng nói chuyện về di chúc, không thể cùng đến thăm Duyệt Nhan được, cho nên có nhờ chị chuyển lời xin lỗi. -
Diệp Tòng Y nhìn Trịnh Duyệt Nhan, cười giải thích.

- Ai, anh ta cũng yên tâm để cho cô vợ xinh đẹp của mình ra ngoài, cũng không sợ người ta mang đi mất. - Lý Hà Na khoanh tay, nhìn hai chị em một thanh một diễm trước mặt, làm động tác của một tên biến thái, lấy tay sờ sờ cằm, cái động tác xấu xa này đặt trên người nàng, làm người ta cảm thấy buồn cười không dứt: “Hà Na, mày đừng có đùa cợt với chị tao nữa, mày coi kìa mặt chị ấy đỏ cả rồi.”

- Ai, thật thì tao cũng không phải đùa cợt gì, tao chỉ hâm mộ thôi. - Lý Hà Na thở dài nặng nề, có chút uể oải nói: “Tao hâm mộ cặp đôi tuần nam nữ giống như Tòng Y và Tào đại luật sư, mấy năm trước khi họ hết hôn, tao thấy kích thích lắm luôn, hiện tại thì họ cũng đã có kết tinh tình yêu của mình, còn bạch mã hoàng tử của tao cả cái bóng cũng chưa thấy đâu.”

- Không có sao? - Trịnh Duyệt Nhan trêu chọc, chớp mi nói: “Thế hôm nay là ai lái xe đưa mày tới? Tuần trước gặp mặt lại thất bại rồi? Không phải mày nói tên đó đẹp trai lắm hả?”

- Này này! - Lý Hà Na ra hiệu ngừng lại, bất mãn nói: “Chỉ là thứ cỏ ven đường thôi, tao đang nói chuyện đàn ông hoàng với mày cơ mà.”

- Tùy tiện như mày mà đàn ông hoàng cái gì? Tao thấy năm năm qua mày chưa yêu ai đàn ông hoàng lần nào. - Trịnh Duyệt Nhan nhớ đến tính tình yêu đương của cô bạn tốt, không khỏi lắc đầu, Diệp Tòng Y thấy cuộc sống tình cảm của Lý Hà Na phong phú, cũng rất hiểu, nhìn nàng, cười mà không nói gì.

Nói tiếp chắc chắn là tự dồn mình vào đường cùng, Lý Hà Na đảo mắt, bỗng dừng cười thần bí với Diệp Tông Y: “Tông Y, em thật sự biết ơn chị, đến đúng lúc ghê, hôm nay vừa đến đây, Duyệt Nhan nó cứ nhại đi nhại lại với em có mỗi một đề tài, nghe mà lỗ tai muốn khởi kiện luôn, chị vừa cứu em một mạng đấy.”

- Nay, Lý Hà Na, làm gì ghê đến vậy? - Vẻ mặt Trịnh Duyệt Nhan bỗng dừng bối rối, tay túm lấy nàng.

Diệp Tông Y nhìn nhìn em họ mình, không khỏi tò mò: “Nói gì thế?”

- Cứu mạng! - Lý Hà Na vừa cười vừa thở: “Nó nói về bác sĩ phẫu thuật cho nó, hình như vẻ bề ngoài rất đẹp, như từ trong truyện tranh bước ra, ánh mắt u buồn đặc biệt mê người! Ha ha! Chị không thấy cái kiểu điệu mê đắm của nó đâu...”

Như từ truyện tranh bước ra? Ánh mắt Diệp Tông Y kinh ngạc nhìn Trịnh Duyệt Nhan, mặt Trịnh Duyệt Nhan hơi đỏ lên, tay xoay xoay lọn tóc, im lặng không nói gì.

Lý Hà Na hứng thú nhìn nàng, sau đó trừng mắt nhìn Diệp Tông Y, ý bảo em có nói sai đâu? Dáng vẻ then thùng này của Trịnh Duyệt Nhan rất hiếm gặp, cũng gợi tò mò cho Diệp Tông Y, ngồi xuống bên cạnh Trịnh Duyệt Nhan, cười nói: “Em đánh giá anh ta cao nhỉ, anh ta... Tuần tú lắm sao?”

- Nếu thật coi trọng, vậy thì để các chị cho mày chủ ý, bằng điều kiện của mày, cộng với thủ đoạn của tao, trong vòng nửa ngày sẽ thu phục tuyệt đối. - Lý Hà Na một bên xen mồm nói vào.

Trịnh Duyệt Nhan cười nhẹ, bỗng nâng mí mắt lên, nhẹ giọng nói: “Hà Na, thật ra bác sĩ mổ cho tao, là một cô gái.”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Nước Sôi Vô Vị

Trịnh Duyệt Nhan nhìn mặt hai người, thần sắc tươi sáng: “Hà Na, tao cũng có nói là nam nhân đâu?”

- Nhưng mày cũng không nói là nữ nhân nha! – Lý Hà Na bất mãn nói.

- Tại mày tự trong lòng khẳng định là nam nhân, tao cần gì giải thích?

- Mày... Ai, thôi quên đi. – Lý Hà Na cảm thấy đầu óc trở nên trì độn, xua tay nói: “Nếu sớm biết là nữ nhân, tao nghe mày giảng bài nhiều dữ vậy làm gì.” Nói đến vấn đề này, bỗng dưng nhớ đến một chuyện, nhìn Trịnh Duyệt Nhan, mở miệng một cái rồi khép lại, quay sang chơi đùa cùng Tào Ấu Tuyệt.

Diệp Tòng Y nói: “Nữ bác sĩ khoa ngoại thật hiếm.”

- Vâng. – Trịnh Duyệt Nhan dựa vào gối: “Chị ta là do chủ nhiệm Lương của khoa ngoại cất lực đề cử với ba phẫu thuật cho em, nói là một bác sĩ trẻ xuất sắc rất có triển vọng, em nghe ba nói chị ta mới đến Thánh Hòa một năm, lúc đầu cũng do dự. Nhưng ca phẫu thuật này, phải lột sạch quần áo, khụ khụ... Cũng phải cạo...”

Hà Na ngẩng đầu lên, khó hiểu hỏi: “Cạo cái gì?”

Trịnh Duyệt Nhan tức giận trừng mắt liếc nàng một cái: “Muốn phẫu thuật phải cạo râu tóc trên cơ thể.”

- Hà? – Hà Na thấy nàng ấp a ấp úng, liền nói đùa: “Bộ phận quan trọng đó cũng có, vậy cạo luôn hả? Ha ha!”

Trịnh Duyệt Nhan trềnh nàg, không nói lời nào, Lý Hà Na trợn hai mắt, cái này là ngạc nhiên thật nha, cười đến đau cả thắt lưng: “Ha ha, ôi my Chúa, thật vậy luôn hả?! Nói như vậy, thì nữ bác sĩ là được rồi, nào là cởi sạch, nào là cạo chỗ kia, chắc xấu hổ lắm ha, ôi, đại tiểu thư mà hiện giờ...” Nàng vừa nhìn từ trên xuống dưới Trịnh Duyệt Nhan một cách không hề có ý tốt, vừa cười run rẩy hết cả người, Trịnh Duyệt Nhan giận nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đem băng keo dán miệng nàng lại: “Cái này là y tá làm!”

- Nhưng mà...

Diệp Tòng Y biết Hà Na sẽ không nói thêm được lời nào hay ho, mỉm cười, nói chen vào hóa giải ngưng ngừng cho biểu muội: “Bác sĩ kia đáng vẻ tốt đến thế à? Em lại tăng bốc lên đến vậy.”

- Thật sự trông rất đẹp, em vừa thấy chị ta, đã quyết định đồng ý cho chị ta làm phẫu thuật. – Trịnh Duyệt Nhan mím môi cười, sau đó nói: “Nhưng khi phẫu thuật còn có một nam trợ tá nữa, lúc ấy bị gây tê, em dần mất đi tri giác, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, nằm ở đó cảm giác rất lúng túng, khi đó chị ta đeo khẩu trang, chỉ có đôi mắt lộ ra bên ngoài, trước khi phẫu thuật chị ta nhìn em, em vốn đang miên man suy nghĩ, nhưng vừa chạm vào ánh mắt đó, trong lòng thật sự rất kỳ diệu mà bình tĩnh trở lại, không khẩn trương, không sợ hãi, cũng không e lệ, chị ta như trời sinh đã có năng lực khiến người khác tin tưởng, yên tâm, thật sự rất có khiếu làm bác sĩ.”

- Ôi, lại tới nữa. – Hà Na không chịu nổi nhướn mắt.

Trịnh Duyệt Nhan cũng nói hăng say, không để ý đến nàng: “Hơn nữa, lúc chị ta làm việc rất trầm tĩnh, thực rất hấp dẫn. Ừ thì em thừa nhận mình thấy rất hứng thú, nếu có thể làm bạn thì không có gì tốt hơn.”

- Chỉ sợ mày đâu có muốn làm bạn đơn giản như vậy. – Hà Na nhỏ giọng than thở một câu, Trịnh Duyệt Nhan không nghe thấy, Diệp Tòng Y

cũng thật sự không nghe thấy, không nhận được hỏi: “Hà Na, em nói gì vậy?”

- Không có gì. – Hà Na liền thay ra một khuôn mặt tươi cười, rất nhanh nói: “Tòng Y, em hôm nay không lái xe đến, chị cho em đi nhờ xe được không?”

- Đương nhiên không thành vấn đề.

- Gì cơ? – Trịnh Duyệt Nhan không thể tin được nhìn hai nàng: “Hai người chuẩn bị đem em mang bỏ chợ à?”

- Phải đấy, bọn tao phục vụ mày cũng quá trưa rồi. – Hà Na đứng lên, hai tay chống nạnh nhìn nàng: “Mày cũng không phải bị bệnh sắp chết, chẳng lẽ muốn bọn tao ở trong này từ sáng đến tối luôn?”

- Con quý kia, mày trù ẻo tao.

- Lại đây, Tuyết nhi, dì với mẹ mang con đi ăn nha, nói xem, con muốn ăn gì? – Hà Na hiện ra vẻ mặt ôn nhu, vẫy vẫy tay với Tào Ấu Tuyết.

Tào Ấu Tuyết ngẩng đầu, đôi mắt đen láy vụt sáng, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn: “Con muốn ăn pizza, bánh trứng rồi cánh gà nữa.” Nói xong bỗng dưng do dự, quay đầu nhìn Diệp Tòng Y, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ ơi, con đi với dì được à?”

- Đương nhiên rồi, mẹ con cũng đi cùng với chúng ta. – Hà Na lên tiếng nói cho cô bé an tâm, Diệp Tòng Y cũng cười, một tay ôm lấy con gái, Tào Ấu Tuyết nhăn chau đen láy nhìn xung quanh, rất chân thành nói: “Vậ dì nhỏ thì sao?”

Trịnh Duyệt Nhan cảm động muốn rơi nước mắt: “Vẫn là Tuyết nhi tốt nhất, hức... Tuyết nhi, lại đây hôn dì nhỏ cái đi.”

Hà Na cầm áo khoác, quay đầu lại: “Bọn tao đi đây, mày thì cứ thế ở lại chỗ này tiếp tục mê gái vị nữ bác sĩ kia đi, Tuyết nhi, chúng ta đi, đi ăn đồ ăn ngon.”

- - - - -

Mưa đã nhỏ dần, mặt đất ướt sũng. Trên đường xe cộ đông đúc, có hơi tắc nghẽn, vì thế Diệp Tông Y không thể không giảm tốc độ. Hà Na dính chặt lấy Tào Ấu Tuyết, cố tình ôm cô bé khăng khăng ngồi ở ghế sau, thỉnh thoảng lại nói gì đó, khiến Tào Ấu Tuyết ôm lấy cổ nàng bật cười khanh khách.

Diệp Tông Y không nhịn được trêu ghẹo nàng: “Hà Na, chị thấy em rất thích con nít nhỉ, chuẩn bị sinh một đứa đi?”

Hà Na thở dài: “Chị không nghe Duyệt Nhan nói sao, năm năm nay em không hề yêu đương dàng hoàng, còn kết hôn sinh con, thì với em đúng là chuyện quá xa xôi.”

Diệp Tông Y biết, Hà Na từng có một đoạn tình cảm dài tám năm, mỗi tình đầu, kết quả của mỗi tình đó là người kia lừa gạt nàng, chuyện này đã đâm sâu vào lòng nàng, nên sau đó, nàng bắt đầu chỉ yêu như trò chơi cho có hương có vị, yêu đương rất nhiều, nhưng không có lần nào là hoàn toàn thật tâm.

Cô nhú mày, nghiêng đầu nhìn Hà Na liếc mắt một cái, khuyên nhủ: “Hà Na, em không thể vì một người không chung thủy với em, mà em đem tất cả những người khác phủ định lại, chị thấy em không thể cứ tiếp tục như vậy.”

Hà Na dựa vào ghế ngồi, mệt mỏi nói: “Em không phải vì anh ta lừa gạt nên mới như vậy, mà là công việc hai năm nay, đối với hình dạng và bản chất của con người trải nghiệm không ít, bỗng nhiên đối với tình cảm đã nhìn thấu được một chút, xã hội hiện nay, nam tiện, nữ đàng, không phải

toàn những kẻ này ở bên ngoài làm loạn sao? Lại có bao nhiêu người vì tình yêu mà kết hôn? Đôi khi suy nghĩ kỹ lại, cảm thấy mọi thứ chẳng có ý nghĩa gì.”

Diệp Tòng Y không đồng ý, lắc đầu: “Em quá cực đoan, em không thể lấy một hiện tượng mà đại diện cho toàn bộ được.”

- Có lẽ là thế, nhưng em thế thì có gì không ổn? Sao em chẳng thấy thứ nào tốt đẹp nhỉ? – Hà Na kéo lấy bàn tay bé nhỏ của Tào Ấu Tuyết mân mê, đột nhiên quay mặt nói: “Tòng Y, không phải nữ nhân nào cũng có thể sở hữu vận khí tốt như chị, hai người chị cùng Vân Tuấn, gia đình có quan hệ với nhau, từ nhỏ đã quen biết, môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, hồi đại học đã đính hôn, tốt nghiệp không bao lâu đã đi đến kết hôn, mọi thứ đều thuận lợi như vậy. Hiện tại thì khỏi nói, Vân Tuấn sự nghiệp thành công, lại yêu thương chị, hai người lại có một cô nhóc đáng yêu thế này. Ai, không biết kiếp trước chị tích bao nhiêu phúc... Quên đi, con người đều có số, hâm mộ cũng chẳng được gì.”

- Mọi người đều nói giống em, mỗi lần nghe như thế, chị chỉ có thể cười thôi, không biết nên nói gì. – Diệp Tòng Y ánh mắt nhìn phía trước, có vẻ rất bình tĩnh.

- Vốn dĩ là vậy, chị cũng đừng có phúc không biết hưởng.

Người phía sau vừa lên tiếng thì phía trước xuất hiện đèn đỏ, Diệp Tòng Y dừng xe lại, im lặng chốc lát, bỗng dưng như hạ quyết tâm, nhìn Hà Na cười khổ nói: “Hà Na, chị biết em không tin, kỳ thật, chị cũng không được thỏa mãn như mọi người vẫn tưởng tượng.”

- Hà? – Hà Na ngạc nhiên, nhú nhú mày nói: “Ý chị là người khác chỉ nhìn thấy vẻ bề ngoài, nhưng thực tế vợ chồng hai người, tình cảm cũng không tốt như vậy? Anh ta với chị không tốt sao? Đây... Không phải vậy chứ?”

- Không, tình cảm cũng không có gì tệ, anh ấy đối với chị rất tốt.

- Thế... Tại sao? – Hà Na khó hiểu.

- Chị cũng không biết nói thế nào. – Diệp Tòng Y căn cứ môi, qua một hồi lâu mới thấp giọng nói: “Trong mắt người khác, cuộc hôn nhân của bọn chị khiến họ cực kỳ ngưỡng mộ, nhưng với chị mà nói, nó giống như một ly nước sôi.” Nói xong, cô liếc mắt nhìn Hà Na một cái, rồi nhẹ nhàng thở dài: “Một ly nước sôi nhạt nhẽo vô vị.”

- --- ---

Hoàn thành xong ca phẫu thuật cuối cùng, đã gần chín giờ tối.

Trầm Hàn Sanh vừa đi ra khỏi phòng phẫu thuật, cởi chiếc khẩu trang trắng, thở dài thật sâu. Trở lại phòng trực ban, đem mũ cởi ra, mái tóc như mây liền đổ xuống, nàng tùy ý cột thành kiểu đuôi ngựa, sau đó mặc quần jean và áo khoác đơn giản, rồi đi ra khỏi.

Trợ tá Trương Nam đang đứng chờ ở thang máy, thấy nàng lập tức mỉm cười: “Bác sĩ Trầm.”

Trầm Hàn Sanh gật đầu, xem như chào hỏi, Trương Nam làm công sự của nàng thời gian cũng không ngắn, biết nàng tính tình kiệm lời như kiệm vàng, cũng không để ý.

Đứng trong thang máy, Trương Nam nhìn sườn mặt tinh xảo của nàng, trong lòng tính toán phải nói thế nào để mời nàng đi ăn khuya, suy tư một chút, cảm thấy đầu tiên nên nói về chuyện khác sẽ tự nhiên hơn, liền cười nói: “Bác sĩ Trầm, tôi hôm nay đến phòng 1616 gặp vị Trịnh tiểu thư kia, cô ta hỏi cô đâu.”

- Ồ. – Trầm Hàn Sanh nhìn chăm chăm vào bảng hiển thị của thang máy, chỉ hờ hững trả lời.

Trương Nam thấy nàng phản ứng đậm bạc như vậy, trong lòng thấy hơi chán nản, nói tiếp: “Trịnh tiểu thư này rất là tầm cỡ, cô thấy đó, nàng nằm viện, chủ nhiệm Lương rất coi trọng, mỗi ngày đều tự mình đến kiểm tra sức khỏe cho cô ta.”

- Sao? – Trầm Hàn Sanh khoe miệng có điểm vui vẻ lên một chút, quay đầu nhìn về phía Trương Nam.

Lúc cặp mắt đen to tròn đảo đến, tâm Trương Nam không khỏi rộn lên, lấy lại bình tĩnh, rồi mới nói: “Tôi biết bác sĩ Trầm cũng chẳng để tâm đến những điều này, Trịnh gia ở thành phố chúng ta rất có thế lực, cha của Trịnh tiểu thư này, là chủ tịch tập đoàn Đĩnh Thái, Trịnh Thái, tập đoàn Đĩnh Thái chắc cô cũng biết, còn chú là thị trưởng của chúng ta, Trịnh Khải, cô ta đã hỏi đến cô, cô ngày mai cũng nên đến thăm.”

Trầm Hàn Sanh nhìn hẩn, ánh mắt ôn hòa bình tĩnh, sau đó chậm rãi quay đầu: “Mặc kệ là ai, ở trong mắt tôi, cô ta cũng chỉ là bệnh nhân thôi.”

Chương 3: Thì Ra Là Chị

Cả buổi chiều, Tào Vân Tuấn liên tục không dứt lời nhải bên tai Diệp Tòng Y.

- Tòng Y, em mặc bộ này màu sắc tối quá, đổi bộ khác đi, dì thường nói, thích nhìn thanh niên chúng ta mặc trang phục màu sắc sáng, vậy nhìn mới có tinh thần.

- Tòng Y, em làm gì mà làm tóc sơ sơ cho Tuyết nhi thôi cũng lâu như vậy, nhanh lên nhanh lên.

- Ôi, bốn giờ rồi, hai mẹ con lẽ mề quá, hôm nay hiếm khi dì dưỡng ở nhà, chúng ta nên qua sớm một chút, cùng họ tâm sự này nọ, đừng làm cho trường bối phải chờ.

Có lẽ vì liên quan đến sự nghiệp nên Tào Vân Tuấn đặc biệt chú ý đến dáng vẻ, đầu tóc luôn chải chuốt tỉ mỉ, giày da cũng luôn bóng lưỡng, hôm nay vì muốn đến Trịnh gia ăn cơm tối, hẳn lại bắt đầu cái bộ dạng kỹ lưỡng, bộ quần áo màu lam vừa người làm thân hình cao lớn của hắn lại thêm phần phong độ, đứng bên cạnh Diệp Tòng Y, dù là ai cũng phải thừa nhận là một đôi bích nhân.

Chuẩn bị mọi thứ thật tốt, cả ba người lên xe, Tào Vân Tuấn mới yên lòng, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười.

- Bố ơi, bố ơi, hôm nay con mặc váy này có xinh đẹp không? – Tào Ấu Tuyết ngồi trong lòng Diệp Tòng Y, vươn đầu nhìn hắn, chỉ chỉ cái nơ con bướm màu xanh trên đầu.

- Xinh đẹp! Đương nhiên là xinh đẹp. – Tào Vân Tuấn nhìn con gái mình, vui vẻ ra mặt, một bên lái xe, một bên nháy mắt, bồi thêm một câu: “Quả thật giống tiểu công chúa.”

Bên trong xe lập tức vang lên tiếng cười khanh khách thanh thủy non nớt, cô bé ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt nhìn Diệp Tông Y: “Mẹ cũng rất đẹp.”

Diệp Tông Y mỉm cười, cúi đầu hôn lên đôi má hồng hào của cô bé một cái, lại tránh đi ánh mắt tràn ngập yêu thương của Tào Vân Tuấn, mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Tào Vân Tuấn bề ngoài anh tuấn, là một người cầu tiến, đầy tham vọng, tuy rằng hai năm gần đây danh tiếng càng ngày càng lan rộng, khiến cho lượng công việc cũng nhiều lên, thời gian ở bên cô không còn nhiều như lúc mới kết hôn, nhưng hắn vẫn ôn nhu, chăm sóc, không biến thành một ông chồng khó tính, mọi người đều nói vậy, mà Diệp Tông Y cũng không thể phủ nhận điều này. Nhưng mỗi lần Tào Vân Tuấn đụng chuyện liên quan đến dượng cô, tựa như thay đổi thành người khác, điều này rất rõ ràng, làm cho cô trong lòng ần ần không thoải mái.

Không sai, Trịnh gia gia thế hiển hách, nền tảng vững chắc trong thành phố, tất nhiên có địa vị, bốn năm liền, cha mẹ cô cho cô cùng Vân Tuấn rời quê nhà đi đến thành phố phương Bắc, tới nơi này tìm dì dượng mà nương tựa cũng bởi vì nguyên nhân này, Vân Tuấn hôm nay sự nghiệp thành công, tất nhiên vì hắn thông minh mà tiến xa, nhưng cũng là nhờ Trịnh Thái đỡ đần ngay lúc đầu, nên mối quan hệ trở nên gần gũi.

Tào Vân Tuấn cũng biết điều này, cho nên đối đãi với hai vợ chồng Trịnh Thái và Vương Tự Phương, quả thực so với cha mẹ ruột còn tôn kính và thân thiết hơn, bởi vì Trịnh Thái rất yêu thương Diệp Tông Y, từng nói muốn cô sang tập đoàn Đinh Thái hỗ trợ, nên hắn thường xuyên thuyết

phục vợ bỏ công việc cũ, nhưng cuối cùng lại khiến lòng Diệp Tòng Y nổi lên cảm giác không tốt.

Diệp Tòng Y từ sâu trong đáy lòng thở dài, Tào Vân Tuấn ở trước mặt dì dượng tìm mọi cách nịnh bợ, mọi kiểu lấy lòng, cô đã cảm thấy có chút phiền chán, Tào Vân Tuấn tâm tư rất khôn khéo, lại có tài ăn nói, ngôn từ, hành vi, cử chỉ của hắn đều có mưu lợi, trong mắt người khác rất tự nhiên không có tí vết nào, cũng không cho người ta thấy phản cảm, vợ chồng Trịnh Thái rất thích hắn, trong mắt họ, hắn là một thanh niên tương lai đầy hứa hẹn, triển vọng vô hạn, từ nhỏ đã là một hậu bối hiếu thuận. Chỉ có Diệp Tòng Y, người ở gần hắn nhất biết, một cử chỉ nhỏ đã khiến người khác cảm thấy hắn là người hào hoa phong nhã dịu dàng, nhưng thực tâm thì tràn ngập tham vọng và không hề an phận.

Nam nhân có dã tâm cũng không phải chuyện xấu, có lúc Diệp Tòng Y tự an ủi chính mình như vậy, nhưng Tào Vân Tuấn ở trước mặt cô cũng không hề che dấu, cả người biểu lộ háo hức, làm cho cô có chút thất vọng, đôi khi cảm giác bọn họ cũng không phải cùng một loại người, bọn họ thậm chí hiếm khi đồng nhất quan điểm về một chuyện gì đó.

Nhưng mà, nếu như vậy, tại sao bọn họ lại đi đến hôn nhân?

- Tòng Y, em suy nghĩ gì vậy?

Dòng suy nghĩ của Diệp Tòng Y bị Tào Vân Tuấn cắt đứt, cô nghiêng đầu, chạm vào ánh mắt thâm thiết của hắn, ý niệm trong đầu nháy mắt chìm xuống chỗ sâu nhất của trái tim, nhưng trong lòng có một chút áy náy, suy nghĩ mâu thuẫn, cô thật sự không nên cứ suy nghĩ như vậy về chồng mình, hắn thương yêu người thân của mình, đối tốt với họ, có gì sai?

Vì thế, cô không chút để ý, trả lời: “Không có gì, đến nhà dượng nhanh thôi.”

Tào Vân Tuấn cười cười, một tay tinh tế cầm lấy những ngón tay hơi lạnh của cô.

Nhà của Trịnh Duyệt Nhan ở vùng ngoại thành, là một ngôi biệt thự màu trắng tuyệt đẹp.

Tào Vân Tuấn một tay ôm Tào Ấu Tuyết, một bên nắm tay Diệp Tòng Y, bước vào phòng khách rộng rãi, phong cách và sáng sủa trên tầng một, liền thấy Trịnh Thái đeo một cặp mắt kính viền vàng, ngồi ở giữa chiếc sofa lớn, đang xem một tờ báo cầm trong tay.

Hắn vội vàng mở miệng kêu: “Dượng.” Đem Tào Ấu Tuyết buông ra, nịnh bợ nói nói: “Con gái ngoan, mau gọi ông dượng đi.” Tào Ấu Tuyết rất nghe lời, giang hai tay ra hướng Trịnh Thái đi đến, thanh âm vừa ngọt ngào vừa rõ ràng: “Ông dượng.”

Trịnh Thái ngẩng đầu thấy bọn họ, vội vàng tháo mắt kính xuống, buông tờ báo đang cầm trong tay ra, ôm ngay Tào Ấu Tuyết đang lao tới, vui tươi hơn hớn nói: “Chà, Tuyết nhi, đã lâu không gặp, ông dượng nhớ con muốn chết, lại đây hôn ông dượng một cái nào.”

Tào Ấu Tuyết lập tức cúi xuống, môi chạm vào mặt hắn, Trịnh Thái đem bế cô bé lên, cười đến mắt nheo cả lại, lại chỉ vào sofa đối diện: “Lại đây, Vân Tuấn, Tòng Y, ngồi đi.” Một người giúp việc đi tới, vẫn như mọi lần, mang cho Tào Vân Tuấn một tách trà nóng, còn Diệp Tòng Y là một ly nước.

Diệp Tòng Y vuốt vuốt mái tóc dài, cầm ly nước lên uống một ngụm, ánh mắt đảo xung quanh, cười nói: “Dì và Duyệt Nhan đâu ạ?”

- Dì con gần đây mê nấu nướng lắm, đang cùng cô Lâm bận rộn trong nhà bếp kia, còn Duyệt Nhan, hừ, chắc lúc này còn đang ngủ trên giường. – Trịnh Thái vừa nói đến con gái, vẻ mặt tươi cười chợt tắt: “Nói đến nó là dượng lại tức, là do dì dượng từ nhỏ đã làm hư nó, mọi thứ đều cho nó, giờ

tốt nghiệp đại học, lại tiếp tục nghiên cứu sâu hơn, bảo nó đến công ty làm đi thì nó nói không có hứng thú, cả ngày cùng mấy đứa hồ bằng cầu hữu bên ngoài lang thang, trong Trịnh gia, đứa không có triển vọng nhất chính là nó, xài tiền thì hạng nhất, cứ thế này, tương lai làm sao dám mang sản nghiệp Đĩnh Thái giao cho nó!”

* Hồ bằng cầu hữu: Bạn xấu.

Tào Vân Tuấn nghe hần than thở, vội vàng cười nói: “Duyệt Nhan còn nhỏ, ở bên ngoài rong chơi là chuyện bình thường, dưỡng hiện tại vẫn đang lúc tráng niên, như mặt trời ban trưa, điều hành việc kinh doanh của Đĩnh Thái, nói đến chuyện thừa kế này nọ vẫn còn sớm mà, Duyệt Nhan rất thông minh, chờ em ấy hồi tâm, lúc đó giúp dưỡng được rồi, bắt đầu cũng sẽ rất nhanh.”

- Cái gì thông minh, một chút thông minh cũng không có! – Trịnh Thái hừ một tiếng, khoe miệng lại một lần nữa lộ ra nụ cười, ánh mắt hần chuyển sang người Diệp Tông Y, thở dài: “Con gái nên giống Tông Y ấy, ôn nhu nhàn nhã, thông minh từ nhỏ, như vậy mới được mọi người thích, nếu Duyệt Nhan bằng một nửa Tông Y thôi, dưỡng cũng không phải lo cho nó nhiều như vậy.”

Tào Vân Tuấn cười nói: “Đây là do dưỡng thiên vị, dưỡng yêu cầu Duyệt Nhan cao quá, Duyệt Nhan đối với con và nhạc phụ nhạc mẫu là quá tốt rồi, hai người luôn khen Duyệt Nhan hoạt bát vui vẻ hơn Tông Y.”

Trịnh Thái thần sắc lộ vẻ vui mừng, hai người nói đùa một hồi, hần liền thân thiết hỏi: “Vân Tuấn, lần trước dưỡng giới thiệu cho con Vương tổng kia vụ tranh chấp tài sản, hiện tại tiến triển thế nào? Phần thắng lớn không?”

Diệp Tông Y vừa nghe bọn họ nói đến chính sự, đúng lúc nhân cơ hội lui đi, đứng lên cười nói: “Con vào bếp xem có gì cần giúp không.”

Trịnh Thái xua tay: “Con không cần đi, giao cho họ là được rồi, con lên gọi biểu muội dậy đi, nó hiện tại sống trong bóng tối, không có người kêu, là nó sẽ không thềm xuống dưới ăn cơm tối luôn.”

Diệp Tòng Y gật gật đầu, mỉm cười nắm tay Tào Ấu Tuyết đi lên lầu.

Đợi cho hai nam nhân bàn luận đã đời về chính trị, thời sự, tài chính và kinh tế, Trịnh Duyệt Nhan khuôn mặt vẫn dày đặc nét buồn ngủ, cùng biểu tỷ đi xuống.

Trên bàn ăn hình chữ nhật trong nhà bếp, thức ăn đầy đủ màu sắc cuốn hút đã được bày lên cả, Trịnh phu nhân từ phòng bếp đi ra, nàng cùng cô cháu gái thân thiết một hồi, đón tiếp gia đình ba người đang ngồi ở đó, khuôn mặt không dấu được vui vẻ: “Đồ ăn hôm nay nếu nói là dì tự làm cũng không sai đâu, có cô Lâm giúp đỡ, không biết mọi người ngày thường ăn sơn hào hải vị bên ngoài, món ăn dì tự làm không biết có hợp với khẩu vị của mọi người không nữa.”

Trịnh phu nhân khuê danh là Vương Tự Phương, là chị em ruột với mẹ của Diệp Tòng Y - Vương Viễn Trân, nàng hồi trẻ rất xinh đẹp, nàng thường nói Diệp Tòng Y giống bộ dáng của mình năm đó, ngay cả phần tươi mát, diễm đạm, tao nhã, thực tĩnh, khí chất đều giống, không thể so Trịnh Duyệt Nhan, suốt ngày diên diên khùng khùng.

Tuy rằng nàng nay đã bốn mươi mấy, nhưng là bởi vì mỗi ngày đều bảo dưỡng, hơn nữa lại dí dỏm, vui vẻ, cho nên chỉ trông như ba mươi mấy, cùng Trịnh Duyệt Nhan trông như hai chị em. Nàng đối xử với Diệp Tòng Y vô cùng tốt, Diệp Tòng Y cũng thực thích người dì này, đôi khi thậm chí còn có cảm giác kỳ quái, ở bên cạnh dì còn tự do tự tại hơn ở bên cạnh mẹ.

Trịnh Duyệt Nhan nghe mẹ nói như vậy, một tay chống đầu, nói: “Ôi, được rồi, mẹ cũng đừng khiêm tốn.” Nói xong đem chiếc đĩa hương tới đĩa

tôm hùm hấp, chiếc đũa còn chưa đụng tới, cổ tay đã bị bắt lại: “Tôm là đồ đãi khách, con không được ăn, ăn cái khác.”

- Mẹ không cho con ăn thì bưng lên bàn làm gì! Chẳng phải là đang chọc tức con à! – Trịnh Duyệt Nhan bất mãn bĩu môi.

Trịnh phu nhân chậm rãi nói: “Bưng lên bàn là cho Tòng Y bọn họ ăn, con có thể ăn mấy món bên cạnh kia.”

Trịnh Thái nếm thử các món ăn, tán thưởng tay nghề của phu nhân, phất tay nói: “Đi lấy bình rượu Mao Đài đến đây, hôm nay vui vẻ, dượng muốn cùng Vân Tuấn uống hai chén.”

Trịnh Duyệt Nhan vừa nghe đến rượu, lại càng không vui, nhin không được quay sang oán giận với Diệp Tòng Y: “Từ khi làm cái phẫu thuật quý sứ kia, ba mẹ em không cho em ăn cái này không cho ăn cái kia, cái này thôi cũng chấp nhận được, lại còn bắt nhốt em ở nhà cả tháng trời, em quá thực sắp điên rồi.”

- Chắc là sợ em ra ngoài uống rượu chẳng? – Diệp Tòng Y nhẹ giọng cười.

- Thật là. – Trịnh phu nhân liếc con gái một cái: “Bác sĩ dặn ít nhất ba tháng sau mới được uống rượu, con mà ra ngoài với đám bạn bè kia vui chơi giải trí, tối thế nào cũng ghé quán bar uống rượu, mẹ với ba sao yên tâm được? Con nhé, tốt nghiệp đại học rồi, ăn chơi cũng một năm rồi, khi nào mới chịu biết điều đến công ty phụ ba làm việc cho bớt cực nhọc đây?”

Trịnh Duyệt Nhan nghe thế, lập tức không lên tiếng, Diệp Tòng Y cười nói: “Dì, dì nói em ấy cũng mới μό chưa bao lâu, để tịnh dưỡng thân thể cho tốt đã, chuyện này cứ để sau hãy nói.”

Trịnh Duyệt Nhan ở dưới bàn nắm lấy tay biểu tỷ, bày tỏ lòng cảm kích. Đề tài này cuối cùng dứt bỏ, mọi người trong gia đình nói nói cười cười,

trên bàn cơm được hơi ấm áp bao phủ.

Cơm nước xong, vợ chồng Diệp Tòng Y ở lại một lúc lâu, mãi cho đến khi đêm kéo đến, mới xin phép ra về, vừa ra cửa lớn, Diệp Tòng Y nhú mi lại, thần sắc khó chịu: “Vừa rồi dưỡng hỏi anh thích xe gì gì đó, ý là sao?”

- Anh không biết nha, đại khái là Duyệt Nhan muốn đổi xe thể thao đời mới, nên hỏi anh nghĩ sao về xe. – Tào Vân Tuấn lắc đầu, vô tội cười: “Em làm gì không vui thế?”

Diệp Tòng Y nhìn hẩn vài giây, nghiêm túc nói: “Nếu dưỡng muốn đưa xe cho anh, anh cũng không được nhận.”

Tào Vân Tuấn môi mấp máy, đang định nói điều gì đó, thì giọng Trịnh Duyệt Nhan từ phía sau truyền đến: “Biểu tỷ, tỷ phu! Chờ em.”

Hai người đồng thời quay đầu, đã thấy Trịnh Duyệt Nhan vẻ mặt hưng phấn hướng bọn họ chạy đến, Diệp Tòng Y ngạc nhiên: “Em ra đây làm gì?”

Trịnh Duyệt Nhan đắc ý cười: “Em nói gia đình chị đi xem phim, em cũng muốn đi, kiếm cơ chuồn ra đây.”

Diệp Tòng Y không khỏi buồn cười: “Thế thực sự thì sao?”

- Thực sự là em muốn đi ra ngoài hít thở không khí, sau đó tìm Hà Na, con nhỏ chết tiệt gần đây tự dưng biến đâu mất, một cái điện thoại cũng không thèm gọi cho em, đúng là không có tình người mà.

Diệp Tòng Y lắc đầu, sau đó mỉm cười: “Nàng gần nhất có mục tiêu mới, chắc là đang ở chỗ mục tiêu mới đó.”

- Hà?

- Là một Bartender đẹp trai. – Diệp Tòng Y lại bồi thêm một câu.

- À. – Trịnh Duyệt Nhan mở to hai mắt.

Quán bar kia có tên là Ái Muội, bên trong cũng như cái tên, tràn ngập ái muội.

Ánh đèn nhu hòa mờ ảo, tiếng saxophone quyến rũ lười biếng vang lên, như say trong vô hình, lướt qua, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh nam nữ thì thầm nói nhỏ, đôi khi vang lên một vài âm thanh hỗn loạn kích động và tiếng cười không cao không thấp, Trịnh Duyệt Nhan cảm xúc lẫn lộn, sao trước kia mình không phát hiện ra một nơi tuyệt vời thế này.

Mắt nàng nhìn xung quanh đánh giá tất cả, bước nhẹ nhàng lên lầu hai, sau đó đánh mắt tìm kiếm, một bộ dáng xinh đẹp quen thuộc liền đập vào mắt, môi không khỏi xuất hiện một tia ý cười.

Hà Na đang ngồi ở quầy bar dài, một tay chống đầu, một tay thưởng thức chất lỏng bên trong ly rượu, dáng vẻ nghiêng đầu mê mẩn, đang nghe chàng Bartender nói gì đó, cách xa đến thế, Duyệt Nhan còn có thể nghe ra tiếng cười gọn sóng mùa xuân của nàng.

Bên cạnh nàng, có một người đang ngồi đó. Trịnh Duyệt Nhan vừa có chút nghi hoặc, vừa chậm rãi đi qua, sau đó cười nói: “Hà Na, mày đạt trình độ rồi nha.”

Hà Na bưng ly rượu lên, quay đầu, trên mặt lộ nụ cười quyến rũ: “Duyệt Nhan, mày tốc độ cũng nhanh đấy.”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Muốn Nhận Được, Trước Phải Cho Đi

Trầm Hàn Sanh một tay chống cằm, không quan tâm quay đầu sang, dưới ngọn đèn mờ ảo, một khuôn mặt trẻ thanh xuân tỏa sáng đập vào mi mắt, là một cô nàng rất xinh đẹp, sắc váy lụa đỏ bao bọc lấy thân hình thon mảnh tinh tế của nàng, một đôi mắt mèo mở to tựa như bảo thạch trong suốt lóe sáng. Đường như đã gặp qua ở đâu, Trầm Hàn Sanh nhất thời có chút sợ run.

Hà Na đứng dậy, tay vỗ vào bả vai Trịnh Duyệt Nhan, mở miệng giới thiệu: “Nào nào, giới thiệu một chút, vị mỹ nữ này là chị em tốt của tôi, Trịnh Duyệt Nhan, ờ, người này là Bartender, tên hơi hài chút, Phương Viên, Duyệt Nhan, mày nên nếm thử rượu anh ta làm.” Nói tới đây, môi lộ ra một tia cười quyến rũ: “Duyệt Nhan, mày gọi anh ta là Tiểu Phương là được rồi, đây là bạn của anh ta, hôm nay lần đầu gặp, Tiểu Phương, tôi nghe anh gọi nàng là Hàn Sanh, phải không?”

- Ừm. – Trầm Hàn Sanh khẽ gật đầu.

Một ly rượu nhỏ màu đỏ được mang đến trước mặt Duyệt Nhan, vừa nhìn Trầm Hàn Sanh vừa cúi đầu uống rượu, đường cong cương nghị trên mặt lộ ra một tia nhợt nhạt: “Xin lỗi, người bạn này của tôi, trời sinh không thích nói nhiều, mọi người thứ lỗi.”

- Không sao. – Hà Na nghiêng mình dựa vào quầy bar, khéo mắt bay bỗng nhìn Trầm Hàn Sanh, bỗng nhiên cười: “Tính cách này khiến tôi an tâm.”

Trầm Hàn Sanh nghe nói như thế, nghiêng đầu nhìn nàng một cái, lạnh nhạt cười: “Tôi và Tiểu Phương là bạn tốt, bạn bè thôi.”

Hà Na không ngờ nàng lại nói ra trực tiếp như vậy, rất sững sốt, Trịnh Duyệt Nhan nghe vậy bật cười, một tay cầm ly rượu, đi vòng qua quầy bar, ngồi xuống bên cạnh Trầm Hàn Sanh. Tay Hà Na không tự chủ được từ trên vai Duyệt Nhan rơi xuống, sau một lúc lâu, Hà Na vịn vào mái tóc hạt dẻ dài của mình, tiếp tục ngồi xuống, vung tay lên mạnh mẽ hào phóng nói: “Nào! Chúng ta uống rượu, đêm nay tôi mời!”

Nghệ sĩ biểu diễn trên sân khấu say đắm, thân người đung đưa theo chiếc saxophone, chói lên ánh vàng trong tia sáng rực rỡ.

Nghe thấy tiếng nhạc du dương ở đây, Trịnh Duyệt Nhan tâm tình tức khắc trở vui vẻ, miệng nàng hơi cong, mắt nhìn chằm chằm vào trong ly.

- Chị hình như không hề nhớ ra em, bác sĩ Trầm.

Thanh âm của nàng rất nhẹ, nhẹ đến nỗi khiến người ta cơ hồ không thể nghe thấy, duy chỉ có ba chữ cuối cùng tăng thêm giọng điệu. Trầm Hàn Sanh buông ly xuống, nghiêng đầu mỉm cười: “Lúc đầu thì tôi không nhớ.”

- May là bây giờ chị đã nhớ ra, nếu không em sẽ chịu đả kích lớn mất. – Trịnh Duyệt Nhan theo bản năng nhìn nhìn Hà Na bên kia, thấy nàng ghé vào quầy bar, nghe Tiểu Phương nói gì đó, tựa hồ tất cả tâm trí đều đặt trên người hắn, căn bản không chú ý các nàng bên này. Đồ nữ nhân trọng sắc khinh bạn, Trịnh Duyệt Nhan không khỏi ở trong lòng cười mắng một câu.

- Trí nhớ tôi không phải tốt lắm, hơn nữa mỗi ngày tiếp xúc với quá nhiều người.

Ngữ khí thực bình thản nghe không ra ý áy náy, Trịnh Duyệt Nhan cũng không để ý đến, sóng mắt chuyển đi: “Tiểu Phương là bạn bè của chị, vậy chị chắc là khách quen của nơi này?”

- May mắn thì đến đây một tuần hai hay ba lần gì đó.

Trịnh Duyệt Nhan trong mắt lộ ra ý cười không dễ phát hiện, bỗng nhiên giơ tay ra, cầm ly rượu của Trần Hàn Sanh lên ngửa đầu uống một ngụm, sau đó hơi hơi nheo mắt: “Em cũng thích Baileys.”

Thanh âm của nàng nghe có vẻ rất khoái trá, Trần Hàn Sanh kinh ngạc khẽ nhếch môi, có cảm giác như bị mạo phạm, nhưng cổ họng nàng gật gật, cuối cùng không nói gì thêm, ngược lại mím môi lại.

Trịnh Duyệt Nhan uống một hớp rượu lớn, lắc đầu thở dài: “Chị uống thật chậm, lợi dụng hôm nay có người mời, phải tranh thủ uống thêm vài ly chứ.”

- Tôi chỉ uống một ly.

- Sao cơ?

Trần Hàn Sanh áp chế sự khó chịu trong lòng, lặp lại nói: “Tôi mỗi lần đến đây, đều chỉ uống một ly.”

- Tại sao? – Trịnh Duyệt Nhan có chút kinh ngạc.

- Tôi không phải đến để uống rượu, một bác sĩ mà thân toàn mùi cồn thì không phải một bác sĩ tốt.

Trịnh Duyệt Nhan nhú mày, khó hiểu cười: “Chị đấy, một tuần hai ba lần tranh thủ thời gian đến đây, mỗi lần lại chỉ uống một ly, không phải để uống rượu, cũng không phải tìm niềm vui, cố gắng đến đây chỉ để tìm người bạn tốt kia nói chuyện phiếm?”

- Có lẽ do tôi quá nhàm chán. – Trần Hàn Sanh sắc mặt u ám, nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng nói: “Hoặc có lẽ, tôi tới nơi này chỉ để xem hỉ nộ ái ố của người khác.”

Đêm đã khuya, gió se se lạnh.

Ô tô chạy như bay trên con đường, Trịnh Duyệt Nhan uống không nhiều lắm, cho nên đồng ý thỉnh cầu của Hà Na, lái xe đưa nàng về. Hà Na hai tay ôm bả vai, bởi vì tác dụng của rượu, sắc mặt thoát nhìn càng thêm kiều diễm, nàng ha ha cười, rất giống một kẻ mê trai: “Sao? Tiểu Phương không xấu chứ? Bộ dạng cũng thực là một nam nhân anh tuấn đúng không? Thời đại này gọi là tiểu bạch kiểm, đẹp như mỹ nam Hàn Quốc, vừa thấy anh ta, đúng như một mùa xuân thanh mát, làm cho mắt người đối diện sáng ngời.”

Trịnh Duyệt Nhan một bên lái xe, một bên ôn hoà nói: “Anh ta không chỉ động đưa mày về nhà, nói đến điểm này là không đáng mặt đàn ông.”

- Hừ. – Hà Na bị nước tạt vào đầu, thân mình không khỏi co rúm lại một chút.

Trịnh Duyệt Nhan nghiêng mình liếc mắt một cái: “Hà Na, mày tới quán bar này cũng một thời gian rồi, đừng bảo tao là hai người các người vẫn là mối quan hệ nam nữ trong sáng nhé?”

- Vậy thì sao nào? – Hà Na hỏi lại.

- Không thể nào, không phù hợp với phong cách của mày. Vậy chứng minh, mày cũng chẳng phải nữ nhân có sức quyến rũ gì, mà hử, lại càng không phải nam nhân. – Trịnh Duyệt Nhan lắc đầu nói.

- Chị mày thích chơi kích thích cấp độ cao đấy! Nam nhân tốt hay nữ nhân tốt cũng giống nhau, bắt đầu đều không dễ dàng như vậy, anh ta sớm hay muộn sẽ một ngày hiểu ra, cam tâm tình nguyện quỳ dưới gót giày cao gót của tao thôi!

- Ừ hử.

Trịnh Duyệt Nhan không còn gì để nói, nhẹ nhàng hừ một cái, Hà Na tự nhiên mà vậy đem kiểu phản ứng này thành kiểu biểu hiện khinh miệt, nhìn không được ngồi dậy: “Duyệt Nhan, mày đêm nay bị cái giống gì vậy!”

- Không có gì.

Trịnh Duyệt Nhan ánh mắt nhìn chăm chú vào phía trước, lảng tránh ánh mắt chất vấn của nàng, Hà Na giật mình, thử chuyển đề tài: “Mày còn đến bệnh viện tìm bác sĩ kia không?” Nàng nhớ rõ Duyệt Nhan sau khi xuất viện sau, có từng nói với nàng, Duyệt Nhan mượn cớ đi bệnh viện hai lần tìm vị bác sĩ phẫu thuật cho mình, nhưng người này tựa hồ bận rộn nhiều việc, nên một lần cũng chưa gặp được.

- Không có.

Trịnh Duyệt Nhan cơ hồ là căn răng trả lời, bỗng nhiên đem cửa kính xe kéo xuống, một cỗ gió lạnh mãnh liệt tràn vào trong, Hà Na không khỏi rùng mình, nàng nghiêng đầu, ôm thân thể thét chói tai: “Duyệt Nhan, mày làm gì vậy hả? Còn không mau đem cửa kính xe quan kéo lên! Mày muốn tao chết cóng à!”

- Đừng trước mặt tao nhắc tới tên bác sĩ chết tiệt kia, đừng trước mặt tao nhắc tới Trầm Hàn Sanh! Chị ta có gì đặc biệt hơn người! Lớn như vậy, còn chưa từng có người nào dám đối diện với tao như vậy! Chị ta nghĩ mình là ai?! – Trịnh Duyệt Nhan nhìn hồi lâu, tức giận trong nháy mắt bùng nổ.

Bác sĩ? Hàn Sanh? Trầm Hàn Sanh? Hà Na nhìn nàng, kinh ngạc tròn tròn ánh mắt.

- Không phải là tên bác sĩ đó à, nhìn cái dáng điệu chảnh chọe đó đi! – Trịnh đại tiểu thư tức giận càng không thể vãn hồi: “Tao uống một ngụm rượu của chị ta, vậy là chị ta không thèm đụng đến cái ly đó nữa, tao từ nhỏ chưa từng bị như vậy, mặt mày chết đi được!”

Nàng càng nói càng cảm thấy phần nộ, thậm chí còn có chút ủy khuất, ngay cả hốc mắt cũng có chút phấm đỏ, Hà Na nhìn nàng, càng trợn mắt há hốc mồm, một hồi lâu, đưa tay sờ sờ trán, thì thào nói: “Trời ạ! Lại có chuyện khéo như vậy...”

Giữa trưa, Hà Na hoàn thành công việc của mình, nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, kim đồng hồ đã chỉ mười hai giờ mười phút, liền hoạt động cổ một chút, đóng máy tính, rời khỏi chỗ ngồi, bước đi.

Xuyên thấu qua lớp tường thủy tinh ngăn, có thể nhìn thấy Diệp Tòng Y còn đang bận rộn trên máy tính, nàng mỉm cười, đi qua gõ cửa, rồi đi vào.

- Thiệt, vậy mà sếp khó tính cũng không chịu tăng lương.

Diệp Tòng Y nghe thấy thanh âm của nàng, ngẩng đầu lên thản nhiên cười: “Chờ chút, chị còn phải viết cái mail quan trọng, để chị mời em ra ngoài ăn cơm.”

- Chuẩn ý em. – Hà Na tựa vào trước bàn làm việc của cô, kiên nhẫn chờ.

Hai người đều là nhân viên công ty JM, là một công ty Hoa Kỳ, Diệp Tòng Y hiện tại đã là Quản lý Nhân sự, được sếp đánh giá rất cao, còn Hà Na là Quản lý Tiêu thụ khu vực của công ty, nhưng cũng làm việc hiệu suất rất đáng kể.

Một lát sau, Diệp Tòng Y chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, đứng dậy cùng Hà Na ra khỏi công ty.

Gần đó có nhà hàng Nhật Bản, Hà Na rất thích lười bò và cá hồi sashimi chỗ đó.

Khi đồ ăn ngon được mang lên, Hà Na liền nhào vào ăn, Diệp Tòng Y khẩu vị cũng bình thường, tư nhả thanh lịch ăn một chút liền thôi, phần lớn

thời gian đều nhìn Hà Na ăn, sau đó cùng nàng uống chút rượu nhẹ. Cho một ly rượu nhẹ xuống bụng, Hà Na cả người tinh thần trạng thái đều sản khoái, nàng nhìn Diệp Tòng Y, bỗng nhiên gọi: “Tòng Y.”

- Ừm?

- Chuyện kia... Về chuyện chúng ta tán gẫu lần trước, em cảm thấy, có thể do chị kết hôn vài năm rồi, cho nên... Chị bị thiếu chút kích tình này nọ, theo thời gian đã biến mất một cách vô hình.

Diệp Tòng Y nhấp môi, cười khổ nhẹ: “Hà Na, chưa kết hôn mới như vậy.”

- Vậy chị... Ai, sao như thế được? – Hà Na cảm thấy tựa hồ thần kinh bị ngưng đọng, sau một lúc lâu, mới cẩn thận nói: “Tòng Y, chị yêu Vân Tuấn chứ? Chị sẽ không yêu người khác chứ? Chị mà gia nhập đội quân gian tình ngoài kia, em bị dọa chết mất!”

- Không có, không có. – Diệp Tòng Y vội vàng phủ nhận, ánh mắt tựa hồ có điểm thất thần: “Chị không có yêu ai khác, chị... Chắc là yêu Vân Tuấn, nhưng mà... Giống như chị đã quên mất một cảm giác nào đó.”

- Chị làm việc thì khôn khéo như thế, sao chuyện tình cảm lại hồ đồ thế này, cái gì mà chắc là yêu, cái gì mà quên mất cảm giác nào đó? – Hà Na nhú mày.

Diệp Tòng Y bất đắc dĩ cười cười, nghĩ tới điều gì đó, cầm ly rượu lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm để che dấu đi.

- Em nghĩ như vậy, chị đừng có suốt ngày trừ đi làm ra, liền về nhà giúp chồng dạy con, có đôi khi cũng phải ra ngoài hít thở không khí, anh ta, đẹp như thiên tiên, tướng mạo như Phan An, nhưng nhìn nhau riết rồi cũng chán, cho nên chị mới cảm thấy nhạt nhẽo vô vị. Sao? Tối nay theo em đi ra

ngoài lang thang, em sẽ giới thiệu anh chàng mới của em cho chị quen biết, chị chỉ mới nghe qua tên chứ chưa gặp mặt mà.

- Không được, đêm nay Vân Tuấn về nhà sớm một chút, anh ấy muốn dẫn chị và Tuyết nhi đi ra ngoài ăn cơm.

- Xem chị kia! Chán như con gián! Đổi ngày khác không được sao?

Diệp Tòng Y thật áy náy nói: “Hôm nay sếp nói với chị, ngày mai chị phải đi Bắc Kinh công tác một chuyến, chắc cũng phải hai ngày.”

- Được rồi, chờ chị trở về, chúng ta sẽ nói chuyện này sau nhé? Để em đến thay đổi cuộc sống của chị, hơn nữa phải có tí tương dấm chua, thì cuộc sống mới thêm sắc màu rực rỡ.

Diệp Tòng Y nhin không được nở nụ cười: “Được, cứ như vậy đi.”

Sau khi xong việc về nhà, Hà Na ném chìa khóa để đó, cả người ngồi phịch xuống sofa. Bữa tối ăn cái gì? Đi chỗ nào ăn đây?

Vấn đề này làm cho nàng có chút đau đầu, chán chết đi mất, nàng cầm lấy điện thoại, bấm số của Trịnh Duyệt Nhan, vang hai tiếng, bên kia truyền đến một thanh âm lười biếng: “A lô.”

- Alô, Duyệt Nhan, tao nè, ăn cơm chung không?

Bên kia tạm dừng vài giây, sau đó nói: “Tao không rảnh.”

- Không rảnh? Mà làm gì mà không rảnh?

- Tao đang trên đường lái xe đến bệnh viện Thánh Hòa, chờ Trầm Hàn Sanh cùng nhau ăn cơm tối, đợi lát nữa cùng chị ta đi quán bar Ái Muội, lát nữa mà cũng đến đây đi, chúng ta gặp chỗ đó. – Trịnh Duyệt Nhan nói có chút ngiễn răng ngiễn lợi.

Hà Na ngẩn ra, hét lên: “Không phải chứ? Mà không phải muốn giống hời đi học, muốn chơi trò Bách hợp tình ái nữa chứ hả! Mà cũng đừng quên, vì tò mò mà tổn thương người khác, khiến người ta cuối cùng vì mà mà tự sát, rồi bản thân cũng sợ hãi không dứt cơ mà! Chẳng lẽ mà định giẫm lên vết xe đổ à?”

- Sẽ không, lần này sẽ khác. – Trịnh Duyệt Nhan nói.

- Mà mấy ngày hôm trước không phải vì chị ta hờ hững với mà mà điên máu sao? Chị ta đối với mà căn bản không có hứng thú đâu! Duyệt Nhan, đừng trêu chọc người ta, tao thấy Hàn Sanh kỳ quái thế nào ấy.

Trịnh Duyệt Nhan nắm chặt tay lái, đột nhiên đề cao thanh âm: “Tao chính là không cam lòng! Chị ta dựa vào cái gì đối ta như thế! Tao phải dạy cho chị ta thay đổi thái độ!”

- Cho nên mà đùn đẩy người ta đi ăn tối sau khi hết giờ làm? Rồi lại cùng đi quán bar? Này, Hàn Sanh là loại người gì mà còn chưa biết, người ta đối với mà như vậy, mà cứ cho qua đi, mà có tật xấu à! Cái này có gì mà hờn dỗi! – Hà Na mở lớn miệng, cơ hồ cảm thấy mình nói chuyện như kẻ điên rồi.

Trịnh Duyệt Nhan cắn chặt răng, lạnh lùng nói: “Nếu muốn nhận được, trước phải cho đi, đạo lý này tao hiểu, tao lớn như vậy chưa tức giận đến thế này, tao sẽ không để yên cho Trần Hàn Sanh!” Nói xong, tay giựt tai nghe điện thoại ra.

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Chỉ Có Đi Vào Tim Tôi, Thì Mới Vào Được Nhà Tôi

Làm xong giải phẫu, trở lại văn phòng hoàn thành hồ sơ bệnh án, tinh thần Trần Hàn Sanh mới buông lỏng, nhưng cuối cùng cũng không thể che dấu được sắc mệt trên khuôn mặt, nghỉ ngơi một chút, nhìn đồng hồ, rồi thay trang phục.

Vừa mới đến cổng bệnh viện, một bóng dáng quen thuộc lọt vào tầm mắt, Trần Hàn Sanh không khỏi ngạc nhiên. Trịnh Duyệt Nhan đứng trên quảng trường của bệnh viện, trên vai đeo chiếc túi Prada mới nhất năm nay, hai tay đặt trong túi, không chớp mắt nhìn Trần Hàn Sanh. Nàng hôm nay không mặc gợn cảm hoa lệ như mọi lần, áo len ôm sát người kết hợp cùng chiếc quần đơn giản lại thanh lịch, nhưng vẫn phác nên tất cả dáng người duyên dáng của nàng.

Đáng tiếc Trần Hàn Sanh lại không hề có ý thường thức: “Sao em lại tới đây?”

Trịnh Duyệt Nhan hơi hơi híp mắt, ngửa đầu nhìn nhìn tòa nhà bệnh viện, trả lời câu hỏi: “Ồ, hôm nay còn khá sớm.”

Trần Hàn Sanh mím đôi môi mỏng thành một đường, nhú mi không lên tiếng.

- Tối hôm qua cả một đêm liên tục làm mấy ca phẫu thuật, hôm nay lại không nghỉ ngơi, mệt chết phải không?

- Em tại sao...

Trịnh Duyệt Nhan đánh gãy lời nàng: “Nếu em muốn biết, thì sẽ biết ngay.” Nói xong hơi hơi gật đầu: “Chúng ta đi thôi.”

Trầm Hàn Sanh trong đầu nhanh chóng hiện lên cái tên Trương Nam, sắc mặt lại càng tệ: “Đi đâu?”

- Chị muốn đi đâu?

- Hiện giờ tôi chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi.

- Được, em đưa chị về nhà.

Trầm Hàn Sanh vô cùng buồn bực: “Tôi không cần em đưa, tôi đi tàu điện ngầm.”

- Em biết, hai ngày trước chị đều nói như vậy. – Trịnh Duyệt Nhan chớp mi, sau đó lộ ra một nụ cười quyến rũ: “Cho nên em đã gọi người đem xe đi rồi.”

- Trịnh tiểu thư!

- Bác sĩ Trầm? – Trịnh Duyệt Nhan làm ra một bộ dáng thật sự đang lắng nghe.

Trầm Hàn Sanh không thể nói gì, lướt qua nàng nổi giận đùng đùng đi về phía trước, đi chưa được mấy bước, quay đầu, sắc mặt đã khôi phục bình tĩnh: “Đi thôi, tôi mời em ăn cơm, chúng ta cần nói chuyện một chút.”

- Vui còn không hết. – Trịnh Duyệt Nhan khước miệng hơi hơi nhếch lên, nhẹ nhàng bước chân hướng nàng đi tới.

Nhà hàng cơm Tây này cảnh vật tao nhã thoải mái, lại thực yên tĩnh. Ngọn nến ấm áp, rạng rỡ loang loáng ánh bạc của dao nĩa, chiếu sáng cả cốc rượu đỏ au, đem không khí trở mộng lung tuyệt đẹp.

Trịnh Duyệt Nhan đối đồ ăn nơi này khẩu vị thực vừa lòng, nhưng món cá nướng trước mặt Trầm Hàn Sanh không hề nhúc nhích, Trịnh Duyệt Nhan cũng không nói gì nài, chậm rãi ăn món của mình.

Thật lâu sau, nàng buông dao nĩa trong tay: “Hương vị thật tốt.”

- Em thích là tốt rồi. – Trầm Hàn Sanh thản nhiên nói.

Trịnh Duyệt Nhan cầm lấy khăn ăn trắng noãn tào nhả lau lau khóe môi, sau đó uống một ngụm sữa mật cà chua lạnh: “Sao lại mang em đến nơi này dùng cơm?”

- Biết em sẽ thích.

- Bữa ăn này đâu có tiện nghi như thế.

Trầm Hàn Sanh ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái: “Em không cần thay tôi lo lắng, tôi sẽ trả tiền cơm trước khi rời khỏi.”

- Đương nhiên, em chưa bao giờ cho rằng bác sĩ của Thánh Hòa không có tiền. – Trịnh Duyệt Nhan nở nụ cười: “Nhưng hôm nay chị đãi em, em ít nhất cũng biết được một chút, trong lòng chị, em chính là loại đại tiểu thư chỉ biết ăn uống ở những nơi cao cấp.”

Trầm Hàn Sanh lắc đầu: “Tôi không biết em là người thế nào, dẫn em đến đây là do lịch sự thôi.”

Trịnh Duyệt Nhan chậm rãi dựa vào ghế ngồi, nhẹ nhàng thở hắt: “Chị nói chuyện thật sự không có một chút kỹ xảo, thực dễ dàng làm người ta khó chịu. Hay cũng có thể do tính cách chị rất thẳng thắn, chắc là một chút từ ngữ thuận miệng lấy lòng chị cũng chẳng buồn nói.”

Trầm Hàn Sanh không nói tiếp nàng: “Tốt lắm, cơm ăn xong rồi, chúng ta vào chủ đề chính đi. Trịnh tiểu thư, chúng ta cũng không phải rất thân

thiết đâu nhỉ? Vậy mà em mấy ngày nay ở bệnh viện đợi tôi đã hai lần là tại sao?”

- Vậy nói gì thì nói em vẫn là bệnh nhân của chị, chị gặp em ở Ái Muội lại không hề thích em, thế là tại sao?

Trầm Hàn Sanh há miệng thở dốc: “Tôi không hề không thích em.”

Trịnh Duyệt Nhan đang muốn nói gì đó, nàng lại bổ sung nói: “Tôi đúng là bác sĩ của em, nhưng em đã khỏi hẳn và xuất viện, với tôi chẳng còn quan hệ gì cả, gặp nhau ở quán bar chỉ là trùng hợp. Chúng ta cứ như gặp như trên tàu điện ngầm mỗi ngày, mỗi ngày tôi gặp cả chục gương mặt, chỉ vậy mà thôi. Giữa chúng ta cũng chưa nói cái gì mà thích với không thích, tôi đối với em cũng không có không thích, cũng không có thích, Trịnh tiểu thư, em suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Trịnh Duyệt Nhan sắc mặt trầm xuống, ngón tay trắng mảnh mai không kìm hãm được nắm chặt cái chén.

- Cứ như vậy đi, lần trước em mời tôi ăn cơm, hôm nay tôi mời lại em, từ nay về sau, chúng ta không còn quan hệ gì hết. Em không cần lại đến chỗ tôi làm việc đợi tôi tan ca, không cần hỏi đồng nghiệp của tôi thời gian nghỉ ngơi của tôi, loại cảm giác này thực... Rất quái dị. – Trầm Hàn Sanh nhẹ gạt đầu, suy nghĩ tìm từ thích hợp, sau đó còn nhìn chăm chú vào nàng: “Thật sự.”

Trịnh Duyệt Nhan nhìn cặp mắt đen sáng ngời kia của nàng, tự nhiên toát ra ánh mắt u buồn xinh đẹp, hít một hơi thật sâu, áp chế lửa giận trong lòng, từ từ hỏi: “Trầm Hàn Sanh, chị rốt cuộc là gốc thật hay giả gốc?”

- Sao... Sao cơ? – Trầm Hàn Sanh nhú mày, như không nghe rõ nàng nói gì.

- Chị chẳng lẽ nhìn không ra, em làm như vậy, chỉ là vì muốn theo đuổi chị sao? – Trịnh Duyệt Nhan khẽ nhếch khóe môi, thanh âm cực kỳ ôn nhu ngọt ngào, nhưng trong mắt không hề có ý cười: “Bằng không, một nữ nhân đối một nữ nhân như vậy, còn có thể là gì?”

Sắc mặt tái nhợt của Trầm Hàn Sanh dần dần nổi lên một tia đỏ ửng, run sợ một lúc sau mới phun ra hai chữ: “Vô lý!”

Trịnh Duyệt Nhan lắc đầu: “Giời, phản ứng của chị làm em thất vọng quá, em nghi ngờ không biết có phải chúng ta thật là sống cùng thời đại không...”

Trầm Hàn Sanh đứng lên, cơ hồ có chút thô bạo ngắt lời nàng: “Tôi không thích nữ nhân!”

- Không, chị sẽ thích. – Trịnh Duyệt Nhan bình tĩnh nhìn nàng, sau đó lấy khẩu khí khẳng định nói: “Sau khi quen biết em.”

Chiếc xe BMW X5 mới nhất đang đậu trong gara, màu đen của sườn xe ánh lên sáng lạng, ánh mắt Tào Vân Tuấn nhìn nó ngập tràn vẻ thỏa mãn.

Nhưng là Diệp Tòng Y thần sắc không tốt như thế, mặt cười ngậm sương, nghiêng đầu nhìn chồng bên cạnh, thanh âm đã mất đi ôn hòa: “Anh làm sao có thể nhận chiếc xe trăm vạn của dượng?!”

- Đây là dượng thương chúng ta thôi, dượng thấy chúng ta hai người dùng một xe, không thuận tiện, vừa vặn Duyệt Nhan cũng muốn xe, dượng nghĩ là thuận cho chúng ta khỏi mua luôn. – Tào Vân Tuấn tiến lên ôm lấy cô, cười nói.

- Em đã nói rồi, em đi làm không cần xe cũng được. Huống chi nếu anh muốn mua một chiếc nữa, chúng ta cũng có thể tự mình mua. – Diệp Tòng Y tức giận gặt tay hằn ra.

- Chúng ta mua? – Tào Vân Tuấn thở dài, buông tay nói: “Tòng Y, em suy nghĩ xem chúng ta ở cái thành phố thế nào, muốn mua nhà mua xe, chắc phải tiêu hết tiền tiết kiệm của chính mình lẫn cha mẹ hai bên luôn. Tuy rằng thu nhập của chúng ta không ít, nhưng chi tiêu cũng không thấp, Tuyết nhi cũng đến tuổi đi nhà trẻ, về sau chúng ta cho con bé một nền giáo dục tốt nhất, cái này cũng phải mang tiền bạc ra. Em nói đúng, chúng ta mua xe là không thành vấn đề, nhưng là anh đối với xe yêu cầu rất cao, năm mươi vạn trở xuống anh sẽ không xem xét, em nói xem chúng ta hiện tại mua kiểu gì?”

Diệp Tòng Y bị hấn làm tức giận đến nức cười: “Không có tiền mà yêu cầu cao, bên trong rỗng tuếch, đừng mua! Nhận của người khác thứ quý giá như vậy anh yên tâm thoải mái sao?”

Cô rất ít nói nặng như vậy, Tào Vân Tuấn thần sắc biến đổi, lại khôi phục tươi cười, lấy lại tinh thần kiên nhẫn nói: “Tòng Y, dưỡng đâu phải người ngoài, là dưỡng của em, huống chi chúng ta cảm thấy này xe quý, nhưng đối với dưỡng mà nói, chỉ là tí tiền thôi.”

- Cũng là tiền của dưỡng. – Diệp Tòng Y nghiêm nghị nói.

- Được rồi, anh không lời nào để nói. – Tào Vân Tuấn thở dài, bất đắc dĩ nói: “Dưỡng cũng là thương em, cho nên mới khăng khải hào phóng như thế, xe này trên danh nghĩa là của em, em nếu không nhận, em đi nói với dưỡng nhé.”

Diệp Tòng Y nhìn hấn một cái, sâu xa nói: “Nhưng đây là mẫu mã anh thích nhất, không phải sao?”

Tào Vân Tuấn còn chưa kịp nói gì, Diệp Tòng Y đã quay đầu đi, hấn nhìn cô bóng dáng ôn nhu mảnh mai, lòng vui sướng đã giảm đi phân nửa.

Khi trời về đêm, thành phố phồn hoa này nhà nhà đều sáng rực ánh đèn.

Khi Tào Vân Tuấn từ phòng tắm đi ra, Diệp Tông Y nghiêng thân mình nằm trên giường, gần như đã ngủ, Tào Vân Tuấn đem khăn mặt ném qua một bên, nằm xuống kế bên cô, thân mình Diệp Tông Y lui lại, tạo ra một khoảng cách với hẳn.

- Vợ à. – Tào Vân Tuấn nhẹ nhàng kêu.

Diệp Tông Y nhắm mắt lại không chút phản ứng.

- Vợ yêu, anh sai rồi. – Tào Vân Tuấn thân mình hướng nàng ôm lấy, tiếp tục nói: “Ngày mai anh tự mang xe về trả được không?”

Cảm giác thân thể cô lại muốn lui đi, Tào Vân Tuấn vội vàng ôm cổ cô: “Đừng tránh né anh nữa mà, tiếp nữa là rớt xuống giường đó. Vợ à, anh đáp ứng em, sau này anh sẽ cố gắng kiếm thật nhiều tiền, cho em và Tuyết nhi cuộc sống tốt nhất, bằng chính khả năng của mình, đổi xe tốt, đổi nhà lớn hơn nữa, được không?”

Diệp Tông Y mắt vẫn nhắm kín, khẩu khí đã dịu đi: “Vân Tuấn, căn hộ của chúng ta đã đủ lớn, lại ở trong thành phố, cuộc sống đã rất bình ổn, em cũng rất thỏa mãn.”

- Nhưng anh cảm thấy còn chưa đủ. – Tào Vân Tuấn ôm cô, một bên tham lam hít lấy mùi hương đặc trưng trên người cô, một bên thì thào nói: “Còn chưa đủ...”

- Vân Tuấn, dục vọng của con người là không có giới hạn, cho dù tương lai anh có được những thứ anh muốn, anh vẫn càng muốn nhiều hơn nữa. Tuy nhiên, anh càng đoạt được khoái hoạt, so với hiện tại không nhiều như vậy, nhưng cảm giác hạnh phúc của anh, nhất định sẽ không mạnh mẽ như hiện tại. – Diệp Tông Y nhẹ giọng khuyên hẳn, thân thể lại hơi né tránh.

- Tông Y, anh thề, tất cả những gì anh làm, đều là vì em và Tuyết Nhi, anh muốn đem điều tốt nhất đến cho em và con bé. – Tào Vân Tuấn dùng

bàn tay lớn đem thân thể của cô quay sang hướng mặt mình, mê luyến nhìn khuôn mặt xinh đẹp không tì vết của cô: “Tòng Y, anh yêu em, thật sự rất yêu em, từ lâu lắm rồi, em biết mà.”

Hắn đặt tay lên mặt Diệp Tòng Y, hô hấp cũng dần dần nặng lên, bỗng nhiên xoay người một cái, thân thể cường tráng bao lấy thân thể phía dưới của cô.

- Vân Tuấn, đêm nay không... – Diệp Tòng Y chống hai tay đẩy hắn, nhưng không có chút lo lắng.

- Không, em luôn nói với anh không, Tòng Y, em không muốn sao? – Tào Vân Tuấn một bên lung tung hôn mặt cô, một bên thở hổn hển nói: “Hay là... Anh không thể cho em vừa lòng?”

- Không... Không phải... – Diệp Tòng Y răng cắn chặt môi dưới.

- Đương nhiên không phải. – Tào Vân Tuấn cười nhẹ, thanh âm hơi khàn khàn: “Chính là vợ của anh, từ hồi kết hôn đến bây giờ, một chút tiến bộ cũng không có, ở trên giường vĩnh viễn đều rụt rè ngượng ngùng như vậy... Nhưng mà, có khi anh thích em như vậy, có khi lại...”

Nói tới đây dừng lại, nuốt nuốt nước miếng, hôn sâu lên môi cô.

Sau một lúc lâu, trong phòng lại yên tĩnh trở lại.

Tào Vân Tuấn nằm trên giường, mệt mỏi mà thỏa mãn, rất nhanh liền nặng nề đi vào giấc ngủ, Diệp Tòng Y ánh mắt vô thần vẫn mở, xốc lên chăn, cầm lấy quần áo che lấy thân thể xích lỏa của mình, nghĩ nghĩ, lại cầm lấy di động, chậm rãi đi vào phòng tắm, khóa trái cửa lại.

Nước trong bồn tắm độ ấm thích hợp, Diệp Tòng Y nằm vào, lập tức được một loại ấm áp thoải mái vây quanh. Cô có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, cô cũng không hiểu, mỗi lần rõ ràng thân thể của chính mình cũng có

thích thú, nhưng tâm lại luôn không hề tự do, nhất là mỗi lần làm chuyện thân mật, cái cảm giác hư không này lại càng mạnh liệt, thậm chí... Thậm chí có chút cảm giác tội lỗi.

Mấy năm qua, loại cảm giác này hình như càng ngày càng rõ ràng.

Tại sao lại như vậy? Diệp Tòng Y trong lòng hỏi chính mình, nhưng cô cũng không thể cho mình đáp án, có lẽ như lời Hà Na nói, nên ra ngoài hít thở không khí, bằng không nên đi đến hỏi thăm bác sĩ tâm lý.

Diệp Tòng Y tự giễu cười cười, một lúc lâu, tay từ trong nước vườn ra, lấy di động bên cạnh, lấy lại bình tĩnh, nhấn số điện thoại của Hà Na.

- A lô, Tòng Y. – Hà Na hiển nhiên còn chưa ngủ, thanh âm nghe lại có chút hưng phấn.

Diệp Tòng Y nhẹ giọng nói: “Hà Na, ngày mai buổi tối mang chị ra ngoài lang thang đi, tiện gặp bạn trai mới của em luôn.”

Trên xe điện ngầm, người đứng người ngồi, tất cả đều thần sắc hờ hững, ai cũng không chú ý đến ai, giống như tất cả đều không có quan hệ tới mình.

Trầm Hàn Sanh dựa vào tay vịn xem như không thấy người đang đứng Trịnh Duyệt Nhan, sau cuộc nói chuyện không thoải mái ở nhà hàng cơm Tây, các nàng đều trầm mặc, nhưng Trịnh Duyệt Nhan vẫn đi theo nàng, đi theo nàng trên đường, đi theo nàng vào tàu điện ngầm, đi theo nàng lên xe. Nàng không biết Duyệt Nhan rốt cuộc muốn làm cái gì, nhưng nàng không muốn lại phí lời.

Rất nhanh đã đến một trạm, tàu dừng lại ngay, Trịnh Duyệt Nhan đứng thẳng không vững, thân mình hướng ngã về phía trước, Trầm Hàn Sanh nhanh tay lẹ mắt, không kịp nghĩ nhiều, ôm lấy nàng.

Trịnh Duyệt Nhan đứng thẳng lại, thở ra một tiếng, Trầm Hàn Sanh buông tay ra, lạnh lùng nhìn nàng, rốt cục nhịn không được nói: “Người sẽ bị nghiêng ngả khi đến trạm, ổn định một chút.”

- Rất quan tâm đến em nhỉ. – Trịnh Duyệt Nhan sửa lại mái tóc hơi rối của mình, cười cực kỳ quyến rũ: “Thì ra chị cũng là kiểu ngoài lạnh trong nóng thôi.” Trầm Hàn Sanh bắt đầu hồi hận vì lảm miện nói câu này, nghiêng đi mặt, nhìn phía ngoài cửa sổ.

Từ bệnh viện đến nhà Trầm Hàn Sanh chỉ có bốn trạm, xuống xe rồi đi hơn mười bước, Trầm Hàn Sanh khéo mắt nhìn về phía sau xem, trong đám người, bóng dáng Trịnh Duyệt Nhan vẫn bắt mắt như vậy.

Nàng không thể tưởng tượng, nín khí ra khỏi tàu điện, Trịnh Duyệt Nhan không nhanh không chậm theo sau nàng, Trầm Hàn Sanh đi một đoạn đường ngắn, đột nhiên dừng lại, xoay người nói: “Trịnh tiểu thư, xin hỏi em thấy đủ chưa?”

Trịnh Duyệt Nhan chỉ chỉ ánh đèn rực rỡ của một căn hộ xinh đẹp: “Em biết nhà chị.”

Trầm Hàn Sanh mặt lạnh lùng: “Em điều tra tôi?”

- Em chỉ đối với chị cảm thấy hứng thú thôi.

Trầm Hàn Sanh nén giận nói: “Nhưng tôi đối với em không có hứng thú, em có biết đang quấy rầy cuộc sống của tôi không!”

- Em đã nói, không có gì tuyệt đối, hứng thú có thể chậm rãi bồi dưỡng. Chị cần gì phải tức giận, em đối với chị lại đâu có ác ý. – Trịnh Duyệt Nhan khẩu khí vẫn nhẹ nhàng đều đều, ánh mắt nàng hướng nhìn loạt căn hộ kia, trên mặt bỗng nhiên nở nụ cười ngây thơ vô hại của một cô gái: “Cũng tới dưới lầu nhà chị rồi, không mời em lên uống nước sao?”

Trầm Hàn Sanh cảm thấy mình tức giận không chỗ phát tiết, nàng sửng sốt một lát, đi đến gần Trịnh Duyệt Nhan, chỉ vào hướng căn hộ mình: “Đây là nhà của tôi, chắc đối với em mà nói, nhà chỉ là biệt thự hay một căn phòng, tại thành phố này hoặc thậm chí là cả nước, nơi nơi đều có nhà của em. Nhưng đối với tôi mà nói, nhà ý nghĩa không phải như vậy, nó là một không gian riêng tư, không phải người nào cũng có thể mang về.” Nói tới đây, nàng ngừng một chút, sau đó từng chữ nói: “Chỉ có đi vào tìm tôi, thì mới vào được nhà tôi. Em hiểu không? Tôi mặc kệ em muốn làm gì, tôi đã đem mọi thứ nói rõ ràng, em thích đi chỗ nào thì đi, dù sao tôi phải về nhà.”

Nói xong, nàng xoay người, sải bước về đi về phía trước đi. Trịnh Duyệt Nhan nhìn bóng dáng gầy yếu của nàng, ý cười dần dần ngừng đọng trên mặt, hồi lâu, Duyệt Nhan hơi hơi cười lạnh: “Rất khó vào sao? Em không nghĩ vậy.”

Vừa mới dứt lời, một chiếc xe hơi từ xa xa đến, dừng lại bên cạnh nàng, một nam nhân thân mặc áo âu phục đen, mở cửa xe ra, cung kính nói: “Trịnh tiểu thư, mời cô lên xe.”

Chương 6: Có Người Nào Muốn Người Khác Biết Mình Trí Nhớ Không Trọn Vẹn

Trên bàn lộn xộn ly cà phê và một đồng hồ ăn vặt, Hà Na ôm gối tựa vào sofa, vừa vụng trộm nuốt nước miếng, vừa ngơ ngác nhìn Trịnh Duyệt Nhan lại đem một mảnh chocolate đen cho vào trong miệng.

- Ăn miếng không? – Trịnh Duyệt Nhan dùng khóe mắt nhìn nàng, miệng cười như không cười.

- Không ăn! – Hà Na hậm nghiến răng: “Tao dạo này bị mập ra, sau sáu giờ tối sẽ không ăn bất kỳ cái gì cứng, tao phải giữ dáng người chuẩn!”

- Không ăn đồ cứng à? Tao cho mày ly chocolate nóng được không?

- Mày đi chết đi! – Hà Na phẫn nộ: “Mày đừng cho ai cũng giống mày, ăn thế nào cũng không mập! Tao nói cho mày biết, tao hận nhất đứa nào buổi tối ngồi trước mặt tao ăn! Nếu không tính đến tình cảm chị em, chắc tao đã đá mày ra ngoài rồi.”

- Chịu thôi mày à, trời sinh ra đã vậy. – Trịnh Duyệt Nhan lười biếng đáp lại một câu, rít lên một tiếng, rồi mở gói thịt heo khô.

Hà Na thở phì phì quay đầu, ánh mắt dời về phía màn hình ti vi.

- Hôm nay tao ngủ ở đây với mày.

Hà Na ngưng một giây liền quay đầu lại: “Tại sao?!”

- Không tại sao gì hết, tao không muốn về nhà thôi. – Trịnh Duyệt Nhan có chút bất mãn: “Mày kích động như vậy làm gì? Chẳng lẽ đêm nay có tên nam nhân nào đến nhà mày qua đêm sao?”

- Bớt nhảm đi.

- Ở thế không phải à?

Hà Na thở dài, giờ điều khiển từ xa lên đối kênh, bàn tay nâng lên giữa không trung lại buông, ánh mắt nhìn Trịnh Duyệt Nhan: “Mày hôm nay mang nhiều đồ ăn vặt đến thế này, từ lúc bước vào đến giờ mồm chưa nghỉ lần nào, không phải lại liên quan đến nàng bác sĩ kia chứ?”

Trịnh Duyệt Nhan nghe xong lời này, tay ném miếng thịt khô đang cầm, lấy từ hộp khăn giấy hai tờ để lau tay, sau đó dựa vào sofa.

- Bị tao nói trúng, há há. – Hà Na bị nàng làm tức nửa ngày, lúc này thấy nàng thần sắc không tốt, tâm tình đột nhiên tốt hẳn lên, Hà Na ngồi dậy, hai tay nâng cằm: “Đến đây đi, nói cho tao nghe một chút.”

Trịnh Duyệt Nhan cuối cùng không nín được, đem chuyện đêm đó kể lại một lần, cuối cùng oán hận nói: “Con mẹ nó, thật đúng là đồ đầu gỗ, đồ cục đá!”

- Bởi thế người ta mới bảo ai làm bác sĩ là dễ thành quái nhân lắm. – Hà Na mở miệng lớn: “Đi vào trái tim chị ta, mới có thể đi vào nhà chị ta? Nếu nói thế, nhà tao người khác tới lui nhiều vậy, chắc tim tao bị thiên binh vạn mã giẫm nát bấy rồi?”

Truyện Của Tui. net

Trịnh Duyệt Nhan nghe nàng nói như vậy, nhin không được “xì” một tiếng cười, sắc mặt cũng dần dần chuyển tốt.

- Duyệt Nhan, mày cũng nên cách xa Hàn Sanh ra đi, người nói mấy lời này là biết quái gở đến độ nào rồi! Huống chi mày cũng không phải thật sự thích nữ nhân, vài năm trước còn chơi đùa được, chẳng lẽ bây giờ vẫn còn thương ngoạn à?

- Hà Na, mày sai rồi. – Trịnh Duyệt Nhan lắc đầu, thu hồi ý cười trên mặt: “Mấy năm trước tao thật lòng với Thường Diễm.”

- Hà?

- Chỉ là cảm giác yêu thích đó tới cũng nhanh đi cũng nhanh, cậu ta thật sự là rất dai dẳng, hơn nữa, sau đó cậu ta tự sát, thật sự tao bị dọa, nên có một khoảng thời gian không dám tiếp xúc với nữ nhân.

Hà Na nhăn trán, qua một hồi lâu mới nói: “Vậy đối với bác sĩ kia thì sao? Cũng là thật sự thích?”

- Tao không biết. – Trịnh Duyệt Nhan cắn môi, trầm mặc một lát, mới nhẹ giọng nói: “Nhưng mà tao đối với Hàn Sanh, có cảm giác chinh phục rất mãnh liệt, giờ tao hận không thể nhìn thấu tất cả con người chị ta.”

Hà Na nhìn chăm chăm vào nàng, sau một lúc lâu mới phun ra một hơi: “Mày thật đáng sợ, tao thấy chắc mày gần đây rồi hơi quá nên sinh bệnh rồi, nhanh đến công ty của cha làm việc đi. Vừa giúp đỡ cha, vừa chữa bệnh luôn, một công hai việc.”

Trịnh Duyệt Nhan mỉm cười, biểu tình có chút đăm chiêu: “Trước kia một người theo đuổi tao từng nói, trên thế giới này, ít nhất sẽ có một người, trời sinh có một loại lực hấp dẫn đặc biệt, hấp dẫn mày muốn đuổi theo, muốn nhìn thấu, muốn có được. Tao nghĩ Trầm Hàn Sanh chính là người như thế, tao vừa nhìn vào ánh mắt của chị ấy, liền cảm giác được Hàn Sanh có một quá khứ, và tao muốn bóc móc nó.”

- Có lẽ khi mày biết được, mày sẽ thất vọng không biết chừng. Mày căn bản đầy thói hư tật xấu, ngày thường nhiều người theo đuôi, mày ngược lại khinh thường, hiện tại có người không để ý mày, mày đánh vào liền.

Trịnh Duyệt Nhan không để ý phản bác lại lời nói của Hà Na, ngược lại vươn mi: “Có lẽ, nhưng tao hiện tại đang muốn đánh vào, trong khoảng thời gian này, tao phải suy nghĩ thật kỹ, để sao cho làm thật khéo léo.”

- Con bệnh! – Hà Na ngả vào sofa, xua tay nói: “Mai một đừng cãi nhảm với tao chuyện về nàng bác sĩ kia, tao không có hứng thú nghe, mày thì tao cũng lười quản.”

Trịnh Duyệt Nhan nhích đến gần nàng, cố tình nói đùa: “Vậy sao được, mày đừng quên chị ấy là bạn của Tiểu Phương, bạn bè của mày và bạn bè của tình yêu mày, mày làm sao không quản được?”

- Tao không rảnh quản chuyện vợ vẫn lộn xộn của mày. – Hà Na vừa nghe nhắc tới Tiểu Phương, trên mặt không khỏi lộ ra biểu tình ngọt ngào: “Tao và Tiểu Phương càng hàn huyên nhiều, lại phát hiện tao với anh ta có rất nhiều chỗ tương tự, phim điện ảnh thích nhất đều là Nhà tù Shawshank, sách thích nhất đều là Robinson Crusoe, đồ ăn thích nhất đều là thịt bò, màu sắc yêu thích đều là màu tím... Trời ạ, chúng ta mà không ở bên nhau, quả thực là thiên lý khó tha!”

Trịnh Duyệt Nhan nghe được mắt trợn trắng: “Đáng tiếc cho tới bây giờ, nhà anh ta ở đâu mày cũng chả biết.”

- Đúng vậy, nhưng mà tao cũng không cần trăm phương ngàn kế moi ra. – Hà Na đánh trả một câu, sau đó có chút đặc ý vuốt mái tóc nâu dài: “Tao có thể cảm giác được hảo cảm của anh ta với tao càng ngày càng tăng, tao rất thích cảm giác này, mơ hồ lại cảm thấy rất tốt, hơn nữa...”

Nói tới đây, nàng tự mãn nhìn Trịnh Duyệt Nhan, không thấy Duyệt Nhan biểu hiện thẹn quá hóa giận, kéo dài giọng nói: “Tao tối hôm qua

cùng Tòng Y đi Ái Muội, buổi tối anh ấy đưa bọn tao về nhà, trên đường còn trình trọng mời tối mai đến nhà anh ấy làm khách á...”

Trịnh Duyệt Nhan ngẩn ra: “Biểu tử tao tối qua theo mày đi Ái Muội?”

- Phải, Tòng Y cũng nói Tiểu Phương thoát nhìn cũng rất ổn trọng, không quá cường điệu, hơn nữa đúng như lời tao nói, là một tuần nam. – Hà Na tiếp tục đắc ý dào dạt.

- Chị ấy buổi tối đi theo mày đi quán bar, đúng là chuyện khó tin. – Trịnh Duyệt Nhan rõ ràng có chút kinh ngạc, đứng dậy đi đến tủ rượu, lấy một ly, tự rót cho mình nửa ly.

Hà Na nghĩ đến Diệp Tòng Y, trên mặt đắc ý tươi cười chậm rãi liếm đi, bỗng nhiên thật cẩn thận nói: “Duyệt Nhan, Tòng Y gần đây có nói gì với mày không?”

- Nói cái gì?

- Chị ấy có tâm sự, không vui.

- Chị ấy, không vui? – Trịnh Duyệt Nhan xoay người lại, cười đến có chút châm chọc: “Chị ta có gì không vui? Còn gì bất mãn?”

Hà Na nhíu mày nói: “Không phải mọi thứ mình có đều hài lòng, mà cảm thấy mình còn thiếu cái gì?”

Trịnh Duyệt Nhan đem ly rượu quơ quơ, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó cầm ly ngồi xuống, trên mặt hiện lên nụ cười nhạt: “Biểu tử tao thật đúng là lợi hại, sau khi chị ta đến đây ở, lòng ba tao bị thu phục, suốt ngày khen chị ta không dứt miệng, hiện bạn bè tốt nhất của tao, cũng quan tâm chị ta như vậy.”

- Ý mày là sao? – Hà Na ngạc nhiên, ôm gối bỏ qua một bên, nửa ngày mới không nhin được nói: “Duyệt Nhan, chẳng lẽ mày ghen tị với biểu tỷ của mình sao?”

- Ghen tị? – Trịnh Duyệt Nhan bỏ ly xuống, lạnh lùng nói: “Tao sao phải ghen tị với chị ta? Tao thật sự kém hơn chị ta sao?”

Hà Na kinh ngạc nhìn nàng, nhưng phục hồi tinh thần: “Mày... Mày sao lại nói như thế? Chị ấy là biểu tỷ của mày mà? Không phải quan hệ hai người tốt lắm sao?”

Trịnh Duyệt Nhan khẽ nhếch đôi mi thanh tú: “Ừ tốt lắm, tụi tao thường xuyên cùng nhau đi dạo phố, cùng nhau uống trà, cùng nhau mang Tuyết nhi đi chơi. Bọn tao là người thân không phải sao?”

- Nhưng mày không biết chị ấy không vui, đúng không? Hai người là người thân, cũng không thể chia sẻ tâm sự như bạn bè, mày cũng không cần chân chính quan tâm chị ấy. – Hà Na lắc lắc đầu, cười khổ vỗ vỗ đầu mình: “Tao thế mà sơ ý quá, lâu thế mà cũng không phát hiện chuyện này, Duyệt Nhan, biết mày nhiều năm như vậy, tao lần đầu tiên cảm thấy mày có chút xa lạ, mày... Mày thế mà hẹp hòi như vậy...”

- Tao hẹp hòi? – Trịnh Duyệt Nhan sắc mặt dần dần đỏ lên, đột nhiên lập tức đứng dậy: “Mày biết không, trước khi chị ta đến thành phố này, số lần tao gặp chị ta ít ỏi đếm được, căn bản chưa nói đến tình chị em gì! Mày biết không, chị ta sau khi tới chỗ này, ba tao thường xuyên lấy chị ta ra làm tấm gương giáo huấn tao, cái gì cũng như vậy, có phần của tao, nhất định còn có của chị ta, ngay cả thay tao đổi xe thể thao, ổng cũng không quên đem cho chị ta! Mày biết không, mỗi lần nghe nói mày với chị ta ở chỗ nào ăn cơm, mang Tuyết nhi đi chơi chỗ nào, lòng ta đều cảm giác khó chịu! Nhất là gần nhất, mày mỗi ngày đều phải nói cho tao biết, các người đi dạo phố mua quần áo làm sao, đồ ăn chỗ nào ngon! Chị ta tới nơi này, mọi thứ đều thay đổi!” Nàng giơ hai tay, kích động nói: “Tao không quan tâm chuyện tiền

bạc này nọ, tao chỉ để ý chị ta đoạt hết tâm tư của những người xung quanh tao rồi!”

Nàng liên tiếp rống to, căn phòng lập tức trở nên vô cùng im lặng, ngay cả không khí cũng tựa hồ đọng lại. Hà Na nhẹ nhàng xoa thái dương, một hồi lâu, ngẩng đầu chậm rãi nói: “Tòng Y... Tòng Y chị ấy đối với mày rất tốt, mày biết mà.”

- Tao biết. Trừ những nút thắt này, tao đối với chị ta cũng không kém nha, hơn nữa, tao là thật tình thương Tuyết nhi. – Trịnh Duyệt Nhan cắn cắn môi, đem mặt chuyển hướng khác.

Hà Na chậm rãi đứng dậy, mặt hướng về phía nàng, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ, khuyên nhủ: “Duyệt Nhan, hai cô chú thương Tòng Y, cũng thương mày, tao và mày tốt, với Tòng Y cũng tốt, cũng không có xung đột, mày không cần phải chú ý như vậy. Không có ai xem nhẹ mày.”

Trịnh Duyệt Nhan thả lỏng đôi lông mi dài, không lên tiếng. Hà Na thở dài nói: “Tòng Y gần nhất trạng thái thật sự không tốt, tao nghĩ chị ấy và Vân Tuấn xảy ra vấn đề gì. Ai ai cũng cảm thấy chị ấy rất hạnh phúc, nhưng mấy ngày trước chị ấy nói với tao, cái đó chỉ là vẻ bề ngoài thôi, chị ấy nói khi bên cạnh Vân Tuấn, trong lòng luôn có loại cảm giác trống rỗng, giống như có cái gì rất quan trọng đã mất, cảm giác yêu nhau trước kia cũng không nhớ rõ, chị ấy nói muốn đi hỏi thăm bác sĩ tâm lý. Khi cùng chị ấy ở một chỗ, tao có thể rõ ràng cảm giác được tâm trạng chị ấy xuống dốc, con người Tòng Y tốt lắm, là bạn tốt của tao, cũng là đồng nghiệp tốt, cho nên tao không thể không quan tâm được...”

- Nếu ai mất trí nhớ nhiều năm, trong lòng đều cảm thấy mất đi cái gì đó quan trọng, cảm giác trống rỗng, điều này cũng đâu có gì lạ. – Trịnh Duyệt Nhan thanh âm rầu rĩ.

- Cái gì? – Hà Na ngẩn ra, mở to mắt: “Ý mày là gì?”

- Biểu tỷ tao từng bị tai nạn giao thông. – Trịnh Duyệt Nhan nhẹ nhàng thở dài một tiếng, lại lần nữa ngồi xuống, cầm ly rượu lên hớp một hớp lớn, sau đó dựa vào sofa, thản nhiên nói: “Nào bộ bị va chạm, mất đi sáu năm trí nhớ, đoạn trí nhớ từ cấp ba đến năm đầu tiên đi làm. Vì vậy, dì tao nhờ ba mang chị ấy đi điều trị ở Mỹ, và sau đó, chị ấy cùng biểu tỷ phu xuất hiện ở chỗ này.”

Hà Na thần sắc khiếp sợ, lui về phía sau từng bước: “Tại sao có thể như vậy? Chị ấy... Chị ấy... Chị ấy một chút cũng không nói cho tao biết.”

- Nếu là mày, mày sẵn sàng nói cho người khác biết à? – Trịnh Duyệt Nhan chơi đùa với chiếc ly trong tay, nâng mí mắt: “Có người nào muốn người khác biết mình trí nhớ không trọn vẹn?”

Mưa liên tiếp vài ngày, thời tiết cuối cùng cũng trong xanh trở lại, ánh sáng hoàng hôn ngoài cửa sổ chiếu vào, ôn nhu, ấm áp, một tia nhàn nhạt cười hiện lên trên khuôn mặt nhẵn bóng của Diệp Tòng Y, nụ cười của cô giữa ánh hoàng hôn tựa hồ như kim sắc bao bọc, cả người như được vầng sáng vây quanh, như một bức họa vô cùng động lòng người.

- Hà Na, hôm nay có tâm sự sao? – Diệp Tòng Y giảm bớt tốc độ xe, nghiêng đầu nhìn người đang ngồi ở chỗ phó lái Hà Na. Hà Na thần sắc mờ mịt nhìn ngoài cửa sổ, như đang ngẫm nghĩ cái gì, bị cô gọi, giống như vừa mới tỉnh dậy từ trong mộng, vội vàng quay đầu: “A? A? Sao ạ?”

- A cái gì ạ? Chẳng lẽ là lần đầu tiên đến nhà anh chàng đẹp trai, khấn trương sao? – Diệp Tòng Y trêu ghẹo nàng.

- Xí, ai thèm khấn trương, nhưng em đang phải đấu tranh rất nhiều. – Hà Na nhìn Diệp Tòng Y thản nhiên mỉm cười, đem những câu hỏi suy nghĩ trong lòng hồi lâu đè ép xuống.

- Chúng ta đêm nay tiệc lớn có cái gì?

Hà Na cười: “Làm bít tết, đó là món anh ta thích, cũng là món sở trường nhất. Hồi này gọi điện thoại cho em, nói là đang tỉ mỉ lựa thịt bò ở siêu thị.”

- Được, chị có chút mong đợi.

Nhà của Tiểu Phương ở nơi được gọi là khu căn hộ Tử Thanh, ở khu thứ hai. Không bao lâu xe Diệp Tòng Y và Hà Na đến nơi, Hà Na gọi cho Tiểu Phương một cuộc điện thoại, sau đó cùng Diệp Tòng Y vào thang máy. Đến lầu 20, thang máy mới vừa mở ra, bóng dáng cao lớn Tiểu Phương liền xuất hiện trong tầm mắt.

- Anh đang đợi bọn tôi? – Hà Na thoát nhìn thật vui vẻ.

- Phải, lẽ ra tôi phải xuống dưới tiếp, nhưng vì đang chuẩn bị đồ ăn trong nhà bếp. – Tiểu Phương trong giọng nói mang theo một tia xin lỗi, cười với Diệp Tòng Y và chào mừng họ, mang theo các cô đi về phía trước: “Nào, mời qua đây.”

Cửa phòng cũng sớm mở ra, Tiểu Phương ở phía sau, chờ các nàng đi vào, tiện tay đóng cửa lại, Hà Na cùng Diệp Tòng Y thay đổi giày, mới vừa đi đến phòng khách, một bóng dáng cao cao gầy gầy cũng xoay người lại. Tiểu Phương ở phía sau kêu lên: “Hàn Sanh, Hà Na và bạn nàng đến, lại đây, giới thiệu cho em này!”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tôi ‘Nhẫn’ Lâu Như Vậy, Sao Tôi Không Thế ‘Vong’ Được?

- Hàn Sanh! – Tiểu Phương kêu một tiếng, vội vàng lướt qua hai người phía trước đến bên nàng: “Em không sao chứ?”

Trầm Hàn Sanh phục hồi tinh thần lại, thu hồi ánh mắt, cúi đầu xuống, thấy ống quần mình đã bị ướt nhẹp, nàng máy móc lắc đầu, thì thào nói: “Tôi không sao, thực xin lỗi, tôi không cẩn thận...”

- Đừng nhúc nhích! – Tiểu Phương vội vàng ngăn cản động tác lui về phía sau của nàng, ngồi xuống, tay chân lạnh lẽo lấy mảnh nhỏ thủy tinh xung quanh nàng, Trầm Hàn Sanh hồi hận mình luống cuống, liền cũng ngồi xổm xuống giúp đỡ.

Hà Na và Diệp Tông Y đem túi đặt trên sô pha, cũng rút vài tờ khăn giấy trong hộp trên bàn trà, giúp lau nước bẩn, Hà Na nói giỡn: “Tiểu Phương, đều là tại anh đột nhiên kêu lên, làm người ta sợ đến rớt cả chén, giới thiệu cũng đâu cần lớn giọng như vậy.”

Tiểu Phương ngượng ngùng cười cười, lấy thủy tinh cầm trong tay bỏ vào thùng rác, dặn dò nói: “Cẩn thận còn mảnh nhỏ nhé, đừng để tay bị thương.”

Diệp Tông Y nhíu đôi mi thanh tú lại, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Trầm Hàn Sanh, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Tôi... Tôi hình như đã gặp cô ở đâu rồi.”

Tay trái Trầm Hàn Sanh vô tình siết lại, cơ hồ có chút sợ hãi ngẩng đầu lên, ngừng thở, trái tim nháy mắt lại kịch liệt đập “thình thịch”, Hà Na kinh

ngạc nói: “Chị gặp qua Hàn Sanh? Sao có thể, hôm đó chị theo em đến Ái Muội, chị ấy cũng không có ở đó.”

Diệp Tòng Y vừa cố gắng tìm tòi trong trí nhớ, vừa cẩn thận đánh giá Trầm Hàn Sanh, cô gái trước mặt dường như không để ý đến cách ăn mặc, một chiếc áo thun trắng thật lớn in hình hoạt hình và chiếc quần đơn giản màu xanh quân đội, mái tóc đen dài tùy ý cột sau đầu, nhưng cũng không giảm đi chút nào sức quyến rũ của nàng, khuôn mặt đường nét rõ ràng, ngũ quan thực xinh đẹp, vô luận là nhìn dưới góc độ nào, đều không thoát khỏi mỹ cảm, điều duy nhất không hoàn mỹ là làn da quá mức tái nhợt, là kiểu tái nhợt của người bệnh, dường như quanh năm không chạm mặt ánh nắng mặt trời. Diệp Tòng Y cao thấp đánh giá nàng một lần, ánh mắt lại rơi xuống trên mặt nàng, dưới ánh nhìn của cô, cặp mắt đen láy sáng ngời u buồn của người kia, tựa hồ càng trở nên đậm hơn.

Diệp Tòng Y ngơ ngác ánh mắt ưu thương xinh đẹp, trong lòng đột nhiên không biết đau xót từ đâu đến, thì thảo nói: “Thật sự rất quen thuộc... Thật sự...”

Trầm Hàn Sanh không tự chủ được, nắm tay dụng càng nhiều lực, trái tim vọt lên cổ họng, cố gắng kìm nén cổ chua xót mãnh liệt, gắt gao cắn chặt răng. Hà Na thấy có chút kỳ quái, nghĩ Tòng Y làm sao vậy, nhìn chăm chăm người ta như vậy thật không lịch sự, họ thật sự biết nhau? Nàng nhìn không được nhẹ nhàng ho một tiếng, đang muốn nói gì đó, mắt Diệp Tòng Y bỗng nhiên lộ ra vẻ hưng phấn: “Đúng rồi! Tôi đã gặp cô, trên đường tôi từng gặp cô một lần, tuy rằng chỉ là liếc mắt một cái, nhưng tôi rất ấn tượng, và... Có lần tôi mang con gái đến công viên Hải Dương chơi, chúng ta cũng từng gặp nhau, tôi nhớ ra rồi!”

Tĩnh mạch đang sôi sục dâng trào dần trở nên nguội lạnh, tần số nhịp tim cũng dần trở lại bình thường, cũng không rõ là thất vọng hay nhẹ nhõm, vẫn là nhẹ nhàng thở ra, nhưng trong lòng bỗng nhiên trở nên hoang vu

trống rỗng, tất cả cảm xúc đều từ từ hút ra xa: “VẬY Ạ? TÔI KHÔNG NHỚ RÕ, TRÍ NHỚ CỦA CÔ THẬT TỐT.”

Trầm Hàn Sanh chậm rãi đứng dậy, cảm giác thanh âm của mình có chút xa xăm, nàng thậm chí còn hoài nghi không biết có phải từ miệng mình phát ra hay không.

- Đúng vậy, Tòng Y, chắc chị nhớ nhầm người chẳng? Chị mỗi ngày gặp nhiều người như vậy, làm sao nhớ rõ được như thế. – Hà Na không tin nói.

- Có thể do cô ấy làm cho người ta có ấn tượng sâu sắc. – Diệp Tòng Y nhẹ giọng cười, cũng đứng dậy đi theo, sắc mặt thay đổi một chút, cô tiến lên vài bước, cầm tay trái Trầm Hàn Sanh: “Cô chảy máu?”

Bị cô chạm vào, Trầm Hàn Sanh như bị giật điện, nhanh chóng rút tay ra, Diệp Tòng Y hiển nhiên kinh ngạc, Trầm Hàn Sanh cũng biết mình phản ứng rất bất lịch sự, cười không tự nhiên: “Chắc là... Chắc là bị thủy tinh đâm vào.” Sau đó chậm rãi mở ra bàn tay, chỉ thấy lòng bàn tay đã là một mảnh đỏ sẫm, máu thậm chí đã tràn ra ngón tay.

Tiểu Phương nhìn một cái, lập tức đi về phía phòng: “Tôi sẽ lấy cho em thuốc khử trùng và băng.” Hà Na sợ nhất là máu, ngạc nhiên kêu: “Trời ạ, thật sự chảy máu, làm sao bây giờ?”

Trầm Hàn Sanh ném mảnh thủy tinh trong bàn tay xuống, nhìn vào miệng vết thương, lắc đầu bình tĩnh nói: “Không bị trầy sâu, không sao cả, khử trùng rồi băng bó một chút, cùng lắm vài ngày sẽ khỏi.”

Trong khi nói chuyện Tiểu Phương đã lấy mọi thứ ra, đặt trên bàn trà, Trầm Hàn Sanh nói: “Tiểu Phương, vết thương nên thoáng khí, anh lấy băng gạc đến đây đi.”

- Được. – Tiểu Phương bưng một chậu nước lại, đáp ứng lại hướng phòng đi đến.

Trầm Hàn Sanh thông dong ngồi xuống, đem vết máu chung quanh miệng vết thương thật cẩn thận làm sạch, bắt đầu dùng bông gòn khử trùng miệng vết thương. Hà Na cũng ngồi xuống, khăn trương nuốt nước bọt: “Cần tôi giúp không?”

Trầm Hàn Sanh buồn cười nhìn nàng một cái: “Không cần.”

Diệp Tông Y trầm mặc hồi lâu, đem mâu thuẫn vừa rồi dứt bỏ, đi đến rồi nói: “Để tôi giúp cô băng bó, cô bị thương như vậy, không tiện lắm.”

Thanh âm mềm mại nhẹ nhàng, quả thực khiến người ta không thể cự tuyệt, Trầm Hàn Sanh không nhìn nàng, mỉm cười cảm kích, cũng thanh âm ôn nhu nói: “Không cần, tôi là bác sĩ.”

Món bít tết, thật sự rất mềm, trên bàn cơm còn có súp bắp, một tô salad lớn, một đĩa bánh mì nướng, coi như cũng rất phong phú.

Diệp Tông Y đối với trù nghệ của Tiểu Phương hết lời khen ngợi, Tiểu Phương cười nói: “Quá khen, Tông Y ở nhà cũng thường xuyên xuống bếp chứ?”

Hà Na lúc này vui vẻ phấn chấn, uống vài ly rượu vang đỏ, hứng thú nói chuyện tăng nhiều: “Tào đại luật sư của chúng ta đâu có nữ lòng nào cho Tông Y xuống bếp, nhà thuê một bảo mẫu kiêm bếp núc lương cao.”

Tiểu Phương kinh ngạc nhìn Diệp Tông Y: “Thì ra chồng cô là luật sư.”

- Ủ. – Tông Y không muốn nhiều lời, nhẹ nhàng lên tiếng.

Hà Na đem đưa một tảng thịt bò vào trong miệng, nhai vài cái, cướp lời: “Chồng của chị ấy là một luật sư trẻ tuổi tài tuấn, ở thành phố chúng ta rất có tiếng, Tào Vân Tuấn, anh đã nghe qua chưa? Chẳng những có sự nghiệp, mà bộ dạng cũng rất tuấn tú nha, với Tông Y đúng là trời sinh một đôi.”

- Vậy à? Xem ra Tòng Y là người rất hạnh phúc. – Tiểu Phương buông dao nĩa trong tay, cười nói: “Tôi cũng mong muốn được làm luật sư, tôi rất hâm mộ những người ăn nói tốt, nếu có cơ hội, hãy giới thiệu cho tôi nữa.”

Hà Na lập tức nói: “Tất nhiên rồi.”

Diệp Tòng Y nhìn Trầm Hàn Sanh đối diện, cười chuyển đề tài: “Kỳ thật bác sĩ mới là một nghề tốt, tôi rất kính phục những người mặc áo blouse trắng.”

Trầm Hàn Sanh vốn yên lặng ăn, nghe nói như thế không khỏi ngẩng đầu lên, ngón áp út tay trái của Diệp Tòng Y như ẩn như hiện ánh lên khiến nàng nhức mắt, đó là chiếc nhẫn kim cương bạch kim, nhẫn kết hôn.

Hà Na nói: “Đúng rồi, Tòng Y, em quên nói với chị, bác sĩ Trầm là người phẫu thuật cho Duyệt Nhan.”

- Vậy sao? Thật không nghĩ tới. – Diệp Tòng Y rất bất ngờ, nhớ tới Trịnh Duyệt Nhan cũng đánh giá Trầm Hàn Sanh đủ loại, cũng không có gì nói quá sự thật, trong lòng lập tức thấy Trầm Hàn Sanh thân thiết: “Biểu muội tôi từng nhắc qua cô, khen không dứt miệng đâu.”

đăng nhập♥để đọc t ruyện Trầm Hàn Sanh sống sót một chút: “Biểu muội?”

Hà Na lạnh lùng lạnh miệng: “Chính là Trịnh Duyệt Nhan đấy, hai người là tỷ muội bên dì.”

- À. –Trầm Hàn Sanh trong đầu hiện lên khuôn mặt kiêu diễm động lòng người của Trịnh Duyệt Nhan, có chút run sợ: “Nhưng... Trông cũng không giống lắm.”

- Nhưng đều rất đẹp.

Tiểu Phương tự đáy lòng nói: “Thật sự là thế, mặc dù cái đẹp bất đồng.” Nói xong, hần quan tâm nhìn sắc mặt Trầm Hàn Sanh: “Hàn Sanh, tôi thấy sắc mặt em không ổn, đau tay sao?”

- Không có, chỉ là vết thương nhỏ, không có cảm giác. – Trầm Hàn Sanh cười có chút miễn cưỡng.

Hà Na nói: “Đúng rồi, Tiểu Phương, hôm nay anh gọi bác sĩ Trầm đến ăn cơm, sao lại không nói cho chúng tôi biết?”

- Tôi cũng không biết Hàn Sanh hôm nay được nghỉ, trước khi hai người đến, tôi đột nhiên nhớ gọi điện lên nhà em ấy một cái, nếu ở nhà, kêu em ấy xuống dưới luôn. Chỉ có thể nói khéo thật, Hàn Sanh ngày thường đều bận rộn nhiều việc.

Diệp Tòng Y có chút nghi hoặc: “Xuống dưới?”

Tiểu Phương cười hướng lên trên chỉ chỉ: “Hàn Sanh ở lầu 21, lầu ngay trên nhà tôi, chúng tôi chính là bắt đầu chạm mặt ở thang máy rồi mới quen biết, cũng bởi thế cho nên mới thành bạn bè.”

- Thì ra là như thế, hai người cũng thật có duyên.

Tiểu Phương nhìn Trầm Hàn Sanh liếc mắt một cái, thành thực nói: “Kỳ thật Hàn Sanh mới là cao thủ nấu nướng, cơm Trung cơm Tây đều sở trường, khả năng của tôi đều do em ấy dạy. Bình thường em ấy rảnh, toàn là tôi lên lầu nhà em ấy ăn cơm, hôm nay coi như mời một lần.”

Hà Na xé một mẫu bánh mì, chấm nước sốt thích thú ăn, nghe nói như thế, vốn định nói ‘Vậy biết ngày nào mới có thể nếm thử tay nghề bác sĩ Trầm’, nghĩ đến tính cách Trầm Hàn Sanh có chút quái gở, lời này liền nuốt trở lại cổ họng, nhưng Diệp Tòng Y tiếp theo lại giúp nàng nói ra: “Thế không biết có ngày nào đó chúng tôi được vinh hạnh nếm thử tay nghề của bác sĩ Trầm đây?”

- Đương nhiên có thể. – Trầm Hàn Sanh cầm ly nước lên uống một ngụm, lạnh nhạt cười: “Nếu tôi không bận rộn.”

Bóng đêm dần dần trùng xuống, Hà Na và Diệp Tòng Y cũng đứng dậy xin phép ra về, Tiểu Phương tỏ ra ga lăng, thay các cô mở cửa, đưa đến dưới lầu, nhìn ô tô đi xa, rồi mới quay lại.

Về nhà, Trầm Hàn Sanh tựa vào sofa, ánh mắt biểu lộ một tia trầm tư, không biết khi nào trong tay đã cầm một ly rượu vang đỏ.

Tiểu Phương để chìa khóa qua một bên, ngồi ở bên cạnh nàng, cười nói: “Sao vậy? Trước kia không thấy em uống rượu vang, hiện tại thừa dịp tôi không có ở đây, một mình tự chuốc say cơ đấy.”

Trầm Hàn Sanh bên môi hiện lên một tia cười chua sót, ngồi thẳng dậy, đem đặt ly trên bàn trà.

Tiểu Phương nhìn nàng, nhú nhú mày, nhin không được hỏi: “Hàn Sanh, em hôm nay hình như trầm mặc quá mức, sao thế, lại nhớ đến chuyện cũ không thoải mái?”

Trầm Hàn Sanh lấy tay nâng đầu, mi tâm thu thành một đoàn, biểu tình đột nhiên trở nên có chút thống khổ, qua một hồi một lâu, thanh âm khàn khàn nói: “Tiểu Phương, tôi gặp cô ấy.”

- Cô ấy? – Tiểu Phương giật mình, lập tức phản ứng lại, liên tiếp thốt ra: “Ý em là... Cô ấy? Người mà em nói với tôi? Em lại đi vụng trộm gặp cô ấy? Em bảo từ nay về sau sẽ không nhìn đến nữa cơ mà? Em cần gì lại phải tra tấn chính mình?”

Trầm Hàn Sanh lắc đầu, trong mắt hiện ra một tia lệ quang: “Nhưng... Nhưng cô ấy đến trước mặt tôi.”

Tiểu Phương mắt tròn trừng: “Ý em là...”

Trầm Hàn Sanh chấm ngón tay vào ly rượu đỏ, viết xuống một chữ ‘Diệp’, Tiểu Phương hít một hơi, trợn to mắt, đột nhiên không biết nói gì cho tốt, không khí trong phòng trở nên yên tĩnh.

Thật lâu sau, Trầm Hàn Sanh thanh âm trống rỗng vang lên bên tai hắn: “Tiểu Phương, anh có biết vừa rồi tôi suy nghĩ gì không?”

Nàng thống khổ nhắm mắt, đem chua xót trong mắt áp chế, tiếp tục nhẹ nhàng nói: “Tôi suy nghĩ, hán tự thật sâu sắc, ý nghĩa sâu xa thật.” Nàng đem ngón trỏ bỏ vào chén trong ly rượu, thẳng tắp viết một chữ ‘Trung’.

- Lấy một người làm trung tâm chính là chữ ‘Trung’. – Nàng vừa nói, lại viết xuống thêm một chữ: “Nhưng lấy hai người làm trung tâm liền biến thành chữ ‘Hoạn’.”

* Chữ ‘Trung 忠’ trong trung thành, hợp bởi chữ ‘Trung 中’ nghĩa là ở trong, và chữ ‘Tâm 心’ nghĩa là trái tim, gấp đôi chữ ‘Trung 中’ lên thành chữ ‘Hoạn 患’, hoạn trong hoạn nạn.

Nàng tiếp tục viết, nàng viết thật sự chậm, nói cũng rất chậm: “Lấy một con dao đặt vào lòng, khiến anh đau đớn, chính là chữ ‘Nhẫn’, khiến một người chết tâm, liền biến thành chữ ‘Vong’.”

* Chữ ‘Nhẫn 忍’ trong nhẫn nhịn, hợp bởi chữ ‘Nhẫn 刃’ nghĩa là mũi nhọn, và chữ ‘Tâm 心’.

* Chữ ‘Vong 忘’ nghĩa là quên, hợp bởi chữ ‘Vong 亡’ nghĩa là chết, và chữ ‘Tâm 心’.

Chương 8: Để Làm Được Hai Điều Ấy, Bàn Tay Tớ Phải Ổn Trọng, Thực Ổn Trọng

Cũng lại một ngày không có gì biến hóa, buồn tẻ và chán nản. Nhưng trong lòng cũng không có chờ mong, bình thản chịu cực nhọc, duy chỉ có khi kết thúc một ca phẫu thuật, nhìn thấy ánh mắt cảm kích của bệnh nhân, nỗi u buồn trong lòng Trầm Hàn Sanh mới có thể gạt lên một chút vui vẻ.

Khi về nhà, vẫn là đã khuya, mở cửa, đóng lại, cởi áo khoác, điều đầu tiên phải làm là đi đến nhà tắm rửa tay. Nàng có bệnh sạch sẽ nhẹ, tay vịn của tàu điện ngầm, mỗi ngày không biết có bao nhiêu người chạm qua, nghĩ đến điều đó, nàng lại rửa tay lâu hơn một chút.

Rất nhiều bọt trắng theo nước ào ào chảy xuống, thành một xoáy nhỏ rồi biến mất, dần dần trở lại là hai bàn tay như cũ, đây là đôi tay điển hình của một bác sĩ phẫu thuật, ngón tay thon dài bạch ngọc, không chỉ xinh đẹp, mà còn linh hoạt cường độ mạnh mẽ. Trầm Hàn Sanh nhìn chúng, suy nghĩ bỗng nhiên trôi dạt về mùa đông của nhiều năm trước.

Giờ khắc này, nhắm mắt lại, như nhìn thấy một bầu trời đầy những bông tuyết nhỏ bay lượn.

Khi đó nàng còn ở đại học, đến lễ Giáng Sinh, cô gái nàng yêu sâu đậm đến gặp nàng, mặt đường phủ dày tuyết trắng, nơi nơi vẫn rất náo nhiệt, hai người nắm tay đi trong đám đông ồn ã.

- Lạnh à? — Nàng hỏi cô.

Tòng Y nghiêng đầu nhìn nàng, mỉm cười ngọt ngào, cười đến có chút ngây ngốc, thanh âm cũng vẫn ngọt mà ôn nhu: "Không lạnh, ở bên cạnh

cậu, luôn cảm thấy rất ấm áp."

Trầm Hàn Sanh cười, một tay bung ô, một tay đem tay cô bỏ vào trong túi áo mình.

- Sanh...

- Ủ?

- Tớ thích cậu nắm tay tớ như vậy, tay cậu thật ổn trọng, làm cho người ta cảm thấy an tâm.

Nàng ngoái đầu nhìn Diệp Tòng Y, ánh mắt ôn nhu lại cẩn thận: "Tương lai tớ có hai điều mơ ước, bàn tay đều phải thật ổn trọng."

- Điều gì? — Cô tò mò.

- Thứ nhất là sau này làm bác sĩ, khi cầm dao phẫu thuật, thứ hai là lúc cậu ở bên cạnh, khi tớ nắm tay cậu. — Trầm Hàn Sanh dừng bước, mỉm cười, chậm rãi nói: "Bởi vì tớ cầm dao phẫu thuật, chẳng khác nào cầm trên tay sinh mệnh của người khác, mà tớ nắm tay cậu, cũng chẳng khác nào nắm lấy sinh mệnh của mình, cho nên đều phải ổn trọng, thật ổn trọng."

- Sanh, Hàn Sanh... — Trong mắt cô lóe lên tia lệ quang trong suốt, nhẹ nhàng gọi nàng, bỗng nhiên lập tức nhào vào lòng nàng, ôm chặt lấy: "Tớ yêu cậu, cậu... cậu cũng là tất cả của tớ..."

Chiếc ô trên tay theo lời của Tòng Y mà nghiêng xuống, sau đó rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng vang rất nhỏ. Hàn Sanh đứng ở nơi đó, lẳng lặng nhìn vào con người trong suốt của cô, không do dự, đưa tay nâng khuôn mặt thanh thuần vô tà ấy, ngay sau đó hôn xuống thật sâu.

Trong nháy mắt, những bông tuyết trong suốt trắng noãn nở rộ xinh đẹp trên bầu trời, như câu chuyện cổ tích của vô số hình lục giác, thuộc về câu

chuyện cổ tích của hai người họ.

Trong ý loạn tình mê, nàng nghe được thanh âm giễu cợt của cô: "Sao lúc này lại đột nhiên lớn gan thế?"

- Lúc này không có người quản chúng ta. — Thanh âm nàng mơ mơ hồ hồ, tìm hai phiến môi đỏ rực, nhẹ nhàng ấn xuống: "Và, cậu cho tớ can đảm."

Cô rất hài lòng với câu trả lời cuối cùng, chậm rãi nhắm hai mắt lại, hàng lông mi dài nhẹ nhàng như cánh bướm nhẹ nhàng run rẩy, ôm lấy cổ nàng, chủ động hôn lên.

Âm thanh ồn ào náo động của thế trần dần đi xa, đất trời cứ yên lặng như vậy, thời gian cũng ngưng đọng, điều duy nhất có thể cảm nhận được, chỉ có ngọt ngào, cổ ngọt ngào vô cùng vô tận, làm cho người ta sẵn sàng vĩnh viễn sa vào cái ngọt ngào ấy.

Trầm Hàn Sanh bên môi không khỏi hiện lên một tia cười ngọt ngào, nhưng mà, khi dần dần đến hồi kết thúc những kỉ niệm, ánh mắt cũng mang một khoảng cách, gương mặt mình in rõ ràng trong gương, gương mặt lạnh như băng đó, đang từ từ đưa nàng trở về với thực tế rét buốt.

Nàng nhất thời có chút sửng sốt, đối diện mình cũng là một cô gái tương tự, nhưng kẻ bên môi nở nụ cười hạnh phúc kia giờ phút này thoát nhìn thật mỉa mai, lòng của nàng như bị ai đó hung hăng đâm một dao, đau đớn qua đi, một cổ phần nô mãnh liệt hoành hành thối quết toàn bộ thể xác và tinh thần, nàng đột nhiên thuận tay cầm lấy chiếc ly thủy tinh bên cạnh, thô bạo ném vào gương mặt của mình, rồi "xoảng" lên một tiếng, chiếc ly rơi xuống vỡ nát, tấm gương cũng nứt ra, gương mặt nàng cũng trở nên mờ nhạt.

Hai tay Trầm Hàn Sanh lại nắm lấy bồn rửa mặt, nhẹ nhàng thở hỗn hển, lúc này nàng như một con thú bị thương. Thời gian lẳng lặng trôi qua, sắc mặt ửng hồng của nàng dần dần lại hồi phục cái tái nhợt ban đầu, một hồi

lâu, nàng rút cục cũng thẳng đứng dậy, trở về phòng cầm quần áo, xoay gót vào phòng tắm.

Tắm có lẽ là điều thoải mái nhất thế giới, làn nước nóng, dâng lên hơi nước lượn lờ, tựa hồ có thể đem thương tâm, khổ sở, thống khổ, tuyệt vọng, bối rối cùng đủ loại cảm xúc khó chịu, theo lỗ chân lông mang đi phân nửa, sau đó yên lặng bốc hơi vào không khí.

Trầm Hàn Sanh từ trong phòng tắm đi ra, lấy máy sấy tóc, tâm tình đã trở nên bình tĩnh hơn nhiều. Ở nhà, nàng luôn thích mặc áo thun, phối hợp với chiếc quần rộng thùng thình, đi chân trần tới lui, loại cảm giác này khiến nàng thấy thoải mái, mà tắm rửa xong nằm trên sofa, loại cảm giác này cũng rất tốt.

Sofa rất lớn, thực mềm mại. Trong tất cả những đồ nội thất, nàng chú trọng nhất là giường, sofa, chiếc ghế dựa trong thư phòng. Thời gian nghỉ ngơi của bác sĩ không có quy luật, lúc mệt chết đi, nàng có thể rơi vào giấc ngủ bất kỳ chỗ nào trong ba chỗ này, cho nên mỗi thứ đều là nàng tỉ mỉ lựa chọn.

Giờ phút này tắm rửa xong, thân thể bỗng nhiên nhẹ đi không ít, chân tay đều trở nên ấm áp, nằm ở sofa không đến một phút đồng hồ, đã buồn ngủ.

Trong mơ mơ màng màng, nàng trong lòng tự nói với mình, ngủ đi, ngủ rồi không cần suy nghĩ gì nữa, không cần nhớ đến cô ấy, ngày mai sẽ bận rộn, nên sẽ không thể suy nghĩ được, sẽ không nhớ đến cô ấy...

Mí mắt của nàng bắt đầu nặng nề, nhưng dường như đối nghịch với nàng, tiếng chuông điện thoại trên bàn trà reo lên mãnh liệt, âm thanh vang lên trong sự yên bình và tĩnh lặng của màn đêm lại vô cùng chói tai.

Chẳng lẽ là bệnh viện? Đã trễ thế này đột nhiên thiếu người phẫu thuật sao? Hẳn là khả năng không lớn. Trầm Hàn Sanh vẫn nhắm mắt, tay sờ

soạn loạn xạ trên bàn trà, theo tiếng chuông điện thoại bắt lấy, cũng không thèm nhìn một cái, để bên tai: "A lô?"

- Hàn Sanh. — Bên kia gọi tên nàng một cách rất tự nhiên và thân thiết.

- Ai vậy? — Trầm Hàn Sanh đầu óc đang sắp đi vào giấc ngủ có chút trì độn.

Bên kia truyền đến một tiếng cười khẽ khanh khách, vừa nghe Trầm Hàn Sanh đã nhận ra, là thanh âm của Trịnh Duyệt Nhan, nàng bắt đầu có chút không hài lòng, bỗng nhiên nghĩ điều gì đó, thanh âm cứ nhiên thực bình tĩnh: "Đã trễ thế này, có chuyện gì?"

Thái độ bình tĩnh của nàng làm Trịnh Duyệt Nhan có chút kinh ngạc, run sợ một chút mới nói: "Chị đã nói không cho em quấy nhiễu cuộc sống của chị, lần này là em không có quấy nhiễu chị nha. Hôm nay đêm như vậy tìm chị, thật sự là có chuyện không biết phải làm thế nào, em trên đường gặp một chú chó đi lạc, chân giống như đã bị gãy, trên người còn có vài vết thương, chảy máu, em mang đến thú y, nhưng đã đóng cửa mất rồi, cho nên em mới nghĩ đến chị, tuy rằng không phải thú y, nhưng tốt xấu cũng là bác sĩ, chị có thể giúp đỡ không? Nó trông đáng thương lắm..."

Trầm Hàn Sanh không đợi nàng nói xong, liền nói: "Mang lại đây, tôi nói cho em biết địa chỉ."

Cửa nhà mở ra, Trịnh Duyệt Nhan quả nhiên đang ôm một chú chó nhỏ đứng ở bên ngoài, một chú chó lông xù màu nâu, thoát nhìn hơi bẩn, bởi vì bị thương, một đôi mắt đen mở to đầy đau thương, miệng còn ngừng kêu lên âm thanh "ư ư" thống khổ.

Trầm Hàn Sanh nhìn thoáng qua, vội vàng mời nàng bước vào.

- Em đã đi vào trái tim chị rồi. — Đây là câu đầu tiên khi bước vào căn hộ nàng nói.

Trầm Hàn Sanh sửa lại: "Cùng với một chú chó bị thương lạc đường."

Trịnh Duyệt Nhan cười: "Không thể tưởng được chị cũng có mặt hài hước."

Trầm Hàn Sanh không nói gì, tiếp nhận chú chó con, đầu tiên cẩn thận kiểm tra một lần, sau đó tìm vài thứ cố định chân bị thương. Khi nàng bận rộn, Trịnh Duyệt Nhan xoa thắt lưng, đi qua đi lại ở phòng khách, nhìn từ trên xuống dưới phòng khách nàng. Đèn chùm pha lê nhỏ xinh, tường tuyết trắng, sô pha vàng nhạt, sàn màu cà phê, chỗ này cũng không phải lớn, nhưng mọi nơi đều bày trí rất trật tự sạch sẽ, hơn nữa sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi. Trịnh Duyệt Nhan âm thầm lắc đầu, quả nhiên là bác sĩ, Duyệt Nhan nhìn nàng đang tập trung tinh thần: "À... Em muốn mượn toilet."

Trầm Hàn Sanh chỉ chỉ, lại cúi đầu. Nhưng trong chốc lát, Trịnh Duyệt Nhan trở lại, nàng ngồi xuống bên cạnh, kỳ quái nói: "Gương rửa mặt nhà chị bị phá."

- Ừ. —Trầm Hàn Sanh cạo lông xung quanh vết thương chú chó, không quan tâm nàng.

- Nhìn giống như bởi vì... — Trịnh Duyệt Nhan nhìn nhìn nàng, thật cẩn thận nói: "Chị bình thường hình như quá mức bình tĩnh, không phải giấu bệnh đó chứ? Chứng luống cuống? Khuynh hướng bạo lực?"

Trầm Hàn Sanh thờ dài, ngẩng đầu nói: "Nếu em sợ vậy bây giờ có thể rời khỏi đây."

- Em làm gì sợ, ở đây có ai mà em phải sợ? —Trịnh Duyệt Nhan lui thân mình, nhìn động tác của nàng, lại hỏi: "Sao lại phải cạo lông nó, vốn dĩ đã xấu, cạo lại càng xấu."

Trầm Hàn Sanh thản nhiên nói: "Em phẫu thuật cũng phải như thế, em vì sao thì nó cũng vì thế."

Trịnh Duyệt Nhan nghe xong lời này, đôi mắt đẹp trợn lên, vừa then vừa giận, lại thấy lời này có chút kỳ quái làm cho người ta động tâm ái muội, hàm răng trắng nõn cắn môi anh đào, nhất thời không nói nên lời, nhưng thần thái Trần Hàn Sanh cũng tự nhiên, hiển nhiên trong giọng nói cũng không có tí nào ngả ngớn.

Trên bàn trà gỗ, có một đồng chai chai lọ lọ, Trần Hàn Sanh dùng nước muối sinh lí làm sạch miệng vết thương của chú chó, sau đó hướng đến một cái hộp rút vào một loại chất lỏng khác, Trịnh Duyệt Nhan phát hiện trong đó có mật ong, vốn muốn hỏi, nhưng để lại trong miệng. Trần Hàn Sanh hòa tan chất lỏng xong rồi vẽ loạn lên vết thương của chú chó, sau đó cho nó uống thuốc chống viêm, thở ra một hơi: "Tốt lắm, em mang nó về, ngày mai đến thú y, đương nhiên, vài ngày sau cũng có thể tìm tôi, tôi bồi cho nó mấy loại thuốc sẽ tốt hơn."

- Không cần băng bó?

- Không cần.

Trần Hàn Sanh đứng dậy, đem thu hồi lại những thứ trên bàn trà, sau đó nhìn nhìn Trịnh Duyệt Nhan, rồi đi vào phòng, cầm rất nhiều khăn trắng sạch ra bọc lấy chú chó, nói: "Dùng lấy cái này bao nó, để khỏi bẩn quần áo." Lại hỏi: "Em muốn uống gì?"

- Chị cho em uống gì, em uống đó.

Trần Hàn Sanh xoay người đi vào phòng bếp, rửa tay, đem hai ly nước chanh ra, một ly cho mình uống, một ly đưa cho nàng. Nước chanh rất mát, còn mang theo vị ngọt mật ong.

- Chị thích uống cái này? — Trịnh Duyệt Nhan uống một ngụm, nhìn nàng.

- Ừ. — Trần Hàn Sanh ngồi đối diện nàng.

Trịnh Duyệt Nhan một tay cầm ly, một tay nâng má, không nháy mắt nhìn nàng: "Thái độ chị đối với em tốt hơn rất nhiều."

Trầm Hàn Sanh ngẩn ra, nhẹ giọng hỏi lại: "VẬY Ờ?"

- Hôm nay lúc em gọi điện cho chị, tưởng rằng chị sẽ nổi giận, nhưng chị lại không. Thấy quần áo em bẩn, còn lấy khăn bao chú chó lại, hiện tại mọi thứ cũng xong rồi, chẳng những không đuổi em đi, lại còn mời em uống nước.

- Cái này là đạo tiếp khách.

- Có lẽ thế đi, nhưng giọng điệu của chị nhu hòa hơn rất nhiều, em có thể cảm nhận được. —Trịnh Duyệt Nhan mỉm cười.

Trầm Hàn Sanh nghiêng đầu, thanh âm ảm áp giảm đi vài phần: "Đã khuya, em nên trở về."

Trịnh Duyệt Nhan mắt không chớp nhìn nàng, đôi mắt mèo như ngọc sáng, trong biểu tình cười như không cười lộ ra một tia thông minh: "Không cần thúc giục em đi, em biết thái độ thay đổi của chị là có nguyên nhân, chẳng lẽ chị không muốn nghe sao?"

Trầm Hàn Sanh tay hơi run lên, nước trong ly gần như tràn ra.

Chương 9: Bốn Người Được Không?

Không khí xung quanh im lặng vài giây, Trầm Hàn Sanh miễn cưỡng trấn định tinh thần, tay hơi hơi nắm chặt ly, đưa đến bên miệng uống một ngụm, sau đó chậm rãi nói: "Em nói ra xem."

- Chị thích một cô gái lương thiện.

Trầm Hàn Sanh ngẩn ra, trong lòng vì thế mà nhẹ nhõm thở ra: "Ai cũng đều thích người như vậy."

- Đáng tiếc em không phải là người như thế.

- Ồ?

Trịnh Duyệt Nhan cầm ly thủy tinh trên tay đặt lên bàn trà, sửa sang lại một chút tóc tai, chậm rãi dựa vào sofa: "Trước kia bị Hà Na kéo đi bắt xem phim Hàn Quốc, mỗi lần thấy người nào đó bị bắt nạt tính toán, nhân vật nữ chính nhu nhược thiện lương ngu ngốc, em chỉ hận không thể nắm tóc cô ta lôi từ trong TV ra, tát cho mười mấy cái, sau đó mắng họ là loại nữ nhân bỏ đi, thật sỉ nhục."

Trầm Hàn Sanh bị nàng nói thế cũng có chút buồn cười, tay chỉ chỉ chú chó nhỏ nằm bên cạnh: "Nhưng hình như em rất thích động vật, thậm chí không ngại nó làm dơ quần áo hàng hiệu."

- Vì động vật đáng yêu hơn con người nhiều. — Trịnh Duyệt Nhan cúi người xuống, tay sờ sờ lên cái đầu lông nâu xoắn tít của chú chó, khoe miệng mang theo nụ cười: "Nhất là những chú chó, chị đối tốt với nó, nó

đều biết, nó sẽ không rời xa chị, đối với chị cảm kích, đối với chị trung thành, trong ánh mắt nó, chị có thể nhìn thấy hết cả."

Nói tới đây, nàng ngẩng đầu lên: "Biết không, tại thành phố này, em có rất nhiều bạn bè, đủ loại bạn bè, rất nhiều người. Tựa như ba em nói, em có rất nhiều hồ bằng cầu hữu. Kỳ thật, em biết nhiều người vì gì mà làm bạn với em, phần lớn em sẽ suy nghĩ xem bọn họ muốn gì, nhưng đồng thời em rất rõ ràng, thời điểm nào, em sẽ cần dùng đến ai. Hơn nữa, có đôi khi thành một người lật lọng tráo trở, cũng có thể cho chị cái hạnh phúc hư vô, loại cảm giác này kỳ thật cũng không tệ lắm."

Trầm Hàn Sanh khẽ nhú mày: "Trong đó bao gồm Hà Na sao?"

Trịnh Duyệt Nhan lắc đầu: "Hà Na là người duy nhất có thể gọi là bạn tốt, cho dù là lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ em, đương nhiên, nếu cậu ấy cần cũng vậy."

- Thật may mắn, nếu không em sẽ sống rất cô độc. —Trầm Hàn Sanh thản nhiên nói.

Trịnh Duyệt Nhan không để tâm tới trong lời nói nàng có ý châm chọc: "Em có một đôi mắt nhìn người, tất nhiên sẽ không khiến cho mình sống cô độc."

- Sao lại nói với tôi những điều đó?

Trịnh Duyệt Nhan nhìn nàng một cái: "Bởi vì trong thành phố này, chị là hàng hiếm."

- Hàng hiếm?

- Đúng vậy. — Trịnh Duyệt Nhan nở nụ cười, tay ở giữa không trung chỉ chỉ, lại buông xuống, cau mày: "Ừ... rõ ràng là ở cùng một thế giới, nhưng lại không hề giống nhau, hơn nữa ánh mắt chị thật tinh thuần, cảm giác như

một người không có dự vọng, hơn nữa lại sống rất áp chế áp lực, ngay cả đi quán bar uống rượu cũng chỉ uống trong vòng một ly, rất kỳ quái..."

Trầm Hàn Sanh trong mắt lộ ra một tia hờn giận: "Đừng có nói như em rất hiểu tôi."

- Ít nhất cũng không gọi là ít.

- Có lẽ em nên đi xem tướng cho người ta. — Trầm Hàn Sanh đưa ra ý kiến, lại uống một ngụm nước chanh. Trịnh Duyệt Nhan không để ý tới nàng, tự mình tiếp chuyện: "Trầm Hàn Sanh, nữ, năm nay hai mươi chín tuổi, tốt nghiệp Đại học Y khoa Dung Hợp, trước kia là bác sĩ khoa ngoại của một bệnh viện ở Bắc Kinh, hiện tại công tác hơn một năm ở bệnh viện Thánh Hòa."

Nói tới đây, nàng buông tay giải thích: "Em không điều tra chị, là bác Lương nói cho em biết, em chỉ hỏi một chuyện, bác ấy liền mang hết mọi thứ biết về chị tuôn ra hết, giống như rất tự hào về chị. Chị tin chứ? Nếu em điều tra chị, chắc tám đời tổ tông nhà chị em đều biết cũng không sai đâu."

Trầm Hàn Sanh sờ sờ trán, thở dài bất lực: "Tôi tin."

- Tạm thời không có bạn trai, cũng không có bạn gái. — Trịnh Duyệt Nhan thấy nàng thần sắc cũng không dị thường, cười cười, tiếp theo nói tiếp: "Cuồng công việc, người trầm mặc, nghiêm túc, cứng nhắc, nguyên tắc cao, bệnh sạch sẽ nặng..."

- Khoan khoan. — Trầm Hàn Sanh xua tay, không hài lòng nói: "Cái kết luận đó là đâu mà ra?"

- Nhìn cách bày trí trong phòng chị á.

Trầm Hàn Sanh giương miêng, nhìn quanh bốn phía một chút: "Phòng tôi bày trí làm sao?"

- Dựa vào cách bày trí phòng, có thể biết được bao nhiêu phần tính cách.
— Trịnh Duyệt Nhan mỉm môi cười, tay tùy ý chỉ chỉ: "Nơi nơi không
nhiễm một hạt bụi nhỏ, từ những thứ bé nhỏ, cho đến những đồ nội thất lớn,
cũng không bày trí cái gì đáng yêu, có thể thấy chị không vui vẻ cỡ nào."

Trầm Hàn Sanh không có lời nào để nói, thần sắc đã có chút buồn bực:
"Em thích ở chung với người không vui vẻ thì là tại sao?"

Trịnh Duyệt Nhan không trả lời nàng, lại nói: "Hàn Sanh, em hỏi chị
một chuyện."

- Em cứ hỏi.

- Điều chị muốn có nhất là gì?

Trầm Hàn Sanh ngẩn ngơ, nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Tôi không muốn gì
cả." Nói xong ngẩng đầu nhìn Trịnh Duyệt Nhan, chỉ thấy nàng khoanh tay,
trên mặt mang theo một tia cười đắc ý, giống như đang nói "Em biết tổng
chị sẽ trả lời như vậy", Trầm Hàn Sanh nhin không được hỏi: "Vậy điều em
muốn có nhất là gì?"

Trịnh Duyệt Nhan mỉm cười: "Tiền tài em không thiếu, quyền lực em
khinh thường, trước mắt em muốn có tình yêu." Nói xong, nàng nhú mày,
nhìn Trầm Hàn Sanh: "Hàn Sanh, chị mỗi ngày đều đi làm, rồi tan tầm, liêu
mạng làm việc, chị là vì điều gì? Đừng nói với em là chị sống vì công việc
nha, đừng nói với em là ngoài cảm giác thành công trong công việc, không
còn gì khiến chị vui vẻ hạnh phúc nha. Chị còn trẻ như vậy, sao lại chịu
được cuộc sống khô khốc như vậy, không có một chút kích thích, không có
một chút nhiệt huyết?"

Nàng nói những lời này, như một phen vô hình dùng dao cắt thật sâu
thật quặn đau trái tim Trầm Hàn Sanh, Trịnh Duyệt Nhan nhìn nhìn thần sắc
đờ đẫn của Hàn Sanh, thở dài: "Hàn Sanh, chị nên đối với mình tốt một
chút."

Đối với mình tốt một chút? À, có lẽ mình chưa từng như vậy, Trầm Hàn Sanh ánh mắt lộ ra tia chua xót không dễ phát hiện, chậm rãi đứng dậy: "Đêm đã khuya, em nên trở về."

- Dạ. — Trịnh Duyệt Nhan tựa hồ đối câu nói đột ngột của nàng cũng không có gì dị nghị, cũng không kinh ngạc, ngồi xuống ôm lấy chú chó con, Trầm Hàn Sanh đưa nàng đến cửa, bỗng nhiên nói một câu: "Nhớ rõ ngày mai đưa nó đi thú y."

- Em biết rồi. — Trịnh Duyệt Nhan đi ra khỏi cửa phòng, quay trở lại nhìn nàng.

Trầm Hàn Sanh nhìn ánh mắt trong suốt của nàng, nhớ tới câu nói vừa rồi "Chị nên đối với mình tốt một chút", trong lòng sinh ra cảm giác ấm áp, nhin không được dạn dò một câu: "Đi đường cẩn thận."

- Vâng. — Trịnh Duyệt Nhan bên môi chứa vẻ tươi cười, lẳng lặng chăm chú nhìn nàng trong chốc lát, bỗng nhiên nói: "Hàn Sanh, em mỗi ngày đều muốn làm một chuyện, phần lớn những chuyện đó, là vì làm cho chính mình vui vẻ, còn có một chút chuyện, là vì làm cho người mình để ý vui vẻ."

Nói tới đây, nàng ngừng lại một chút, nhẹ giọng nói: "Nói chuyện phiếm với chị, cũng là một trong những chuyện vui vẻ."

Trầm Hàn Sanh ngơ ngác đứng đó, nhìn theo nàng vào thang máy, nhìn cửa thang máy khép lại, trên mặt bỗng nhiên lộ ra nụ cười tự giễu: "Đúng vậy, mình làm tất cả những điều này vì cái gì? Vì ai vui vẻ?"

Liên tục mấy đêm đều mơ đến những điều rất xa xăm, tỉnh lại chỉ cảm thấy mệt chết đi, lại một chút cũng không nhớ rõ cuộc mình mơ cái gì, tựa hồ nhìn thấy một đôi mắt, đôi mắt trong suốt như nước biển, đôi mắt chứa đựng u buồn, làm cho người ta thấy lòng chua xót muốn rơi lệ.

Trong bóng đêm, Diệp Tòng Y mở to mắt, tay ôm ngực, hô hấp có chút dồn dập, Tào Vân Tuấn nghe hình như có âm thanh gì đó, tay ôm lấy vòng eo nhỏ của cô, nhắm mắt lại mơ mơ màng màng hỏi: "Vợ yêu, làm sao vậy?"

- Không có gì, ngày mai phải dậy sớm, anh ngủ đi.

Ngực Diệp Tòng Y vẫn lưu lại một tia chua xót, miễn cưỡng trả lời một câu, nhắm hai mắt lại, trong đầu lại bắt đầu hiện lên gương mặt xinh đẹp tái nhợt kia. Là nàng, nhưng tại sao ánh mắt lại rất giống với người trong mơ của cô, như rất quen thuộc...

Diệp Tòng Y trăm tư không thể giải, bụng đầy nghi hoặc, lại chìm vào giấc ngủ.

Sau khi tan tầm, Diệp Tòng Y hẹn Hà Na cùng nhau đi uống trà, hai người đi vào quán cà phê yêu thích, chọn vị trí gần cửa sổ.

Hà Na hôm nay khí sắc không tệ, thần thái sáng láng, ngồi xuống liền giành nói trước: "Em lần này ký được với một khách hàng lớn, hôm nay em mời, không được giành trả nha."

Diệp Tòng Y gọi trà hoa hồng, Hà Na thích ăn bánh việt quất, còn có mấy món trà bánh thơm ngon nữa, thế này mới cười nói: "Chúc mừng nhé, xem ra chỉ tiêu năm nay hoàn thành không thành vấn đề, sắp thăng chức rồi."

- Đây, cái đó hiện tại em cũng không suy nghĩ tới, tiền về tay là tốt rồi. Hơn nữa, có Duyệt Nhan là bạn bè, một năm không sợ không hoàn thành chỉ tiêu.

Diệp Tòng Y nhìn nhìn nàng: "Sao cảm giác em nói những lời này, hình như có hơi mất mát."

- Chắc là có một chút, dù sao có đôi khi ít nhiều cũng cần nhờ cậu ấy. — Hà Na chống cằm, mắt rũ xuống, nhưng cũng may là nàng thuộc trường phái lạc quan, trong chốc lát mi mắt lại dựng lên: "Tuy nhiên, có tài nguyên tốt như vậy, em hẳn là may mắn mới đúng."

- Đừng nói như vậy, em có một đội ngũ tốt như vậy, kỉ lục tiêu thụ, không thể đem tất cả tính lên đầu Duyệt Nhan được, năng lực của em rất nhiều người công nhận.

- Thôi, đừng ca ngợi em, em không phải người để ca ngợi.

Hai người nói giỡn một lúc, thức ăn cũng được đưa lên, Hà Na trước hết cầm lấy một khối bánh ngọt nhỏ đưa vào miệng, Diệp Tòng Y cầm chiếc cốc màu trắng tinh xảo, lại buông xuống, ngẩng đầu hỏi: "Hà Na, em và Tiểu Phương gần nhất thế nào?"

- Tốt lắm ạ, thường xuyên gặp mặt. — Hà Na buông thức ăn cầm trong tay xuống, cười đến hết ngọt ngào: "Tòng Y, em cảm giác tình yêu lần này có chỗ khác biệt."

- Thế nào?

- Bọn em hiện tại phần lớn là trao đổi tâm trạng, thật sự... thật sự rất phù hợp. Em rất thích cảm giác hiện tại, giống như khi đọc quyển sách, đang viết về cảm giác yêu đương ngây ngô. Anh ta thật nam tính, thật ổn trọng, về tình cảm rất chậm rãi, nhưng thật tình, anh ta nói không thích loại tình yêu như thức ăn nhanh, muốn đi tìm linh hồn chân chính của đối phương. Nam nhân như vậy bây giờ rất ít, em cảm thấy muốn mê hoặc anh ta. Nhưng em lại rất sợ...

Diệp Tòng Y kinh ngạc: "Sợ gì? Sợ đem tâm cho đi?"

Hà Na thở dài: "Đúng vậy, Tòng Y, chị biết lần trước em đã chịu tổn thương thế nào, loại cảm giác chậm rãi hăm sâu này, làm cho người ta trầm

mê rất nhiều, quả thật lại hơi sợ, hơn nữa, em cũng sợ anh ta biết em trải qua chuyện này, chị cũng hiểu, em đã vô lý nhiều năm..."

Diệp Tòng Y dùng ánh mắt ngăn cản nàng tiếp tục, ôn nhu nói: "Hà Na, chị rất xem trọng Tiểu Phương, chị tin tưởng anh ta sẽ hiểu em."

Hà Na cảm kích nhìn nàng, cái mũi bỗng nhiên có chút ê ẩm: "Tòng Y..."

Diệp Tòng Y nhợt nhạt cười, chỉ vào món điểm tâm ngọt trên bàn: "Ăn đi."

- Tòng Y, chị gần đây có khỏe không?

- Cũng ổn. — Diệp Tòng Y cắn một miếng pudding xoài, cười nói: "Em nếm thử cái này xem."

- Vậy là tốt rồi. — Hà Na tâm thả lỏng, nghĩ nghĩ rồi nói: "Tòng Y, người còn sống là vì muốn đi về phía trước, những quá khứ đã trôi qua, kỳ thật không còn ý nghĩa gì lớn nữa, nhưng tương lai có thể bắt lấy, chị không cần đông tường tây tường, Vân Tuấn đối với chị tốt như vậy, Tuyết nhi lại đáng yêu như thế, chị không có lý do gì để không hạnh phúc, phải không?"

Diệp Tòng Y ngẩn ra, ngược đôi mắt thanh khiết lên, Hà Na bị cô nhìn có chút chột dạ, vội vàng cúi đầu uống trà, thật lâu sau, chỉ nghe Diệp Tòng Y hỏi: "Vậy... Trầm Hàn Sanh, sau đó em có gặp lại không?"

Hà Na không nghĩ đến cô sẽ hỏi đến người này, nhẹ nhàng thở ra, và tức phần: "Đừng nhắc đến nữa, hôm đó còn đồng ý mời chúng ta ăn cơm, kết quả là cái bóng người cũng không thấy, ngay cả quán bar cũng không đi. Em cũng nghe Tiểu Phương nói nàng tay nghề giỏi, nên mới suy nghĩ đến, hỏi Tiểu Phương vài lần khi nào thì có thể qua nhà nàng ăn cơm, Tiểu Phương luôn nói nàng bận, hừ!"

- Vậy à? — Diệp Tòng Y trong lòng có một trận thất vọng không biết từ đâu đến.

- Chị sao lại hỏi đến chị ta? Cũng nghĩ đến trù nghệ của chị ta à? Nói mới nhớ bát tết của Tiểu Phương hôm đó thật ngon, súp cũng ngon nốt. — Hà Na vừa nói tới Tiểu Phương liền không ngừng được.

Diệp Tòng Y nghĩ đến giấc mơ, ánh mắt trong mơ quá giống với ánh mắt của Trầm Hàn Sanh, nghĩ nghĩ, vẫn không nói Hà Na biết, chỉ nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng.

Hà Na buông chén trà, bỗng nhiên thở dài: "Đồ ăn thì không đến, nhưng mà người thì sắp gặp."

- Sao cơ?

- Tiểu Phương hôm qua nói với em, lần sau Trầm Hàn Sanh cuối tuần có thời gian nghỉ ngơi, anh ta cùng với chị ấy đi đến một ngôi đền cổ niệm Phật tĩnh tâm, mời em cùng đi.

Diệp Tòng Y kinh ngạc nói: "Đền cổ nào?"

- Sâu trong một ngọn núi không nổi danh ở phía tây đường cao tốc, lái xe ước chừng bốn giờ, ở huyện phía trước, bọn họ hình như lâu lâu lại đi một lần, không biết sao hai người họ biết chỗ đó, cũng không ngại lái xe nhọc công.

- Em không muốn đi sao? — Diệp Tòng Y nghe nàng nói như vậy, đột nhiên hứng thú.

- Em muốn chứ, em đối Phật tử cũng tràn ngập kính ý, nhưng em chỉ muốn thế giới có hai người thôi, mà hai người họ lúc trước thường xuyên đi, chẳng lẽ em có thể bỏ sao? Hôm qua em về nhà cân nhắc, vốn muốn gọi Duyệt Nhan cùng đi, bốn người như thế được rồi, nhưng lại nhớ tới sinh

nhật của bác cậu ấy hình như vào cuối tuần này, nhà cậu ấy chắc chắn sẽ đãi tiệc mấy ngày, cho nên lại bỏ đi ý tưởng trong đầu, ai!

Diệp Tòng Y thấy nàng bộ dáng than thở, thân nghiêng về phía trước, hai tay nâng cằm, mỉm cười nói: "Bốn người được không? Tốt lắm, mang chị đi đi."

Chương 10: Cũng Như Mới Quen Thôi

Cũng như mới quen thôi

Trùng hợp là cuối tuần đó thời tiết lại rất tốt, ánh nắng rực rỡ, một màu xanh thăm bao trùm vạn dặm.

Sáng sớm, Diệp Tòng Y tắm rửa xong, thay một bộ trang phục thể thao màu xanh nhạt của Nike, đây là trang phục mùa xuân mới nhất của Nike, cotton mềm mại mặc rất thoải mái, lại tôn lên dáng người, cô mua lúc cùng Hà Na đi dạo phố, mỗi người mua một bộ, nhưng lại khác màu. Diệp Tòng Y cột tóc xong, vừa lòng nhìn con người thanh thanh nhẹ nhàng của mình, thể này mới cầm lấy túi xách ra cửa.

Lúc lái xe đến đón Hà Na, nàng đã ở dưới lầu chờ, trên xe, hai người đối mặt với nhau, Diệp Tòng Y hiểu ý cười, Hà Na cũng ngần ngại, thì ra trang phục hôm nay Hà Na mặc cũng giống với bộ cô mặc, chỉ khác là màu tím.

Hà Na ảo não lấy tay vỗ vỗ cái trán: "Ôi, sớm nên nghĩ đến chị cũng mặc bộ này, xong luôn, đến lúc đó sẽ bị sự nổi bật của chị đè bẹp."

- Thôi, em là bông hoa kiều diễm danh tiếng vang dội của JM, chói lọi không ai địch nổi.

Hà Na nhìn nhìn nàng, còn nói: "Không được, em phải đi đổi bộ quần áo khác thôi."

- Cho chị xin! — Diệp Tòng Y có chút bất đắc dĩ nhìn nàng: "Bộ quần áo này mặc trên người em hợp lắm, màu tím rất hợp với em."

- Được rồi, không đi. — Hà Na hất tóc, bộ dáng như sắp ra chiến trường: "Em tự tin là nữ nhân xinh đẹp nhất, hơn nữa như vậy cũng có thể kiểm tra Tiểu Phương, xem anh ta có bị chị mê hoặc không."

Diệp Tòng Y cười khố: "Chị cũng gặp anh ta hai lần rồi, mê hoặc thì cũng sớm mê hoặc rồi, suy ra chị chỉ là kẻ địch em tưởng tượng thôi, trong tưởng tượng của em, chị có sức quyến rũ." Nói xong khởi động xe.

Hà Na ngồi ở chỗ phó lái, trong chốc lát lại nhìn những tòa nhà cao tầng, trong chốc lát lại nhìn chân trời tự tại cùng những đám mây, tâm tình không khỏi tốt lên: "Nhìn xem, thời tiết thật tốt, ngay cả ông trời cũng giúp chúng ta."

Diệp Tòng Y mỉm cười: "Quả thật là thời tiết tốt để đi chơi."

- Hiếm khi chị nghe lời như vậy, đem xe tốt ra đến đây chở em, chúng ta lần này du lịch, nhất định hoàn mỹ. — Hà Na ngồi tại chỗ nhích nhích thân mình, vừa lòng nói: "Chỗ ngồi cảm thấy rất thoải mái, nhưng mà em có chút không thích màu đen, màu đen rất đàn ông, cái màu đỏ của Duyệt Nhan đẹp hơn nhiều, Vân Tuấn thật sự là ích kỉ, hừ!"

Nói đến đây, Diệp Tòng Y nhin không được thở dài: "Vốn chiếc xe này là trả lại cho dựng, ai biết không trả lại được, lại còn bị răn dạy một chút."

- Trả cái gì mà trả! Không cần thì cho em tốt hơn. — Hà Na trừng mắt: "Xe tốt thế này, em nghĩ phải phấn đấu năm năm mười năm, mới đổi được một cái thế này."

Diệp Tòng Y lắc đầu: "Quá đắt."

- Thế thì sao, đối với bác Trịnh mà nói, cái này chính là một chút tâm ý, cũng là cách bác ấy yêu thương chị.

Diệp Tòng Y không muốn nói quá nhiều về đề tài này, hỏi nàng: "Tiểu Phương biết chị đi chứ?"

- Biết ạ, em còn nói anh ta không cần lái xe mình đi. — Hà Na mím môi cười: "Nhưng mà hôm qua em mới nói cho anh ta, ai biết anh ta có người trong nhà phải tạm thời rút lui hay không."

- Anh ta chào đón chị à?

- Dám không chào đón! — Hà Na nhớ tới Tiểu Phương trong điện thoại khêu khí quanh co, trả lời có chút chột dạ, tựa đầu chuyển hướng nhìn ra ngoài cửa sổ: "Nhanh lên, bọn họ chắc đang chờ."

Tiểu Phương đứng ở ven đường, thỉnh thoảng nhìn xem đồng hồ, nhin không được nhú mày: "Hai người thật trẻ." Trầm Hàn Sanh lấy tay che trán, ngược nửa đầu nhìn ánh sáng mặt trời chói mắt, như không nghe thấy lời nói của hắn.

- Hàn Sanh?

- Vâng?

- Hà Na tối qua mới nói cho tôi biết Tòng Y cũng đi, tôi lúc đó không tiện cự tuyệt.

- Không sao cả.

Tiểu Phương do dự mà nói: "Nếu không được, em đừng đi."

Trầm Hàn Sanh ngẩn ra, quay đầu nhìn hắn, Tiểu Phương vẽ mặt đau khổ nói: "Nhưng mà nếu em không đi, đến lúc đó chắc vui thú giảm nhiều lắm."

- Vui thú chính là ăn uống. — Trầm Hàn Sanh cười, thanh âm trở nên thấp dần: "Chuyện hôm nay đã sớm trong vòng kế hoạch, sao lại vì cô ấy

mà đánh võ? Đối với cô ấy, tôi chỉ là người đứng, hiện tại cũng như mới quen thôi, cũng tốt mà."

- Em làm được sao? — Tiểu Phương đem đó nhìn về mặt thống khổ của nàng, thấp giọng thở dài, tầm mắt đã thấy chiếc BMW màu đen đến gần, sau đó dừng lại chỗ bọn họ.

- Hú! — Cửa kính xe từ từ cuốn xuống, Hà Na lộ đầu ra, hướng bọn họ giơ giơ tay lên, về mặt sáng lạn cười: "Xin chào các đồng chí, các đồng chí chờ vất vả rồi! Lên xe!"

Trầm Hàn Sanh nhìn nàng, lại nhìn chiếc xe, hãy còn ngần người, Tiểu Phương vỗ vỗ nàng: "Đi lên đi." Liền mở cửa xe, Hà Na đột nhiên lại bảo: "Khoan khoan, Tiểu Phương, anh ngồi trên đi, anh lái xe, anh là đại nam nhân mà có ý định ngồi sau cơ đấy, muốn mỹ nữ đại hiệp của chúng ta lái xe sao, không có cửa đó đâu!"

Tiểu Phương nói: "Ấy, tôi không phải là nghe em chỉ huy rồi mới lên xe sao?"

Trong lúc hai người nói chuyện, Diệp Tòng Y cười cười đã ngồi xuống phía sau, cô có ý hướng Trầm Hàn Sanh mỉm cười: "Bác sĩ Trầm, chúng ta lại gặp mặt."

Trầm Hàn Sanh thần sắc có chút mờ mịt, tựa hồ như đang trầm tư gì đó, bị cô đột nhiên gọi, "A" một tiếng, có chút mất tự nhiên nhìn cô một cái: "Đúng vậy." Sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Diệp Tòng Y ngần ra, cô không hiểu người trước mặt vì sao lại luôn có cái bộ dáng không thân cận, mà chính mình lại kỳ quái muốn thân cận với nàng, trong lòng bất giác thêm vài phần tức giận, cắn cắn môi, liền không thèm nhắc lại.

Tiểu Phương ngồi ở chỗ tài xế, thoải mái tự nhiên điều khiển tay lái, ô tô lại mau chóng ổn định hướng về phía trước, hần nhin không được hưng phấn nói: "Xe này rất thú vị, tôi tình nguyện làm tài xế."

Hà Na cười lắc lắc đầu, nam nhân chính là như vậy, thấy xe tốt với thấy mỹ nữ tâm tình giống nhau, đang muốn nói chuyện, một tòa siêu thị lớn hiện ra trước mặt nàng, nàng vội vàng kêu: "Dừng xe! Dừng xe!"

Tiểu Phương kinh ngạc nhìn nàng: "Cái gì vậy, ở nơi này cũng không ngừng làm loạn, em muốn làm gì?"

- Hử, nói gì đấy, chuyện quan trọng nhất cũng không nhớ rõ, chúng ta mua đồ ăn vặt trên đường ăn đi, còn có đồ uống nữa, uống nước gì. — Hà Na có chút sốt ruột: "Anh đến bãi đỗ xe của siêu thị đi."

Tiểu Phương nhướng mắt: "Việc này, còn đợi em nghĩ tới, nghĩ tới rồi mới làm, cũng hết một ngày rồi."

Hà Na cũng là không để tâm đến ý trào phúng của hần, nhần tình sáng lên: "Anh mua?" Đầu chuyển hướng quay qua đằng sau, nhìn hai cái túi thể thao lớn của Trầm Hàn Sanh và Tiểu Phương, cười nói: "Hèn gì mang túi lớn như vậy, trừ đồ ăn vặt ra còn mang gì nữa?"

- Quần áo. — Tiểu Phương nhìn nhìn bộ đồng phục thể thao trên người nàng, bất mãn nói: "Sớm đã dặn em đem theo áo khoác, biết ngay là không nghe lời mà."

Hà Na trong lòng ngọt ngào, ngoài miệng lại nói: "Hôm nay thời tiết tốt như vậy, mang áo khoác làm gì, tôi không muốn chết vì nóng, hơn nữa mang theo rất nặng nhọc."

- Hiện tại cũng không phải mùa hè, ngày đêm chênh lệch nhiệt độ lớn, trên núi buổi tối lại lạnh hơn.

- Được rồi, tôi sai. Nhưng mà hiện giờ tôi khát nước, muốn uống gì đó.
— Hà Na cầm túi của Tiểu Phương, lấy ra một chai nước chanh: "Á, đúng luôn, đồ uống tôi thích nhất." Nói xong đưa một chai cho Diệp Tòng Y, Diệp Tòng Y lắc đầu: "Chị không khát."

Hà Na lại bảo: "Bác sĩ Trầm."

Trầm Hàn Sanh mở to mắt, nhìn cái chai được đưa đến trước mặt, nói: "Cám ơn, tạm thời tôi không cần."

Tiểu Phương nói: "Gọi bác sĩ Trầm gì chứ, mọi người gọi là Hàn Sanh là được rồi."

- Được, về sau sẽ gọi chị ấy như vậy. — Hà Na mở nắp chai, ừng ực uống mấy ngụm lớn, thở ra một hơi thật dài: "Các người không khát, không uống nước đi, được, để xem xem chịu đựng được đến mức nào."

Xe rất nhanh chạy vào đường cao tốc, lướt nhanh hơn.

Hà Na thực hưng phấn, thỉnh thoảng cùng Tiểu Phương và Diệp Tòng Y líu ríu nói giỡn, đầu quay trước sau liên tục, Diệp Tòng Y thản nhiên cười, ngẫu nhiên đáp nàng vài câu cho có lệ, Trầm Hàn Sanh đội một chiếc mũ len trắng, sau đó kéo sụp xuống, che khuất đôi mắt, tựa vào ghế chợp mắt. Hà Na qua hồi một lâu, tựa hồ mới phát hiện có người vẫn không mở miệng nói chuyện, nhìn Trầm Hàn Sanh liếc mắt một cái, nói với Tiểu Phương: "Bác sĩ Tr... Hàn Sanh, chị ấy sao lại vừa lên xe là ngủ liền, thật nhàm chán."

Tiểu Phương giải thích nói: "Em ấy tối hôm qua lại tăng ca, khuya mới trở về."

- Làm bác sĩ thật vất vả. — Hà Na cảm thán một câu, quyết định tha thứ Trầm Hàn Sanh, quay đầu đi tiếp tục cùng Diệp Tòng Y nói chuyện. Cứ như vậy, nhiều giờ trôi qua, sức hưng phấn của nàng qua đi, dần dần cũng

có chút mệt mỏi, lười biếng tựa vào ghế, không muốn nói chuyện nữa, Tiểu Phương cười hỏi: "Nghe nhạc không?"

- Không được. — Hà Na theo bản năng quay đầu nhìn nhìn: "Sẽ làm Hàn Sanh thức giấc."

- Sao có thể? — Tiểu Phương cười: "Em lớn tiếng ồn ào lâu như vậy cũng đâu có làm em ấy thức giấc." Diệp Tòng Y nghe hần nói như vậy, nhin không được cũng cười, Hà Na không thuận theo: "Ý anh là gì!"

- Những ca khúc giúp hỗ trợ giấc ngủ. — Tiểu Phương tiện tay mở nhạc, thanh âm trong suốt mà ấm áp của Hứa Ngụy cứ vậy du dương vang vào tai.

Có lẽ khi lái xe đi xa, nghe Hứa Ngụy hát là thích hợp nhất, tiếng ca thanh tao kia, cho bạn cảm giác không chỉ là có người đang đi cùng đường, ngay cả tâm cũng rời xa những bức đồng và huyền ảo, đến một thế giới tuyệt vời và thuần túy khác, cùng núi rừng, cùng cánh đồng xanh biếc, cùng ánh quang lấp lánh trên mặt nước hòa lại thành một.

Mọi người trong xe trở nên yên tĩnh, không còn ai nói chuyện.

"Chỉ có màu lục của ngọn núi ẩn hiện sau những đám mây, ở khe suối trong vắt vô vàn cánh bướm tự do dạo chơi, ngắm hoàng hôn nở rộ trên bầu trời, một đàn chim hướng về phía Tây, ai vẽ ra hôm nay, lại vẽ tôi và bạn..."

* Bài Du lịch — Hứa Ngụy.

Ngón Tiểu Phương nhẹ nhàng gõ vào bánh lái theo tiết tấu, lơ đãng nghiêng đầu, đã thấy Hà Na gục đầu xuống, không biết đã ngủ khi nào, mái tóc màu hạt dẻ rũ xuống, lộ ra nửa gương mặt tú lệ, Tiểu Phương mỉm cười, muốn vén tóc nàng ra sau tai, bàn tay đến giữa không trung lại do dự mà buông xuống, hình ảnh trước mắt xinh đẹp tự nhiên như thế, hần cần gì phải làm chuyện thừa chứ?

Diệp Tòng Y đưa động tác của hân thu vào mắt, trong lòng lại sinh ra ấm áp và cảm động không rõ, xem ra Hà Na lần này thật sự rơi vào bế tắc, trái tim cô có nhiều cảm xúc, lại cảm thấy thật tốt cho người bạn của mình, mở ba lô của Tiểu Phương ra, ngồi xe lâu như vậy, bây giờ đúng là có chút khát nước.

Nước chanh? Đồ uống thể thao? Còn có khoai tây chiên và bánh quy linh tinh mà Hà Na thích ăn, Diệp Tòng Y hơi hơi cau mày, không còn gì khác sao? Tiểu Phương chỉ mua đồ uống mình và Hà Na thích? Lúc cảm thấy thật khó xử, bỗng nhiên, một bình nước khoáng nhỏ được đưa đến trước mặt cô.

Diệp Tòng Y kinh ngạc nghiêng đầu, thấy cô gái kia vẫn ngồi tại chỗ của mình, mũ vẫn đang che ánh mắt, nhưng bình nước trong tay lại chuẩn xác đưa đến trước mặt cô, cô hơi run sợ một chút, cầm lấy chai nước, Trầm Hàn Sanh lập tức xoay tay lại, hai tay ôm người, đầu hơi hơi ngả về phía trước, như lại tiến vào trạng thái ngủ lần nữa.

Không có bất kỳ ai nói chuyện, hết thảy như chưa từng xảy ra, chỉ có khi trong yết hầu cảm giác thấm mát, mới nhắc nhở Diệp Tòng Y vừa rồi có người nào đó đưa cho cô chai nước, cô lại ngoái đầu nhìn lại nhìn Trầm Hàn Sanh, bên môi xuất hiện một nụ cười khó phát hiện.

Cánh đồng hai bên vẫn đang bay nhanh về phía sau, tiếng ca du dương vẫn đang quanh quẩn bên tai, ô tô giống như đang truy đuổi cảnh sắc tươi đẹp hơn ở phương xa, màu vàng vui vẻ của ánh nắng mặt trời đang bôn ba ở con đường phía trước...

Chương 11: Đừng Nhìn Tôi, Được Không?

Giữa trưa, Hà Na thức dậy, kêu la ồn ào than đói bụng, Tiểu Phương đành dừng xe lại ở một quán ăn ven đường, nhóm bốn người vào ăn cơm trưa.

Trở lại xe, Hà Na nhịn không được oán giận: "Cái quán kia thuê đầu bếp kiểu gì, đồ ăn khó ăn như thế! Không hợp khẩu vị chút nào!"

Diệp Tòng Y nói: "Xa nhà, em chịu khó đi."

- Chấp nhận không được, khó ăn còn không nói, không vệ sinh cũng hết tám phần rồi, em nói chị nghe, em ăn rau còn nhai trúng hột cát. – Hà Na càng nói càng tức giận: "Chủ quán thật sự không có tình người!"

Tiểu Phương nói: "Tôi vốn muốn dẫn mọi người đến nhà hàng dưới chân núi dùng cơm, nhưng tại em than đói đấy nhé."

- Hừ!

Tiểu Phương an ủi nói: "Thôi thôi, buổi tối mời em ăn đại tiệc."

- Xạo sự! – Hà Na không tin: "Trên núi mà có đại tiệc?"

- Người ta vẫn thường nói sơn trân hải vị, trên núi sao lại không có đại tiệc? Tôi cam đoan hai người sẽ luyện tiệc xuống núi.

- Được rồi, tôi chờ sơn trân của anh, nếu anh dám lừa gạt bốn tiểu thư, tôi ghi cho anh hai tờ giấy nợ. – Hà Na vừa nói, một bên quay đầu: "Tòng Y, chị tin không?"

Ánh mắt Diệp Tòng Y lại nhìn Trầm Hàn Sanh bên cạnh, con người mắt trong suốt kia toát ra một tia tò mò, tựa hồ đang hỏi: "Thật vậy chẳng?"

Trầm Hàn Sanh dựa đầu vào cửa kính xe, cảm giác được ánh mắt của hai người phóng tới, mỉm cười: "Đến lúc đó sẽ biết."

Khoảng một giờ sau cuối cùng cũng tới đích, tìm chỗ đậu xe, mọi người bắt đầu cầm túi lớn túi nhỏ xuất phát. Ngồi trong xe trông ra xa xa phía trước cũng không cảm thấy được ngọn núi này hùng vĩ thế nào, nhưng đi đến chân núi, ngửa đầu nhìn lên thì thấy nó cao ngất trong mây, dường như không thấy đỉnh.

Hà Na có cảm giác chóng mặt, thì thào nói: "Xong rồi, xong rồi... sao lại cao như thế?" Tiểu Phương nói: "Còn chưa bắt đầu mà, đừng tự diệt sĩ khí của mình chứ." Vung ba lô sau lưng lên, cầm đầu đi trước dẫn đường, Hà Na theo sát sau đó, Diệp Tòng Y đi thứ ba, Trầm Hàn Sanh áp đẳng sau.

Đường đi là đường đá, rất hẹp, hai người sóng vai mà đi có chút khó khăn, giữa những tảng đá có mọc cỏ, đôi khi còn có thể thấy một hai đóa hoa nhỏ màu vàng hoặc màu trắng. Hai bên còn lại là cây cối sâu thẳm, đưa mắt nhìn một cái, một quang cảnh xanh ngắt xanh um, mũi tựa hồ còn có thể ngửi được hương hoa nhè nhẹ. Diệp Tòng Y nhìn bốn phía xung quanh, bỗng nhiên nhắm mắt lại, hít vào thật sâu không khí đặc biệt tươi mát nơi này, khóe miệng lộ ra một nụ cười vui vẻ: "Chị hiện tại cảm thấy chuyến đi này cũng không tệ."

Hà Na quay đầu nói: "Em hiện tại có cảm giác lực bất tòng tâm."

Lời của nàng cũng không phải khoa trương, đường núi như một con rắn nhỏ đang nhảy múa, càng đi lên cao càng nhiều dốc, hô hấp của nàng càng lúc càng nặng, trán đã thấm mồ hôi, Tiểu Phương nghe được lời này của nàng, dừng bước chân, vươn bàn tay lớn ra: "Đưa túi đây."

Hà Na cũng không khách khí, đưa túi cho hắn, nhưng ngoài miệng cũng không chịu thua nói: "Nghĩ chị đây cũng là khách quen của phòng tập thể dục, ai ngờ hôm nay lại thua ở nơi này."

Tiểu Phương một tay cầm lấy túi, một tay đuổi ra lau mồ hôi cho Hà Na, rồi do dự cầm lấy tay nàng, Tiểu Phương cười với nàng, nắm lấy tay nàng đi tiếp về phía trước.

Không biết là có phải do trừ đi bao nhiêu lực nặng của cái túi, nhưng bàn tay ấm áp của Tiểu Phương lại truyền đến một sức mạnh thần kỳ, Hà Na đột nhiên tinh thần phấn chấn, bước chân đi nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nàng nhắm mắt đi theo sau Tiểu Phương, chỉ chốc lát sau đã bỏ lại hai người Diệp Tòng Y phía sau một đoạn.

Đi qua một đoạn đường ngắn, Hà Na bỗng nhiên phát hiện trên đường phía trước lại có một ít tốp năm tốp ba người đi đường, ánh mắt không khỏi sáng ngời: "Ồ, thì ra không chỉ chúng ta ở nơi này."

Tiểu Phương cười nói: "Cho tôi xin, ngọn núi này ở bán kính cách mấy chục dặm cũng rất nổi tiếng, chính là hai người không biết. Hôm nay cuối tuần, tất nhiên là có người, chúng ta xem như đến chậm, buổi sáng rất nhiều nhân tài leo núi." Hắn đột nhiên nghiêng đầu, cao thấp nhìn nàng một cái: "Trang phục đẹp lắm, rất có phong cách."

Hà Na được khen ngợi, trong lòng vui sướng vô hạn, nhưng lại cố ý trừng mắt: "Giờ mới nói!"

Tiểu Phương chớp chớp mắt: "Hồi nãy nhiều người, không tiện nói."

Hai người vừa đi, vừa nói chuyện phiếm, bất tri bất giác đã lướt qua vài nhóm người trên đường, Hà Na lúc này tựa hồ mới nhớ lại Diệp Tòng Y còn ở phía sau, quay đầu nhìn, đường phía sau lại bị tán rừng ngăn trở, nàng "a" một tiếng: "Không xong, không thấy Tòng Y với Hàn Sanh."

- Không cần lo lắng, họ theo ngay sau thôi.

Hà Na đi vài bước, bỗng nhiên nói: "Hàn Sanh có chút kỳ quái."

Tiểu Phương mới quay trở lại: "Kỳ quái thế nào?"

Hà Na nghĩ nghĩ: "Tính cách hình như không phải hiền lành gì."

Tiểu Phương mỉm cười: "Hàn Sanh chỉ là ít nói thôi, cũng không giỏi ở cùng người khác, cái này liên quan đến hoàn cảnh trường thành và những gì đã trải qua. Nhưng em ấy là người tốt, ừm, là người rất tốt..."

Hà Na bĩu môi: "Anh rất hiểu chị ta sao? Không phải anh nói hai người chỉ biết nhau mới gần một năm à?"

- Nhưng tôi cảm thấy như đã biết Hàn Sanh mười năm. – Giọng Tiểu Phương dừng lại một chút, còn nói: "Em biết không, người với người đôi khi có cảm giác thực kỳ diệu, như lời người xưa đã nói, bạch thủ như tân, khuynh cái như cố. Hàn Sanh là có chút hướng nội, nhưng quen biết lâu với người khác sẽ không như vậy nữa, chờ em sau này tiếp xúc với em ấy nhiều hơn, em sẽ thích thôi."

* bạch thủ như tân, khuynh cái như cố: có những người quen biết đã lâu lại như mới quen, nhưng có những người vừa mới quen lại như đã quen lâu rồi. Ý chỉ tình cảm nhiều ít không phụ thuộc vào thời gian. Bạch thủ: bạc đầu, tóc trắng, thời gian dài. Khuynh cái: tình cờ lần đầu gặp trên đường, dừng xe lại, vén màn trò chuyện.

- Hừ hừ. – Hà Na phát ra thanh âm bất mãn, dứt khoát không đi, không nháy mắt nhìn Tiểu Phương: "Nói! Anh có phải động tâm với chị ta không?"

- Nếu tôi nói không có thì sao?

- Tuyệt đối là giả, Hàn Sanh tuy rằng tính cách kỳ quái, nhưng không chừng trong cái quái thai đó, lại có thể gọi là cá tính. – Hà Na dùng khước mắt liếc Tiểu Phương, lòng không cam tâm tình nguyện nói: "Hơn nữa diện mạo của chị ta đúng là nhiều người thích." Khi nói đến câu này, nàng đột nhiên nghĩ đến Trịnh Duyệt Nhan, ở trong lòng thêm vào một câu "Vẫn là cái loại giết sạch, nam không thương nữ không tha."

- Được rồi, tôi quả thật đã động tâm với em ấy. – Nói đến nước này, Tiểu Phương phải lựa chọn thành thực, sắc mặt Hà Na lập tức thay đổi.

- Nhưng chỉ có một đoạn thời gian. – Tiểu Phương vội vàng kéo chặt tay nàng, tựa hồ sợ nàng bỏ đi: "Có người trời sinh ra chỉ có thể làm bạn bè, tôi với Hàn Sanh chính là như vậy. Chúng tôi hiện tại thực sự trong sáng, bạn bè trong sáng."

Trong lòng Hà Na vốn vừa chua xót vừa tức giận, thấy hăn khẩn trương như vậy, tia khó chịu liền tan thành mây khói, nhẹ nhàng cười, ôn nhu nói: "Nhìn anh kìa, không phải chỉ hỏi chút thôi sao, sao gấp gáp vậy."

Tiểu Phương ngần ngừ, thấy nàng đột nhiên nhu tình như nước lại không phản ứng kịp, mãi đến khi Hà Na cười mắng một câu "Đồ ngốc", hăn mới kéo dài giọng: "Chúng ta tiếp tục đi lên đi."

Hăn vừa nói thế, Hà Na mới cảm thấy chân có chút bủn rủn, nàng cúi nửa người xuống, điềm đạm đáng yêu nói: "Tòng Y còn chưa đuổi kịp, chúng ta ở chỗ này chờ chị ấy, thuận tiện nghỉ ngơi luôn, được không?"

- Leo núi chính là một tiếng trống tạo nên tinh thần, hiện tại mới đi được một đoạn, em đã bắt đầu tạm nghỉ, sau đó sẽ không muốn đi nữa đâu. – Tiểu Phương lời kéo nàng, cười nói: "Nào, đi thôi, dù sao có Hàn Sanh ở phía sau, cũng sẽ không lạc đường."

Hà Na bữu môi, bị hăn kéo, không tình nguyện tiếp tục đi về phía trước.

Diệp Tòng Y dừng lại, trên trán mồ hôi đã thấm ướt, hai gò má cũng trở nên ửng đỏ, cô nhẹ thở hỗn hển, vừa cầm khăn tay lau mồ hôi, vừa ra sức tìm bóng dáng Hà Na, không khỏi âm thầm buồn cười, sức mạnh tình yêu lại thần kỳ đến thế, dưới chân núi Hà Na đã bắt đầu kêu khổ, lúc này lại như có thần linh giúp đỡ, một phát một không thấy bóng dáng.

Trầm Hàn Sanh dừng bước chân, không nói không rằng lấy bình nước trong ba lô ra đưa cho cô. Diệp Tòng Y tiếp nhận, uống hai hớp, con người sáng lên tràn ngập cảm kích: "Cám ơn."

- Khổ sở như vậy làm gì? Ở nhà có phải tốt hơn không? Cố tình theo đến nơi này ăn khổ. – Trầm Hàn Sanh tiếp nhận chai nước nhét vào ba lô, nhẹ giọng nói một câu, Diệp Tòng Y mở lớn mắt, không dám tin nhìn nàng, Trầm Hàn Sanh cố tình không nhìn biểu tình của cô, nâng cổ tay nhìn nhìn đồng hồ, cau mày nói: "Hồi trước thứ bảy, còn có thể theo sư phụ làm kinh chiều, hiện tại chỉ hi vọng lên đến đỉnh núi trước khi mặt trời xuống núi."

Diệp Tòng Y tất nhiên nghĩ biểu tình này của nàng là mất kiên nhẫn, nhin không được nói: "Cô chê tôi vướng chân cô sao?"

Trầm Hàn Sanh ngẩn ra, cũng không nói gì, Diệp Tòng Y cấn cấn môi, xoay người hướng về phía trước mà đi, Trầm Hàn Sanh biết nhất định lời nói của mình khiến cô khó chịu, vội vàng theo sau, Diệp Tòng Y lại đi vừa nhanh vừa vội, trong lòng Trầm Hàn Sanh biết không ổn, nhin không được nói: "Này..."

Diệp Tòng Y mắt瞥 tai ngơ, dốc toàn khí lực đi về phía trước, Trầm Hàn Sanh "này" một cái, đột nhiên im lặng, bóng dáng yếu điệu xinh đẹp cách đó không xa quen thuộc đến thế, nhưng giờ này khắc này, nàng không thể nghĩ ra một lý do thỏa đáng để gọi tên cô, một nỗi bi ai thật sâu trở dậy trong lòng nàng, hai chân như đeo chì, trở nên cứng ngắt và nặng nề.

Dáng người màu lam kia càng đi càng xa, sắp rời khỏi tầm mắt của nàng, mà nàng lại vẫn ngơ ngác như cũ đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích, mãi đến khi xa xa vang lên một tiếng thét kinh hãi, thanh âm kia cũng không lớn, nhưng đủ để đánh thức đầu óc nàng, nàng phút chốc mở to hai mắt, sau đó lập tức một bước vọt lên.

Tay Diệp Tòng Y vịn thắt lưng, nhìn phiến đá trơn bị cỏ xanh bao trùm trước mặt kia, vẫn đang kinh hồn chưa định, Trầm Hàn Sanh chạy dài hai ba bước chân để bắt kịp, đến bên người cô giúp đỡ cô, từ đầu đến chân cẩn thận kiểm tra cô, chú ý tới tư thế không tự nhiên của cô, vội vàng hỏi: "Cô làm sao vậy? Trật chân sao?"

- Không có gì. – Diệp Tòng Y đẩy tay nàng ra, giọng điệu cứng nhắc.

Trầm Hàn Sanh nhìn biểu tình lạnh nhạt của cô, nuốt nuốt nước bọt, lắc đầu nói: "Tôi vừa rồi... cũng không có ý gì khác, sao cô lại kích động như vậy?" Nói xong, mất tự nhiên cười cười: "Như vậy, giống như một đứa con nít giận dỗi."

Diệp Tòng Y ngẩn ngơ, trong lòng tự hỏi chính mình, phải rồi, mình đây làm sao vậy? Biểu hiện của mình đâu giống người đã trưởng thành? Mình sao đột nhiên lại để ý chuyện nhỏ nhất như vậy? Ý nghĩ của cô dần tỉnh táo lại, đột nhiên có chút hồ thẹn, có chút ngượng ngùng, trong miệng thì thào nói: "Tôi cũng không biết, tôi bình thường không mẫn cảm đa tâm như vậy. Vừa rồi... thật có lỗi, tôi như thế, chính mình cũng thấy có chút lạ lẫm, nhưng... lại thấy như thế mới đúng là mình..."

Bởi vì xấu hổ với biểu hiện của mình, cô cố gắng, cấp bách giải thích gì đó với Trầm Hàn Sanh, nhưng nói càng nhiều lại càng cảm thấy nói hươu nói vượn, cuối cùng ngay cả bản thân cũng không biết mình đang nói cái gì, vội vàng ngậm miệng lại.

May mắn Trầm Hàn Sanh cũng không để ý cô nói gì, lại mở miệng hỏi: "Cô bị thương chỗ nào?"

Nàng vừa hỏi, Diệp Tòng Y liền cảm giác như bắt được thảo dược cứu mạng, lập tức chỉ chỉ tảng đá: "Vừa rồi trượt một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống."

Trầm Hàn Sanh vẻ mặt thân thiết: "Thế đau chỗ nào?"

- Chân trật một chút, có hơi hơi đau, nhưng không có chuyện gì.

- Có thể đi không?

Diệp Tòng Y ngồi tại chỗ giật giật, nhin không được hơi nhúu đôi mi thanh tú: "Chắc là không thành vấn đề."

Trầm Hàn Sanh nhìn xung quanh một chút, nhẹ giọng nói: "Chúng ta tìm chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, tôi xem cho cô."

- Ừ.

Trầm Hàn Sanh đỡ cô đi một đoạn ngắn, đến một chỗ tương đối rộng, bên kia vừa vặn có một gốc cây khô nằm ngang trên mặt đất, gốc cây đó trở thành ghế ngồi thiên nhiên, Diệp Tòng Y ngồi lên, Trầm Hàn Sanh để túi qua một bên, quỳ xuống trước mặt cô, cuốn ống quần lên, sau đó lần lượt cởi giày của cô.

Mặt Diệp Tòng Y nhanh chóng đỏ lên, cản tay nàng: "Không cần, tôi... tôi tự mình làm được."

- Không sao, tôi là bác sĩ. – Trầm Hàn Sanh nhìn cô một cái, đẩy tay cô ra, chậm rãi cởi đôi giày thể thao màu trắng, bàn chân trắng tuyết mềm mại hiện ra trước mắt. Diệp Tòng Y nhìn hành động quan tâm thân thiết của

nàng, nghĩ đến cử chỉ hẹp hòi của mình, cảm thấy vô cùng hối hận, cắn môi, không biết phải nói gì mới tốt.

Trầm Hàn Sanh đặt bàn chân sưng tấy của cô lên đầu gối, kiểm tra chung quanh mắt cá chân cẩn thận một vòng, thở ra một hơi: "Chung quanh không có gì, nhưng đã hơi đau, để tôi dùng rượu thuốc xoa bóp cho cô."

Diệp Tông Y ngơ ngác nhìn nàng, lúc này hai người sát gần nhau, cô tựa hồ ngửi được mùi hương thơm ngát không phải của cây cỏ, không phải mùi hoa dại ven đường, cũng không phải hơi thở của cành lá xanh biếc, giống như chính là hương vị trên người Trầm Hàn Sanh, giống như hỗn hợp mùi xà phòng và hương vị gì đó... Diệp Tông Y nhin không được suy nghĩ miên man, lời nói của Trầm Hàn Sanh một chữ cũng không nghe vào, thế nhưng ma xui quỷ lại nói một câu: "Mùi hương trên người cô rất dễ chịu."

- Hà? – Trầm Hàn Sanh thu hồi tay đang định xoa bóp rượu, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Ánh mắt đen láy sáng ngời kia chỉ cách cô vài tấc, đối với ánh mắt đã xuất hiện trong mộng không biết bao nhiêu lần này, sóng mắt như đại dương không thể nắm lấy, khi thì rõ ràng, khi thì biến ảo, ẩn chứa ôn nhu vô hạn, thương tiếc, còn có ưu thương, thống khổ... Chúng đang ở ngay trước mắt cô, như cảnh trong mơ tái hiện, trong chốc lát như khắp như tổ, trong chốc lát dục thuyết hoàn hựu, làm cho người ta hít thở không thông, làm cho lòng người ta chua xót khôn kể.

* như khắp như tổ: như khóc như kể lẽ.

* dục thuyết hoàn hựu: muốn nói nhưng bản khoăn không dám biểu đạt thế lại thôi.

Diệp Tông Y đối diện với nàng, thân mình đột nhiên phát run, cô chưa bao giờ biết, bị một nữ nhân nhìn gần như thế, cô sẽ có phản ứng lớn như vậy, vừa ngạc nhiên, vừa sợ hãi, vừa then thùng, vừa chua xót, còn khẩn

trường không rõ, chính cô cũng cảm nhận được nhịp tim đập kịch liệt của mình, cả người như có ma thuật, thân thể run rẩy không khống chế được, đương nhiên, cô cũng không phát hiện, hai vai Trầm Hàn Sanh tựa hồ đã nhẹ nhàng rung động. Sau đó, cô làm một động tác không hề suy nghĩ, cô vươn tay để ngang mình và Trầm Hàn Sanh, chặn ánh mắt của nàng, nhẹ nhàng lại cố sức nói ra vài chữ: "Đừng nhìn tôi, được không?"

Chương 12: Kiếp Này Thậm Chí Tôi Còn Chưa Nằm Chắc Được

Ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua tán lá dày, vỡ thành nhiều vết vàng lốm đốm rơi xuống in trên nền đất, núi rừng u thâm rậm rạp mang đến ấm áp và sắc sỡ, trên bụi cỏ có chiếc giày của ai đó. Trong rừng cây bỗng nhiên truyền đến tiếng chim hót vui vẻ, khiến bốn bề càng trở nên yên tĩnh.

Một bàn tay chặn giữa tầm mắt, hai người như biến thành hai bức tượng điêu khắc, không ai nhúc nhích, nhưng tiếng thở chậm chạp dần cố tình vang vào tai, không phân biệt được là tiếng thở của đối phương hay của chính mình.

Phong cảnh rất mỹ lệ, hình ảnh rất quái dị.

Họ vẫn duy trì tư thế kỳ quái kia, duy trì lâu như thế, mà bầu không khí lại rất tĩnh. Thế nên Diệp Tông Y càng ngày càng hoảng hốt, cứ như vậy trong nháy mắt, cô cơ hồ có một ảo giác, cô đã thoát khỏi vòng thời gian đang trôi. Mãi đến khi cánh tay truyền đến cảm giác tê dại, cô mới tỉnh lại từ trong mộng, nhất thời trên mặt nổi lên hai phiếm đỏ.

Ngay khi cánh tay không thể không buông xuống được nữa, Trầm Hàn Sanh nhanh chóng đứng dậy cầm một chai nước khoáng, quay người đi, miệng nhẹ nhàng nói một câu: “Nóng quá.” Tháo nắp chai ra uống vài ngụm, sau đó đi qua một bên, nghiêng bình nước, một dòng chất lỏng trong suốt chảy xuống khỏi miệng chai, nàng đưa tay tiếp lấy, vỗ vào mặt hai cái.

Hành động đột nhiên này của nàng làm giảm bớt khó chịu của Diệp Tông Y, cô ngơ ngác nhìn bóng dáng Trầm Hàn Sanh, môi giật giật, lại

không nói gì, hồi tưởng đến chuyện vừa rồi, cô quả thực muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Trầm Hàn Sanh rửa mặt, lẳng lặng đứng đó một lát, lấy khăn thấm nước lau mặt, xoay người lại, thả ánh mắt rồi ngồi xõm xuống, một tay cầm chân Tòng Y, một tay mở nắp chai rượu thuốc xoa bóp.

Sắc mặt Diệp Tòng Y ửng đỏ như say rượu, cúi đầu không dám nhìn nàng, tất nhiên cũng không thấy ánh mắt đã có chút đỏ lên của nàng. Tay Trầm Hàn Sanh xoa bóp mắt cá chân cô, nàng dùng lực không nhẹ không mạnh, rất phù hợp, tuy rằng vẫn có chút đau đau, nhưng lại cảm thấy thực thoải mái.

Mùi của rượu thuốc xoa bóp tràn ngập trong hơi thở, Diệp Tòng Y hơi hơi nhăn mũi, bất chấp lại miên man suy nghĩ, khi ngẩng đầu nhìn Trầm Hàn Sanh, chỉ thấy nàng cúi thấp mi mắt, chuyên chú vào động tác tay, khuôn mặt bình tĩnh như không có gì xảy ra, Diệp Tòng Y đột nhiên có chút hoài nghi vừa rồi có phải chăng là ảo giác của bản thân.

Sau một lúc lâu, sắc đỏ trên mặt Diệp Tòng Y dần dần biến mất, mà Trầm Hàn Sanh cũng buông tay ra, nhẹ giọng nói: “Xong rồi.” Diệp Tòng Y vội vàng cầm lấy tất mang vào.

- Cảm giác khá hơn chút nào không?

- Ừ. – Diệp Tòng Y nhẹ nhàng lên tiếng, lại nhìn tay nàng: “Nhưng làm tay cô bẩn rồi.”

- Lên núi rửa một chút là được rồi. – Trầm Hàn Sanh mỉm cười lắc đầu, còn nói: “Tiếp tục nghỉ ngơi một chút đi.”

- Lên núi không phải là đã quá khuya rồi sao?

Trầm Hàn Sanh ngẩng đầu nhìn mặt trời, nói: “Hắn là sẽ không.” Đứng lên ngồi xuống bên cạnh cô.

- Hàn Sanh...

- Ủ? – Cách xưng hô này làm tâm Trầm Hàn Sanh khẽ động, nghiêng đầu nhìn lại, nhưng thấy cô cúi đầu, đôi lông mi đen đậm rũ xuống, hàm răng tuyết trắng khê cánh đôi môi anh đào mỏng, thái độ muốn nói lại thôi, bộ dáng cực kỳ xinh đẹp, cực kỳ khiến người ta yêu mến, lòng nàng không khỏi có tia áy náy nổi lên.

Diệp Tòng Y suy nghĩ nửa ngày, mới hỏi câu đã sớm biết đáp án: “Hai người... Thường xuyên tới nơi này?”

Trầm Hàn Sanh lấy lại bình tĩnh, nói: “Đúng vậy.”

- Tới nơi này là vì cùng sư phụ tĩnh tọa niệm kinh à?

- Đúng vậy.

- Tiểu Phương nói xã hội này quá xốc nổi, lòng người cũng xốc nổi, ngẫu nhiên tới nơi này, anh ta có thể tìm được nơi bình yên thanh thản trong nội tâm. – Diệp Tòng Y quay đầu, ánh mắt rõ ràng mang theo tò mò: “Vậy còn cô? Lại là vì sao?”

Trầm Hàn Sanh vươn tay, hái xuống một đóa hoa màu trắng nhỏ ven đường, trầm mặc một lát, đóa hoa kia trong tay nàng đã bị bóp tan nát, nhụy hoa biến thành bột phấn nhỏ vụn rớt xuống, thế này nàng mới ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn phía xa xa, thấp giọng nói: “Tôi là vì muốn thoát khỏi ma chướng trong lòng.”

Diệp Tòng Y ngẩn ra, đang muốn hỏi, Trầm Hàn Sanh lại mở ba lô ra, đưa tới trước mặt cô: “Đi núi cũng nửa ngày rồi, đói bụng không? Ăn một chút gì nhé.”

Diệp Tòng Y thấy nàng như vậy, không tiện nói tiếp, hơn nữa quả thật cũng cảm giác có chút đói bụng, cầm lấy túi của nàng, mở ra, lấy ra từ bên trong, anh đào, trái cây rau củ sấy khô, quả óc chó, thạch rau câu, sữa chua, chocolate đen, từng đồng từng đồng lớn, cô không khỏi há hốc mồm: “Cô sao lại mua nhiều thứ như vậy?”

Trầm Hàn Sanh cười nhẹ: “Trên núi không có gì để ăn, tất nhiên sẽ cần thiết.”

Thần sắc Diệp Tòng Y khác thường, nhìn nàng một cái, thật lâu mới nói: “Nhưng cơ bản là tôi đều thích ăn những thứ đó.”

- Phải không? Vậy là tốt rồi. – Trầm Hàn Sanh uống một ngụm nước, giọng điệu vẫn thản nhiên như thường, Diệp Tòng Y đưa một bao trái cây rau củ sấy khô đến trước mặt nàng.

- Tôi không thể ăn. – Trầm Hàn Sanh đưa lên đôi tay đầy mùi rượu, cười nói: “Dù gì tôi cũng không đói, cô ăn chút đi, ăn xong chúng ta tiếp tục lên đường.”

Diệp Tòng Y yên lặng thu hồi đồ ăn vặt, cầm một miếng dưa vào trong miệng mình. Hai người ngồi ở thân cây tạm nghỉ một lát, lại tiếp tục lên đường, Trầm Hàn Sanh vẫn đang đi sau, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, nàng không hề đỡ Diệp Tòng Y, dù cô mệt chết đi được, cũng chỉ đứng phía sau cô yên lặng chờ.

Một đường không nói chuyện, tới đỉnh núi khi đã gần chạng vạng tối, Trầm Hàn Sanh đi thẳng đến khách sạn nàng và Tiểu Phương thường xuyên ở, quả nhiên Tiểu Phương đã đặt sẵn hai phòng

Hà Na vừa thấy Diệp Tòng Y đến, lập tức hô to: “Hai người làm gì phía sau mà giờ mới đến, em lo lắng chết!”

Diệp Tòng Y hơi hơi nhăn đôi mi thanh tú lại: “Rất vất vả, chân đau chết luôn.”

- Ai, ai nói không có đâu, em cũng mệt chết, trên đường hồi hận vô số lần. – Miệng Hà Na kêu khổ, nhưng trong ánh mắt lại vô cùng đắc ý: “Cơ mà lên đến nơi rồi, cảm giác rất tuyệt, thoải mái trước nay chưa từng có.”

Trầm Hàn Sanh lại tới gần Tiểu Phương, thấp giọng nói: “Sao lại chỉ có hai gian phòng?”

Tiểu Phương sờ sờ cái mũi, cười khổ nói: “Cuối tuần nhiều người, không còn cách nào khác, vốn chỉ còn một gian phòng, may mắn ông chủ quen biết chúng ta, thuyết phục người khác nhường cho chúng ta một gian phòng. Nhưng cũng không sao, buổi tối tôi có thể ngồi chỗ miếu của sư phụ qua đêm.”

Hai người đang nói, Hà Na ở bên kia kêu: “Còn nói thầm nói thì cái gì? Bọn tôi đói bụng, anh nói có đại tiệc nhỉ, ở đâu?”

Tiểu Phương nhìn Trầm Hàn Sanh: “Hiện tại được không? Muốn nghỉ ngơi không?”

Trầm Hàn Sanh nói: “Không có việc gì, chúng ta xuống lầu đi.”

Tiểu Phương xoay người lại, vung bàn tay lên: “Muốn ăn đại tiệc đúng không? Đi theo tôi.”

Khách sạn không lớn, cao thấp hai tầng lầu, mặt sau có một sân vườn nho nhỏ và một loạt nhà gỗ kiêm nhà hàng, sân hiên ngoài trời bây giờ đang bày vô số bàn vuông và băng ghế dài.

Hà Na vừa đi vào sân, liền chiếm cứ một chiếc bàn dưới tán cây cổ thụ, Tiểu Phương cùng Diệp Tòng Y theo nàng ngồi xuống, Trầm Hàn Sanh lại đi thẳng vào ngôi nhà gỗ.

Hà Na nhìn bóng dáng của nàng, kinh ngạc nói: “Chị ấy đi đâu vậy? Đó không phải phòng bếp của người ta à?”

Tiểu Phương nhếch miệng cười nói: “Hàn Sanh không đi, sao có đại tiệc để ăn?”

Hà Na vừa mừng vừa sợ, thoáng nhìn nhau với Diệp Tông Y, ánh mắt Diệp Tông Y sáng lên, cười nói: “Chị hiện tại bắt đầu mong chờ.”

Mọi người đi núi nửa ngày, sớm đã vừa mệt vừa đói, bực là thời gian đợi bữa tối cũng trở nên khó khăn, Hà Na thỉnh thoảng đoán Trầm Hàn Sanh sẽ đem đến món gì, Tiểu Phương lại mỉm cười có lệ, nói mình cũng không biết, nàng tức giận dùng đũa gõ xuống bàn.

Cũng không biết qua bao lâu, bà chủ hài hòa dễ gần của nhà hàng bưng ra hai món ăn, cười tủm tỉm từ phòng bếp đi ra, Trầm Hàn Sanh đi theo phía sau, trên tay cũng cầm hai cái tô.

Đồ ăn lần lượt đặt trên bàn, năm món một canh, một tô là thịt nướng măng xuân, một tô là gà đất kho tàu, một đĩa rau xào, còn có một tô nhìn không ra là cái gì, cuối cùng là một tô canh rau dại xanh biếc. Nóng hôi hổi, thơm phức nước mũi.

Bọn họ nhìn bằng ánh mắt sáng ngời, còn chưa ăn, đã bị mùi hương làm ướt nước miếng, Trầm Hàn Sanh nói: “Còn có gà sơn dã ninh nấm nữa, mọi người chờ uống.”

Nàng còn chưa nói xong, những người trên bàn không hện mà cùng cầm lấy chiếc đũa, Hà Na đầu tiên gắp một khối thịt gà phóng ngay vào miệng, thấy thịt non mịn, ngũ vị đều đủ cả, lại đặc biệt có tinh thần ăn uống, ăn ngon làm cho nàng cơ hồ muốn nuốt cả đầu lưỡi, cũng không kịp ca ngợi, chiếc đũa liên tiếp hướng vào trong chén, thịt gà ăn một chút đã gần như nghiện, ánh mắt lại nhìn phía tô thịt nướng măng xuân kia.

Hiện giờ là mùa thức ăn xuân, Trầm Hàn Sanh nói đây là món nướng, nhưng cũng không phải hương vị bình thường, mà là hương vị nồng đậm khiến ngón trở nhức nhối ngứa ngáy, mùi tươi mới của măng xuân hấp thụ vào thịt ba chỉ, vô cùng ngon miệng, mà thịt ba chỉ thuần mỡ dung vào măng xuân thơm ngát ngọt lành, béo mà không ngấy, vào miệng lập tức tan ra.

Diệp Tòng Y sau khi ăn một miếng, lập tức ném rớt qua một bên, cùng Hà Na và Tiểu Phương quét cho sạch, ăn như lang như hổ, như bị nhốt đói trong lồng sắt mấy ngày mới cho ra ngoài. Cái gì giảm béo, cái gì giữ dáng, cái gì ăn kiêng, lúc này tất cả đều vứt đi xa đến chín tầng mây.

Chiếc đũa Hà Na gấp thứ trong chiếc tô không biết là cái gì, mới ngưng miệng hỏi: “Đây là cái gì?”

Trầm Hàn Sanh vừa uống canh rau dại, vừa đáp: “Đây là một loại gia cầm, người địa phương gọi là gà tre, xương nhỏ, thịt nhiều lại rất non, còn dinh dưỡng, em nên ăn nhiều một chút.”

- Ủ, thịt quả thật rất nhiều, rất ngon. – Miệng Hà Na đầy dầu mỡ, vừa khen ngợi, vừa tiếp tục bỏ miếng gà tre kia vào miệng. Trầm Hàn Sanh nhìn nàng, khó nhịn được nổi lên vui đùa: “Người trong lòng em đang trước mặt, em cũng không thêm giữ hình tượng.”

Tiểu Phương ngẩng đầu: “Không có việc gì, tôi thích nhìn người khác ăn ngon, cũng làm cho tôi ngon miệng hơn. Các cô gái nên như vậy, không cần ông ẹo, muốn được người khác tội nghiệp.”

Hà Na nghe Tiểu Phương nói như vậy, vui vẻ rất nhiều, giờ giờ mi với Trầm Hàn Sanh: “Nghe chưa?”

Chỉ vài người mà như một trận gió cuốn mây tản, cuối cùng ăn mấy món ăn đó sạch loáng, ngay cả món gà sơn dã ninh nấm cuối cùng kia cũng húp không còn một giọt, mới dẫn nhau lên lầu.

Sắc trời dần dần tối, ngọn đèn mờ nhạt trong phòng sáng lên.

Diệp Tòng Y bởi vì bữa tối ăn không chút kiêng nể, nên không muốn ngồi xuống, xuất thần đứng ở phía trước cửa sổ nhìn ngọn núi màu xanh phương xa đã thành màu đen sì, Trầm Hàn Sanh ngồi trên ghế, trong lòng âm thầm thở dài, Tiểu Phương cùng Hà Na lên lầu rồi vào phòng cách vách, vẫn chưa đi ra, hẳn là đêm nay Tiểu Phương sẽ không ra.

- Bữa tối làm đồ ăn ngon lắm.

Một thanh âm ôn nhu bỗng nhiên vang lên bên tai, ánh mắt Trầm Hàn Sanh hướng về nơi phát ra, thấy Diệp Tòng Y đã xoay người lại, khóe miệng mang theo nụ cười trong trẻo nhàn nhạt: “Tôi cảm thấy cả cuộc đời này chưa từng ăn nhiều cơm như vậy, cũng chưa thấy Hà Na ăn tối nhiều đến vậy.”

Trầm Hàn Sanh cười cười: “Mọi người thích là tốt rồi.”

- Tôi cũng không biết tự nấu ăn.

Trầm Hàn Sanh nói: “Tôi biết.”

Diệp Tòng Y ngẩn ra: “Cô biết?”

Trầm Hàn Sanh lập tức nói: “Tôi đoán.”

Diệp Tòng Y ngừng mắt nhìn chăm chú vào nàng, nhưng qua một chút, lại đem ánh mắt dời đi, vẻ mặt trở nên có chút mất tự nhiên: “Hàn Sanh, ánh mắt của cô nhiều lúc trông rất bi thương, làm cho người ta... Làm cho người ta không tự giác bị cuốn hút.”

Trầm Hàn Sanh biết cô đang giải thích cho hành động ban ngày, đáy lòng không khỏi xẹt qua một tia chua xót, không tự giác trầm mặc dần, Diệp

Tòng Y để tay sau lưng dựa vào cửa sổ, nhấp mím môi, bỗng nhiên nói:
“Hàn Sanh, cô có tin tưởng con người có kiếp trước không?”

- Tôi không tin.

Diệp Tòng Y thấy nàng trả lời không chút do dự, lại thấy kinh ngạc: “Cô hẳn là tin Phật chứ, Phật gia không phải có thuyết luân hồi sao?”

- Tôi không tin có kiếp sau, cũng không muốn có kiếp sau.

- Tại sao? – Trong lòng Diệp Tòng Y hơi hơi thất vọng.

Chương 13: Tôi Hi Vọng Từ Giờ Về Sau Có Thể Tìm Cô

Hai người đối diện nhau vài giây, Diệp Tông Y dời ánh mắt đi, nháy mắt không khí trong phòng yên tĩnh trở lại.

Ban đêm trên núi quả thật nhiệt độ trong phòng rất thấp, đứng ở cửa sổ lâu như vậy, lưng Diệp Tông Y bắt đầu sinh ra cảm giác lạnh, cô không nhận được vuốt vuốt vai vài cái. Trầm Hàn Sanh nhìn thấy, lấy ra trong ba lô một cái áo khoác kaki dày, hơi hơi do dự một chút, ném về hướng cô: “Tiếp lấy.”

- Cảm ơn. – Diệp Tông Y tiếp lấy áo khoác, vừa mới chuẩn bị mặc, lại nói: “Còn cô?”

- Tôi không lạnh.

Thế nên Diệp Tông Y mới chậm rãi mặc áo khoác vào, Trầm Hàn Sanh nói: “Có lẽ cô nên đóng cửa sổ lại.”

Diệp Tông Y nhìn nàng, vỗ vỗ áo khoác trên người, mỉm cười: “Tôi thích mở ra, tôi thích không khí trong phòng trong lành, huống chi có áo khoác của cô, không sao cả...” Nói tới đây, cô đột nhiên ngưng lại, xoay người đi chỗ khác, lấy tay đóng cửa sổ.

Khóe miệng Trầm Hàn Sanh hơi giơ lên, lại lập tức nhin xuống: “Không cần săn sóc như vậy, tôi đã nói không lạnh, tôi cũng thích không khí trong lành.”

Diệp Tông Y hơi ngượng ngùng, mấp míp môi, đột nhiên nói: “Hàn Sanh, buổi tối có lẽ chúng ta có thể hàn huyên.”

- Hàn Huyền chuyện gì? – Trầm Hàn Sanh kinh ngạc.

- Nhìn cô có vẻ như... Có vẻ như luôn có tâm sự. Tôi nghe Hà Na nói, ở nơi này co không có bạn bè... Ừm, không có bạn bè gì cả, chỉ có Tiểu Phương...” Diệp Tòng Y nhíu mi lại, cẩn thận nói từng từ: “Nếu cô không ngại nói ra, tôi sẽ tình nguyện làm một thính giả tốt.”

Trầm Hàn Sanh sửng sốt, một lát sau mới chậm rãi nói: “Tôi không có tâm sự gì cả.”

- Tôi biết chúng ta cũng không thân quen gì, chúng ta... Thậm chí chỉ gặp mặt vài lần. – Thần sắc Diệp Tòng Y có vài phần mất tự nhiên, tay lược lược mái tóc, có chút khó khăn nói: “Nhưng mà... Nhưng nếu có gì đó tôi có thể chia sẻ với cô...”

- Cám ơn. – Trầm Hàn Sanh rất nhanh đánh gãy lời cô, đứng dậy cười nói: “Tôi không cần giúp đỡ gì cả, buổi tối cũng không thể cùng cô nói chuyện phiếm, tôi phải đi rồi.”

- Đi? Đi đâu? – Hai mắt Diệp Tòng Y bỗng mở to.

- Đúng vậy, kinh chiều tôi không làm, buổi tối muốn đi miếu cùng sư phụ tụng kinh.

Diệp Tòng Y ngây người: “Nhưng đã trễ thế này, cô...”

- Miếu lớn cách đây rất gần.

- Cả buổi tối cô sẽ đều ở chỗ khác sao? – Diệp Tòng Y nhìn nhìn cảnh vật tối như mực ngoài cửa sổ, đột nhiên có chút kinh hoàng.

- Tiểu Phương và Hà Na ở ngay cách vách, không cần sợ. – Tay Trầm Hàn Sanh giữ chặt nắm cửa, lại quay đầu, trong giọng mang theo một tia xin lỗi: “Tôi phải đi đây, tôi tới đây với mục đích này.”

- Hàn Sanh. – Diệp Tòng Y tiến lên hai bước, ý đồ muốn giữ nàng, nhưng di động trong ba lô bỗng dừng vang lên, cô nhìn Trầm Hàn Sanh, lại quay đầu nhìn ba lô trên giường, đang do dự, Trầm Hàn Sanh nâng nâng cằm: “Cô nên tiếp điện thoại trước.”

- Vậy cô đừng đi, tôi có lời muốn nói.

- Ủ. Trầm Hàn Sanh gật đầu.

Diệp Tòng Y thả tâm, xoay người hướng đến bên giường, lấy điện thoại ra, nhìn nhìn dây số, nhấn nút trả lời: “A lô, Vân Tuấn.” Đầu dây bên kia lại truyền đến một thanh âm thanh thúy của trẻ con: “Mẹ ơi.” Trên mặt Diệp Tòng Y lập tức hiện ra tia cười ôn hòa: “Tuyệt nhi, thì ra là con tự lấy điện thoại ba gọi cho mẹ à.”

- Là ba ba cho con gọi, mẹ ơi, bao giờ mẹ về? Con rất nhớ mẹ.

- Ủ, mẹ cũng nhớ con, con phải ngoan ngoãn, ngày mai mẹ sẽ về. Cả ngày nay con làm gì? Có nghe lời dì và ba không?

Thanh âm Tào Ấu Tuyết lập tức trở nên hưng phấn hẳn lên: “Hôm nay con không ở nhà với dì, con và ba ba với dì ngoại công dì bà ngoại cùng đi thăm bà ngoại, dì nhỏ cũng ở đó. Dì bà ngoại bảo con múa cho mọi người xem, tất cả mọi người đều khen con múa đẹp, dì nhỏ nói sẽ thưởng cho con, nên buổi chiều mang con đi chơi, mua cho con nhiều thiệp nhiều quần áo và búp bê.”

- Bà ngoại nào? – Diệp Tòng Y có điểm kinh ngạc.

Tào Ấu Tuyết miệng hơi nhếch lên: “Sin h nhật của một bà ngoại, bọn con đi khách sạn ăn cơm, thiệp nhiều người đến mừng sin h nhật bà, họ nhìn thấy con, sẽ hôn con, hơi hơi phiền.”

Diệp Tông Y nghe thanh âm oán giận của con gái, nhin không được nhẹ nhàng nở nụ cười, nhưng việc cô bé đến sinh nhật bà ngoại, nhất định là bác Trịnh Duyệt Nhan, nụ cười dần dần biến mất.

- Mẹ ơi, ba ba muốn nói chuyện với mẹ. – Vừa dứt lời, một giọng nam thanh lãng truyền đến bên tai: “Vợ yêu.”

Diệp Tông Y hơi hơi nhú mi: “Anh hôm nay không phải có việc sao? Sao lại mang Tuyết nhi đến dự sinh nhật bác Duyệt Nhan? Sao trước đó lại không có nghe anh nói qua?”

Tào Vân Tuấn mỉm cười: “Cũng là quyết định nhất thời thôi.”

Diệp Tông Y không nói lời nào, Tào Vân Tuấn nhẹ giọng nịnh nọt: “Vợ à, anh biết em không vui, nhưng hôm nay dì gọi điện qua đây, nói là muốn dẫn Tuyết nhi đi.”

Diệp Tông Y không mẫn không nhạt nói: “Cho nên anh liền đi?”

- Tông Y, em ngấm lại thử xem, bà ấy làm ở Tòa án Tối cao, mà anh lại là luật sư, ngày thường luôn giao thiệp, tốt xấu gì cũng coi như thân thích của chúng ta, sinh nhật bác ấy, về tình về lý thì anh đều nên đi chứ.

Diệp Tông Y còn không kịp trả lời, hắn đã cười nói tiếp: “Hôm nay Tuyết nhi thật khiến chúng ta nở mày nở mặt, các bác các dì thích con bé vô cùng.”

Diệp Tông Y không biết nên nói thế nào, lập tức không có hứng thú nói chuyện, chỉ nhẹ giọng dặn dò: “Buổi tối đừng tùy tiện cho Tuyết nhi ăn gì đó, uống sữa đi, bảo dì sắp xếp cho con bé ngủ sớm một chút.”

- Anh biết mà, cái này em không cần quan tâm, thế nào? Bên kia chơi vui không? Đúng rồi, em nói ngoài Hà Na và bạn trai mới ra, còn có một cô gái nữa, cô gái đó là người thế nào?

Diệp Tòng Y nghe nói ‘bạn trai mới’ miệng thoáng hiện ra tia cười đùa, trong lòng lướt qua một tia khó chịu, cho đến khi nghe nhắc đến Trần Hàn Sanh, không tự chủ được quay đầu lại, đã thấy cửa phòng khép hờ, trong phòng chỉ còn lại một mình cô, cô vội vàng đi ra mở cửa phòng, liếc mắt nhìn qua, hành lang cũng trống tuếch, cô ngơ ngác đứng đó, nhất thời quên trả lời.

- Tòng Y, Tòng Y... – Tào Vân Tuấn trong điện thoại kêu lên vài tiếng: “Em làm sao vậy?”

Diệp Tòng Y nhắm mắt lại, đóng cửa rầu rĩ nói: “Không có gì.”

Tào Vân Tuấn cúi đầu cười: “Vợ yêu, anh rất nhớ em, em chạy về nhanh đi, không có em ở nhà anh thấy lạnh lẽo quá.”

- Ngày mai em sẽ trở lại.

- Nhưng bây giờ anh nghĩ em như ở bên cạnh anh, anh muốn...

Diệp Tòng Y không đợi hẳn nói xong, lập tức nói: “Em muốn tắm rửa chút, cúp điện thoại trước.”

Tào Vân Tuấn ngạc nhiên: “Tòng Y, em...”

- Vân Tuấn, có gì chúng ta trở về nói được không? Em hôm nay leo núi cả ngày, hiện tại mệt chết đi mất rồi.

Tào Vân Tuấn có chút bất đắc dĩ: “Được rồi, vậy em tắm rửa xong sớm một chút rồi nghỉ ngơi.”

- Ừ.

- Vợ à, anh yêu em, ngủ ngon.

- Ngủ ngon.

- Ừm?

Diệp Tòng Y thấp giọng nói: “Em cũng yêu anh.”

Tào Vân Tuấn cười cười, thế này mới vừa lòng treo điện thoại, Diệp Tòng Y đưa điện thoại thả lại vào ba lô, suy sụp ngồi trên giường, cảm xúc không hiểu sao lại xuống thấp.

Một mạch chậm rãi bước đi, tòa miếu cổ lộ ra trong một góc cây cối xanh um, càng lên cao, tầm nhìn càng mở rộng, cả ngôi miếu hoàn toàn thu vào mắt, màu vàng lưu ly của mái ngói được ánh nắng mặt trời sáng sớm chiếu rọi sắc sỡ, mà màu đỏ của vách tường lại có vẻ cổ xưa loang lổ.

Tiểu Phương một bên dẫn mọi người đi về phía trước, một bên giải thích: “Ngôi miếu này đã có từ thời nhà Thanh, nghe người dân địa phương nói, nơi này từng hương khói cường thịnh, du khách như mây, nhưng sau đó bắt đầu xuống dốc, mãi cho đến niên đại thứ mười, có người đem tiền ra tu sửa nơi này, mới có được hình dạng hiện tại.”

- Vậy à? Đó đúng là một niên đại xa xưa, tôi phải đi đến trước Phật cúi chào, xin lời cầu nguyện. – Hà Na bên cạnh Tiểu Phương, cười đến sáng lạn: “Tôi nghĩ chắc là rất linh nghiệm.”

Trầm Hàn Sanh nhìn thần sắc Diệp Tòng Y mệt mỏi, nhẹ giọng hỏi: “Tối qua ngủ không ngon sao?”

- Khá tốt. – Diệp Tòng Y lên tinh thần, miễn cưỡng cười một cái: “Ý của tôi là so với cô suốt đêm không ngủ thì khá hơn.”

- Sợ ngủ một mình?

Diệp Tòng Y nói cho có lệ: “Không phải, có thể là không quen giường.”

Trầm Hàn Sanh hơi ngẩn ra, gật gật đầu liền không hỏi gì nữa. Đoàn người rào bước tiến lên đại môn, liền bước vào một cái sân rộng lớn, trong sân có vài cây cổ thụ che trời cao ngạo hướng lên không trung thoát nhìn rất có lịch sử, vài tiểu hòa thượng âm thầm cầm chổi quét lá rụng rơi xuống.

Hà Na kinh ngạc nói: “Không nghĩ tới nơi này lại lớn như vậy.”

Tiểu Phương cười nói: “Đi thôi, chúng ta đi cầu nguyện trước, để lát nữa tôi sẽ đem mọi người đi chung quanh xem.”

Nói xong, họ tiến vào đại điện, vừa nhìn thấy sắc vàng tòa bảo kim tượng Phật ở chính giữa, thần sắc trên mặt liền thành kính hơn vài phần, theo thứ tự hướng đệմ cỏi quỳ xuống, hai tay tạo thành hình chữ thập mặc niệm cầu nguyện.

Diệp Tòng Y quỳ một hồi, mới chậm rãi mở hai mắt, đứng lên lại phát hiện Trầm Hàn Sanh đang đứng một bên chăm chú nhìn vào cô, ánh mắt có chút đăm chiêu, mà Hà Na và Tiểu Phương đã không thấy bóng dáng.

- Bọn họ đâu?

- Tiểu Phương mang Hà Na đi dạo.

- Nhanh vậy? – Diệp Tòng Y có chút kinh ngạc, đi theo mím môi cười: “Thế cô đành phải dẫn tôi.”

Trầm Hàn Sanh sáng khoái nói: “Đi thôi.” Đi được vài bước, quay đầu lại: “Cô hôm nay phải về vội sao?” Diệp Tòng Y nghĩ nghĩ nói: “Không sao cả.”

- Tốt lắm, chúng ta ở đây ăn cơm trưa, nơi này cơm chay thật không tệ. Ủm, chúng ta tranh thủ ăn sớm một chút, sau đó sớm xuống núi.

Diệp Tòng Y cười nói: “Tôi không có ý kiến.”

Hai người đi quanh đại điện, trên con đường mòn thấp thoáng hoa cỏ chậm rãi đi về phía trước, không nói lời nào, tựa hồ hưởng thụ ngôi miếu cổ thâm sơn trong cái đẹp dễ và thanh tịnh độc đáo của nó.

Thật lâu sau, Diệp Tông Y phát ra một tiếng thở dài nhẹ nhàng: “Tôi thích nơi này, thích khi mở to mắt, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim kêu, thích tiếng chuông ngân nga.” Cô dừng cước bộ, nhìn quanh bốn phía: “Thích vách tường đỏ và mái ngói vàng, còn có cây cổ thụ cành lá rậm rạp... Tiểu Phương nói đúng, nơi này so với những ngôi miếu khác không giống, tựa hồ đặc biệt làm cho người ta tinh thần yên tĩnh.”

Trầm Hành Sanh nói: “Sau này cô cũng có thể đến nơi này.”

Diệp Tông Y nhìn nàng một cái: “Vừa rồi là cô hứa hẹn à?”

Những lời này có chút đột ngột, Trầm Hàn Sanh ngẩn ra, không đáp lại câu hỏi của cô: “Cô vừa này ở chỗ đó quý thật lâu, hẳn là xin rất nhiều tâm nguyện.”

Diệp Tông Y nhẹ giọng cười: “Bởi vì Tiểu Phương nói nơi này rất linh, tôi tất nhiên cũng có lòng tham một chút, nghĩ đến con gái tôi, còn có những trưởng bối mà tôi yêu thương, còn nguyện vọng của mình nữa nên không khỏi cầu nguyện lâu một chút.”

Trầm Hàn Sanh trầm mặc một lát, nói: “Con gái cô trông rất giống cô.”

- Cô đã gặp qua con bé? – Diệp Tông Y có chút kinh ngạc, rồi lại bưng ngô ra: “Đúng rồi, cô trước kia đã gặp chúng tôi, nhưng cô lại nhớ rõ dáng vẻ của con bé, thật là khó tin.”

Trầm Hàn Sanh cười cười: “Một cô bé xinh đẹp đáng yêu như vậy, không nhớ cũng khó, tôi nghĩ những người xung quanh đều rất thương cô bé.”

Diệp Tòng Y thản nhiên cười, giọng điệu bỗng nhiên trở nên ôn nhu khác thường: “Ừ, đúng vậy, con bé rất ngoan, cũng rất nhiều người yêu thương, nhưng không ai thương con bé bằng tôi, con bé là lễ vật tốt nhất mà ông trời ban cho tôi. Hàn Sanh, tôi nghĩ cô nếu lần sau gặp lại, cô sẽ càng thích con bé.”

- Đương nhiên. – Trầm Hàn Sanh khước miệng hơi hơi khẽ động, lộ ra một nụ cười tươi tắn, tiếp tục đi về phía trước.

- Hàn Sanh, lần sau tôi mang Tuyết Nhu ra ngoài, cho hai người quen biết một chút, được không?

Trầm Hàn Sanh thuận miệng nói: “Ừ, có thời gian rồi nói sau.”

- Hàn Sanh.

Thanh âm Diệp Tòng Y lộ ra một tia cổ quái, Trầm Hàn Sanh bất tri bất giác dừng cước bộ, quay đầu nhìn cô, thấy gương mặt tươi cười đã biến mất, mặt mày lộ ra vài phần hoang mang và thần sắc bất lực, nàng không khỏi sửng sốt: “Làm sao vậy?”

- Tôi... – Diệp Tòng Y cắn cắn môi, bỗng nhiên nói: “Tối hôm qua tôi hỏi cô có phải có tâm sự hay không, thật ra... Thật ra trong lòng tôi có một thứ gì đó rất cần chia sẻ với người khác.”

- Tôi... Tôi rất cô đơn, tại thành phố này, tôi cũng chỉ có Hà Na là bạn bè, nơi này không phải nơi tôi sinh trưởng. – Cô hạ lông mi, hít một hơi thật sâu: “Tôi từng xảy ra tai nạn giao thông, mất đi sáu năm trí nhớ, sau đó mới đến nơi này.”

Hô hấp Trầm Hàn Sanh bị kiềm hãm, hai tay đột nhiên như không có chỗ giải phóng, thuận thế bỏ vào miệng túi, thân mình thông thả chậm chậm dựa vào một thân cây bên cạnh, khước mắt Diệp Tòng Y tựa hồ lóe ra một tia lệ quang, thanh âm cũng thấp đi: “Những năm đó, tôi cũng không nhớ rõ,

không nhớ rõ tôi có những người bạn thế nào, cũng không biết cuộc sống của mình là dạng gì, không nhớ đã xảy ra chuyện gì... Sau khi tỉnh lại ở bệnh viện, người khắc sâu nhất trong trí nhớ tôi, trừ ba mẹ ra, chính là chồng tôi.” Nói tới đây, cô bổ sung thêm một câu: “Chúng tôi là thanh mai trúc mã.”

Trầm Hàn Sanh răng cắn chặt môi dưới, lẳng lặng nhìn cô không nháy mắt, như thật sự đang lắng nghe.

Diệp Tòng Y tiếp tục nói: “Rất đau xót là, trừ lần đó ra, tôi cũng không nhớ nổi người nào đối với mình có ý nghĩa đặc biệt, phần còn lại trong trí nhớ của tôi không có, cũng không biết trong phần trí nhớ tôi đã mất đi có hay không. Cũng bởi vì vậy, việc hiện tại có gia đình, có con, tôi vẫn cảm thấy thiếu khuyết điều gì đó.”

- Mất trí nhớ, cảm giác này rất kỳ quái, cho nên tôi cũng không thích nói với người khác chuyện này, vì dù là nói với ai khác, vẫn là đối với chính tôi mà nói, đây đúng là chuyện phí công. Nhưng sáu năm kia phải là những năm thăng đẹp nhất, chứ không phải là trống không, ngay cả trong lòng cũng giống như không phải cùng một khối. – Diệp Tòng Y ngẩng đầu lên: “Tôi không biết vì sao lại nói với cô điều này, có lẽ vì cô là bác sĩ, cho nên đương nhiên cảm thấy cô sẽ hiểu cảm thụ của tôi, có lẽ bởi vì... Vừa nhìn thấy cô, liền có một cảm giác thân cận không hiểu được, cảm giác tin tưởng không hiểu được, đến bây giờ tôi chưa từng có loại cảm giác này với một người.”

Chương 14: Tới Bây Giờ Tôi Chưa Từng

Trong phòng ngập tràn ngọn đèn mờ nhạt.

Diệp Tòng Y nằm bên giường, cảm thấy cả người đau nhức, nhưng nhớ đến chuyến đi cuối tuần vừa rồi, trong lòng vẫn có một tia vui sướng thản nhiên. Tào Vân Tuấn ném khăn mặt trên cổ qua một bên, nằm xuống bên người cô.

- Làm này đi chơi vui lắm à? - Tay hắn quấn quanh vòng eo của cô, mỉm cười hỏi.

- Ừ, cũng không tệ lắm.

- Thế sao thanh âm lại hữu khí vô lực vậy?

- Mệt mỏi quá, xương sống và thắt lưng đều đau.

Tào Vân Tuấn lập tức nói: “Lại đây, để anh mát xa cho vợ một chút.” Nói xong, một tay khởi động thân mình, một tay nhẹ nhàng vân vê cổ và bả vai cô.

- Cám ơn. - Diệp Tòng Y nhắm mắt, nhẹ giọng nói.

- Vợ chồng mà cũng nói những lời này sao? - Tào Vân Tuấn tay ngừng động tác, cúi xuống hôn hôn tóc cô: “Tòng Y, em luôn như vậy, nghe vợ mình nói khách khí như vậy anh chẳng vui vẻ chút nào.”

- Được rồi, em chỉ thuận miệng thôi.

- Bạn trai Hà Na đang làm nghề gì?

- Là Bartender của một quán bar.

-Ồ. - Tào Vân Tuấn kéo dài giọng: “Thì ra là một Bartender.”

Diệp Tông Y nghe ra trong giọng hắn có tia khinh thường, nhin không được xoay người lại: “Ngữ khí gì vậy? Bartender thì làm sao?”

- Không có gì. - Tào Vân Tuấn rút tay lại, cười nói: “Anh chỉ cảm thấy, tiêu chuẩn Hà Na tìm nam nhân càng lúc càng rơi xuống, bạn trai trước kia của em ấy là Tổng giám đốc Nhân sự công ty đấy, sau này trở thành khách hàng của anh, anh ta rất vĩ đại.”

- Thế à? Trong mắt em, Tiểu Phương thật vĩ đại, hơn nữa là người ổn trọng, đáng tin cậy, đại khái là tiêu chuẩn vĩ đại của hai chúng ta không giống nhau. - Diệp Tông Y miễn cưỡng ngăn chặn tia khó chịu trong lòng, lạnh lùng nói: “Hơn nữa anh cũng không cần lo lắng cho Hà Na, Bartender tuy kém hơn Tổng giám đốc Nhân sự công ty, nhưng người ta cũng có thể tự làm việc, có nhà có xe, anh không cần xem thường người khác như vậy.”

Thần sắc Tào Vân Tuấn có chút xấu hổ: “Tông Y, em biết anh không có ý này.”

- Em không biết gì hết. - Diệp Tông Y đóng đôi mi thanh tú, nói: “Em chỉ thấy chuyện tình của Hà Na bình thường anh cũng không quan tâm, hôm nay lại đột nhiên hỏi cái này làm cho em cảm thấy có chút kỳ quái.”

Tào Vân Tuấn nhíu mày: “Anh đã sớm nói với em rồi, anh không thích em cùng Hà Na đi chơi, về chuyện của cậu ta, đương nhiên anh cũng không quan tâm.”

Diệp Tông Y nổi giận: “Tôi cũng đã sớm nói với anh, Hà Na là bạn bè của tôi, tôi không thích nghe người nào nói em ấy không tốt.”

- Tòng Y! - Tào Vân Tuấn sốt ruột nói: “Cô ta đổi bạn trai còn nhanh hơn đổi quần áo, anh chỉ sợ cô ta sẽ phá hư em.”

- Hà Na cho đến bây giờ cũng không hư hỏng, cũng không phá hư tôi, anh không có tư cách thuyết tam đạo tứ với em ấy.” - Diệp Tòng Y đề cao thanh âm, sau đó xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía hăn.

*thuyết tam đạo tứ: Nói càng nói bậy mà không chịu trách nhiệm cho những gì mình nói.

Tào Vân Tuấn ngậy người một lúc lâu, lấy tay xoa bả vai cô: “Được rồi, chúng ta không nói đề tài này nữa, anh không cần cãi nhau với em về việc này.”

Diệp Tòng Y vẫn tức giận, giãy khỏi hăn: “Anh căn bản là không biết Hà Na, cũng chưa từng nghĩ đến đi tìm hiểu.”

- Được rồi, là anh sai. - Tào Vân Tuấn thở dài: “Có thể em nói đúng, anh bị một vài quan niệm làm cho mê muội, cho nên không biết em ấy, anh đồng ý với em, về sau sẽ không nói những lời này.”

- Anh vẫn không thích em ấy, cho nên lần này tôi cùng Hà Na ra ngoài, ngay từ đầu anh đã phản đối, anh lo lắng, không tin tưởng đúng không?

Tào Vân Tuấn ngẩn ra: “Anh không hề không tin tưởng, nói là đi theo mọi người còn có một cô gái nữa không phải sao?” Diệp Tòng Y nhắm mắt lại, không để ý đến hăn, hăn lại bồi cười nói: “Tòng Y, cô gái kia đang làm nghề gì?”

Không biết là tức giận hăn vừa rồi là thái độ với Tiểu Phương, vẫn xuất phát từ một nguyên nhân khác, Diệp Tòng Y căn bản không muốn đáp vấn đề này, chỉ nhẹ nhàng “Hừ” một tiếng, nói: “Vân Tuấn, cuộc sống của em, ngoài anh và Tuyết Nhi ra còn có công việc, bạn bè em, những điều này với em cũng rất quan trọng. Em không phải là đứa con nít, em biết điều gì tốt,

điều gì xấu, em không cần anh thích Hà Na nhiều, nhưng nếu lần sau em vẫn nghe anh nói những lời này, em sẽ không để ý đến anh.”

Tào Vân Tuấn nghe khẩu khí cô đã dịu xuống, tay ôm lấy cô: “Anh biết rồi, anh cam đoan sẽ không.”

Diệp Tòng Y ánh mắt ngơ ngác, thanh âm bỗng nhiên thấp xuống: “Em vốn không có bạn bè gì cả, tại thành phố này, chỉ có cùng Hà Na là quan hệ có vẻ thân thiết.”

- Em còn có Duyệt Nhan, em với em ấy còn thân thiết hơn, em người là chị em, lại là bạn bè.

- Không, cái loại cảm giác này không giống như vậy.

- Có cái gì không giống? - Tào Vân Tuấn di chuyển sát vào cô, hơi thở ấm áp quanh quần bên tai cô, tay cũng đã luồn vào quần áo cô.

Diệp Tòng Y cầm lấy bàn tay đang lộn xộn của hắn, dồn dập nói: “Vân Tuấn, đừng làm rộn.”

Hô hấp Tào Vân Tuấn dần trở nên nặng nề: “Tòng Y, anh muốn em, đêm qua đã nghĩ...”

- Không muốn, người em đau nhức đòi mạng.

- Tòng Y, cho anh xin. - Tào Vân Tuấn một bên như vùng khỏi cô, một bên cuồn cuộn hôn hai má: “Em luôn cự tuyệt anh, em không biết anh nghĩ đến em nhiều thế nào.”

Diệp Tòng Y có chút nổi giận: “Anh không phải là lo cho sung sướng của mình đã là tốt rồi!”

Nhưng lời này như một chậu nước lạnh, dập tắt dục vọng đang bốc lên, Tào Vân Tuấn mất hứng, nhụt chí buông cô ra, miễn cưỡng nói: “Được rồi,

người em không thoải mái, chúng ta nên nghỉ ngơi sớm.”

Diệp Tòng Y nghe hẳn nói vô tình, xoay người lại ôm hẳn, hôn trên mặt hẳn một cái, ôn nhu hỏi: “Giận à?”

Tào Vân Tuấn vỗ về mặt cô, nhẹ giọng thở dài: “Không có, anh sao có thể nổi giận với em được?”

- Vân Tuấn, em thật sự không có tâm trạng, em vừa mới... Vừa mới suy nghĩ một chuyện.

Trong lòng Tào Vân Tuấn sinh ra một tia cảnh giác, kinh ngạc hỏi: “Chuyện gì?”

- Vân Tuấn, sáu năm kia của em rốt cuộc là như thế nào? Vì sao trong nhà không có cái gì cho để em biết một ít, thậm chí là ảnh chụp, một trang nhật ký cũng không có? Điều này thật sự kỳ quái.

Tào Vân Tuấn ngây người một chút, hơi hơi dời ánh mắt: “Cái này anh cũng không rõ, chỉ biết em với người ở ký túc xá hay bạn bè học chung quan hệ bình thường cho nên em rất ít nhắc đến chuyện trường học với anh, anh là nam sinh, tất nhiên cũng không hỏi thăm chuyện nữ sinh.”

- Em khi học đại học, ngay cả bạn bè có quan hệ đặc biệt một chút cũng không có sao? Xem ra trước kia thật thất bại. - Diệp Tòng Y tâm bị tổn thương, tiến đến dựa sát vào lòng hẳn, thì thào nói: “Em trước kia có gọi điện thoại về, hỏi ba mẹ có người quen biết em đến tìm em hay không, họ đều nói không có.”

- Tòng Y, đừng như vậy. - Tào Vân Tuấn ôn nhu nhìn cô, an ủi nói: “Hồi học sơ trung và trung học không phải cũng như vậy sao? Nữ sinh lúc đó là vậy, cô nhóc nào mà xinh đẹp đều sẽ rất ít được hoan nghênh, ba mẹ em lại quản lý nghiêm, bạn học nam cũng vốn không có, điều này rất bình thường.”

Diệp Tòng Y lắc đầu, thanh âm thực buồn bực: “Đó là sơ trung và trung học, em không dám tưởng tượng khoảng thời gian đại học cũng vượt qua như vậy.”

Tào Vân Tuấn cười nói: “Nhưng em còn có anh mà, lúc đại học chúng ta yêu nhau, em làm gì có thời gian để ý người khác.”

Diệp Tòng Y ngẩng đầu nhìn hắn, khẩn cầu nói: “Vân Tuấn, anh đem chuyện thời đại học của em kể lại được không?”

- Anh nói rồi, lúc đó, em ở tỉnh thành học, anh ở ngoại thành, nhưng chúng ta gần như mỗi ngày đều gọi điện gửi tin nhắn. Anh thường xuyên đến gặp em, em cũng ngẫu nhiên đến thăm anh. Nghỉ hè nghỉ đông là những ngày vui vẻ nhất, bởi vì nói là ngày nào chúng ta cũng gặp nhau cũng không sai, thời điểm đó, cha mẹ chúng ta cũng ngầm đồng ý cho tương lai chúng ta ở bên nhau.

Diệp Tòng Y nhú đôi mi thanh tú: “Chỉ thế thôi? Em muốn anh nói kỹ càng hơn.”

Tào Vân Tuấn vẻ mặt đau khổ nói: “Vợ à, không thể nói sau sao? Anh sáng mai có một phiên tòa, em cũng đi làm rất sớm, đêm nay nghỉ ngơi chút đi.”

Diệp Tòng Y giật mình nói: “Được rồi.”

Tào Vân Tuấn cúi đầu hôn nhẹ mặt cô, đưa tay tắt đèn, trong căn phòng nhất thời biến thành một mảnh tối đen.

Trên vũ đài, ca sĩ ôm đàn ghi-ta khàn khàn xướng lên bản tình ca. Hà Na ngồi trên băng ghế dài cách quầy bar không xa, ánh mắt thường xuyên phiêu về hướng kia.

Trịnh Duyệt Nhan nửa thân gục xuống bàn, vuốt ve ngọn tóc uốn mới nhuộm hơi xõa xuống: “Cho nên, đêm đó không phát sinh gì hết?”

- Đúng vậy, tao lừa mày làm gì.

- Chắc chắn, một nam nhân có vấn đề, và một nữ nhân không hấp dẫn. -
Trịnh Duyệt Nhan một tay chống cằm, một tay lắc lắc cái ly đang cầm:
“Một đêm bi kịch.”

Hà Na tức giận nhìn nàng, không biết thế nào lại bình tĩnh trở lại: “Tùy tiện như mày nói thế nào, mày cũng không hiểu được bọn tao là loại tâm linh tương thông, cái loại tâm trạng hạnh phúc này phỏng chừng mày tới bây giờ cũng chưa từng trải qua.”

- Tốt, có bản lĩnh thì bọn mày cả đời chỉ dùng tâm để trao đổi thôi là được rồi.

- Tao kệ mày. - Hà Na cầm ly rượu lên uống một ngụm.

Môi Trịnh Duyệt Nhan hiện lên nụ cười thản nhiên: “Cuối tuần thật không tệ, bạn trai, bạn tốt, bạn tốt của bạn trai, không khí và ánh mặt trời tốt đẹp, bữa cơm trên núi, cùng với... Tinh thần đầy thỏa mãn của mày.”

- Nói chuyện với mày, có thể không kỳ cục như vậy không? - Hà Na rõ ràng hơi nổi giận: “Tao vốn muốn gọi mày đi, nhưng nhớ ra mày nói cuối tuần có sinh nhật bác, mới không nói với mày.”

- Ở hay, tao cũng không phải con nít, mắc gì vì chuyện nhỏ như hạt mè mà nổi máu ghen. - Trịnh Duyệt Nhan giơ chân mày lá liễu, nói: “Tao cũng không phải đang biểu đạt yêu thích ngưỡng mộ và ghen tị à? Mày làm gì mà kích động vậy.”

Hà Na thở dài, vẻ mặt đành chịu: “Quên đi, mày luôn như vậy.”

Trịnh Duyệt Nhan định nói gì đó, di động trên bàn bắt đầu rung lên, nàng tạm dừng khẩu chiến với Hà Na, khéo mắt nhìn màn hình một chút, lập tức lộ ra thần sắc không kiên nhẫn, đầu nghiêng qua một bên, không để ý tới âm thanh đáng ghét này, nhưng di động cũng không buông tha, tần suất chấn động kia cơ hồ làm người ta tưởng chừng nó nhảy ra khỏi mặt bàn.

Hà Na nhin không được hỏi: “Ai á?”

- Mà đã gặp qua, Lý Thế Định.

Hà Na nở nụ cười: “Chính là tiểu mập mập tướng mạo phúc thái, con của bạn bác Trịnh?”

- Đúng vậy.

- Hả là người không dính dáng đến hai chữ đẹp trai nhất trong số những tên theo đuổi mà.

- Cũng là người có dũng khí nhất, mỗi ngày đều đoạt mệnh truy hồn call vài chục cái. - Trịnh Duyệt Nhan sờ sờ trán, thần sắc buồn rầu: “Mày coi bộ đáng hả như vậy, lại khẳng khẳng tự tin hơn người, cảm thấy mình vạn người mê, cũng khó trách, số lượng nữ nhân theo đuổi hả cho tới nay cũng không ít.”

- Hả chẳng lẽ không biết đó chính là bởi vì gia đình hả có tiền có thế sao?

- Trừ cái đó ra chẳng có gì hấp dẫn. - Trịnh Duyệt Nhan nhấp một ngụm rượu, ánh mắt không để ý hướng về phương xa, trên mặt bỗng lộ ra vẻ tươi cười: “Há, tao phải đi qua bên kia một chút.”

Hà Na nhìn theo ánh mắt của nàng, bóng dáng Trần Hàn Sanh liền xuất hiện trong tầm mắt, nàng mở miệng: “Mày đừng nói với tao là mày với

người ta còn chưa chết tâm nha?”

Trịnh Duyệt Nhan hỏi lại: “Tao khi nào nói là tao đã chết tâm?”

- Duyệt Nhan, tao biết mày lúc đầu tiếp cận Hàn Sanh vì chị ấy đối với mày hờ hững, nhưng như vậy thật nhàm chán. - Hà Na thấy nàng đứng dậy, vội vàng giữ chặt: “Hơn nữa Trầm Hàn Sanh vốn có tính này, chị ấy đối với ai cũng vậy, cũng không có nhắm vào mày.”

- Sao? Một bữa cơm tối đã làm cho hảo cảm của mày với chị ấy tăng nhiều? - Trịnh Duyệt Nhan khoé mắt liếc nàng một cái.

Hà Na khuyên nhủ: “Duyệt Nhan, nếu mày muốn chơi đùa thì tìm người khác chơi, chị ấy không thích nữ nhân.”

- Sai! - Trịnh Duyệt Nhan nhìn nàng, cười như không cười nói: “Chị ấy thích nữ nhân.”

Hà Na sửng sốt: “Sao mày biết?”

- Tao đoán.

Hà Na nhất thời không nói gì, Trịnh Duyệt Nhan tựa hồ như đã định liệu kỹ lưỡng trước: “Mày không tin phải không? Được rồi, để tao chứng minh cho mày xem.” Nói xong đứng dậy, hướng đến quần bar.

Hà Na ngồi tại chỗ, ánh mắt vẫn đuổi theo bóng dáng Trịnh Duyệt Nhan, thấy Duyệt Nhan đi đến bên người Trầm Hàn Sanh, tay đặt lên vai nàng, không biết nói gì với nàng, nhưng vài phút sau, hai người hướng ghế dài bên này đi đến.

- Hàn Sanh, không ngờ lại gặp chị đêm nay, ngồi đi. - Hà Na vội vàng đứng lên chào hỏi, Trầm Hàn Sanh gật đầu mỉm cười với nàng, ngồi xuống đối diện, Trịnh Duyệt Nhan cũng ngồi bên cạnh.

Hà Na cười hỏi: “Uống gì? Bọn tôi chỉ có rượu Whisky, cho chị một ly Baileys nhé?”

Trầm Hàn Sanh nói: “Không cần, tôi uống giống hai người được rồi.”

Hà Na kinh ngạc: “Sao thế? Không phải chị bình thường đến nơi này, chỉ cần một ly Baileys thôi sao?”

Trầm Hàn Sanh miễn cưỡng cười nói: “Con người thay đổi tùy lúc mà.”

Trịnh Duyệt Nhan mang đến trước mặt nàng một ly rượu, cười nói: “Chị hôm nay không sợ say sao?”

Trầm Hàn Sanh lắc đầu, cầm ly lên uống một ngụm, Trịnh Duyệt Nhan nói: “Hà Na bảo chị nấu ăn rất ngon, khen chị không dứt miệng, em hồi hận lần này không theo mọi người đi chơi.”

Trầm Hàn Sanh nói: “Sau này em sẽ có cơ hội.”

Đôi mắt mèo xinh đẹp của Trịnh Duyệt Nhan hơi hơi nheo lại, cười đến cực kỳ quyến rũ: “Thật vậy sao? Em nhớ kỹ đó nha.” Hà Na vội vàng nói: “Chị chừng nào rủ nó đi, tôi nhất định phải đi theo!” Nói xong như sợ Trầm Hàn Sanh cự tuyệt, nâng ly: “Vì lộc ăn lần sau của chúng ta, cùng ly!”

Ba chiếc ly va chạm vào nhau, phát ra tiếng vang thanh thúy, Trịnh Duyệt Nhan uống hết chất lỏng bên trong ly rượu, vòng vo đảo mắt: “Hiếm thấy bác sỹ của chúng ta hôm nay có hứng uống rượu, nhưng thế này thì uống rượu không có ý nghĩa, không bằng chúng ta chơi trò chơi đi?”

Hà Na nghe xong những lời này, hưng trí hỏi: “Trò chơi gì?”

Trịnh Duyệt Nhan nói: “Bên ngoài đang lưu hành một trò chơi, gọi là ‘Tôi chưa từng’, trò chơi này nguyên tắc thế này, mỗi người nói một câu, ví dụ như nói ‘Tôi chưa từng uống rượu’, nếu một trong ba chúng ta, có người

đã từng uống rượu, thì sẽ uống một ngụm rượu, nhớ rõ nha, không được già vờ.”

Trầm Hàn Sanh hỏi: “Bao gồm cả em luôn sao?”

- Đương nhiên.

Trầm Hàn Sanh nghĩ nghĩ, nói: “Cũng có thể đảo qua đảo lại, chơi đùa chút thử xem.”

Hà Na lập tức bật dậy, nói không ngớt: “Tôi đi trước! Tôi đi trước! Trò này hồi trước tôi từng thấy người ta chơi qua.”

Trịnh Duyệt Nhan cười nói: “Được rồi, vậy mày đi trước đi.”

Hà Na suy tư một lúc, nói: “Tôi chưa từng tán ai cái bạt tai nào.” Trịnh Duyệt Nhan không nói không rằng cầm ly rượu lên uống một ngụm, Trầm Hàn Sanh và Hà Na ngồi tại chỗ không nhúc nhích.

Trịnh Duyệt Nha buông ly rượu, không tin nhìn Hà Na: “Mày chưa từng tán ai cái nào sao?”

Hà Na cười đắc ý: “Có tán tên mỗi tình đầu, nhưng hấn né nên tán vào cổ.”

- Hay là người ta cao mày không với tới?

- Mày xéo!

- Hừ hừ! - Trịnh Duyệt Nhan hừ nhẹ hai tiếng, nói: “Tới phiên em. Em chưa từng bị ai cưỡng hôn.” Hà Na nghe xong lời này, lập tức trừng mắt nhìn nàng, sau đó uống một hớp lớn, Trầm Hàn Sanh vẫn không nhúc nhích, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, Trịnh Duyệt Nhan thêm rượu vào ly của mình và Hà Na, mới hướng Hà Sanh nói: “Đến phiên chị.”

Trầm Hàn Sanh suy nghĩ nửa ngày, mới nói: “Tôi chưa từng đến trường muộn.” Hà Na và Trịnh Duyệt Nhan ánh mắt trao đổi một lát, đều tự uống một ngụm rượu.

Hà Na nói: “Tôi chưa từng làm hại ai tự sát.” Trầm Hàn Sanh kinh ngạc nhìn về phía Trịnh Duyệt Nhan, Trịnh Duyệt Nhan hận nghiêng rằng nghiêng lợi, cũng không thể không uống rượu.

Trịnh Duyệt Nhan nói: “Em chưa từng dùng kính viễn vọng nhìn lên nam sinh tắm rửa.” Mặt Hà Na nhất thời chuyển thành màu đỏ, cảm giận cảm ly rượu lên.

Trầm Hàn Sanh nói: “Tôi chưa từng gian lận trong thi cử.” Lời này nói xong, người uống rượu tất nhiên là Trịnh Duyệt Nhan và Hà Na...

Trong nháy mắt, trò chơi đã gần qua bốn vòng, Trịnh Duyệt Nha công kích nhau, hai người không ngừng uống rượu, mà Trầm Hàn Sanh lại một giọt chưa thấm, vào vòng thứ năm, Trịnh Duyệt Nha bỗng thành linh thoát ra một câu: “Em chưa từng thích nữ nhân.” Nói xong dẫn đầu, cảm ly lên uống một hớp.

Không khí trong nháy mắt như đọng lại, lập tức từ vui vẻ trở nên nghiêm túc, Hà Na vốn muốn uống nước, nghe xong lời này cũng không dám đụng vào cái ly, tựa hồ sợ bị hiểu lầm, Trầm Hàn Sanh đột nhiên ngây người, dường như vươn tay ra, nhưng lại không dám vươn tới, bốn con mắt của Trịnh Duyệt Nhan và Hà Na đọng lại trên người nàng, người thì có vẻ bình thản, người thì kinh ngạc há hốc miệng.

Trịnh Duyệt Nhan nhẹ nhàng cười, nhắc nhở nói: “Trò chơi này quy tắc là không được giả vờ nha, thành thật rất quan trọng.”

Khuôn mặt tái nhợt của Trầm Hàn Sanh nổi lên một tia đỏ ửng, cắn cắn môi, rốt cuộc cảm ly rượu lên.

Hà Na không tin được nhìn nàng, thử nói: “Tôi chưa từng lên giường với nam nhân.” Nói xong, nàng và Trịnh Duyệt Nha mỗi người uống một ngụm rượu, Trầm Hàn Sanh không có hành động gì, Hà Na trong lòng thầm kêu: “Trời ạ!” Không khỏi hướng ánh mắt bội phục nhìn Trịnh Duyệt Nhan.

Vòng thứ sáu, Trịnh Duyệt Nhan chậm rãi nói: “Em chưa từng lên giường với nữ nhân.” Nói xong, chính mình lại uống một ngụm rượu, Hà Na lập tức phản ứng có điều kiện nghiêng đầu nhìn phản ứng của Trầm Hàn Sanh.

Chương 15: Chị Hãy Nói Một Chút Về Cuộc Sống Trước Kia

Hà Na trợn mắt há mồm nhìn bóng dáng Trầm Hàn Sanh rời đi, được một hồi mới quay đầu, ánh mắt lộ ra tia không tin được, nói chuyện cũng bắt đầu hơi lắp bắp: “Mày... Mày sao lại biết chị ấy... Chuyện đó? Mày thật sự là thánh!”

Trịnh Duyệt Nhan nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, từ từ nói: “Tao nói rồi tao đoán.”

- Xạo đi! – Cả thân mình Hà Na nằm trên bàn, hướng đến gần nàng: “Được rồi, mày nói coi, đoán thế nào? Để tao học hỏi thêm, về sau nhận biết một người là thích người cùng giới hay khác giới.”

- Rất đơn giản thôi, tao qua nhà chị ấy. – Trịnh Duyệt Nhan cau cau cái mũi, giọng điệu có chút đắc ý: “Nhà của chị ấy rất sạch sẽ, rất ngăn nắp, tao không thể tưởng tượng bộ dáng chị ấy lại yêu một nam nhân hoặc là cùng nhau sống. Tao có xem qua một cuốn sách, người có bệnh sạch sẽ, tỉ lệ đồng tính nhiều hơn, nữ tính hơn.”

Đối với giải thích này của nàng, Hà Na không vừa lòng: “Chỉ như vậy?”

- Chỉ như vậy thôi, còn như thế nào nữa? – Trịnh Duyệt Nhan nhún nhún vai nói: “Vốn chỉ là nghi ngờ vô căn cứ, nhưng đêm nay thử qua một lần, kết quả không cần nói cũng biết. Chị ấy là người vừa nhìn thấy đã biết không giỏi nói dối, nên bày ra trò chơi này, chính là biện pháp nhanh biết nhất.” Nói tới đây nhin không được nở nụ cười.

- Mày thật gian xảo! – Hà Na dựa vào sofa, bỗng nhiên nhìn nhìn Tiểu Phương bên kia: “Không biết Tiểu Phương biết chuyện này không.”

Trịnh Duyệt Nhan trắng mắt liếc nàng một cái: “Khẳng định là biết.”

- Dựa vào đâu?

- E hèm. – Trịnh Duyệt Nhan hắng giọng một cái: “Tiểu Phương là một nam nhân không khó nhìn ra, Hàn Sanh lại là một nữ nhân xinh đẹp, bọn họ quan hệ thân thiết như vậy, lại thường tán dương đối phương, nếu không có một tia nam nữ ái muội, chắc chắn là có nguyên nhân bất thường, cho nên, Tiểu Phương tuyệt đối biết bí mật này của Hàn Sanh.”

Hà Na nghiêng đầu suy nghĩ, đồng ý: “Nói cũng đúng.”

- Hiện tại mà không cần phải dồn tâm trí vào quan hệ của hai người họ nữa rồi.

- Tao vốn yên tâm, cử chỉ của hai người họ... Đều đứng đắn, không có lý do gì phải lo lắng. – Hà Na suy nghĩ nửa ngày, dùng từ nào để hình dung, sau đó đưa hai tay lên, nâng cằm nhìn Trịnh Duyệt Nhan: “Nhưng bác sĩ bị trêu chọc, nổi giận đi rồi, làm sao bây giờ?”

- Chị ấy phải tức giận chứ.

- Hà?

Trịnh Duyệt Nhan tao nhã uống hết rượu trong ly, rồi chậm rãi nói: “Chị ấy nếu không tức giận, sao tao có có tới nhà xin lỗi.”

- Mà thật sự vì chị ấy... Mà vất óc tìm kế. – Hà Na ngần ngại, bỗng nhiên nghiêm mặt nói: “Duyệt Nhan, lần này mà có nghiêm túc không?”

Trịnh Duyệt Nhan hỏi: “Mày nói nghiêm túc, là chỉ cái gì?”

Hà Na cảm thấy nàng biết rõ còn cố hỏi, ném cho nàng ánh mắt xem thường: “Chỉ mà có thật hay không thích Hàn Sanh, muốn cùng chị ấy yêu

đương đứng đắn, mà không phải là một lòng muốn người ta ở trước mặt mà thay đổi thái độ, hay chỉ là vì thoả mãn ham muốn cá nhân quái dị.”

Trịnh Duyệt Nhan lười biếng đáp: “Tao không biết, chỉ biết mình hiện tại với chị ấy tràn đầy hứng thú.”

- Vậy mà sớm nghe tao khuyên, đừng như vậy nữa! – Hà Na có chút bực hỏa: “Mày là có ý gì, mọi người đều là bạn bè, cứ tiếp tục như vậy, sẽ chuyển biến rất tệ. Dù gì mày cũng không phải mặt trời, dựa vào cái gì mà muốn tất cả mọi người đều xoay quanh chứ!”

Trịnh Duyệt Nhan thấy nàng đột nhiên kích động như vậy, có chút bối rối: “Mày làm gì vậy? Được một bữa cơm thôi mà mày yêu ai yêu cả đường đi đến vậy à? Vì chị ấy mà lại dám nói chuyện như vậy với tao?”

- Tao không thích mày như vậy.

- Mày trước kia tao cũng không thích, tao có nói với mày cái gì sao?

- Hà Na nhất thời ghen lời, gương mặt theo đó mà đỏ lên: “Nhưng tao không ăn cỏ gần hang!”

- Thế tao cũng không ăn cỏ gần hang!

* ăn cỏ gần hang: Nguyên văn câu nói gốc là thỏ tử bất cật oa biên thảo (thỏ không ăn cỏ gần hang), ý chỉ ở trước cửa nhà không nên làm việc xấu, người xấu cũng không làm việc xấu ở khu mình.

Mắt thấy sắp dẫn đến cãi vã, Hà Na nhẹ nhàng thở dài, giọng điệu chậm lại: “Mày chưa bao giờ thích loại người như Trần Hàn Sanh, mày nói chị ấy ngốc, không thú vị, chị ấy là đầu gỗ, mày nhất định phải vậy sao?”

- Sai! Tao thích loại người như chị ấy, mày nói như thế, chứng tỏ mày hai mươi mấy năm bên cạnh tao nhưng chưa đủ hiểu tao. – Trịnh Duyệt

Nhan nhìn chăm chăm nàng, giờ giờ lông mi: “Người bên cạnh tao, không phải làm chính trị thì là thương nhân, có bao nhiêu người không khôn lỏi như ác quỷ? Chị ấy ngốc, những cũng không phải ngốc, chị ấy là đầu gỗ, cũng là gỗ tốt chứ không phải gỗ mục, chị ấy trong thế giới của tao quý giá như gấu trúc, tao vì cái gì không thích chị ấy?”

Nói xong, nàng cầm áo khoác, đứng dậy, nghênh đầu từ trên cao nhìn xuống dáng vẻ của Hà Na: “Đúng, tao không xác nhận được hiện tại có bao nhiêu nghiêm túc, nhưng ta cũng xác định mình không chỉ đơn giản là vì vui đùa. Tao từng có ý niệm muốn ôm khư khư chị ấy trong đầu, nhưng tao cũng rõ ràng tao có chút động tâm với chị ấy, tao đối với một người động tâm rất khó, tao muốn bắt lấy cảm giác này không được sao? Khi lần đầu tiên mày gặp Tiểu Phương, mày có thể xác định được muốn cùng anh ta yêu đương nghiêm túc, cũng là giống mày trước kia, có chút hứng thú, muốn tìm bừa một người có duyên để giết thời gian thì sao?”

Hà Na đứng lên theo, cứng họng nhìn nàng, bị nàng bắn như pháo đại liên nói không nên lời, nhưng sắc mặt của Trịnh đại tiểu thư thay đổi trong nháy mắt, vài giây ngắn ngủi khôi phục bình tĩnh, nàng đem mái tóc rong biển vung về phía sau, mây đậm phong khinh nói: “Được rồi, không quấy rầy thời gian của hai người, tao đi trước.”

- Duyệt Nhan... – Hà Na nhìn không được ở phía sau kêu lên một tiếng.

Trịnh Duyệt Nhan cũng không quay đầu, tay vẫy vẫy hai cái, bóng dáng đẹp mê người chỉ chốc lát biến mất ở xa xa.

Ngoài cửa sổ đèn đuốc sáng như dải ngân hà, chiếu sáng toàn bộ bầu trời thành phố.

Trầm Hàn Sanh sáng khoái thay chiếc quần thể thao cotton cùng với chiếc áo thun, chân trần đứng bên cửa sổ, mê man nhìn cảnh đêm bên ngoài.

Âm thanh “Bíp... Bíp...” Trong phòng vẫn vang, loại âm thanh đơn điệu này là tiếng chuông điện thoại nàg, Tiểu Phương vẫn luôn trêu chọc nàg, đến đầu năm nay, số người không cài đặt bài hát mình thích làm nhạc chuông điện thoại đã chẳng còn bao nhiêu, ngay cả những ông già bà già còn theo trào lưu hơn nàg.

Tiếng chuông vẫn vang, chứng tỏ người gọi điện bên kia rất kiên nhẫn, Trầm Hàn Sanh lại ngoảnh mặt làm ngơ, nàg đột nhiên thổi khí vào tấm thủy tinh trước mặt, lập tức ngưng kết thành một tầng hơi nước mỏng, nàg vươn ngón tay tùy ý vẽ vài đường, trên tấm kính hiện ra khuôn mặt trái xoan tinh xảo, ánh mắt trong suốt, hình dáng đó, độ cong kia, từ rất lâu đã in sâu thẳm vào tâm.

Căn phòng lại an tĩnh trở lại, đám sương mù kia cũng đã gần tiêu tan hết, bên môi Trầm Hàn Sanh bỗng hiện ra một nụ cười có chút chua xót, nếu khuôn mặt người kia trong lòng mình, tất cả tất cả, cũng có thể tiêu tan như tầng sương mù trên tấm thủy tinh kia, thật tốt biết bao? Nàg chậm rãi nhắm mắt, đặt trán lên tấm thủy tinh lạnh lẽo, trong lòng lại có một thanh âm kích động đang hò hét, không, không! Nàg không sẵn sàng quên cô ấy, quên tất cả những điều hai người trải qua, đây là ký ức quý giá nhất cuộc đời nàg, khiến cho nàg thống khổ vô cùng vô tận, xâm nhập vào tận xương tận tủy, đem đâm nát lòng nàg...

Nàg không rõ, vì sao mỗi lần đối diện với cô, nàg đều không thể tàn nhẫn khước từ tất cả lời nói của cô, hiểu rõ rằng nếu càng ngày càng tiếp xúc sâu, đối với nhau đều có hại vô ích, lại giống như bị ma quỷ dẫn đường. Làm bạn bè? Nàg sao có thể bình thản ung dung làm bạn bè? Vì sao lại đồng ý với cô ấy? Vì sao nói ra lời đáp ứng rồi, hành động lại lựa chọn trốn tránh?

Mi tâm Trầm Hàn Sanh thống khổ thu lại thành một đoàn, một loạt âm thanh tin nhắn “Tít... Tít...” Lại truyền vào tai, nàg rớt cuộc cũng mở mắt,

thở ra một hơi thật dài, chậm rãi đi về phía sofa ngồi xuống, sau đó tay cầm lấy điện thoại đi động.

Điện thoại là Diệp Tòng Y gọi đến, hai lần, một lần là lúc bảy giờ hơn, một lần là vừa mới này, tin nhắn mấy tin cũng là cô gửi đến.

“Hàn Sanh, cô bạn sao?”

“Tối mai tôi mời Tiểu Phương và Hà Na ăn cơm chiều, cô có thời gian đến không?”

“Sao sau khi trở về gọi điện cho cô vài lần cô đều không tiếp, hỏi Tiểu Phương anh ta luôn nói cô bận, nhưng dù có bận, thời gian gọi điện thoại lại cũng không có sao?”

Xem xong tin nhắn cuối cùng, Trần Hàn Sanh quả thực có thể tưởng tượng ra vẻ mặt lạnh nhạt giả vờ như không tức giận của Diệp Tòng Y, nàng cũng nghĩ đến, nếu sau tin nhắn này mà không hồi âm, cô cũng sẽ không gọi điện đến đây nữa.

Đúng vậy, chính là như vậy, kết quả nàng muốn chính là như vậy.

Trần Hàn Sanh nghĩ như vậy, chuông cửa bỗng nhiên có quy luật vang lên vài cái, nàng cơ hồ bị kinh hách ngẩng đầu lên, tim cũng đập “thình thịch” một cách cuồng loạn.

Chuông cửa cũng giống như tiếng chuông di động vang lên liên tục, so với di động lại trực tiếp hơn, càng làm cho người ta khó cự tuyệt, Trần Hàn Sanh lấy lại bình tĩnh, đi ra mở cửa, một bóng dáng thanh xuân xinh đẹp đập vào mi mắt.

- Là em? – Biểu tình Trần Hàn Sanh có chút cứng nhắc.

Trịnh Duyệt Nhan trừng mắt nhìn, trên mặt vẫn là nụ cười tươi quẩy rũ trên người: “Nếu không chị cho là ai?”

Trầm Hàn Sanh không nghĩ đến đáp lại nàng, Trịnh Duyệt Nhan như làm ảo thuật, tay phải vươn ra từ sau lưng, nhìn chăm chú, trong tay có một túi lưới chanh: “Em lại muốn uống nước chanh mật, nhưng không muốn uống chùa.”

Trầm Hàn Sanh ngơ ngác nhìn nàng, đột nhiên không biết phản ứng thế nào, Trịnh Duyệt Nhan vẫn cười tủm tỉm: “Sao? Không muốn mời em vào sao?”

Nàng lúc này mới xê dịch thân mình, Trịnh Duyệt Nhan cũng không khách khí, thoải mái đi vào, đi thẳng đến nhà bếp, bỏ chanh vào tủ lạnh, Trầm Hàn Sanh đóng cửa lại cũng đến đây, cau mày nói: “Em cũng quá khoa trương rồi, không phải là uống ly nước chanh thôi sao, mang mấy thứ này đến làm gì?”

Trịnh Duyệt Nhan quay đầu nói: “Muốn nói xin lỗi, nhưng chỉ dùng lời nói có vẻ không đủ thành ý.”

- Xin lỗi? – Trầm Hàn Sanh mới mở miệng hỏi lại, lại lập tức ngậm miệng, yên lặng đi đến làm cho nàng một ly chanh mật. Mãi cho đến khi hai người trở lại phòng khách ngồi trên sofa khác nhau, nàng mới thản nhiên nói: “Chưa nói đến xin lỗi lại nghiêm túc như vậy, hơn nữa cũng đã qua một lúc rồi.”

- Có lẽ chị cảm thấy em dò xét chuyện riêng tư của chị, cảm thấy bị xâm phạm. – Trịnh Duyệt Nhan uống một ngụm nước chanh, cười nói: “Nhưng kỳ thật, việc này thật sự không có gì.”

Trầm Hàn Sanh cười cười không tiếp lời, sau khi trầm mặc một hồi, nàng mới liếc mắt sang Trịnh Duyệt Nhan một cái: “Em giống như suốt ngày đều rất nhàn rồi.”

- Đương nhiên, em không đi làm, mỗi ngày đều có một đồng thời gian. – Ngờ khi Trịnh Duyệt Nhan tựa hồ rất thích, nhưng thần sắc có chút kỳ quái: “Cho nên ông già nhà em mỗi ngày đều niệm em, muốn em đến công ty ông ấy giúp đỡ.”

- Em sao lại không đi? – Trần Hàn Sanh theo bản năng hỏi nàng một câu, lập tức nói: “Em có thể không trả lời, tôi không nhất định phải biết.”

Trịnh Duyệt Nhan quay đầu mỉm cười nhìn nàng: “Ông già nhà em bên ngoài có tiểu tình nhân.”

- Hà? – Trần Hàn Sanh ngẩn ra.

- Em trong lúc vô tình phát hiện. – Trịnh Duyệt Nhan lại uống một ngụm nước chanh, nhấp mím môi, chậm rãi nói: “Em có theo dõi ông ấy, cô gái kia rất trẻ tuổi, cũng không hơn kém em là mấy, dáng vẻ cũng có vài phần quyến rũ.”

- Mẹ em biết không?

- Bà ấy không biết, ông già nhà em ngày càng rất khá, ông ấy thậm chí không ngủ lại bên ngoài, đôi khi xã giao đến đêm khuya, đều chạy về nhà, có thể mẹ em tới bây giờ cũng không có lòng nghi ngờ ông ấy.

Trần Hàn Sanh hỏi: “Cho nên em hận ông ấy, không muốn đến công ty ông ấy làm việc?”

- Không phải, em không phải hận ông ấy cái này. Mặc kệ trong mắt người khác thế nào, nhưng trong mắt em và mẹ, ông ấy vẫn là một nam nhân tốt, rất yêu mẹ, cũng rất yêu em, đối với bọn em không thể bắt bẻ được. – Trịnh Duyệt Nhan nghĩ nghĩ, cười nói: “Chị biết không, kỳ thật ông ấy thế này em cũng có thể hiểu được, nam nhân bây giờ, hễ có tiền có quyền, có mấy người không như vậy? Ông ấy vẫn bận tâm đến cảm giác của mẹ con em là tốt lắm rồi, nam nhân mà, bên ngoài chơi đùa một chút

cũng chẳng sao, chỉ cần biết rằng mình còn có một gia đình, trông nom mọi thứ phía trước, cũng có thể yên tâm được, xã hội này, dù là quan hệ nào, cũng đừng mong mỗi trông cậy vào ai quá nhiều.”

Trầm Hàn Sanh thấy có chút kỳ lạ: “Nếu em không vì điều này hận ông ấy, thế tại sao...”

- Không hận ông ấy, nhưng một chút thất vọng cũng khó tránh. – Trịnh Duyệt Nhan nhẹ giọng cười, lông mày hơi chuyển động: “Nhất là lúc này, ông ấy mỗi ngày đều nói em không có triển vọng, ở trước mặt em mang biểu tử ca đến tận mây xanh, mang em nhấn xuống bùn lầy, vậy không chỉ có thất vọng, em cũng muốn không có triển vọng rõ ràng cho ông ấy xem.”

Trầm Hàn Sanh run sợ một lúc lâu, bỗng nhiên cười nói: “Em là đang giận lẫy, người hai mươi mấy tuổi, hẳn là muốn đối nghịch.”

Trịnh Duyệt Nhan mím chặt đôi môi mỏng, con ngươi ánh lên tia hờn giận, Trầm Hàn Sanh thu liễm nụ cười nói: “Nếu tôi là em, tôi sẽ tràn đầy triển vọng cho ông ấy xem, tôi sẽ chứng minh những lời ông ấy nói trước kia đều là sai lầm. Hơn nữa, em mỗi ngày đều không có chuyện gì làm, một ngày trôi qua như vậy có ý nghĩa sao? Trong lúc em dỗi, tuy rằng nóng giận đến ông ấy, khiến cho mình vui vẻ, nhưng đáng sao? Huống chi em lại không hận ông ấy, khát vọng sâu kín trong lòng em chính là được ông ấy công nhận mà thôi, em chính là tự ngược mà thôi.”

- Em... – Trịnh Duyệt Nhan há miệng thở dốc, tựa hồ muốn phản bác nàng, nhưng mới nói một chữ, lại trút hơi, cái miệng nhỏ nhắn của nàng uống nước trái cây trong ly, một lát, khôi phục giọng điệu bất mãn thường ngày: “Có lẽ chị nói đúng, em sẽ cân nhắc lời nói của chị.” Nói xong, nàng lược lược tóc, đôi mắt mèo bảo thạch trong suốt nhìn chăm chăm Trầm Hàn Sanh, cười như không cười nói: “Em nói với chị nhiều chuyện như vậy, chị không phải cũng nên kể cho em về chuyện của chị sao? Có qua có lại thôi.”

Trầm Hàn Sanh lui lui thân mình, cảnh giác nhìn nàng: “Tôi không có gì để nói, ba tôi không có công ty, cũng không có tiểu tình nhân, chuyện này cách rất rất là xa.”

Trịnh Duyệt Nhan nhìn bộ dáng đề phòng của nàng, không khỏi bật cười: “Ai muốn chị nói chuyện đó đâu, chị có thể nói cho em biết một chút về cuộc sống trước kia của chị, ví dụ như chuyện thú vị khi chị học sơ trung, học cao trung học, yên tâm, em không phải đến để bà tám chuyện tình cảm của chị.”

- Cuộc sống trước kia? Chuyện thú vị? – Con người Trầm Hàn Sanh bỗng trở nên ảm đạm, nàng miễn cưỡng khẽ động khóe miệng một chút: “Cuộc sống trước kia của tôi, em hẳn không thể tưởng tượng, chúng ta lớn lên ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau, không có gì hay ho để nói.”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Chuông Điện Thoại Nửa Đêm

Trầm Hàn Sanh rũ mí mắt xuống, tựa hồ sa vào trầm tư chuyện cũ, Trịnh Duyệt Nhan cũng không sốt ruột, tay đưa đến đĩa trái cây trước mặt lấy một quả anh đào cho vào miệng, kiên nhẫn chờ nàg.

Trầm mặc một hồi lâu, Trầm Hàn Sanh khẽ lắc đầu: “Đều qua rồi... Tôi cũng không muốn nhắc lại chuyện gì nữa.”

- Đừng như vậy mà! Người là một loài động vật cần phải bộc lộ, hơn nữa càng là chuyện làm người ta cảm giác không tốt thì càng phải nói ra. – Trịnh Duyệt Nhan nhìn nàg, cười nói: “Hơn nữa em trước mặt chị thẳng thắn như vậy, chứng minh em hoàn toàn có thể tin tưởng được, lại còn thêm mối quan hệ của Tiểu Phương và Hà Na, trước sau gì chúng ta cũng là bạn bè thôi, không phải sao?”

Trầm Hàn Sanh có chút bất đắc dĩ: “Cũng không phải là bí mật gì, em không cần phải nghiêm trọng như vậy.”

- Đúng vậy, thế thì tâm sự với em cuộc sống của chị đi, à phải rồi, nói về người nhà của chị đi. – Nói tới đây, trong mắt Trịnh Duyệt Nhan đã tràn đầy tò mò: “Cho tới bây giờ, chị dường như không hề đề cập đến người nhà của chị, chị có anh chị em gì không?”

- Tôi có hai chị gái và một em trai.

- Hà? – Trịnh Duyệt Nhan cắn một quả anh đào, cả kinh mở to hai mắt: “Nhiều thế à?”

Trầm Hàn Sanh không khỏi lộ ra một tia cười khổ trên mặt: “Đúng vậy.”

- Là vì muốn có một đứa con trai nên mới sinh nhiều như vậy?

- Ừ.

Trịnh Duyệt Nhan nghĩ nghĩ, hỏi: “Nhà chị ở đâu?”

Trầm Hàn Sanh trầm ngâm một lát, nói: “Ở một nông thôn xa xôi, nói em cũng không biết.”

Trịnh Duyệt Nhan nhìn nàng, ánh mắt sinh ra tia thận trọng: “Chị... Chị với người nhà quan hệ tốt không?”

- Quan hệ với hai chị rất tốt, cũng rất thân thiết.

Trịnh Duyệt Nhan ngần ra: “Cha mẹ thì sao?”

Trầm Hàn Sanh mỉm cười, cầm ly lên uống một ngụm nước, trong đầu Trịnh Duyệt Nhan nhanh chóng chuyển đi ý niệm kia, sau đó hỏi: “Chị lúc đi học, chắc là loại học sinh xuất sắc vừa chịu khó vừa nghe lời, trong mắt giáo viên là học trò ngoan, là đối tượng bạn học hâm mộ phải không?”

Trầm Hàn Sanh cong cong khóe môi, mang chút tự giễu nói: “Là giáo viên thương yêu học trò, nhưng không phải là đối tượng bạn học hâm mộ.”

Trịnh Duyệt Nhan ngơ ngác nhìn chăm chú nàng, chính là không biết kế tiếp phải hỏi thế nào, Trầm Hàn Sanh uống một ngụm nước nữa, làm mát cổ họng, chậm rãi nói tiếp: “Nhà của tôi điều kiện rất bình thường, sinh vài đứa con, hơn nữa trước đây còn bị phạt một khoản tiền, nên gia cảnh...”

Nói tới đây, nàng liếc mắt nhìn Trịnh Duyệt Nhan một cái: “Chắc em cũng đoán được?” Trịnh Duyệt Nhan gật gật đầu, thấy vẻ mặt Duyệt Nhan thật sự đang chăm chú lắng nghe, không tự chủ được tiếp tục: “Chị cả của tôi đã sớm bỏ học giúp gia đình, cũng sớm lập gia đình, chị hai của tôi thành tích rất tốt, nhưng cũng không học xong sơ trung liền ra ngoài làm

công, vận mệnh của tôi vốn như thế, nhưng bởi vì thứ nhất là hai người đều kiếm tiền, trong nhà thoải mái hơn một chút, lại bởi vì thành tích học tập của tôi vẫn tốt, cho nên chị hai khuyên bảo tôi hãy tự đấu tranh, liên học tiếp.”

Nàng nói chuyện thần thái rất bình tĩnh, giọng điệu cũng không có gì phập phồng, nhưng Trịnh Duyệt Nhan lại nghe có chút chua xót, hoàn toàn không thể tưởng tượng gia cảnh gia đình nàng như thế nào, nhưng cũng có thể hiểu được, đây là một gia đình trọng nam khinh nữ cực độ, người con gái thứ ba có thể bị đối xử thế nào, trên cơ bản, Hàn Sanh không thể nhận được một chút ôn nhu của cha mẹ nơi đó.

- Tôi ở nông thôn học xong sơ trung, lập tức được một trường cao trung trọng điểm ở thành phố tuyển đi, học phí hoàn toàn miễn phí, chỉ cần dùng đến sinh hoạt phí. – Nói đến bốn chữ ‘cao trung trọng điểm’, ánh mắt Trầm Hàn Sanh đột nhiên hiện lên một chút thống khổ, nhưng rất nhanh thần sắc nàng liền khôi phục bình thường: “Ở nơi này ba năm, tôi thi đậu Đại học Y khoa, ba mẹ tôi ngại tiền học phí, thế nào cũng không cho tôi tiếp tục học, vì bọn họ phải tốn tiền để cho em trai tôi đi học, chị hai tôi theo bọn họ tranh cãi ầm ĩ một trận, quyết định chính mình sẽ cho tôi đi học đại học, chị ấy làm công buôn bán kiếm được một ít tiền, lại cho người mượn một ít. Tôi học đại học năm năm, dựa hoàn toàn vào tiền của chị ấy và tiền học bổng của mình, nghỉ hè và nghỉ đông thì làm công, cứ sống qua ngày như vậy.”

Hốc mắt Trịnh Duyệt Nhan có chút đỏ lên, nhin không được hỏi: “Chị hai chị đang ở đâu?”

- Quảng Châu. – Trầm Hàn Sanh nhìn nàng, đột nhiên nở nụ cười: “Chị ấy hiện tại rất tốt, mua căn hộ ở, gả cho một người chồng rất thương yêu mình sinh một đứa con đáng yêu. Điều duy nhất tôi có thể làm, là thỉnh thoảng đi thăm chị ấy và cháu trai, lâu lâu lại chuyển khoản giúp chị ấy trả tiền vay để mua căn hộ, nhưng chị ấy luôn nói không cần.”

- Chính chị... – Trịnh Duyệt Nhan nhìn bốn phía phòng khách: “Hiện tại cũng không tệ nhỉ.”

Trầm Hàn Sanh nhìn ra trên mặt nàng có một tia nghi hoặc, nói: “Hồi nghiên cứu sinh đại học tôi đều tìm mọi cách để kiếm tiền, thậm chí còn chơi qua cổ phiếu, năm ba năm tư đại học, kinh tế đã không còn khốn cùng như vậy nữa. Khi là nghiên cứu sinh đại học lại được học một người thầy hướng dẫn rất tốt, ông ấy miễn phí vài năm cho tôi, cũng không đòi thù lao, kết quả là khi tốt nghiệp, ông ấy còn cho tôi một số tiền lớn làm phần thưởng, ngay cả khi đi làm, đều là ông ấy giới thiệu cho, ông ấy ở giới y học rất nổi danh, cũng rất... Thần thông quảng đại.” Nàng cũng nhìn quanh nơi mình ở một chút, cười nói: “Tiền thưởng kia đủ để tôi mua một căn hộ.”

Trịnh Duyệt Nhan cũng cười, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái: “Càng miễn bàn sau khi chị đi làm vài năm, bác sĩ khoa ngoại thu nhập bằng một đoàn người á.”

Trầm Hàn Sanh lắc đầu mỉm cười: “Ở trước mặt em sao tôi dám nói đến thu nhập.”

- Đúng lắm, có tiến bộ, lại còn phản kích, nhưng mà em không thể so với chị được, em thuộc loại chìa tay xin tiền ba mẹ. – Trịnh Duyệt Nhan nắm dựa vào sofa, lại hỏi: “Chị nói thỉnh thoảng sẽ đi gặp chị hai, chị cũng thường về thăm cha mẹ sao? Hoặc gọi điện thoại?”

Trầm Hàn Sanh nói: “Không thể nào trở về, có khi nhiều năm cũng về chỉ hai ngày, cũng không thể nào gọi điện. Chúng tôi quan hệ vẫn bạc bẽo, đôi khi cho dù ở bên cạnh, tình trạng vẫn xa cách, tâm và tâm khoảng cách lại xa xôi, đây là chuyện đau xót của cuộc đời tôi. Tuy nhiên, họ vẫn thường gọi điện thoại cho tôi.”

- Đòi tiền? – Trịnh Duyệt Nhan hầu như hỏi không suy nghĩ.

Trầm Hàn Sanh có điểm kinh ngạc với phản ứng cực nhanh của nàng, sững sờ một chút mới nói: “Đúng vậy, nhà phải xây phòng mới, còn có học phí của em tôi, họ cũng gọi điện cho tôi và chị hai đòi tiền.”

- Chị làm thế nào?

- Tận lực thỏa mãn yêu cầu của họ.

Trịnh Duyệt Nhan nhú mày: “Nếu đổi lại là em, em sẽ không làm vậy.”

- Họ là ba mẹ tôi. – Trầm Hàn Sanh cười cười thấp giọng nói: “Hơn nữa thứ tôi có thể cho họ, chỉ có thể thôi.”

Trịnh Duyệt Nhan không nói gì, Trầm Hàn Sanh thư giãn cánh tay một chút, nói: “Được rồi, hai mươi mấy năm cuộc sống của tôi, em đã hiểu đại khái, sau này đừng tới hỏi tôi lung ta lung tung, cũng đừng lại dùng hai chữ ‘bạn bè’ mà nói chuyện.”

Trịnh Duyệt Nhan nhỏ giọng thì thầm: “Còn có điều hứng thú nhất chưa biết.”

- Cái gì? – Trầm Hàn Sanh nghe ra điều không trong sáng.

- Thời nay người ta gọi chị là Phượng Hoàng Nữ! – Trịnh Duyệt Nhan trắng mắt liếc nàng một cái.

* Phượng Hoàng Nữ: Jean Grey, một nhân vật anh hùng của Marvel Comics (công ty sở hữu nhiều nhân vật hư cấu nổi tiếng như Spider-man, Iron Man...), một trong những năng lực của cô là đọc suy nghĩ của người khác.

Trầm Hàn Sanh cũng không lưu tâm, nhìn nhìn đồng hồ, nói: “Đã khuya rồi, em nên trở về, tôi tiễn em.”

- Này, em nói này, chị đối xử với khách như vậy có hơi quá đáng chẳng.
– Trịnh Duyệt Nhan xiêu vẹo trên sofa, bất mãn nói: “Đã trễ thế này, chị không thể giữ em ở lại một đêm sao, cho dù ngày mai chị ra khỏi nhà đi làm sớm, cũng không cần lo lắng em sẽ trộm gì đó trong nhà chị nha.”

Trầm Hàn Sanh đứng dậy, nhìn nàng cười như không cười: “Có chuyện tôi không sợ phải nói cho em biết.”

Trịnh Duyệt Nhan tràn đầy hứng thú nhìn nàng: “Là gì?”

- Nhà của tôi chỉ có một giường. – Trầm Hàn Sanh không một chút hoang mang nói: “Bởi vì tôi cũng mới mua căn hộ này, đến bây giờ cũng không nghĩ đến chuyện giữ người nào qua đêm.”

Trịnh Duyệt Nhan nghe vậy nhảy dựng lên, đi qua mở cửa thư phòng, liếc mắt nhìn một cái, một cái bàn đọc sách lớn, laptop, ghế dựa, kệ sách cao to, không bày thêm bất kỳ vật gì, không gian có vẻ rất rộng rãi sáng sủa. Nàng sợ run một lát, gật đầu nói: “Xem như chị lợi hại.” Xoay người đi tới cầm túi của mình liền hướng đến cạnh cửa, Trầm Hàn Sanh mỉm cười đi theo phía sau nàng, đi chưa được mấy bước, Trịnh Duyệt Nhan bỗng nhiên ngoái đầu nhìn lại hướng nàng cười: “Nhưng mà, chị hiện tại chủ động đưa em xuống lầu, đó là một hiện tượng tốt.”

Trong phòng bệnh, người nhà bệnh nhân nhường chỗ cho Trầm Hàn Sanh ngồi, khẩn trương nhìn bệnh nhân hôn mê nói: “Bác sĩ, bệnh này, làm phẫu thuật sẽ tốt lên sao?”

Trầm Hàn Sanh khoát tay ý bảo không cần ngồi, đến gần giường nhìn một chút, cười an ủi: “Hãy yên tâm, không có gì trở ngại.”

Nhưng người nhà vẫn tâm trạng bất định: “Nhưng mà bác sĩ... Bác sĩ nói là ung thư túi mật.”

- Ung thư túi mật giai đoạn đầu. – Trầm Hàn Sanh mỉm cười bồi thêm một câu, lại trấn an nói: “Hôm nay phẫu thuật rất thành công, túi mật biến bệnh đã bị cắt bỏ, chúng tôi cũng xử lý hạch bạch huyết gần đó, không có vấn đề gì, không cần quá lo lắng. Hiện tại quan trọng nhất là, bệnh nhân phải duy trì tâm tư tốt phối hợp với trị liệu của bác sĩ, mặt khác, ăn uống mỗi ngày đều phải chú ý, chúng tôi chỉ định những thực phẩm có thể dùng được.”

- Vâng, chúng tôi nghe theo lời dặn của bác sĩ.

Trầm Hàn Sanh lại dặn dò vài câu, rồi mới ra khỏi phòng bệnh, Trương Nam đi theo sau nàng, hỏi: “Muốn đến phòng 1058 thăm bệnh nhân kia không?”

Trầm Hàn Sanh nói: “Không cần, ngày mai anh hãy sắp xếp cho cô ấy chụp CT, đem kết quả đưa đến văn phòng tôi.”

- Vâng.

Hai người đi qua hành lang nội trú dài, một bác gái vệ sinh mặt mũi hiền lành đang đẩy xe thật mạnh đi tới, vừa nhìn thấy Trầm Hàn Sanh, bà lập tức mặt mày hớn hở: “Bác sĩ Trầm, chào cháu.”

Trầm Hàn Sanh dừng cước bộ, có chút kinh hỉ nói: “Dì Đường, dì nhanh như vậy đã đi làm? Thân thể có khá hơn chút nào rồi sao?”

- Đúng vậy, thân thể tốt rồi. – Dì Đường hào hứng vỗ ngực mình, cười nói: “Dì mỗi ngày ở nhà đều nhớ bệnh viện, nhớ mọi người, cả ngày không có việc gì làm rảnh rồi sinh nông nổi.”

- Vậy là tốt rồi, thuốc lần trước bác sĩ Lý cho dì dị ứng với dạ dày, thì sau này uống thuốc nhớ chú ý ạ.

- Dì nhớ kỹ rồi, lần sau sẽ không đụng vào cái thuốc kia. Lần này khỏe nhanh như vậy là nhờ cháu cho thuốc, ai, bác sĩ Trầm cháu cũng thật là, phẫu thuật giỏi thì thôi đi, mà xem bệnh khác cũng giỏi, dì thật sự... Thật sự không biết phải khen cháu thế nào. – Dì Đường xoa xoa hai tay, ánh mắt nhìn Trầm Hàn Sanh không che dấu được quý mến.

Trầm Hàn Sanh ôm vai bà, cười nói: “Không cần khoa trương, thân thể tốt là cháu vui rồi. Được rồi, dì cũng có chuyện phải làm, không làm dì chậm trễ, cháu đi trước, có chuyện gì cứ tìm cháu.”

- Được, được. – Dì Đường liên tục đáp ứng.

Trầm Hàn Sanh phất tay một cái, còn chưa đi được vài bước, dì Đường lại bảo: “Bác sĩ Trầm, hai ngày nay cháu trực ban sao?”

Nàng quay đầu đáp: “Đúng vậy ạ.”

- Tối mai dì hầm canh đem cho cháu uống.

- Ai, không cần đâu.

Còn chưa nói xong, dì Đường còn nói: “Cứ vậy hen, dì mang đến phòng trực ban.” Trên mặt còn mang một nụ cười tươi vui vẻ bước đi.

Trầm Hàn Sanh đứng đó, biểu tình có chút bất đắc dĩ, Trương Nam nói: “Bác sĩ Trầm, cô đối với dì Đường thật tốt.”

- Dì Đường là người rất tốt.

Trương Nam nhin không được nói: “Cô bình thường nói chuyện với chủ nhiệm Lương, cũng không nói nhiều như nói cùng dì ấy, cũng không cười vui vẻ đến vậy.”

Trầm Hàn Sanh nghiêng đầu nhìn hẳn: “Vậy à?”

Trương Nam cười nói: “Tôi phát hiện cô lúc nào cũng đồng cảm, thông cảm với người già.” Trầm Hàn Sanh lười trả lời, mặt khôi phục vẻ đăm đăm trước sau như một, Trương Nam lại hỏi: “Bác sĩ Trầm, cô đói bụng không? Tôi đi mua chút gì đó cho cô ăn.”

- Không cần, hôm nay tôi mệt chết đi, muốn nhân cơ hội không có ca phẫu thuật nào nghỉ ngơi một chút.

- Quán rượu gia đình phía trước...

Trầm Hàn Sanh nhú mi: “Tôi nói không cần.”

Thanh âm của nàng cũng không lớn, nhưng cũng rất có uy lực, Trương Nam hơi hơi cúi đầu, không dám nói nữa. Trầm Hàn Sanh cũng không để ý đến hắn, lập tức trở lại phòng trực ban, Trầm Hàn Sanh nhanh chóng đóng cửa lại, cởi áo blouse trắng, rửa mặt một cái, đem di động để qua một bên, liền ngã đầu ngủ trên chiếc giường nho nhỏ.

Làm bác sĩ, nàng sớm đã tập thành thói quen nghỉ ngơi không quy luật, cũng thói quen giường nào cũng có thể ngủ, cho nên, chỉ hai phút, nàng đã tiến vào mộng đẹp.

Nàng ngủ rất say, cũng rất tỉnh lặng, ngay cả mơ cũng không có, may mắn là đêm nay cũng không có bệnh nhân nhập viện đột xuất cần phẫu thuật, nhưng nàng vẫn không có cảm giác có thể ngủ thẳng một giấc đến hừng đông.

Vào lúc nửa đêm, tiếng chuông dồn dập chói tai đánh thức nàng từ cơn ngủ say.

Trầm Hàn Sanh nhìn di động trên màn hình, hiện lên thời gian vừa rạng sáng, còn tên gọi đến là “Diệp Tòng Y”, các nàng đã hai tháng không liên lạc, hiện tại? Nửa đêm? Cô ấy gọi điện thoại đến làm gì? Trầm Hàn Sanh trong tâm trạng ngờ vực, nhanh như chớp nhấn nút trả lời: “A lô?”

Thanh âm Diệp Tòng Y từ điện thoại truyền lại vừa vội vừa gấp gáp, còn mang theo tiếng khóc: “Hàn Sanh, cô đang ở đâu?”

Trầm Hàn Sanh mở miệng lớn: “Tôi đang ở bệnh viện trực ban, cô... Cô làm sao vậy?”

- Tuyệt Nhi, con bé bị cảm, bị bảo mẫu lây bệnh, hôm qua tôi mang con bé đến bệnh viện gần đây khám, nhận một chút thuốc hạ sốt, vốn rất tốt, ai ngờ đêm nay lại phát sốt, tôi lấy nhiệt kế đo, ba mươi chín độ tám... Bảo mẫu ngày hôm qua đã trở về, chồng tôi đi công tác không có nhà, tôi... Tôi rất lo lắng. – Diệp Tòng Y kích động nói ngay cả chữ cũng không rõ, dường như sắp khóc.

Cơn buồn ngủ của Trầm Hàn Sanh đã sớm bay lên chín tầng mây, nàng một tay bắt đầu mặc quần áo, một tay cầm di động, bình tĩnh hỏi: “Cô hiện tại đang ở đâu?”

- Tôi đang trên xe, đang đến Thánh Hòa.

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Một Đóa Gái Hồng Lô

Rạng sáng, quảng trường phía trước bệnh viện đèn đuốc vẫn sáng trưng. Diệp Tòng Y đậu xe rồi, lòng như lửa đốt ôm Tào Ấu Tuyết hướng đến cửa lớn bệnh viện, còn chưa đi được mấy bước, một người xa xa đã chạy tới, kêu to: “Tòng Y!”

Diệp Tòng Y dừng cước bộ, Trầm Hàn Sanh thở dốc trước mặt cô, ánh mắt nhìn vào Tào Ấu Tuyết trong lòng Tòng Y, tay đặt lên trán cô bé kiểm tra, ánh mắt nhất thời trở nên lo âu, hai tay tiếp nhận Tào Ấu Tuyết đang hôn mê, xoay người bước đi: “Đi theo tôi.”

Diệp Tòng Y đi theo sau nàng, khóe mắt còn mang theo nước mắt, vừa đi vừa thở hổn hển nói: “Tôi vốn muốn mang con bé đến bệnh viện nhi đồng, nhưng mà người xếp hàng rất nhiều, tôi đột nhiên nhớ đến cô...”

Trầm Hàn Sanh sốt ruột đánh gãy lời nói cô: “Trước tiên không cần nói những lời đó, chúng ta nhanh lên!”

Hai người vào bệnh viện, ngay cả đăng ký Trầm Hàn Sanh cũng đều bỏ qua, trực tiếp đem Tào Ấu Tuyết lên phòng cấp cứu khoa nhi lầu hai, sau đó tìm một bác sĩ, đem tình huống nói lại vài câu với hắn, bác sĩ kia hỏi Trầm Hàn Sanh: “Hôm nay cô bé đột nhiên phát sốt sao?”

Trầm Hàn Sanh nhìn Diệp Tòng Y, Diệp Tòng Y nói: “Hai ngày trước có một chút, chúng tôi đem con bé đến bệnh viện gần nhà cho vài viên thuốc hạ sốt, cùng với Mỹ Lâm, vốn cơn sốt đã lui, ai biết đêm nay lại lặp lại.”

*Mỹ Lâm: Là một loại thuốc dạng lỏng hạ sốt cho trẻ nhỏ rất nổi tiếng, hầu như mỗi nhà đều chuẩn bị sẵn trong nhà, sốt trên 38,5 độ tùy vào thể trọng của mỗi bé mà sử dụng cho phù hợp.

Bác sĩ gật gật đầu, nói với y tá: “Mang cô bé đi kiểm tra máu như bình thường.”

Trầm Hàn Sanh và Diệp Tòng Y lập tức ôm Tào Ấu Tuyết đi theo sau y tá, lúc kim đâm vào đầu ngón tay, Tào Ấu Tuyết đau đến mức bất tỉnh trong mê man, “oa” một tiếng liền khóc, đảo mắt nhìn người ôm mình là một người thân áo trắng dài, khóc lại càng hung hăng, thân thể nhỏ bé giãy giụa trong lòng Trầm Hàn Sanh, hai tay hướng đến Diệp Tòng Y: “Mẹ ơi, mẹ ơi!”

Diệp Tòng Y vội vàng ôm lấy cô bé, ôn nhu dụ dỗ nói: “Tuyết Nhi không khóc, lập tức không đau, ngoan.”

Sau khi có kết quả kiểm tra máu, bạch cầu thấp, bác sĩ nói bị nhiễm siêu vi, sau đó được sắp xếp đến phòng bệnh truyền nước biển, Tào Ấu Tuyết không tránh được lại một phen khóc nháo.

Thẳng đến khi kim đồng hồ chỉ hướng hai giờ sáng, căn phòng đơn khoa nhi ấy mới an tĩnh trở lại.

Diệp Tòng Y ngồi bên giường, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của con gái, một tay nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt mang theo nước mắt của cô bé, tâm ẩn ẩn đau, mi tâm nhú lại thành một đoàn, Trầm Hàn Sanh đứng một bên, yên lặng nhìn cô.

Thật lâu sau, Diệp Tòng Y nhẹ giọng nói: “Tôi thật là một người mẹ không ra gì, bảo mẫu bị bệnh, tôi trước tiên nên cho cô ấy nghỉ vài ngày, lại trì hoãn đến buổi chiều kia, liền...”

- Cô bận rộn công việc thôi. Dù sau thì cũng không nhất định là liên quan đến bảo mẫu, mùa xuân bệnh hoành hành, tỉ lệ phát sinh bệnh cảm cao, con nít sức đề kháng kém, xảy ra chút chuyện cũng bình thường thôi, cô không cần tự trách.

Diệp Tông Y cảm kích nhìn nàng: “Đêm nay cảm ơn cô, chồng tôi đi Vân Nam, chỉ có hai mẹ con tôi ở nhà, tôi... Tôi lúc ấy thật sự có chút sợ hãi, lại là đêm khuya, không muốn làm phiền nhiều người, nghĩ đến cô là bác sĩ, cho nên...”

Trầm Hàn Sanh cắn cắn môi, tránh được ánh mắt cô: “Không có gì, giúp đỡ ai dù bận rộn một chút tôi cũng rất vui.”

Diệp Tông Y do dự một chút, thấp giọng hỏi: “Tại sao... Lại không tiếp điện thoại của tôi?”

- Tôi... – Trầm Hàn Sanh nuốt nước bọt, có chút vô lực giải thích: “Đang phẫu thuật thì vội vàng... Sau đó không nhớ là phải gọi lại.”

- Tin nhắn cũng không nhớ trả lời sao?

Trầm Hàn Sanh á khẩu không trả lời được, không khí nhất thời trở nên có chút lúng túng, một hồi lâu với nói: “Tôi không có thời gian.”

Diệp Tông Y nghe lý do đó, ngẫm lại nàng thời gian vừa rồi hờ hững, lại nghĩ đến đêm nay làm mọi thứ, bất đắc dĩ nở nụ cười nhẹ: “Cô thật là người kỳ lạ...”

Trầm Hàn Sanh miễn cưỡng cười, Diệp Tông Y nói: “Cô đêm nay không có việc gì sao?”

Trước mắt không có việc gì, tôi nói với đồng nghiệp ở đây, nếu đột xuất có việc, bọn họ sẽ gọi điện thoại đến.”

- Vậy cô cùng tôi ở lại đây được không?

Diệp Tòng Y chỉ chỉ giường bên cạnh: “Cô ngày mai còn phải làm việc, cô đi ngủ đi.”

Trầm Hàn Sanh nói: “Cô ngủ đi, tôi thay cô coi chừng con bé.”

Diệp Tòng Y nghiêng đầu, ánh mắt tràn ngập ôn nhu và trù mẫn nhìn Tào Ấu Tuyết: “Tôi nhất định phải coi chừng con bé, tôi hi vọng khi con bé mở mắt ra có thể nhìn thấy tôi.”

Trầm Hàn Sanh im lặng một lúc, nói: “Được rồi, tôi ngủ đây.” Cởi trang phục khoác ngoài, cùng trang phục nằm xuống ngủ trên giường.

Trong chốc lát, căn phòng lại trở nên yên tĩnh không một tiếng động, Diệp Tòng Y quay đầu đi, một bóng lưng gầy chiếu vào mắt, Trầm Hàn Sanh đưa lưng về phía cô, tựa hồ đã ngủ, cô hơi run sợ một chút, lại quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái đang ngủ say, tâm trạng căng thẳng cả đêm cũng yên ổn dần.

Trên chiếc bàn hình chữ nhật bài đầy những món ăn phong phú, nhưng ngồi trên bàn, chỉ có hai người là Trịnh Thái và Trịnh phu nhân. Người giúp việc đã đi lên gọi Trịnh Duyệt Nhan xuống ăn cơm đã hai lần, nhưng kể cả chưa thấy bóng dáng đi xuống, tính nhẫn nại của Trịnh Thái tựa hồ do đứa con gái bốc đồng đối nghịch này mà luyện nên, tuy rằng khuôn mặt bình tĩnh, nhưng không phải không tức giận.

Trịnh phu nhân hòa giải: “Nhan Nhan chắc đang ở trên lầu vội vàng điều gì đó, không thì chúng ta ăn trước đi, không cần chờ con bé.”

- Hừ, nó mà bận rộn cái gì, suốt ngày ăn chơi lêu lổng! – Trịnh Thái hừ một tiếng, khuôn mặt bị một tầng uất giận bao phủ, rốt cuộc cũng cầm chiếc đũa trước mặt lên.

Trịnh phụ nhân thấy lời nói của mình phản tác dụng, lập tức ngậm miệng không nói, hai người yên lặng ăn cơm, một bóng dáng xinh đẹp bỗng xuất hiện trong phòng ăn, sau đó lả lướt đi đến chiếc ghế rồi ngồi xuống, người giúp việc vội vàng đặt một chén cơm trước mặt nàng.

Trịnh phụ nhân không đợi Trịnh Thái mở miệng, trách cứ nói: “Nhan Nhan, sao lâu như vậy mới xuống, làm cho ba mẹ chờ con ăn cơm, quá hư đốn!”

Trịnh Duyệt Nhan mí mắt còn chưa nâng lên, thanh âm lộ ra tia vừa tỉnh ngủ dày đặc: “À, ba mẹ, thực xin lỗi, con gái bất hiếu, để cho ba mẹ đợi lâu.”

Nghe như là đang nhận lỗi, nhưng giọng điệu lại không có chút hối hận, Trịnh Thái dựng thẳng mi, định mở miệng quở trách, không ngờ Trịnh Duyệt Nhan ngẩng đầu lên, mặt lộ ra nụ cười thật tươi: “Ba à, con muốn đến công ty ba làm.”

Trịnh phụ nhân có chút không tin được nhìn con gái mình, sau đó cả đuôi lông mày và khóe mắt đều tràn ngập sợ hãi lẫn vui sướng hỏi thử: “Nhan Nhan, con nói muốn đi làm? Con nói thật à?”

Trịnh Thái tựa hồ cũng bị những lời này làm chấn động, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó gạt lực che dấu nội tâm đang nảy lên hạnh phúc, khuôn mặt vẫn duy trì vẻ nghiêm túc vốn có: “Hừ, đến công ty làm? Chơi chán rồi sao?”

Trịnh Duyệt Nhan lấy đĩa gạo ăn bỏ vào chén, nghiêm trang nói: “Đúng vậy, mỗi ngày rảnh rỗi như vậy, uổng phí thời gian.”

Trịnh phụ nhân vui vẻ phấn chấn: “Cơ mà, Nhan Nhan, con nghĩ thông suốt là tốt rồi, vậy mấy ngày nay để cho ba con sắp xếp đi.”

Trịnh Thái nhìn nàng, làm ra dáng bộ nghiêm khắc: “Con nếu muốn đi làm, thì ba cũng nói trước, đến lúc đó con phải tuân thủ các điều lệ của công ty, cùng với thời gian nghỉ ngơi, mỗi ngày đi làm đúng giờ, cho dù con là con gái ba, cũng không được đặc quyền gì cả, buông tuồng như ở nhà là tuyệt đối không được! Con làm được không?”

Trịnh Duyệt Nhan nhú mày: “Có làm được hay không, đến lúc đó ba cứ nhìn rồi biết, hiện tại nói có ích lợi gì? Còn nữa, con cũng không muốn đến công ty làm đại tiểu thư, tốt nhất là không có ai biết mối quan hệ của con và ba.”

Trịnh Thái đối với câu trả lời của nàng rất vừa lòng, miệng lộ ra vẻ tươi cười, lại đột nhiên biến mất, hẩn hẩn, quyết định kích động con gái một chút: “Đi làm, không phải làm một hai ngày đã tốt, con đừng nhất thời vì nhiệt huyết dâng trào, bắt đầu biểu hiện tốt được vài ngày, sau đó lại ba ngày bắt cá hai ngày phơi lưới. Ba cũng nói với con, đừng cho là ba thấy con có thay đổi, ba tuyệt đối sẽ không giao công ty cho người càn quấy, anh chị em họ có năng lực của con cả khối, có người đến công ty giúp ba, ngay cả tỷ phú con cách đây không lâu cũng tỏ ý muốn kinh doanh.”

*ba ngày bắt cá hai ngày phơi lưới (tam thiên đả ngư lưỡng thiên sái vãng): Ba ngày học đã có hai ngày chơi.

Trịnh Duyệt Nhan giật mình: “Tỷ phú? Tỷ phú nào?”

- Vân Tuấn đấy.

Trịnh Duyệt Nhan trong lòng hừ lạnh một tiếng hơi hơi nheo mắt lại, muốn nói cái gì nhưng đến khi thoát ra khỏi miệng thì rốt cuộc phải sửa lại: “Ba à, ba dự định cho con vào nhánh nào?”

Trịnh Thái trầm ngâm một lát, không nhanh không chậm nói: “Ba dự định cho con làm Trợ lý Tổng giám đốc, về sau theo ba đến khi tan tầm, mỗi lần công ty có họp Hội đồng Quản trị, con phải theo ba dự thính.”

- Cái gì? – Trịnh Duyệt Nhan đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo lòng hơi trầm xuống: “Vậy con mỗi ngày đều phải đối mặt với ba?”

- Sao? Mỗi ngày đều đối mặt với ông bố già của mình nên không vui?

Trịnh phu nhân nhú mày nói: “Nhan Nhan, sao con lại nói chuyện với ba như vậy?”

Trịnh Duyệt Nha cúi đầu, vô tình nói: “Không có, không có, con tin đứng bên cạnh ba, mỗi ngày con sẽ đều trải qua rất trọn vẹn.”

Cơm nước xong, Trịnh Duyệt Nhan vậy mà không có ý định ra ngoài, chỉ ngồi trên sofa trong phòng khách, im lặng đọc một cuốn tạp chí.

Người giúp việc mang lên trà lên, cho mỗi người một ly, Trịnh Thái tự mình mang trà đến đưa cho con gái: “Nào, Duyệt Nhan, nếm thử này, trà Phổ Nhĩ thượng hạng.”

*Trà Phổ Nhĩ: Loại trà được làm từ trà đen qua quá trình lên men vi sinh vật, càng lâu càng chất lượng, xuất xứ từ thành phố Phổ Nhĩ, tỉnh Vân Nam. Có nhiều công dụng tốt cho sức khỏe, trong đó caffeine trong trà có thể nâng cao lượng tiết ra dịch dạ dày, giúp tiêu hóa tốt.

Bình thường bận rộn công việc, hai nữ nhân họ, một người thì bận rộn vui chơi, dành thời gian cho nhau cũng không thể nói là nhiều, một người thì tức giận nhưng không tranh luận, lại mang tâm lý phản nghịch, thời gian hòa bình ở cùng nhau lại rất hiếm. Nhưng tình trạng hôm nay đã có khác, khi trong bữa cơm chiều Trịnh Duyệt Nhan đưa ra yêu cầu muốn đến công ty làm, thấy nàng ngoan ngoãn ngồi bên cạnh mình, không giống như thường ngày, ngay cả cơm chiều cũng không trở về ăn, hoặc là ăn xong rồi lập tức biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, khiến tâm tình trước nay không tốt của Trịnh Thái dâng lên một cổ hân hoan yên lòng, trong lời nói lại có chút cảm giác lấy lòng con gái.

Trịnh phu nhân một bên nhìn tình cảnh này, đương nhiên vô cùng vui mừng.

Trịnh Duyệt Nhan buông sách, tiếp nhận ly rồi uống một ngụm, có điểm kỳ quái nói: “Ba sao lại đổi thành uống trà Phổ Nhĩ?”

Trịnh Thái cười nói: “Vân Tuấn, đứa nhỏ này có lòng, mấy ngày đi công tác Vân Nam, chuyện đầu tiên chính là nhờ chuyên gia chọn trà Phổ Nhĩ thượng hạng đưa đến cho ba, nó nói nó nhớ dạ dày ba không tốt, uống cái này dưỡng dạ dày.

-Ồ. – Trịnh Duyệt Nhan buông chén trà, ôn hòa nói: “Anh ta như con trai ba, không đúng, còn hơn cả con trai ruột.”

Trịnh Thái kinh ngạc nói: “Con nói vậy là sao?”

Trịnh phu nhân cũng nói: “Vân Tuấn cẩn thận từ nhỏ, đối với trưởng bối lại đặc biệt hiếu thuận, những năm gần đây đứa nhỏ như vậy cũng không thấy nhiều nữa, Duyệt Nhan, về phương diện này con nên học hỏi nhiều.”

Trịnh Duyệt Nhan “xì” một tiếng, cười khê: “Học anh ta cái gì? Học anh ta a dua nịnh hót? Học anh ta khéo léo? Học anh ta vì lợi ích cá nhân không từ bất kì thủ đoạn tồi tệ nào để leo lên?”

Trịnh Thái nhíu mày nói: “Có tài ăn nói tốt, xã giao giỏi, biết làm người, có lòng cầu tiến, đủ loại ưu điểm như vậy mà con lại có thể ăn nói khó nghe như vậy sao? Ba nói với con, không được nói như vậy với tỷ phu.”

Trịnh Duyệt Nhan sửa đúng: “Là biểu tỷ phu.”

Trịnh Thái bị nàng nói làm ghen không nói nên lời, Trịnh phu nhân cũng không nghĩ đến con gái ngoài mặt quan hệ hòa hợp với Tào Vân Tuấn, nhưng đột nhiên giọng điệu và thái độ trở nên khinh miệt như vậy, nhìn không được lo lắng hỏi: “Sao vậy? Con và tỷ phu gần đây xảy ra chuyện gì

sao? Đâu đến nỗi đâu, mẹ thấy Vân Tuấn và Tòng Y đối với con rất tốt, những lời này của con, cũng đừng cho Tòng Y nghe được, mọi người đều là người một nhà, mẹ mặc kệ bọn con xảy ra chuyện gì không thoải mái, sau này đừng dùng khẩu khí này nói với tỷ phu và tỷ tỷ nữa.”

Trịnh Thái tiếp lời nói: “Nhưng Vân Tuấn là một đứa nhỏ tốt, nếu sau này con tìm được một nam nhân giống thế, ba và mẹ con cũng không cần lo lắng nữa.”

- Con phục ba, con sẽ không tìm người như vậy... Ai, quên đi, con đối với anh ta không có ý kiến, lời con nói chính là cái nhìn chân thật, cho dù hai người không muốn nghe. – Trịnh Duyệt Nhan hứng thú tán gẫu giảm xuống, lười biếng đứng dậy: “Con cũng không nói với chị ấy cái gì, chị ấy có gì hay để con nói, điều duy nhất con có thể nói là chị ấy tìm một nam nhân quá mức chú trọng vẻ bề ngoài. Còn nữa, ba mẹ đừng có hờ một tí ra là nói với con, cái gì mà người một nhà người một nhà không được sao? Với con mà nói, chị ấy và Tuyết Nhi có thể tính là người một nhà, nhưng về phần anh ta, còn xa lắm...”

Thấy nàng xoay người đi, Trịnh Thái khẽ quát: “Con muốn đi đâu?”

Trịnh Duyệt Nhan thở dài: “Hai người nói về đứa con trai gương mẫu, con tự giác thấy có lỗi, không muốn bị nước bọt làm chết đuối, nên con ngoan ngoãn lên lầu về phòng mình.”

Trịnh Thái và Trịnh phu nhân nhìn bóng dáng nàng, khóc không cười nổi, ai ngờ nàng đi được vài bước, lại quay đầu, đôi mắt trong suốt mị hoặc híp lại thành dạng trăng lưỡi liềm: “Đúng rồi, ba à, kỳ thật ở một ý nghĩa nào đó, ấn tượng của con và ba về tỷ phu giống nhau.”

Trịnh Thái ngạc nhiên, đầu đầy mờ mịt: “Ấn tượng gì giống nhau?”

- Ba mỗi lần nhắc đến anh ta, phải khoe khoang một hồi, đem anh ta khoe khoang dường như thành đóa hoa, kỳ thật ở trong lòng con, anh ta

cũng là một đóa hoa. – Nàng dừng một chút, sau đó ngoài cười nhưng trong không cười: “Một đóa gái hồng lâu, nhưng là giống đực.” Nói xong bỏ lại cha mẹ đang trợn mắt há mồm, lập tức lên lầu.

*gái hồng lâu: Chỉ người phụ nữ có tài giao tiếp trong xã hội xưa, mang ý khinh miệt.

Trịnh phu nhân sừng sốt một hồi, nói: “Con nhóc này! Miệng toàn nói bậy!”

Trịnh Thái bỗng nhiên nở nụ cười: “Không sao, anh nghĩ chỉ là con bé có chút ghen thôi, đối với nó cũng không phải chuyện gì xấu.”

- Ghen cái gì?

- Chắc là hôm nay anh nói Vân Tuấn muốn đến công ty, con bé không vui, cảm thấy có mối nguy cũng tốt.

Trịnh phu nhân nhú mi nói: “Con bé và Vân Tuấn không phải thật sự...”

Chương 18: Ánh Mắt Trần Ngập Dục Vọng

Tào Vân Tuấn cười cà vạt ném qua một bên, không chút khách khí nói: “Để cho cô ta cuốn gói đi đi, làm ra chuyện này, còn giữ lại làm gì?!”

Diệp Tòng Y không tin được nhìn hắn: “Em đã nói với anh rồi, đây là lỗi của em. A Lan lúc ấy có gọi điện thoại nói với em là cô ấy bị bệnh muốn nghỉ vài ngày, nhưng lại đúng lúc đó em có việc không trở về được, tạm thời cũng không tìm được ai lo cho Tuyết nhi, cho nên em mới bảo cô ấy chờ em về rồi nói sau...”

- Vậy cô ta cũng nên chú ý, tự giác giữ khoảng cách với Tuyết nhi, nếu không làm sao có chuyện này!

- Anh biết Tuyết nhi từ khi sinh ra đến giờ toàn ở cùng cô ấy, rất bám cô ấy.

Vẻ mặt Tào Vân Tuấn tối tăm, thoát nhìn tâm tình vô cùng không tốt, hắn không muốn nói thêm chuyện này nữa, một tay chỉ hướng ngoài cửa: “Anh chỉ biết, cô ta hại con gái anh nửa đêm phải vào bệnh viện, mà anh vẫn chi tiền lương cao hơn giá thị trường, bây giờ thì mời cô ta cút ra ngoài giùm!”

Diệp Tòng Y không vui nói: “Anh có cần nói chuyện khó nghe vậy không?”

- Anh cũng đã cố gắng hết sức để không nói khó nghe hơn rồi.

Diệp Tòng Y nhú đôi mi thanh tú: “Cô ấy vẫn xứng đáng, em sẽ không đồng ý để cô ấy đi, Tuyết nhi cũng sẽ không chấp nhận, hơn nữa đột nhiên

đuổi cô ấy, trong khoảng thời gian ngắn tìm một bảo mẫu tốt rất khó.”

Tào Vân Tuấn phát ra âm thanh khinh thường: “Ờ! Tìm bảo mẫu khó? Đi ra ngoài đường vớt được cả đồng to! Chỉ cần có nhiều tiền, người dạng gì mà không tìm được!”

- Tóm lại là em không đồng ý! Chồng cô ấy một mình không nuôi nổi cả gia đình cô ấy, chúng ta không thể chỉ vì việc này liền đem người ta sa thải!

Tào Vân Tuấn bất đắc dĩ nhìn cô một cái, xoay người đi chỗ khác: “Tòng Y, em quá tốt bụng, quên đi, chúng ta không nói chuyện này nữa.” Nói xong đẩy cửa phòng ngủ ra ngoài.

Tào Ấu Tuyết ngồi trên sofa trong phòng khách, đùa nghịch cùng búp bê đồ chơi của mình, cô bé nhìn vẻ mặt phúc hậu của bảo mẫu A Lan, khanh khách cười: “Dì ơi, lúc dì không có ở nhà, con cho gấu bự của dì nhỏ mua và heo con của mẹ mua đánh nhau đó.” Một tay cố hết sức ôm lấy con gấu màu nâu, một tay cầm chú heo nhỏ hồng, đặt ở hai phía, cho chúng đối mặt với nhau: “Dì đoán xem, cuối cùng ai thắng?”

A Lan nghĩ nghĩ, cười nói: “Dì đoán là gấu bự thắng.”

Tào Ấu Tuyết nghiêng đầu đặc ý nói: “Dì đoán sai rồi, heo con thắng.”

A Lan nén cười, giả bộ làm dáng bộ kinh ngạc: “Ái chà? Dì đoán sai rồi sao? Nhưng mà gấu bự so với heo con lớn hơn nhiều mà, sao lại không thắng được?”

Tào Ấu Tuyết nhìn chú gấu lớn, khổ người so với bản thân cũng không khác là mấy, lại nhìn khổ người chú heo con chỉ bằng một nửa nó, tựa hồ cũng hiểu là không thể nói như vậy được, không khỏi có chút ngượng ngùng, suy nghĩ nửa ngày, mới nhỏ giọng nói: “Bởi vì heo con là mẹ mua.”

A Lan nhìn cô bé cúi đầu, vẻ mặt thẹn thùng, đang buồn cười, thì thấy Tào Văn Tuấn vội vã từ trên lầu xuống dưới, vội vàng đứng dậy, có điểm khiếp sợ nhìn hẳn.

Tào Văn Tuấn đi đến trước mặt các nàng, không thừa lời, trực tiếp nói: “Cô hôm nay hãy thu dọn đồ đạc rời khỏi nơi này, tháng này tôi sẽ tổng kết tiền lương cho cô!”

A Lan lập tức ý thức được bởi vì chuyện gì, quay đầu nhìn Tào Ấu Tuyết, thấp giọng nói: “Tào tiên sinh, lần trước là lỗi của tôi, anh có thể cho tôi thêm một cơ hội không? Nếu không... Nếu không anh có thể trừ lương của tôi cũng được, Diệp tiểu thư luôn đối tốt với tôi, tôi... Tôi cũng không nỡ rời xa Tuyết nhi, lần sau tôi nhất định sẽ cẩn thận...”

Tào Văn Tuấn cười lạnh một tiếng, đem tiền vứt trên bàn trà, đánh gãy lời nàng: “Đừng có ở chỗ tôi nói những lời không có ý nghĩa, thân thể của con gái tôi đây yếu kém, thật sự không chịu nổi cô sai lầm lần nữa, cô nên biến khỏi đây thôi.”

A Lan nhìn sắc mặt âm trầm của Tào Văn Tuấn, môi giật giật, cuối cùng không dám nói gì nữa, ánh mắt nàng phát ra tia không muốn sâu đậm, một bên chân chờ đi đến phòng mình, một bên quay đầu nhìn Tào Ấu Tuyết.

Thông minh như Tào Ấu Tuyết, nghe bọn họ đối thoại tựa hồ cũng cảm giác được gì đó, kêu lên: “Dì, dì không chơi với con sao? Dì muốn đi đâu?”

A Lan không đáp lời, lấy tay che miệng, xoay người bước chân nhanh hơn, Tào Ấu Tuyết hét: “Dì!” Từ sofa nhảy xuống, đuổi theo nàng, Tào Văn Tuấn vừa ôm lấy cô bé, vừa dụ dỗ nói: “Tuyết nhi, dì phải về nhà, con đừng dây dưa chơi đùa với dì nữa, vài ngày nữa ba tìm cho con một dì khác cùng con chơi đùa.”

Vừa nghe đến hai chữ ‘về nhà’, Tào Ấu Tuyết liền bật khóc, cô bé giãy giụa trong lòng cha, đưa tay hướng về phía bảo mẫu: “Dì ơi, dì ơi, dì sao lại

muốn về nhà? Dì gạt con! Con không muốn dì về nhà! Oa...”

Tào Vân Tuấn không ngờ cô bé sẽ như vậy, nhất thời tay chân luống cuống, ôm chặt lấy, tay không ngừng vỗ nhẹ lưng cô bé: “Tuyệt nhi không khóc, không khóc nha!” A Lan dừng cước bộ lại, cũng không nhin được bật khóc, nàng nhìn hai người Tào Vân Tuấn, không dám bước đến ôm, lại không muốn trở về phòng thu dọn đồ đạc, tạm thời cứng người, nhưng lại không ngừng lau nước mắt, Tào Vân Tuấn sốt ruột nói: “Đi mau! Mau đi cho tôi!”

Bàn tay trắng nộn của Tào Ấu Tuyết vung trong không trung, khóc khàn cả giọng, nhưng không ngừng kêu: “Con không muốn đi đi, con muốn dì!” Tiếng khóc nháo lúc ấy đã sớm truyền đến Diệp Tòng Y trên lầu, cô nhanh như bay chạy từ trên lầu xuống, vừa thấy tiền trên bàn trà và tình cảnh ba người, lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, lớn tiếng hỏi: “Vân Tuấn, đây là chuyện gì?”

Tào Vân Tuấn nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của con gái, cũng hoảng: “Anh... Anh không biết con bé sẽ như vậy.”

Diệp Tòng Y vô cùng tức giận: “Anh nói sẽ không đề cập đến chuyện này, chính là tự mình quyết định à?”

A Lan thấy Diệp Tòng Y xuống dưới, kiềm hãm nước mắt, dững cảm đề nghị: “Diệp tiểu thư, xin cô đừng sa thải tôi, tôi... Tôi thật sự rất cần công việc này, cũng không nỡ rời bỏ Tuyệt nhi, xin cô...”

Diệp Tòng Y tiếp nhận Tào Ấu Tuyết từ chỗ Tào Vân Tuấn, ôn nhu nói: “Tuyệt nhi ngoan, đừng khóc, dì sẽ không đi.” Lại quay đầu nhìn A Lan: “Cô không cần thu dọn đồ đạc gì cả, mang Tuyệt nhi đi chơi đi.” A Lan lập tức đi đến, đem Tào Ấu Tuyết ôm vào lòng, dường như Tào Ấu Tuyết sợ nàng bỏ đi, hai tay ngay lập tức vòng qua cổ nàng, tiếng khóc dần thấp xuống, đôi mắt A Lan hồng hồng, ôm cô bé vào phòng.

Tào Vân Tuấn vì chuyện Tào Ấu Tuyết khóc, có chút đau đầu, cũng không lên tiếng phản đối nữa, Diệp Tòng Y không thèm liếc nhìn hắn một cái, đi qua người hắn trực tiếp lên lầu.

Diệp Tòng Y vào phòng ngủ, mở tủ quần áo ra, cầm vài món quần áo, sau đó bắt đầu thu dọn một ít đồ vụn vặt, Tào Vân Tuấn theo vào, kinh ngạc hỏi: “Tòng Y, em làm gì vậy?”

- Đến thư phòng ngủ. – Diệp Tòng Y lạnh giọng nói.

Tào Vân Tuấn ngẩn ngơ, không tin được nhìn cô: “Cái gì? Vì một chuyện bé? Vì một bảo mẫu nho nhỏ? Sau hết anh cũng không đuổi cô ta đi rồi, em lại cứ tức giận phân phòng ngủ với anh?”

Diệp Tòng Y buông đồ trong tay, trên mặt hiện ra một tia cười trào phúng: “Nghe đi, chính là khẩu khí này, tôi chính là không chịu nổi cái kiểu cao cao tại thượng này của anh, giống như giữ người ta lại là trời cao ban ân.”

Tào Vân Tuấn giương miệng: “Khẩu khí anh làm sao? Cô ta vốn chỉ là bảo mẫu thôi!”

Diệp Tòng Y nhìn hắn thật lâu, thất vọng nói: “Vân Tuấn, anh thay đổi rồi, trước kia không phải như vậy.”

Tào Vân Tuấn nhìn đôi mắt trong như mặt hồ của cô, thần sắc đột nhiên trở nên vô cùng ôn nhu, đi ra phía trước, nhẹ giọng nói: “Anh không thay đổi, Tòng Y, anh vẫn yêu em như vậy, sau khi có Tuyết nhi, anh lại càng thêm yêu em, yêu con gái của chúng ta. Hôm nay thái độ của anh có chút không tốt, nhưng là vì anh quá lo cho con gái, anh muốn mời người đối với con gái để tâm hơn một chút. Đừng như vậy với anh, được không?”

- Không phải chỉ vì sự việc hôm nay, là vì rất nhiều rất nhiều chuyện. – Diệp Tòng Y tâm tình rối rắm, vén tóc mai xuống, thấp giọng nói: “Từ khi

đến thành phố này, từ vòng luẩn quẩn chỗ dựng càng ngày càng quen biết giao thiệp với nhiều người, anh cứ vậy mà dần thay đổi, trở nên trong mắt chỉ có hai chữ tiền và quyền, càng ngày càng háms danh lợi, càng ngày càng thích xã giao, một lòng dựa vào quan hệ của dựng, chen chân vào cái gọi là xã hội thượng lưu.”

Tào Vân Tuấn không đợi cô nói xong, vội vàng nói: “Tòng Y, em căn bản không hiểu phương diện này! Nếu không dựa vào ngọn núi lớn, thì trong thành phố này căn bản không thể ngóc lên được, nếu có thể, anh cũng không muốn dựa vào dựng, cũng không muốn theo những người đó giao thiệp bởi cười, nhưng đây là do xã hội dị thường này quyết định, anh không thể không làm vậy, không có nam nhân nào không muốn mình trở nên nổi bật, làm rạng rỡ tổ tông, khoảnh khắc khi anh bước vào thành phố này, anh thề sẽ đứng vững, cẳm rễ thật sâu, anh muốn sống trong vinh quang, muốn đứng ở trên đỉnh thành phố này, tận hưởng phồn hoa dưới chân mình, không chỉ cho anh, mà còn cho em và Tuyết nhi, anh muốn hai người vĩnh viễn sống trong ánh mắt yêu mến và ngưỡng mộ, anh muốn ba mẹ vì có một người con như anh mà tự hào! Trừ tình yêu, gia đình, còn có rất nhiều thứ anh muốn, Tòng Y, chẳng lẽ em không hi vọng được gả cho một nam nhân thành công sao?”

- Đúng, là tôi không biết, tôi chỉ biết con người phải học hành đầy đủ, tôi chỉ biết người với người nên cư xử tôn trọng lẫn nhau, tôi chỉ hi vọng mình được gả cho một người khiêm tốn, mà không phải một người tự đại một cách nông cạn. Anh lấy dựng làm thần tượng, cái gì cũng học dựng, học cách nói chuyện, thậm chí cả cách đi đứng, đối với cấp dưới và người giúp việc cũng nghiêm khắc, ít nhất làm ơn hiểu đạo lý tôn trọng người khác, cho dù có quở trách cũng có thể làm cho người ta kính phục. Anh xem hôm nay đối với A Lan như vậy, cô ấy chỉ là bảo mẫu của chúng ta, không phải người hầu của anh, Vân Tuấn, thái độ của dựng đối với người xung quanh so với thái độ của anh đối với A Lan, quả thực cách biệt một trời một vực, chỉ bởi vì địa vị xã hội cao thấp, Vân Tuấn, sao anh có thể

nịnh hót thành như vậy? Cô ấy theo Tuyết nhi hai năm, là người cẩn thận che chở cho con bé hai năm đấy!

Lời nói của cô như kim châm thấy máu, từng chữ xuyên tâm, Tào Vân Tuấn không nghĩ đến người vợ luôn ôn hòa của mình, lại có thể nói những lời ấy với mình, vừa bối rối, vừa tức giận, chỉ cảm thấy lòng tự trọng đã bị tổn thương nghiêm trọng, tuy rằng bản thân luôn có tài hùng biện tốt, nhưng lại không cảm thấy có chút lời lẽ nào có thể phản kích, gương mặt anh tuấn gấp gáp đến mức sưng lên như mặt Trư Bát Giới.

Diệp Tòng Y nói xong những lời này, cầm lấy đồ đạc đi ra ngoài, Tào Vân Tuấn vội vàng giang hai tay ra ngăn cô lại: “Tòng Y, đừng như vậy.”

- Làm ơn cho tôi ra ngoài, tôi muốn một mình yên lặng vài ngày.

Thanh âm của cô rất nhẹ, nhưng rất mệt mỏi, lại để lộ ra tia quật cường và cố chấp hiem thấy, Tào Vân Tuấn vẫn che trước mặt cô, hai tay lại mềm nhũn xuống, Diệp Tòng Y nhìn hẩn một cái, hàm ý nói: “Vân Tuấn, anh đi soi gương một chút đi, ánh mắt của anh, hiện tại chỉ toàn dục vọng.”

Cửa được nhẹ nhàng đóng lại, phát ra một tiếng vang nhỏ, Tào Vân Tuấn đứng đó, giống như đột ngột biến thành pho tượng, cũng một lúc lâu không nhúc nhích.

- Em cùng với ba đi làm, gần đây bận rộn nhiều việc, mệt chết mệt chết đi mất, bố già mỗi ngày đều thao thao bất tuyệt, lải nhải với em, hận không thể đem tất cả những điều trong đầu ông ấy qua cho đầu em.

Trầm Hàn Sanh nghe giọng điệu hơi oán giận của Trịnh Duyệt Nhan trong điện thoại, vừa đi vừa mỉm cười: “Đây là hiện tượng tốt.”

- Kỳ thật em phát hiện mình đối với ông ấy cũng có chút hứng thú.

- Cảm thấy hứng thú là tốt rồi, một người tự mình cảm thấy hứng thú cũng là một chuyện hạnh phúc, dù sao sớm hay muộn, em cũng nên giúp cha em.

Trịnh Duyệt Nhan ngồi trên ghế văn phòng, chuyển động ghế dựa một chút, nhìn ra bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, cười nói: “Cơ mà nếu không phải vì nói chuyện với chị, em cũng sẽ không thỏa hiệp với ông ấy nhanh như vậy.”

- Ấy, đừng đem công lao đổ lên người tôi.

Trịnh Duyệt Nhan nghe thanh âm trong trẻo cuốn hút của nàng, trong đầu không tự chủ hiện lên khuôn mặt tái nhợt xinh đẹp tuyệt trần, nhẹ nhàng thở dài nói: “Đáng tiếc gần đây không có thời gian tìm chị chơi.”

- Vậy cũng không cần tìm, dù sao tôi cũng bận.

Trịnh Duyệt Nhan khó chịu nói: “Chắc chắc, bạn bác sĩ Trần à, chị nói chuyện khiến người ta phát ghét.”

Trần Hàn Sanh không biết nói tiếp thế nào, chỉ nhẹ nhàng cười, sau một lúc trầm mặc, Trịnh Duyệt Nhan hỏi: “Chị đang ở đâu?”

Trần Hàn Sanh đi vào một nhà hàng, ánh mắt tìm tòi trong không gian, thuận miệng trả lời: “Đi ăn cơm.”

- Với ai cơ?

Ánh mắt Trần Hàn Sanh tập trung vào một chiếc bàn bên phải cách đó không xa, chỗ đã sớm có hai người ngồi, một nữ nhân mỹ lệ nhàn nhã và một cô bé xinh đẹp đáng yêu mặc váy hồng nhạt, nàng một bên cầm di động, một bên thản nhiên nói: “Một mình. Được rồi, tôi cũng sắp gọi món rồi, liên lạc sau.”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Khóa Trái Thư Phòng

Diệp Tòng Y đang cười cùng Tào Ấu Tuyết, thì thầm nói nhỏ gì đó, cảm giác có người tới gần, nghiêng đầu nhìn, trong mắt lập tức tràn ngập vui sướng, cười đứng dậy: “Hàn Sanh.”

Trầm Hàn Sanh đi đến trước mặt cô, trên mặt hiện lên nụ cười áy náy: “Thật ngại quá, để cho cô và... Cho hai người đợi lâu.”

- Không có, chúng tôi cũng vừa đến một lát thôi.

Hai người tách ra ngồi xuống, Diệp Tòng Y xoa xoa đầu con gái, ôn nhu nói: “Tuyết nhi, gọi dì Trầm đi.” Tào Ấu Tuyết vươn đôi mắt tò mò nhìn Trầm Hàn Sanh, bỗng nhiên nhớ lại người trước mặt chính là cái dì mặc áo trắng buổi sáng hôm trước ở bệnh viện, đôi mắt như sắp khóc: “Mẹ ơi, dì là dì bác sĩ xấu, con không muốn chích, mẹ ơi, con sợ...”

Cô bé trong trận cảm mạo phát sốt đợt trước, ở bệnh viện làm đủ chuyện, thử máu, chích, truyền nước biển, đối với người mặc đồ trắng này ấn tượng sâu sắc, sợ hãi, thanh âm có chút phát run, Diệp Tòng Y hơi ngần ra, vội vàng đưa tay ra ôm cô bé vào lòng, nhẹ giọng dụ dỗ: “Cục cưng ngoan, không cần sợ, bệnh của con khỏi rồi, chúng ta không cần chích, không tin con hỏi dì Trầm đi, dì ấy sẽ không mang cục cưng đi chích.”

Trầm Hàn Sanh thấy ánh mắt mẹ con cô đều nhìn về phía mình, gật gật đầu: “Ừm, người bạn nhỏ nếu nghe lời, sẽ không bị chích.”

Tào Ấu Tuyết ghé vào lòng mẹ, vẫn đang sợ hãi nhìn nàng, hiển nhiên không quá tin tưởng lời nói của nàng, Diệp Tòng Y ngượng ngùng cười với

Trầm Hàn Sanh: “Vì chuyện nhập viện lần trước thôi, con bé thường ngày gặp mọi người rất lễ phép.”

Trầm Hàn Sanh mỉm cười: “Con nít rất nhiều đứa nhìn tôi như vậy, cũng quen rồi.”

- Hôm nay tôi cứ sợ cô không đến.

Trầm Hàn Sanh khoé môi cong lên, ẩn ý nhìn cô: “Tôi có thể không đến sao?”

Diệp Tòng Y giơ giơ khuôn mặt xinh đẹp, còn nghiêm túc nói: “Nếu cô không đến, tôi thật sự sẽ tiếp tục chờ cô ở nơi này, để mời cô ăn cơm chiều.”

- Kỳ thật cũng không cần thiết phải mời cơm, tôi cũng không giúp đỡ gì.
– Trầm Hàn Sanh cúi đầu xem thực đơn, trong giọng nói có điểm bất đắc dĩ: “Cơm mà nếu cô kiên trì như vậy, tôi cũng không thể lại cự tuyệt.”

Diệp Tòng Y nhú đôi mi thanh tú lại, hai mắt nhìn chăm chú vào nàng: “Tôi không chỉ là vì chuyện đó mới mời cô ăn cơm, Hàn Sanh, có phải chúng ta ăn một bữa cơm, cũng phải tìm một lý do khách khí cô mới đồng ý đi?”

Trầm Hàn Sanh không ngẩng đầu, nhấp mím môi, sau đó nghiêng đầu, nói với nhân viên nhà hàng đang đứng nghiêm bên cạnh một chuỗi tên đồ ăn, Diệp Tòng Y giật mình, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn nàng, Trầm Hàn Sanh cảm nhận được ánh mắt cô, hạ mí mắt xuống, cầm ly trà trước mặt lên uống.

- Đây đều là những món ăn cô thích sao?

- Ừ.

Diệp Tòng Y nhìn nàng một hồi lâu, trong thần sắc có chút kinh hỉ: “Tôi luôn luôn thích những món ăn chua ngọt, món thịt chua ngọt kho dưa là món tôi thích nhất. Hàn Sanh, lần trước đồ ăn vặt cô mua cũng đều là những món tôi thích, xem ra sở thích của chúng ta rất giống nhau.”

Trầm Hàn Sanh tận lực cho biểu tình của mình có vẻ bình tĩnh: “VẬY Ờ? Thế cô nên ăn nhiều một chút.”

Nhà hàng này chẳng những tiêu chuẩn lịch sự tao nhã, mà còn vô cùng năng suất, không quá lâu, vài món ăn nóng hổi đã được mang lên bàn.

Diệp Tòng Y cố gắng kiểm chút đề tài để tán gẫu với Trầm Hàn Sanh, Trầm Hàn Sanh lại chỉ lễ phép trả lời, cũng không hỏi cô điều gì, cứ như thế, không khí trên bàn tự nhiên trở nên nặng nề, chờ đồ ăn vừa lên, Trầm Hàn Sanh không tự giác thở ra một hơi nhẹ nhõm, nàng vẫn nhìn cô bé Tào Ấu Tuyết trong lòng Diệp Tòng Y, nhin không được nhẹ giọng nói: “Muốn ăn cơm, cô bạn nhỏ ngồi trên ghế được không? Ôm mẹ như vậy, mẹ không thể ăn cơm được đâu.”

Ánh mắt Tào Ấu Tuyết nhìn nàng vẫn có chút đề phòng, cô bé lắc đầu, càng nhanh ôm lấy Diệp Tòng Y, nhỏ giọng kiên định nói: “Con không xuống.”

Diệp Tòng Y nghĩ nghĩ, cúi đầu nói với con gái: “Cục cưng, con kêu một tiếng dì Trầm đi, sau đó cho dì ấy ôm một cái, làm bạn bè tốt với dì ấy, sau này sẽ không bị chích, được không?”

Những lời này đối với Tào Ấu Tuyết mà nói tựa hồ là một điều vô cùng mỉa mai hoặc, cô bé kinh ngạc nhìn Trầm Hàn Sanh, giống như đang do dự điều gì đó, Trầm Hàn Sanh ngạc nhiên, hơi hơi nhăn mi tâm lại: “Cũng không thể lừa con nít.”

Diệp Tòng Y nhẹ giọng cười, biện giải: “Tôi không có lừa con bé đâu, con bé có một dì bác sĩ như cô, sau này tôi có thể hỏi cô rất nhiều vấn đề,

như vậy có thể đề phòng phát bệnh, hoặc có hơi hơi bệnh thôi cũng có thể xử lý ngay lập tức, cũng không cần lại đến bệnh viện chích.”

Trầm Hàn Sanh không thể đáp lời, đang muốn nhấn mạnh mình chỉ là bác sĩ khoa ngoại, Tào Ấu Tuyết lại vươn hai bàn tay trắng trắng nho nhỏ về phía nàng, cúi đầu, thanh âm ngọt như sữa kều một tiếng: “Dì Trầm.”

Diệp Tòng Y thấy con gái như vậy, đuôi lông mày đột nhiên tràn đầy ý cười, cô nhìn Trầm Hàn Sanh, dùng ánh mắt ý bảo nàng lại đây ôm con gái cô, Trầm Hàn Sanh ngần ngợ, đứng dậy, chậm rãi từ bàn đối diện đi tới, tay tiếp lấy Tào Ấu Tuyết, trong lòng lập tức xuất hiện một thân hình mềm mại, nho nhỏ, mùi hương của cô bé hòa cùng một loại với mùi hương quen thuộc kia.

Mãi đến khi trở lại chỗ ngồi, Trầm Hàn Sanh vẫn còn hơi hoảng hốt, nàng thật cẩn thận ôm Tào Ấu Tuyết, lần đầu tiên đánh giá cô bé gần gũi đến vậy, khuôn mặt tinh xảo kia giống hệt Diệp Tòng Y, không còn cách nào đành giả vờ như ăn cơm không có việc gì, Diệp Tòng Y nhìn dáng vẻ khẩn trương của nàng, mới đầu có chút kinh ngạc, rồi sau đó không khỏi có chút buồn cười, cô lần đầu tiên thấy Trầm Hàn Sanh lại có điểm đáng yêu như vậy, không nhịn được hỏi: “Chẳng lẽ cô đến bây giờ vẫn chưa ôm qua con nít sao?”

Trầm Hàn Sanh hồi phục tinh thần lại, còn chưa trả lời, Tào Ấu Tuyết bỗng nhiên ôm lấy nàng, giơ chiếc miệng nhỏ nhắn lên đặt trên má phải của nàng một cái hôn nhẹ, cảm giác mềm mềm ươn ướt từ da thịt truyền đến, Trầm Hàn Sanh biểu tình đột ngột cứng ngắc, ngay cả cánh tay đang ôm cô bé cũng không tự giác trở nên cứng ngắc, ánh mắt của nàng tràn ngập ôn nhu và cảm động, qua một hồi lâu, nàng theo bản năng quay đầu nhìn Diệp Tòng Y, thấy cô đang si ngốc nhìn hai nàng, mi tâm thu lại thành một đoàn, ánh mắt hỗn loạn có một tia thống khổ và ngỡ ngàng, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, nàng không khỏi cả kinh: “Tòng Y, cô sao vậy?”

Diệp Tòng Y ngẩn ngơ, ánh mắt dần trở nên trong suốt như nước, cô một tay chống đầu nhìn nàng, vô thức lặp lại: “Tôi sao vậy? Tôi... Tôi không sao hết.”

Trầm Hàn Sanh muốn nói lại thôi: “Cô vừa rồi...”

Diệp Tòng Y nhìn bộ dáng thân thiết của nàng, căn môi không lên tiếng, bảo cô trả lời thế nào đây? Chẳng lẽ cô nói với nàng biểu tình vừa rồi của nàng, khiến cho cô có cảm giác quen thuộc, giống như trong ký ức của mình đã từng xảy ra chuyện này sao? Cô lắc lắc đầu, ổn định lại suy nghĩ tạp nham trong đầu, thuận miệng nói: “Không có việc gì cả, vừa rồi đột nhiên có chút đau đầu.”

- Đau đầu?

Diệp Tòng Y miễn cưỡng cười nói: “Nhất thời thôi, bây giờ không sao cả.”

Trầm Hàn Sanh nhìn biểu tình của cô có vài phần nghi hoặc, sau khi Tào Ấu Tuyết hôn nàng, có chút ngượng ngùng, thân người mềm mại nhoài người về phía trước tiến sâu vào lòng nàng, lúc này mới nhỏ giọng hỏi: “Dì Trầm, sau này con có thể không bị chích không?”

Ánh mắt Trầm Hàn Sanh chuyển qua trên người nàng, thanh âm trở nên ôn hòa kỳ lạ: “Ừ, về sau không chích Tuyết nhi.”

Thời gian sau đó, không khí bữa cơm trở nên vui vẻ hơn hẳn, vẫn như vậy không ai mở miệng nhiều lắm, chỉ có vài người ngẫu nhiên nhìn vào ánh mắt nhau, lại có một loại ôn nhu gợi tình hỗn loạn không thể nói hết được. Tào Ấu Tuyết dù sao cũng vẫn là con nít, chiếm được hứa hẹn rồi, đối với Trầm Hàn Sanh trở nên thân thiết đặc biệt.

Trầm Hàn Sanh cẩn thận bóc tôm, lột đi dây đen trên lưng tôm, chấm nước sốt Tào Ấu Tuyết thích, sau đó đút cho cô bé ăn, Tào Ấu Tuyết đổi

với việc được chu đáo phục vụ nàng rất vui vẻ vừa lòng, ăn mà miệng dính đầy nước sốt, Trầm Hàn Sanh thỉnh thoảng lại lấy khăn ăn cẩn thận lau môi và cằm cô bé.

Diệp Tòng Y thỉnh thoảng nói: “Để tôi đút cho con bé, xem cô kia, bản thân còn chưa ăn được gì.”

Trầm Hàn Sanh chỉ nói: “Không có gì, tôi làm được.”

Diệp Tòng Y thở dài: “Sớm biết như vậy sẽ không mang con bé theo, như vậy đâu phải mời người ta ăn cơm.”

Tào Ấu Tuyết nghe nói thế, không ăn tiếp nữa, miệng đầy thức ăn nhìn mẹ, nước mắt lại bắt đầu ứa ra trong hốc mắt: “Mẹ không muốn mang con ra ngoài?”

Diệp Tòng Y đối với cô con gái thông minh của mình có chút bất đắc dĩ, lập tức cười sửa lại: “Mẹ đương nhiên là muốn dẫn cục cưng đi.”

Thế này Tào Ấu Tuyết mới nín khóc mỉm cười, cô bé vừa ăn cái này cái nọ, vừa nhìn Trầm Hàn Sanh, bỗng nhiên nói: “Dì Trầm, chờ ăn xong rồi, dì với mẹ mang con đi chơi Vòng xoay ngựa gỗ được không?”

Trầm Hàn Sanh đang bóc tôm trong tay, nghe xong lời này đột nhiên ngây người, cô nâng mí mắt lên, thấy Diệp Tòng Y ngồi đối diện mình đang cười tươi nhìn mình, đôi mắt trong suốt xinh đẹp tràn đầy tia chờ mong.

Buổi sáng, một cậu thanh niên của cửa hàng hoa nào đó cầm một bó hoa hồng thật to vào cao ốc Công ty JM, cửa thang máy vừa mở, đã hấp dẫn ánh nhìn của mọi người.

Cậu thanh niên cầm trong tay tấm thiệp, một đường đi vào văn phòng của Diệp Tòng Y, gõ cửa đi vào, hẩn cầm bó hoa trong tay lễ phép hỏi: “Xin hỏi cô có phải là Diệp tiểu thư? Có người tặng cho cô bó hoa này.”

Diệp Tòng Y ngẩn ra, nhìn bó hoa hồng lớn đến muốn ôm không nổi, trong lòng lại không hề có cảm giác vui sướng, mang hoa đến khoa trường như vậy, hẳn là phù hợp với phong cách của Tào Vân Tuấn. Cô ký tên, nhìn nhìn tấm thiệp, quả nhiên trên ấy viết: “Vợ yêu, đây là chín mươi chín bông hồng, không chỉ biểu đạt tình yêu của anh, mà cũng biểu đạt lời xin lỗi của anh, xin hãy vì anh vẫn một lòng yêu em mà lần này tha thứ cho anh nhé — Vân Tuấn.”

Diệp Tòng Y đem hoa để qua một bên, nhìn xuyên qua tấm tường thủy tinh ngoài kia, khóe môi lộ ra một tia cười khổ, cũng lại là một cơ hội tốt để đồng nghiệp trêu chọc cô một chút, sau đó lại thuận tiện cho bọn họ thể hiện một chút hâm mộ và ghen tị. Đang nghĩ như vậy, di động đột nhiên vang lên, cô không nghĩ cũng biết ai gọi đến: “A lô?”

Giọng Tào Vân Tuấn mang theo tia cười: “Vợ yêu, thích hoa của anh không?”

- Muốn em nói thật?

Tào Vân Tuấn nói tiếp: “Thế không cần nói. Vợ à, lâu như vậy mà vẫn không nguôi giận sao? Em rốt cuộc là muốn thế nào mới thôi? Muốn thế nào mới đồng ý về phòng của chúng ta?”

Diệp Tòng Y xoa thái dương, miễn cưỡng ức chế tia không kiên nhẫn trong lòng: “Vân Tuấn, em hiện tại đang ở công ty, chuyện này để nói sau không được sao?”

- Buổi chiều anh đến đón em được không?

- Không cần, em phải tăng ca.

Tào Vân Tuấn có chút nhụt chí: “Vậy anh chờ...”

- Vân Tuấn, em hiện tại có việc, cúp điện thoại trước.”

Đến lúc sắp tan tầm, Hà Na đi vào văn phòng Diệp Tòng Y, nhìn quanh bó hoa hồng kia, tấm tắc nói: “Chín mươi chín bông hồng nha, đưa bó hoa này đến chắc những đồng nghiệp nam thầm mến chị đau lòng dữ lắm! Chị sao lại thờ ơ để qua một bên chứ.”

Diệp Tòng Y nhìn máy tính, cũng không ngẩng đầu lên: “Nếu em thích, em cứ lấy bỏ vào phòng làm việc của mình.”

- Ai, em cũng không cần chị bố thí. – Hà Na cười cầm lấy tấm thiệp, thần sắc lập tức trở nên kinh ngạc: “Trở về phòng? Tha thứ? Cặp vợ chồng son làm sao vậy? Giận dữ?”

Diệp Tòng Y không lên tiếng, Hà Na nói: “Cho dù giận dữ, người ta cũng đã có thành ý xin lỗi như vậy, chị cũng cho qua đi chứ?” Nàng đi đến bên cạnh Diệp Tòng Y, dựa bên bàn làm việc, bỗng đứng vồ vồ đầu: “Đúng rồi, Vân Tuấn thực sự sợ ý, chị thích hoa bách hợp á.”

Diệp Tòng Y nghe xong câu này, cuối cùng thản nhiên tiếp lời: “Là hoa thì chị đều thích, không có mấy nữ nhân không thích hoa.”

Hà Na nói: “Vậy sao chị còn vẻ mặt khó chịu? Xảy ra chuyện gì?”

Diệp Tòng Y chọn trả lời vấn đề thứ nhất: “Người tặng hoa không đúng, tất nhiên không vui vẻ nổi.”

Hà Na mở lớn miệng: “Anh ta là chồng chị, anh ta không phải đúng người? Chị chuẩn bị tách riêng ra?”

- Không ai đúng cả. – Diệp Tòng Y chậm rãi dựa vào ghế, vẻ mặt tràn ngập mệt mỏi: “Gần đây chị thấy anh ta rất phiền, cái loại phiền chán dâng lên trong lòng không sao ức chế được...”

Hà Na hoảng sợ: “Không nghiêm trọng vậy chứ?”

Diệp Tòng Y hít sâu một hơi, lắc đầu nói: “Chúng ta không nói cái này nữa, nói không được, sau này kể cho em nghe. Ủm, em lát nữa đến quán bar của Tiểu Phương à?”

- Không có, hôm nay không đi. – Hà Na lắc đầu, cười nói: “Em đến nhà anh ta trước, sau đó cùng anh ta đi mua đồ ăn, rồi trở lên để Hàn Sanh làm cơm chiều cho bọn em ăn.”

- Hà? Tốt vậy à. – Diệp Tòng Y nghĩ nghĩ, cười hỏi: “Chị có thể đi không? Gần đây chuyện phiền nhất chính là về nhà.”

Hà Na mím môi cười, vỗ lên bả vai cô: “Có chuyện tốt em sẽ không quên chị em, tính vào hỏi chị có muốn đi hay không, không lẽ chị thật sự cho là em chưa từng thấy qua hoa hồng đó chứ.”

Về đến nhà, Trầm Hàn Sanh mở tủ lạnh, nhìn nhìn nguyên liệu nấu ăn còn lại bên trong, nghĩ nghĩ, soạn một tin nhắn cấp tốc gửi cho Tiểu Phương, đem những thứ rau dưa hoa quả thịt thà các loại dọn hẳn, sau đó ném đi động trên sofa, nhanh chóng vọt vào nhà tắm.

Sau khi thay quần áo, nghe di động trên sofa vang lên mãnh liệt, nàng một bên cầm khăn lau nước trên tóc, một bên cầm di động, màn hình hiện ra tên Tiểu Phương.

- Sao lại gọi đến?

- Có chuyện muốn nói với em, có khách.

Trầm Hàn Sanh giật mình, lập tức phản ứng lại: “Sẽ không phải Tòng Y chứ?”

Giọng Tiểu Phương mang vài phần bất đắc dĩ: “Không biết tôi và Hà Na bên nhau, đối với em mà nói sẽ như thế nào, gần như em và Tòng Y không

thể tránh phải đụng mặt nhau, Hàn Sanh, tôi thật sự cảm thấy có chút có lỗi.”

Trầm Hàn Sanh trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên nói: “Không liên quan đến anh, nhưng tôi phải cúp điện thoại.” Nói xong, ngay cả tóc cũng chưa kịp lau khô, đem khăn và di động bỏ lại, vọt nhanh vào thư phòng, ánh mắt liếc qua mọi thứ một lần, nhào đến cầm lấy khung ảnh chụp thời đi học của mình, sau đó ánh mắt thẳng tắp nhìn cái bình thủy tinh trên giá sách phía trước, cái bình ấy cũng không có gì đặc biệt, chỉ có thêm một cái chìa khóa nhỏ.

Nàng cúi đầu, nhìn ngăn kéo thứ ba, ngăn kéo thấp nhất của bàn đọc sách có một cái khóa, nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve cái khóa của ngăn kéo, khóe miệng hơi run rẩy, ánh mắt đột nhiên tràn ngập sắc thống khổ. Thật lâu sau, nàng nhắm mắt lại, đứng dậy, phóng thứ đang cầm trong tay vào ngăn kéo thứ nhất rồi đóng lại.

Chương 20: Uống Rượu Độc Giải Khát

Chuông cửa vang lên một hồi, Trầm Hàn Sanh lấy lại bình tĩnh, từ sofa đứng dậy đến mở cửa, khuôn mặt vốn không chút thay đổi nở ra một nụ cười nhẹ.

- Chào! Người ăn cơm đến rồi.

Đi vào đầu tiên là Hà Na, nàng giơ cao bao trái cây lớn trong tay, híp mắt lại cười đến sáng lạn, hai người Tiểu Phương và Diệp Tông Y cũng bao lớn bao nhỏ theo sát phía sau nàng.

Trầm Hàn Sanh cười tiếp đón: “Mau, mời vào.”

Tiểu Phương nhanh chóng vào trong phòng, đem đồ vào nhà bếp, lại đi ra tiếp lấy những thứ trong tay các cô. Hà Na dạo quanh phòng khách: “Oa, khó trách Duyệt Nhan nói bác sĩ có bệnh sạch sẽ, chỗ nào cũng có thể soi gương được, so với cái ổ của em thì đỡ dằn hơn nhiều.”

Diệp Tông Y vốn cũng thực hứng thú nhìn bày trí trong phòng khách, nghe nói thế không khỏi ngẩn ra: “Duyệt Nhan sao?”

- Vâng. – Hà Na nghĩ đến tâm tư của Trịnh Duyệt Nhan đối với Trầm Hàn Sanh, ho một tiếng, nói nhanh: “Em muốn đi thăm quan các nơi.” Tiểu Phương còn chưa kịp nói câu nào, nàng đã lấy tay đẩy cửa phòng ngủ, sau đó quay đầu cười nói: “Phòng khách làm cho người ta cảm giác rất lạnh, vẫn là màu sắc của phòng ngủ nhìn thoải mái hơn một chút.”

Diệp Tông Y đi qua nhìn, quả nhiên màu sắc phòng ngủ không giống với phòng khách mà lấy tông màu ấm làm chủ đạo, vách tường màu cam

nhật, cùng màu với ra trái giường và tấm chăn màu vàng nhạt, phối hợp với chiếc gối dệt tơ, hết thảy có vẻ ấm áp lại không mất đi hoạt bát. Cô không khỏi nhìn Trầm Hàn Sanh một cái: “Phòng ngủ bố trí thật sự ấm áp đấy.”

Tiểu Phương thấy Trầm Hàn Sanh ngơ ngác đứng đó, tựa hồ có chút khẩn trương, vội vàng nói: “Hàn Sanh, em nên vào phòng bếp bắt tay vào làm đi, tôi có hơi đói bụng, tôi sẽ giúp em.”

Trầm Hàn Sanh lắc đầu: “Không cần, tôi một mình làm cũng nhanh thôi, anh ở chỗ này cùng hai người họ tâm sự đi.” Nhìn nhìn Diệp Tòng Y và Hà Na, nhấp mím môi, xoay người đi.

- Ai, Tòng Y, cái đồng hồ báo thức này thật tuyệt, màu sắc cũng hợp với căn phòng luôn. – Hà Na một bên lôi kéo Diệp Tòng Y, một bên chỉ trỏ, đột nhiên rầu rĩ không vui: “Vừa nhìn thấy phòng người ta, em cảm thấy phòng ngủ màu đỏ của em thật tầm thường.”

Diệp Tòng Y nhin không được cười: “Không có, phòng ngủ của em rất nữ tính, rất lãng mạn.”

Hà Na trắng mắt liếc cô một cái: “Nghe chị cười đến vậy, là biết nghĩ một đằng nói một nẻo rồi. Hừ, vậy thì sao, so với nhà chị toàn trắng đen còn tốt hơn.”

Tiểu Phương xen mồm nói: “Trắng đen là màu kinh điển á.”

Hà Na xoay người hung hăng nói: “Anh là đang giúp ai hả?”

Tiểu Phương nhún vai, không nói thêm, Diệp Tòng Y lại nói: “Chị thì sao cũng được, phòng ở trang trí thế nào, thậm chí cả việc kết hôn, tất cả chị chưa bao giờ nghĩ nhiều, tất cả mọi chuyện đều là Vân Tuấn làm cho.”

- Em với chị không còn lời nào để nói, dù sao chỉ cần em kết hôn, tất cả mọi thứ trong phòng, đều phải biến thành bộ dạng em muốn, nhất là màu

sắc phải là màu em thích nhất. – Hà Na khi nói lời này, rất nhanh liếc mắt Tiểu Phương một cái, sau đó đi ra khỏi phòng.

Tiểu Phương đi theo phía sau Diệp Tông Y, đột nhiên mở miệng hỏi: “Tông Y, cô và tiên sinh sao lại quen biết dẫn đến kết hôn?”

- Tôi từ nhỏ đã biết anh ấy, cha mẹ chúng tôi là bạn tốt. Chúng tôi cùng học tiểu học và sơ trung, nhưng anh ấy lớn hơn tôi hai lớp.

Tiểu Phương nói tiếp: “Vậy hai người hẳn là đã thích nhau từ sớm chẳng?”

Diệp Tông Y theo hần ngồi xuống sô pha, nghĩ nghĩ, đang muốn trả lời, Hà Na lại ở bên kia kêu lên: “Ái, cửa thư phòng mở không ra, không phải khóa trái rồi chứ? Hàn Sanh có vấn đề gì vậy, sao lại đem cửa phòng của mình khóa lại!” Tiểu Phương giật mình, nhú mày nói: “Đừng như thế chứ, lần đầu tiên đến nhà người ta mà xem như nhà mình vậy? Thư phòng so với phòng ngủ còn riêng tư hơn.”

Hà Na nghe hần nghiêm túc nói, có chút ủy khuất: “Nhà chị ấy với nhà anh cấu trúc cũng tương tự, tôi chỉ muốn xem bày trí có gì khác thôi.”

Diệp Tông Y vội vàng cười giúp Hà Na: “Hà Na chỉ là hơi hiếu kỳ thôi, nhưng mà cũng không sao cả, mọi người đều là bạn bè, tùy tiện một chút cũng được, chắc là Hàn Sanh cũng không để ý.”

- Đúng vậy. – Hà Na thấy có người hát đệm, lại vênh vênh tự đắc, cuối cùng cũng không có tâm trạng xem chỗ khác nữa, đến bên cạnh Tiểu Phương ngồi xuống.

Tiểu Phương lấy điều khiển từ xa, tùy tiện mở ti vi, trong lòng vẫn nhớ lúc nãy có hỏi vấn đề kia, ánh mắt không nhịn được hướng đến Diệp Tông Y, ánh mắt hai người chạm vào nhau, Diệp Tông Y tựa hồ biết hần suy nghĩ cái gì, đôi mi thanh tú nhú nhú, một bên nhớ lại, một bên cười nói: “Thời

điểm đó chúng tôi quan hệ rất thân thiết, anh ấy đối với tôi rất tốt, ăn cái gì ngon, chơi cái gì vui, anh ấy đều chừa phần cho tôi, có người bắt nạt tôi, anh ấy sẽ đứng ra đầu tiên, ở trường bên cạnh anh ấy, cho tới lúc bấy giờ không ai dám chọc tôi. Tôi vẫn gọi anh ấy là anh trai, lúc còn nhỏ học trung học, sợ bị người ta chọc, tôi không dám trước mặt người khác gọi. Cao trung chúng tôi cũng học một trường, nhưng tôi học xong năm nhất, anh ấy chuyển ra trường ngoài tỉnh học đại học, sau đó gặp mặt ít đi, chúng tôi có thư từ qua lại, lớp mười một... Cấp ba...” Nói đến hai chữ ‘cấp ba’, thần sắc cô trở nên do dự, ngừng lại.

- Ồ, kể thật kỹ. – Ánh mắt bất mãn của Hà Na chuyển đến: “Sao chuyện tình của chị và Tào đại luật sư, đến bây giờ chưa từng nói cho em nghe?”

Tiểu Phương vội vàng nói: “Đừng gián đoạn!”

Hà Na mất hứng nói: “Còn anh, nói tôi xâm phạm quyền riêng tư của người khác, anh thì hơn thế nữa, moi móc chuyện riêng tư của người ta!”

Tiểu Phương dờ khóc dờ cười, kéo tay nàng: “Hà Na, em có thể nghe Tòng Y nói xong được không?” Hà Na nghe thế mới ngậm miệng.

Diệp Tòng Y cảm xúc đột nhiên xuống thấp, nhìn hẩn nhẹ giọng nói: “Tóm lại là vậy, quan hệ của chúng tôi rất tốt, nhưng... Nhưng cũng không thể nói tới thích, tôi thích anh ấy, nhưng không phải là loại tình cảm yêu thích, cảm giác... Anh ấy giống như anh trai.”

Tiểu Phương đuổi theo không bỏ: “Vậy khi nào hai người thích nhau rồi kết hôn?”

Ánh mắt Diệp Tòng Y lộ ra tia khó xử, lại vẫn nhẹ giọng nói tiếp: “Vào thời điểm đại học, khi đó chúng tôi bắt đầu yêu nhau, năm thứ tư thì ba mẹ sắp xếp chuyện đính hôn, tốt nghiệp xong không bao lâu thì đính hôn, nhưng sau lại... Ừm, sau đó tôi bị bệnh một thời gian, trì hoãn việc này, anh

ấy... Anh ấy mỗi ngày đều tận tâm chăm sóc tôi, chờ đến khi tôi hết bệnh, liền thuận lý thành chương kết hôn.”

Hà Na nghe cô đem việc mình mất trí nhớ chuyển thành bị bệnh, giọng điệu cũng trở nên lấp bắp, trong lòng rất oán trách Tiểu Phương, dờn đề tài: “Ai! Tòng Y, Tào luật sư cũng không phải sớm thích chị rồi sao? Chính anh ta khi cùng bọn em ăn cơm nói, chị lúc học lớp mười hăm đã thổ lộ, còn viết thư tình.”

Diệp Tòng Y có chút xấu hổ cười, cũng không nói tiếp, Tiểu Phương dựa vào sô pha vẽ mặt cũng có chút đăm chiêu, cũng may Hà Na nói xong một câu, tất cả lực chú ý đều chuyển qua ti vi: “Chiếu mấy cái nhảm nhí gì thế này, lại là du kích chiến đấu, chưa đến Bát nhất kiến quân tiết đâu, cái này là cái gì, thật chán chết, đưa điều khiển từ xa cho tôi.”

* Bát nhất kiến quân tiết: Ngày 8/1 kỉ niệm thành lập Hồng quân Công nông Trung Quốc, sau đổi tên thành Quân giải phóng Nhân dân Trung quốc, lấy hai chữ bát nhất ‘八一’ làm quân kỳ.

- Đừng mà, tôi thích xem cái này. – Tiểu Phương giấu tay đi sau lưng.

- Anh nhất định không đưa?

Hà Na bổ nhào vào người hăm chém giết, hai người trên sô pha nháo thành một đoàn, Diệp Tòng Y vốn bị gọi tâm sự, lúc này thấy hai người họ liếc mắt đưa tình, rốt cuộc ngồi tiếp không được, đứng lên hướng về nhà bếp.

Trầm Hàn Sanh đứng cắt cà chua, vẽ mặt vô cùng tập trung, giống như căn bản không chú ý đến có người ở đây, Diệp Tòng Y đứng ở cạnh cửa, mắt nhìn động tác của nàng, nhìn một hồi lâu, vốn tâm tình đang có chút lo lắng nhưng lại trở nên bình tĩnh một cách kỳ diệu, nhịn không được nhẹ giọng nói: “Tôi chưa bao giờ biết, nhìn người khác bận rộn trong nhà bếp lại có cảm giác tốt như vậy.”

Trầm Hàn Sanh ngẩn ngơ, dao thái trong tay dừng lại, chậm rãi nghiêm đầu, Diệp Tòng Y lược lược mái tóc dài, mỉm cười rồi đi đến.

Gương mặt xinh đẹp quen thuộc đến mức khắc sâu vào tận xương tủy kia đang càng ngày càng gần, đôi mắt trong suốt mang theo ý cười, ôn nhu như mặt hồ mùa xuân, làm cho người ta tâm tình nhộn nhạo. Trầm Hàn Sanh đứng đó, nghi hoặc về những năm tháng hạnh phúc nhất cuộc đời nàng, hoặc giả như đó chỉ là một giấc mộng huyền ảo, trong chớp mắt, bỗng dưng nàng quên mất bây giờ có phải buổi tối không, mình đang ở nơi nào, thế nhưng ma xui quỷ khiến nàng lại cầm một miếng cà chua đã thái đưa đến bên miệng Diệp Tòng Y, mà Diệp Tòng Y cũng không do dự, tự nhiên mở miệng tiếp nhận.

Nhà bếp đột nhiên trở nên thực im lặng, thực im lặng, dường như có thể nghe được âm thanh không khí lưu động, có thể nghe được âm thanh thời gian trôi qua.

Ý thức được hành động không ổn của mình, vẻ mặt Trầm Hàn Sanh lập tức trở nên mất tự nhiên, biểu tình của Diệp Tòng Y so với nàng cũng không kém là bao, cô luôn không quen hành động thân mật với người khác, vừa rồi xảy ra tình cảnh thân thiết như vậy, nên chính cô cũng kinh ngạc, cô hạ mí mắt, lông mi dài mà dày có chút bối rối run nhè nhẹ, khuôn mặt trơn bóng thanh khiết như ngọc trong nháy mắt cũng đỏ ửng.

Thật lâu sau, Trầm Hàn Sanh chậm rãi đánh vỡ trầm mặc: “Cà chua này... Tươi ghê.”

- Ừm. – Diệp Tòng Y nhẹ nhàng nhai vài cái rồi nuốt xuống, một chất lỏng thơm ngon chảy qua yết hầu, trong miệng vẫn còn lưu lại mùi cà chua thơm ngát, cô gật gật đầu, tự đáy lòng nói: “Đúng, rất tươi.”

Trầm Hàn Sanh cười cười, không nhắc lại nữa, xoay người tiếp tục bận rộn.

Diệp Tòng Y lúc này thầm nghĩ chút gì đó để nói, nhằm loại bỏ cảm giác bất an nho nhỏ trong lòng: “Cô... Dùng dao thật thành thạo, không chỉ nhanh mà độ dày mỏng cũng đều nhau, chẳng lẽ bây giờ làm bác sĩ, phải thuận buồn xuôi gió nghề đầu bếp mới được sao?”

Khóe miệng Trầm Hàn Sanh lộ ra vẻ tươi cười: “Cầm dao phẫu thuật và cầm dao thái thịt cũng giống nhau nhưng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, thực tế là thời gian tôi cầm dao thái thịt dài hơn.”

Diệp Tòng Y nghi hoặc nhìn nàng, Trầm Hàn Sanh nói: “Tôi trước đây thường xuyên tự mình nấu ăn.” Nói xong, đem thịt đã thái xong vào chảo dầu, trong chảo dầu lập tức vang lên tiếng “xèo xèo”, nàng cầm lấy xẻng, không một chút hoang mang đảo qua đảo lại, thảnh thơi cho vào chảo các loại gia vị, không khí trong nhà bếp bỗng nhiên tràn đầy mùi thức ăn và bánh rán dầu cuốn hút vị giác.

Diệp Tòng Y hỏi: “Mẹ cô dạy cô sao? Bà ấy khẳng định là nấu ăn vô địch.”

- Ừ, cũng có thể nói là tạm tạm.

Diệp Tòng Y nhìn bóng dáng gầy yếu của nàng, lại cười nói: “Ý cô là trò giỏi hơn thầy?”

- Không phải, lúc tôi học đại học, có một thời gian rất dài ở bên ngoài trường, đối với công phu nấu ăn cũng lợi hại hơn một chút. – Trầm Hàn Sanh nói đến đây, giọng hơi ngừng lại một lát, quay đầu nhìn cô một cái: “Cô sao không cùng Tiểu Phương bọn họ tâm sự, ở phòng khách thoải mái hơn nhà bếp chứ.”

- À, tôi quấy rầy đến cô sao? – Diệp Tòng Y thần sắc có chút áy náy.

Trầm Hàn Sanh lắc đầu nói: “Không phải thế...” Trong lúc nói chuyện, động tác trong tay cũng không chút ảnh hưởng, lấy thức ăn từ trong chảo ra

đĩa.

- Nếu không phải thế thì để tôi ở đây được rồi. – Diệp Tòng Y nhanh chóng nói, sau đó thanh âm dần thấp xuống: “Cho hai người bọn họ hưởng thụ thế giới riêng, hơn nữa, tôi thích ở cùng cô.”

Trầm Hàn Sanh ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn cô, Diệp Tòng Y thấy biểu tình của nàng, vội vàng giải thích: “Ý của tôi là, ở cùng cô có vẻ tự tại, lúc trước tôi có nói qua, vừa thấy cô, tôi liền có cảm giác rất thân thiết... Cảm giác giống như là đã từng quen.” Nói tới đây, cô thì thào nói: “Đúng, giống như đã từng quen biết, chính là cảm giác này...”

Trong lòng Trầm Hàn Sanh hơi chấn động, còn chưa trả lời thì Tiểu Phương từ cửa phòng bếp thò đầu vào: “Hàn Sanh, để lại một món cho tôi làm.” Lại đối với Diệp Tòng Y nói: “Tòng Y, Hà Na ở ngoài gọi cô đấy.”

Diệp Tòng Y nghe xong lời này liếc mắt nhìn Trầm Hàn Sanh một cái, có chút không tình nguyện đi ra ngoài, Tiểu Phương dựa vào cửa, khoanh tay nói: “Sao? Tôi đến đây cứu lửa cho em, bạn chí cốt thấy chưa.”

- Ủ hừ, ít nhiều anh cũng nhớ phía sau còn có tôi. – Trầm Hàn Sanh một bên vội vàng, một bên thản nhiên trả lời một câu.

Tiểu Phương có chút ngượng ngùng gãi đầu, thần sắc đột nhiên chuyển sang buồn rầu: “Hàn Sanh, em nói xem nên làm thế nào bây giờ?”

- Cái gì làm thế nào bây giờ?

- Hà Na lúc nào cũng nhớ đến Tòng Y, nếu như cô ấy cứ kêu Tòng Y đến đây thì làm sao? Tôi căn bản không tiện mở miệng cự tuyệt, bằng không cô ấy sẽ cảm thấy tôi là một nam nhân kỳ quái.

Trầm Hàn Sanh trầm mặc một chút, trong miệng phát ra tiếng thở dài nhẹ: “Kỳ thật... Kỳ thật gần đây tôi âm thầm tiếp xúc với Tòng Y vài lần.”

- Hà? Tại sao chứ? – Tiểu Phương rất kinh ngạc: “Em tiếp xúc với cô ấy làm gì?”

- Lần trước con gái cô ấy bệnh, cô ấy tìm tôi, sau đó... Sau đó lại là hai lần ăn cơm, còn mang theo con gái Tòng Y ra ngoài chơi. – Ánh mắt Trầm Hàn Sanh lộ ra tia buồn bực hiềm thấy: “Ai, tôi cũng không biết, cự tuyệt cô ấy tiếp cận là một chuyện rất khó, tôi đã từng làm, nhưng càng làm càng không tốt, càng làm càng vô lực!”

Tiểu Phương ngạc nhiên giương miệng: “Hàn Sanh, em không thể như vậy, em như vậy sẽ càng lún càng sâu, chính miệng em lúc trước đã nói, em nói...”

Trầm Hàn Sanh có chút nóng nảy đánh gãy lời hăn: “Đúng vậy! Tôi lúc trước đã nói sẽ không đi vào cuộc sống của cô ấy, sẽ không quấy rầy đến cuộc sống của cô ấy, nhưng Tòng Y đi vào cuộc sống của tôi, chúng tôi gặp nhau, một lần, hai lần... Tôi biết như vậy là không tốt, như vậy là không đúng, tôi đã cố gắng, tôi đã cố gắng thật bình tĩnh, làm bộ như tôi và cô ấy chẳng có gì cả, nhưng điều này quá khó khăn, càng ngày càng khó khăn, tôi căn bản không đành lòng nhìn thấy tia thất vọng trên khuôn mặt cô ấy, căn bản không thể cự tuyệt ánh mắt khẩn cầu của Tòng Y!”

Tiểu Phương ngơ ngác nhìn nàng, trong lòng đầy những lời khuyên giải, nhưng bỗng nhiên một chữ cũng không nói nên lời, Trầm Hàn Sanh phát tiết một trận, đè nén trong lòng bị tiêu trừ đi một ít, nàng nhìn Tiểu Phương, suy sụp bất lực nói: “Tôi biết như vậy là đang uống rượu độc giải khát, nhưng lòng tôi cũng vui vẻ chịu đựng, tôi không còn cách nào khác, tôi vẫn yêu cô ấy, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thay đổi.”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Thiếu Nữ Đang Yêu

Tiểu Phương im lặng một hồi lâu, nhẹ giọng nói: “Tôi vừa hỏi cô ấy, cô ấy nói năm tư đại học đã đính hôn, sau khi mất trí nhớ thì kết hôn, nói như vậy, dự đoán của em chính xác, cha mẹ Tòng Y, chồng cô ấy, thậm chí tất cả những người xung quanh đều lừa cô ấy.”

Trầm Hàn Sanh đưa tay tắt lửa, đem mặt chuyển qua một bên: “Tôi đã sớm biết nhất định là thế.”

Ánh mắt Tiểu Phương gắt gao nhìn nàng chăm chăm: “Em nếu còn yêu Tòng Y đến thế, không cam lòng như vậy, em có thể lựa chọn đấu tranh một chút nữa, đem tất cả sự thật nói cho cô ấy biết.”

Trầm Hàn Sanh khiếp sợ nhìn hẩn, thần sắc Tiểu Phương cũng vô cùng nghiêm túc: “Nếu em muốn thế, tôi sẽ giúp đỡ em, thật đấy! Mặc cho Tòng Y cùng chồng đã chung sống nhiều năm, mặc cho cô ấy đã có con, mặc cho hiện tại cô ấy hạnh phúc thế nào, mặc cho hậu quả không thể lường trước, nhưng em có quyền nói cho Tòng Y biết chân tướng, cô ấy cũng có quyền biết chân tướng.”

Trầm Hàn Sanh cắn chặt môi dưới, cảm xúc trong lòng dâng lên cuộn cuộn, sắc khí cũng nóng lạnh bất định, Tiểu Phương híp đôi mắt lại, bình tĩnh nhìn nàng: “Bằng không em chỉ có thể chịu đựng! Cách xa Tòng Y, hoặc lấy thân phận bạn bè để ở bên cạnh cô ấy, hai người vẫn tiếp tục giữ liên lạc, đem tình yêu của em giấu kín trong lòng, tôi biết như vậy đối với em rất tàn nhẫn, nhưng chân tướng đối với cô ấy còn tàn nhẫn hơn gấp vạn lần. Cho dù người Tòng Y yêu trước kia là em, em bảo cô ấy sau này phải thế nào? Cùng cha mẹ và chồng mình quyết liệt chiến đấu, lại mang đứa

con đến cùng sống với em sao? Hàn Sanh, em của năm đó vẫn là em, nhưng Tòng Y của năm đó đã không còn là Tòng Y, cuộc sống của em đơn giản đã thành hồi ức, cô ấy so với tưởng tượng của em có thể còn phức tạp hơn, hôn nhân và hai bên gia đình tạm thời để qua một bên, đề hết mọi thứ lên người đứa con gái, nên cái gì cũng không phải như em tưởng.”

Trầm Hàn Sanh không lên tiếng, khuôn mặt vốn tái nhợt lại càng không có một tia huyết sắc, suy nghĩ của Tiểu Phương, đã tàn nhẫn cắm vào tim nàng một dao: “Hàn Sanh, Tòng Y đã không còn nhớ rõ em, nói cách khác, không nhớ rõ chính mình thế nào lại yêu em, mà chồng cô ấy, là một nam nhân anh tuấn đầy sức quyến rũ, bọn họ kết hôn đã vài năm, chẳng lẽ em thật sự ngây thơ cho rằng, có thể cô ấy không yêu Tào Vân Tuấn sao?”

- Được rồi! – Trầm Hàn Sanh không nhịn được nữa đánh gãy lời hăn, khàn khàn giọng nói: “Tôi biết nên làm thế nào!”

Tiểu Phương nhìn vẻ mặt thống khổ của nàng, cuối cùng cũng không đành lòng: “Hàn Sanh, em nên học cách buông bỏ, cả cuộc đời em sẽ không chỉ có đoạn tình yêu này.” Hăn nhớ tới lời nói vô tình của Hà Na trước mặt mình, lại bồi thêm một câu: “Trịnh Duyệt Nhan là một cô gái không tệ.”

Trên mặt Trầm Hàn Sanh hiện lên một tia châm chọc, cười nói: “Biểu muội của Tòng Y? Vậy mà anh cũng có thể nghĩ đến.”

Tiểu Phương thẳng thắn nói: “Duyệt Nhan là cái gì của Tòng Y không quan trọng, quan trọng là cô ấy thích em, hơn nữa là một cô gái rất có chủ kiến.”

- Ý anh là Tòng Y không có chủ kiến?

Tiểu Phương nhún mày: “Nếu không em nói cho tôi biết, tại sao nào bộ Tòng Y bị va chạm, cũng chỉ quên sáu năm của em? Cái này trên y học gọi là Lựa chọn mất trí nhớ đúng chứ, em là bác sĩ, em càng hiểu rõ hơn tôi, trong tiềm thức cô ấy đã lựa chọn thỏa hiệp với cha mẹ, lựa chọn quên em!”

Trầm Hàn Sanh quay người đi chỗ khác, mỗi một nói: “Còn vài món chưa làm xong, anh ra ngoài trước đi, tôi làm ngay là được rồi.”

Tiểu Phương há miệng thở dốc, nhắm mắt lại, sau một lúc lâu, gật gật đầu: “Em tự mình ngẫm lại rõ ràng đi.” Xoay người đi ra ngoài.

Không quá lâu, đồ ăn từng đợt được mang lên bàn, Trầm Hàn Sanh qua cuộc nói chuyện vừa rồi, đã không còn khẩu vị gì, cũng may là Hà Na đem từng món thưởng thức hết một lần, đối với tay nghề của nàng vô cùng bái phục, nhưng cảm xúc của nàng vẫn không khá hơn. Hà Na mở chai rượu, kiểu gì cũng phải cho mỗi người uống một ly, tiếp mọi người uống rượu dùng bữa, bận rộn chết đi được, giống như tự khen mình là chủ nhân nơi này.

Diệp Tông Y cảm giác được Trầm Hàn Sanh có điểm bất thường, thừa dịp Hà Na cùng Tiểu Phương nói chuyện, nhìn không được nhẹ giọng hỏi: “Hàn Sanh, sắc mặt cô không tốt, làm sao vậy?”

Trầm Hàn Sanh không nhìn cô, dùng đũa gấp chút đồ ăn bỏ vào chén, cúi đầu thản nhiên nói: “Không có gì.”

- Thế...

- Ăn cơm đi, ăn nhanh về sớm một chút, Tuyết nhi còn ở nhà chờ cô.

Thái độ đột nhiên đậm nhạt của nàng làm Diệp Tông Y ngây người, cô liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó liền yên lặng ăn cơm, trong lòng lại rầu rĩ một cách kỳ quái, loại cảm giác này vô cùng khó chịu.

Chỉ có Hà Na tâm tình vô cùng tốt, nàng múa may đôi đũa trong tay, mặt mày hớn hở ba hoa chích chòe, mọi người ngẫu nhiên thuận miệng trả lời nàng vài câu, Tiểu Phương không nén nổi cảm thấy may mắn, may mắn vì có nàng ở đây, trên bàn cơm không còn không khí nặng nề.

Ăn cơm xong, theo ý Hà Na, mọi người ngồi ở phòng khách uống trà, tán gẫu trời trăng một chút, Tiểu Phương lại phản đối nói: “Còn tán gẫu trời trăng cái gì nữa, để hôm khác đi, ngày mai em còn phải đi làm.”

- Thật là mất hứng, đó không phải là chuyện của cái đồng hồ báo thức sao! – Hà Na bĩu môi, không tình nguyện nhìn Diệp Tòng Y, ánh mắt Diệp Tòng Y lại hướng về Trầm Hàn Sanh, Trầm Hàn Sanh nói: “Nghe theo Tiểu Phương đi, hôm nay cũng đã trễ, về sớm nghỉ ngơi chút đi, ngày khác lại gặp là được rồi.”

Hà Na thấy nàng lên tiếng, đành phải cầm lấy túi trên sofa: “Quên đi, chủ nhân đã hạ lệnh trục khách, chúng ta cũng không thể không biết xấu hổ mà ở lại.”

Trầm Hàn Sanh đành phải nói: “Tôi làm gì có nói vậy, là Tiểu Phương sẵn sóc em thôi.”

Diệp Tòng Y cũng trêu ghẹo: “Đúng đấy, em trở về cũng chỉ xuống một tầng lầu thôi, hai người trở về pha trà tán gẫu, cũng rất thú vị.”

Hà Na mặt đỏ lên, còn chưa nói tiếp, ánh mắt Diệp Tòng Y chuyển đến trên khuôn mặt Trầm Hàn Sanh, cười nói: “Tôi không dám chiếm dụng thời gian yêu thương cuồng nhiệt của đôi tình lữ, xem ra phải để cho chủ nhà vất vả tiễn tôi xuống dưới lầu rồi.”

Trầm Hàn Sanh ngẩn ra, liếc mắt nhìn Tiểu Phương một cái, miễn cưỡng cười nói: “Tôi nghĩ Hà Na sẽ không nhỏ nhặt đến độ không cho cô mượn Tiểu Phương xài chung một lát, cô xem này, nhà bếp còn một đồng hồ cần thu dọn, cô thông cảm nhé, tôi không đưa cô xuống được không?”

Tiểu Phương nghe nàng nói như vậy, biết nàng đã suy nghĩ thông suốt, yên tâm, vội vàng nói: “Tôi cũng muốn có cơ hội thể hiện ga lăng, Tòng Y, chúng ta đi thôi, không cần phải để ý Hà Na.”

Hà Na đứng lên nhéo lỗ tai hắn, cúi đầu uy hiếp: “Họ Phương kia, anh nói cái gì, nói lại cho tôi nghe lần nữa xem, nhìn thấy mỹ nữ là to gan liền ha?”

Diệp Tông Y ngây người ngẩn ngơ, thần sắc từ chờ mong biến thành thất vọng, cô nhìn Trần Hàn Sanh một lát, bỗng nhiên căn cứ môi, dẫn đầu đi ra cửa.

Vào thứ bảy, bà Trịnh đến đón Tào Ấu Tuyết đi chơi nửa ngày, toàn bộ buổi sáng của Diệp Tông Y nhàn nhã đến chán ngấy, liền chủ động gọi rủ Hà Na đi uống trà trưa, Hà Na vui vẻ đồng ý.

- Hà Na, nếu một nữ nhân đã gần ba mươi tuổi, bỗng nhiên trở nên giống một thiếu nữ ôm ấp tình cảm... – Diệp Tông Y một bên tự mình châm trà cho Hà Na, một bên cẩn thận cân nhắc từng câu từng chữ: “Ý của chị là, ở trước mặt một người, không điều khiển được cảm xúc của mình, giống như cô gái mười tám dễ khấn trương thẹn thùng, hơn nữa lòng dạ hẹp hòi, dễ hờn dỗi, đó là vì sao?”

Hà Na nhắm mắt lại, người thật kỹ mùi hương thơm ngát từ trong chén trà truyền đến, cầm lên uống một ngụm, thế mới không nhanh không chậm nói: “Nguyên nhân chỉ có một, đó là cô ấy thích người kia.”

- Hà?

Hà Na nở nụ cười, thoải mái ngả người trên sofa, trên mặt lộ ra biểu tình ngọt ngào: “Chuyện này em đã lĩnh hội quá đủ rồi, bởi vì khi em cảm thấy lúc đầu thích Tiểu Phương, thật giống như quay lại khoảng thời gian mỗi tình đầu, trước kia cùng nam nhân khác chưa từng như vậy.”

Diệp Tông Y không lên tiếng, chiếc ly dừng lại một chút giữa không trung, không uống, lại đặt xuống bàn. Sau mười hai giờ, ánh sáng mặt trời miễn cưỡng từ cửa sổ chiếu vào, rọi lên khuôn mặt cô, thấy được trên

khuôn mặt luôn luôn xinh đẹp diễm đạm lại có một tia bối rối chưa bao giờ có.

- Tòng Y, chị hỏi em cái này, lẽ nào... – Hà Na híp mắt, nửa giỡn nửa thật cười nói: “Tào đại luật sư gặp phải bi kịch?”

Diệp Tòng Y vội vàng khống chế tinh thần, khuôn mặt tràn ra một nụ cười bình tĩnh, hỏi lại nói: “Em cảm thấy sao?”

Hà Na nghe cô nói như vậy, nghi ngờ vừa nổi lên trong lòng liền bị đánh tan: “Hừ hừ, em đương nhiên hi vọng người có cảm giác đó không phải là chị, hiện tại em rất vất vả mới bắt đầu tin tưởng tình yêu, nếu ngay cả xứng đôi như hai người cũng xuất hiện bên thứ ba, không phải đã kích lòng tin của em sao?”

- Làm sao có thể có chuyện đó. – Ánh mắt Diệp Tòng Y nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thào nói: “Thế cũng... Thật lạ.”

Mang theo nhiều túi chiến lợi phẩm về nhà thì đã gần chín giờ, Diệp Tòng Y lấy chìa khóa ra mở cửa nhà, lại nhìn thấy Tào Vân Tuấn ngồi ở trên sofa, ôm lấy Tào Ấu Tuyết đang xem Cừu vui vẻ và Sói xám.

* Cừu vui vẻ và Sói xám: Phim hoạt hình dài tập của Trung Quốc, là hình mẫu thành công cho nền hoạt hình Trung Quốc.

Vừa nghe tiếng mở cửa, Tào Ấu Tuyết đã giẫy khỏi vòng tay của Tào Vân Tuấn, nhảy xuống hướng cô chạy tới: “Mẹ ơi.” Tào Vân Tuấn cũng đứng lên, khuôn mặt đầy tươi cười nói: “Tòng Y, em về rồi.”

Diệp Tòng Y nhìn con gái đang chạy đến, trên mặt lộ ra biểu tình yêu thương, tay ôm lấy cô bé, nhìn nhìn váy ngủ trên người cô bé: “Cục cưng, đi giúp con tắm rồi?”

- Dạ. – Tào Ấu Tuyết đưa tay sờ sờ túi lớn trong tay cô: “Mẹ ơi, mẹ có mua cho con cái gì không?”

Diệp Tông Y hôn lên khuôn mặt mũm mĩm của cô bé: “Mẹ mua cho Tuyết Nhi quần áo mới, ngày mai để dì thay cho con nha, giờ con cho dì xem xem, hỏi dì có đẹp không, được không?”

- Dạ. – Tào Ấu Tuyết vô cùng vui vẻ, tiếp nhận cái túi, chậm chậm chạy thẳng vào phòng tìm bảo mẫu A Lan. Diệp Tông Y xoay người lên lầu, Tào Vân Tuấn nhắm mắt theo đuôi cô, cô vừa mở cửa phòng liền vươn tay đóng cửa, Tào Vân Tuấn đưa tay ngăn lại, hẩn nhìn Diệp Tông Y, thần sắc rất rầu rĩ: “Tông Y, em rốt cuộc muốn giận bao lâu nữa?”

Diệp Tông Y không để ý đến hẩn, lập tức đi vào trong phòng, buông đồ đạc trong tay, Tào Vân Tuấn đóng cửa lại, thở dài: “Từ sau chuyện lần trước, anh đã tỉnh táo lại, anh biết không chỉ lần trước, em thật ra bất mãn với rất nhiều chuyện anh làm, tất cả đọng lại nên cùng với lần này phát tiết. Anh biết mình sai rồi, trong khoảng thời gian vừa qua, anh luôn bận rộn chuyện tổ tụng, bận rộn hít thở không thông, nhưng bởi vì em giận anh, nên anh mỗi ngày đều không thể tập trung tinh thần và thể lực để làm việc, anh gửi hoa, anh dỗ dành, tất cả em đều hờ hững, em biết là em làm thế anh khó chịu lắm không?”

Mặt Diệp Tông Y chuyển sang một bên, mím môi không lên tiếng, Tào Vân Tuấn đến bên người cô, hai tay đỡ lấy bả vai cô, thấp giọng nói: “Vợ à, đừng trách anh nữa, anh đồng ý với em, anh sẽ từ từ sửa chữa được không?”

Diệp Tông Y thấp giọng nói: “Anh buông ra trước, em muốn đi tắm rửa.”

Tào Vân Tuấn nóng lên, thanh âm cơ hồ mang theo tia cầu khẩn: “Tông Y, chẳng lẽ em còn muốn tra tấn anh như vậy sao? Em còn muốn lạnh lùng

với anh bao lâu?”

- Em đã không trách anh nữa. – Diệp Tòng Y nhìn dáng vẻ sốt ruột khẩn trương của hần, tâm dần dần mềm xuống.

Ánh mắt Tào Vân Tuấn lộ ra tia vui sướng sáng lạn, lập tức nói: “Thế... Anh bây giờ mang đồ đạc của em về lại phòng ngủ của chúng ta được không?”

Diệp Tòng Y lắc lắc đầu: “Ngày mai rồi nói sau, Vân Tuấn, trước hết anh buông ra, em phải đi tắm rửa một cái.”

Tào Vân Tuấn ngẩn ra, thả tay xuống, có chút không cam lòng nói: “Vậy được rồi, vậy ngày mai chúng ta nói sau.”

Tắm xong sạch sẽ, thay váy ngủ, Diệp Tòng Y vừa mở cửa thư phòng ra, lập bị một cái ôm rắn chặt quăn lầy, cô sợ đến mức cơ hồ phát ra tiếng run rẩy, nhưng không đợi cô kêu lên, đôi môi đã bị một đôi môi nóng bỏng chặn lại, rốt cuộc không thể phát ra âm thanh gì.

Đèn nhanh chóng bị tắt, cả phòng tràn ngập trong bóng đêm, Tào Vân Tuấn rốt cuộc cũng buông lòng môi cô ra, Diệp Tòng Y thở hỗn hển, trong lòng vừa sợ vừa giận: “Vân Tuấn, đừng làm vậy!”

- Vợ yêu, đừng kêu lên, A Lan và Tuyết Nhi đang ở dưới lầu. – Tào Vân Tuấn một bên cúi đầu dụ dỗ cô, một bên cuồn cuộn hôn lên mặt cô, hôn lên cổ cô, thanh âm nỉ non như đang áp chế dục vọng: “Tòng Y, anh rất nhớ em, anh muốn làm như vậy lâu rồi, chúng ta lâu như vậy không ở bên nhau, em cũng muốn, không phải sao?” Nói xong, hần ôm cô, cùng nhau nhào đến chiếc giường trong thư phòng.

- Không cần, tôi không thích như vậy! – Diệp Tòng Y trong lòng nảy lên một cảm giác nhục nhã, giãy giụa vô ích, thanh âm theo bản năng càng thấp xuống.

- Vợ yêu, đừng cự tuyệt anh, tha thứ cho anh, về sau anh nhất định sẽ sửa. Để anh yêu em thật tốt, để cho những khó chịu lúc đó vĩnh viễn trở thành dĩ vãng đi được không? – Tào Vân Tuấn vừa mơ hồ nói, vừa vươn tay ném áo ngủ của cô qua một bên, một thân tiến nhập vào cô, tay Diệp Tông Y nắm chặt lấy ra trái giường, hai dòng nước mắt từ khóe mắt không tiếng động tràn ra.

Thật lâu sau, căn phòng lại an tĩnh trở lại.

Thân thể của Diệp Tông Y và Tào Vân Tuấn chiếm lấy một góc giường, giữa mỗi người có một khe hở, Diệp Tông Y thấp giọng nói: “Anh đi ra ngoài.”

Tào Vân Tuấn không nghĩ tới kết quả lần này lại biến thành như vậy, lắp bắp nói: “Tông Y... Thực xin lỗi.”

Trong thư vòng rộng rãi, thanh âm Diệp Tông Y nghe có vẻ trống rỗng kỳ lạ: “Mỗi lần tôi tức giận, chỉ cần tôi hơi biểu hiện thỏa hiệp một chút, anh luôn có ý đồ dùng cách này để hóa giải cơn tức giận của tôi thêm một bước, cũng không quản tôi có muốn hay không. Nếu tôi nói đối với hành vi của anh như vậy không có cảm giác, hiện tại còn rất ghét, tôi không biết nên nói anh không hiểu nữ nhân hay nói anh không hiểu tôi, Vân Tuấn, có đôi khi khoảng cách thân thể có thể kéo gần khoảng cách tâm hồn, nhưng có đôi khi lại hoàn toàn phản tác dụng.”

Tào Vân Tuấn nghe xong lời này, đầu như bị đổ xuống một gáo nước lạnh, vội vàng giải thích: “Tông Y, anh chỉ là rất nhớ em, anh...”

Tay hắn định chạm vào bả vai Diệp Tông Y, Diệp Tông Y như gặp phải rắn rết nói: “Anh rút ra ngoài.” Tay Tào Vân Tuấn dừng lại ở giữa không trung, qua một hồi lâu, hắn đứng dậy mặc quần áo, thấp giọng nói: “Em... Nghỉ ngơi cho tốt.” Quay đầu nhìn cô một cái rồi mở cửa đi ra ngoài.

Trong lòng Diệp Tòng Y cảm thấy vô cùng ủy khuất, nước mắt cuộn cuộn không dứt ào ạt tràn ra ngoài, làm thấp ướt chiếc gối lớn. Tào Vân Tuấn không phải lần đầu tiên như vậy, trước kia cô cũng không thích, nhưng vẫn là cam chịu, ngay cả chính cô cũng không nghĩ đến, lần này bản thân mình lại phản ứng lớn như vậy, phản cảm như vậy, thậm chí ghét đến cả tình cảnh.

Nằm trên gối đầu khóc một hồi lâu, lại nhớ đến chuyện vừa rồi, không muốn một giây một phút nào ở căn phòng này nữa, đứng lên thay quần áo, nhìn chằm chằm chiếc chìa khóa xe trên đầu giường một lát, tay gặt gao nắm lấy mang đi.

Tiếng chuông đi động một lần nữa vang lên, Trầm Hàn Sanh tựa vào đầu giường, nhắm mắt lại, trong lòng vô thức đếm số tiếng chuông, một, hai, ba,... Mười, mười một... Hai mươi... Ba mươi...

Vang lên hơn ba mươi tiếng, lại còn không sồn lòng tiếp tục vang, ý chí Trầm Hàn Sanh rốt cuộc đều bị tan rã, đưa tay lên cầm di động trên giường: “A lô?”

- Hàn Sanh... - Điện thoại truyền đến một thanh âm nghẹn ngào.

Trầm Hàn Sanh trong lòng cả kinh, từ trên giường ngồi dậy: “Cô làm sao vậy?”

- Tôi... Tôi đang ở dưới lầu nhà cô.

Trầm Hàn Sanh nằm di động, ngây người, bỗng nhiên vọt bước ra khỏi phòng ngủ. Ra khỏi nhà, vào thang máy, xuống lầu, động tác của nàng rất nhanh.

Bên ngoài cơn mưa nhỏ tí tách tí tách rơi xuống, bụi mưa lạnh như băng phủ vào mặt, nhưng Trầm Hàn Sanh không có cảm giác gì, nàng đứng đó, ánh mắt như chỉ nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp yếu đuối cách mình vài chục

bước, nàng thở gấp, kiềm hãm dục vọng muốn tiến lên ôm cô vào lòng, chậm rãi bước về phía trước, Diệp Tòng Y cũng không chờ nàng đến gần, đột nhiên chạy nhanh tới một cách lạ lùng, nhào vào lòng nàng.

Chương 22: Nụ Hôn Đột Ngột

Trong phòng, ấm áp hòa cùng vui vẻ, Diệp Tòng Y ngâm bồn nước nóng, thay bộ áo ngủ cotton của Trầm Hàn Sanh. Cô ngồi ôm gối, có chút mệt mỏi, nhưng lại thoải mái nằm trên sofa, khép nửa đôi mắt, khẽ động những cựa không hẳn là động.

Trầm Hàn Sanh bưng một chén canh gừng nóng hồi từ nhà bếp đi ra, ngồi trước mặt cô, nhẹ giọng nói: “Nào, uống canh gừng chống cảm lạnh.”

Đôi mắt xinh đẹp của Diệp Tòng Y mở ra, hơi hơi nhúu đôi mi thanh tú: “Tôi không thích mùi gừng.”

Trầm Hàn Sanh kiên nhẫn dụ dỗ nói: “Nhưng cô bị mắc mưa, cố gắng uống một chút đi, nhé?”

- Tôi không muốn uống.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Diệp Tòng Y liền ý thức câu nói vừa rồi có chút làm nũng, trong trí nhớ của cô, cô đối với Tào Vân Tuấn, thậm chí là đối với cha mẹ mình đều chưa từng như vậy. Cô hạ mi xuống, không dám nhìn biểu tình của Trầm Hàn Sanh, chỉ thấy mặt mình đã bắt đầu nóng lên.

Trầm Hàn Sanh cảm xúc phập phồng, nét mặt cũng không lộ vết tích, nàng không hề nói thêm lời nào, múc một muỗng canh gừng, thổi thổi, đưa đến bên miệng Diệp Tòng Y. Diệp Tòng Y chung quy vẫn ngượng ngùng, uống xong ngồi dậy, thấp giọng nói: “Để tôi tự uống được rồi.” Trầm Hàn Sanh liền đem chén đưa cô, cô tiếp nhận, không nói không thích mùi gừng nữa, tự mình đem từng muỗng nhỏ nhất từng muỗng nhỏ nhất đưa vào trong miệng.

Trầm Hàn Sanh lẳng lẳng nhìn cô, bỗng nhiên không nhịn được vươn tay chạm vào mái tóc đang rũ xuống của cô, vén qua sau ót, hai người liếc mắt nhìn nhau, ý thức được ánh mắt của đối phương có chút triền miên, liền nhanh chóng dời đi. Diệp Tòng Y tiếp tục cúi đầu ăn canh, Trầm Hàn Sanh lại bị một khối hồng ngân trên cổ cô chú ý, sắc mặt trong nháy mắt trở nên cứng ngắc.

Không ai nói gì nữa, nhưng không khí lại lặng yên phát sinh biến hóa, không còn ái muội như trước nữa.

Chờ Diệp Tòng Y uống canh xong, Trầm Hàn Sanh liền đem chén vào nhà bếp thu dọn, khi nàng đi ra, nàng chỉ chỉ vào phòng mình: “Đêm nay cô vào đó ngủ đi.”

- Cô ngủ ở đâu?

- Tôi ngủ sô pha.

Diệp Tòng Y ngần ra, Trầm Hàn Sanh bổ sung nói: “Nhà tôi chỉ có một cái giường.” Diệp Tòng Y bất an nói: “Thế... Vẫn là tôi nên ngủ sô pha.”

Trầm Hàn Sanh thần nhiên cười: “Tôi bình thường vẫn thường xuyên qua đêm trên sô pha, vào giấc ngủ còn nhanh hơn so với trên giường.” Nói xong, nàng đi vào phòng, cầm ra một cái chăn trải lên sô pha.

- Hàn Sanh?

- Ừm? – Trầm Hàn Sanh ngưng động tác nghiêng đầu nhìn cô.

Diệp Tòng Y nhìn nàng, thần sắc chần chờ: “Đêm nay tôi đột nhiên đến tìm cô, sao cô không hỏi tôi nguyên nhân?”

Trầm Hàn Sanh nhấp mí môi, nói: “Tôi không cần biết nguyên nhân.” Cúi đầu tiếp tục trải chăn. Diệp Tòng Y nghe xong lời này, trong lòng tựa

hồ nhẹ nhóm thở dài một hơi, nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Bây giờ cô chuẩn bị ngủ chưa?”

- Rồi, ngày mai tôi phải trực.

Diệp Tòng Y đứng dậy nhẹ giọng nói: “VẬY... Tôi cũng đi ngủ.”

- Ừm, ngủ ngon. – Trầm Hàn Sanh lên tiếng, nhưng không quay đầu, Diệp Tòng Y đứng tại chỗ trong chốc lát, đi vào phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

- Quản lý Diệp. – Một cô gái khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi gõ cửa văn phòng của Diệp Tòng Y, sau đó đi vào, đem mấy phần tư liệu cho Diệp Tòng Y: “Đây là Tổng giám đốc tự mình chọn trong số những người nộp đơn tuyển dụng, để cô sắp xếp thời gian ngày mai phỏng vấn bọn họ.”

Diệp Tòng Y gật gật đầu: “Tôi đã biết, cô cứ đặt ở đây.”

Cô gái kia còn nói: “Vé máy bay ngày một cô đi Quảng Châu tôi đã đặt xong cả rồi, theo yêu cầu của cô, buổi sáng bay, mười giờ rưỡi.”

- Tốt lắm.

Cô gái kia không còn việc gì khác, xoay người đi ra ngoài. Diệp Tòng Y ngả người về phía sau, ánh mắt vô thần nhìn ra các đồng nghiệp đang vội vàng qua lại ngoài bức tường thủy tinh kia, bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài.

Đã hơn một tuần, kể từ đêm ở nhà nàng, đã hơn một tuần không gặp, nhưng gương mặt tái nhợt kia, đôi mắt u buồn kia trong tâm trí càng ngày càng rõ ràng, cô chưa từng nghĩ đến, hóa ra tư niệm về nàng lại mạnh liệt đến như vậy.

Diệp Tòng Y nhắm mắt lại, tay nhẹ xoa thái dương, đều là người trưởng thành rồi, đã nên sớm nghĩ tới, cô đối với một nữ nhân sinh ra cảm giác

khác thường, cô, thích nàng...

Điều này dường như có chút kỳ quái, nhưng lại cứ thế khuếch trương. Các cô như hai người xa lạ gặp nhau trên đường, chỉ gặp nhau vài lần, cô liền ấn tượng với Hàn Sanh, khi lần đầu gặp có cảm giác thân thiết, một lần lại một lần muốn đến gần, lần đi leo núi đó, nhìn nàng bằng ánh mắt luống cuống, ở nhà bếp của nàng, nàng đút cho cô ăn cà chua vô cùng thân thiết, càng khỏi nói đến buổi tối hôm đó, hai người ôm nhau trong mưa, còn đối diện nhau bằng ánh mắt ôn nhu triền miên, vì sao khi cô tâm tình không tốt, người đầu tiên nghĩ đến là nàng, mà không phải Hà Na hay những người khác?

Mà nàng thì sao? Nàng đối với cô lúc lạnh lúc nóng, chột xa chột gần, có phải cũng có nguyên nhân giống nhau?

Không thể nào lấy cớ chỉ là bạn bè ra để lừa dối mình được nữa. Tuy nhiên, nên làm gì đây? Cho đến bây giờ cô không hề nghĩ đến chuyện này sẽ xảy ra với mình, cô thậm chí đã kết hôn, sinh con, trời cao là đang đùa giỡn với cô sao?

Có lẽ lần đi công tác Quảng Châu sắp tới này, hẳn là nên đem chuyện này giải quyết hết, thừa dịp tình cảm của các cô lúc này chỉ là cảm giác, vẫn còn ở giai đoạn hiển sơn lộ thủy, nên giải quyết hết không để lại dấu vết. Ngồi đầy nửa ngày, Diệp Tòng Y quyết định để lý trí lên hàng đầu, có chút thống khổ đưa ra quyết định này.

*Hiển sơn lộ thủy: Chưa biểu hiện ra, vẫn còn mờ nhạt.

Có lẽ đã lâu không liên lạc, Trầm Hàn Sanh thấy bóng dáng Diệp Tòng Y đứng ngoài cửa, một tia kinh ngạc ngoài ý muốn chột lóe lên, nàng một bên nghiêng người nhường đường cho cô đi vào, một bên khách khí hỏi: “Ăn cơm tối chưa?”

- Rồi. – Diệp Tòng Y trả lời tựa hồ có chút không yên lòng.

Khi ngồi trên sofa, trong lòng Diệp Tông Y dâng lên một tia ấm áp không hiểu nổi, cô phát hiện mình đối với căn hộ nhỏ của Trần Hàn Sanh rất thích, rất hài lòng. Nghĩ đến có thể sau này không thể đến nơi này, con người trong suốt của cô đột nhiên trở nên ảm đạm.

Trần Hàn Sanh pha cho cô một ly chanh nóng, sau ngồi xuống bên cạnh cô.

Ánh mắt Diệp Tông Y đánh giá xung quanh: “Tôi cũng chưa nói với cô, tôi là người thích sạch sẽ, từ lần đến nhà cô, ấn tượng của tôi dành cho cô lại tăng thêm một chút, nói là hoàn toàn hài lòng cũng không sai là mấy.”

- Ồ? – Trần Hàn Sanh nhìn nhìn cô: “Hồi trước ít hơn vài phần, thế bị trừ ở chỗ nào vậy?”

- Có đôi khi cô rất lạnh nhạt.

Trần Hàn Sanh sửng sốt, Diệp Tông Y tự giác nói nhanh, trong lòng ảo não một hồi, lời dạo đầu hoàn toàn bỏ xa ý định ban đầu hôm nay mình đến đây, cô hắng giọng, tiếp tục nói: “Chồng tôi cũng thích sạch sẽ.” Bình thường cô ở trước mặt người ngoài đều gọi là Tào Vân Tuấn, lúc này nói ra hai chữ chồng tôi, bản thân thấy một trận mất tự nhiên không hiểu nổi.

Trần Hàn Sanh hơi hơi nheo mắt lại, nhìn cô không nói lời nào.

- Tôi trước kia có nói với cô về chồng tôi không?

- Không có.

- Cô có muốn nghe một chút về chuyện của chúng tôi không? – Diệp Tông Y cố gắng biểu hiện vui vẻ một chút, tự nhiên một chút.

Trần Hàn Sanh thản nhiên nói: “Tùy cô.”

- Ừm, chồng tôi... Anh ấy hơn tôi hai tuổi, chúng tôi từ nhỏ đã biết nhau. Ba tôi và cha anh ấy là đồng sự, mẹ chúng tôi là bạn hồi trung học, cho nên gia đình hai bên rất thân thiết. Ba mẹ tôi luôn luôn rất thích anh ấy, cha mẹ anh ấy lại không cần phải nói, cơ hồ mỗi lần gặp tôi, đều hay nói giỡn muốn tôi về sau làm con dâu họ.

Nói tới đây, Diệp Tòng Y liếc mắt nhìn Trầm Hàn Sanh một cái, thấy vẻ mặt bình tĩnh của nàng, tựa hồ như đang nghe rất nghiêm túc, trong lòng cô bỗng nhiên có cảm giác khó chịu quái lạ mãnh liệt, qua một hồi lâu, mới tiếp tục nói: “Khi đó, tôi gọi anh ấy là anh trai, anh Vân Tuấn, anh ấy cũng trân trọng tôi như em gái. Tôi thích ăn gì, anh ấy đều nhớ rõ, chỉ cần nhà anh ấy có, anh ấy sẽ vội vàng mang đến cho tôi, có một lần, cha anh ấy từ ngoại địa trở về, mang về một hộp chocolate cho anh ấy, anh ấy lại mang đến cùng ăn với tôi, chơi cùng chúng tôi có một tên mập, anh ấy không chịu chia cho cậu ta, thế là nhóc mập kia giận, nói là anh ấy đối tốt với tôi như vậy là vì tôi là vợ anh ấy, sau đó làm tôi tức giận khóc lên, anh Vân Tuấn liền cùng cậu ta đánh một trận, kết quả là cả đầu cũng chảy máu.”

Trầm Hàn Sanh nghe đến đó, sắc mặt không chút thay đổi nói: “Tình cảm thanh mai trúc mã đúng là làm người ta hâm mộ.”

Diệp Tòng Y mỉm cười: “Sau đó chúng tôi dần lớn lên, hiểu được tình cảm nam nữ có khác, hơn nữa sợ người khác trêu chọc, không thân mật như trước nữa, nhưng bởi vì quan hệ trong nhà vẫn tốt, lại học cùng trường, vẫn thường xuyên gặp mặt. Khi tôi học lớp mười, sinh nhật anh ấy, tôi để tâm lựa chọn quà, tự mình đưa đến nhà cho anh ấy, ai biết ngày đó, anh ấy đóng cửa phòng, thực kích động lôi kéo hai tay tôi nói anh ấy thích tôi, anh ấy nói không cần tôi đáp trả, anh ấy vẫn chờ tôi, chờ tôi lớn lên.”

Trầm Hàn Sanh cắn chặt răng, tay đặt trên đầu gối không tự chủ mà siết chặt lại.

- Sau đó, anh ấy thường xuyên viết thư tình cho tôi, mãi cho đến khi anh ấy học đại học ở tỉnh ngoài. Anh ấy ở trong thư cổ vũ tôi học tập, nói ra tình yêu say đắm với tôi và nhớ nhung, hơn nữa bảo tôi không cần lo lắng, không cần do anh ấy to gan thổ lộ mà bị dọa, anh ấy cũng nói anh ấy có đủ kiên nhẫn chờ tôi thích anh ấy. – Diệp Tòng Y nhú mày, biểu tình tựa hồ chìm trong hồi ức, thanh âm ngưng lại một chút, lại chậm rãi nói tiếp: “Sau khi học đại học, nguyện vọng của anh ấy thành sự thật, chúng tôi rất cuộc cũng trở thành một đôi yêu nhau, hơn nữa lại đính hôn trước sự chứng kiến của cha mẹ, sau khi tôi tốt nghiệp một năm, chúng tôi kết hôn, hợp thành một gia đình nhỏ.”

- Rất nhiều người xung quanh hâm mộ chúng tôi, hâm mộ hai bên gia đình quan hệ tốt như vậy, hâm mộ chúng tôi là tình yêu thanh mai trúc mã, hâm mộ chúng tôi ngoại hình xứng đôi, hâm mộ chúng tôi có Tuyết Nhi thông minh đáng yêu. – Diệp Tòng Y nhắc đến con gái, trên mặt không khỏi lộ ra một chút tươi cười ngọt ngào.

Trầm Hàn Sanh trong lòng ần ần đau, đôi con người u buồn tối tăm như ao tù nước đọng.

- Là một nữ nhân, tôi thật sự cảm thấy thỏa mãn, Hà Na luôn nói tôi số tốt, nói đến người khác đều tha thiết mơ ước, tôi lại không phí tí sức nào lại có thể dễ dàng chộp vào tay, quả thực không có một chút ngăn trở. – Diệp Tòng Y nghiêng đầu, nhẹ nhàng nghiêm túc nói: “Tôi thật sự yêu chồng mình, thật sự yêu con gái mình, vì gia đình bé nhỏ của chúng tôi, tôi nguyện hi sinh tất cả, nguyện trả giá mọi thứ.”

Trầm Hàn Sanh nghe xong những lời này, trong đầu một trận “ong ong” rung lên. Lời nói lạnh như băng của Tiểu Phương như vọng lại bên tai nàng: “Hàn Sanh, Tòng Y đã không còn nhớ rõ em, nói cách khác, không nhớ rõ chính mình thế nào lại yêu em, mà chồng cô ấy, là một nam nhân anh tuấn đầy sức quyến rũ, bọn họ kết hôn đã vài năm, chẳng lẽ em thật sự ngây thơ cho rằng, có thể cô ấy không yêu Tào Vân Tuấn sao?” Huyết dịch Trầm

Hàn Sanh dần trở nên lạnh lẽo, cả người đều bắt đầu phát run, trong lòng một thanh âm đang rít gào, lặp đi lặp lại một câu: “Cậu ấy đã không nhớ rõ tôi, không còn yêu tôi, cậu ấy đã yêu Tào Vân Tuấn!” Nàng càng nghĩ càng kích động, càng nghĩ càng thấy ghen tị đến phát cuồng, một thời gian dài áp lực thương tâm và phẫn nộ tới nay, đủ loại cảm xúc trong lồng ngực đẩy lên sóng gió ngập trời.

Diệp Tòng Y nhận thấy được vẻ mặt nàng dị thường, ánh mắt dần trở nên kinh ngạc lo lắng, cô nhìn nàng, cẩn thận dò hỏi một câu: “Hàn Sanh, cô sao vậy?”

Trầm Hàn Sanh bị cô gọi một tiếng, chậm rãi quay đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm cô, Diệp Tòng Y không kịp nghĩ gì, sờ sờ tay nàng, sốt ruột hỏi: “Tay cô lạnh quá, cô có làm sao không...”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tôi Vĩnh Viễn Không Hối Hận

Đôi môi lạnh lẽo lại dị thường mềm mại, quanh quẩn trong mũi dường như còn có chút mùi thơm ngát của hoa cỏ... Hết thấy đột nhiên phát sinh như vậy làm cho Diệp Tòng Y không kịp phản kháng, tâm trí nháy mắt trở nên lơ mơ. Hết thấy lại quen thuộc như vậy, quen thuộc như đã trải qua cảnh tượng tương tự ngàn ngàn vạn vạn lần, lòng cô cũng không trỗi lên tia chán ghét hay thậm chí là ý niệm bài xích trong đầu. Hô hấp mang theo hơi ấm của cả hai dồn dập phủ lên mặt, da thịt trắng nõn như ngọc nhiễm một tầng đỏ kiêu diễm, nhiệt độ thân thể kịch liệt tăng cao, mà trong trái tim lại như mặt hồ kết một tầng băng mỏng, thoát cái một mùa xuân vạn vật hồi sinh, sau đó được một trận gió ấm dào dạt ngày hè nhẹ nhàng ôn nhu phát quá, khối băng dần dần hòa tan, hàn ý dần dần bị xua đi, vốn là mặt hồ phẳng lặng lại khẽ động một tầng gợn sóng... Thân thể Diệp Tòng Y trở nên mềm nhũn, cả người sa vào giữa mê muội và hoang mang, có lẽ đầu óc vẫn còn tồn tại một tia lý trí quấy phá, cô hai tay nắm chặt, chống đỡ thân thể Trầm Hàn Sanh, nhưng đôi lông mi dài không tự chủ được chậm rãi hạ xuống, bao trùm bởi đôi mắt ý loạn tình mê.

Nhưng nụ hôn quen thuộc như khắc vào trong cốt đã lâu không chạm vào cũng không làm cho Trầm Hàn Sanh được an ủi, cho dù Diệp Tòng Y giờ phút này biểu hiện có thể nói là ôn thuận. Tương phản, lửa giận trong lòng nàng đang chậm rãi khuếch tán, càng đốt càng cháy mãnh liệt, phần nộ dời núi lấp biển làm cho nàng mất đi bình tĩnh và lý trí, vốn ôn nhu lưu luyến hôn lại dần dần trở nên kịch liệt và bá đạo nói không nên lời, là loại phương thức chiếm đoạt tất cả, như tràn ngập một loại cảm giác bị thương tuyệt vọng, giống như nàng muốn cùng dưới thân nhân liễu chết triền miên, hòa hợp thành một.

Môi và đầu lưỡi truyền đến cảm giác đau, làm cho Diệp Tòng Y dần dần tỉnh táo lại, thần trí khôi phục trấn tĩnh, vốn bị khơi mào lại nhanh chóng lắng xuống, cô đột nhiên trợn to ánh mắt tràn đầy khủng hoảng, phản ứng đầu tiên chính là đẩy người Trầm Hàn Sanh ra, nhưng người nọ vẫn gắt gao ôm cô, một chút cũng không chịu buông tay, cô muốn hô lên gì đó, nhưng Trầm Hàn Sanh cũng như bóng với hình, môi lưỡi cùng cô gắt gao dây dưa một chỗ. Trải qua mấy phen giãy giụa cũng không có một chút tác dụng, Diệp Tòng Y dưới tình thế cấp bách, bỗng nhiên hung hăng cắn xuống đầu lưỡi Trầm Hàn Sanh, sau đó dùng toàn thân đem nàng đẩy ra.

“Ầm” một tiếng, lưng Trầm Hàn Sanh đánh thật mạnh vào mặt bàn trà, nàng bất chấp đau đớn trên người, nâng lên đôi mắt thống khổ, không dám tin nhìn gương mặt xinh đẹp hốt hoảng trước mắt kia, nàng nửa quỳ trên mặt đất, môi run nhè nhẹ, tựa hồ muốn nói gì, nhưng không phát ra nửa điểm thanh âm. Hai người đối diện nhau, kịch liệt thở hỗn hển, sau đó, nàng liền nhìn đến hai hàng nước mắt trong suốt từ đôi mắt Diệp Tòng Y chậm rãi mạnh mẽ tiến ra, Trầm Hàn Sanh cảm thấy nơi mềm mại nhất trong lòng như bị con dao sắc bén nhất xẹt qua, đau đến mi tâm nàng lập tức nhắm lại. Nàng chậm rãi đứng thẳng dậy, trên mặt mang tia cầu xin và an ủi, tay hướng Diệp Tòng Y đưa đến.

Bàn tay nàng khó khăn xoa xoa mặt cô, trong nháy mắt căn phòng lại vang lên “chát” một tiếng, trên mặt Trầm Hàn Sanh lập tức truyền đến một cảm giác nóng hừng hực, nàng mở to hai mắt, lẳng lặng chăm chú nhìn cô một lúc lâu, sau đó chậm rãi cúi đầu.

Diệp Tòng Y động thủ bạt tai này, cũng ngỡ ngàng, trong lòng như bị cái gì đó đâm vào, hung hăng đau một chút, nước mắt trong mắt lại một giây mãnh liệt tràn ra, cả người cô bỗng nhiên trở nên như điên mất, hướng Trầm Hàn Sanh kích động kêu to: “Cô... Cô vô sỉ! Cô... Như thế nào có thể làm chuyện này?! Tôi đã có chồng, có con, cô cho tôi là cái gì?!”

Trầm Hàn Sanh biểu tình chờ đợi, ngồi xổm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, tùy cô hô mắng.

- Trầm Hàn Sanh, tôi cho cô là một người phẩm hạnh nghiêm chỉnh, tôi xem cô là bạn bè, cô lại... Cô lại... Làm cho người khác thất vọng như vậy... – Diệp Tông Y nước mắt trên mặt đan xen, môi không ngừng run run kích động, có điểm nói năng lộn xộn, cô thậm chí đã quên mình giờ phút này đang ở nơi nào, rơi nước mắt nói: “Cô rút ra ngoài cho tôi, tôi... Không bao giờ muốn gặp cô nữa!”

Trầm Hàn Sanh chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thật sâu Diệp Tông Y, trên mặt bỗng nhiên hiện lên một tia cười bi thương, mở miệng nói: “Tông Y, tại sao lại đối xử nhẫn tâm với tôi như vậy?” Thanh âm của nàng cực nhẹ, thật chậm, bởi vì đầu lưỡi bị thương, lời nói có chút mơ hồ không rõ, làm cho người ta cảm thấy có chút buồn cười. Nhưng Diệp Tông Y một chút buồn cười cũng không có, tìm lại một trận co rút đau đớn, bởi vì trong ánh mắt Trầm Hàn Sanh lúc này dĩ nhiên cũng đầy lệ.

Không phải chưa thấy qua người khác khóc, nhưng cảm giác đau lòng như thế cho tới bây giờ chưa trải qua, ánh mắt luôn mang theo tia u buồn mê người kia, lúc này thành linh lại tràn đầy nước mắt thương tâm thống khổ, làm cho người ta không đành lòng đối diện, hối hận vô cùng vô tận từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng nảy lên, cảm xúc Diệp Tông Y gần như đã hỏng mất bên ngoài, lập tức xoay người tông cửa xông ra.

Nghiêng ngả lão đảo ra khỏi căn hộ, vọt vào thang máy, Diệp Tông Y như chạy trốn chết, tiến đến thang máy phía trước, theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua, cũng không có người đuổi theo, cô không biết là nên cảm thấy giải thoát hay buồn rầu, nhưng trong lòng cũng là một cảm giác trống rỗng, khó chịu làm cho người ta hết hoảng.

Khi trở lại xe, khí lực trên người cô tựa hồ đều bị rút sạch, cả người mệt mỏi nằm trên tay lái, mỗi một nhắm hai mắt lại, trong đầu dần hồi tưởng lại

chuyện diễn ra vừa rồi, cẩn thận đến mỗi một động tác, mỗi một cái chi tiết.

Trầm Hàn Sanh hôn cô, cô cũng không có cự tuyệt, thậm chí là còn có chút chào đón hoan nghênh. Diệp Tòng Y không tự chủ được vươn tay, vuốt ve đôi môi mình, đúng vậy, cô thích nàng hôn môi, nàng chính là người cô thích. Nếu trước kia còn tìm đủ mọi lý do thuyết phục chính mình là bởi vì lúc đó xuất hiện vấn đề với Vân Tuấn, mới có thể đối với nàng có cảm giác khác thường, hoặc là tâm tư không ngừng tự nói với chính mình đây chỉ là tâm động mê luyện nhất thời, hiện tại như vậy, thân thể phản ứng nói cho cô biết, cô không thể lại lừa dối mình, trong cái hôn môi tràn ngập tính xâm lược của nàng lúc đó, cô hưởng thụ, cảm giác tốt đẹp này cùng Tào Vân Tuấn chưa từng có. Nhưng cô lại cắn nàng, thậm chí còn đáp trả lại cho nàng một bạt tai.

Diệp Tòng Y cũng không hiểu được sao mình lại còn so sánh Tào Vân Tuấn và Trầm Hàn Sanh, nghĩ đến cái cắn kia, một bạt tai đó, cô lo lắng khó chịu trong lòng, đau lòng trước nay chưa có, bất an, hồi hận, đủ loại cảm giác càng ngày càng mãnh liệt, cặp mắt mông lung đắm lệt kia giống như hiện lên trước mặt, bên tai cũng vẫn vang lên thanh âm gần như tuyệt vọng: “Tòng Y, tại sao lại đối xử nhẫn tâm với tôi như vậy?”

Trong lòng cô cực kỳ chua xót, nước mắt lại nhịn không được tích tắc rơi xuống, cô tới gần cửa kính xe, cố gắng tìm Trầm Hàn Sanh chỗ tầng trệt. Cứ như vậy trong nháy mắt, trong lòng cô có một loại khát vọng mãnh liệt, khát vọng trở lại trên lầu, khát vọng nhìn thấy nàng, khát vọng cùng nàng ôm chặt, đem mọi suy nghĩ trong lòng đều nói cho nàng biết, sau đó cùng nàng giải thích. Nhưng bàn tay đưa đến giữa không trung, lại vô lực hạ xuống dưới.

- Hàn Sanh, thực xin lỗi... – Cô nắm trên chính cánh tay mình, cúi đầu khóc: “Hàn Sanh... Tôi không phải muốn đối với cô như vậy, tôi không phải... Tha thứ cho tôi...”

Trời quang được một khoảng thời gian, rồi cuộc lại nghênh đón một ngày mưa, những giọt mưa lớn đánh vào cửa sổ thủy tinh “phạch phạch”, sau đó biến thành một dòng được chậm rãi chảy xuống.

Trên bàn làm việc có vài bản hồ sơ, Tào Vân Tuấn ngồi trên ghế da rộng rãi, hai tay giao nhau trước ngực, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm phía trước, hai bên lông mày rậm bỗng nhiên nhíu chặt, rồi lại chậm rãi giãn mở ra. Một hồi lâu, hắn như hạ quyết tâm, cầm lấy điện thoại trên bàn gọi đến một dãy số.

Điện thoại vang vài tiếng thì đường dây được kết nối, sau đó microphone truyền đến một giọng nữ già dặn: “A lô?”

Tào Vân Tuấn vội vàng cười nói: “Mẹ, là con đây, Vân Tuấn.”

/rne

Thanh âm kia lập tức trở nên vui vẻ hân: “Vân Tuấn à, như thế nào gọi điện thoại đến đây lúc này? Hiện tại không bận sao?”

- Không bận ạ. Mẹ, thời gian này nhà bên kia thời tiết tốt không? Mẹ cùng ba thân thể ổn chứ?

- Tốt, đều tốt, chỉ là rất nhớ Tuyết nhi của mẹ thôi. Con không cần nghĩ đến hai lão già chúng ta, thân thể cũng khỏe, chỉ cần hai con tốt, chúng ta cũng vui vẻ, già rồi chỉ cần vui vẻ thôi, có tinh thần là tốt rồi.

- Tuyết Nhi cũng luôn nhớ bà ngoại, chờ thêm một thời gian nữa con và Tòng Y đều rảnh, chúng con liền mang Tuyết nhi trở về thăm ông bà nội ông bà ngoại.

Bên kia cười toe toét: “Tốt, tốt, trở về nhất định phải nói trước cho mẹ biết, mẹ sẽ chuẩn bị nhiều thức ăn ngon cho bọn con. Đúng rồi, Tòng Y gần đây cũng bận rộn nhiều việc sao?”

Tào Vân Tuấn chần chờ một chút, nói: “Vâng, bận lắm, hôm qua cô ấy đi Quảng Châu công tác, còn chưa trở về.”

- Ai nha, mẹ già này vẫn khuyên Tòng Y, bảo con bé tìm công việc thoải mái không cần thường xuyên đi công tác lại không nghe, hiện tại đã gả chồng có con, nhất định phải lấy gia đình làm trọng, ở công ty dưỡng tuyền nhận chức vị nào đó, không phải tốt rồi sao, chẳng lẽ dưỡng cam lòng đày đọa con bé?

Tào Vân Tuấn khe khẽ thở dài: “Ai nói cũng không được đâu.”

- Vân Tuấn à, con bé Tòng Y này đôi khi rất tự lập, nếu con bé bởi vì chuyện công tác, thời gian phụng bồi con không nhiều, con tha thứ cho con bé, mẹ sẽ khuyên nó nhé?

- Mẹ sao lại nói thế, con yêu cô ấy như vậy, thế nào lại bởi vì điều này mà trách cô ấy, cùng lắm thì con rút ra nhiều thời gian chiếu cố hai mẹ con cô ấy một chút thôi. Chỉ là... Chỉ là...

Bên kia nghe khẩu khí của hẳn, có chút nóng nảy: “Chỉ là cái gì?”

- Mẹ, kỳ thật việc này con vốn không muốn nói với mẹ, sợ hai người lo lắng, nhưng hiện tại con thật sự không có cách nào. – Tào Vân Tuấn xoa bóp mi tâm, vẻ mặt mang theo một tia phiền não: “Tòng Y... Tòng Y gần đây giận con, đã lâu không để ý đến con, con dự đoán thế nào cũng không trở về phòng, ngay cả lần này đi Quảng Châu đi công tác, trước đó cũng không nói cho con một tiếng. Con nghĩ cô ấy luôn luôn rất nghe mẹ nói, cho nên... Cho nên muốn mẹ giúp con đi nói vài câu xin tha thứ với cô ấy.”

Đối phương giọng điệu rõ ràng trở nên lo lắng: “Cái gì? Tòng Y giận con, vì sao?”

- Kỳ thật chỉ là một ít việc nhỏ, ví dụ như con khuyên Tòng Y đến công ty dưỡng làm việc, còn có chuyện con lần trước muốn sa thải bảo mẫu trong

nhà, cô ấy không muốn, tóm lại chộc cô ấy tức giận.

Bên kia còn không chờ nghe xong, lên tiếng: “Con bé này sao lại như vậy, mẹ phải đi nói với nó!”

- Ai mẹ, mẹ trăm ngàn đừng trách Tòng Y, nói đi nói lại vẫn là con không tốt. – Tào Vân Tuấn vội vàng ngăn cản, sau đó nói: “Con chỉ muốn mẹ ra mặt giúp bọn con hòa giải một chút, vậy là được rồi, Tòng Y tức giận con, con làm việc cũng không có tâm tư, bất đắc dĩ mới nhờ mẹ ra mặt, mẹ nếu muốn trách Tòng Y, con cũng không dám nhờ mẹ thay con nói.”

- Vân Tuấn, con thương Tòng Y như vậy, chẳng lẽ mẹ làm mẹ mà không thương nó sao, yên tâm, mẹ sẽ không trách con bé cái gì đâu, chuyện này ấy, mẹ làm chủ cho con, mẹ sẽ gọi điện thoại cùng nó nói chuyện.

Tào Vân Tuấn mừng rỡ, vội vàng nói: “Cám ơn mẹ.”

Vương Viễn Trân treo điện thoại, hãy còn ngờ ngác xuất thần, Diệp Khai Tường tháo kính lão xuống, buông tờ báo trong tay, hỏi: “Làm sao vậy? Tòng Y và Vân Tuấn giận dữ? Vì sao?”

- Ủ, một chút chuyện vụn vặt. – Vương Viễn Trân phát ra một tiếng thở dài: “Tòng Y thật sự là không biết tốt xấu, Vân Tuấn yêu con bé như vậy, vì một chút chuyện, liền nổi giận với người ta, còn lạnh lùng với người ta, tối nay tôi gọi điện cho con bé khuyên nhủ nó.”

Diệp Khai Tường nhíu mày nói: “Vợ chồng giận dữ, đây là chuyện thường, người lớn đừng xen vào.”

- Tôi biết, nhưng Vân Tuấn trước giờ đều có chừng mực, lần này gọi điện thoại hướng tôi xin giúp đỡ, khẳng định là có chút nghiêm trọng, thằng nhỏ nói Tòng Y đã lâu không nói chuyện với nó.

Diệp Khai Tường không đáp lời, qua hồi một lâu, mới nhẹ giọng nói: “Đừng chèn ép con gái quá chặt.”

Vương Viễn Trân ngẩn ra, ngồi xuống bên cạnh ông, bất mãn hỏi: “Lão Diệp, ý ông là gì, cái gì mà đừng chèn ép con gái quá chặt?”

- Vân Tuấn cũng không phải người Tông Y lựa chọn, hôm nay có thể ở cùng nhau, là kết quả bà lừa gạt, chúng nó có thể ở chung như vậy cũng là tốt rồi. – Diệp Khai Tường nghiêng đầu nhìn bà một cái: “Bà cho con bé nhiều không gian một chút, đừng vì chuyện vặt mà bà phải nhọc công quan tâm, hận không thể bắt con bé từng khắc từng khắc cùng Vân Tuấn ân ái tốt đẹp.”

Trong lòng Vương Viễn Trân bị lời này của ông lay động, nhịn không được nói: “Lúc trước ông cũng đồng ý nha, tôi lừa con bé, nhưng không phải vì tốt cho nó sao, tôi chỉ có một đứa con gái thôi...” Nói tới đây, chiếc mũi đau xót, đưa tay lau nước mắt khéo mắt.

- Đúng, lúc trước tôi đồng ý. – Ánh mắt Diệp Khai Tường mang theo trù mẫn, nhìn khung hình phía trên bàn trà, đó ảnh chụp nhiều năm trước, ảnh chụp một bé gái đôi mắt to tròn, làn da trắng tuyết, mỉm cười ngọt ngào, thoát nhìn xinh đẹp đáng yêu như vậy, ngờ ngợ đó có phải chẳng là Diệp Tông Y trước đây? Diệp Khai Tường đem khung ảnh cầm trong tay, nhẹ nhàng vuốt vài cái, thì thào nói: “Nhưng tôi hiện tại không biết làm như vậy đúng hay sai nữa...”

- Ông hồ đồ sao! – Vương Viễn Trân vừa nghe lời này, không khỏi kích động: “Đương nhiên là đúng! Tông Y hiện tại có gia đình của chính mình, có chồng và đứa con, con bé thật sự hạnh phúc! Những người bên cạnh chúng ta, ai nhắc tới đến đều không khỏi hâm mộ con gái chúng ta gả tốt, không khỏi hâm mộ chúng ta có con rể tài mạo song toàn, tốt như Vân Tuấn! Ông còn có cái gì hoài nghi, chẳng lẽ ông hi vọng con bé cùng nó... Cùng nó...” Vừa nói đến nơi đây, bà thở dài một hơi, ngừng lời.

Diệp Khai Tường lắc đầu, trầm trọng nói: “Nhưng Tòng Y sau khi mất trí nhớ, giống như thay đổi thành một người khác, tôi không còn thấy con bé thoải mái cười to, làm một người cha, điều này thật sự làm cho tôi thương tâm.” Nói tới đây, ông nhìn Vương Viễn Trân, ánh mắt lộ ra một tia bi thương: “Hơn nữa, con bé hiện nay tuy rằng trở nên rất nghe lời chúng ta, nhưng trong lòng mà nói, rõ ràng bất hòa với chúng ta rất nhiều, dù là ngẫu nhiên cả nhà tụ họp, vẻ mặt của con bé vĩnh viễn lộ ra một cỗ cảm giác xa cách, con bé hiện tại đối với chúng ta còn không thân thiết bằng gia đình dượng. Chẳng lẽ bà một chút cũng không có cảm giác được sao? Tòng Y lựa chọn quên người kia, nhưng... Nhưng trong lòng nó cũng hận chúng ta, bằng không, bằng không sao lại biến thành thế này?”

Chương 24: Cùng Bốn Người Nói Chuyện Phiếm

Tắm rửa xong, Diệp Tòng Y thay áo choàng tắm mềm mại, mệt mỏi cả ngày trời rồi, giờ phút này mới cảm thấy thở ra hơi, nhưng trong đầu vẫn luôn thấy phiền não, ngàn vạn từ trong lòng xông ra. Cô quay đầu, nhìn chiếc giường rộng rãi lại không có cách nào buồn ngủ, không tự giác đi về phía trước vài bước, đứng ở cửa sổ quan sát phía dưới, Quảng Châu ban đêm đèn đóm sáng lạn, neon mê hoặc, ánh mắt cô có chút ngơ ngác, cũng không có tâm thưởng thức cảnh đêm mê người diễm quang bắn ra bốn phía này, chỉ run sợ.

Độ ấm phòng khách sạn thực phù hợp, nhưng Diệp Tòng Y lại như có chút lạnh, hai tay không tự chủ được ôm chặt hai vai, từ phía sau nhìn bóng dáng nhỏ bé yếu ớt của cô, có vẻ rất cô đơn lạnh lẽo.

Gương mặt kia, gương mặt tái nhợt xinh đẹp tuyệt trần vẫn thủy chung chiếm cứ vị trí bí ẩn trong đầu, thỉnh thoảng lại quấy nhiễu tâm trí cô, trên môi tựa hồ vẫn lưu lại xúc cảm lạnh lẽo ngọt ngào, nghĩ đến cái hôn bất ngờ ấy, cùng với cục diện hoàn toàn không thể khống chế, cô liền có một cảm xúc mềm lòng đứt đoạn không giải thích được.

Chưa từng suy nghĩ mãnh liệt tới một người như vậy, chưa từng khát vọng thời khắc cùng đứng với một người như vậy, nghĩ đến lời nói có thể giải quyết tất cả mọi chuyện, nghĩ đến việc đã đi đến một thành phố khác, có lẽ tâm tình ít nhất cũng có thể khôi phục một chút bình tĩnh, nhớ lại những suy nghĩ dai dẳng trong đầu, như cơn mưa dày đặc rả rích rơi, không thể giải sầu.

Thời gian im lặng mà thông thả trôi qua, chân cô đã cứng ngắt không còn cảm giác, thỉnh thoảng một hồi tiếng chuông di động vang lên trong căn phòng yên tĩnh, thân mình Diệp Tòng Y hơi hơi chấn động, theo bản năng quay đầu lại.

Đóm lửa chờ mong sáng lên trong ánh mắt lại phút chốc vụt tắt. Vô luận như thế nào, cũng không thể là người mà trong nội tâm mình hi vọng... Nàng chưa từng chủ động gọi điện thoại cho cô, hướng chi, mấy ngày hôm trước các cô còn xảy ra chuyện như vậy...

Diệp Tòng Y chậm rãi đi đến bên giường, cầm lấy di động trên chăn, nhìn màn hình hiện lên dãy số, cô ngần ra, biểu tình trong nháy mắt khôi phục bình tĩnh, ngồi xuống giường, đem điện thoại để bên tai: “A lô.”

Điện thoại truyền đến thanh âm mang theo ý cười lại có chút cẩn thận của Vương Viễn Trân: “Tòng Y à, là mẹ.”

Trên mặt Diệp Tòng Y lộ ra một tia cười nhạt: “Mẹ, mẹ còn chưa ngủ à?”

- Hiện tại còn chưa chín giờ, sao có thể ngủ sớm vậy, mẹ vừa cùng ba con ra ngoài dạo một vòng mới trở về.

- Ba mẹ cơ thể tốt không?

- Tốt lắm, con không cần quan tâm. Tòng Y, hiện tại con đang công tác ở Quảng Châu?

- Vâng. – Diệp Tòng Y dường như nghĩ tới điều gì, lông mày hơi nhướn lên.

Bên kia như có thể đoán được tâm tư cô, vội vàng nói: “Mẹ và ba con gần nhất đặc biệt nhớ Tuyết nhi, cho nên hai ngày trước gọi điện thoại đến bên nhà, Vân Tuấn tiếp, thằng nhỏ nói con đi Quảng Châu.”

- À. – Diệp Tòng Y không biết nói cái gì, tùy ý đáp.

Vương Viễn Trân nhẹ nhàng ho một cái, đột nhiên hỏi: “Tòng Y, con gần nhất cùng Vân Tuấn có tốt không?”

Diệp Tòng Y chần chờ một chút, nhẹ giọng đáp: “Tạm được.”

Vương Viễn Trân nghe ra khẩu khí cô không thích hợp, nghĩ nghĩ nói: “Mẹ ngày đó hỏi tới con, Vân Tuấn nói chuyện có chút ấp úng, mẹ lo lắng hai con có vấn đề gì, cho nên hôm nay gọi điện thoại riêng lại đây, Tòng Y, con không cùng Vân Tuấn cãi nhau chứ?”

Diệp Tòng Y không nói lời nào, chậm rãi tựa vào gối ở đầu giường, qua một hồi lâu mới nói: “Không có. Mẹ, mẹ và ba nếu nhớ Tuyết nhi, một thời gian nữa con chọn một cuối tuần nào đó mang con bé trở về thăm ba mẹ.”

Vương Viễn Trân có điểm tức giận: “Tòng Y, mẹ hiện tại đang hỏi chuyện con và Vân Tuấn!”

Cuộc điện thoại lập tức lại lâm vào trầm mặc, Vương Viễn Trân đợi nửa ngày không có nghe đến thanh âm của cô, vội la lên: “Tòng Y, con sao lại thế này? Trước kia con chưa ra khỏi nhà, ở nhà, tính tình đùa giỡn trước mặt ba mẹ thì thôi đi, nhưng hiện tại con đã không phải con nít nữa, con là vợ người ta, Vân Tuấn yêu con như vậy, thương con như vậy, con như thế nào lại có thể tùy hứng như vậy? Hai con như vậy, đối Tuyết Nhi ảnh hưởng cũng không tốt.”

Diệp Tòng Y miễn cưỡng nói: “Mẹ, mẹ kích động như vậy làm gì, con với anh ấy không có việc gì.”

- Không có việc gì? Không có việc gì mà Vân Tuấn như vậy? Mẹ cũng không phải là bà già hồ đồ, nó càng che lấp, mẹ lại càng đoán được có vấn đề. Vân Tuấn mẹ biết, làm việc luôn luôn có chừng mực, lại như vậy với

con, khẳng định là con có vấn đề, mẹ nói với con, mặc kệ hai đứa đã xảy ra chuyện gì, trở về lập tức hòa hảo cho mẹ!

Diệp Tòng Y nghe đến đó, bỗng nhiên có cảm giác không thể nhịn được nữa, lập tức đề cao thanh âm: “Mẹ, mẹ có thể không lo chuyện của con và anh ta không! Mỗi lần đều lo cho cảm nhận của anh ta, rốt cuộc con là con gái mẹ, hay anh ta là con mẹ?!”

Thốt ra lời này, hai đầu điện thoại đều ngẩn ra, lại là một trận trầm mặc, trên mặt Diệp Tòng Y lộ ra một tia ảo não, qua hồi lâu, thấp giọng âm nói: “Mẹ, thực xin lỗi.”

Ngữ thanh Vương Viễn Trân nghe vô cùng khổ sở: “Tòng Y, con cảm thấy mẹ không thương con? Hề là một gia trường để ý chuyện trong nhà, khi hôn nhân của nữ nhân xuất hiện vấn đề, trước tiên nên tìm lỗi ở con mình. Trước kia mẹ với ba con cãi nhau, bà ngoại vẫn đứng về phía ba con, bây giờ mẹ cũng làm như vậy. Đúng là mẹ rất thương Vân Tuấn, nhưng con thực cảm thấy mẹ thương nó vượt qua cả con gái ruột của mình sao?”

- Mẹ, con không phải ý đó. – Diệp Tòng Y cũng rất khó chịu, vô lực giải thích. Giờ này khắc này, trong đầu cô bỗng nhiên mạnh mẽ hiện lên rất nhiều ký ức thời thơ ấu trước đây cùng mẹ, mẹ tay cầm tay cô dạy cô viết chữ, mẹ mang cô đi dã ngoại vẽ cây cỏ hoa lá, khi cô bệnh mẹ cứ sầu lo như thế, nấu thuốc cho cô, mạo hiểm mưa gió bão bùng mang cô đi bác sĩ, khi học trung học, cuối tuần mẹ đều mang canh bổ dưỡng đến tận trường... Trong trí nhớ, ba mẹ yêu thương cô như vậy, như cầm hòn ngọc quý trên tay, trong lòng Diệp Tòng Y nảy lên một trận áy náy mãnh liệt, thì thào lặp lại giải thích: “Mẹ, thực xin lỗi, con... Con...”

Vương Viễn Trân nhẹ giọng nói: “Tòng Y, mẹ không có trách con, dù con nói với mẹ cái gì, mẹ cũng không trách con. Nhưng nghe mẹ một câu, cùng Vân Tuấn ở chung thật tốt, được không? Mẹ và ba đều già đi, điều duy nhất vướng bận chính là hai đứa, chỉ cần một nhà ba người của hai con có

thể hòa thuận hạnh phúc, mẹ có chết cũng nhắm mắt.” Nói tới đây, giọng bà nhin không được ghen ngào.

Ngực Diệp Tòng Y giống bị cái gì ngăn chặn, lại nói: “Mẹ, thực xin lỗi, mẹ... Mẹ không cần phải nói như vậy...” Nói tới đây, ánh mắt cô đều đỏ, rốt cuộc tiếp tục không được nữa, Vương Viễn Trân đã ở bên kia nhẹ nhàng vang lên âm mũi, hai người trong khoảng thời gian ngắn đều không nói chuyện.

Thật lâu sau, Diệp Tòng Y nhắm mắt, nhẹ giọng nói một câu: “Mẹ, con... Con muốn hỏi mẹ một chuyện.”

Wương Viễn Trân xoa xoa lệ khóe mắt: “Chuyện gì?”

Diệp Tòng Y do dự một chút, gian nan nói: “Mẹ, năm con mất trí nhớ, con... Với mẹ và ba có xảy ra chuyện gì sao?”

Wương Viễn Trân nghe nói như thế, lập tức cảnh giác, theo bản năng hỏi: “Xảy ra cái gì?”

- Có xảy ra... Chuyện gì không thoải mái không?”

Trong lòng Vương Viễn Trân một trận bối rối, tự trấn định: “Không có, sao con lại hỏi vậy?”

Diệp Tòng Y thì thảo nói: “Con... Con chỉ là cảm thấy chính mình... Thực bất hiểu.” Chính nàng cũng không hiểu được vì cái gì, trong trí nhớ của mình rõ ràng cùng cha mẹ quan hệ vô cùng thân thiết, nhưng... Nhưng hiện tại trong lòng dường như lại luôn có một tầng ngăn cách, tựa hồ trước kia bất hòa rất nhiều, trong nội tâm cô thậm chí cũng không thích ở cùng cha mẹ mình.

- Đứa nhỏ lớn, hẳn sẽ không dính với cha mẹ giống trước kia, cho nên ấy, mẹ càng hoài niệm khoảng thời gian mới vừa đây thôi, con quanh quẩn

quấn chặt cha mẹ. – Vương Viễn Trân thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng đồng thời trong lòng lại cảm thấy thương tâm mất mát, ánh mắt bất tri bất giác lại trở nên ướn át: “Nhưng con... Vẫn là đứa con gái hiếu thuận của mẹ, là bé ngoan của mẹ.”

Diệp Tòng Y miễn cưỡng tiếp nhận cách giải thích này, sau một lúc lâu, còn nói: “Mẹ, mẹ có thể giúp con tìm được cái gì liên quan đến cuộc sống trước kia của con không?”

Sắc mặt Vương Viễn Trân có điểm thay đổi: “Con cần để làm chi?”

- Mẹ, con muốn tìm về trí nhớ trước kia, con hiện tại cảm thấy trong lòng trống trơn, như là mất đi cái gì rất trọng yếu. – Diệp Tòng Y cơ hồ có chút bức thiết nói: “Tiểu học và sơ trung con đều thích viết nhật kí, sau đó nhất định cũng có viết, còn có ảnh chụp...”

Vương Viễn Trân sốt ruột nói: “Mẹ không phải nói rồi sao, sau khi con đi làm, thuê phòng ở bên ngoài, đồ đạc ít nhiều đều ở đó, sau lại bị tai nạn giao thông, cả nhà đều rối ren, ai còn đi quản chuyện này, chờ con khỏe, đã là chuyện rất lâu sau đó, đi tìm chủ nhà cho thuê, ông ta sớm đem phòng cho người khác thuê cho, sao còn đồ đạc của con.”

Ánh mắt Diệp Tòng Y trở nên ảm đạm, rất nhanh nói: “Tìm không thấy thứ gì, tìm người cũng được, lần sau con trở về, con đi tìm bạn học trung học của con, con nhớ rõ bọn họ, à, không đúng, mẹ nói cấp ba con chuyển trường, là trường nào? Ừm, là Cửu Trung, lúc trước con ở Tam Trung. Lần sau con trở về, muốn đến trường Cửu Trung hỏi thăm một chút, đến trường Đại học của con...”

Ngữ khí Vương Viễn Trân sốt ruột lại lo lắng: “Tòng Y, khôi phục trí nhớ là chuyện tất nhiên quan trọng, nhưng con không thể miễn cưỡng chính mình, bác sĩ nói từ từ sẽ được. Ít nhất, ba mẹ và Vân Tuấn luôn bên cạnh con, không phải sao? Con cũng không mất đi người quan trọng nhất.”

Ánh mắt Diệp Tòng Y ngơ ngác vách tường tuyết trắng nhìn phía trước, đưa tay xoa trán, tốc độ nói rốt cục cũng khôi phục bình thường: “Mẹ, thực xin lỗi, con gần nhất... Cảm xúc có chút bất thường.”

Vương Viễn Trân yêu thương nói: “Là công việc quá mệt mỏi chăng, con luôn đi công tác, mẹ thực lo lắng thân thể của con.”

- Vâng, có thể là vậy.

- Đã khuya, con nghỉ ngơi sớm một chút, nhớ rõ chuyện mẹ nói với con.

- Vâng, mẹ, mẹ cũng nghỉ ngơi sớm một chút.

Diệp Tòng Y vừa muốn treo điện thoại, bên kia mẹ lại truyền đến thanh âm: “Tòng Y!”

- Mẹ, còn có chuyện gì?”

Vương Viễn Trân trầm mặc sau một lúc lâu, ôn hòa nói: “Mẹ và ba con rất nhớ Tuyết nhi, nhưng mà hai con công việc bận như vậy, cuối tuần lại rất ngắn, bay tới bay lui rất vất vả, cũng đừng trở lại, nhé? Vẫn là mẹ và ba con đến thăm mấy đứa, thuận tiện hội tụ với dì dưỡng một chút.”

- Vâng, vậy được rồi.

Treo điện thoại, cảm giác lo âu phiền muộn trong lòng cũng không giảm chút nào, Diệp Tòng Y nằm trên giường, ngón tay trắng nõn chạm vào di động, danh bạ điện thoại hiện lên trước mắt, sau đó ánh mắt dừng lại ở hai chữ ‘Hàn Sanh’, cũng không dời đi, nhưng ngón tay chuyển động vài cái, lại không có dũng khí nhấn gọi dãy số đó, đưa ĐTDĐ đặt vào lồng ngực, thật lâu sau, cô rốt cục cũng đưa tay tắt đèn, nhắm mắt căn phòng sa vào một mảng tối đen.

Bầu trời sáng sớm hiện lên sắc lam nhàn nhạt, thoát nhìn đặc biệt trong suốt tinh thuần, tựa hồ không có một chút tạp chất. Trên đường cái thỉnh thoảng có tốp năm tốp ba ô tô chạy qua, trên đường bộ người đi đường cũng vô cùng thưa thớt. Trầm Hàn Sanh mặc một thân trang phục thể thao màu trắng, tóc dài cột thành kiểu đuôi ngựa, chạy chậm vào một công viên gần đó, nàng đứng bên hồ, miệng mở to hô hấp không khí tươi mới sáng sớm, sau đó ép chân tại chỗ, vận động cổ tay mắt cá chân một chút, liền tiếp tục chạy vòng quanh công viên, chạy tới năm sáu vòng, mãi đến khi trên trán thấm dầy đặc mồ hôi mới ngừng lại, nâng cổ tay nhìn nhìn đồng hồ, kim đồng hồ còn chưa chỉ đến sáu giờ rưỡi.

Một đường chạy về nhà, cầm một bộ quần áo sạch sẽ đi vào phòng tắm, đứng dưới vòi hoa sen thoải mái tắm rửa, cả người khoan khoái, khi từ phòng tắm đi ra, trên khuôn mặt tái nhợt đã nổi lên một mảnh ửng hồng mờ nhạt.

Trầm Hàn Sanh luôn luôn thích vận động, lại phát hiện vận động rèn luyện thân thể rất tốt, còn có thể thích hợp giảm bớt thống khổ trong tâm hồn, liền giống như càng lúc càng nghiện. Nhiều năm qua, cứ năm giờ rưỡi mỗi buổi sáng nàng nhất định thức dậy chạy bộ, đã gần như hình thành thói quen.

Làm khô tóc, rót cho mình một ly nước ấm, một hơi uống cạn, đang muốn rót ly thứ hai, di động lại vang lên ‘Bíp... Bíp...’, nàng cầm lấy điện thoại, xem cũng lười xem liền nhấn nút trả lời: “A lô?”

- Đoán xem em là ai? – Điện thoại vang lên một thanh âm ngọt ngào dịu dàng.

Trầm Hàn Sanh thản nhiên nói: “Em không thích hợp chơi trò hề.”

Trịnh Duyệt Nhan tức giận nói: “Sao lại không? Em có thể nói là thực nữ phong tình vạn chủng, cũng có thể là cô gái đáng yêu dí dỏm, có thể là

nữ vương cao cao tại thượng, còn có thể là chú cừu nhỏ ôn nhu nghe lời.”

* Phong tình vạn chủng: Vạn loại lăng lợ.

Trầm Hàn Sanh nhịn không được khóe miệng hơi hơi giơ lên, cũng không nói gì, tay lại rót cho mình một ly nước. Trịnh Duyệt Nhan nói: “Nhưng em đang gọi điện thoại cho chị trong phòng làm việc.”

Trầm Hàn Sanh vừa uống nước vừa nói: “Tôi không nhìn dây số. Em có chuyện gì lại đến sớm như vậy?”

- Tối hôm qua em ở công ty học đông học tây đến tận khuya, đơn giản là không về. Chị thì sao? Muốn trực cũng không phải sớm vậy chứ, thật đúng là chuyên nghiệp mà, đáng tiếc tuy đến muộn thì bị trừ lương nhưng đến sớm cũng không được thưởng đồng nào.

- Tôi có thói quen chạy bộ sáng sớm, mới từ bên ngoài trở về, chút nữa mới đến bệnh viện.

Trịnh Duyệt Nhan châm biếm nói: “Chạy bộ sáng sớm? Vì thân thể thể kia nên rèn luyện sao?”

Trầm Hàn Sanh nói: “Tôi nhìn đúng là gầy, nhưng nếu đánh nhau, trong ba tiếng đếm tôi đã có thể gạt ngã em.”

- Xin lỗi à, bản đại tiểu thư là người văn minh, không đi đánh nhau. Bác sĩ Trầm, buổi tối có rảnh không ạ?

- Để làm chi? Mời tôi ăn cơm?

- Không phải, cho chị một cơ hội mời em ăn cơm.

Trầm Hàn Sanh ngẩn ra, sau đó nói: “Cho tôi lý do.”

- Bởi vì em tối hôm qua tăng ca suốt đêm, rất vất vả, cần tìm người an ủi. – Trịnh Duyệt Nhan chuyển động ghế dựa, ánh mắt xinh đẹp nháy một cái, lung tung tìm lý do: “Còn bởi vì chị mời em ăn cơm, chỉ dùng tiền mời một người, lại có thể cùng bốn người nói chuyện phiếm, tính ra là lời to.”

- Bốn người? – Trầm Hàn Sanh đầu tiên là kinh ngạc, sau đó nhớ tới nàng vừa rồi có nói nàng là thực nữ, cô gái, nữ vương, cừu con, trên mặt nhin không được lộ ra vẻ tươi cười.

- Sao ạ?

Chương 25: Cho Em Một Ít Thời Gian

Nói là nói Trầm Hàn Sanh mời, nhưng chỗ hẹn cũng là Trịnh Duyệt Nhan định.

Cảnh vật nhà hàng thực lịch sự tao nhã, trên mỗi một bàn tròn nhỏ đều được phủ lên bởi chFiếc khăn trải bàn thêu thủ công trắng noãn, còn được cắm vài cành hoa hồng, tươi tắn như mang theo sương sớm, chung quanh tràn ngập ngọn đèn mờ nhu hòa, khiến cho nơi này cũng lộ ra ít nhiều sắc thái ái muội. Mọi người dùng cơm, thảnh thỏa thì thầm nhỏ nhẹ, nhưng toàn bộ bầu không khí trong nhà hàng lại vẫn có vẻ im lặng mà ấm áp.

Trầm Hàn Sanh ngồi ở chỗ đó, thần sắc hơi có điểm mất tự nhiên, đến mức ánh mắt giống như đang sắp cùng người yêu dùng cơm.

Ước chừng qua khoảng mười phút, một nữ tử trong tay cầm túi xách hàng hiệu, mái tóc quấn dài màu nâu, thoát nhìn vô cùng nóng bỏng kêu gọi xuất hiện ở nhà hàng, theo bồi bàn dẫn đường, nhìn không chớp mắt hướng Trầm Hàn Sanh bên này đi tới.

Ngồi xuống đối diện nàng, Trầm Hàn Sanh nhin không được mỉm cười: “Dáng bộ này của em vô cùng giống minh tinh.”

Trịnh Duyệt Nhan nhìn nhìn đồng hồ, nói: “Hình như đến muộn, gần nhất em thật là bận đến chóng mặt.”

- Vậy em hẳn là nên chừa cho mình thời gian riêng, mà không phải tìm tôi mời ăn cơm.

- Em trăm bận nghìn rộn đến ăn cơm với chị, chẳng lẽ chị không có cảm giác vinh hạnh sao? – Trịnh Duyệt Nhan trừng mắt nhìn nàng một cái, hỏi: “Nơi này cũng được chứ?”

- Ừ. Chỉ là cảm thấy mình ăn mặc có hơi lỗi thời. – Trầm Hàn Sanh nhìn quanh bốn phía, cả nam lẫn nữ đều trang điểm tỉ mỉ, lại nhìn xem chiếc áo thun trên người mình, có điểm tự giễu nói: “May là không có ai mời tôi ra ngoài.”

Trịnh Duyệt Nhan mím môi cười, một bên tiếp nhận thực đơn từ bồi bàn, một bên nói: “Chị không phải là người thích trưng diện.”

- Không có thời gian, cũng lười lại phí sức.

Trịnh Duyệt Nhan nói giỡn: “Ừm, dù sao chị cũng là người được trời cao hậu đãi, không cần trang phục hoa diễm, cũng có thể thu hút ánh nhìn của mọi người đến mình.”

Trầm Hàn Sanh không biết trả lời như thế nào, cúi đầu uống nước.

- Cơ mà, em lại thích bộ dạng của chị như vậy, sạch sẽ, vô cùng đơn giản, nhưng làm cho người ta cảm thấy thật thoải mái. – Nói tới đây, Trịnh Duyệt Nhan giương mắt nhìn nhìn nàng, khóe miệng gợi lên một chút ý cười nghiền ngẫm: “Thế nào? Chẳng lẽ trừ em ra, chưa từng có người nào tặng bốc chị như vậy sao?”

- Giống em trực tiếp tặng bốc như vậy thật đúng là không có. – Trầm Hàn Sanh thành thành thật thật nói.

Con người Trịnh Duyệt Nhan lưu chuyển, hơi hơi điều chỉnh tư thế ngồi một chút, trong giọng nói dẫn theo một chút nghịch ngợm: “Thử thách thần tiếp nhận lời ca ngợi chân thành của người khác, chị cũng sẽ học được cách ca ngợi người khác như thế nào, hai điều này rất trọng yếu.”

Trầm Hàn Sanh ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn nàng, lúc này đã tiến vào mùa hè, Trịnh Duyệt Nhan mặc một cái váy ngắn màu đỏ bó sát người, làm tôn lên đường cong bích ngọc, chói lọi, gợi cảm mê người kia, lại vô cùng dụ người mơ màng. Trầm Hàn Sanh hơi hơi dời ánh mắt, nhẹ giọng tự đáy lòng nói: “Váy rất đẹp, màu sắc làm tôn lên vẻ đẹp của em.”

- Ừm, tuy rằng ngày người một lúc, nhưng rốt cuộc vẫn là không ngốc. – Trịnh Duyệt Nhan phát ra tiếng cười thanh thúy, hai tay nâng cằm lên, đôi mắt mèo xinh đẹp chớp chớp: “Nhìn đi, được chị khen một chút, tâm tình em rất vui, chị làm vậy mới đúng.”

Trầm Hàn Sanh cười khố: “Vì em nói chuyện luôn làm cho người ta không biết phải trả lời thế nào mới tốt.”

Trong lúc trò chuyện, đồ ăn cũng đã được đưa lên, không khí nổi lên mùi hương mê người.

Trầm Hàn Sanh thấy Trịnh Duyệt Nhan đã bắt đầu nhắm nháp thức ăn của mình, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đang chuẩn bị cầm lấy dao nĩa, di động trong túi lại bắt đầu chấn động.

- Xin lỗi, tôi tiếp điện thoại, em cứ ăn trước. – Trầm Hàn Sanh có chút áy náy nói một câu, lấy di động ra nhìn nhìn, sau đó đứng dậy rời chỗ ngồi, đi chỗ khác.

Vài câu thì thầm truyền vào tai, lại dần dần đi xa, Trịnh Duyệt Nhan ngẩn ra, nhìn bóng dáng của nàng, như là nhớ tới cái gì, bỗng nhiên nhú hai hàng lông mày.

Sau một lúc lâu, Trầm Hàn Sanh vội vàng trở về, Trịnh Duyệt Nhan nhìn không được hỏi: “Vừa rồi người gọi điện cho chị là?”

- Mẹ tôi. – Trầm Hàn Sanh thấy sắc mặt nàng có điểm dị thường, hỏi: “Sao vậy?”

Trịnh Duyệt Nhan lắc lắc đầu, sau đó hơi hơi nheo mắt lại: “Không có gì, chỉ là... Vừa mới nghe được chị nói một hai câu, giọng địa phương của chị, giống giọng của dì em, quê chị ở đâu?”

Trong lòng Trần Hàn Sanh nhảy dựng, ra vẻ trấn định nói: “Thế nào? Em cảm thấy tôi và người thân của em cùng quê sao? Làm sao có thể, nhà của tôi là nơi rất hẻo lánh, em làm gì có người thân ở thâm sơn cùng cốc.”

Trịnh Duyệt Nhan cười nói: “Dì cũng ở một thành thị nhỏ thôi, khi bà ngoại em còn, em có đi qua vài lần, sau lại không đến nữa. Có đôi khi cảm thấy ba mẹ em thật là có duyên phận, cách nhau khoảng cách hơn nửa đất nước, đối mặt với phương diện điều kiện hai bên gia đình cách xa, bọn họ cuối cùng vẫn phá tan rào lực cản đến bên nhau.”

Trần Hàn Sanh thấy nàng không hỏi nữa, thả tâm, nói tiếp: “Mẹ em hẳn là một nữ nhân vô cùng vĩ đại vô cùng xinh đẹp.”

Trịnh Duyệt Nhan chống đầu, quyến rũ cười: “Kết luận này chị rút từ em ra sao?”

Trần Hàn Sanh lấy khăn ăn chùi miệng, cười mà không đáp, Trịnh Duyệt Nhan thở dài: “Kỳ thật nguyên nhân này không phải chủ yếu, bên người ba em nữ nhân vĩ đại mạo mĩ không thiếu, có thể ông ấy quyết tâm muốn kết hôn với mẹ, dùng lời nói của ông ấy, kiến lòng mẹ em nổi lên một loại tình yêu nhiệt tình say đắm, nói cái gì cũng không muốn tách ra, ông nội bà nội em coi trọng nhất hôn nhân môn đăng hộ đối, khi đó trăm phương nghìn kế muốn bọn họ tách ra, cuối cùng lại vẫn có thể như ý nguyện.”

Trần Hàn Sanh nghe đến đó, nhấp mí mắt, đột nhiên trầm mặc.

- Hàn Sanh.

- Ủm?

- Chị tin tưởng tình yêu không?

Yết hầu Trầm Hàn Sanh giật giật, qua một hồi lâu, mới nhẹ giọng hỏi lại: “Còn em?”

Trịnh Duyệt Nhan nhún vai, ánh mắt bình tĩnh nhìn cái ly trong tay: “Trước kia mẹ em thường xuyên cho kể cho em nghe bọn họ hồi trẻ yêu đương thế nào, em nghe thấy vô cùng cảm động, còn đem tình yêu của họ lên tôn sùng. Kết quả, khi chính em yêu đương, nhưng lại không gặp được một người có thể làm cho em toàn tâm toàn ý tập trung mọi dục vọng, mà ba em hiện tại...” Nói tới đây, nàng cười khổ một chút, dừng lại câu chuyện.

- Có lẽ tình yêu thật sự chỉ có thể giống Sao Băng bình thường, thoát cái sáng lạn ngăn ngui, rồi không còn bóng dáng, nhưng chúng ta vẫn luôn ảo tưởng nó có thể như ngôi sao bình thường vĩnh viễn lóng lánh. – Trên mặt tái nhợt của Trầm Hàn Sanh hiện lên một tia cười chua xót, trầm ngâm một chút, đột nhiên hỏi: “Duyệt Nhan, nếu về sau em yêu một người, gia đình em kiên quyết phản đối hai người bên nhau, em lựa chọn thỏa hiệp, hay vẫn là giống ba em năm đó, đấu tranh cùng người nhà?”

Trịnh Duyệt Nhan không cần nghĩ ngợi nói: “Tính quật cường của em không thua gì ba em, em nghĩ mình chắc chắn sẽ đấu tranh.”

Trầm Hàn Sanh nhìn ánh mắt của nàng, nghiêm túc nói: “Nếu tình yêu của hai người không được xã hội cho phép thì sao?”

Trịnh Duyệt Nhan ngẩn ra, con người long lanh như tinh tú không hề chớp nhìn Trầm Hàn Sanh, thật lâu sau, khóe môi nàng hơi hơi giơ lên, nhẹ giọng nói: “Chỉ cần em định cùng cô ấy, em nguyện trả giá mọi thứ để được cùng cô ấy.”

Chiếc bàn trong phòng ăn, bày đầy một bàn thức ăn nóng hổi, Tào Vân Tuấn đeo tạp dề, còn đang bận rộn trong bếp.

Tào Ấu Tuyết hào hứng chạy đến thư phòng, ôm cổ Diệp Tông Y đang ngồi trước bàn đọc sách: “Mẹ ơi, ba ba bảo con gọi mẹ ra ăn cơm, ba ba làm thật nhiều đồ ăn.”

Diệp Tông Y buông tay chuyện đang làm, thấy vẻ mặt hồn nhiên của cô bé, không đành lòng cự tuyệt, sờ sờ tóc cô bé, cười nói: “Con đói bụng à?”

- Con không đói bụng, con sợ mẹ đói bụng. – Tào Ấu Tuyết đảo mắt, kỳ quái hỏi: “Mẹ ơi, tại sao hồi trước là dì nấu cơm, nhưng hai ngày nay ba ba nấu cơm?”

Diệp Tông Y không biết trả lời như thế nào, cười ôm lấy cô bé: “Nếu cục cưng đói bụng, vậy chúng ta đi xuống ăn cơm đi.”

Bữa tối vô cùng phong phú, nhưng Diệp Tông Y lại không ngon miệng, đa phần thời gian đều giúp A Lan cho Tào Ấu Tuyết ăn, chính mình cơ hồ không hề nhúc nhích chiếc đũa.

Tào Vân Tuấn cười nói: “Tông Y, toàn là mấy món em thích nha, em sao lại không ăn?”

Diệp Tông Y không nhìn hăn, lắc lắc đầu: “Buổi tối không có khẩu vị.”

Tào Vân Tuấn nhìn cô, nói: “Em xem anh dụng tâm thế này, khẩu vị tốt xấu mấy cũng ăn một chút được không?” A Lan nhìn nhìn đôi vợ chồng này gần đây ở chung có chút kỳ quái, do dự một chút, cố lấy dũng khí nói: “Phải đấy, Diệp tiểu thư, cô ăn một chút đi, thời gian này cô bận về việc... Công tác, gầy đi không ít đâu.”

Diệp Tông Y cảm kích hương nàng cười cười, đem chiếc đũa hướng đến đĩa cà chua ướp đường, vừa đem một miếng đưa đến miệng, lập tức khiến cô nhớ tới tình cảnh buổi tối kia Trầm Hàn Sanh đút cho cô miếng cà chua, không tự chủ được ngừng nhắm nháp.

Tào Vân Tuấn nhận thấy được khác thường của cô, vội vàng hỏi: “Tòng Y, em làm sao vậy?”

- Không có gì. – Tia kích động trong mắt Diệp Tòng Y chợt lóe qua, buông chiếc đĩa, sau đó đứng dậy: “Em có chút không thoải mái, về phòng trước.”

Nói xong cũng không ngoảnh nhìn ánh mắt kinh ngạc của Tào Vân Tuấn và A Lan, vội vàng lên lầu.

Trên cửa truyền đến vài tiếng gõ nhẹ nhàng, ánh mắt Diệp Tòng Y nhìn màn hình máy tính, lên tiếng nói: “Mời vào.”

Tào Vân Tuấn đi vào, đưa tay đóng cửa lại, đem một ly sữa nóng đặt trên bàn cô, ôn nhu hỏi: “Tòng Y, thân thể khá hơn chưa? Làm sao không thoải mái? Anh mang em đi bệnh viện xem một chút nhé.”

Diệp Tòng Y nghe thấy thanh âm hần, xoay người lại, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Không có việc gì, chỉ là vừa nãy đột nhiên có chút đau đầu.”

Tào Vân Tuấn cau mày: “Đau đầu thế nào còn ngồi máy tính, lại đây, đem ly sữa này uống, sau đó nằm lên giường nghỉ ngơi đi.”

Diệp Tòng Y nhìn bộ dáng thân thiết của hần, trong đầu bỗng nhiên hiện lên tình cảnh mình lúc trước vì tai nạn giao thông nằm viện, hần tỉ mỉ chiếu cố, câu “Anh đi ra ngoài đi” liền dừng ở cửa yết hầu.

Tào Vân Tuấn thấy cô không nói lời nào, lại nói: “Tòng Y, nghe lời đi nghỉ ngơi, được không? Em như vậy anh rất lo lắng.”

Diệp Tòng Y lấy lại bình tĩnh, nói: “Vân Tuấn, anh về sau đừng như vậy, em biết công việc của anh có rất nhiều chuyện phải làm, anh không cần đem thời gian phí trên người em, không cần mỗi ngày về nhà sớm như vậy, lại càng không cần làm này làm kia...”

Tào Vân Tuấn thấp giọng nói: “Tòng Y, em có biết em bao nhiêu lâu không để ý anh không?”

Diệp Tòng Y nhấp hé môi, trầm mặc không nói, thần sắc Tào Vân Tuấn vô cùng bất đắc dĩ: “Tòng Y, anh muốn nói lời xin lỗi, anh biết lỗi của mình, vì sao em vẫn không chịu tha thứ anh?”

- Vân Tuấn, có một số việc không phải xin lỗi là có thể giải quyết hết.

Tào Vân Tuấn nóng nảy: “Vậy em muốn anh thế nào? Chỉ cần em không tức giận, không trách anh, em muốn anh như thế nào, anh đều có thể làm hết!”

- Anh căn bản không hiểu được ý tôi! – Diệp Tòng Y đứng dậy, trong ánh mắt lộ một tia nôn nóng hiềm thấy: “Chỗ sai không phải chuyện lần này, mà chúng ta đã sớm xuất hiện vấn đề. Quan điểm và ý nghĩ của chúng ta đối với rất nhiều chuyện đều có khác biệt rất lớn, đối với những chuyện anh làm, tôi một chút cũng không thích, tôi biết anh rất yêu tôi, anh rất tốt với tôi, tôi cũng biết con người sao có thể toàn vẹn, tôi luôn luôn tận lực bao dung anh, nhưng thời gian trôi qua, càng nhiều vấn đề mới chậm rãi trôi lên khỏi mặt nước. Anh... Anh làm cho tôi cảm thấy rất hoang mang, rốt cuộc là anh đến bây giờ thay đổi, hay tôi chưa từng chân chính hiểu biết anh? Chúng ta trước kia khi yêu nhau, cũng không ăn ý như vậy sao?”

Sắc mặt Tào Vân Tuấn đều thay đổi, hần tiến lên từng bước, vội vàng nói: “Tòng Y, anh cho tới bây giờ không thay đổi, em ngẫm lại chúng ta trước đây, ngẫm lại khi em năm viện, ngẫm lại sau khi chúng ta kết hôn, anh trước kia đối đãi như thế nào với em, bây giờ vẫn như vậy đối đãi với em! Có lẽ hiện tại ở ngoài xã hội lăn lộn vài năm, anh thay đổi, anh không giống dáng vẻ thư sinh khi ở trường học, anh chỉ vì cái trước mắt, tục khí đầy người, nhưng anh vẫn như cũ là anh, là anh Vân Tuấn của em, vẫn bồi bên cạnh em, toàn tâm toàn ý yêu em! Anh làm hết thay đổi là để tạo cho chúng ta điều kiện cuộc sống tốt, nếu em không thích cách anh thực hiện,

em nói ra đi, anh có thể sửa. Hôn nhân so với yêu đương phức tạp hơn gấp trăm lần, vợ chồng không thể không thường xuyên thông hiểu nhau, chắc hai năm nay gần đây phương diện này anh làm không tốt, thế cho nên chúng ta xuất hiện nhiều vấn đề thế này, nhưng chúng ta là vợ chồng, nếu em cũng không thể tha thứ cho sai lầm của anh, anh nên làm gì bây giờ đây?”

Hắn càng nói càng kích động, đến cuối cùng thanh âm có chút khàn khàn, bỗng nhiên xúc động tiến lên đem Diệp Tòng Y ôm vào trong ngực, thì thào nói: “Tòng Y, đừng như vậy đối với anh, em là toàn bộ tinh thần và động lực của anh, khoảng thời gian này em đối với anh lạnh nhạt như thế, em có biết anh khổ sở thế nào không, anh... Anh ngay cả làm việc cũng không có tâm tư, anh không thay đổi, anh vẫn là anh, người yêu em chính là anh!”

Diệp Tòng Y cũng không giãy giụa, trong đầu lại hiện lên gương mặt tái nhợt tinh xảo, giờ này khắc này, đối Tào Vân Tuấn lại là cảm giác phản cảm phiền chán, loại cảm xúc khẩn trương chuyển thành áy náy, cô nhắm mắt lại, khóe mắt bỗng nhiên thấm ra hai giọt nước mắt, cúi đầu nói: “Như vậy... Như vậy có lẽ... Là em thay đổi.”

Trong lòng Tào Vân Tuấn chấn động, buông cô ra run giọng hỏi: “Tòng Y, em... Em nói cái gì?”

Diệp Tòng Y hơi hơi ngẩng mặt, nhìn ánh mắt hắn, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, đáp phi sở vấn: “Vân Tuấn, cho em một ít thời gian, được không?”

Chương 26: Đồ Đẹp Là Để Cho Người Khác Thường Thức

Bất tri bất giác, mùa hạ nóng bức này lại qua đi.

Tào Ấu Tuyết lúc này đã đến tuổi đi trẻ, cuối cùng thì cho cô bé đi học ở chỗ nào là điều quan trọng nhất. Thứ nhất là bởi vì Tào Vân Tuấn và Diệp Tông Y đều bận rộn công việc, thứ hai là bởi vì muốn rèn luyện tính độc lập cho Tào Ấu Tuyết, hai vợ chồng thương lượng một chút, quyết định đem con gái ủy thác toàn bộ, hai người tìm chút thời gian cùng nhau sàng lọc các nhà trẻ quý tộc tư nhân gần đây một lần, lựa chọn nơi vừa lòng nhất, việc này thế là quyết định xong.

Trong mấy tháng nay, Tào Vân Tuấn và Diệp Tông Y vẫn phân phòng ngủ, nhưng khi ở cùng vẫn hòa hợp như trước, nhất là thời gian vì chuyện con gái phải bàn bạc, hai bên cũng đã thông hiểu nhau, vô tình kéo gần khoảng cách lại. Diệp Tông Y đối với Tào Vân Tuấn không còn lạnh lùng lạnh mặt nữa, chỉ là khi đối mặt với hắn, ánh mắt vẫn luôn có điểm mơ hồ, hiển nhiên đó là khi không đối diện nhau nhiều lắm, lại càng chưa nói đến thân cận.

Đêm nay, thừa dịp Diệp Tông Y rảnh rỗi tắm rửa, Tào Vân Tuấn vẫn như thường ngày, rón rén đi vào thư phòng, đem túi kiểm tra một lần, lại lấy điện thoại cô ra, xem tin nhắn gửi nhận, cuối cùng đem nhật ký cuộc gọi xem qua, vẫn không thấy có gì khác thường. Tào Vân Tuấn đứng đó ngây người một lát, đem mọi thứ trở về tình trạng ban đầu, đóng cửa lại yên lặng rời đi.

Trở lại phòng ngủ, hắn nằm trên giường, đầu gối lên hai tay, con người thâm sắc không nhìn ra cảm xúc gì, ngơ ngác nhìn trần nhà, sau một lúc lâu,

hắn lấy di động ra nhấn gọi cho một dãy số, thanh âm trầm thấp nói: “Về chuyện đó tôi có ý khác, ngày mai buổi chiều chúng ta tìm một chỗ gặp mặt đi.”

Tại một quán cà nhỏ nhỏ khuất dáng, một nam thanh niên bộ dáng nhỏ gầy ngồi đối diện Tào Vân Tuấn.

Tào Vân Tuấn bưng ly cà phê trước mặt lên uống một ngụm, thản nhiên hỏi: “Uống gì?”

- Trà sữa được rồi.

Chờ nhân viên phục vụ lui xuống, nam thanh niên kia mở ba lô, lấy ra một xấp ảnh đưa tới trước mặt Tào Vân Tuấn, mỉm cười nói: “Tào tiên sinh, thật có lỗi, tôi đi theo bà xã anh hai tháng nay, cũng không chụp được cái gì tiến triển, nhưng điều này đối với anh mà nói, hẳn là một tin tức vui vẻ.”

Tào Vân Tuấn đưa tay nhận lấy, lật xem từng bức, mắt nhanh chóng xem qua một lần, bên trong tất cả đều là ảnh Diệp Tòng Y, cô một mình lẻ loi đi dạo phố, cô ngồi gần người nhìn ra ngoài cửa sổ thủy tinh trong quán trà, cô xuống xe... Chụp đủ loại góc độ, nhìn vẻ mặt, người trong ảnh hoàn toàn không biết mình bị chụp.

Thanh niên kia uống một ngụm trà sữa, nhìn hắn, tiếp tục nói: “Cô mỗi ngày đều độc lai độc vãng như vậy, thậm chí rất ít đi cùng bạn bè, tan việc hoặc là lập tức về nhà, hoặc là lái xe một vòng thành phố, cũng không cùng người nào đặc biệt tiếp xúc, cũng không có hành động gì đặc biệt. Tào tiên sinh, anh cũng đừng trách tôi lắm miệng, tôi nghĩ, anh và bà xã có thể xảy ra hiểu lầm gì rồi.”

* Độc lai độc vãng: Một mình đi, một mình về, một mình bước trên đường.

Tào Vân Tuấn đem ảnh chụp cất đi, nâng mí mắt lên thản nhiên nói: “Đây cũng là mục đích tôi hẹn cậu ra đây, với tư cách là chủ thuê, tôi muốn từ hôm nay trở đi chúng ta ngưng hẳn giao dịch.” Nói xong từ trong ngực lấy ra một cái phong thư đặt lên bàn, sau đó nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt hắn: “Đây là thù lao tôi trả cho cậu.”

Nam tử kia cầm lấy phong thư, mở ra nhìn nhìn, không khỏi ngạc nhiên: “Tào tiên sinh, anh hình như trả hơi nhiều? Cái này...”

Tào Vân Tuấn vươn tay ngăn cản hắn nói tiếp: “Đây là những gì cậu đáng hưởng, mùa hè nóng bức như vậy, theo dõi lâu như thế, coi như dư ra là phí vất vả đi.”

Nam tử trên mặt lộ ra một tia vui mừng, vội vàng nói: “Cám ơn Tào tiên sinh.”

- Ảnh chụp này tôi cầm đi, tôi suy nghĩ về chuyện vợ mình, tôi suy nghĩ rất nhiều. – Tào Vân Tuấn hắng giọng, nhìn nhìn hắn: “Ừm, việc này...”

Nam tử kia vô cùng thông minh, lập tức nói: “Tào tiên sinh xin yên tâm, chúng tôi rất chuyên nghiệp. Từ hôm nay trở đi, chúng ta không ai biết ai, việc này cũng chưa từng xảy ra.”

- Tốt lắm. – Tào Vân Tuấn vừa lòng gật gật đầu, đem ảnh chụp thu hồi, rung chuông kêu phục vụ tính tiền, sau đó đứng lên sửa sang lại tây trang một chút một chút, ngẩng đầu mà bước đi ra ngoài.

Khi tan tầm, những làn mưa bụi bay xuống từ bầu trời. Diệp Tòng Y ra khỏi thang máy công ty đến bãi đỗ xe, sau đó rời đi. Cô cũng không giống như vội vã về nhà, chỉ chạy một mạch không mục đích, vừa đi khỏi công ty vài phút, tiếng chuông di động liền vang lên, cô liếc mắt nhìn màn hình một cái, là Hà Na gọi đến, do dự một chút, cuối cùng đem tai nghe điện thoại nhét vào tai: “A lô?”

- A lô, Tòng Y, em vừa muốn tìm chị, sao vừa nháy mắt là không thấy chị rồi?

- À, chị đã ra khỏi công ty, hôm nay có chút mệt, muốn về nhà nghỉ ngơi sớm một chút.

- Thật là, em tìm chị cùng nhau ăn cơm đấy. – Thanh âm Hà Na vô cùng bất mãn: “Chị sao lại thế này chứ, toàn bộ mùa hè trừ chạm mặt ở công ty, cứ như biến mất ấy. Nhớ lại mỗi lần muốn mời chị ra ngoài, chị lập tức nói Tuyết nhi sắp đi nhà trẻ, cuối tuần mới có thể gặp, chị phải bỏ thời gian chăm sóc con bé, hưởng thụ thời gian bên con gái, nhưng còn bây giờ thì sao, con bé đã nhập học nhà trẻ, muốn hẹn chị vẫn khó khăn như vậy, kỳ thật chị phải về nhà cùng Tào luật sư hưởng thụ thế giới hai người sao?”

Diệp Tòng Y không muốn trả lời, chỉ nói: “Hà Na, xin lỗi, hôm khác mời em ăn cơm.”

- Ai, quên đi, biết chị cùng Tào luật sư ân ái yêu nhau, kỳ thật trong lòng em cũng vui. – Hà Na cảm xúc tối cũng nhanh đi cũng nhanh, nhớ đến mấy tháng trước Diệp Tòng Y đối với nàng nói về chuyện ‘nước sôi’, bất mãn lập tức lại chuyển thành vui mừng: “Không nói với chị nữa, hôm nào chúng ta hẹn đi, em có thật nhiều chuyện muốn nói với chị.”

- Hà Na, chị biết em hiện tại thật sự rất hạnh phúc, cho nên gần nhất mới không điện thoại cho em, nhưng trong lòng chị... Cũng mừng cho em. – Diệp Tòng Y nói xong, bỗng nhiên có điểm chua xót, kêu cô nói như thế nào đây? Chẳng lẽ muốn cô nói là vì biết được Hà Na dọn đến khu căn hộ Tử Thanh ở chung với Tiểu Phương, mới muốn tránh né bọn họ, mà hết thảy, gần như chỉ vì tránh nhìn thấy Trầm Hàn Sanh?

Hà Na có điểm ngượng ngùng, nghĩ đến Tiểu Phương, trong lòng lại tràn đầy một loại hạnh phúc lâu lắm rồi mới cảm nhận được, cười nói: “Tốt lắm, hai ta cũng đừng buồn nôn vậy nữa, ngày nào đó cùng nhau đến ăn một bữa

cơm đi, chị cũng khá lâu không gặp Tiểu Phương rồi. Phải biết rằng, anh ấy hiện tại có thể sẽ là người ở cùng em cả đời, mấy ngày hôm trước anh ấy nói, sắp tới muốn dẫn em về nhà ra mắt cha mẹ anh ấy.”

- Vậy sao? Thật tốt quá... – Diệp Tòng Y nghe tin tức tốt như thế, tự đáy lòng cảm thấy vui sướng.

- Vậy quyết định rồi á, chị chờ bọn em mời, em lái xe, cúp trước, bye.

Diệp Tòng Y đem tay nghe điện thoại tháo xuống, vẻ tươi cười trên mặt rút đi, trong lòng nảy lên một cảm giác mỗi một, lại phát hiện xe không biết khi nào lại chạy đến bệnh viện Thánh Hòa.

Từ đêm nói chuyện với nhau đó, Tào Vân Tuấn như là thay đổi thành một người khác, hẳn không hề bức thiết khẩn cầu hòa hảo với cô như lúc ban đầu, mà là cho cô đủ không gian, hẳn an phận ở tại phòng ngủ của mình, tiến vào thư phòng cũng sẽ gõ cửa, nếu phải đi tiệc tùng, hẳn cũng trưng cầu ý kiến cô, tuyệt đối không miễn cưỡng cô ra ngoài, nếu cô bận rộn chuyện có liên quan công việc, hẳn cũng không quấy rầy, chính là an tĩnh đi theo, hoặc là lặng yên rút lui.

Hắn mỗi tối tận lực về nhà sớm một chút, đối với cô săn sóc hết sức ôn nhu, cho Diệp Tòng Y cảm giác giống như là trở về đoạn thời gian năm viện kia. Ấy náy trong lòng cô đối với hắn đã dần dần sâu sắc, nhưng bóng dáng người kia trong lòng, lại vẫn chặt chẽ chiếm cứ, chuyển đi không được. Cô tựa như ma quỷ, mãnh liệt tưởng niệm người kia, tuy rằng mấy tháng chưa gặp mặt, tuy rằng thậm chí xóa bỏ số ĐTDĐ của nàng, nhưng khuôn mặt của nàng ở trong lòng cũng càng hiện ra rõ ràng, loại cảm giác này làm cho cô bàng hoàng mà lại bất lực.

Chỉ cần qua vài ngày như vậy, ma xui quỷ khiến cô sẽ lại lái xe đến Thánh Hòa hoặc là khu căn hộ Tử Thanh kia một vòng, cũng không phải chờ mong có thể gặp người kia, trên thực tế, cũng không một lần thực sự

nhìn thấy, nhưng làm như vậy lại giống như có thể làm cho lòng cô dễ chịu một chút.

Tình cảnh đêm đó xảy ra, một lần lại một lần lặp lại trong đầu, ngọt ngào làm người ta tình mê ý loạn hôn, da thịt nóng rực, cái cắn đầy bất đắc dĩ, cùng với cái tát thanh thúy... Tâm liền đau đớn khó hiểu, Diệp Tòng Y vô lực nằm trên tay lái, trong lòng thì thảo với mình: “Mày bị bệnh, mày khẳng định là bị bệnh, mày tại sao lại như vậy...”

Cô xoa xoa mái tóc dài của mình, thống khổ ngẩng đầu lên, trung tâm quảng trường cách đó không xa đi tới một đôi nam nữ, lại làm cho biểu tình trên mặt cô nháy mắt ngưng kết.

Nữ nhân kia thân cao một thước bảy, thân hình hơi gầy yếu, vẻ mặt vô cùng đậm mạc, đó là biểu tình cô đã quá quen thuộc, tuy nhiên nam nhân kia dáng người cũng cao to, diện mạo nhã nhặn mà thanh tú, trên mặt hân hoan đầy vẻ tươi cười, giống như đang nói với nữ nhân bên cạnh cái gì đó, tay phải cao cao giơ dù lên, cơ hồ che toàn bộ phía trên nàng.

Vô luận là diện mạo hay là thân hình cao lớn, hiển nhiên là một đôi thực xứng, Diệp Tòng Y lần đầu tiên hận thị lực chính mình sao lại tốt như thế. Cô ngơ ngác nhìn bọn họ, đợi cho bọn họ càng đi càng gần, khi họ lướt qua ô tô cô, cô bỗng nhiên không biết xuất phát từ tâm tính gì, biết rõ đối phương không có khả năng thấy nhìn mình nhưng vẫn cúi đầu.

Tuy nhiên khi ngẩng đầu, bóng dáng hai người kia dĩ nhiên đã biến mất trong tầm mắt, tâm tình Diệp Tòng Y, nháy mắt lại biến hóa nghiêng trời lệch đất, một loại cảm xúc tên ghen tị lặng yên nảy sinh ở trong lòng, nảy sinh, lớn dần, sau đó lan tràn tới các nơi khác, kéo đau cô mỗi một tế bào thần kinh, nguyên bản bao trùm đủ loại cảm xúc. Con người trong suốt của cô như bị sương khói phủ mờ, xuất thần nhìn ngoài cửa sổ, hàm răng tuyết trắng khê cắn đôi môi đỏ mọng, thật lâu sau, cô khởi động xe, chỉ chốc lát, ô tô liền biến mất trong làn mưa bụi bay lả tả như tơ.

Khi đẩy xe tiến vào siêu thị, Trầm Hàn Sanh vẫn không thể tin được nhìn Trịnh Duyệt Nhan bên cạnh: “Ngày mai thật sự là sinh nhật em sao?”

- Đương nhiên. – Trịnh Duyệt Nhan trắng mắt liếc nàng một cái: “Chị cho rằng em tùy tiện cầm hai chai rượu đến nhà người khác, nói cho người khác là ngày mai sinh nhật em, hi vọng cô ấy mời em ăn cơm tự làm sao? Lừa người kiểu này có gì hứng thú?”

- Chúng ta mời Tiểu Phương cùng Hà Na đến luôn nhé?

Trịnh Duyệt Nhan lập tức phản đối: “Tại sao phải mời bọn họ? Đêm nay em chỉ cần chị theo giúp em. Huống chi, chị cần gì phải đi quấy rầy hai người bọn họ, tâm hồn của người ta đã mời chị đâu.”

Trong lúc nói chuyện, hai nam nhân đâm đầu đi tới, khi thấy Trịnh Duyệt Nhan, ánh mắt liền như cao su dính, nhất định không dời đi, Trầm Hàn Sanh liếc mắt bọn họ một cái, chân bước nhanh hơn, Trịnh Duyệt Nhan không tự chủ được đi theo bước đi của nàng, đợi cho đi xa, nhin không được oán giận: “Chị đi nhanh như vậy để làm gì?”

Trầm Hàn Sanh tức giận nói: “Em mặc hở hang như vậy để làm gì?”

Trịnh Duyệt Nhan nhìn nhìn chiếc váy màu bạc mát mẻ trên người, kéo dài xuống dưới chân, trợn to mắt: “Chị có lằm hay không? Vậy cũng kêu hở? Chị có cần thổ lộ mạo như vậy không? Trời nóng như vậy, vai đẹp đùi thon cũng không thể khoe, thế nữ nhân sống để làm gì?”

* Thổ lộ mạo: Miệt thị những người có văn hóa, phương thức sống cổ xưa, mặc quần áo đơn sơ.

Trầm Hàn Sanh nói: “Một đường đi, không dưới mười nam nhân hành chú mục lễ mê đắm nhìn em, biểu tình đáng khinh đó tốt lắm sao?”

* Hành chú mục lể: Nhìn chăm chăm như nhìn quốc kỳ lúc hát quốc ca, hay nhìn đối tượng khi diễu hành.

- Ô, cho dù em bao kín toàn thân, chỉ còn lại có khuôn mặt ở bên ngoài, vẫn sẽ có người như vậy nhìn em. – Trịnh Duyệt Nhan cầm một hộp chocolate trên kệ nhìn xuống, lại thả trở về, ngoái đầu lại không cho là đúng nói: “Nhìn thì cứ nhìn, tùy bọn họ nhìn, đồ đẹp là để cho người khác thưởng thức, dù sao chỉ là nhìn, lại không thể làm gì, chẳng lẽ bọn họ còn có thể dùng ánh mắt cường gian em sao?”

- Em... – Trầm Hàn Sanh cứng họng, không biết đáp thế nào.

Con người Trịnh Duyệt Nhan nẩy lên nụ cười, đưa tay khoát lên vai phải nàng, thanh âm vừa ngọt vừa mỉa mai: “Thế nào? Chị không phải là chán ghét người ta nhìn em như vậy chứ? Trong lòng có phải có một chút không thoải mái không?”

Trầm Hàn Sanh hơi hơi nhăn mi: “Nói hươu nói vượn.”

- Thật là không hiểu phong tình. – Trịnh Duyệt Nhan bị nàng đánh bại, hận nghiền răng, hừ hừ hai tiếng, theo bên cạnh nàng tiếp tục đi về phía trước.

- Em muốn ăn món gì? – Trầm Hàn Sanh hỏi.

- Em muốn ăn cái gì chị đều làm sao? – Trịnh Duyệt Nhan trong lòng tức giận, chớp mi nhìn nàng, không nghĩ tới Trầm Hàn Sanh nghĩ nghĩ, nói: “Trên cơ bản là không có vấn đề gì.”

- Được rồi, em muốn ăn hải sản!

Trên bàn cơm, Trầm Hàn Sanh làm đại tiệc hải sản, cua cay, tôm chiên sốt đậu nành, sò quạt, cá bơn hấp, thậm chí còn có một chén súp nghêu

nấm, từng đợt mùi hương chui vào lỗ mũi, nhìn thôi cũng khiến người thèm ăn rót nước miếng.

Trong mắt Trịnh Duyệt Nhan tràn ngập kinh hỉ và sùng bái, khẩn cấp ngồi xuống bên cạnh bàn, vừa ngửi vừa nhìn: “Không thể tưởng được chị thật là có một đôi tay.”

Trầm Hàn Sanh cười khố cũng ngồi xuống, thở dài nói: “Bữa cơm này thật phí thời gian của tôi.”

- Ừm, con cá này mùi vị thật thơm, không uống phí em chờ lâu như vậy.
– Trịnh Duyệt Nhan cầm lấy chiếc đĩa, gắp một khối cá bỏ vào trong miệng, sau đó chỉ chỉ rượu vang trắng trên bàn: “Nào, chúng ta uống một ly.”

- Em biết tôi uống rượu có chừng mực. – Trầm Hàn Sanh lấy ly, rót cho hai bên: “Cơ mà ngày mai là sinh nhật em, tôi tuyệt đối sẽ không để em quét hết.”

- Thế mới được chứ. – Trịnh Duyệt Nhan uống một ngụm rượu, trong mắt nở rộ hào quang mê người: “Em lại đây ăn bữa cơm này riêng với chị.”

- Em không phải ngày mai cũng muốn tôi ở cùng em sao?

- Ngày mai? – Trịnh Duyệt Nhan một tay chống cằm, thở dài: “Ngày mai chị dù có muốn theo em cũng không có cơ hội, ngày mai đại đội nhân mã tụ tập ở khách sạn nhà em, chúc mừng sinh nhật em, em sẽ nghe được đủ loại ca ngợi, nhận được đủ loại quà cáp quý hóa, sau đó giả cười, rồi nam nam nữ nữ trưng diện rực rỡ đến trò chuyện.” Nói tới đây, nàng nhún vai, mặt mày lại nhìn không ra tia chờ mong.

- Nghe có vẻ rất long trọng náo nhiệt.

- Cho nên em đêm nay mới đến xin chị chút thanh tịnh.

Trầm Hàn Sanh không nói thêm gì, giơ ly rượu lên: “Sinh nhật vui vẻ!”

- Cám ơn. – Thần sắc Trịnh Duyệt Nhan lại trở nên vui sướng, hai cái ly nhẹ nhàng huých một chút, phát ra tiếng vang “đình” thanh thúy dễ nghe, Trịnh Duyệt Nhan đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, lại ăn một con tôm, thế này mới cười nói: “Thì ra chính mình đi dạo siêu thị cảm giác tốt như vậy, ngay cả chọn lựa đồ ăn, lúc ăn dường như cũng có hương vị ngọt ngào.”

Trầm Hàn Sanh chỉ vào cơm dưa hải sản trước mặt: “Cái này cũng ngon lắm, em nếm thử đi.”

- Hàn Sanh.

- Ừm?

Trầm Hàn Sanh giương mắt nhìn nàng, nhìn thấy con người sáng lạn của Trịnh Duyệt Nhan, mắt không nháy mắt nhìn Hàn Sanh, sóng mắt lưu chuyển ẩn hàm tình ý, tràn đầy mỉa mai, lại có một loại cảm giác tiêu hồn mòn cốt, trong lòng Trầm Hàn Sanh hơi hơi rung động, lập tức đem ánh mắt dời đi, không dám nhìn thẳng vào nàng.

Không khí bỗng nhiên trở nên vô cùng im lặng, làm cho người ta có điểm hoảng hốt, một hơi thở ái muội trong không trung chậm rãi chảy xuôi.

Thật lâu sau, Trầm Hàn Sanh miễn cưỡng cười nói: “Sao em không ăn?”

Trịnh Duyệt Nhan trong lòng hơi hơi thở dài, nhẹ giọng nói: “Hàn Sanh, đêm nay em thật vui vẻ.” Nói xong, tự rót cho mình một ly rượu, mỉm cười nói: “Nếu em đêm nay uống rượu, làm sao bây giờ?”

Trầm Hàn Sanh ngẩn ra, lập tức nói: “Em cũng không thể say, say làm sao trở về.”

- Được. – Trịnh Duyệt Nhan gật gật đầu, ngửa đầu lại đem một ly rượu uống vào bụng.

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Hàn Sanh, Đừng Đi!

Trầm Hàn Sanh không đưa tay mở ra đèn, mượn sự quen thuộc đối với phòng của chính mình mà vòng đến bên giường, đem Trịnh Duyệt Nhan thật cẩn thận đặt xuống giường.

Làm xong hết thảy, nàng mệt mỏi thở dốc, đang chuẩn bị đứng dậy, thì Trịnh Duyệt Nhan mơ hồ không rõ kêu lên một tiếng “Hàn Sanh”, hai tay bỗng nhiên mềm nhũn ôm lấy cổ của nàng, Trầm Hàn Sanh ngẩn ra, gian phòng bị bóng tối bao phủ, cơn say trong cơ thể đang thiêu đốt, trong mũi lại thoang thoảng mùi nước hoa xa lạ dễ ngửi, còn có một tiếng kêu kiêu mị... Làm cho ý thức của nàng bỗng nhiên trở nên hỗn độn, sau đó, một cảm xúc mãnh liệt nguy hiểm từ trong lòng dâng lên, nàng phản xạ có điều kiện nhanh chóng gỡ tay Duyệt Nhan xuống, sau đó vươn tay mở công tắc đèn tường đầu giường.

Ngọn đèn ôn nhu ấm áp chiếu sáng căn phòng, Trịnh Duyệt Nhan nằm trên giường, dây váy trên vai không biết khi nào đã trượt sang một bên, hai mắt nhắm tịt, khuôn mặt tươi cười vương một mảnh ửng đỏ, kiêu diễm như hoa đào, đường cong thân thể quyến rũ theo hô hấp hơi thở phập phồng, hình ảnh kia quả thực làm cho người ta phun máu.

Trầm Hàn Sanh lui về phía sau vài bước, đầu tựa hồ còn choáng váng hơn nữa, thân thể mềm nhũn dựa vào vách tường, sau một lúc lâu, nâng cánh tay lau mồ hôi trên trán, lấy lại tinh thần, đi qua kéo cái chăn mỏng lên người nàng, xoay người rồi đi ra ngoài.

Đi đến bồn rửa mặt, tìm một cái khăn mặt mới thấm nước ấm, sau đó vắt khô, khi ngẩng đầu, nhìn chính mình trong gương, hai gò má hồng nóng

lên, Trầm Hàn Sanh nhin không được đưa tay sờ sờ mặt mình, thật là uống nhiều rồi, nàng nghĩ như vậy, hít vào một hơi thật sâu, xoay người quay trở về phòng ngủ.

Ngồi xuống bên giường, Hàn Sanh do dự một chút, vươn tay đem những sợi tóc hỗn độn trên trán Trịnh Duyệt Nhan vén qua sau đầu, sau đó cầm khăn mặt bắt đầu lau khuôn mặt và cổ của nàng, động tác của Hàn Sanh rất chậm, rất dụng tâm, rất dụng trí. Trịnh Duyệt Nhan nằm ở nơi đó, khuôn mặt bình thản, giống như đã chìm vào mộng đẹp. Trầm Hàn Sanh đem hai tay của nàng lần lượt lau khô, sau đó nhìn nàng một hồi, tắt đèn, rón ra rón rén rời khỏi phòng.

Một tiếng cửa đóng nhẹ nhàng vang lên, đôi mắt Trịnh Duyệt Nhan cũng chậm rãi mở, trong bóng đêm, ánh mắt trong suốt của nàng sáng lóe, khóe miệng chậm rãi tràn ra một nụ cười tươi nghịch ngợm mà ngọt ngào. Làn da vẫn lưu lại một tia mát mẻ ẩm ướt từ chiếc khăn ẩm, cảm giác vô cùng thoải mái, nàng cắn cắn môi dưới, xoay thân thể, không tự chủ được ôm chặt chần. Trên gối đầu, trên chần có một mùi hương thơm ngát nhẹ nhẹ, đó là hơi thở của Trầm Hàn Sanh, ngửi mùi hương này như Hàn Sanh đang ở bên cạnh, nhớ tới Trầm Hàn Sanh lúc này chiếu cố mình khẩn trương lại rất cẩn thận, trong lòng Trịnh Duyệt Nhan bỗng nhiên dâng lên một loại sung sướng trước nay chưa có, ngay cả trong ánh mắt cũng đều tràn đầy ý cười. Nàng vươn tay nhẹ nhàng vuốt qua vuốt lại gối đầu, cảm thụ cảm xúc mềm mại kia, bỗng nhiên giống con nít, nhắm hai mắt lại, đem mặt vui vào gối thật sâu.

Ánh nắng mặt trời sáng sớm tràn vào bên trong, Trầm Hàn Sanh rốt cục cũng từ cơn ngủ say tỉnh lại, nàng híp nửa mắt từ sô pha ngồi dậy, tay vịn vịn cái đầu nặng nề, trước tiên từ bàn trà với lấy ĐTDĐ nhìn nhìn, thời gian là tám giờ hơn năm phút.

Hôm nay trùng hợp là ngày nghỉ, không cần đi bệnh viện, nhưng rời giường giờ này, đối với nàng mà nói đã là chuyện rất lâu không xảy ra,

nàng bỏ lỡ thời gian chạy bộ sáng sớm.

Nhưng đồng hồ báo thức vì sao lại không reo? Đồng hồ báo thức của nàng mỗi ngày đều đúng giờ reo lên.

Trầm Hàn Sanh thấy có chút kỳ quái, sau đó mới nhớ đến, nơi này tối hôm qua còn có một người khác ở, nàng đoán già đoán non, có thể nhất định là Trịnh Duyệt Nhan tắt đồng hồ báo thức của nàng, Trịnh Duyệt Nhan làm chuyện này cũng không có gì kỳ quái. Trầm Hàn Sanh nghĩ đến đây, xốc chiếc chăn mỏng trên người lên. Cửa phòng ngủ vẫn đóng chặt, Trầm Hàn Sanh do dự một chút, gõ gõ cửa, bên trong không phản ứng, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa ra, liếc mắt nhìn một cái, lại phát hiện trong phòng không có một bóng người, chăn trên giường lại được gấp xếp chỉnh tề. Trầm Hàn Sanh dựa vào cửa, cơ hồ có điểm hoài nghi chuyện tối hôm qua chỉ là một ảo giác. Mãi đến khi nhìn thấy phòng ăn vẫn là một đồng hồ hỗn độn, tựa hồ nàng mới chân chính tỉnh táo lại, giật mình sững sốt trong chốc lát, không nói không rằng bắt đầu dọn dẹp.

Đứng trước bồn rửa mặt, Trầm Hàn Sanh một bên máy móc đánh răng, một bên nhìn miệng đầy bọt của mình, mi tâm nheo lại thành một đoàn.

Đêm qua tuy rằng có chút say, nhưng đầu óc vẫn thanh tỉnh, tình cảnh ở trong đầu rõ ràng vô cùng. Nàng bỗng nhiên ý thức được, nàng cùng Trịnh Duyệt Nhan không thể cứ ở chung như vậy. Ngay từ đầu khi biết nhau, Trịnh Duyệt Nhan nói thích nàng, nàng chưa từng cho là nghiêm túc, sau lại, trong lúc vô ý biết được Duyệt Nhan là biểu muội của Tông Y, Hàn Sanh đối với Duyệt Nhan rốt cuộc cũng không hề hững hờ được, huống chi, cùng Trịnh Duyệt Nhan tiếp xúc càng sâu, lại càng phát giác cô gái này cũng không chộc cho người chán ghét, tương phản nàng còn có điểm thỉnh thích sự lớn mật và thẳng thắn của Duyệt Nhan.

Nhưng nếu cứ phát triển như vậy, kết quả... Trầm Hàn Sanh dùng sức lắc đầu, không cho chính mình suy nghĩ nữa.

Trịnh Duyệt Nhan mê người không thể nghi ngờ, cái xinh đẹp của nàng tựa như cây thuốc phiện, xinh đẹp tận xương, tràn ngập mê hoặc, làm cho người ta mê muội kìm lòng không được. Hàn Sanh không phải thánh nhân, nếu nói một tia động tâm cũng chưa từng có thì là nói dối, chỉ là, dù cho lòng mình bởi vì một nữ nhân mà rung động, Hàn Sanh vẫn vô cùng tự trách, trong lòng nàng, từ đầu đến cuối bị một cô gái chiếm cứ, đúng vậy, cô gái, Hàn Sanh nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên khuôn mặt tươi cười thanh thuần xinh đẹp của cô.

Các nàng thật sự từng yêu nhau sâu đậm, tinh khiết như vậy, chân thật như vậy, khắc cốt ghi tâm như vậy. Dù cho cô hiện tại đã gả chồng, thậm chí đã sinh con gái, dù cho đoạn tình yêu kia làm nàng nhiều năm qua hăm sâu vào vũng bùn thống khổ không thể tự thoát ra được, dù cho cô đã không còn nhớ rõ mình, không nhớ rõ về tất cả của các nàng... Vẫn như cũ, cô là ký ức quý giá nhất cuộc đời nàng, là phần ấm áp nhất trong sinh mệnh nàng.

Thế giới bên ngoài cho đến bây giờ vẫn không cuốn hút được nàng, nàng vẫn một mình dõi theo cô ấy, tuân thủ lời hứa chính miệng mình đã nói ra, nàng biết mình thực ngốc, trong lòng rất đau đớn, tuy nhiên, khoảng thời gian ấy tựa hồ đã xâm nhập cốt tủy, hợp vào huyết mạch, chúng nó đã tồn tại tự nhiên như là hô hấp mỗi ngày.

Nàng không biết chính mình về sau phải làm sao bây giờ, không biết giữ lấy trạng thái này đi đến hết cuộc đời như thế nào, nhưng hiện tại nàng rất rõ ràng, nàng cũng không chuẩn bị tốt để bắt đầu yêu thương tiếp.

Trầm Hàn Sanh ngơ ngác đứng đó, nhìn gương mặt tái nhợt của mình, hai mắt vô thần, một hồi lâu, đem vòi nước đóng lại, chậm rãi đi ra ngoài.

Gần nhất thời tiết hay thay đổi, một hồi trong xanh một hồi âm u, vòng đi vòng lại. Vào ban đêm lại nổi lên một cơn mưa to.

Phòng khách đang chiếu một bộ phim truyền hình nhiều tập, A Lan ngồi trên sofa xem say sưa, Diệp Tòng Y nghiêng người tựa vào sofa, bàng hoàng nhìn trận mưa to ngoài cửa sổ.

Qua sinh nhật Trịnh Duyệt Nhan không lâu, Trịnh Thái bởi vì chuyện làm ăn phải đi Mỹ, vừa vận Tào Vân Tuấn cũng muốn tham gia một hiệp hội luật sư tổ chức nghiên cứu và thảo luận, liền cùng ông đồng hành, sớm đã nói, Tào Ấu Tuyết được ủy thác toàn bộ cho nhà trẻ, cuối tuần mới về nhà, cho nên trong nhà lúc này chỉ còn lại có hai người Diệp Tòng Y và A Lan.

Trong nhà trống vắng, Diệp Tòng Y cảm thấy may mắn khi có A Lan ở bên cạnh, nhưng A Lan lúc này ngồi bên cạnh cô, trong lòng cô vẫn khó chịu chua xót, quả thực cảm giác như không thể hô hấp.

Cô miễn cưỡng áp chế thống khổ và áp lực trong lòng, im lặng ngồi một lát, A Lan lại đột nhiên phát hiện cô dị thường, ánh mắt dời khỏi tivi, thu liễm khuôn mặt tươi cười, quan tâm hỏi: “Diệp tiểu thư, cô làm sao vậy? Có phải... Lại đau đầu?”

- Không có, không có việc gì. – Diệp Tòng Y miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười, sau đó đứng dậy: “Tôi biết cô thích xem phim này, cô xem đi, tôi muốn đi ra ngoài có chút việc.”

A Lan ngạc nhiên, sau đó nói: “Bên ngoài mưa rất lớn.”

- Không sao, tôi lái xe đi. – Diệp Tòng Y nói xong, lên lầu cầm lấy chìa khóa xe, mở cửa rồi đi ra ngoài.

Trên đường, chiếc ô tô màu trắng chạy trong trận mưa lớn, Diệp Tòng Y một bên lái xe, một bên nhấn gọi số Hà Na, điện thoại lại truyền đến một giọng nữ lạnh như băng: “Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã khóa máy.” Cô nhú nhú mày, ném ĐTDĐ qua một bên, hai tay nắm chặt tay lái.

Bởi vì nguyên nhân thời tiết, khách đến quán bar cũng không nhiều như bình thường.

Tiểu Phương đặt một ly cocktail đã pha chế trước mặt một vị khách, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi một nữ tử ngồi trên quầy bar cách đó không xa, một lát sau, hần rút cục kiểm chế không được, lại đi qua, giựt ly rượu trong tay cô, thấp giọng khuyên nhủ: “Tòng Y, em thật sự không thể uống nữa.”

Diệp Tòng Y uống rượu không tốt, uống xong hai ly rượu Vodka, người đã muốn chóng mặt, cô vươn tay đoạt lại cái ly trong tay Tiểu Phương, thản nhiên cười nói: “Tiểu Phương, các anh làm ăn kiểu gì vậy? Khách muốn uống rượu cũng không cho?”

Tiểu Phương không nghĩ tới cô uống rượu tác dụng chậm, ngược lại so với người bình thường còn say nhanh hơn, cười khổ nói: “Tòng Y, em say.”

- Không, tôi không có say. – Diệp Tòng Y ghé vào quầy bar, thì thào nói: “Hà Na đâu? Em ấy thế nào còn chưa đến?”

- Hà Na đêm nay xã giao với khách quan trọng, di động đều tắt.

Diệp Tòng Y lầm bầm nói: “Em ấy không phải bạn tốt.”

Tiểu Phương có chút bất đắc dĩ nhìn cô, đang muốn khuyên nữa, miết mắt thấy bên kia có khách ngoạn, đành quay đầu dặn dò người hầu rượu: “Đừng cho cô ấy uống rượu nữa, tôi chốc lát quay lại đây.”

Diệp Tòng Y cau mày, cái miệng nhỏ đem rượu trong ly một hơi cạn sạch, đầu hơi choáng váng, không nhớ đến nhiều sự việc, cảm giác khó chịu hít thở không thông giảm bớt không ít, thần kinh lại bởi vì cồn mà hưng phấn, cô lắc lắc đầu, đối với người hầu rượu nói: “Thêm một ly nữa.”

Nhân viên hầu rượu kia cười nói: “Tiểu thư, tôi biết cô, cô là bạn của anh Phương, anh Phương vừa rồi dặn dò, nói không thể lại cho cô rượu, xin lỗi...”

Lời còn chưa nói xong, một thanh âm lạnh lùng liền bay vào tai: “Buồn cười, không thể cho rượu? Không thể cho rượu các người mở quán bar làm gì! Sớm đóng cửa đi cho tôi!” Nhân viên hầu rượu nghiêng đầu nhìn, thấy một nam thanh niên tây trang giày da từ bên kia chậm rãi đi tới, đi đến bên người Diệp Tông Y, nghiêng người dựa vào quầy bar, ánh mắt cẩn thận đánh giá cô một chút, khóe miệng hiện lên vẻ tươi cười: “Vị mỹ nữ này, một mình uống rượu không có ý nghĩa, tôi mời cô uống nhé, nói đi, cô muốn uống rượu gì, chỉ cần cô nói, tôi thách cậu ta đủ to gan không lấy cho cô.”

Nhân viên hầu rượu thấy người tới khẩu khí quá lớn lối, không phải thiện lương gì, nên không dám nói tiếp, ngay lúc đó thanh âm hùng hậu trầm thấp của Tiểu Phương liền truyền tới: “Vị tiên sinh này, thật có lỗi, bạn gái tôi tửu lượng không tốt, không thể uống nhiều, quý khách nếu muốn uống rượu, tôi bồi.”

- Bạn gái? – Nam tử kia hiển nhiên là không tin, nhưng vị Bartender trước mặt, gương mặt anh tuấn lộ ra cương nghị, dáng người lại cao lớn cường tráng, đứng ở trước mặt khí thế ngang nhiên, hắn nhìn Tiểu Phương trong chốc lát, nhún vai: “Được rồi, chiều cố tốt cho bạn gái.” Nói xong bưng ly rượu tránh đi.

Diệp Tông Y một tay cầm ly rượu, một tay chống đầu, giống như không thấy chuyện gì quanh mình xảy ra, Tiểu Phương nhẹ nhàng thở ra, lại nhúu chặt mày, hắn đến bên tai cô nói: “Đem di động đưa tôi, tôi gọi điện thoại cho tiên sinh đưa em trở về.”

- Tiên sinh? – Diệp Tông Y hơi hơi nhúu mày, một hồi lâu mới nói: “Anh ta mấy ngày nay xuất ngoại.”

Tiểu Phương thấy khó khăn, hẩn nhấp mím môi, lấy di động ra, do dự đã lâu, rốt cục đi qua một bên, gọi đến một dãy số.

Hơn hai mươi phút sau, một chiếc xe taxi đứng bên ngoài quán bar Ái Muội, Trầm Hàn Sanh từ trong xe đi ra, vội vàng vào quán bar.

Mới lên lầu, Tiểu Phương liếc mắt một cái thấy, từ quầy bar đi ra, bất đắc dĩ nói: “Tôi không biết nên làm sao bây giờ với Tòng Y, em ấy nói chồng không ở nhà, Hà Na có việc, tôi ở nơi này nhất thời cũng không thoát thân...”

Trầm Hàn Sanh không đợi hẩn nói xong, lo lắng nói: “Anh thế nào lại cho cậu ấy uống nhiều rượu như vậy?”

Tiểu Phương vô tội sờ sờ cái mũi: “Khi tôi chú ý tới, Tòng Y đã uống mấy ly, em ấy đến đây cũng không gọi tôi tiếp đón. Dù gì em ấy cũng không uống bao nhiêu, chỉ là tửu lượng thật sự thấp.”

Trong lúc nói chuyện, Trầm Hàn Sanh đã đi đến trước người Diệp Tòng Y, thấy cô im lặng nằm trên quầy bar, mái tóc dài phân tán, nàng bất chấp lại thăm oán Tiểu Phương, vươn tay muốn đỡ bả vai cô, nhưng nghĩ đến cái tát đêm đó, tay lại đông cứng giữa không trung.

Tiểu Phương vẫn không hề cố kỵ, tiến tới nhẹ nhàng kêu: “Tòng Y, Tòng Y, Hàn Sanh đến đây.”

- Hàn Sanh. – Thân mình Diệp Tòng Y khẽ run lên, chậm rãi nâng đầu, xoay người lại, một bóng dáng quen thuộc liền đập vào mi mắt, cô ngơ ngác nhìn nàng, vẫn không nhúc nhích, nghi ngờ chính mình đang nằm mơ, Trầm Hàn Sanh thấy vẻ mặt lo sợ bất lực không yên của cô, trong lòng bỗng nhiên tràn ngập đau xót, đưa tay đỡ cô, nhẹ giọng nói: “Nào, tôi đưa cậu về nhà.”

Diệp Tòng Y rũ lông mi, ngoan ngoãn từ ghế cao nhảy xuống, tất nhiên đứng thẳng cũng không xong, Trầm Hàn Sanh vội vàng ôm cổ cô, Tiểu Phương giương miệng, kinh ngạc nhìn hành động Diệp Tòng Y, một hồi lâu mới nhớ ra mở miệng nói: “Tôi đưa hai người lên xe.”

Trầm Hàn Sanh lắc đầu: “Tôi có thể làm được, anh cứ lo cho nơi này đi.”

Trên đường nàng nửa ôm nửa giúp đỡ Diệp Tòng Y đi về phía trước, vừa đi xuống lầu, Diệp Tòng Y bỗng nhiên dừng cước bộ, Trầm Hàn Sanh kỳ quái nghiêng đầu: “Làm sao vậy?”

Diệp Tòng Y nhìn nàng không chớp mắt, trong mắt bỗng nhiên lóe lên lệ quang: “Hàn Sanh, lần trước... Lần trước thực xin lỗi.” Thanh âm của cô bị âm nhạc che giấu đi, cơ hồ không nghe thấy.

Yết hầu Trầm Hàn Sanh căng lên, lập tức nói không ra lời, một hồi lâu, dờn ánh mắt, không lưu loát nói: “Không, nói thực xin lỗi... Là tôi mới phải.”

- Hàn Sanh. – Thanh âm Diệp Tòng Y có chút bức thiết, thân mình lay động một chút, vươn tay xoa hai má nàng, Trầm Hàn Sanh dường như tránh né, nghiêng mặt qua một bên, nuốt nuốt nước bọt, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Bên ngoài mưa rơi hung mãnh, cũng không có xu hướng dừng lại, đèn đường chiếu rọi xuống, nơi nơi đều là một mảnh trắng xoá. Trầm Hàn Sanh cùng Diệp Tòng Y đi đến chiếc ô tô màu trắng, không thể tránh được toàn thân đầy nước mưa, trang phục trên người cơ hồ ướt đẫm.

Trầm Hàn Sanh rất nhanh đem cửa sau ô tô mở ra, cho Diệp Tòng Y ngồi xuống, đang muốn đóng cửa xe, Diệp Tòng Y bỗng nhiên đưa tay để ở cửa, nhanh chóng từ trên xe xuống, ôm cổ nàng: “Hàn Sanh, đừng đi!”

Thân thể Trầm Hàn Sanh nháy mắt cứng đờ: “Tòng Y, cậu... Cậu buông, tôi lái xe đưa cậu về nhà, cậu gặp mưa như vậy sẽ sinh bệnh.”

Bả vai Diệp Tòng Y nhẹ nhàng run run: “Hàn Sanh, tôi rất nhớ cậu, mấy tháng qua, tôi luôn luôn nhớ cậu, nhớ cậu phát điên, tôi làm sao bây giờ, tôi nên làm cái gì bây giờ?”

Trong lòng Trầm Hàn Sanh chấn động, phản ứng đầu tiên chính muốn đem cô đẩy ra, nhìn mặt của cô, xác nhận lời nói của cô có thật hay không, Diệp Tòng Y lại ôm chặt lấy cổ nàng: “Hàn Sanh, tại sao có thể như vậy? Vì sao tôi không thể thoát khỏi cậu, vì sao tôi như vậy?”

Thân thể của nàng run rẩy cực độ, Trầm Hàn Sanh như con rối gỗ đứng trong mưa, hai tay buông xuống hai bên, vẻ mặt đều là thần sắc không dám tin, thì thào nói: “Tòng Y, cậu say, cậu nhất định là say, cậu... Cậu nên trở về trong xe đi.”

- Không, tôi uống rượu, nhưng tâm trí tôi chưa bao giờ thanh tỉnh hơn lúc này. Hàn Sanh, tôi nhớ cậu, tôi muốn gặp cậu, tôi... Tôi thích cảm giác cậu hôn tôi! Tôi cuối cùng... Luôn nhớ tới buổi tối ngày đó, nhớ tới từng điểm nhỏ ngày hôm đó. – Diệp Tòng Y buông nàng ra, vươn tay sờ khuôn mặt nàng, khóc nói: “Tôi rất hối hận vì đánh cậu, mỗi khi nhớ đến dáng vẻ cậu khóc, tâm của tôi liền đau muốn chết, Hàn Sanh, đó không phải là ý tôi muốn, không phải...” Cô nước nở, bỗng nhiên xúc động lại ôm lấy nàng, ngửa đầu hôn môi nàng.

Trầm Hàn Sanh hơi hơi giương môi, còn chưa kịp nói câu nào, môi đã bị chặn, đầu lưỡi thơm ngát ôn nhu tiến vào, chạm đầu lưỡi nàng, bất thành linh bị trùng kích, làm cho đầu óc nàng ngừng hoạt động, trong ánh mắt lại tựa hồ dấy lên một ngọn lửa hừng hực, nàng bỗng nhiên một tay ôm lấy cô, hung hăng hôn.

Những hạt mưa lạnh như băng đánh vào mặt các nàng, thân thể các nàng, mang theo một chút đau đớn, nước mưa theo tóc chảy xuống, xiêm y dính chặt vào người, các nàng cũng không để ý đến, chỉ liếc mạng hôn môi đối phương, không ngừng hôn môi đối phương.

Cửa xe không biết khi nào đã “rầm” một tiếng đóng lại, ngoài cửa sổ xe mưa rơi gió rít vẫn còn đang tàn sát bừa bãi, mà trong thùng xe mưa rền gió dữ chỉ mới vừa bắt đầu.

Trong cái hôn môi kịch liệt triền miên, thân thể nóng cháy của Trầm Hàn Sanh cùng Diệp Tòng Y dính sát vào nhau, xúc cảm ấm áp quen thuộc kia hoàn toàn đuổi đi cơn rét mà mưa mang đến, Diệp Tòng Y khép nửa đôi mắt, yết hầu nhịn không được phát ra thanh âm trầm thấp, ánh mắt Trầm Hàn Sanh dần dần trở nên cuồng dã, hô hấp nóng rực phủ lên da thịt trắng nõn không tỳ vết của cô, điên cuồng đưa môi hôn lên khuôn mặt cô, cái mũi cô, đôi môi cô, chiếc cổ cô, hai tay rất quen thuộc với thân thể cô... Nàng một bên hôn môi cô, một bên cởi váy cô xuống, sau đó đem quần lót cô cởi ra để qua một bên.

Trong ô tô phát ra âm thanh này, một ý niệm trong đầu Diệp Tòng Y chợt lóe qua, đây có lẽ là điều điên cuồng nhất cuộc đời cô làm, nhưng mà cô lại hoàn toàn không thể kháng cự, cũng không muốn cự tuyệt, sóng triều dục vọng cứ dồn dập dồn dập đánh sâu vào lòng, vào linh hồn và thân thể cô, đem bao phủ hoàn toàn lý trí, người trước mắt, đối thân thể của cô quá thực so với chính cô còn quen thuộc hơn, nàng có thể tinh chuẩn tìm được chỗ mẫn cảm của cô, dễ dàng trên chọc khơi dậy dục vọng của cô, nàng hoàn toàn có khả năng khiêu khích cô, tra tấn cô, lấy lòng cô, mỗi chỗ môi và tay nàng lướt qua, tựa như bị điện giật, mang đến cho cô từng đợt run rẩy kỳ diệu không thể tả, làm cho cô chìm vào bể dục không thể tự kiềm chế, làm cho thân thể cô cam tâm tình nguyện vì nàng hoàn toàn phát động và nở rộ, cô chưa bao giờ biết, chính mình cư nhiên lại mê luyện cảm giác xác thịt mang đến như vậy.

Hạt mưa lớn đánh vào cửa kính xe, kêu lên đôm đốp, trong xe tràn ngập âm thanh ái muội, nhưng lại càng lúc càng lớn thanh, càng ngày càng làm người ta mất hồn. Thùng xe nhỏ nhỏ này như bị cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, làm cho người ta không cố kỵ gì, cảm giác kích tình tuyệt vời như vậy Diệp Tòng Y chưa bao giờ trải qua, hai mắt bị phủ bởi một tầng sương mù, thân thể xụi lơ thành vũng nước. Khi Trầm Hàn Sanh đưa tay hướng đến giữa hai chân cô, nơi đó đã sớm náo loạn, Diệp Tòng Y biết rõ thân thể chính mình biến hóa, khuôn mặt càng bị thiêu đốt, trong lòng bỗng nhiên nảy lên một tia cảm giác thẹn thùng, theo bản năng khép hai chân lại, hai tay lại ôm chặt lấy đầu Trầm Hàn Sanh.

- Hàn Sanh...

Cô động tình gọi tên nàng, thanh âm kiềm nén không nói nên lời, động tác Trầm Hàn Sanh chậm lại, môi hôn trở nên ôn nhu, ngón tay cũng không vội vã tiến vào, mà ở lối vào dự vọng kia lưu luyến bồi hồi qua lại, thân thể Diệp Tòng Y lại dần dần thả lỏng, cúi đầu, mút lấy đôi môi Trầm Hàn Sanh.

Một chuỗi âm thanh chói tai của tiếng chuông di động lại ở ghế phó lái phía trước vang lên, thanh âm đột ngột này làm cho hai người đều ngẩn ra, không tự chủ được dừng động tác.

--

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Cho Tôi Ôm Cậu Một Cái Nhé

Mưa to vẫn tiếp tục, thế giới bên ngoài là một mảnh hỗn loạn. Nhiệt độ không khí trong xe đang không ngừng tăng, nơi nơi đều là hơi thở của dục vọng, Diệp Tòng Y ngồi trên người Trầm Hàn Sanh, hai tay ôm chặt lấy cổ nàng, đầu lưỡi cuốn quanh đầu lưỡi nàng, Trầm Hàn Sanh một tay đặt bên thắt lưng mềm mại nhỏ nhắn của cô, một tay đặt giữa hai chân cô.

Khi tiếng chuông di động Diệp Tòng Y vang lên, các cô vẫn đang trong tư thế nóng rực như vậy, tuy nhiên, cục diện bế tắc chỉ bảo trì trong thời gian ngắn ngủi. Trong lòng hai người tựa hồ đều bị một ngọn lửa thiêu đốt, dục vọng mãnh liệt như con ngựa hoang thoát cương không thể khống chế, vài giây qua đi, Trầm Hàn Sanh bỗng nhiên nảy sinh quyết tâm mút lấy đầu lưỡi Diệp Tòng Y, các cô rất nhanh lại gắt gao dây dưa một chỗ. Hai người từ từ nhắm mắt lại, thỏa tình sâu đậm hôn lẫn nhau, kịch liệt liếm mút hỗn hợp mưa, mồ hôi, thậm chí là nước mắt trên mặt đối phương.

Tiếng chuông di động kia vẫn lại liên tục vang bèn bĩ, một lần lại một lần, như vĩnh viễn sẽ không ngừng, tra tấn thần kinh người trong ô tô. Trầm Hàn Sanh rốt cục cũng thua trận, tay đột nhiên buông ra Diệp Tòng Y, mặt quay qua một bên, vừa thở hổn hển, vừa phát ra một thanh âm vô lực từ trong cổ họng: “Tiếp điện thoại đi.”

Diệp Tòng Y ngẩn ngơ, thân thể đang đứng giữa ranh giới điên cuồng bồi hồi, lý trí dần dần kéo về tới thực tại, cô cũng không lập tức đi tiếp điện thoại, chỉ gục đầu xuống, yên lặng buông Trầm Hàn Sanh ra, yên lặng ngồi qua một bên, yên lặng mặc váy. Chiếc váy ướt dán vào da thịt hây còn lửa nóng, làm cho người ta nhịn không được nhẹ nhàng rung mình, nhưng mà cô lại cắn chặt môi, không rên một tiếng.

Trầm Hàn Sanh cả người như một lả, nhắm mắt dựa vào chỗ ngồi mềm mại, thật lâu sau, nàng sửa sang lại quần áo hỗn độn trên người, đứng dậy từ phía sau đi lên ghế lái phía trên, khởi động động cơ, ô tô rất nhanh liền biến mất trong màn mưa.

Hạt mưa hung hăng nện trên tấm kính thủy tinh, tầm mắt mảnh mơ hồ, cần quạt mưa đơn điệu lặp đi lặp lại động tác, phát ra tiếng vang có điểm chói tai, mà di động bên cạnh lúc này lại an tĩnh.

Dọc theo đường đi không ai nói gì, Trầm Hàn Sanh tay cầm tay lái, nhìn chăm chăm phía trước không nháy mắt, vẻ mặt vô cùng chuyên chú. Hai tay Diệp Tòng Y ôm thân thể mình, ở phía sau cuộn người thành một đoàn, dường như chịu thua rét lạnh, cô thậm chí không chú ý tới Trầm Hàn Sanh đang đem xe hướng về nhà mình, cô hạ mí mắt, cả người thoát nhìn vừa tái nhợt vừa yếu đuối, giống như giờ phút này linh hồn đã bị hút ra khỏi thân thể.

Xe đi được khoảng mười phút, một tiếng khóc nức nở từ phía sau truyền đến, trong lòng Trầm Hàn Sanh căng thẳng, yết hầu khó chịu như bị cái gì ngăn chặn, hàm răng tuyết trắng không tự chủ được cắn môi dưới, mãi đến khi nơi đó truyền đến một trận đau nhức, nhưng rồi nàng vẫn không quay đầu.

Mưa dần dần nhỏ đi, xe cũng bất giác dừng lại ở trước một tiểu khu xa hoa. Trầm Hàn Sanh nhắm mắt, mở miệng nói: “Đến nhà cậu rồi, cậu có thể lái xe vào chứ?”

Diệp Tòng Y chậm rãi từ khuỷu tay ngẩng đầu lên, cô thậm chí không có tâm tư hoài nghi Trầm Hàn Sanh thế nào biết địa chỉ nhà cô, trầm mặc một lát, cô nhẹ giọng hỏi: “Còn cậu?”

- Tôi đêm nay trực ban, còn phải chạy về bệnh viện.

Lại là một hồi trầm mặc, Trầm Hàn Sanh đành phải kiên quyết, thấp giọng nói một câu: “Trở về ngâm nước ấm, ngủ một giấc thật ngon.” Nói xong mở cửa xe, đi vào trong mưa.

Diệp Tòng Y nhìn nàng mơ hồ từ cửa kính xe đầy giọt mưa, không thấy rõ lắm, cô do dự một hồi lâu, bỗng nhiên đưa tay nhanh mở cửa xe, sốt ruột xuống xe, liếc mắt nhìn một cái lại chỉ thấy những chiếc xe chạy ngang dọc, làm sao còn bóng dáng Trầm Hàn Sanh.

Chậm rãi đem váy cởi ra, Diệp Tòng Y rõ ràng từ trong gương thấy da thịt tuyết trắng tràn đầy vết hồng ngân nhạt, dấu vết nhắc nhở cô vừa rồi cùng Trầm Hàn Sanh kịch liệt, hai tay cô ôm đầu, cố gắng ngăn mình suy nghĩ đến tình cảnh vừa rồi xảy ra, nhắc chân bước vào bồn tắm lớn.

Bồn tắm lớn tràn ngập nước ấm, Diệp Tòng Y đem toàn thân vùi vào trong nước, thân thể lạnh lẽo chết lặng dần dần sống lại, suy nghĩ lại càng thêm hỗn loạn. Cô ngây người sau một lúc lâu, đưa tay với chiếc di động, nhìn nhìn cuộc gọi đến, không ngoài dự đoán, là Tào Vân Tuấn gọi điện thoại tới, Tào Vân Tuấn nằm mơ cũng không nghĩ đến lúc hăn vừa rồi gọi điện thoại thì cô đang làm cái gì, ngay cả chính cô cũng không dám tin tưởng mình sẽ làm ra chuyện như vậy, đó giống như không phải bản thân cô, tuy nhiên, khát vọng đó mãnh liệt chân thật như vậy... Diệp Tòng Y nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra một tia thống khổ, tiếng chuông điện thoại lại vang lên, Diệp Tòng Y nhìn nhìn dây số, hít vào một hơi thật sâu, thế này mới nhấn nút trả lời: “A lô.”

- A lô, Tòng Y, em vừa mới làm gì thế?

- Tắm rửa thôi. – Trong mắt Diệp Tòng Y có một tia bối rối, giọng điệu nghe lại có vẻ có vẻ bình tĩnh.

u

yen i ©© Tào Vân Tuấn hiển nhiên không chú ý tới cô dì thường, cười nói: “Anh vẫn chưa thích ứng với sự chênh lệch thời gian, tối qua một đêm không ngủ ngon, cho nên mới gọi điện sớm cho em như vậy.”

- Ủm, anh chú ý nghỉ ngơi.

- Hôm nay có vẻ rảnh rồi, anh muốn mua quà cho em và Tuyết nhi, vợ yêu, em muốn cái gì? Quần áo hay là đồ trang điểm? Trong nước tuy là hàng xa xỉ nhưng bên đây khá rẻ đó.

Diệp Tông Y cơ hồ là lập tức tiếp lời: “Em cái gì cũng không muốn! Anh đừng mua gì cho em cả!”

Tào Vân Tuấn ngẩn ra: “Vợ à, em làm sao vậy?”

Diệp Tông Y lập tức ý thức được mình phản ứng có chút kỳ quái, cô một tay ấn huyết thái dương, mồm mệ nói: “Vân Tuấn, em hôm nay bận cả ngày, mệ chết đi, em muốn ngủ.”

Tào Vân Tuấn mặc dù có điểm buồn bực, nhưng nghe cô nói như vậy, chỉ đành nói: “Được rồi, anh không quấy rầy em nữa, sớm nghỉ ngơi một chút, ngủ ngon.”

- Ủ. – Diệp Tông Y vừa muốn cúp điện thoại, Tào Vân Tuấn lại bồi thêm một câu: “Vợ à, anh yêu em, anh rất nhớ em.”

Diệp Tông Y căn căn môi, sợ run trong chốc lát, ấn tắt điện thoại.

Nào là nói dối, nào là áy náy, cô nằm ngửa trong bồn tắm lớn, khoe miệng lộ ra một nụ cười tự giễu, nhưng tình cảnh xảy ra trong xe lại nổi lên óc cô, mỗi một động tác, mỗi một chi tiết đều rõ ràng, nước ấm bao vây lấy cô giống như biến thành môi Trầm Hàn Sanh, biến thành tay nàng, sưởi ấm cô, âu yếm cô, hôn môi cô, Diệp Tông Y mặt đỏ tim đập, chỉ nghe tiếng

nước chảy long tong, cô rớt cuộc nhin không được, lập tức từ bồn tắm lớn đứng dậy.

Trở lại bệnh viện, tắm rửa một cái, thay một thân quần áo sạch sẽ, Trầm Hàn Sanh ngồi bên giường, lúc này hồi phục lý trí, nhớ tới chuyện vừa rồi, trong lòng dâng lên một cảm giác tội lỗi sâu sắc, khuôn mặt hồng rồi lại trắng, bỗng nhiên, nàng giáng một cái tát thật mạnh trên mặt mình, gò má phải nóng rực lên.

- Trầm Hàn Sanh, mày đang làm cái gì? Mày đến tột cùng là muốn làm gì?

Nàng thấp giọng hỏi chính mình, thanh âm tràn ngập thống khổ cùng tự trách, hai tay kìm lòng không được siết chặt ra trải giường, trong lòng giống như một đoàn ma loạn, ảo não hối hận không biết làm thế nào mới đúng, một chuỗi tiếng đập cửa lại bỗng nhiên vang lên, nàng ngẩn ra, đi qua mở cửa, một y tá trực ban đứng ở ngoài cửa, cười khanh khách với nàng nói: “Bác sĩ Trầm, có vị tiểu thư kia tìm cô.” Trầm Hàn Sanh kinh ngạc, hướng nhìn cô đang đứng phía sau, đột nhiên giống bị người ta định thân pháp đứng ở nơi đó.

* Định thân pháp: Phép thuật khiến người đối diện không thể nhúc nhích.

Vị y tá kia đã đi xa, Trầm Hàn Sanh vẫn lấy tay vịn cửa, vẫn không nhúc nhích đứng yên ở nơi đó.

Diệp Tòng Y miễn cưỡng lộ ra một tia mỉm cười: “Không mời tôi vào sao?”

- À. – Nàng thế này mới như tỉnh lại từ trong mộng, nghiêng thân mình.

Cửa được nhẹ nhàng đóng, Diệp Tòng Y không tự chủ được đánh giá gian phòng sạch sẽ này, vách tường tuyết trắng, chăn tuyết trắng, ra trải

giường tuyết trắng, trừ bỏ là gian phòng nghỉ ngơi, cơ bản so với phòng bệnh cũng không khác nhau.

Trầm Hàn Sanh tay chân có chút luống cuống, một hồi lâu mới chỉ chỉ cái ghế bên cạnh: “Ngồi đi.” Đột nhiên trong lúc đó, nàng tựa hồ nóng lòng muốn tìm chuyện gì để làm, đi qua đi lại rót một ly nước ấm, vội vàng cơ hồ suýt đánh rơi chiếc ly.

Diệp Tòng Y ngồi ở trên ghế, hai tay cầm ly nước, cúi đầu không lên tiếng, Trầm Hàn Sanh cảm giác được khẩn trương và trầm mặc của cô, chính mình chậm rãi trấn định, nàng lui ra phía sau hai bước, cũng ngồi xuống bên giường, thế này mới chú ý Diệp Tòng Y đã thay một bộ quần áo khác, trên thân chiếc áo sơ mi màu nhạt vừa hợp bao vây lấy dáng người ôn nhu uyển chuyển của cô, phía dưới là váy ngắn, một đôi chân thon dài cân xứng, cặp đùi mê người trắng nõn trơn bóng thơm mát.

Thân thể người trước mắt nàng quá mức quen thuộc, quen thuộc đến mức Trầm Hàn Sanh có thể tưởng tượng ra bộ dáng dưới lớp quần áo ấy, Trầm Hàn Sanh không muốn cho chính mình lại sinh tạp niệm, chậm rãi dời ánh mắt.

- Cậu...

- Tôi...

Trầm mặc trong chốc lát, hai người đồng thời mở miệng, hai bên đều run sợ một chút, sau đó lại nói: “Cậu trước nói xem.” Trầm Hàn Sanh nhìn cô, sau một lúc lâu, mới nói: “Cậu thế nào lại đến đây?”

Diệp Tòng Y thấp giọng nói: “Tôi không biết.”

Trầm Hàn Sanh há miệng thở dốc, đột nhiên rốt cuộc cũng không phát thanh âm ra gì, Diệp Tòng Y lại ngẩng đầu, không hề chớp mắt nhìn nàng,

ánh mắt bỗng nhiên bị bao kín bởi một tầng hơi nước: “Có lẽ, tôi sợ cậu cho tôi là một tiện nhân.”

Tâm Trầm Hàn Sanh bị những lời này của cô làm sinh ra cơn đau, đột nhiên đứng dậy, trong thanh âm có một loại cảm xúc phẫn nộ kích động: “Tôi không có cho là như vậy!”

- Tôi đêm nay uống chút rượu, nhưng tôi biết tôi đang làm cái gì, nhưng tôi không rõ chính mình vì sao lại mất đi lý trí như vậy, tôi không rõ vì sao mỗi lần cậu đều khiến tôi mất đi lý trí như vậy. – Lệ quang trong mắt Diệp Tông Y long lanh, thống khổ nói: “Tôi là... Người vợ đã có con, nhưng đêm nay, tư tưởng và hành vi của tôi đều trật khỏi quỹ đạo, tôi còn nói dối với chồng mình, sau đó, tôi vốn nên áy náy, vốn nên tự trách, vốn nên tỉnh lại, nhưng mà... Nhưng mà tôi vẫn đang nghĩ đến cậu, tôi là thứ... Thứ nữ nhân không biết thẹn.”

Yết hầu Trầm Hàn Sanh đều phát đau, nàng đi đến, hai tay nắm tay cô, sau một lúc lâu, mới lao lực nặn ra vài chữ: “Tôi không cho cậu nói chính mình như vậy.”

- Tôi thế nhưng... Còn suy nghĩ đến cậu, nghĩ những gì trải qua đêm nay, cậu sẽ nghĩ như thế nào về tôi, nghĩ cậu sẽ thấy thế nào về tôi, cậu có thể hay không sẽ khinh thường tôi, về sau sẽ không bao giờ để ý tôi nữa, giống như chuyện phản bội chồng mình, điều này tôi lại thấy không nghiêm trọng, cũng không quan trọng...

Trầm Hàn Sanh vươn tay che lại đôi môi của cô, thấp giọng nói: “Đừng nói nữa, tôi biết cậu là người như thế nào.”

Diệp Tông Y đứng dậy, bỗng nhiên nhào vào trong lòng nàng, nghẹn ngào nói: “Tôi để ý đến cái nhìn của cậu đến như vậy, tôi vẫn không khống chế được bản thân nhớ đến cậu.”

Trầm Hàn Sanh nhẹ vỗ về lưng cô, trong mắt không khỏi trào ra nước mắt.

- Trước khi biết cậu, tôi vẫn theo khuôn phép cũ, cho tới bây giờ tôi chưa từng... Đối với người khác như vậy, cậu khiến cho tôi làm chuyện chính mình khinh thường. Hàn Sanh, cậu thế nào có thể cho tôi bắt gặp một cái tôi như vậy... – Diệp Tòng Y khóc vô cùng thương tâm, trong thanh âm tràn ngập bất lực.

- Thực xin lỗi, thực xin lỗi... – Tâm Trầm Hàn Sanh tan nát, chỉ có thể áy náy thì thào nói, lặp lại ba chữ thực xin lỗi.

Đèn trong phòng tắt.

Diệp Tòng Y nằm trên giường, nghiêng người đưa lưng về phía Trầm Hàn Sanh, nước mắt dần dần ngừng, Trầm Hàn Sanh cố ý cùng cô cách ra một chút, một tay gối đầu, ánh mắt ngơ ngác nhìn một góc khuất trong bóng tối, không biết nghĩ đến cái gì.

- Hàn Sanh... – Diệp Tòng Y bỗng nhiên nhẹ giọng kêu.

- Ừm?

- Tôi... – Cô muốn nói với nàng, cô thích nàng, hoặc không chỉ có thích, cô còn muốn hỏi nàng, cảm giác nàng đối cô, nhưng lời nói đến bên miệng, lại không thể thoát ra, thật lâu sau, cô sực sùi: “Hàn Sanh, tôi không biết nên làm cái gì bây giờ...”

Thanh âm của cô mang theo giọng mũi, nhỏ đến mức làm cho người ta cơ hồ nghe không thấy, trong lòng Trầm Hàn Sanh nháy mắt tràn ngập ôn nhu và thương tiếc, nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Tòng Y, trách nhiệm và sai lầm đều là của tôi, cậu không nên trách mình.”

- Không phải như vậy. – Thanh âm Diệp Tòng Y lại bắt đầu nghẹn ngào.

- Tòng Y...

- Về sau... Về sau...

- Đừng nói nữa. – Trầm Hàn Sanh nhắm mắt lại, bỗng nhiên xoay người lại, tay từ phía sau xoa xoa vòng eo nhỏ mềm mại của cô, thân mình Diệp Tòng Y cứng đờ, sau đó chậm rãi thả lỏng, tay kia của Trầm Hàn Sanh thì xuyên qua chiếc cổ trắng của cô, ôm đầu vai cô, nỉ non nói: “Tôi muốn ôm cậu một cái.” Khi môi nàng hé mở, hô hấp ấm áp nhẹ nhàng phả vào phía sau tai Diệp Tòng Y, làm cho thân mình cô nhịn không được run rẩy, bản năng muốn trốn tránh. Thanh âm Trầm Hàn Sanh lại truyền đến: “Tòng Y, cho tôi ôm cậu một cái nhé.”

Thanh âm nàng trầm thấp, mang theo một tia cầu xin, giống một đứa con nít khát khao được âu yếm, giờ khắc này nàng đã đợi nhiều lắm năm, nhưng không ngờ kỳ tích lại xảy ra. Tâm Diệp Tòng Y lập tức liền mềm xuống, cô làm sao thật sự không muốn cái ôm của cô, cho dù người phía sau có muốn thân thể cô, cô cũng sẽ không cự tuyệt.

Nhưng Trầm Hàn Sanh làm đúng như lời nói của mình, chỉ ôm một cái mà thôi, tư thế như vậy làm cho nàng đem toàn bộ người Diệp Tòng Y ôm trọn vào trong lòng, một mùi hương thanh nhã đậm đà nhanh chóng tràn đến mũi nàng, nàng đem mặt chôn giữa những sợi tóc của cô, tham lam ngửi mùi hương quen thuộc này, nước mắt bỗng nhiên bất tri bất giác chảy ra.

Diệp Tòng Y nhú mày lại, đôi mắt xinh đẹp lộ ra vài phần hoang mang, bất thành lỉnh lỉnh rơi vào hồi ức, cái ôm này tựa hồ rất quen thuộc, giống như rất lâu trước kia cũng có người ôm cô như vậy, tuy nhiên, cô lại cái gì cũng không nhớ ra nổi, khoảnh khắc này, cô cũng không nguyện ý lại nghĩ nhiều. Thân thể Trầm Hàn Sanh gắt gao dán vào cô, cảm giác ôn nhuận kia, theo da thịt an ủi trái tim, làm cho cô cơ hồ phát ra một hơi thở dài sung sướng mà thỏa mãn.

Chương 29: Cuộc Điện Thoại Thần Bí

Đứng ở phòng tổng thống khách sạn Quốc tế Tử Duyệt tầng hai mươi tám như bước vào cung điện nguy nga, lối đi được chiếu đèn chùm thạch anh cực lớn chia làm hai, vào cửa là một phòng khách rộng lớn, dọc bên tường có hơn mười chiếc sofa vây thành vòng, đi vào bên trong nữa là hình thức phòng khách nửa mở, bên trái là nhà bếp, phòng ăn, phòng tập thể thao và phòng đọc sách, ở cuối hành lang là phòng đọc sách rồi đến phòng ngủ.

Đèn treo trên trần làm cả phòng ngủ tràn ngập xa hoa và ấm áp, một cửa sổ lớn nằm sát đất, có thể từ chỗ này quan sát cảnh đêm phồn hoa của trung tâm thành phố. Tiểu Phương đứng ở đó, có chút trợn mắt há mồm nhìn chiếc giường được gọi là Westin Heavenly Bed, rốt cuộc nhìn không được lôi kéo tay Hà Na: “Duyệt Nhan về sau ở nơi này sao?”

Hà Na cười giải thích nghi hoặc trong lòng hẳn: “Khách sạn này là khách sạn nhà nó.”

Trong khi nói chuyện, Trịnh Duyệt Nhan cũng đã quay đầu lại, nàng trừng hai mắt với hẳn: “Về sau nơi này sẽ là nơi ở trường kỳ của tôi, hoan nghênh hai người có rảnh đến đây làm khách nha, đúng rồi, bên kia còn có hai gian phòng ngủ, lưu lại qua đêm cũng được.”

Giọng nói và biểu tình của nàng vô cùng ái muội, Tiểu Phương nhất thời có chút ngượng ngùng, Hà Na lại hừ một tiếng: “Mày yên tâm, nơi này của mày có sẵn đồ ăn đồ uống, còn có bồn tắm mát xa siêu lớn tao thích nhất, tao nhất định sẽ đúng giờ quay lại đây thăm mày.”

- Nhưng thực tế là mày thích tắm yên ương chứ gì.

Hà Na thấy nàng trước mặt Tiểu Phương cũng nói chuyện như bình thường không hề cố kỵ, đỏ mặt muốn nhào tới bóp miệng nàng lại, lập tức chuyển chủ đề nói: “Đúng rồi, nhắc đến ăn, đêm nay hai người muốn ăn gì? Đồ ăn Pháp? Liệu lý Nhật Bản? Hay là món cay Tứ Xuyên, món ăn Quảng Đông?”

- Thế liệu lý Nhật Bản đi.

* Liệu lý: Trong tiếng Nhật, ryouri - món ăn có Hán Tự là Liệu lý, vậy nên người ta dùng từ này để chỉ món ăn Nhật.

Không khí trong phòng ăn vô cùng ấm áp, trên chiếc bàn hình chữ nhật có cắm những cành hoa tươi tắn, ba người cùng ngồi xuống, một bên nhấm nháp cá tuyết nướng và sashimi tôm ngọt, một bên uống rượu nhẹ, tâm tình đều vô cùng thoải mái vui vẻ.

- Cha mẹ sao đồng ý cho mày dọn ra ngoài vậy? – Hà Na hỏi nàng.

Trên mặt Trịnh Duyệt Nhan đã có một phiếm đỏ, lúm đồng tiền như hoa: “Nơi này cách gần công ty á, hơn nữa họ cũng không cần lo lắng đồ ăn thức uống và cuộc sống sinh hoạt, có cái gì phải phản đối?”

Khuôn mặt Hà Na lộ vẻ không tin: “Mày chính vì nguyên nhân này nên dọn ra sao? Tao thấy không hợp lý, mày giống như có việc vui.”

- Được rồi, tao muốn yêu, nên cần nhiều không gian hơn, có được không?

Tiểu Phương và Hà Na đồng thời dừng đũa, ánh mắt đồng loạt nhìn nàng, Trịnh Duyệt Nhan nói: “Hai người đều nhìn tôi làm gì vậy? Bộ mấy lời này kỳ quái lắm sao?”

Hà Na có chút cố sức nuốt miếng sushi xuống, thế rồi mới nói: “Là hơi có chút kỳ quái, mà với Hàn Sanh...” Nói tới đây, nàng không khỏi cùng Tiểu Phương liếc nhìn nhau một cái.

Trịnh Duyệt Nhan hiểu được bọn họ đối với tình cảm của mình liệu nhược chỉ chường, đơn giản nói: “Ừm, về sau chị ấy ở nhà bếp nấu này nọ cho tao ăn, thật ra rất tiện.”

* Liễu nhược chỉ chường: Đưa chỉ tay mình cho người khác xem, ý chỉ hiểu rất rõ ràng tình huống.

Tiểu Phương nở nụ cười, bỗng nhiên nói: “Hàn Sanh ấy, có vẻ chậm nhiệt, hơn nữa không giỏi biểu lộ tình cảm của mình, nhưng kỳ thật muốn làm em ấy rung động, cũng không phải gì khó, chỉ cần bốn chữ dụng tâm kiên nhẫn liền có khả năng, em ấy sẽ nghiêng hoàn toàn về phía em.”

Hà Na nghe xong cơn ghen lan tràn, nhin không được nói: “Hình như anh rất hiểu biết Hàn Sanh, sao không làm chị ấy rung động đi?”

Tiểu Phương bất đắc dĩ cười, theo bản năng sờ sờ cái mũi: “Ngay đầu tiên anh đã thua, sau đó bọn anh tâm sự nói chuyện, anh đối với Hàn Sanh chỉ có tình bạn bè, em đừng hờ tị là ăn giấm chua chứ.”

- Đừng để ý lòng dạ nữ nhân hẹp hòi, nó không phải thật sự ghen đâu, nó muốn anh dỗ dành nó thôi.

- Trịnh Duyệt Nhan! – Hà Na thấy nàng vạch trần mình, quăng cho nàng một cái nhìn khinh thường, Trịnh Duyệt Nhan lại mặc kệ Hà Na, nàng nhìn Tiểu Phương, bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi: “Hàn Sanh trước kia có yêu một nữ nhân, chia tay đã bao lâu? Cô ấy là người thế nào? Đáng về... Có phải rất đẹp hay không?”

Tiểu Phương không ngờ nàng sẽ hỏi như vậy, sửng sốt một chút, lắp bắp nói: “Chuyện này... Tôi cũng không rõ lắm.”

Trịnh Duyệt Nhan hí húp nửa con người xinh đẹp, cười như không cười nhìn hằm, biểu tình rõ ràng nói “Anh nói dối.” Tiểu Phương vô cùng chột dạ, không dám đối diện với ánh mắt nàng, Hà Na nhìn ra, không nhịn được nói: “Ai, mà không cần nhìn thân ái nhà tao như vậy, anh ấy là người thành thật, hơn nữa Trầm Hàn Sanh không nhất thiết mọi thứ đều nói với anh ấy.”

- Được rồi, tao cũng không quan tâm. – Trịnh Duyệt Nhan buông ly rượu, dựa lưng vào ghế, trong đầu hiện lên đủ loại tình cảnh đêm đó ở nhà Trầm Hàn Sanh, khóe miệng giơ lên một nụ cười ấm áp: “Dù sao, tao yêu chị ấy, tao có kiên nhẫn, cũng có tin tưởng.”

- Yêu? – Hà Na không thể tin được nhìn nàng, bị kinh hách kêu lên: “Tao biết khoảng thời gian này bọn mình bận rộn nhiều việc, so với trước kia ít liên lạc hơn nhiều, nhưng mà bây giờ có thể nói cho tao biết không, rốt cuộc đã xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì? Mà... Mà giống như thay đổi thành người khác! Hay là, mà nói giỡn với tao?”

Trịnh Duyệt Nhan thu liễm nụ cười, nhìn nàng nghiêm túc nói: “Hà Na, tao không hề đùa giỡn với mà, hiện tại tao yêu Trầm Hàn Sanh.”

Hà Na mở to hai mắt, cấp tốc muốn biết nàng hiện tại cùng Trầm Hàn Sanh hai người tiến triển thế nào, nhưng Tiểu Phương lại cướp lời trước, hướng Trịnh Duyệt Nhan giơ giơ ly: “Tôi không biết phải nói gì, nhưng tôi hi vọng, rất nhanh chúng ta có thể cùng nhau ăn cơm, không phải ba người mà là bốn người, tôi hi vọng lúc đó em và Hàn Sanh đã là loại quan hệ thân mật, ngồi đối diện tôi.”

- Cảm ơn.

Trịnh Duyệt Nhan cười đến mức khóe mắt cong cong, đôi lông mi dài vút sáng, cùng hằm cạn ly, rồi tự nhấp một ngụm rượu, Hà Na gấp đến độ

không chịu được: “Ai, mà có thể đừng như vậy đối với tao nữa không vậy, mà trả lời câu hỏi của tao xong mới được á!”

Trịnh Duyệt Nhan nói: “Mày yên tâm, tao và Hàn Sanh không xảy ra chuyện gì cả, chỉ là... Tâm tính của tao đã xảy ra biến hóa, hiện tại tao hoàn toàn xác định chị ấy là người tao muốn tìm.”

Hà Na ngần ngại, còn muốn tiếp tục truy vấn, di động của Tiểu Phương bỗng nhiên kêu lên, hắn lấy ra nhìn, cười nói: “Thật sự vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới, là điện thoại Hàn Sanh.” Đưa tay tiếp điện thoại: “A lô, Hàn Sanh, em đang ở đâu, tôi hiện tại...” Lời còn chưa nói xong, thần sắc hắn giật mình: “Em làm sao vậy?” Không biết bên kia nói gì đó, khuôn mặt hắn lập tức lộ ra một tia hơi hoang mang, một bên hướng Trịnh Duyệt Nhan và Hà Na làm tư thế xin lỗi, một bên đứng dậy đi khỏi phòng ăn.

Trịnh Duyệt Nhan và Hà Na hai bên nhìn nhau, Hà Na buồn bực nói: “Anh ấy tiếp điện thoại chưa bao giờ tránh tao, hơn nữa lần này đối tượng lại là Hàn Sanh.”

- Mà có muốn biết bọn họ đang nói chuyện gì không? – Trịnh Duyệt Nhan mỉm cười, bỗng hạ giọng thần bí.

- Tao... Có hơi tò mò. – Hà Na quay đầu, thật thà đáp.

- Được rồi, chờ tao.

Trịnh Duyệt Nhan nói xong, rất nhanh đứng dậy, cũng đi ra khỏi phòng ăn, Hà Na há hốc miệng, nhìn bóng dáng khiêu gợi xinh đẹp của nàng biến mất trước mắt mình, liền bĩu môi: “Tao thấy mày tò mò thì có.”

Cú điện thoại này quả thật làm cho người ta cảm thấy kỳ quái, Tiểu Phương trốn vào phòng khách tiếp, may mắn vì có thảm lông cừu trải thật dày, nàng đi một mạch không gây tiếng động. Trịnh Duyệt Nhan đối với nơi

này đã quá quen thuộc, nhẹ nhàng khéo léo tìm góc nào đó tiện nghe trộm không dễ phát hiện, trên mặt không khỏi lộ ra một chút thần sắc đặc ý.

Tiểu Phương vừa tiếp điện thoại, vừa cảnh giác nhìn mọi nơi, tiếp tục cuộc gọi, thanh âm có vẻ hơi trầm thấp của hắc truyền vào tai: “Cái gì? Em và Tòng Y? Em điên rồi sao!”

- Tôi đã sớm nói với em, Tòng Y đã không còn là Tòng Y trước kia, cô ấy đã quên em, cô ấy đã có cuộc sống mới, tôi thấy em lần trước đã suy nghĩ cẩn thận, sẽ không lại đụng đến cô ấy, hiện tại em sao lại thế này?

- Hàn Sanh, em có biết mình đang làm gì không? Em đang phá hoại gia đình nhà người ta!

- Đúng, quá khứ hai người là người yêu, nhưng như vậy thì sao? Như vậy thì em sẽ không được tính là bên thứ ba sao? – Lời nói của hắc mang theo tia châm chọc, dừng lại một hồi lâu, hắc không lên tiếng nữa, cuối cùng, hắc thở dài một hơi: “Tôi hiện tại đang ở cùng Hà Na và Duyệt Nhan, không thể để họ đợi lâu, việc này sau khi trở về tôi sẽ nói chuyện với em, tôi không cho em tiếp tục hồ đồ.”

Trịnh Duyệt Nhan ngơ ngác đứng đó, nghe nói như thế, mới thu hồi vẻ mặt khiếp sợ, xoay người yên lặng rời đi, quay về trong phòng ăn.

Hà Na ngồi một mình ở đó tự rót tự uống, thấy nàng trở về, tay chống đầu, tò mò nói: “Thế nào? Nghe được bí mật gì?”

Trịnh Duyệt Nhan tâm tình bất định, nhưng lại không lộ ra chút nào trên mặt, nhún vai: “Cách xa quá, sợ anh ta phát hiện, chẳng nghe được gì. Mà sẽ không méc bạn trai chứ?”

- Xí, chẳng nghe được gì có cái gì mà méc.

Vừa dứt lời, Tiểu Phương từ bên ngoài đi đến, hai nữ nhân ăn ý không lên tiếng nữa, không hề nói đến đề tài kia.

Tiểu Phương ngồi xuống, trong giọng mang theo một tia áy náy: “Xin lỗi, cho hai phu nhân đợi lâu.”

- Khụ. – Hà Na vội ho một tiếng, dùng khước mắt liếc hắt một cái, cố ý kéo dài thanh âm: “Tiếp điện thoại Trầm Hàn Sanh cũng muốn trốn ra ngoài, nói chuyện không thể cho ai biết hử?”

- Chỉ là... Chỉ là... – Tiểu Phương suy nghĩ hồi lâu, bỗng nhiên cái khó ló cái khôn: “Chỉ là anh muốn chuẩn bị kinh hỉ cho em, Hàn Sanh cho anh đề nghị thôi, em không phải cũng muốn biết chứ?”

Hà Na ngẩn ra, trong óc hiện ra hai chữ ‘cầu hôn’, đầu chậm rãi cúi xuống, khước miệng lộ ra ý cười không thể che dấu.

Nhìn bộ dáng của nàng, Trịnh Duyệt Nhan cuối cùng cũng lĩnh giáo được cái gì gọi là chỉ số IQ của nữ nhân khi yêu, nàng cầm ly rượu lên, không mẫn không nhạt nói một câu: “Ồ, Trầm Hàn Sanh hiền như bụt thế mà cũng có thể cho người khác loại đề nghị này sao? Thật đúng không thể ngờ được.”

Tiểu Phương cười ngượng hai tiếng, nói: “Đúng vậy.”

Hà Na lúc này ngẩng đầu lên, mặt đầy vẻ tươi cười nói: “Đúng rồi, Duyệt Nhan, một thời gian nữa tao và Tiểu Phương muốn mời bạn bè ăn cơm, tao đã gọi Tòng Y, bây giờ mời mày.” Nói xong, nàng nghiêng đầu nhìn Tiểu Phương: “Lúc đó, anh cũng gọi Hàn Sanh đến luôn đi.”

Tiểu Phương tròn tròn mắt: “Cái gì? Em muốn kêu cả hai người ấy?”

- Sao? Không được à? – Hà Na kỳ quái nhìn hắt.

- Không phải, chẳng qua là nghĩ em sẽ mời Tòng Y trước. – Tiểu Phương vội vàng giải thích.

- Cùng nhau tới mới náo nhiệt chứ. – Hà Na quay đầu nhìn Trịnh Duyệt Nhan, cười nói: “Duyệt Nhan, lúc đó tao gọi điện cho mày, mày nhất định phải đến nha.”

Trịnh Duyệt Nhan đưa tay bưng ly rượu lên, cười nhẹ, sau đó chậm rãi nói: “Mày yên tâm, đây là bữa cơm đầu tiên khi mày bị tống đi, tao nhất định sẽ đến.” Nói xong, nàng nhìn Tiểu Phương: “Tiểu Phương, lúc đó anh phải chuẩn bị tốt nha.”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Chỉ Cần Nghĩ Đến Ngày Mai Còn Có Thể Gặp Được Cậu

Treo điện thoại của Tiểu Phương, Trầm Hàn Sanh nhắm mắt lại, đem thân mình vùi sâu vào sofa, nhưng trong lòng ngày đêm vẫn đang giao chiến, cảm thấy hít thở không nổi.

“Đình đoong...” Một chuỗi âm thanh từ cửa đúng lúc vang lên, đem kéo nàng dậy khỏi những suy nghĩ mâu thuẫn hỗn loạn, nàng đứng lên đi đến cửa, xuyên qua mắt mèo nhìn ra ngoài, chần chừ một lúc lâu mới đưa tay mở cửa ra.

Diệp Tòng Y nhìn nàng, trên khuôn mặt xinh đẹp nhất thời mất đi vài phần tự nhiên, cô nhắc tay đưa bao lớn trong tay lên, nhẹ giọng nói: “Tôi mang cho cậu vài thứ.”

Trầm Hàn Sanh nhìn áo khoác mùa thu màu lam nhạt và chiếc váy dài đến đầu gối của cô, đoán cô vừa từ công ty đến, gật gật đầu, nghiêng người cho cô đi vào, sau đó đóng cửa lại.

Diệp Tòng Y đem bao lớn để trên bàn trà, rồi từ bên trong lấy ra một chiếc hộp và chiếc đĩa, từng cái dọn ra, Trầm Hàn Sanh đứng đó, si ngốc nhìn dáng vẻ yếu điệu tao nhã của cô đến xuất thần.

Diệp Tòng Y đem mọi thứ chuẩn bị xong, đứng dậy, vén tóc một cái, ngoài đầu nhìn lại nói: “Đây là tôi...” Nói chưa hết lời đã chạm vào ánh mắt đục vóng nóng hừng hực của Trầm Hàn Sanh, ngữ thanh nhất thời dừng lại, trong con người đen nhanh sáng ngời của Trầm Hàn Sanh giờ phút này tràn ngập quyến luyến và si mê không chút nào che dấu, thẳng tắp nhìn về phía cô, bối rối trong lòng Diệp Tòng Y lại nảy lên, hai má nổi lên hai phiếm đỏ,

ngay cả hai bên tai cũng nóng lên, lời nói kế tiếp cứ vậy mà nuốt trở lại yết hầu.

Bốn phía yên tĩnh, giống như có thể nghe được hô hấp cố gắng áp chế của cả hai, hai người cứ ngơ ngác nhìn nhau như vậy, bất giác thời gian trôi qua, nhưng vẫn không có ai có dũng khí tiến bước về phía trước.

Sau một lúc lâu, Diệp Tòng Y rốt cuộc cũng hồi phục tinh thần lại, đem ánh mắt chuyển qua một bên, tiếp tục nói: “Hôm nay tôi cùng đồng nghiệp đến một nhà hàng trà phong cách Hồng Kông, trà bánh chỗ này tôi vẫn đặc biệt thích, cho nên... Cho nên gói lại một chút, mang đến đây cho cậu nếm thử.”

- Ủm. – Trầm Hàn Sanh thở hắt ra, đi đến rót hai ly trà đặt trên bàn trà, sau đó ngồi xuống sofa.

- Vẫn còn nóng, cậu tranh thủ nóng dùng một chút đi.

Trầm Hàn Sanh nhìn ánh mắt chờ mong của cô, cầm lấy chiếc đĩa, cho một cái bánh bao tôm vào miệng, thịt tôm rất non, hương vị rất tốt, nhưng thật ra nàng ăn cũng chẳng biết mùi vị gì, miễn cưỡng đem hết thưởng thức một lần, sau đó uống mấy ngụm trà, gật đầu nói: “Ủm, ăn ngon lắm.”

Diệp Tòng Y hiển nhiên rất vui vẻ, đôi mắt đẹp hàm chứa ý cười, đôi môi môi hồng nhạt cong thành một đường cong đẹp mắt. Trầm Hàn Sanh tùy tiện cầm điều khiển từ xa, mở ti vi, bên trong hiện lên một Talk Show nổi tiếng.

Trầm Hàn Sanh nhớ đến khi các nàng thời đại học, nhất thời thốt lên: “Cậu thích người này dẫn chương trình đúng không?”

- Sao cậu biết? – Diệp Tòng Y kinh ngạc nhìn nàng.

- Tài ăn nói của anh ta rất tốt, rất hài hước, phản ứng rất nhanh.

- Ừm, tôi thường xuyên xem tiết mục anh ta dẫn.

Hai người nói đến đề tài này, thần thái rõ ràng thả lỏng, ngồi song song ở sô pha, cũng nhau xem chương trình này, ngẫu nhiên trao đổi cho nhau cái nhìn, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười khẽ.

Thời gian bất giác trôi qua, chương trình kia cũng đã chiếu xong, ti vi bắt đầu phần quảng cáo, hết thấy như khôi phục lại trạng thái ban đầu, ái muội mang chút xấu hổ. Diệp Tòng Y nhắc nhở chính mình cần phải trở về, nhưng lại vô cùng lưu luyến gian phòng ấm áp này, trong lòng muốn kéo dài thời gian, Trầm Hàn Sanh hắng giọng, đang cố gắng muốn tìm gì để nói, bỗng nhiên, một tiếng chuông điện thoại chói tai trên bàn trà vang lên.

Trầm Hàn Sanh hơi hơi nhíu mày, đưa tay bắt lấy di động mình, thấy trên màn hình điện thoại hiện lên tên “Trịnh Duyệt Nhan”, nàng có chút bối rối nhấn tắt, sau đó không do dự tắt nguồn điện thoại.

- Là ai... Gọi điện thoại đến? – Diệp Tòng Y tò mò hỏi.

Trầm Hàn Sanh ngậy người một chút, thần thái lập tức khôi phục lạnh nhạt: “Đồng nghiệp.”

Diệp Tòng Y căn cứ môi, hơi hơi quay đầu đi, thanh âm bất tri bất giác cũng thấp xuống: “Là đồng nghiệp nam sao?”

Trầm Hàn Sanh nghiêng đầu nhìn cô, thần sắc hơi ngần ngại, Diệp Tòng Y nhẹ giọng nói: “Lần trước... Lần trước tôi đi ngang qua bệnh viện cậu, thấy cậu cùng một đồng nghiệp nam đi đến, anh ta che dù cho cậu, hai người... Hai người thoạt nhìn rất thân mật.”

Trầm Hàn Sanh cố gắng áp lực cảm xúc cuộn cuộn trong lòng, đáp: “Đó là trợ tá của tôi.”

-Ồ. – Diệp Tòng Y nghe nàng trả lời, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: “Tôi... Tôi chỉ thuận miệng hỏi một chút, không phải muốn can thiệp vào chuyện của cậu, tôi cũng... Không có quyền này.”

Hai má cô ửng đỏ, ánh mắt có chút bối rối, lập tức đánh tan tuyến phòng ngự trong lòng Trầm Hàn Sanh, nàng nhìn thật sâu ánh mắt Diệp Tòng Y, trong lòng một hồi kích động, tay phải kiềm lòng không được vươn lên xoa xoa khuôn mặt đẹp tuyệt trần của cô, xúc cảm non mềm trắng mịn kia làm nàng yêu thích không buông tay, ngay cả cổ họng cũng bắt đầu phát khô. Gần gũi nhìn nhau trong chốc lát, ánh mắt cả hai chậm rãi trở nên nóng chảy, hai người không hẹn mà cũng nhớ tới tình cảnh ôm nhau đồng miên đêm đó, Diệp Tòng Y rốt cuộc không khống chế được chính mình, khép nửa mắt lại, hai tay vòng qua cổ Trầm Hàn Sanh, đôi môi anh đào mềm mại chậm rãi đặt lên môi nàng.

Trầm Hàn Sanh ôm chặt lấy vòng eo nhỏ của cô, ngậm lấy đôi môi mọng của cô rồi ôn nhu gián tiếp mút vào, đầu lưỡi nàng uyển chuyển như lông vũ, phất qua cánh hoa ướm át kiều diễm của cô, sau đó khiêu mở hàm răng cô, cùng chiếc lưỡi thơm ngát quấn quít cùng một chỗ, nàng khi thì cẩn thận khiêu khích cô, khi thì bá đạo đoạt lấy sương ngọt của cô. Một mùi hoa cỏ thơm ngát tràn ngập trong mũi và khoang miệng, trong lòng Diệp Tòng Y bỗng tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

Trầm Hàn Sanh hôn môi, khi bắt đầu như một trận mưa xuân rải rích, dễ chịu hương vị lại ngọt ngào, sau lại thổi quét như một trận cuồng phong, kịch liệt mà tàn sát, Diệp Tòng Y bị nàng hôn có chút choáng váng hoa mắt, thân mình mềm yếu, chột không vững, cùng nàng ngã xuống sô pha.

Hai nàng nhắm chặt mắt, bức thiết tận tình ôm hôn, vị ngọt giao hòa, trong lòng tựa hồ có một cảm giác đói khát vĩnh viễn không thỏa mãn, chỉ có thể ôm chặt đối phương, một lần lại một lần kịch liệt hôn, trong miệng ngẫu nhiên phát ra tiếng thở dốc thỏa mãn hoặc tiếng than nhẹ. Nhưng cũng chỉ giới hạn như thế.

Thật lâu sau, nụ hôn kéo dài khiến hai nàng hít thở không thông kết thúc, trên trán Trần Hàn Sanh thấm ra một tầng mồ hôi, nàng nằm trên người Diệp Tòng Y, chôn đầu giữa cổ cô, thở hỗn hển.

- Hàn Sanh, Hàn Sanh... – Diệp Tòng Y nhẹ nhàng vỗ về đầu nàng, thì thào gọi tên nàng.

Trần Hàn Sanh ngẩng đầu lên, đôi mắt mông lung nhìn cô, kìm lòng không được kêu lên một tiếng: “Ừm.” Thay cô sửa sang lại một chút mái tóc hỗn độn đầm mồ hôi trên trán, lại cúi đầu, tinh thể hôn lên lông mày, chóp mũi, rồi hôn một chút như chuồn chuồn lướt nước lên đôi môi anh đào hơi hơi sưng đỏ của cô, sau đó chuyển qua sau tai cô, ngậm vành tai xinh xắn mượt mà của cô, liếm nhẹ cắn khẽ, Diệp Tòng Y không chịu được khiêu khích của nàng, phát ra một tiếng rên.

- Hôm nay chỉ vội đến cho tôi đồ ăn thôi sao? – Trần Hàn Sanh nhẹ nhàng liếm hôn chiếc cổ bóng loáng nhẵn nhụi như bình sứ trắng của cô, thanh âm áp chế dục vọng.

- Tôi muốn gặp cậu. – Diệp Tòng Y gần như rên rỉ trả lời những lời này.

- Tại sao? – Hai má Trần Hàn Sanh ửng đỏ, ánh mắt nóng bỏng nhìn thẳng cô.

- Không biết, chỉ đặc biệt nhớ cậu, tôi tự nói với chính mình không được đến, nhưng lại không quản nổi chính mình. – Sóng mắt Diệp Tòng Y kiều diễm đong đưa, bên trong cũng nổi lên lệ quang.

Môi Trần Hàn Sanh lưu luyến nơi xương quai xanh, một cảm giác tê dại lan tràn tứ chi, thân thể Diệp Tòng Y run lên như bị điện giật, hai bàn tay nhịn không được tiến vào những sợi tóc của nàng, từ cổ họng phát ra tiếng rên rỉ khó chịu. Trần Hàn Sanh lại một lần nữa rời khỏi cô, thanh âm mang theo một tia thống khổ: “Cậu nói cho tôi biết, tại sao muốn gặp tôi?”

- Hàn Sanh, tôi thích cậu. – Cô nhẹ nhàng thở hỗn hển, tình triều phủ đầy hai gò má cô.

- Tại sao lại thích tôi nhanh như vậy? – Trầm Hàn Sanh từng bước ép sát, thanh âm có chút khấn trương run rẩy, không nháy mắt nhìn ánh mắt của cô, tựa hồ sợ bỏ lỡ một chút thông tin bé nhỏ.

- Tôi không biết. – Trong mắt Diệp Tòng Y hiện lên một tia bối rối, lẩm bẩm nói: “Tôi cũng không biết, chỉ là thích cậu...”

Trầm Hàn Sanh nhìn nàng, trong lòng đã biết đáp án rõ ràng, cô sẽ không nói ra đáp án bản thân mình mong chờ, nàng gắt gao cắn chặt môi, câu nói kia của Tiểu Phương hiện lên trong đầu “Như vậy thì em sẽ không được tính là bên thứ ba sao?”, thanh âm hẩn chối tai như vậy, xé tâm như vậy, nàng ngơ ngác nhìn Diệp Tòng Y, tâm đột nhiên trở nên nghiêm túc.

- Hàn Sanh, cậu làm sao vậy?

- Không có gì.

Trầm Hàn Sanh xoay người nằm xuống, hai người nghiêng người nằm đối diện nhau, khuôn mặt đối phương gần trong gang tấc, gần như có thể chạm vào nhau, Trầm Hàn Sanh thống khổ nhắm hai mắt lại, Diệp Tòng Y nhìn nàng, cũng dần dần từ trạng thái mê ly thanh tỉnh lại, cô ít nhiều đoán được Trầm Hàn Sanh đang suy nghĩ gì, nhưng cô cũng không dám chạm vào, cô vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve cổ Trầm Hàn Sanh, vuốt ve hai má trơn bóng của nàng, như cho nàng một chút an ủi, trong lòng nháy mắt sinh ra cảm giác chua xót và nhu tình vô hạn.

- Tòng Y.

- Ừm.

- Tôi cũng... Thích cậu, rất thích. – Trầm Hàn Sanh nhắm mắt lại nói.

Đây là lần đầu tiên nàng nói những lời này, Diệp Tòng Y lẽ ra nên vui sướng, nhưng trong lòng tựa hồ lại càng thêm chua xót hơn nữa, nước mắt lập tức tràn ra khỏi mi mắt, cô vội vươn tay lau đi, miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười: “Một ngày nữa là cuối tuần.”

- Tôi không có cuối tuần.

- Cuối tuần... Tôi càng muốn gặp cậu.

Trầm Hàn Sanh do dự một lát, mở mắt nói: “Cậu không cần ở bên cạnh Tuyết nhi sao?”

- Chúng ta... Chúng ta có thể mang con bé ra ngoài ăn cơm, rồi dẫn con bé đi chơi.

Trầm Hàn Sanh nhìn cô không lên tiếng, Diệp Tòng Y hạ lông mi, thấp giọng nói: “Tôi là một nữ nhân rất xấu xa đúng không?”

Vẫn không có thanh âm, trả lời cô là một nụ hôn kịch liệt triền miên, một nụ hôn có thể đốt cháy họ. Qua một hồi lâu, nàng buông cô ra, hít thở khó khăn nói: “Cậu nên đi.”

Hai người ngóng nhìn đối phương, có thể nhìn rõ ràng trong đôi mắt đối phương khát vọng và dục vọng đang thiêu đốt, bản thân ai cũng biết rõ nếu tiếp tục sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng một chút lý trí còn lại nhắc nhở các nàng không thể liều lĩnh giống lần trước, ít nhất không phải hiện tại.

Diệp Tòng Y thu thập đồ đạc một chút, rốt cuộc cũng đứng dậy rời đi.

- Tôi đưa cậu xuống. – Trầm Hàn Sanh không dám nhìn cô, một tay mở cửa ra.

- Không. – Thanh âm Diệp Tòng Y tựa hồ rất kiên định, cô đứng ở cửa, ngăn cản nàng bước ra.

- Nhưng...

- Tôi không muốn cậu đưa tôi xuống, tôi sợ mình sẽ không muốn về. – Trong ánh mắt Diệp Tòng Y mang theo tia lưu luyến, giọng điệu thập phần chua xót và bất đắc dĩ.

- Tòng Y. – Trầm Hàn Sanh đỡ cửa, tâm loạn thành một đoàn.

Diệp Tòng Y cười cười, bỗng nhiên ngẩng đầu, hôn lên khóe môi của nàng một chút, thấp giọng nói: “Hàn Sanh, tôi không biết vì sao chúng ta lại như vậy, cũng không biết sau này chúng ta như thế nào, nói thật, tôi chưa nghĩ đến điều gì cả. Tôi chỉ có thể... Nói cho cậu biết cảm giác của tôi hiện tại, chỉ cần nghĩ đến ngày mai, hoặc về sau vẫn còn cơ hội gặp cậu, lòng tôi tràn ngập những ảo tưởng ngọt ngào và hi vọng, như thế tôi mới có thể cảm thấy, cuộc sống thì ra là tốt đẹp như vậy.”

Cửa bị đóng lại, trong phòng cũng khôi phục không khí lạnh lẽo.

Trầm Hàn Sanh đi đến bên cạnh sofa, nơi các nàng vừa triền miên, nàng ngồi xuống, bên tai còn vang lên lời nói của Diệp Tòng Y lúc này, một lần nữa nhắc lại câu nói này, nàng vuốt ve khóe môi vừa được cô hôn lên, mặc dù quan hệ của các cô lúc này không những không biết trước được tương lai mà còn không hề có hi vọng gì, nhưng cơn sóng cuộn vui sướng cuộn lên như những mần cỏ vươn lên từ mặt đất ở trong lòng không thể bùng nổ.

Chiếc ô tô màu trắng chậm rãi rời khỏi cổng khu căn hộ Tử Thanh, người trên xe vẫn đắm chìm trong ngọt ngào và vui sướng, không phát hiện ra bên tay phải có một chiếc Lexus màu xanh, đôi mắt quen thuộc mang theo tia kinh ngạc nhìn ô tô của cô đi xa.

Chương 31: Căn Bản Là Không Có Lễ Đính Hôn Đúng Không?

Sáng sớm, vầng thái dương đỏ au đã nhô lên khỏi tầng mây, mang theo ấm áp và ánh sáng chói lọi trải khắp mặt đất.

Xe taxi bay bay trên đường, Trầm Hàn Sanh nhìn khuôn mặt tươi cười của vầng thái dương ngoài cửa sổ, tâm tình cũng trở nên tốt một chút. Đây là lần đầu tiên nàng đến bệnh viện Thánh Hòa xin nghỉ phép, mà nguyên nhân nàng xin nghỉ phép, là chỉ vì muốn cho mẹ con Diệp Tòng Y đi chơi thật thỏa thích một ngày, nàng cảm thấy chính mình hiện tại thật sa đọa, nhưng nàng không cách nào ngăn cản được dự hoặc của Diệp Tòng Y.

Thời tiết tốt, một ngày hạnh phúc bắt đầu!

Trong lòng nàng tự nói với mình như vậy, sau đó mở cửa xuống xe. Nàng vừa hướng đến cổng công viên giải trí vừa đưa mắt mọi nơi tìm bóng dáng quen thuộc, đang định gọi điện thoại thì liền thấy một nữ tử trẻ tuổi đang ôm một cô bé đáng yêu, khoe môi nhếch lên một nụ cười nhợt nhạt động lòng người, hướng họ đi tới, bóng dáng hai người đắm chìm trong màu vàng rực rỡ của ánh mặt trời, bức họa này xinh đẹp đến mức nàng nhìn đến hoa mắt choáng váng, vẻ lo lắng trong lòng nháy mắt biến mất không còn thấy tăm hơi.

- Tuyệt nhi, chào dì đi. — Diệp Tòng Y nhẹ giọng dụ dỗ con gái.

Tào Ấu Tuyệt tựa hồ đã không còn nhớ dì bác sĩ này, nhưng cô bé hiền nhiên rất nghe lời mẹ nói, lập tức ngọt ngào kêu một tiếng: “Chào dì.”

- Ngoan. — Trầm Hàn Sanh mỉm cười, cẩn thận đánh giá con bé một chút, mấy tháng không gặp, cảm thấy cô bé hơi cao lên, hơi mập lên một

chút, đưa tay sờ sờ đầu cô bé, cười nói: “Con nít lớn nhanh thật.”

- Đúng vậy, hiện tại đã đi nhà trẻ, cảm giác như hoạt bát hơn trước kia không ít. — Diệp Tòng Y nhìn khuôn mặt hồng hào của cô bé, trên mặt tràn đầy vui sướng.

- Dì ôm con một cái được không? — Trầm Hàn Sanh vươn hai tay, chờ mong nhìn cô bé.

Tào Ấu Tuyết dù sao vẫn còn xa lạ với nàng, đem đầu vùi vào lòng mẹ, nhưng đôi mắt vẫn chuyển động qua lại, vụng trộm nhìn nàng, Diệp Tòng Y ôn nhu nói: “Tuyết nhi ngoan, con không biết dì này sao? Lần trước dì mang mẹ và con đi ăn cơm á.”

Tào Ấu Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, Diệp Tòng Y lại nói: “Cục cưng giờ mập ra rồi, mẹ hết ôm nổi rồi, con cho dì ôm con được không? Dì sẽ mang con đi chơi trò chơi này trò chơi nọ trong công viên đó nha.”

Tào Ấu Tuyết nghe xong lời này, đôi mắt xinh đẹp đen láy như hắc bảo thạch nhìn nhìn Trầm Hàn Sanh, có điểm chần chờ do dự, Trầm Hàn Sanh biết cô bé đã động tâm, trên mặt tràn ra một nụ cười ôn hòa: “Đúng vậy, lần trước chúng ta chơi Vòng xoay ngựa gỗ đó, con còn nhớ không? Hôm nay dì sẽ mang con đi chơi thật thỏa thích, sau đó dẫn con đi ăn kem, ăn bánh ngọt được không?”

Nghe xong lời này, Tào Ấu Tuyết hơi hơi cúi đầu, rốt cuộc cũng xấu hổ từ trong lòng Diệp Tòng Y vươn ra đôi tay mập mập nhỏ bé, Trầm Hàn Sanh tiếp nhận cô bé, nhất thời trong lòng đầy ắp, nhin không được liếc mắt với Diệp Tòng Y, lộ ra một nụ cười hiểu ý.

- Chúng ta vào trong thôi.

- Ừm.

Đi chưa được vài bước, Trầm Hàn Sanh bỗng nhiên nhớ gì đó, lấy di động từ túi ra.

- Để làm gì? Cậu lúc này cần gọi cho ai à? — Diệp Tòng Y hơi bĩu môi, quả thực giống một nữ sinh làm nũng với tình nhân của mình.

Trầm Hàn Sanh tắt máy di động, ngẩng đầu ôn nhu nói: “Hôm nay tôi muốn ở bên cạnh hai người thật tốt, không muốn bất kỳ ai quấy rầy.” Con người ôn nhu của nàng toát ra tình ý say lòng người, tâm Diệp Tòng Y liền được một cơn gió xuân dịu dàng thổi qua, ấm áp và hạnh phúc, nhẹ nhàng bay bổng, kiềm lòng không được vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ ngọc ngà non mềm, gắt gao siết chặt bàn tay Trầm Hàn Sanh, sau đó có điểm ngưng ngừng rũ đôi mi dài, cùng đi về phương xa.

Ở công viên giải trí buổi sáng, chơi nào là Vòng xoay ngựa gỗ, Xe điện đung, Thuyền hải tặc... Trên cơ bản là cho Tào Ấu Tuyết chơi hết các trò một lần, vẻ mặt cô bé hưng phấn vui vẻ, ánh mắt sáng lên, Trầm Hàn Sanh không chỉ tự mình đem cô bé đi chơi, mà còn lau mồ hôi, chăm sóc cẩn thận, không đến nửa ngày, quan hệ của hai người bất giác thân thiết hơn.

Chơi đến giữa trưa, mọi người đều đói bụng, Trầm Hàn Sanh đem mẹ con cô đến một nhà hàng Tây ăn cơm, Tào Ấu Tuyết tự giác ngồi xuống bên cạnh nàng, Diệp Tòng Y nhìn một lớn một nhỏ đối diện, trong lòng được an ủi, vui sướng không nói nên lời.

Tiramisu của nhà hàng này rất ngon, Tào Ấu Tuyết vô cùng thích, miếng thịt bò trước mặt Trầm Hàn Sanh tựa hồ không hề nhúc nhích, một muỗng lại một muỗng cho cái miệng nhỏ của cô bé ăn, cũng không quên cầm khăn ăn lau khóe miệng cô bé, Diệp Tòng Y nhìn nàng, nhẹ giọng nhắc nhở: “Hàn Sanh, con bé có thể tự ăn, cậu cũng ăn một chút đi, hơn nửa ngày không đói bụng sao.”

- Ừm.

Trầm Hàn Sanh đáp cho có, cũng không có ý ăn cơm, trong lòng Diệp Tòng Y có chút chua xót, nhìn không được sắc giọng: “Cậu có nghe hay không?”

- Ờm. — Thế này Trầm Hàn Sanh mới quay đầu, uống một ngụm nước hoa quả.

Diệp Tòng Y phát ra một tiếng thở dài nhẹ nhàng: “Sao cậu lại đối tốt với Tuyết nhi như vậy.”

- Con bé là cậu sinh á.

Những lời này thoát khỏi miệng nàng không hề suy nghĩ, giống như đói bụng phải ăn cơm, khát nước phải uống nước, chỉ đơn giản như vậy. Nói xong vừa ngẩng đầu lên, Trầm Hàn Sanh liền nhìn thấy Diệp Tòng Y không nháy mắt nhìn mình, đôi mắt xinh đẹp trong xanh phẳng lặng, giờ phút này tràn đầy thâm tình và cảm động, nàng không khỏi hối hận mình mau miệng. Diệp Tòng Y rốt cuộc cũng không nói gì thêm, đem đĩa trước mặt nàng dời qua bên mình, cẩn thận cắt miếng thịt bò thành từng khối nhỏ, sau đó xiên một khối đưa đến trước mặt nàng: “A.”

Trầm Hàn Sanh ngẩn ngơ, chuyện cũ giống như một bộ phim nhanh chóng hiện lên trong đầu nàng, qua một hồi lâu, mới theo sự thúc giục của Diệp Tòng Y mà mở miệng ăn, Tào Ấu Tuyết nhìn thấy màn kỳ quái này, cảm thấy thú vị, hai mắt híp thành hai mặt trăng: “Dì lớn như vậy, cũng phải có người đút cho ăn.”

Diệp Tòng Y tuy có điểm ngưỡng ngừng nhưng nhìn thấy bộ dáng thiên chân của con gái, lại cảm thấy buồn cười, yết hầu Trầm Hàn Sanh lại bị thức ăn chặn lại, chậm rãi cúi đầu. Lúc đầu Diệp Tòng Y nghĩ nàng có chút thẹn thùng, nhưng sau đó lại cảm thấy không đúng, quan tâm nhìn nàng: “Hàn Sanh, cậu... Cậu sao vậy?”

- Không có gì. — Trầm Hàn Sanh miễn cưỡng lộ ra một tia mỉm cười, lại cầm ly lên uống một ngụm nước hoa quả, sau đó cúi đầu, có chút chua xót nói: “Tôi chỉ cảm thấy, ai cưới được cậu, thật sự rất hạnh phúc.”

Biểu tình Diệp Tông Y trong nháy mắt trở nên cứng ngắt, cô nhẹ nhàng cắn môi, muốn nói ‘Tôi cũng không phải đối với ai cũng như vậy’, nhưng nói đến miệng lại cảm thấy không có ý nghĩa gì, giữ vững tâm trạng tốt một ngày, nhưng nơi này thời gian bỗng trở nên im lặng không tiếng động, một chút cũng không trôi đi.

Trầm Hàn Sanh nghiêng thân mình, tiếp tục cho Tào Ấu Tuyết ăn, Diệp Tông Y đưa tay đẩy ra đĩa thức ăn trước mặt, không còn khẩu vị để ăn nữa.

Thật lâu sau, Trầm Hàn Sanh nhẹ giọng hỏi: “Anh ta khi nào trở về?”

Những lời này của nàng, trực tiếp hỏi ra như vậy, giờ khắc này, hai người có thể nhìn trực diện vào vấn đề, không thể tiếp tục lựa chọn trốn tránh, một loại cảm giác sợ hãi và kích động nảy lên trong lòng Diệp Tông Y, một lát sau, cô cố sức phun ra vài chữ: “Hơn một tuần nữa.”

Trầm Hàn Sanh dùng muống chọt chọt cái bánh ngọt, trên mặt hiện lên một nụ cười tái nhợt: “Như vậy, đến lúc đó cậu sẽ không gặp mặt tôi nữa nhỉ.”

- Cậu hi vọng như vậy sao?

Diệp Tông Y cảm thấy yết hầu phát đau, cực lực nhịn xuống những giọt lệ trong đáy mắt, ánh mắt gắt gao nhìn nàng chăm chăm, Trầm Hàn Sanh há miệng thở dốc, lại phát hiện mình không phát ra thanh âm gì, Diệp Tông Y đợi một lúc lâu, không nghe có tiếng trả lời, bỗng nhiên thấp giọng nói: “Cám ơn cậu, về bữa cơm... Cùng mọi thứ hôm nay, chúng tôi chơi rất vui vẻ, nhưng tôi nghĩ... Tôi nghĩ tôi và Tuyết nhi phải đi.”

Khi lái xe trở lại biệt thự Trịnh gia, đã là chạng vạng tối.

Trịnh Duyệt Nhan vừa đi lên đại sảnh lầu một, liền thấy Trịnh phu nhân ngồi trên sô pha, đứng bên cạnh bà là một nữ tử trẻ tuổi mặc bộ váy chuyên nghiệp, trên mặt mang theo một nụ cười chuyên nghiệp, khom người, mở ra một hộp nhung tơ hình chữ nhật cho bà xem.

- Mẹ. — Trịnh Duyệt Nhan kêu một tiếng.

- Nhan Nhan, con về rồi à. — Trịnh phu nhân thấy nàng, khuôn mặt không khỏi tràn đầy ý cười, vội vàng hướng nàng ngoắc: “Nào, lại đây ngồi bên cạnh mẹ.”

- Vâng. — Trịnh Duyệt Nhan gật đầu, đi đến bên cạnh Trịnh phu nhân ngồi xuống, thấy trước bàn trà rộng bao la bày đầy trang sức, xếp thành hàng, đang muốn mở miệng hỏi, thì Trịnh phu nhân lại vươn tay sờ sờ mặt nàng: “Sao lại cảm thấy con gầy đi một chút.”

- Ôi mẹ, mẹ có cần làm quá vậy không? Con mới dọn ra ngoài vài ngày thôi mà. — Trịnh Duyệt Nhan vừa lười biếng ngồi xuống sô pha, vừa hỏi: “Mẹ, mẹ muốn tự mình chọn quà tặng ai sao?”

- À, bà Phùng của cửa hàng trang sức đặc biệt gọi Trang tiểu thư đến, cho mẹ xem có thích hay không, con cũng thay mẹ xem một chút, xem món nào đẹp.

Ánh mắt Trịnh Duyệt Nhan tùy ý xem một chút, thấy dây chuyền trong hộp, khuyên tai, vòng tay, đầy đủ mọi thứ, châu quang lóe ra, quả thực làm cho người ta hoa cả mắt, hai mắt nàng nhìn một chút, liền không có hứng thú, lắc đầu nói: “Mẹ, mẹ thích gì thì mua đi, con không cần, trang sức quý hiếm con có đeo còn không hết.”

- Ôi trời, mẹ mà mua cái gì, con không thấy mấy cái này toàn là kiểu đáng cho những người trẻ tuổi sao, mẹ hôm nay có tâm chọn mấy món cho hai đứa con và Tòng Y.

Trịnh Duyệt Nhan ngẩn ra: “Gì cơ?”

Trịnh phu nhân cầm lấy một cái dây chuyền kim cương tinh xảo, quan sát thật lâu, tán thưởng nói: “Dây chuyền này không tệ lắm, kiểu dáng rất mới mẻ độc đáo, hơn nữa còn có vẻ thanh lịch, Tòng Y nhất định sẽ thích, Nhan Nhan, con cảm thấy thế nào?”

Cái dây chuyền ấy được bàn tay bà nâng lên, đèn treo thạch anh trên trần chiếu xuống, ánh sáng lóe ra, rực rỡ chói mắt, Trang tiểu thư của cửa hàng trang sức vội vàng nói: “Bà Trịnh thật sự là có mắt nhìn, dây chuyền này là kiểu dáng độc nhất vô nhị, do trưởng phòng thiết kế của chúng tôi tỉ mỉ thiết kế ra, chỉ duy nhất một cái.”

Trịnh Duyệt Nhan rốt cuộc nghe không nổi nữa, đứng dậy nói: “Mẹ, hai người thông thả chọn, con lên lầu trước, chờ cơm tối chuẩn bị xong rồi con xuống.”

- Ai, đứa nhỏ này, cơm sắp xong rồi, không lâu đâu, con quay lại cho mẹ. — Trịnh phu nhân ở phía sau kêu lên, không còn cách nào khác, Trịnh Duyệt Nhan thở dài, không tình nguyện quay lại.

Thức ăn không lâu sau liền được bưng lên bàn, Trang tiểu thư chờ bà Trịnh chọn xong trang sức, cũng rất nhanh liền xin phép ra về. Trong phòng ăn lớn như vậy mà chỉ có mẹ con hai người ăn tối, Trịnh phu nhân vài ngày không gặp con gái, tâm tình vô cùng tốt, khẩu vị gia tăng không ít.

Nàng một bên ăn canh, một bên thần bí nói: “Con không biết đâu, ba ở nhà khen con quá trời, nói con rất thông minh, học gì thấu đó, còn nói con bình thường bộ dáng không đứng đắn, vậy mà chăm chỉ hẳn ra, làm cho người ta nhìn bằng cặp mắt khác xưa, không hổ là con gái ông ấy, bộ dáng đặc ý đó, mẹ đã lâu chưa thấy.”

- Vâng. — Trịnh Duyệt Nhan chột chột thức ăn trong chén, không tập trung đáp.

- Nhan Nhan, con phản ứng kiểu gì vậy, từ khi con học cao trung đến giờ mẹ thấy ba bình luận gì với con, lần này ông ấy trước mặt mẹ khen con không chút nào che dấu như vậy, con có biết mẹ thoải mái bao nhiêu không.

- Con không lạ gì ông ấy khen, con không giống ông ấy.

Trịnh phu nhân nói: “Đứa nhỏ này cứng miệng, ở trước mặt ba cũng không chịu thua chút nào.” Ngoài miệng bà giống như đang oán trách nhưng trong ánh mắt vẫn không che dấu được tia sung sướng.

Trịnh Duyệt Nhan dùng đũa gấp thức ăn, sau đó ngẩng đầu lên: “Mẹ, ba khi nào về?”

- Ông ấy hả? Hôm nay gọi điện về đây, nói là làm xong công sự bên đó, còn muốn cùng biểu tỳ phu của con đi Las Vegas chơi một vòng, chắc khoảng một tuần sau về.

- Một tuần? — Trịnh Duyệt Nhan bĩu môi, lăm lăm lâu bầu nói: “Vậy mà anh ta còn tâm tình vui chơi, cho vợ chơi bởi đã đời đi, lúc đó về mới biết mặt.”

Trịnh phu nhân ngạc nhiên: “Nhan Nhan, con sáng cái gì vậy?”

Trịnh Duyệt Nhan vội vàng nói: “Mẹ, con không phải đang nói mẹ.”

Trịnh phu nhân nhìn nàng, nhớ lại biểu tình và giọng điệu của nàng, trong mắt bỗng nhiên tràn ngập nghi hoặc: “Nhan Nhan, con vừa mới nói đến biểu tỳ phu, còn nói những lời này, sẽ không phải nói Tòng Y... Nhan Nhan, Tòng Y xảy ra chuyện gì sao?” Trịnh Duyệt Nhan còn chưa kịp trả lời, bà lại đề cao thanh âm: “Hừ hừ! Mẹ sao lại có thể nghĩ vậy, Tòng Y tuyệt đối không làm ra chuyện vớ vẩn như vậy?”

Trịnh Duyệt Nhan cười giải thích: “Mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều, con tùy tiện nói vui đùa thôi.”

- Chuyện này cũng nói giỡn được sao? — Trịnh phu nhân trách cứ nói: “May mắn ba con không có ở nhà, bằng không ông ấy sẽ lại giáo huấn con!”

Trịnh Duyệt Nhan đáp trả nàng bằng một biểu tình không cho là đúng, cúi đầu ăn cơm, bỗng nhiên lại ngẩng đầu: “Mẹ, con muốn hỏi mẹ một chuyện.”

- Chuyện gì?

- Mẹ có tham gia lễ đính hôn của biểu tỷ và biểu tỷ phu đúng không?

Trịnh phu nhân ngẩn người, hỏi ngược lại: “Con hỏi chuyện này làm gì?”

Trịnh Duyệt Nhan cẩn thận bắt giữ lấy tia trốn tránh trong ánh mắt bà, một chút cũng không buông tha, nhìn bà chăm chăm: “Có phải hay không thôi?”

- Ách, đúng vậy.

Trịnh Duyệt Nhan nở nụ cười: “Mẹ, người thân trong nhà nói với con, sao từ trước đến giờ mẹ không hề đề cập trước mặt con chuyện lễ đính hôn, mẹ thậm chí còn không nhắc tới tên biểu tỷ phu, mà lúc biểu tỷ ở Mỹ trị liệu, mẹ lại nói với chị ấy là mẹ tham gia lễ đính hôn của họ, thật sự rất kỳ quái.”

Trịnh phu nhân hiển nhiên bị những lời này của nàng làm bối rối, nhú mày, theo bản năng lảng tránh đề tài này: “Con sao tự nhiên hứng thú với lễ đính hôn của biểu tỷ vậy, việc này đã qua lâu rồi, Nhan Nhan, con hôm nay sao lại nhắc đến?”

Chương 32: Hai Người Các Người Có Cần Phải Nhất Trí Như Vậy Không?

Trịnh phu nhân giương miệng nhìn nàng, qua một hồi lâu, mới nhú mào: “Nhan Nhan, mẹ nói dối cái gì? Con nói chuyện kiểu gì mẹ chẳng hiểu câu nào cả.” Bà nuốt nuốt nước bọt, sau đó khẩn trương nói: “Con nghe mấy cái nhàn ngôn toái ngữ này ở đâu vậy? Ai nói với con cái gì?”

- Nếu con nói chuyện mẹ chẳng hiểu câu nào, thì cần gì phải quan tâm con nghe nhàn ngôn toái ngữ gì? – Trịnh Duyệt Nhan múa may chiếc đũa trong tay, híp mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười giảo hoạt hồ ly: “Mẹ, mẹ kỳ thật căn bản không biết nói dối thế nào, con là con gái của mẹ, lẽ nào không biết điều này? Mẹ đã không muốn trả lời vấn đề của con, được thôi, con sẽ không bức mẹ, nhưng chuyện con nghe cái gì, mẹ cũng không cần biết, con sẽ không thể vô điều kiện thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mẹ.”

* Nhàn ngôn toái ngữ: Nói chuyện linh tinh, vớ vẩn.

- Con... – Trịnh phu nhân giật giật miệng, muốn nói tiếp lại thôi.

Trịnh Duyệt Nhan nhìn bà, mỉm cười: “Mẹ, chúng ta trao đổi một chút không?”

Trịnh phu nhân sợ run một lúc lâu, trách mắng: “Ăn cơm đi!”

Trịnh Duyệt Nhan cúi đầu, trên mặt vẫn mang theo tia đắc ý, nhưng trong lòng đã trầm xuống, điều muốn biết, nàng cũng đã biết, nàng nghĩ hẳn là mẹ cũng không biết nhiều lắm, tuy nhiên ngờ vực vô căn cứ của nàng lại đúng là sự thật, tâm tình càng lúc càng bất an.

Hai mẹ con đều mang tâm sự riêng, Trịnh Duyệt Nhan miễn cưỡng ăn vài miếng cơm, đứng dậy nói: “Mẹ, con lên lầu trước.”

- Nhan Nhan. – Trịnh phu nhân mở miệng gọi nàng.

Trịnh Duyệt Nhan quay đầu: “Sao ạ?”

Trịnh phu nhân chần chờ một chút, nhẹ giọng hỏi: “Con có phải là nghe từ biểu tỷ con không... Không phải con bé chứ?”

- Yên tâm, chị ấy không khôi phục trí nhớ đâu. – Trịnh Duyệt Nhan thản nhiên nói.

Trịnh phu nhân bị những lời này của con gái làm ghen lời, trơ mắt nhìn nàng đi lên lầu.

- Tôi cần nói chuyện với em. – Tiểu Phương vừa vào cửa đã nói ngay một câu, vẻ mặt hắc hết sức nghiêm túc, Trầm Hàn Sanh có điểm không được tự nhiên nhấp mím môi, hắc nghiêng người ngồi xuống sô pha đối diện, sau đó nàng miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười: “Hà Na đâu? Em ấy một mình ở dưới lầu sao?”

- Không có.

- Thế nào? Hà Na chưa về à?

- Tòng Y hôm nay hẹn em ấy ra ngoài ăn cơm, tối nay hai người họ ăn cơm ở ngoài. – Tiểu Phương cau mày, khẽ hừ một tiếng: “Em đừng hòng lảng sang chuyện khác. Nói đi, em và Tòng Y làm sao?”

- Chúng tôi... – Trầm Hàn Sanh không dám nhìn thẳng vào ánh mắt hắc, nhẹ giọng nói: “Tôi yêu Tòng Y, cậu ấy cũng... Lại một lần nữa thích tôi, chúng tôi... Gặp nhau vài lần, xảy ra một vài chuyện không nên xảy ra.”

- Cái gì? – Tiểu Phương không thể tin được nhìn nàng.

Trầm Hàn Sanh lập tức giải thích: “Không phải như anh nghĩ, chỉ là có một chút thân mật tiếp xúc như người yêu thôi.” Nói xong, nàng cười khổ một chút: “Nói với anh chuyện này, đúng là việc rất kỳ quái.”

Tiểu Phương không để ý những lời nói này của nàng, hỏi: “Tòng Y nói với em, em ấy thích em?”

- Ừ.

- Cho nên em liền điên cuồng?

Trầm Hàn Sanh không lên tiếng, thân mình Tiểu Phương chậm rãi dựa vào sofa phía sau, ánh mắt một chút cũng không rời khỏi nàng: “Hà Na nói chồng Tòng Y khoảng thời gian này đi Mỹ, cho nên, hai người liền lợi dụng khoảng thời gian này để yêu đương vụng trộm?”

Bốn chữ ‘yêu đương vụng trộm’ thành linh làm phỏng trái tim Trầm Hàn Sanh, nàng chột ngẩng đầu lên, hai tay bất giác nắm chặt, trên mặt đã hiện lên biểu tình phẫn nộ, vẻ mặt Tiểu Phương vẫn là tia trào phúng nhàn nhạt: “Sao? Những lời này đâm em bị thương? Chẳng lẽ không phải là yêu đương vụng trộm sao? Vĩnh viễn em vẫn không hiểu rõ thân phận mình, vẫn nghĩ hai người còn là quan hệ người yêu, hử?”

Môi Trầm Hàn Sanh hơi hơi run run, sau một lúc lâu, mới cắn răng nói: “Nói luôn luôn dễ hơn làm, anh không phải tôi, anh không trải qua tất cả những gì tôi trải qua, anh cũng không cách nào ý giải được cái thân bất do kỷ của tôi!”

* Thân bất do kỷ: Hoàn cảnh đưa đẩy, phải làm những bản thân không muốn.

- Đúng vậy, tôi không hiểu nổi, nhưng tôi biết mình rất hiểu em, em là một người có phẩm hạnh cao quý mà tôi vô cùng ít gặp, em làm chuyện như vậy, thật sự làm tôi khiếp sợ.

- Có thể anh nhìn lầm tôi rồi, tôi chính là loại bỉ ổi đáng xấu hổ này, vì đắm chìm trong dục vọng của chính mình mà làm chuyện tổn hại đạo đức con người! – Biểu cảm của Trầm Hàn Sanh đỏ lên, kích động nói những lời này, không cam lòng yếu thế, nhìn Tiểu Phương một lát, sau một lúc lâu, trên mặt nàng lộ ra thần sắc mệt mỏi, vô lực cúi đầu thấp xuống.

Im lặng một hồi lâu, Tiểu Phương nhẹ giọng nói: “Vậy được rồi, em về sau tính thế nào bây giờ?”

Trầm Hàn Sanh còn chưa trả lời, Tiểu Phương đã nói tiếp: “Hoặc là nói, Tòng Y về sau tính thế nào bây giờ? Em ấy có chút gì nhớ về chuyện lúc trước cùng em hay không? Em ấy thích em, có phải là nhất thời mê luyến hay không? Em ấy còn có thể giống như trước yêu em sao? Em ấy hiện tại nghĩ thế nào? Em ấy sẽ vì em ly hôn sao? Em ấy lần này so với trước kia, dũng cảm phản kháng cha mẹ mình, sau đó vứt bỏ chồng còn vì em, buông bỏ gia đình mình sao? Cho dù em ấy sẵn sàng, con gái chỉ mới vài tuổi, trong lòng em không có mặc cảm tội lỗi sao?”

Hắn liên tục chất vấn nàng từng câu từng câu một, từng bước dồn nàng vào góc tường, mỗi một vần đề đều làm cho Trầm Hàn Sanh khó có thể trả lời, nàng chỉ có thể trầm mặc, vĩnh viễn trầm mặc.

- Hàn Sanh, em cũng không biết Tòng Y sẽ làm thế nào đúng chứ? Ngay cả chính em bây giờ còn không biết mình nên làm gì, vậy cần gì phải thế? Vì vui sướng nhất thời, mà đem bản thân và em ấy đẩy vào hoàn cảnh khó khăn lúng túng sao?

Trầm Hàn Sanh nghiêng về phía tay vịn sofa, một tay chống lấy cái đầu đang nặng trĩu, khuôn mặt lại càng nhợt nhạt, môi nhếch lên không nói được lời nào.

- Cái cơ của hai người không đủ mạnh để biến mọi chuyện thành như ngày hôm nay. Nhiều năm như vậy, không có em, Tòng Y vẫn sống, vẫn

thanh xuân như trước, vẫn xinh đẹp như trước, ở trong mắt người khác, em ấy sống trong hoàn cảnh vô cùng tốt. Hàn Sanh, em tại sao không buông tha Tòng Y, đồng thời cũng là buông tha chính mình?

Trong mắt Trầm Hàn Sanh dần dần lóng lánh nước mắt, một lát sau, nàng hít một hơi thật dài: “Tiểu Phương, tôi cũng không muốn chia rẽ gia đình Tòng Y, cũng không hi vọng cậu ấy sẽ lại hoàn toàn thuộc về tôi.”

Tiểu Phương ngẩn ra: “Vậy em...”

- Tôi chỉ là... Không muốn thế thôi, tôi cam đoan, sau này sẽ không làm ra chuyện gì khác nữa, nhưng tôi muốn dõi theo Tòng Y, chỉ cần cậu ấy không biến mất trong tầm mắt của tôi.

- Em ấy cũng nghĩ vậy sao?

- Tôi sẽ nói với cậu ấy.

- Như vậy cũng không thực tế, nghị lực của tình yêu sao? – Tiểu Phương lắc đầu, nhíu mày nói: “Hàn Sanh, em thanh tỉnh một chút đi, không cần lại chuốc khổ, đã qua nhiều năm như vậy, em cũng nên bắt đầu một cuộc sống mới đi.” Hắn nghĩ đến Trịnh Duyệt Nhan, lại ẩn ý nói một câu: “Chỉ cần em sẵn sàng gỡ bỏ mối ràng buộc này, hạnh phúc ở ngay trước mắt em.”

- Tiểu Phương, tôi...

Thanh âm Trầm Hàn Sanh mang theo chút nghẹn ngào, trong lòng Tiểu Phương có điểm không đành lòng, yên lặng từ trên bàn trà rút vài tờ khăn giấy đưa cho nàng, Trầm Hàn Sanh tiếp nhận, lau đi những giọt nước mắt trên mặt, rồi mới dứt quãng nói: “Tôi không tin... Tòng Y lựa chọn quên tôi, tôi sợ cậu ấy... Sợ cậu ấy một ngày nào đó bỗng sẽ khôi phục trí nhớ, sau đó phát hiện những người bên cạnh mình lừa mình, cậu ấy... Nhất định sẽ chịu không nổi, tôi càng sợ... Càng sợ khi đó tôi có người khác ở bên cạnh, lòng cậu ấy sẽ rất đau, rất đau...”

Tiểu Phương ngẩn ngơ, hiểu ra những lời này của nàng, lại nhìn thấy vẻ mặt đầy lệ kia, tâm đột nhiên cũng trở nên chua xót, những lời nói khuyên nhủ đầy mình lại dừng ở yết hầu.

Một chi nhánh của nhà hàng Hồ Nam nổi tiếng ở bản thành, giờ phút này đã không còn chỗ trống.

* Nhà hàng Hồ Nam (Hunan Restaurant): Menu chính của nhà hàng lấy chất ‘cay’ để tạo nên màu sắc, mùi vị, hương vị, hình dạng, có bốn chi nhánh lớn ở Sơn Đông, Tứ Xuyên, Hồ Nam, Quảng Đông và nhiều nhà hàng khác trải dài từ Bắc xuống Nam. Đang bùng nổ, được nhiều thực khách yêu thích và ủng hộ.

Trước mặt Hà Na là đầu cá cay thơm ngon, vừa cắn một miếng lớn, vừa thỉnh thoảng uống nước.

Diệp Tòng Y nhin không được nói: “Coi em ăn cay thành như vậy, còn muốn một mình ăn.”

Hà Na cười nói: “Đây là cay mà thống khoái, em luôn luôn thèm cay, chị cũng không phải không biết, mấy món này là mấy món nhiều năm nay em vẫn thích nhất, nhưng chỉ có nơi này hợp khẩu vị của em thôi. Khẩu vị của chị yếu hơn em, nên bình thường em cũng không dám gọi chị đến đây ăn, không ngờ hôm này ngược lại chị lại mời em đến, bảo em không vui sao được.”

Diệp Tòng Y mỉm cười, cũng gấp hai gấp, cô không quen ăn cay, lập tức liền cay đến thở hổn hển, Hà Na vui vẻ nói: “Không ăn cay được thì đừng ăn, ăn nhiều rau dưa một chút là được rồi.”

Diệp Tòng Y nói: “Hương vị cũng không tệ.” Vùng vẫy lại gấp một miếng cho vào chén.

Hà Na vươn tay rót cho cô một ly trà, nói đùa: “Thân ái nhà chị cũng ra ngoài vài ngày rồi, chị rút cuộc cũng không chịu nổi tịch mịch, hừ, chị luôn vứt bỏ bạn bè, may mà em cũng chẳng so đo với chị, nếu không bây giờ em cũng chơi trò trọng sắc khinh bạn một chút, sẽ không thêm đáp ứng cuộc hẹn với chị.”

Diệp Tòng Y dừng đùa, miễn cưỡng cười cười: “Toàn nói nhảm.”

- Em nói nhảm đâu, lần trước em gọi cho chị, chị nói bận, Duyệt Nhan lại vừa đến công ty cha làm việc, cũng không thêm đếm xỉa tới em.

- Em không phải có Tiểu Phương rồi sao, con chưa đủ à.

Hà Na chớp mi nói: “Đối với em mà nói, cho dù có tình yêu, có những khoảng thời gian ngọt ngào, em vẫn dành thời gian đi sưởi nước nóng với các chị em gái, đi làm đẹp, đi ăn uống no nê, làm cho cuộc sống của mình thật phong phú. Mỗi ngày trừ đi làm, giúp chồng, chuyện này chị có chị mới làm.”

- Chị không phải như vậy.

- Ừm, thì so với lúc đầu đúng là có chút tiến bộ.

Hà Na nói xong, ngẩng đầu nhìn Diệp Tòng Y, thấy sắc mặt cô có điểm lạ, không khỏi ngần ra: “Chị làm sao vậy?”

Diệp Tòng Y lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Hà Na, kỳ thực hôm nay chị hẹn em ra đây, là... Là có vài chuyện muốn nói với em, những lời này, trừ em ra, chị không biết phải nói với ai, cũng không dám nói với ai...”

Hà Na ngạc nhiên: “Sao vậy? Nghe khẩu khí của chị, giống như chuyện đó rất nghiêm trọng, xảy ra chuyện gì sao? Liên quan đến Tào luật sư? Không phải chứ, mấy ngày nay anh ta cũng không có ở nhà mà.”

- Chị nghĩ... Chị nghĩ chị đã yêu một người.

- Cái gì? – Hà Na tròn tròn mắt, cơ hồ cắn vào đầu lưỡi mình: “Chị nói đùa với em ấy hả?”

Diệp Tông Y nhìn nàng, cũng không mở miệng, Hà Na nhìn biểu tình của cô, hiển nhiên là trở nên kích động, rất nhanh đem những nam nhân mình biết đối với Diệp Tông Y có hảo cảm: “Chị nói thật sao? Là ai?! Lộ Địch Lưu? Tô Đại Vệ? Lạc Tuấn?”

- Không phải, cũng không phải là... – Diệp Tông Y phủ nhận từng người, trên mặt lộ ra nụ cười khổ: “Người này... Em không thể đoán ra.”

- Chị nói thật sao? – Hà Na nhìn ánh mắt của cô, vẫn không tiếp thu nổi.

- Ừ.

Hà Na vuốt trán, dựa phịch vào sau ghế: “Trời ạ, tin tức này khiến em rung không thua gì động đất cấp tám. Chị? Yêu người khác?”

Bộ dáng Trầm Hàn Sanh hiện lên trước mắt Diệp Tông Y, thấp giọng nói: “Ngay cả chính bản thân chị cũng không ngờ, trong thời gian ngắn như vậy, lại... Cho tới bây giờ chị chưa từng có cảm giác mãnh liệt như vậy với ai...”

- Là ai? Người này là ai, em có quen biết hay không?

Diệp Tông Y nhìn bộ dạng bức thiết của Hà Na, ánh mắt lộ ra tia áy náy: “Hà Na, thực xin lỗi, chị muốn nói với em chuyện này, nhưng chị còn chưa chuẩn bị tốt để nói với em người đó là ai... Chị cần thêm chút thời gian.”

Hà Na bình tĩnh nhìn cô, thử hỏi một câu: “Là người em biết đúng không?”

Ánh mắt Diệp Tòng Y bối rối, cơ hồ khẩn cầu nói: “Hà Na, đừng ép chị, chị hiện tại không thể nói cho em biết người ấy là ai. Lòng chị rất hoảng, rất tự trách, mỗi ngày đều có cảm giác không biết phải làm sao, nhưng chị không thể ngăn cản dự vọng của mình, đó là cảm thụ chị chưa từng trải qua... Chị chỉ muốn, nói một chút với em như vậy, nghe một chút ý kiến của em.”

Thần sắc cô tựa hồ rất kiên định, Hà Na tuy đang ôm một lòng hiếu kỳ mãnh liệt, vô cùng muốn biết lời đáp, nhưng cũng không muốn miễn cưỡng cô, liền không tiếp tục đề tài này nữa. Nàng bưng chén lên uống một ngụm trà, hắng giọng, bỗng nhiên thở dài một hơi: “Trong vòng hai ngày, hai lần em nghe bạn bè tốt của mình tuyên bố người yêu, mà hai lần em đều bị dọa, hai chị em các người, có cần phải nhất trí chuyện kiểu này như vậy không?”

- Ai? – Diệp Tòng Y ngẩn ra: “Em nói Duyệt Nhan?”

- Đúng vậy.

- Em ấy yêu ai? – Diệp Tòng Y không khỏi có chút tò mò.

Hà Na cau mày nghĩ nghĩ, chính mình là người cuồng nhiệt yêu người khác phái cũng có thể chấp nhận chuyện của Duyệt Nhan, Tòng Y hẳn cũng có thể hiểu được, hơn nữa hai người là chị em, sớm hay muộn gì cũng sẽ biết, liền nghiêm túc nói: “Em nói cho chị biết, chị cũng đừng bị dọa, người này tuyệt đối chị không tưởng tượng ra.”

Diệp Tòng Y tức thì bị nàng gợi lên tò mò: “Em nói đi.”

- Người cậu ấy yêu là nữ nhân.

Biểu tình của Diệp Tòng Y trong nháy mắt động lại: “Em nói cái gì?”

- Người cậu ấy yêu là đồng tính, hơn nữa người kia chúng ta đều biết. – Hà Na nhìn cô, thần sắc nghiêm túc trước nay chưa từng có, rốt cuộc cũng

chậm rãi phun ra ba chữ: “Trầm Hàn Sanh, chị cũng không thể tưởng tượng đến đúng không?”

Chương 33: Chị Dương Nhiên Sẽ Mừng Cho Em

- Em biết tin này thật làm người ta khiếp sợ, nhưng chị có phản ứng quá không? – Hà Na nhìn chiếc đĩa trên bàn, ngược lại bị cô hù dọa: “Tòng Y, chị không thể tiếp nhận loại tình yêu như vậy sao?”

- Không phải. – Diệp Tòng Y có chút thất hồn lạc phách, ngây người một lát, mới miễn cưỡng gạt đi suy nghĩ, tươi cười: “Chị chỉ là... Cảm thấy thật không nghĩ đến, kinh ngạc thôi.”

Hà Na khẩn trương nhìn cô: “Chị trăm ngàn đừng nói chuyện này với Trịnh bá bá và Trịnh bá mẫu, tuy Duyệt Nhan không sợ trời không sợ đất, em không dám bảo đảm một ngày nào đó họ sẽ biết hay không, nhưng cho dù biết, cũng nên là từ chính miệng Duyệt Nhan nói với bọn họ việc này.”

- Dương nhiên, chị sẽ không nói. – Diệp Tòng Y cúi đầu giả vờ uống trà, sau đó nhẹ giọng nói: “Chị không ngờ... Trước kia Duyệt Nhan chỉ toàn quan hệ với nam nhân.”

Hà Na lắc lắc đầu thở dài: “Không phải, từng có nữ nhân, chỉ là chị không biết. Em cũng không biết nói thế nào, em cũng không quá tán thành cậu ấy như vậy, cơ mà đó là tính cách Duyệt Nhan, ai, hơn nữa lần này cậu ấy hình như là quyết tâm, lúc nằm ở bệnh viện Thánh Hòa đã có hứng thú với Trầm Hàn Sanh.” Nói xong, nàng không khỏi cười khò.

Tay Diệp Tòng Y không tự chủ được nắm chặt chén trà, trong lòng đầy nghi vấn về chuyện của Trịnh Duyệt Nhan và Trầm Hàn Sanh, nhưng trong lòng không đủ can đảm nói ra, nhìn mặt bàn đến xuất thần.

Hà Na lại đem đề tài chuyện về người cô: “Đương nhiên, em cũng không hi vọng chị như thế.” Diệp Tòng Y ngẩng đầu nhìn nàng, Hà Na nói: “Em tưởng quan hệ của chị và Tào luật sư đã cải thiện.”

- Cải thiện? – Diệp Tòng Y lặp lại, giọng điệu vô cùng chua xót.

- Hai người thậm chí gần bó chưa tới bảy năm đâu. – Hà Na nghĩ nghĩ, cau mày nói: “Tòng Y, chị không thể như vậy, giống như trước kia chị nói vậy, cuộc sống của chị yên bình như nước, nhưng hôn nhân vốn dĩ sẽ đem những cảm xúc mãnh liệt khi yêu từ từ tiêu đi, trạng thái này mới bình thường.”

Nàng thấy Diệp Tòng Y không nói lời nào, lại khuyên nhủ: “Tào luật sư lại không làm gì có lỗi với chị, Tuyệt nhiên lại còn nhỏ như vậy, chị... Chị trăm ngàn lần đừng làm gì sai trái.”

Diệp Tòng Y trầm mặc một hồi lâu, rốt cuộc không nhin được nói: “Không phải cảm xúc mãnh liệt bị tiêu đi, mà là trước kia chị và anh ta chưa từng có.”

Hà Na ngạc nhiên: “Vậy hai người yêu nhau thế nào? Sao lại đi đến kết hôn?”

- Chuyện yêu nhau chị không nhớ rõ. – Mặt Diệp Tòng Y hơi hơi hướng qua một bên, sau đó nhếch khóe môi, Hà Na nhớ tới chuyện Trịnh Duyệt Nhan nói cô mất trí nhớ, không khỏi tự hỏi hận mình nói lỡ: “Tòng Y, thực xin lỗi.”

- Em biết? Duyệt Nhan nói sao? – Diệp Tòng Y nhìn nàng một cái.

- Vâng.

- Chị không phải cố ý gạt em...

- Em hiểu mà. – Hà Na không đợi cô nói xong, vội vàng nói.

- Vân Tuấn đối với chị tốt lắm, khi chị trị liệu, anh ta luôn bên chị, anh ta làm cho chị rất an tâm, chị thích anh ta, hơn nữa bọn chị đã đính hôn, thì kết hôn cũng là chuyện tất nhiên. Vợ chồng chị ở cùng nhau đã lâu như vậy chị cũng không cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng người đó xuất hiện khiến chị nhận ra rằng, cho tới bây giờ chị không hề yêu Vân Tuấn như vậy.

Hà Na ngạc nhiên: “Điều chị vừa nói, em thật không hiểu nổi, Tào luật sư hẳn là hình tượng bạch mã hoàng tử trong lòng rất nhiều nữ nhân, rốt cuộc là người kia có khả năng gì lại khiến chị ái mộ như vậy? Người kia có chỗ nào tốt hơn chồng chị?”

- Chị chưa từ so sánh họ, cũng không thể so sánh. Hà Na, đó chỉ là một loại cảm giác.

Hà Na gật đầu: “Được rồi, điều chị nói, em đã hiểu. Nhưng giờ chị muốn thế nào? Chẳng lẽ chị vì người kia mà liều mạng sao? Chị không đến mức nghĩ muốn vứt bỏ gia đình chứ?”

Diệp Tòng Y kéo nhẹ khóe miệng: “Chị còn chưa nghĩ xa như vậy, hơn nữa... Chị cũng không biết người đó trong lòng nghĩ như thế nào.” Nói đến cuối câu, thanh âm của cô thấp đến mức gần như không thể nghe thấy.

Hà Na bỗng nhiên nói: “Nếu chị đã nghĩ đây chỉ là tình yêu ngoài hôn nhân, muốn tìm vui vẻ, em nghĩ em cũng có thể hiểu được, hơn nữa em sẽ giữ bí mật này cho chị. Loại chuyện này xảy ra trên thế giới vô cùng bình thường, đặc biệt đó là một sự cám dỗ mị hoặc gấp bội lần những thứ khác. Chỉ là chuyện này xảy ra với chị, em vẫn cảm thấy không sao tin được.”

- Hà Na, chị không phải vì tìm vui vẻ, vì tìm kích thích!

Cô đột nhiên đề cao thanh âm, Hà Na thấy mặt cô đỏ lên, thoát nhìn bộ dạng dường như có điểm tức giận, giật mình, nuốt một chút nước bọt:

“Được rồi, em sai, Tòng Y, chị đừng nổi giận.”

- Không có, là lỗi của chị. – Diệp Tòng Y một tay chống đầu, hừ khí vô lực nói: “Hà Na, chị không muốn nói với em chuyện này nữa, lòng chị rất loạn, phải ngẫm lại.”

- Tòng Y, em không muốn chị làm gì hồ đồ, chị có một gia đình hoàn mỹ, đừng dễ dàng phá nát nó.

- Ủm, Hà Na, chúng ta... Đừng nói chuyện này nữa.

Hà Na thấy cô nhú đôi mi thanh tú lại, mặt mày lộ vẻ thống khổ và mệt mỏi, thở dài thật sâu: “Được rồi, không nói, chúng ta nói chuyện khác. Lần trước em nói muốn mời chị đến chỗ Tiểu Phương dùng cơm chiều, bọn em đã định thời gian cả rồi, thế tối ngày một nhé.”

- Ủm, được.

Hà Na cười nói: “Nếu có thể, chị cũng dẫn Tuyết nhi theo đi, Tiểu Phương rất thích con nít, Tuyết nhi ngoan như vậy, xinh xắn đến thế, anh ấy chắc chắn sẽ rất thích.”

Diệp Tòng Y ngẩng đầu, giọng điệu khôi phục một chút bình tĩnh: “Đến lúc đó nói sau, chỉ mời mình chị thôi sao?”

- Còn có Duyệt Nhan và Hàn Sanh. – Hà Na dạt dào đặc ý nói: “Duyệt Nhan đã sớm chuẩn bị được mời, còn Hàn Sanh là quyết định mời nhất thời, chị ấy tới, chuyện nhà bếp cơ bản em không cần đụng tay vào, chị ấy và Tiểu Phương, hai người họ có thể cường cường liên thủ.”

Nàng nói xong mới phát hiện, vẻ mặt Diệp Tòng Y không tốt, bất mãn nói: “Tòng Y, chị lại suy nghĩ gì vậy? Có nghe em nói gì không?”

Diệp Tòng Y bị nàng gọi, giật mình phục hồi tinh thần lại, cực lực che dấu thần sắc mất tự nhiên trong ánh mắt, thì thào nói: “Ừm, hai người họ cũng đi, tốt, tốt lắm...”

Tại nơi bầu trời xa xăm, hoàng hôn đỏ như máu, nắng chiều như lửa, cảnh sắc vô cùng sắc sỡ huyền lệ. Một chiếc xe thể thao màu lam tằm ánh hào quang màu vàng, chạy bay bay trên đường cái.

Trịnh Duyệt Nhan gọi điện cho Diệp Tòng Y: “Biểu tử, em liền đến dưới lầu nhà chị, chị mau xuống đi.”

Tìm chỗ đậu xe, không quá lâu, một bóng dáng yếu điệu xinh đẹp liền xuất hiện trong tầm mắt, thần sắc phức tạp trong mắt Trịnh Duyệt Nhan lập tức biến mất, bên môi tràn ra nụ cười, kêu một tiếng: “Biểu tử.”

Diệp Tòng Y mỉm cười với nàng, ngồi xuống ở ghế phó xế, ô tô lập tức khởi động. Trịnh Duyệt Nhan vừa lái xe, vừa nghiêng đầu nhìn cô, nhìn thấy cô mặc một cái váy màu xanh nhạt, mái tóc mềm mượt sáng bóng như nước rũ xuống bờ vai, trên chiếc cổ trơn bóng như mã ngọc có đeo một sợi dây chuyền bạch kim đơn giản, trên mặt vẫn không chút son phấn như thường ngày, nhưng cũng là dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, thanh lệ thoát tục. Nàng không khỏi cười hỏi: “Biểu tử, mẹ em mấy ngày trước có đưa cho chị cái dây chuyền, sao chị không đeo?”

- Có thể là đã quen đeo cái này. – Diệp Tòng Y nhìn nàng, tâm tình vô cùng phức tạp, thuận miệng đáp cho có.

- Cái này là quà sinh nhật năm trước Hà Na cho chị, chị thật là nhớ tình bạn cũ, trách không được thân phận của biểu tử phu, theo chị từ thanh mai trúc mã, rồi đến mối tình đầu, rồi trở thành chồng, em nghĩ đời này cũng không ai cướp được vị trí của anh ta.

Ánh mắt Diệp Tòng Y mất tự nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, nói sang chuyện khác: “Chị có thể tự mình lái xe đi, em sao lại còn đón chị?”

- Em sẽ phụ trách đưa chị về nhà, so với tự mình lái xe, không phải hạnh phúc hơn sao? – Khóe miệng Trịnh Duyệt Nhan lộ ra một tia cười yếu ớt, liền nhìn cô một cái: “Biểu tỷ, chị và Hàn Sanh quen biết à?”

Trong lòng Diệp Tòng Y hơi chấn động, nghiêng đầu hỏi: “Em tại sao lại hỏi như vậy?”

- À, chị ấy không phải là bạn rất thân của Tiểu Phương sao, em nghĩ hai người hẳn là từng tiếp xúc qua, nên muốn hỏi về cái nhìn của chị.

Diệp Tòng Y lấy lại bình tĩnh, nhẹ giọng nói: “Con người cậu ấy... Không tệ.”

- Biểu tỷ cũng cho là vậy sao?

- Ừ.

- Vậy biểu tỷ thấy ái tình đối với nữ nhân thế nào?

Sắc mặt Diệp Tòng Y cứng đờ, thấy ánh mắt Trịnh Duyệt Nhan hướng về phía trước, tựa hồ không chú ý tới biểu tình của cô, trái tim đang thắt chặt của cô được thả lỏng một chút: “Chỉ cần là yêu, chị nghĩ... Chị nghĩ đều đáng được chúc phúc.”

- Em biết biểu tỷ sẽ nghĩ như vậy mà. – Bộ dạng Trịnh Duyệt Nhan giống như thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt hiện lên nụ cười vô hại: “Kỳ thật hôm nay em đến đón chị, chỉ là muốn thuận tiện cùng chị tâm sự.” Nói tới đây, nàng ngưng một lát, sau đó nói: “Ở trong lòng em, chúng ta không chỉ là có mối quan hệ huyết thống, chúng ta còn là những người bạn có thể chia sẻ tâm sự, điều chị có thể đồng tình với tình yêu này, đối với em là vô cùng quan trọng.”

Tuy đã biết chuyện Trịnh Duyệt Nhan thích Trầm Hàn Sanh, nhưng chính tai nghe được lại vẫn có cảm thụ khác, sắc mặt Diệp Tòng Y dần dần

trở nên tái nhợt, theo bản năng tiếp lời nàng: “Ý em là... Em yêu một nữ nhân?”

- Đúng vậy ạ.

- Người kia... Là Trần Hàn Sanh? – Diệp Tòng Y dốc hết sức mình mới có thể làm cho ngữ điệu của bản thân vẫn giữ vững.

Trịnh Duyệt Nhan cười nói: “Thật dễ đoán, phải không? Em đã nói quá rõ rồi. Bí mật này, em chỉ chia sẻ với chị và Hà Na thôi.”

Diệp Tòng Y mím chặt môi, sợ nếu mở miệng sẽ để lộ cảm xúc. May mắn, Trịnh Duyệt Nhan cũng không hỏi thêm cô gì, giúp cô có một chút không gian để thở.

Có lẽ qua vài phút, có lẽ chỉ vài chục giây, Trịnh Duyệt Nhan lại nói tiếp: “Ai, em nói với chị chuyện này, sao chị chẳng phản ứng chút nào vậy? Hà Na nghe xong kích động lắm, hơn nữa lúc đầu cũng là thái độ không đồng tình.

Ánh mắt Diệp Tòng Y dọi ra, dờ dẫm nói: “Hàn... Trần Hàn Sanh cũng thích em sao?”

- Ừm... Điều này em không thể trả lời chị được. – Trịnh Duyệt Nhan nghĩ nghĩ, cau cau cái mũi: “Nhưng Hàn Sanh đối với em rất tốt, mỗi lần nửa đêm em làm phiền chị ấy, chị ấy đều vẫn giúp đỡ em. Vào đêm trước sinh nhật của em, chị ấy đãi em một bàn hải sản chúc mừng em, sau đó lại cùng uống rượu với em, em ở nhà chị ấy ăn rồi ngủ, chị ấy vẫn cẩn thận chăm sóc em, kết quả chị ấy lại ngủ một đêm trên sofa.”

Diệp Tòng Y cũng không biết Trần Hàn Sanh cùng Trịnh Duyệt Nhan tiếp xúc nhiều như vậy, càng không biết thì ra Trần Hàn Sanh đối với biểu muội mình lại tốt như vậy, bắt gặp vẻ mặt ngọt ngào của Trịnh Duyệt Nhan, trong lòng lại có cảm giác khó chịu không tả nổi.

Tâm tình Trịnh Duyệt Nhan đặc biệt tốt, một chút cũng không thấy được sự khác thường của cô, tiếp tục nói: “Hàn Sanh ấy, nói thế nào nhỉ, thật chính trực, thật lương thiện, thật nghiêm túc... Là người trong thế giới của em rất khan hiếm, tính cách thật có sức quyến rũ, chỉ là có đôi khi lại ngây người. Kỳ thật từ đầu em cũng không nghĩ mình sẽ yêu chị ấy, trước kia em ưa thích loại người có tính cách xấu xa, ai, sau khi rời khỏi trường học, em thay đổi rất nhiều.” Nói xong, nàng nghiêng đầu cười: “Biểu tở, chị nói tình yêu chân thật đều đáng được chúc phúc, nếu em và Hàn Sanh ở bên nhau, chị có vui mừng thay em không?”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tôi Muốn Gặp Cậu

Nhà Tiểu Phương lúc này rất náo nhiệt, Tiểu Phương cùng Trầm Hàn Sanh thảo luận thức ăn gì cần chuẩn bị, Hà Na hưng cao thái liệt không ngừng dọn dẹp đồ đạc trong phòng, thỉnh thoảng lại đến nói một hai câu, khi chuông cửa vang lên, nàng lớn tiếng hét lên: “Tòng Y và Duyệt Nhan đến đây!” Buông chuyện đang làm trong tay, hưng phấn chạy tới mở cửa.

* Hưng cao thái liệt: Hăng hái bừng bừng, tâm tình vui vẻ.

Diệp Tòng Y vừa vào cửa, liền cảm giác được một đạo ánh mắt hướng vào mình. Từ ngày cô và Trầm Hàn Sanh náo loạn không vui, hôm nay là lần đầu tiên gặp lại, cô vẫn rất cực khổ khắc chế ý niệm muốn liên lạc, nhưng tưởng niệm trong đầu chưa bao giờ ngừng, lúc này gặp mặt, trong lòng ngũ vị tạp trần, ủy khuất, sợ hãi, còn có cảm giác tuyệt vọng không nói thành lời.

* Ngũ vị tạp trần: Năm vị ngọt, chua, đắng, cay, mặn pha trộn, ý chỉ cảm xúc hỗn tạp.

Cô cố nén ghen tuông trong mũi, làm bộ không nhìn đến Trầm Hàn Sanh, chỉ lo chào hỏi với Tiểu Phương và Hà Na. Trịnh Duyệt Nhan lướt qua mọi người, lập tức đi đến trước mặt Trầm Hàn Sanh, cười nói: “Nhìn thấy chị, đột nhiên em nhớ đến một chuyện, em quên mang rượu.”

Trầm Hàn Sanh thu hồi ánh mắt thất vọng, không tập trung nói: “May mắn là thế.”

Hà Na một bên nghe được, cười nói: “Mày xem thường thành ý mời khách của bọn tao quá, đến đây mà còn sợ không có rượu uống sao?”

Tiểu Phương rót cho các cô mỗi người một ly trà: “Rượu là không thể thiếu, nhưng chỉ có thể thiền thường triếp chỉ, để cho mọi người còn phải lái xe về.”

* Thiền trường triếp chỉ: Chỉ thử một chút cho biết rồi thôi.

Trịnh Duyệt Nhan cười nói đùa: “Nghe như anh sợ bọn tôi đồ thừa uống say không chịu về.”

Hà Na trừng mắt nhìn, nhân cơ hội nói: “Say cũng chẳng sợ, nhà Hàn Sanh chẳng phải ngay trên kia sao? Chị ấy sẽ giữ mày lại.”

Trịnh Duyệt Nhan cùng Trầm Hàn Sanh đồng thời cười cười, chỉ là người trước thì thoải mái, còn người sau lại thấy xấu hổ, nhưng cảnh này trong mắt Diệp Tông Y lại biến thành tâm đầu ý hợp, trong phòng vốn náo nhiệt lại trở nên an tĩnh. Tiểu Phương nhận thấy không khí hơi biến đổi, ha ha cười: “Hàn Sanh, chúng ta vào nhà bếp đi, tôi làm trợ thủ cho em.” Trầm Hàn Sanh gật gật đầu: “Được.” Trịnh Duyệt Nhan giơ tay lên: “Em phụ trách rửa rau.”

Hà Na thấy ba người bọn họ đi vào nhà bếp, mới đặt mông ngồi xuống ghế sofa, thoải mái dựa vào gối: “Tốt quá, bọn họ giành hết việc rồi, em với chị rảnh rồi.” Nói xong, nàng kinh ngạc chỉ chỉ sofa: “Tông Y, chị ngồi đi!”

- Ủm. – Diệp Tông Y ngồi xuống bên cạnh nàng.

- Sức mạnh tình yêu thật thần kỳ, đúng không? Chị đã bao giờ thấy Duyệt Nhan chịu khó vậy chưa?

Diệp Tông Y máy móc đáp một câu: “Đúng vậy.”

Hà Na lại bỗng nhiên ý thức được nói về chuyện tình yêu, đối với Diệp Tông Y không thích hợp, trong lòng bất giác có điểm hối hận, nàng cần

thận nhìn biểu tình Diệp Tòng Y, quả thật thấy vẻ mặt cô có chút hốt hoảng rồi rạc, liền chỉ chỉ cái ly trên bàn: “Tòng Y, chị uống trà nha.”

- Không khát.

- Tinh thần chị hình như có chút không tốt.

- Vậy sao? – Diệp Tòng Y mỉm cười, tận lực duy trì ngữ điệu thoải mái: “Có thể là do tối qua không nghỉ ngơi tốt.”

- Vẫn là vì chuyện kia? – Hà Na rốt cuộc cũng nhin không được, nhắc đến đề tài kia.

Diệp Tòng Y nhìn nàng: “Hà Na, em đừng lo lắng.”

- Em chỉ là...

- Chị biết nên làm thế nào. – Diệp Tòng Y đánh gãy lời nàng, thì thào nói: “Chị nghĩ mình không phải là người có dũng khí, hơn nữa, chị cũng không có lựa chọn đúng không?”

Hà Na thấy cô tựa hồ đã nghĩ thông suốt, không tiện hỏi han an ủi nữa, nhưng nhìn bộ dạng của cô, chung quy vẫn rất lo lắng, chỉ trầm ngâm, nghĩ nên làm thế nào để tâm tình cô tốt hơn, bỗng thanh âm sang sảng của Tiểu Phương truyền vào tai: “Sao lại im lặng vậy? Hai người đang làm gì thế?”

- Hà Na ngồi dậy, cười nói: “Xem kìa, có người lười biếng.”

Tiểu Phương ngồi xuống bên nàng, oan uổng nói: “Anh đâu có lười biếng, hôm nay anh thật có tâm muốn biểu hiện một chút, nhưng mới làm xong có một món, đã bị Duyệt Nhan đuổi ra ngoài.” Nói xong, hắn nhin không được liếc mắt nhìn Diệp Tòng Y một cái, thấy cô cúi đầu không nói gì, như không nghe lời nói của hắn.

- Nó sao lại đuổi anh? Con này đến nhà người khác còn quá phận! – Hà Na biết rõ chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn làm bộ đáng cảm phần.

Tiểu Phương khoanh tay nói: “Em ấy nói thích ăn đồ ăn Hàn Sanh làm nha.”

Trong thần sắc hằn có điểm mất mát, Hà Na bật cười, như an ủi xoa xoa mặt hằn: “Vẫn là em tốt đúng không? Em chưa từng ghét bỏ anh.”

- Em nói gì vậy, anh kém cỏi đến độ khiến người ta ghét bỏ sao?

- Không có không có, quả thực anh là chuẩn nhất. – Hà Na bật cười khanh khách.

Diệp Tòng Y vốn tâm sự đầy bụng, thấy hai người bọn họ liếc mắt đưa tình, không ngồi được nữa, đột nhiên đứng dậy, nhẹ giọng nói: “Hà Na, hai người cứ tán gẫu, chị qua ban công xem một chút.”

- Ai! Chị chờ em chút, em dẫn chị đến phòng bọn em xem thử, tường em vừa đổi màu, chị đi xem xem thấy thế nào. – Hà Na vỗ đầu một cái, từ sofa đứng thẳng dậy: “Từ khi em dọn đến đây, nơi này mới giống là một cái nhà, em còn mua thêm rất nhiều đồ đạc đến đây...” Nàng vừa nói, vừa cứng rắn kéo Diệp Tòng Y vào phòng ngủ.

Sắc đêm đậm dần, trong phòng ăn sáng lên ngọn đèn ấm áp sáng ngời, thức ăn trên bàn vô cùng phong phú, nóng hôi hổi, mùi hương làm người ta lên cơn thèm ăn.

Tiểu Phương và Hà Na rất ăn ý, cho Trầm Hàn Sanh ngồi kế Trịnh Duyệt Nhan, Diệp Tòng Y cố ý đi vòng qua, nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Trịnh Duyệt Nhan, Trầm Hàn Sanh nhìn cô một cái, nhưng không lên tiếng. Vẻ mặt Tiểu Phương tươi cười, mở ra một chai rượu đỏ, rót cho mỗi người một ly.

Hà Na nâng ly lên, cười nói: “Hàn Sanh hôm nay vất vả rồi, nào, tôi kính chị trước.”

Trầm Hàn Sanh đang muốn nâng chén, Trịnh Duyệt Nhan vội vàng lôi kéo nàng: “Khoan đã.” Duyệt Nhan gắp một khối cá, lược đi xương lớn, sau đó đặt vào chén nàng: “Ăn chút gì trước đã.”

- Cám ơn. – Trầm Hàn Sanh mất tự nhiên cười cười, do dự một chút, đem thịt cá yên lặng đưa đến bên miệng.

Hà Na đối với hành động ôn nhu săn sóc của Trịnh Duyệt Nhan tỏ ý xem thường, quay đầu đối với Diệp Tòng Y: “Tòng Y, chúng ta uống chút đi.”

- Ừm. – Trên mặt Diệp Tòng Y bỗng nhiên tràn ra nụ cười, nhẹ nhàng cộng ly với nàng một cái: “Chị nghĩ hôm nay có thể uống nhiều, cơ hội như vậy với chị không nhiều.”

Trịnh Duyệt Nhan hỏi: “Là vì biểu tỳ phu sắp về ạ?”

Diệp Tòng Y nhú mày: “Đúng vậy, em biết mà, anh ấy rất ghét chị uống rượu, cứ là chuyện anh ấy không thích, chị đều rất ít làm, cơ mà đi với bạn bè thôi, đương nhiên là tùy tâm sở dục.”

Sau khi thốt ra những lời này, trên bàn có một số người biểu tình quái dị, Tiểu Phương nhú mày một cái không dễ phát hiện, vẻ mặt Trầm Hàn Sanh không thay đổi chút nào, nhưng răng lại cắn chặt môi dưới, Hà Na không rõ tình huống, vẻ mặt ngạc nhiên, chỉ có Trịnh Duyệt Nhan nói: “Biểu tỳ, chị đương nhiên có thể tùy tâm sở dục, dù sao uống rượu say, cũng có em đưa chị về.”

* Tùy tâm sở dục: Không theo ai cả, cứ theo mình mà làm.

Diệp Tông Y gật gật đầu, Tiểu Phương nói: “Nghe có vẻ Tông Y và Tào luật sư thật ân ái nhỉ.”

Diệp Tông Y liên tiếp uống rượu, tửu lượng của cô không tốt lắm, vừa hạ bụng vài hớp, hai gò má đã đỏ ửng, đôi mắt đẹp đảo quanh, dưới ngọn đèn chói rọi càng tăng thêm vài phần quyến rũ. Lúc nghe xong lời nói của Tiểu Phương, cô đưa tay nâng đầu, thản nhiên cười khẽ: “Đương nhiên, chúng tôi rất yêu nhau.”

-Ồ. – Tiểu Phương liếc mắt nhìn Trần Hàn Sanh một cái, nhẹ giọng nói: “Thật làm người ta hâm mộ.”

Diệp Tông Y còn chưa trả lời, tiếng chuông di động lại thành linh vang lên, cô cười cười nói: “Vừa nhắc Vân Tuấn, anh ấy gọi điện thoại.” Nói xong tiếp điện thoại: “A lô, Vân Tuấn.”

-...

Cô lược lược tóc, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào: “Chưa ngủ, em đang ăn cơm tối... Không phải, ở chỗ Hà Na, em ấy và Tiểu Phương mời đến, Duyệt Nhan cũng ở đây.”

-...

- Tuyệt nhi ở nhà, A Lan giữ con bé, không có việc gì.

-...

- Em biết rồi, anh bên đó nhớ chiều cố tốt đến dự, cũng chú ý thân thể mình.

Ngữ điệu của cô ôn nhu đến cực điểm, làm cho Tào Vân Tuấn bên kia có cảm giác thụ sủng nhược kinh, Trần Hàn Sanh rốt cuộc không nghe nổi nữa, bỗng nhiên đứng dậy, thấp giọng nói: “Tôi đi toilet.”

* Thụ sủng nhược kinh: Được yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

Sau một lúc lâu, Diệp Tông Y treo điện thoại, Trầm Hàn Sanh mới trở lại phòng ăn, nhưng không khí trên bàn lại rõ ràng đã thay đổi.

Hà Na thấy những người trên bàn đều có điểm trầm mặc, vội vàng tiếp đón mọi người dùng bữa, lại dùng khuỷu tay đụng Tiểu Phương một cái.

Tiểu Phương ho một tiếng, nâng ly rượu lên: “Hôm nay là tôi và Hà Na ở nhà thành tâm mở tiệc đãi những người bạn tốt, đồ ăn tuy là chưa thể nói là phong phú, nhưng đầu bếp chính cũng không phải tay ngang, tóm lại là hôm nay rất hân hạnh được mời mọi người, ăn ngon uống tốt, có lẽ lần tới bọn tôi mời, chỉ có thể là mời uống rượu mừng.”

Hà Na hiển nhiên không ngờ được Tiểu Phương sẽ nói ra điều này, ngẩn ra, trong mắt lộ thần sắc kinh hãi, Trầm Hàn Sanh nhấp mím môi, sau đó bưng ly rượu lên, chân thành nói: “Chúc mừng hai người.” Trịnh Duyệt Nhan nhìn Hà Na, ánh mắt biến thành hình bán nguyệt, cười mẫn: “Con chết tiệt kia, chúc mừng nha, rốt cuộc mày cũng tự mình gả đi rồi.” Diệp Tông Y lại nói: “Hi vọng ngày đó sớm đến.”

Vài người không hẹn mà cùng đứng dậy, những chiếc ly vui vẻ đụng vào nhau.

Xong bữa cơm, ngoại trừ Hà Na tâm tình rất tốt ra, những người còn lại đều mang tâm sự, trong đáy lòng Diệp Tông Y nhẹ nhàng thở ra, cùng Trịnh Duyệt Nhan đứng dậy xin phép ra về.

Diệp Tông Y uống chút rượu, hai má nóng lên, mở cửa kính xe, một đoàn gió đêm ập vào mặt, đầu óc trở nên mát mẻ, cả người thoải mái lên không ít.

- Biểu tử, chị ổn chứ? Nếu không, em đưa chị lên lầu.

- Không cần. – Diệp Tòng Y dựa vào chỗ ngồi, cười nói: “Chị không say, chị rất tỉnh táo.”

- Tối nay hình như chị rất vui vẻ.

- Đúng vậy, vì Hà Na chị rất vui. – Diệp Tòng Y như nỉ non nói.

Trịnh Duyệt Nhan nghiêng đầu nhìn nhìn cô, sau đó lại chăm chú nhìn phía trước, ánh mắt có chút đăm chiêu, sau một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: “Em cũng vậy.”

Đọc đường, hai người cũng không nói nữa, đợi đến nơi, Diệp Tòng Y mở cửa xe đi xuống, Trịnh Duyệt Nhan gọi cô lại: “Thật sự có thể tự mình lên sao?”

- Ừ, em về đi.

Trịnh Duyệt Nhan gật gật đầu khởi động xe, Diệp Tòng Y nhìn theo xe nàng biến mất ở xa xa, ngơ ngác đứng chốc lát, rồi mới đi vào cửa, tiến vào thang máy, hai mắt cô vô thần, vẻ tươi cười ngụy trang trên mặt đã sớm biến mất không còn bóng dáng, đưa tay lấy chìa khóa trong túi, đang chuẩn bị mở cửa, chuông di động chói tai vang lên.

Trên màn hình điện thoại hiện ra một dãy số, cũng không có tên, nhưng Diệp Tòng Y vừa nhìn đã biết là ai, hai tay cô gắt gao nắm chặt điện thoại, xoay người, mềm nhũn dựa vào cửa, như không hề có chút sức lực để tiếp điện thoại, nhưng tiếng chuông lại một lần nữa vang lên, không chịu bỏ qua.

Diệp Tòng Y ổn định lại tâm tình một chút, rốt cuộc cũng nhấn nút nghe: “A lô?”

Trong microphone không có ai nói gì, chỉ có thể nghe rõ ràng tiếng hít thở, tiếng hít thở bên kia dồn dập không có quy luật, có thể đoán ra chủ

nhân đang kích động nhường nào, Diệp Tòng Y nhắm hai mắt lại, lẳng lặng nghe thanh âm hô hấp của nàng, lồng ngực như bị cái gì cứng chặn lại, khó chịu không nói ra lời.

Trầm mặc thật lâu, thanh âm hơi khàn khàn của Trầm Hàn Sanh rõ ràng truyền đến: “Tôi muốn gặp cậu.”

Diệp Tòng Y đưa tay ôm ngực, muốn cự tuyệt, nhưng lại không phát ra âm thanh.

Chương 35: Tốt Nhất Đừng Bao Giờ Nhớ Ra Tôi!

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, bóng dáng đơn bạc của Trầm Hàn Sanh đứng đó trông vô cùng cô độc lạnh lẽo, trong lòng Diệp Tông Y đau nhói trước nay chưa từng có, dừng cước bộ một chút, sau đó cực lực ức chế đủ loại cảm xúc mãnh liệt tràn ra, chậm rãi đi về phía trước, hai người đưa mắt nhìn nhau, nhất thời đều không nói gì.

- Đi về phía trước một chút đi. – Diệp Tông Y nghe được thanh âm bình tĩnh của chính mình.

Thành phố về đêm không ngủ, hơn chín giờ tối, đúng là thời gian rực rỡ nhất, ánh đèn neon rạng rỡ chiếu sáng dưới màn đêm, rọi sáng nơi nơi, đây là cảnh tượng phồn hoa nhất, hưng thịnh nhất.

Diệp Tông Y đi ở phía trước, hai tay Trầm Hàn Sanh để trong túi quần, yên lặng đi theo sau cô, đến một khúc quanh, nàng bỗng nhiên dừng lại, nhẹ giọng hỏi: “Tối nay vì sao không để ý đến tôi?”

Diệp Tông Y không tự chủ được dừng cước bộ, Trầm Hàn Sanh lặng lẽ nhìn bóng dáng của cô: “Cậu thậm chí... Không liếc mắt nhìn tôi một cái.”

Diệp Tông Y không dám quay đầu, im lặng một hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Cậu biết nguyên nhân.”

- Tôi không biết, nếu cậu vì lời nói của tôi hôm đó mà tức giận...

- Vì sao tôi phải tức giận? – Diệp Tông Y đột nhiên quay đầu, lạnh lùng nói: “Lời cậu nói đều là thật, chồng tôi sắp về, tôi sẽ không gặp mặt cậu

nữa.”

Sắc mặt Trầm Hàn Sanh trắng bệch, không tự chủ được lui về phía sau từng bước một: “Cậu... Cậu nói cái gì?”

Diệp Tông Y cắn chặt hàm răng, kiên quyết nói: “Hàn Sanh, chúng ta đã kết thúc.”

- Kết thúc? – Đầu óc Trầm Hàn Sanh đột nhiên trống rỗng, theo bản năng lặp lại những lời này.

- Đúng vậy, tôi với cậu chỉ là nhất thời xúc động, nhất thời hồ đồ.

- Nhất thời hồ đồ? Cậu nói dối! – Trầm Hàn Sanh tới gần cô, nhìn ánh mắt cô, thanh âm hơi khàn khàn: “Tông Y, tôi hiểu cậu, hiểu cậu hơn cả những người bên cạnh cậu... Lời nói dối cũng có thể đả thương người khác, xin cậu đừng gạt tôi, càng đừng gạt chính mình.”

Giọng nói của nàng toát ra vẻ đau khổ, làm trái tim Diệp Tông Y run lên, nước mắt cơ hồ sẽ tràn khỏi mi, trầm mặc một lát, cô nhẹ nhàng hít một hơi: “Được rồi, tôi thừa nhận là có chút thích cậu, nhưng thế thì sao?” Cô ngược đầu lên, trong mắt xẹt qua tia tàn nhẫn: “Tôi và cậu đều nói qua, tôi đã có gia đình có con cái, tôi không thể vì cậu mà ly hôn, mà tôi cũng yêu chồng mình, chắc vì anh ấy không có bên cạnh, nên tôi cảm thấy tịch mịch, nhưng hiện tại anh ấy sắp về đây, tôi cũng không thể lén lút cùng cậu như mấy ngày trước được.”

Khuôn mặt trước mặt quen thuộc đến như thế, nhưng biểu tình lại lạnh lùng xa cách, Trầm Hàn Sanh kinh hãi nhìn cô, trong lòng hi vọng âm thanh ô tô gào thét trên đường cái quấy nhiễu thính lực của nàng, mà câu kế tiếp của Diệp Tông Y lại cho nàng một đả kích lớn: “Hàn Sanh, đối với chuyện mấy ngày trước tôi thực xin lỗi, nhưng tôi hi vọng đây là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt, tôi không muốn tiếp tục như vậy.”

Trầm Hàn Sanh nghe xong những lời này, nước mắt bỗng nhiên im lặng rơi xuống, Diệp Tòng Y không đành lòng nhìn nàng, đem mặt xoay qua một bên.

- Tòng Y...

Diệp Tòng Y cứng rắn quyết tam, từ miệng phun ra vài chữ: “Đừng gọi tôi là Tòng Y, nếu sau này không tránh được gặp mặt, tôi hi vọng cậu có thể nhớ kỷ điều này, thân phận của tôi là bà Tào.”

Lòng Trầm Hàn Sanh như chìm vào vực sâu vạn trượng, cả người đều cương cứng ở đó.

Dưới ngọn đèn mờ, hai người như bức tượng điêu khắc, thẳng thắn đối mặt. Gió đêm ôn nhu thổi, làm mái tóc Diệp Tòng Y rối loạn, thổi lật phát bộ váy trên người cô. Trầm Hàn Sanh để lộ ra đôi mắt đắm lệ mơ hồ, nhìn bóng dáng xinh đẹp nhỏ nhắn duyên dáng, bỗng nhiên nhớ đến thời gian yêu đương cuồng nhiệt của các cô thời đại học, nếu không phải lời nói lạnh như băng này, lời nói vô tình này, cảnh đêm này, các cô vẫn tốt đẹp như những năm đó. Lần đầu tiên nàng có một loại cảm giác, chỉ một mình mình nhớ lại chuyện thuộc về hai người, là điều không có ý nghĩa gì cả.

Nàng lấy mu bàn tay lau đi nước mắt trên mặt, bỗng ghen ngào nói: “Tôi không hề muốn phá tan gia đình của cậu, nếu chúng ta vẫn như vậy, tôi không cam đoan mình sẽ không có lòng tham, nhưng hiện tại, thật sự không có, nếu tôi có một hi vọng xa vời đi nữa, đó cũng chỉ là... Có thể thường xuyên gặp cậu.”

Diệp Tòng Y vẫn đang nghiêng mặt qua một bên, mím môi, không phát ra một tiếng, nhưng trong mắt cô đã ánh lên tia lệ quang.

- Tôi biết cậu không chỉ có chút thích tôi, cậu cũng rất để ý đến tôi. – Nước mắt Trầm Hàn Sanh chưa khô, khóe môi lại hiện lên một nụ cười

chưa xót: “Nhưng tôi cũng tin cậu yêu chồng mình. Cậu yên tâm, về sau tôi sẽ không gặp lại cậu nữa, sẽ không làm cho sai lầm này tiếp tục xảy ra.”

- Thực xin lỗi, cảm ơn cậu.

Diệp Tòng Y đi về phía trước vài bước, nhẹ nhàng lướt qua nàng, lại dừng lại, thấp giọng nói: “Duyệt Nhan, em ấy rất thích cậu, hi vọng cậu có thể quý trọng.”

Trầm Hàn Sanh mở to hai mắt, nhìn bóng dáng cô dần dần đi xa, sắc mặt bỗng nhiên u ám như bầu trời dày đặc mây đen, nàng không kịp nghĩ nhiều, đột nhiên đi nhanh vài bước, nắm lấy cổ tay cô: “Là vì Duyệt Nhan?”

Thanh âm của nàng trở nên vô cùng trầm thấp, ầm ầm tia tức giận, lực đạo trên tay bất giác tăng thêm, cổ tay Diệp Tòng Y bị nàng siết đau, lại quật cường ngẩng đầu: “Không phải!”

- Cậu hung hăng đả thương tôi, là vì em ấy? – Trầm Hàn Sanh dùng sức lôi kéo, làm cho cô hướng mặt quay về phía mình, thấy mặt cô đầy lệ, nàng không chuyển ánh mắt đi, nhìn chăm chăm vào cô, trong lòng đau đớn, nhưng phần nộ lại càng nhiều hơn, cứ như vậy chăm chăm nhìn cô thật lâu, ánh mắt nàng dần dần trở nên lạnh băng, châm chọc nói: “Làm cậu chịu khó dụng tâm như vậy, buổi tối nói nhiều như vậy, thật đúng là tỷ muội tình thâm nhỉ!”

Diệp Tòng Y muốn thoát khỏi sự khống chế của nàng, nhưng vẫn là phí công vô ích, cô nhịn không được kêu lên: “Cậu buông ra!”

- Buông, tôi đương nhiên sẽ buông cậu ra! – Trầm Hàn Sanh cố nén đau đớn trong lòng, vươn tay lau đi nước mắt nơi khóe mắt cô, sau đó nắm lấy khuôn mặt cô, hung hăng nói từng chữ một: “Tôi muốn hỏi cậu một câu, nếu lấy tôi và người nhà cậu ra lựa chọn, có phải cậu vĩnh viễn sẽ chọn người nhà mình không?”

Diệp Tòng Y hít thật sâu một hơi, ngăn chặn lệ nơi hốc mắt, thẳng tắp nhìn nàng, thanh âm như hàn băng: “Người nhà đương nhiên vĩnh viễn quan trọng nhất!”

- Tốt, tốt... – Một chút ảo tưởng của Trầm Hàn Sanh bị cô đánh nát, buông lỏng tay cô ra, nước mắt mãnh liệt tiến ra, trong miệng lại cười to: “Ha ha, tốt lắm! Tôi rốt cuộc cũng không cần đi tìm đáp án nữa.”

Cô vừa khóc vừa cười, nói năng có chút lộn xộn, như người có chút thần kinh, Diệp Tòng Y chưa bao giờ thấy qua nàng luống cuống như vậy, không khỏi có điểm bị dọa, vô thức cô tiến lên muốn đến gần nàng, nhưng Trầm Hàn Sanh lại vươn tay, làm động tác ngăn cản, lớn tiếng nói: “Cậu đừng đến đây!”

Phút chốc nàng thu liễm nụ cười, lui lại phía sau vài bước, thanh âm vô cùng lạnh lùng: “Tôi sau này sẽ như cậu mong muốn, không bao giờ tìm cậu, không bao giờ gặp cậu nữa! Mà cậu, tốt nhất đừng bao giờ nhớ ra tôi, nhớ rõ, đừng bao giờ!” Nói xong, nàng dùng sức lau đi nước mắt trên mặt, xoay người chạy về phía trước.

Nàng tựa hồ dốc toàn bộ sức, chạy trốn thật nhanh, trong chớp mắt biến mất ở chỗ góc quanh, nước mắt Diệp Tòng Y rốt cuộc cũng ngăn không được nữa, cuồn cuộn từ hốc mắt trào ra, cô ngơ ngác nhìn hướng nàng rời đi, cơ hồ khóc không thành tiếng: “Hàn Sanh, tôi không muốn dả thương cậu, nhưng tôi không còn cách nào khác... Tôi đánh mất đi tư cách yêu cậu, tôi không giống Duyệt Nhan, tha thứ cho tôi...”

Cảm giác như mình đã ngủ thật lâu, mơ vô số lần, tuy nhiên khi tỉnh lại, vẫn cảm thấy như đang nằm mơ, mở to mắt, liền thấy mình đang nằm trong một căn phòng huy hoàng, được bày biện xa hoa rực rỡ nguy nga, mà gối đầu và chiếc giường mềm mại khiến nàng cảm giác như nằm trong đồng bông, trong mũi tràn ngập một mùi nước hoa vô cùng dễ ngủ, tựa hồ lộ ra một cổ quen thuộc.

Trầm Hàn Sanh nhắm mắt lại, sau đó lại lần nữa mở ra, đập vào mi mắt vẫn là chiếc đèn treo thạch anh hoa lệ kia, theo bản năng nàng đưa tay nhéo mạnh vào người một cái, đau quá! Nàng mới ôm đầu lảo đảo, có chút kinh hoàng nhìn chiếc giường siêu bự kia, vô thức nhìn nhìn trên người mình, vẫn mặc bộ trang phục hôm qua, nàng liếm liếm đôi môi khô, bắt đầu nhớ lại chuyện xảy ra tối qua, ừm, đi quán bar Tiểu Phương, Hà Na ở đó, cùng Hà Na uống rượu, sau đó...

Chuyện sau đó sao lại hoàn toàn không nhớ rõ?

Trầm Hàn Sanh cau mày, khổ sở suy nghĩ, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một thanh âm ngọt ngào: “Sao thế? Vừa tỉnh dậy đã bắt đầu ngây người rồi sao?”

Trầm Hàn Sanh cả kinh, nghiêng đầu nhìn lại, thấy Trịnh Duyệt Nhan một thân áo choàng tắm màu trắng mềm mại, hai tay ôm vai, cười như không cười nhìn nàng, bộ dạng kia, hiển như là vừa từ phòng tắm ra.

- Em... – Nàng giương miêng.

- Em cái gì? Tửu lượng không tốt thì đừng uống, biến thành chật vật như vậy, thật làm người ta sợ.

- Đây là nhà em? – Trầm Hàn Sanh thế này mới quan tâm mình đang ở chỗ này.

Trịnh Duyệt Nhan trắng mắt liếc nàng một cái: “Khách sạn em ở.”

- Em mang tôi về?

- Đúng vậy, em mang chị về. – Trịnh Duyệt Nhan đem sửa chữ trong lời nói của nàng, sau đó tìm một bộ quần áo vứt cho nàng: “Nào, tắm rửa một cái, một thân toàn mùi rượu, hiện tại phòng của em toàn mùi này, cũng khó cho em không ghét bỏ chị.”

Trầm Hàn Sanh tiếp được quần áo, nhìn một chút, đúng là phong cách nhàn nhã ngày thường của mình, một cái quần dài cộng với một cái áo thun cổ hình chữ V màu xanh lá cây nhạt, nàng còn muốn nói gì đó, Trịnh Duyệt Nhan khoát tay một cái, có điểm không kiên nhẫn: “Đi đi, còn gì thì chờ tắm rửa sạch sẽ xong, tỉnh táo nói chuyện với em.”

Trầm Hàn Sanh giật giật môi, đành quay đầu lại đi về phía phòng tắm.

Nằm trong bồn tắm bong bóng xà phòng siêu lớn, tâm tình quả nhiên có chút nhẹ nhàng khoan khoái, thân thể cũng nhẹ đi vài phần, vải của y phục cũng dễ chịu, Trầm Hàn Sanh nhìn không được xem nhân hiệu, kết luận là không biết.

Trịnh Duyệt Nhan nằm nghiêng người trên giường chơi với Tablet PC, thấy nàng đi ra, tùy ý đem đặt máy qua một bên, cao thấp đánh giá nàng một chút, vừa lòng gật đầu: “Ừm, quần áo vừa người.” Thế rồi ngồi dậy, lược lược mái tóc dài sau đầu, xuống giường: “Đi thôi, đi ăn một chút.”

Trên chiếc bàn hình trái xoan bày đầy đủ các loại thức ăn sáng, bánh sừng trâu, bánh Đan Mạch cuộn, xúc xích... Tuy nhiên dưới chỗ của Trịnh Duyệt Nhan bảo Trầm Hàn Sanh ngồi xuống, trước mặt chỉ có một chén cháo trắng và một đĩa trứng chiên, Trầm Hàn Sanh đương nhiên rõ sau khi uống rượu phải chú ý gì, liền cầm lấy muỗng, ngoan ngoãn ăn cháo.

- Tối hôm qua bị đả kích gì sao? Tự nhiên lại đi uống rượu với Hà Na. – Trịnh Duyệt Nhan cũng không nhìn nàng, chỉ vừa uống cà phê vừa xem tờ báo trong tay.

Tối hôm qua? Đả kích này cũng vài ngày rồi. Khóe miệng Trầm Hàn Sanh nổi lên một nụ cười tự giễu, từ đêm gặp mặt Diệp Tòng Y, nàng liên tục mấy ngày đều ở bệnh viện trực, cho đến khi hai chân tê dại, hai tay mỏi nhừ, chỉ sợ rảnh rồi, lần này uống rượu quá đà, cũng là một loại hình thức phát tiết.

Trịnh Duyệt Nhan nhìn nhìn nàng: “Chị biểu tình vậy là sao?”

- Không có gì, đời người không tránh được vài lần say. – Trần Hàn Sanh thản nhiên nói.

- Có người nào đó đã nói qua, một bác sĩ mà toàn thân mùi cồn thì không phải bác sĩ tốt. – Trịnh Duyệt Nhan kéo dài thanh âm.

Trần Hàn Sanh không để tâm nói: “Cho nên tôi không phải bác sĩ tốt.”

Trịnh Duyệt Nhan buông ly trong tay, lẳng lặng nhìn nàng một lát, chớp chớp mắt: “Chị có vẻ... Hơi không được bình thường.”

- Em muốn mắng tôi, nói tôi đầu óc không bình thường sao?

Trịnh Duyệt Nhan nhin không được cười khế: “Chị hiểu lầm em to rồi, em không có ý đó.” Duyệt Nhan nhìn nhìn nàng: “Trở nên so với trước kia đáng yêu hơn một chút.”

- Được rồi, tôi coi như là em khen tôi. – Trần Hàn Sanh đem một khối trứng chiên nuốt xuống, sau đó nhìn nàng, nghiêm mặt nói: “Tóm lại là đối với chuyện hôm qua, cảm ơn em.”

- Ủm, đột nhiên không đáng yêu nữa.

- Tôi nghiêm túc.

- Cũng không cần cảm ơn. – Trịnh Duyệt Nhan hơi hơi điều chỉnh tư thế ngồi một chút, trên mặt lộ ra một nụ cười ngọt ngào: “Chỉ cần báo đáp là được rồi.”

- Báo đáp thế nào? – Trần Hàn Sanh hơi hơi nhúu mày.

Chương 36: Chị Đã Gặp Biểu Tỷ Phu Của Em Chưa?

Đối với phần lớn nữ nhân mà nói, mua sắm đúng là điều tuyệt vời nhất thế giới, họ có thể mua sắm liên tục mà không biết mệt. Trịnh Duyệt Nhan thần thái hồng hào đi vào trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố, từ quầy nước hoa đến quầy đồ trang điểm, rồi lại đến quầy quần áo, nàng cảm thấy vô cùng vui vẻ, thu hoạch tất nhiên cũng phong phú, Trầm Hàn Sanh một mạch đi theo, thay nàng cầm túi lớn túi nhỏ, trong lòng không ngừng kêu khổ.

- Chúng ta có thể tìm chỗ ngồi một chút, uống gì đó nghỉ ngơi được không? – Tên nô dịch bắt đầu thận trọng đề nghị.

Trịnh Duyệt Nhan liếc mắt nhìn nàng một cái: “Mệt rồi?”

Trầm Hàn Sanh thành thật gật đầu: “Ừ, có chút.”

- Chị phẫu thuật liên tục mấy tiếng cũng không có vấn đề gì, hiện tại đi một chút lại không được?

- Tôi...

- Đừng quên hôm qua ai cho chị ở lại. – Trịnh Duyệt Nhan thấy nàng không còn lời nào để nói, khéo miệng lộ ra một nụ cười đắc ý, ngẩng đầu đi vào một quầy trang phục nhãn hiệu của Ý, Trầm Hàn Sanh thở dài, trong lòng nguyên rủa Tiểu Phương trăm lần, đi theo phía sau nàng bước vào quầy hàng.

- Trịnh tiểu thư, chào mừng cô.

Trầm Hàn Sanh tò mò: “Em thường xuyên đến đây mua quần áo sao?”

- Vâng, thích nhãn hiệu này.

- Trịnh tiểu thư, đây là những mẫu mới cho mùa thu này, cô xem thử có cái nào vừa ý không. – Cô nhân viên bán hàng mỉm cười giới thiệu.

Trầm Hàn Sanh bằng tốc độ nhanh nhất tìm một chỗ ngồi xuống, lập tức có người đưa đến cho nàng một ly trà, Trịnh Duyệt Nhan xem sơ sơ một chút, cầm hai cái áo choàng nhỏ, một cái màu cà phê, một cái màu vàng nhạt, phong cách không khác nhau mấy, nàng mỗi tay cầm một cái, cười hỏi Trầm Hàn Sanh: “Cái nào đẹp?”

- Đều đẹp. – Trầm Hàn Sanh cầm ly thủy tinh, ngẩng đầu liếc mắt một cái, không tập trung trả lời.

- Được, gói hết lại cho tôi. – Trịnh Duyệt Nhan cầm trang phục đưa cho nhân viên bán hàng.

- Vâng, Trịnh tiểu thư, xin cô chờ một lát.

Trầm Hàn Sanh ngẩn ra: “Quần áo này rất đắt mà, hơn nữa kiểu dáng cũng không khác nhau mấy, mua cả hai để chi?”

Trịnh Duyệt Nhan chớp mi: “Chị nói đều đẹp á.”

- Nếu tôi nói tất cả quần áo ở đây đều đẹp, em cũng sẽ mua hết sao?

- Có thể. – Trịnh Duyệt Nhan gật gật đầu đáp, thản nhiên nói: “Cho nên ấy, nếu đã đồng ý bởi người ta mua quần áo, chẳng những phải có kiên nhẫn, còn phải có tâm trách nhiệm, và đưa ra ý kiến nghiêm túc, để người ta khỏi mua nhầm, không phải sao?”

Trầm Hàn Sanh không thể đáp lại, Trịnh Duyệt Nhan thanh toán xong, tự mình cầm bao, sau đó vươn tay tới trước mặt Trầm Hàn Sanh: “Đưa em.”

- Cái gì?

- Tất cả mọi thứ. – Khóe mắt Trịnh Duyệt Nhan cũng không nhìn nàng, thanh âm lại lộ ra tia lạnh lùng: “Chị đã vô tâm theo giúp em, em cũng không muốn miễn cưỡng nữa, hiện tại chị có thể đi rồi.”

Trầm Hàn Sanh nhìn một đồng to đồ đạc, ngờ ngác nói: “Bằng đó thứ một mình em cầm cũng không tiện.”

- Đó là chuyện của em.

Trịnh Duyệt Nhan gần như đoạt lấy từ trong tay nàng, sau đó như không khí xẹt qua người nàng, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi quầy hàng.

- Duyệt Nhan!

Trịnh Duyệt Nhan nghe được phía sau truyền đến tiếng gọi, cước bộ tuy rằng không dừng nhưng bước chân vẫn chậm lại, Trầm Hàn Sanh chạy đến trước mặt nàng, đưa tay ngăn nàng lại.

Trịnh Duyệt Nhan đứng lại, ngoài cười nhưng trong không cười: “Bác sĩ Trầm, thời gian của chị quý giá, muốn làm gì thì cứ làm đi ạ, không phiền chị đi theo giúp em nữa.”

Trầm Hàn Sanh nhấp mí mắt, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi.”

- Thực xin lỗi cái gì?

- Tôi thừa nhận hôm nay tâm trí không tập trung, tôi... Thời gian này tâm tình không tốt.

Trịnh Duyệt Nhan nhìn nàng, sắc mặt dần dần dịu xuống: “Vì sao?”

Trầm Hàn Sanh nghĩ đến Diệp Tông Y, ánh mắt trở nên vô cùng ảm đạm: “Duyệt Nhan, thực xin lỗi, là một ít việc riêng, tôi không muốn nói.”

- Không sao cả, nhưng nếu chuyện này ảnh hưởng đến tâm tình của chị, sao chị không buông thả nó ra tạm thời, chuyên tâm giúp em mua sắm, dời hướng chú ý của mình đi, lại làm cho em vui vẻ, chẳng phải là vẹn cả đôi đường? – Trịnh Duyệt Nhan nghiêng đầu một chút, trong mắt lộ ra một chút ý cười.

Trầm Hàn Sanh nghĩ nghĩ, nói: “Được, tôi cam đoan chút nữa sẽ chuyên chú.”

- Thế chưa đủ, phải cho ý kiến xây dựng, tránh cho em tiêu tiền loạn.

- Được rồi, tôi sẽ cố gắng. – Trầm Hàn Sanh vươn tay mỉm cười nói: “Em tính để mình mình mang nhiều túi lớn túi nhỏ như vậy sao?”

- Cho chị biết, có chết cũng đừng chọc em tức giận! – Trịnh Duyệt Nhan hừ một tiếng, đem hơn phân nửa đưa cho nàng: “Cầm!”

Trong một cửa hàng thương hiệu nội y, Trịnh Duyệt Nhan cầm hai cái bra nửa trong suốt siêu sexy, một cái màu đen, một cái màu tím, thay phiên nhau ướm thử trước ngực, sau đó xoay người lại đối mặt với Trầm Hàn Sanh: “Chị cảm thấy cái nào đẹp hơn?”

Trầm Hàn Sanh đứng đó, bất giác có chút xấu hổ: “Cái này... Em tự chọn đi.”

- Em đang hỏi chị cơ mà? – Trịnh Duyệt Nhan khẽ nhúu mũi.

Trầm Hàn Sanh có chút chột dạ nhìn nhìn nhân viên bán hàng cười tươi bên cạnh, bên tai có chút đỏ lên, một lúc lâu, mới nhanh chóng chỉ cái màu tím, lấp bắp nói: “Thế... Cái kia.”

-Ồ. – Trịnh Duyệt Nhan kéo dài thanh âm, trên mặt lộ ra một nụ cười ái muội: “Thì ra là chị thích người khác mặc nội y màu tím nha.”

- Không phải... Tôi chỉ cảm thấy cái màu tím đẹp hơn thôi. – Trầm Hàn Sanh giải thích một chút, bỗng nhiên đỏ mặt lên: “Ai, em làm sao vậy chứ.”

Trịnh Duyệt Nhan thấy dáng vẻ sốt ruột của nàng, lại buồn cười: “Được rồi, đừng giải thích, cứ y như kẻ ngốc.”

Nhân viên bán hàng kia cười với Trịnh tiểu thư: “Tiểu thư, cô sẽ lấy cái màu tím?”

- Đương nhiên.

- Để tôi gói lại cho cô.

Trịnh Duyệt Nhan đem túi nội y đưa cho Trầm Hàn Sanh, trên mặt lộ ra một biểu tình mỉa mai: “Được rồi, vậy cũng nhiều rồi.”

Trầm Hàn Sanh nhìn đồ đạc trong tay, cười khố nói: “Thế này mới gọi là nhiều?”

- Ý kiến?

- Không có, dù sao cũng không phải tiền của tôi.

Trịnh Duyệt Nhan trắng mắt liếc nàng một cái, sau đó nói: “Được rồi, giờ chúng ta đi ăn cái gì đi.”

Trầm Hàn Sanh không khỏi thở dài một tiếng: “Khổ cả ngày rồi cuộc cũng chấm dứt.”

- Muốn ăn gì?

- Tôi sao cũng được cả, chỉ cần có cái ăn.

Trịnh Duyệt Nhan nghiêng đầu suy nghĩ, cười nói: “Vậy ăn đồ ăn Thượng Hải đi.”

Có thể là do mệt, mấy ngày nay Trầm Hàn Sanh rất thèm ăn, nàng luôn thích vịt bát bửu và cua rượu, ăn khá nhiều, ngược lại Trịnh Duyệt Nhan không hề nhúc nhích đũa, phần lớn thời gian đều mỉm cười nhìn nàng ăn, dường như nhìn nàng ăn cũng là một loại hưởng thụ, đợi đến khi bụng cũng gần no rồi, Trầm Hàn Sanh rốt cuộc nhin không được nói: “Ăn rất ngon, em sao lại không ăn? Đi cả ngày không đói sao?”

* Cua rượu: Là món ăn truyền thống của Hưng Hóa, Giang Tô, phổ biến ở khu vực miền nam. Dùng muối và các gia vị khác để ngâm rượu cua, vị mặn vừa phải. Thịt cua không tanh, hương vị thơm ngon.

- Hương vị cũng được, nhưng không bằng chị nấu cho em ăn.

Trầm Hàn Sanh cười cười đang muốn khiêm tốn nói vài câu, Trịnh Duyệt Nhan bỗng nhiên chuyển đề tài: “Ngày đó vì sao lại không tiếp điện thoại của em?”

- Hà?

- Tối hôm đó em gọi điện thoại cho chị, vang vài tiếng rồi tắt.

Trầm Hàn Sanh hồi tưởng một chút, thức ăn trong miệng bỗng nhiên thấy khó nuốt, sau một lát lâu, mới nói: “Ừm, đêm đó à, di động hết pin.”

- Thế sao đó sao lại không gọi lại cho em?

Trầm Hàn Sanh vốn không phải là người giỏi nói dối, bị nàng ép hỏi vài câu, cả người liền trở nên không được tự nhiên: “À, tôi... Tôi sau đó lại không nhớ đến.”

Trịnh Duyệt Nhan nhìn nàng một lúc, bỗng nhiên bật cười: “Bộ dạng của chị thật đáng yêu, giống như học sinh tiểu học đang trả lời câu hỏi của giáo viên.”

Nghe nàng nói như vậy, Trịnh Duyệt Nhan nhất thời không biết nên cười hay nên khóc, vô thức lấy khăn tay xoa xoa mồ hôi trên trán.

- Sau này em gọi điện thoại cho chị, chị có tiếp không?

Trầm Hàn Sanh ngẩn ra: “Đương... Đương nhiên tiếp rồi.”

- Nếu bởi vì tình huống đặc biệt không tiếp được, chị có gọi lại cho em không?

Trầm Hàn Sanh miễn cưỡng cười nói: “Sẽ gọi lại.”

- Ừm, em cũng nghĩ chị sẽ không bất lịch sự như vậy. – Đôi mắt xinh đẹp long lanh của Trịnh Duyệt Nhan hơi cong lên, trên mặt lộ ra một nụ cười quyến rũ ngọt ngào: “Thế tối ngày kia chị có rảnh không?”

- Có thể là có.

- Được, tối ngày kia đến chỗ em ăn cơm tối đi, nhớ rõ lời chị vừa nói nhé, em sẽ gọi điện thoại cho chị.

- Ăn cơm tối?

- Đúng vậy, mời chị ăn cơm tối, ngày mai em không rảnh, công ty bận nhiều chuyện, ngày mốt ba em và biểu tử phu từ Mỹ về, em sẽ đến sân bay tiếp họ, sau đó cùng gia đình dùng cơm, cho nên đành ngày kia mới tìm chị.

Trầm Hàn Sanh nghe được ba chữ ‘biểu tử phu’, sắc mặt không khỏi cứng đờ, bất giác nắm chặt chiếc đĩa trong tay, Trịnh Duyệt Nhan bỗng nhiên như nhớ đến điều gì, “a” một tiếng: “Hàn Sanh, chị biết biểu tử em đúng không?”

- Đã gặp qua. – Trầm Hàn Sanh uống một ngụm nước, nhẹ nhàng băng quơ nói.

- Chị thấy chị ấy xinh đẹp không?

Trầm Hàn Sanh sững sốt, có chút cảnh giác nói: “Ừm, rất xinh đẹp.”

- Vậy chị có gặp qua biểu tỷ phu của em chưa? – Trịnh Duyệt Nhan tiếp tục hỏi.

Trầm Hàn Sanh gần như lập tức phủ nhận: “Không có.”

- Ồ, thế chị nên gặp. – Khẩu khí Trịnh Duyệt Nhan tựa hồ có chút tiếc nuối: “Biểu tỷ phu và biểu tỷ quả thật công nhận là tuấn nam mỹ nữ, trời sinh một đôi, ai gặp qua hai người họ đều không khỏi tán thưởng ái mộ.”

- Vậy à? – Trầm Hàn Sanh lấy khăn ăn lau miệng, ánh mắt lơ đãng nhìn chăm chăm bàn, giống như chiếc khăn trải bàn trắng noãn kia có gì làm cho nàng hứng thú.

Trịnh Duyệt Nhan tựa hồ không nhận ra thần sắc nàng khác thường, tiếp tục nói: “Đúng vậy, càng khó tin hơn, hai người họ còn rất ân ái, tuy rằng kết hôn đã nhiều năm, nhưng hiện tại thỉnh thoảng khi em và Hà Na đến làm khách nhà họ, hai người họ trước mặt bọn em vẫn còn anh anh em em, y như đôi tình lữ đang yêu cuồng nhiệt, đôi khi làm cho người ta thấy buồn nôn.”

- Thật làm cho người ta hâm mộ. – Trầm Hàn Sanh cố nặn ra một nụ cười, nhưng nụ cười có chút bi thảm.

- Ai dám nói không.

Trầm Hàn Sanh sợ nàng nói thêm gì nữa, thành linh lên tiếng: “Em vừa rồi nói ngày kia đến chỗ em ăn cơm tối?”

- Đúng vậy.

- Mấy giờ, em nói cho tôi biết trước để tôi chuẩn bị, lúc đó khỏi đến muộn.

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Qua Ngày Mai Chị Sẽ Trở Về Như Trước

Trong mơ mơ màng màng, cô dường như thấy được Trầm Hàn Sanh, gương mặt tái nhợt, ngũ quan thanh tú, nàng nằm bên cạnh người cô, lặng lẽ chăm chú nhìn cô, bên môi mang theo một nụ cười giống như tự giễu lại giống như châm chọc, con người tựa hắc bảo thạch lộ ra tia đau xót và tuyệt vọng, ánh mắt kia, hệt như ánh mắt đêm đó. Trái tim Diệp Tòng Y tựa như bị một bụi gai vừa nhỏ lại vừa nhọn đâm vào, vừa chua xót vừa đau đớn, trong bất chợt, có đã quên mất mình vì sao lại hành động như vậy, ý nghĩ trong đầu chỉ muốn vỗ về nàng.

Không nhớ rõ ai ôm ai trước, ai hôn ai trước, dục vọng như một ngọn lửa mãnh liệt, lặng yên mà lan tràn, kịch liệt thiêu đốt. Khoảng thời gian này, tâm tình quá mức tăm tối, quá mức đè nén nỗi nhớ, làm cho Diệp Tòng Y có điểm không khống chế được, cô ôm lấy cổ Trầm Hàn Sanh, vừa say sưa cuồng nhiệt hôn nàng, vừa chủ động cởi quần áo mình ra. Da thịt dán vào nhau, môi lưỡi càng mạnh mẽ dây dưa với nhau, bên tai quần quanh hơi thở quen thuộc của nàng, cảm giác này làm người ta cảm thấy an tâm, làm cho người ta sa vào, nhưng thân thể khoái cảm cũng không làm giảm bớt được cảm giác đau đớn trong lòng. Giữa ôn nhu triền miên, cô tựa hồ nghe được thanh âm bi thương của Trầm Hàn Sanh: “Tòng Y, cậu hung hăng đã thương tôi.” Gương mặt xinh đẹp của Diệp Tòng Y hơi hơi ngẩng lên, mái tóc dài mềm mại như tảo biển phân tán trên gối, hai giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt thấm ra, trong miệng lại không nhịn được rên rỉ thành tiếng, cô rơi nước mắt, một lần lại một lần thì thào nói: “Hàn Sanh, thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Tay cầm lấy tay nàng đặt trước ngực mình, bắt đầu chậm rãi trượt xuống, lướt qua cái bụng bằng phẳng, một đường đi xuống phía dưới...

“Bíp... Bíp...” Một chuỗi tiếng chuông điện thoại dồn dập vang lên, Diệp Tòng Y mở to mắt, tim hãy còn đập không thôi, ngậy người vài giây mới ý thức được hết thấy những gì xảy ra chẳng qua là một giấc mộng đẹp, không biết là may mắn hay thất vọng, nhưng trong lòng đột nhiên trống rỗng, tựa như một vùng quê hoang vu xanh biếc không bờ bến...

Diệp Tòng Y một lần nữa nhắm mắt lại, hô hấp vài hớp, như muốn đem cảm giác cực kỳ khó chịu này đuổi đi, sau đó lại ý thức được chỗ phát ra âm thanh, nhìn đến di động đầu giường, trong căn phòng tối như mực, ánh sáng màn hình kia vô cùng chói mắt, nhưng cô cũng không đưa tay tiếp mà đi đến bật đèn.

Căn phòng sáng lên, tiếng chuông điện thoại cũng ngừng, căn phòng lại yên tĩnh trở lại, chỉ nghe được tiếng thở hổn hển của chính mình. Diệp Tòng Y từ từ ôm chân ngồi xuống, cảm thấy thân thể mình bủn rủn vô lực, trên trán thấm lạnh, hiển nhiên là đầy mồ hôi. Rõ ràng chỉ là mơ thôi nhưng những gì trong mơ xảy ra lại chân thật đến vậy, cô thậm chí có thể cảm nhận độ ẩm từ đôi môi của Trầm Hàn Sanh, xúc cảm ngón tay nàng lướt qua, còn có cái run rẩy khi thân thể hai người dán vào nhau... Sau đó, Diệp Tòng Y xấu hổ phát hiện, thân thể mình lại có phản ứng.

Ý thức được điều này, cô không kịp nghĩ nhiều, càng không có tâm trạng nhìn xem ai gọi đến, xuống giường, cầm quần áo cần thay đi thẳng vào phòng tắm.

Yêu một nữ nhân, đó đã là chuyện không thể cứu vãn được, sự thật là vì Diệp Tòng Y quen biết Phương Viên, khiến cô ý thức được mình thích Trầm Hàn Sanh, khiến Hà Na nói cho cô biết Trịnh Duyệt Nhan cũng thích Trầm Hàn Sanh. Từ trước đến giờ cô không hề quan tâm bốn chữ “tình yêu đồng tính”, chính cô cũng không hiểu đây là gì, tuy là trước kia chưa từng gặp phải cũng không nghĩ đến chuyện này, nhưng cô cũng không cảm thấy kỳ quái. Tuy nhiên một nữ nhân đã kết hôn đi yêu người khác mà không

phải chồng mình, hơn nữa lại là nữ nhân, điều này thật hỗn loạn, chẳng những hỗn loạn mà còn là tàn khốc.

Cũng chỉ có hai chữ “tàn khốc” mới khái quát được tâm tình của Diệp Tông Y, cuộc sống nhạt nhẽo chán ngấy và mang một chút ghen ghét đã một đi không trở lại thậm chí chỉ còn một vài ngày như thế, tâm tình ngọt ngào không thể sánh được, nhưng loại ngọt ngào này chung quy không thể làm cho người ta an tâm, những khoảnh khắc cô lo lắng cũng ngăn ngui như hoa quỳnh nở, cô thậm chí không để loại lo lắng này sâu trong lòng.

Mà bây giờ, hạnh phúc này dĩ nhiên là đã kết thúc, chỉ còn lại nỗi nhớ vô vọng và nỗi thống khổ vô cùng vô tận, làm cho người ta không thể giải thoát, cũng không có cách nào đẩy ra khỏi tâm trí mình.

Trong phòng tắm ngập tràn hơi nước ấm, Diệp Tông Y nằm trong bồn tắm lớn, nước mắt bỗng bất tri bất giác chảy dài trên khuôn mặt.

Lúc này đây, cô cố gắng hết sức để điều chỉnh lại toàn bộ lý trí. Chỉ có cô mới biết, cô mệt mỏi thế nào, tâm đau ra sao khi đã thương người mình yêu, nỗi đau trong cô còn sâu hơn gấp mấy lần nàng. Cô không thể nói cho Trầm Hàn Sanh biết điều này, tuy nhiên cô sẽ không bao được nàng chấp nhận nữa.

Thay quần áo mới, đi vào phòng ngủ, cô nhìn nhìn đi động, điện thoại là Tào Vân Tuấn gọi đến, Diệp Tông Y ngồi bên giường một lát, lại gọi cho số điện thoại của Hà Na.

- Hà Na, đêm nay rảnh không? Chị muốn mời em uống một ly... Không không, đừng đến Ái Mộ, chúng ta đổi chỗ nào riêng tư đi.

Nói xong, cô treo điện thoại, cầm chìa khóa xe ra cửa.

Quán bar này rất nhỏ, nhưng cũng rất hữu tình, ngọn đèn mờ nhạt, âm nhạc nhẹ nhàng, thực yên lặng, làm cho người ta cảm giác thực thoải mái.

Đi vào tìm một góc sáng sửa ngồi xuống, Hà Na hỏi cô: “Uống gì?”

- Em uống gì chị uống đó được rồi.

Hà Na có chút kinh ngạc nhìn cô một cái, sau đó cười nói: “Vậy thì Cointreau được rồi.”

Diệp Tòng Y cẩn thận phát hiện trên tay nàng có đeo một chiếc nhẫn bạch kim lạ mắt, nhìn không được hỏi: “Mua khi nào vậy? Chẳng lẽ Tiểu Phương đã cầu hôn?”

- Hì hì, nhẫn đính hôn, mua mấy ngày trước. – Hà Na nhẹ nhàng vỗ về chiếc nhẫn, hừ nhẹ nói: “Hừ, nhẫn cầu hôn phải có đính thêm kim cương, bằng không ai thèm gả cho anh ấy.”

Diệp Tòng Y lắc đầu, nói giỡn: “Được, nhìn biểu tình trên mặt của em là chị biết, cho dù anh ta có đưa em một cục bạc, em cũng sẽ tâm tình nở hoa, miệng liên tục đồng ý.”

- Xí, còn lâu á!

Bồi bàn đem rượu đã pha chế lên, Hà Na nâng ly uống một ngụm, cười nói: “Hiếm khi chị chủ động gọi rủ em đến quán bar uống rượu, lúc nhận được điện thoại em cứ nghi nghi không biết mình có nghe lộn không.”

Diệp Tòng Y miễn cưỡng cười cười, không nói lời nào, cũng uống một ngụm rượu, một mùi thơm tan trong miệng.

- Tào luật sư ngày mai trở về cho nên đêm nay muốn mời em uống một ly sao? Ngày mai chị bắt đầu ru rú trong nhà giữ chồng à?

- Hà Na, em đừng nhắc chị nhớ đến sự tồn tại của anh ta, được chứ?

Hà Na có điểm xấu hổ cười: “Em cũng không biết chuyện gì xảy ra, đại loại là không ngờ... Không ngờ chị...”

Diệp Tòng Y thấy dáng vẻ lấp bắp của nàng, lắc lắc ly rượu: “Rượu này chị rất thích, hương vị ngọt ngào mát lạnh.”

- Nói cứ như trước đây bản thân chưa từng uống qua ấy.

- Hà Na, em muốn biết người chị yêu, lần trước chị có nói đến là ai không?

Diệp Tòng Y chuyển trọng tâm, quay lại những gì trong đầu muốn nói, Hà Na không khỏi ngần ra: “Em đương nhiên muốn biết, chị cũng biết em là người rất quan tâm người khác, nhất là chuyện của chị, em một trăm lần một vạn lần muốn biết. Nhưng không phải chị không chịu nói cho em biết sao?”

- Hiện tại chị muốn nói cho em biết, vì trong lòng chị đang rất rất khó chịu, chị muốn cấp bách tìm một người để nói hết, nếu không chị sẽ bị cảm giác này tra tấn cho điên mất, chị cũng muốn cấp bách tìm một người dội vào người chị một gáo nước lạnh, tốt nhất là dội cho chị tỉnh táo lại. – Diệp Tòng Y uống một ngụm rượu, nhìn chằm chằm nàng nói: “Mà người đó, chỉ có thể là em.”

Hà Na nhìn cô, thật cẩn thận hỏi: “Người chị yêu là ai?”

- Trần Hàn Sanh.

- Cái gì? Chị lặp lại lần nữa! - Hà Na không dám tin vào lỗ tai của mình.

- Trần Hàn Sanh. – Diệp Tòng Y bình tĩnh lặp lại.

Hai người đột nhiên im lặng một hồi, Hà Na kinh ngạc nhìn cô nửa ngày mới phun ra một câu đầy đủ: “OH MY GOD!”

Phản ứng của nàng đã trong dự đoán của Diệp Tòng Y, Diệp Tòng Y vẫn bảo trì trầm mặc, cho nàng thời gian tiêu hóa tin này. Hà Na dựa lưng ra

sau, sắc mặt vẫn còn khiếp sợ, qua vài giây, nàng bỗng ngồi dậy, lại lần nữa mở miệng: “Tòng Y, chị không thể như vậy, chị... Chị đã kết hôn, mà chị ta là nữ nhân, còn là người Duyệt Nhan thích...”

Ngữ tốc của nàng rất nhanh, hơn nữa thực kích động, Diệp Tòng Y dùng ánh mắt chặn lời nói của nàng: “Hà Na, chị biết, những lời em nói, chị đều biết.”

Hà Na đem một chuỗi lời nói nuốt vào yết hầu, một hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Đây là chuyện khi nào? Từ khi chúng ta lái xe đến miếu bái Phật sao?”

- Có thể, cũng có thể là sớm hơn. – Diệp Tòng Y khẽ động khóe miệng: “Nói tóm lại đến bây giờ đã hoàn toàn chìm vào.”

- Tại sao lại như vậy? Các người... Một đám các người sao đều như vậy?! – Hà Na hiển nhiên là bị biểu tình của cô dọa sợ: “Chị đừng nói với em là chị nghiêm túc! Đừng nói với em chị cũng giống Duyệt Nhan!”

- Chị so với Duyệt Nhan còn nghiêm túc hơn, chỉ là chị đã kết hôn còn em ấy thì chưa, mà em ấy vẫn là em gái chị. – Ngữ khí của Diệp Tòng Y cay đắng lại bất đắc dĩ.

- Khó trách lúc trước chị không chịu nói cho em biết, khó trách em nói với chị, Duyệt Nhan thích chị ta chị lại phản ứng lớn như vậy, khó trách lần trước ở nhà Tiểu Phương lại cảm thấy các người kỳ quái! – Hà Na hậu tri hậu giác nhớ đến rất nhiều chuyện, bỗng trở nên khẩn trương: “Trầm Hàn Sanh cũng thích nữ nhân, như vậy... Như vậy chị ta cũng thích chị sao? Hai người... Giữa hai người có phải hay không...”

* Hậu tri hậu giác: Nhận thức muộn màng, những người khác đều biết cả mà giờ mình mới biết.

Diệp Tòng Y gật gật đầu, xem như thừa nhận.

- Không, Tòng Y, chị đừng như vậy, thật đấy. – Hà Na sửa lại một chút mạch suy nghĩ, nghiêm túc nói: “Là người khác thì chưa nói đến, là chị ta thì dù thế nào thì em cũng không thể chấp nhận, chị biết tính cách Duyệt Nhan, hễ là cậu ấy thích thì nhất định sẽ đoạt lấy, nếu cậu ấy biết chuyện này, giữa hai chị em nhà chị nhất định sẽ sinh ra hiềm khích, em như thế nào cũng không muốn chứng kiến cảnh này, huống chi... Huống chi...”

- Huống chi chị đã có chồng có con, đã mất đi tư cách tranh giành với em ấy.

Hà Na sững sốt, nói tiếp: “Tóm lại là em muốn chị buông tay.”

- Chị đã buông tay. – Trong mắt Diệp Tòng Y hiện lên một chút tia thống khổ, giọng điệu lại bình tĩnh kỳ lạ: “Chị đã nói với Hàn Sanh, chị sẽ không vì cậu mà từ bỏ gia đình mình, chị đã nói với cậu ấy chị yêu chồng mình, chị cũng nói với cậu ấy, sau này chúng ta đừng gặp lại.”

Nói đến đây, nàng ngẩng đầu nhìn Hà Na, trong mắt nổi lên một tầng lệ quang: “Nhưng những gì chị cùng Hàn Sanh trải qua, không lúc nào không tra tấn chị, chị mỗi ngày... Mỗi ngày nhớ cậu ấy đến phát điên, muốn gặp cậu ấy đến phát điên, đối với chuyện Tào Vân Tuấn trở về, chị không có một chút mong đợi, chị hoàn toàn không còn đạo đức gì cả, dùng cái gọi là lý trí đốc thúc bản thân, mãi cho đến khi... Mãi cho đến khi em nói cho chị biết, Duyệt Nhan yêu cậu ấy.”

- Chị... – Hà Na thấy cô khóc, tay chân hoảng loạn, lấy khăn tay từ túi xách ra đưa cô: “Chị đừng khóc mà, em cũng không nói gì chị cả, em chỉ cảm thấy... Ai!”

Diệp Tòng Y tiếp nhận, lau lau nước mắt: “Hà Na, chị như vậy, chính chị còn cảm thấy xa lạ, nhưng giống như đây mới chân chính là chị... Có thể em sẽ không hiểu cảm giác của chị. Sự xuất hiện của Hàn Sanh khiến cho chị vô tình nhận ra, đến bây giờ chị không hề yêu Vân Tuấn, tâm tình

của chị thay đổi rất nhanh, có thể bởi vì cậu ấy, từ lạnh trở thành nóng, từ nóng trở thành lạnh, ngay cả gặp mặt, ăn cơm, đều khiến chị chờ mong, một nụ cười của cậu ấy, một câu khen ngợi của cậu ấy làm cho cả một ngày chị như được ánh mặt trời chiếu rọi. Chị nghĩ, có thể đến bây giờ chị cũng không yêu Vân Tuấn...”

- Làm sao có thể? – Hà Na bị lời nói của cô làm chấn động: “Em thừa nhận Trần Hàn Sanh... Ừm, là một người rất có sức quyến rũ, nhưng như chị nói, em không đồng cảm nổi. Tông Y, chị tại sao lại mê luyến Trần Hàn Sanh đến mức này? Mà em không phát hiện chút nào về mối quan hệ của hai người, chị làm cho em... Làm cho em hoàn toàn không biết phải nói gì.”

- Là thật, Hà Na. – Diệp Tông Y sụt sùi, thấp giọng nói: “Biết Hàn Sanh càng lâu, loại cảm giác này càng mạnh mẽ. Hàn Sanh đối với chị có lực hấp dẫn đặc biệt, mà Vân Tuấn, ngay từ đầu chị chỉ cảm thấy thân thiết, còn có cảm kích, chị thích ở cùng anh ta, như thời thơ ấu thôi.”

- Nhưng chị mất trí nhớ mà, chị quên mất khoảng thời gian yêu anh ta, không có nghĩa là chị không yêu anh ta! – Hà Na vội vàng nói.

- Chị biết. – Trên mặt Diệp Tông Y hiện lên một nụ cười chua xót: “Hà Na, em không cần lo lắng, thật đấy. Chị yêu Hàn Sanh, nhưng khổ khổ, chị không có đủ dũng khí để làm gì cả. Về chuyện ly hôn, chị không dám nghĩ đến, vì Tuyết nhi, vì bố mẹ chị, ly hôn không phải là chuyện hai người, liên lụy đến rất nhiều thứ, cho dù muốn, cậu ấy cũng chưa từng đề cập yêu cầu này với chị. Bọn chị không dám nhắc đến đề tài này, dù sao bọn chị cũng phải suy tính vấn đề của bản thân phù hợp với tuổi tác của mình, mà không phải suy nghĩ thiếu thận trọng rồi quyết định làm ngay.”

Hà Na nhìn cô, cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm: “Chị có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.”

- Nhưng sự thật chị không muốn buông bỏ Hàn Sanh, lần trước, rốt cuộc chị vẫn phải đi tìm cậu ấy, chị trốn tránh mọi chuyện, thầm nghĩ muốn ở hưởng thụ thời gian bên cạnh cậu ấy, thầm nghĩ vĩnh viễn như vậy. Thật sự, về tương lai, chị tạm thời không thèm nghĩ đến nó sẽ như thế nào, muốn làm thế nào. Nhưng em nói với chị, Duyệt Nhan yêu cậu ấy, chị lập tức quyết định.

Hà Na gật gật đầu: “Duyệt Nhan là em gái chị.”

- Đúng vậy, đây là nguyên nhân quan trọng nhất, còn lại chính là do chị đã mất đi tư cách. Nếu chị suy nghĩ còn không dám suy nghĩ đến chuyện ly hôn, thì dựa vào đâu mà ở bên cạnh Hàn Sanh? Dựa vào cái gì mà ích kỉ như vậy? – Diệp Tòng Y uống một ngụm rượu, thống khổ nhíu mày: “Cho nên, chị làm như thế.”

Chương 38: Đến Lúc Đó, Mọi Người Đừng Quá Kinh Ngạc

Giữa trưa, Tào Vân Tuấn gọi điện thoại về đây, báo cho Diệp Tòng Y biết hẳn và Trịnh Thái đã đến sân bay, sẽ trực tiếp về Trịnh gia, dặn dò Diệp Tòng Y sau khi tan tầm cũng đến đó, tựa hồ tâm tình của hẳn rất tốt, vừa nói vừa cười trong điện thoại, Diệp Tòng Y miễn cưỡng lên tinh thần nói vài câu qua quýt. Chẳng bao lâu sau, Trịnh Thái lại gọi điện thoại, luôn miệng dặn do cô buổi tối qua sớm một chút để ăn cơm tối.

Tan tầm, Diệp Tòng Y nhìn nhìn đồng hồ, xe nhắm thẳng đến biệt thự Trịnh gia.

Trong phòng khách, Trịnh Thái và Tào Vân Tuấn đang trò chuyện, Trịnh Duyệt Nhan ngẫu nhiên nói vài câu, bà Trịnh vô cùng bận rộn, bởi bọn họ tán gẫu một lát, lại muốn đến nhà bếp xem người giúp việc chuẩn bị cơm nước thế nào.

Vừa thấy Diệp Tòng Y tiến vào, Trịnh Duyệt Nhan liền cười: “Biểu tỷ, khao đi nha, biểu tỷ phu ở Sin City thắng tiền, số tiền không nhỏ nha.”

* Sin City: Thành phố tội ác, nơi được dung túng các loại tệ nạn xã hội, biệt danh của Las Vegas.

Diệp Tòng Y ngần ra, còn chưa kịp nói gì, Trịnh Thái sợ cô trách Tào Vân Tuấn, vội vàng nói: “Vân Tuấn lúc đầu không chịu đi, là dượng dẫn nó đi đánh cược một phen, quả nhiên người bình thường không đánh bạc, vận may quá tốt.”

- Bao nhiêu tiền? – Diệp Tòng Y nhìn Tào Vân Tuấn liếc mắt một cái, sau đó ngồi xuống bên cạnh Trịnh Duyệt Nhan.

Tào Vân Tuấn thấy thần sắc Diệp Tông Y thản nhiên, đặc ý trên mặt không khỏi thu liễm vài phần: “Hơn bốn mươi ngàn USD.”

- Ừm, số tiền này đối với anh cũng không phải số lượng nhỏ.

Tào Vân Tuấn có điểm xấu hổ, Trịnh Thái đang muốn giải vây, Diệp Tông Y lại nhìn về phía ông, mỉm cười nói: “Dượng, tiền cỡ bạc hăn là dượng cho.”

Trịnh Thái vung tay lên: “Khụ, một chút tiền lẻ, nhắc đến làm gì.”

Diệp Tông Y không nói gì, Trịnh Thái ha ha cười: “Tông Y à, có phải là con thấy dượng phá hư Vân Tuấn không, không vui?”

- Không có ạ. – Trong lòng Diệp Tông Y tuy rằng tức giận nhưng cũng không biểu hiện trước mặt Trịnh Thái.

- Con muốn trách thì trách dượng, trăm ngàn đừng trách Vân Tuấn nha. Nó á, đi đến nơi nào cũng nhớ thương con, mua hai thùng lớn quà cho con và Tuyết nhi. – Trịnh Thái cực lực khen Tào Vân Tuấn, lại nói đùa: “Tông Y, mọi thứ con đều tốt, chỉ có điều quản Vân Tuấn quá, đi ra ngoài chơi nhất định phải chơi hết mình chứ, nam nhân mà, quản nhiều quá không tốt.”

Trịnh Duyệt Nhan cho muốn một quả việt quất vào miệng, nghe nói thế bỗng dừng động tác, lẳng nhăng hỏi: “Ba, gái bên đó thế nào?”

Lời của nàng vừa ra khỏi miệng, toàn bộ không khí liền thay đổi, nụ cười trên mặt Trịnh Thái trở nên cứng đờ, sau đó mở miệng trách mắng: “Duyệt Nhan, con gái con đưa, hỏi cái gì vậy!”

Trịnh Duyệt Nhan nằm xuống sô pha, thở thật dài: “Thế gian này thật không công bằng, nam nhân muốn làm cái gì đều được, còn nữ nhân làm cái gì cũng là phạm tội.”

- Cái gì nam với nữ, ba là ba con! – Trịnh Thái nhìn cô con gái khiến mình đau đầu, đang muốn tiếp tục một khóa giáo dục tư tưởng nàng, may mà lúc người này giúp việc đi đến mời mọi người vào ăn cơm hẵn mới bỏ qua, quay đầu đi vào nhà ăn.

Bà Trịnh luôn luôn thích náo nhiệt, mỗi lần trong nhà mình có người thân cùng dùng cơm thì đó là lúc bà vui vẻ nhất, bà chỉ chỉ vào con của đồng Trung Quốc mập mạp trên bàn, không ngừng tiếp cho Tào Vân Tuấn: “Vân Tuấn, con thích ăn nhất là cái này, ăn nhiều vào.”

- Vâng, vâng. – Tào Vân Tuấn vội vàng đáp ứng, đưa đũa gắp một gắp bỏ vào chén.

- Xem ra lần này ra ngoài chơi cùng dựng thật sự rất vui vẻ, khí sắc và tinh thần đều tốt.

Trịnh Duyệt Nhan nói: “Có rượu mạnh, gái đẹp, chỗ cờ bạc, sao không vui vẻ được?” Nói xong nhìn sắc mặt không tốt của cha, làm mặt quỷ, hướng Diệp Tòng Y cười cười: “Biểu tỳ, hay là lần sau chúng ta cũng ra ngoài chơi một chuyến đi?”

- Được. – Diệp Tòng Y thuận miệng đáp.

Tào Vân Tuấn nói: “Duyệt Nhan, em dọn đến Tử Duyệt ở, có quen không?”

- Tốt lắm ạ, so với ở nhà còn thoải mái hơn.

Trịnh phu nhân tiếp lời nói: “Vậ à? Dù sao cũng giống ở nhà, suốt ngày có người hầu hạ, còn không cần phải nghe ai lải nhải dài dòng.”

Trịnh Thái tức giận nói: “Tốt rồi, dọn ra ngoài ở, không bao giờ biết làm cho người khác bất lo.”

Tào Vân Tuấn bỗng nhiên cười: “Đi ra ngoài cho có không gian riêng thôi, Duyệt Nhan, công tử của Quách Chủ tịch Ngân hàng đang theo đuổi em nha.”

- Cái gì? - Trịnh phu nhân vừa nghe đến lời này, đầu lập tức chuyển quan hướng con gái: “Nhan Nhan, con đang yêu hả?” Diệp Tòng Y nhìn Trịnh Duyệt Nhan, sắc mặt cũng trở nên kỳ quái.

Trịnh Thái lại trừng mắt nói: “Con trai Quách Đăng sao? Hừ! Sao con lại không nói cho ba biết?”

- Nói nói nói, nói cái gì mà nói! – Trịnh Duyệt Nhan nhận thấy ánh mắt mọi người đều hướng về mình, giơ hai tay lên xin hàng: “Nhiều người theo đuổi con như vậy, chẳng lẽ kể hết ra sao? Ai biểu ba mẹ sinh ra con gái xinh đẹp như vậy.”

Tào Vân Tuấn cười nói: “Quách Mẫn Hiên là người không tệ, gia thế thì khỏi nói, diện mạo và năng lực cũng tốt, con thấy Duyệt Nhan nên suy xét.”

Trịnh Thái buông chiếc đũa, giận tái mặt nói: “Dượng không đồng ý! Tên Quách Đăng đó, đối nhân xử thế quý quái, dượng không thể làm thông gia với một tên như vậy, hơn nữa con trai của ông ta là do bà xã thu nuôi, là một đứa con hoang.”

Bình thường Tào Vân Tuấn ở trước mặt Trịnh Thái nói chuyện rất thuyết phục, hôm nay lại không có tí mặt mũi nào, đúng là chuyện chưa từng có, khuôn mặt Tào Vân Tuấn có chút ngượng ngùng, lại bồi cười: “Nhưng Quách Mẫn Hiên rất vĩ đại, rất cầu tiến... Lại là con trai độc nhất trong nhà...”

Trịnh Thái không đợi hắn nói xong liền đánh gãy: “Dượng mặc kệ nó là con trai độc nhất hay là con hoang, mẹ ruột của nó xuất thân là vũ nữ, chỉ xét đến điểm này thôi, vạn vạn lần không xứng với con gái dượng!”

- Ba, con đã cùng anh ta nói chuyện hôn nhân đâu, ba làm gì kích động như vậy, có để cho người ta ăn cơm hay không? – Trịnh Duyệt Nhan một tay vỗ vỗ đầu, thở dài nói: “Quan niệm cổ hủ của ba ăn sâu bén rễ rồi, thật sự làm người ta đau đầu, con hoang cũng không phải lỗi của anh ta, ba sao lại nói người ta như vậy?”

- Cái gì? Con nói giúp nó, con chẳng lẽ thật sự...

Trịnh Duyệt Nhan thấy cha mình nghiêm túc, vội vàng nói: “Bạn bè, chỉ là bạn bè.” Diệp Tòng Y cũng khuyên nhủ: “Dượng, dượng đừng sốt ruột, dượng trước hết nghe Duyệt Nhan nói xong đã.”

Thế này Trịnh Thái mới thả lỏng, Trịnh phu nhân lại hỏi: “Nhan Nhan, con dọn ra ngoài, thật sự chỉ vì gần công ty, không phải vì lý do khác?”

- Được rồi, là vì con đang yêu.

- Cái gì? – Tâm Trịnh Thái lập tức căng lên, so với người khác còn phản ứng mạnh hơn: “Là ai?”

- Mọi người không biết. – Trịnh Duyệt Nhan bay bỗng nói một câu, sau đó cúi đầu ăn.

- Cái gì? Không biết?

- Là một bác sĩ.

Diệp Tòng Y không nghĩ đến Trịnh Duyệt Nhan lại cả gan như vậy, ở ngay trước mặt vợ chồng Trịnh Thái nhắc tới Trầm Hàn Sanh, chẳng những tim cô nhảy lên đến tận cổ họng, mà trong lòng còn có cảm giác khó chịu nói không nên lời, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, Tào Vân Tuấn cũng cảm thấy kinh ngạc: “Bác sĩ à? Sao lại chưa từng nghe qua? Tòng Y, việc này em có biết không?”

Diệp Tòng Y trầm mặc không lên tiếng, chỉ lắc lắc đầu, tỏ vẻ chính mình cũng không biết chuyện.

Bà Trịnh nghe xong trở nên vô cùng vui vẻ, cười nói: “Bác sĩ à, bác sĩ cũng rất tốt, con yêu đương, ba mẹ cũng không có yêu cầu gì nhiều, chỉ cần đứa nhỏ nhân phẩm tốt, gia thế trong sạch là được, lão Trịnh, ông nói xem có phải không?” Nói xong liền nghiêng đầu nhìn Trịnh Thái.

- Ủ. – Trịnh Thái lên tiếng, miễn cưỡng tỏ ra đồng tình, nhưng khuôn mặt vẫn nghiêm túc.

Khóe môi Trịnh Duyệt Nhan lộ ra một chút ý cười: “Người con chọn, tất nhiên là nhân phẩm tốt.”

- Bệnh viện nào?

- Thánh Hòa.

Diệp Tòng Y cúi đầu xuống, bất tri bất giác nắm chặt chiếc đĩa trong tay, Trịnh phu nhân lại hỏi liên tiếp: “Bao nhiêu tuổi rồi? Là người ở đâu?”

- Mẹ, mẹ hỏi chậm một chút, đừng có liên hồi như vậy.

Trịnh phu nhân bỗng trở nên khẩn trương: “Con dọn ra Tử Duyệt là vì người kia?”

- Cái gì? – Trịnh Thái lập tức trừng mắt: “Con nếu dám làm vậy, dẫn nam nhân vào Tử Duyệt, ba... Ba...”

- Con ngất mất, hai người nghĩ đi đâu vậy? – Trịnh Duyệt Nhan bị cha mẹ mình làm cho dở khóc dở cười.

Trịnh Thái nhẹ nhàng thở ra, hạ lệnh nói: “Ngày nào đó dẫn về gặp ba.”

Tào Vân Tuấn cũng phụ họa: “Đúng vậy, đây là người đầu tiên em chủ động nhắc tới trước mặt dì dưỡng, xem ra lần này vô cùng đặc biệt, anh cũng không gặp không được.”

Khóe miệng Trịnh Duyệt Nhan mang theo một tia cười ngọt ngào, ánh mắt đảo qua từng người, cuối cùng dừng trên người Diệp Tòng Y vài giây, thế này với ẩn ý nói: “Mọi người yên tâm, không bao lâu con sẽ mang người đó đến trước mặt mọi người, chính thức giới thiệu cho mọi người biết, đến lúc đó đừng ngạc nhiên nha!”

Đem mở thùng đặt ở phòng khách ra, rồi lấy từng cái một ra khỏi, nước hoa quý phái, quần áo xinh đẹp, còn có một vài món đồ chơi độc đáo mới lạ.

- Tòng Y, cái váy này anh vừa nhìn đã thích, lúc đó anh tưởng tượng khi em mặc lên người sẽ xinh đẹp thế nào. Em xem xem, mắt nhìn của anh cũng không tệ lắm chứ? – Tào Vân Tuấn cầm lấy một chiếc váy màu tím, giọng điệu vô cùng hưng phấn. Diệp Tòng Y ngồi trên sofa, ngơ ngác nhìn màn hình ti vi tối đen.

- Tòng Y?

Diệp Tòng Y bị hấn kêu một cái, nháy mắt hồi phục tinh thần: “A?”

- Anh nói chuyện với em mà. – Tào Vân Tuấn buông cái váy trong tay, ngồi xuống bên cạnh cô, quan tâm hỏi: “Làm sao vậy? Từ lúc ăn cơm, rồi lái xe về nhà đến bây giờ, em vẫn là dáng vẻ thần bất thủ xá.”

* Thần bất thủ xá: Hồn rời khỏi xác, tâm trí bất ổn.

- Ủm, gần đây phỏng vấn nhiều.

- Là công việc mệt mỏi sao? Anh sợ em vì chuyện anh đánh bài mà nổi giận, em biết anh không có đam mê này.

- Anh không nên lấy tiền của dượng.

- Anh biết, anh biết. – Tào Vân Tuấn vội vàng giải thích: “Dượng muốn anh bồi dượng đi sòng bạc, anh... Anh cũng không muốn như vậy.”

- Quên đi, em cũng không muốn so đo với anh chuyện này. – Diệp Tòng Y tựa hồ có chút mệt mỏi, vô lực dựa vào sofa.

Tào Vân Tuấn nhìn sườn mặt tinh xảo hoàn mỹ của cô, không nhịn được lại tiến lên, một tay nhẹ nhàng lay động mái tóc dài của cô, một tay vuốt ve khuôn mặt cô: “Vợ à, còn giận anh chuyện lần trước sao?”

Diệp Tòng Y quay đầu, tránh đi bàn tay hằn, cánh tay Tào Vân Tuấn cứng đờ, lập tức trên mặt tràn đầy tia thất vọng: “Vợ yêu, anh biết mình sai rồi, thật đấy, lần này đi Mỹ lâu như vậy, kỳ thật cũng muốn tách em ra một thời gian, đợi cho không khí khẩn trương giữa chúng ta dịu xuống. Anh ở bên kia, mỗi ngày đều rất nhớ em, rất nhớ con gái, em không biết ngày đó trong điện thoại nghe em nói em nhớ anh, anh vui đến mức nào đâu, lúc đó anh hận không thể mọc cánh lập tức bay trở về.”

Diệp Tòng Y hơi hơi nhú mày, nhẹ giọng nói: “Em không muốn về sau sẽ xảy ra chuyện như vậy nữa.”

Tào Vân Tuấn ngẩn ra, tâm tình nhanh chóng xoay chuyển, lập tức nói: “Đương nhiên, đương nhiên, anh sẽ không bao giờ làm trò bậy bạ như vậy nữa!”

- Như vậy... Là em tha thứ cho anh? – Hắn nhìn Diệp Tòng Y, cẩn thận hỏi: “Vậy em có thể dọn về phòng không?”

Diệp Tòng Y cắn cắn môi, sau một lát rốt cuộc cũng gật đầu: “Ừ.”

Đêm đã khuya, đèn trong phòng cũng tắt.

Trong khoan mũi không còn vương vấn hương thơm của hoa cỏ thơm ngát, nụ hôn mát lạnh ngọt ngào ôn nhu kia nữa. Thay vào đó là một hơi thở hung mãnh, bên tai còn vang lên tiếng thở dốc nặng nề. Đã lâu không cùng phòng, Tào Vân Tuấn kích động không kiềm chế được, hắt đem Diệp Tòng Y đặt dưới thân, một bên thô bạo cởi quần áo cô, một bên điên cuồng đòi lấy thân thể cô.

- Tòng Y, anh muốn em, anh muốn em... – Hắt thở hỗn hển, thì thầm bên tai cô, trong thanh âm không che dấu được dục vọng.

Diệp Tòng Y nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên đêm mưa ấy, tình cảnh trong xe cùng Trầm Hàn Sanh, nàng ôm cô, để cô ngồi trên người nàng, hôn cô một cách quyến luyến và nóng bỏng như vậy, tay âu yếm mỗi một bộ phận trên thân thể cô, ôn nhu mà kiên nhẫn, nàng lại quen thuộc cơ thể cô như vậy, so với cô còn quen thuộc hơn...

Nhưng người phía trên cô giờ đây không phải nàng, đầu lưỡi hắt không mềm mại như vậy, hơi thở của hắt không ngọt ngào như vậy, hắt cho cô cảm giác không giống với cảm giác nàng mang lại... Cô không cách nào tưởng tượng bọn họ là cùng một người, cũng không có cách nào tại giờ phút này ngừng nghĩ đến nàng, gương mặt tái nhợt kia, con người u buồn đó, tựa như khắc vào trong lòng, mỗi khắc đều đi theo cô, chăm chú nhìn cô.

Chương 39: Có Muốn Em Chia Sẻ Với Chị Một Bí Mật Không?

- Tòng Y, em làm sao vậy?

Tào Vân Tuấn sờ soạng mở đèn, thở dốc nửa quỳ trên giường, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Diệp Tòng Y, Diệp Tòng Y cúi đầu, mái tóc xốc xếch rũ xuống trên trán khiến người khác không thấy rõ lắm biểu tình của cô, mà tay cô lại gắt gao ôm lấy cái chăn trên giường, miễn cưỡng che khuất thân thể quang lỏa, từng chút một từ từ lui về phía sau, mãi cho đến khi dựa vào đầu giường, cả người thu lại thành một đoàn.

Dục niệm của Tào Vân Tuấn vốn đang tăng vọt đột nhiên bị đẩy ra, tất nhiên là rất không vui, đến mức sắc mặt đỏ bừng bừng, trán đầy mồ hôi, nhưng nhìn thấy dáng vẻ đau đớn co quắp của Diệp Tòng Y, lại không chút căm giận nào, chỉ lấy lại tinh thần kiên nhẫn nói: “Tòng Y, có phải là anh...”

Hắn tràn đầy hoài nghi, tới gần Diệp Tòng Y, đưa tay vén tóc cô qua một bên, biểu tình nháy mắt trở nên cứng nhắc, thì ra bà xã mình không biết từ khi nào nước mắt đã thấm ướt gò má.

Trong phòng hoàn toàn an tĩnh trở lại, trong tai chỉ nghe được tiếng thở của nam nhân dần dần dịu xuống và âm thanh khóc nức nở của nữ nhân rất cuộc vẫn không ức chế được.

Tào Vân Tuấn quỳ gối bên cạnh Diệp Tòng Y, sắc mặt tối tăm, thân thể cứng như một pho tượng, thật lâu sau hắn mới miễn cưỡng nặn ra một câu: “Tòng Y, có phải là vì lần trước nên em chưa chuẩn bị tốt không?”

Diệp Tòng Y chỉ nức nở, cũng không nói gì cả.

Đôi mắt Tào Vân Tuấn dần đen đi, muốn nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng liền sửa lại: “Tòng Y, nói cho anh biết, em làm sao vậy? Hay là anh... Không đủ ôn nhu sao?”

Hắn cố hết sức giữ giọng điệu ôn hòa, lại làm tăng thêm gánh nặng trong lòng Diệp Tòng Y, khiến trên ngực cô như bị một thứ gì đó vô cùng nặng nề đè lên, gần như thở không ra hơi. Cô nắm chặt chần, sau một lúc lâu mới cố hết sức lắc đầu, sau đó nâng con người mờ lung lên, nghẹn ngào nói: “Vân Tuấn, đừng hỏi em, em không biết, em không biết mình làm sao nữa...”

- Tòng Y, đừng khóc... – Cảm xúc phức tạp trong mắt Tào Vân Tuấn dần dần biến mất, tay dừng ở không trung một chút, sau đó lau đi nước mắt nơi khóe mắt cô, bên miệng hiện lên một nụ cười thản nhiên, giọng điệu cũng hết sức sủng nịch: “Có thể là em gần đây quá mệt mỏi, hoặc là, lần trước anh tạo thành bóng ma cho em, không sao cả, anh sẽ chờ em.”

- Vân Tuấn, thực xin lỗi.

- Không sao cả, chúng ta đi ngủ, nhé? – Tào Vân Tuấn xoa đầu cô, giống như đang dỗ dành một đứa con nít, giúp đỡ cô nằm xuống.

Diệp Tòng Y nghe lời hắn nằm xuống ngủ, trong lòng bỗng nhiên tràn đầy cảm kích, nhin không được khẽ kêu một tiếng: “Vân Tuấn.”

Tào Vân Tuấn từ phía sau đem cô ôm vào lồng ngực: “Vợ yêu, anh ở đây.”

- Ừm.

- Vợ à, anh yêu em.

Tào Vân Tuấn vẫn duy trì tư thế ôm lấy bên người cô, nghiêng tai lắng nghe, nhưng lời nói này vừa thoát ra, lại giống như viên đá chìm xuống đáy

biển, không có hồi âm, hô hấp của Diệp Tòng Y bắt đầu trở nên thông thả chậm rãi, vốn đang ôm chặt thân thể cô, tay hãn cũng dần dần thả lỏng.

Xác thực Diệp Tòng Y chắc chắn đã ngủ, Tào Vân Tuấn mới cẩn thận từ bên người cô dời đi, lượm lấy quần áo dưới đất mặc vào, ngay cả cúc áo cũng không cài vào, đưa tay tắt đèn, rón rén ra khỏi phòng ngủ.

Rèm cửa sổ phòng khách cũng không kéo lên, ánh trăng trong treo lạnh lùng xuyên qua cửa sổ sát đất, mang vào phòng một chút ánh sáng. Tào Vân Tuấn tùy tiện khoác một chiếc áo sơmi màu trắng, nơi bộ ngực rắn chắc phanh ra, đi xuống cầu thang, sau đó ngồi xuống trên ghế sofa rộng lớn.

Trong phòng cũng không phải không thể thấy đồ vật, hãn cũng lười bật đèn, vươn tay lấy một điều thuốc từ hộp thuốc lá trên bàn trà, bật lửa “tách” lên một tiếng, đầu dựa vào sofa, hít một hơi thật sâu.

Khi học đại học hãn vẫn hút thuốc, nhưng vì Diệp Tòng Y không thích mùi thuốc lá nên hãn rất ít hút, khi trong nhà phải tiếp đãi khách lúc nào cũng thiếu các loại rượu các loại thuốc lá sa hoa, lúc này tâm tình phiền loạn mới chạm vào thuốc lá.

Không có bên thứ ba cũng không có gì đặc biệt mâu thuẫn, nhưng thái độ Diệp Tòng Y đối với hãn càng ngày càng lạnh nhạt, giữa hai người họ như có một vết rạn nhỏ, nhưng cũng không thể trở lại giống ngày xưa, dễ dàng làm cho vết rạn đó lớn dần, càng lúc càng lan rộng, thậm chí có thể tách hai người bọn họ ra thành hai bên thế giới, mà hiện nay ngay cả thân thể cô cũng bài xích hãn. Tào Vân Tuấn trăm tư không thể giải, một tay tùy ý khoác lên sofa, nhú chặt mày, lại lấy thêm một điều, ngửa đầu từng ngụm thôn vân thổ vụ, khói lửa trong phòng lúc sáng lúc tối, trong chốc lát, gạt tàn thuốc đã chứa đầy mẫu thuốc lá và bụi thuốc, mà hãn cũng như hạ một quyết định, dập tắt nửa điều còn lại.

* Thôn vân thổ vụ: Nhả khói, chỉ hành động của người nghiện thuốc là, mang ý chế nhạo.

Quên đi thời gian, hẳn coi như còn sớm. Tào Vân Tuấn gác chân lên bàn trà, lấy từ túi quần tây ra chiếc điện thoại, gọi đến cho một dãy số, vang lên năm sáu tiếng, microphone truyền đến một giọng hiền lành thân thiết.

- Mẹ, con là Vân Tuấn, thật có lỗi khuya như vậy mà còn gọi điện thoại cho mẹ, con chỉ là... Có chuyện quan trọng muốn nói với mẹ. – Tào Vân Tuấn một lần nữa đem thân người dựa vào sofa, cũng không giống như mọi ngày biểu đạt một chút lời thân thiết và hỏi thăm, trực tiếp đi vào chủ đề chính: “Là chuyện có liên quan tới Tòng Y... Không không, bọn con vẫn tốt... Mẹ, trước tiên không cần lo lắng chuyện này, con muốn nghe mẹ nói về nam sinh trước kia Tòng Y yêu... Không không, mẹ, con tuyệt đối không phải muốn truy cứu chuyện này, chỉ là quan hệ của con và Tòng Y hiện tại rất cứng, con có cảm giác, bọn con càng ngày càng xa cách, nhưng con không có cách nào để thay đổi tình huống của bọn con lúc này... Cô ấy gần đây không đúng lắm, con hoài nghi không biết có phải là cô ấy nhớ lại chuyện trước kia không, bác sĩ từng nói, tỉ lệ sau này cô ấy hồi phục trí nhớ rất lớn... Không, không có dấu hiệu gì chứng tỏ cô ấy nhớ lại cả, con chỉ lo lắng không biết có phải cô ấy nhớ lại thông qua điềm báo không, cho nên con muốn đi trước một bước, chặn kẻ hiểu rõ quá khứ của cô ấy và người kia, mẹ, dù thế nào, hiện tại cô ấy vẫn là vợ con, con không muốn bị người khác cướp đi từ trong tay mình... Sao ạ? Mẹ đến đây? Bao giờ?”

Khi mở cửa ra, vẻ mặt vui sướng của Trịnh Duyệt Nhan biến thành ngạc nhiên: “Sao lại là mày?”

- Làm gì mà cái mặt như gặp quỷ vậy? – Hà Na đứng ngoài cửa, thoát nhìn như chịu đả kích lớn: “Nếu không mày cho là ai?”

- Không có cho là ai cả. – Trịnh Duyệt Nhan lại đưa ra chiêu bài cười tươi roi rói: “Vào đi.”

- Bớt đi, hồi nãy tao thấy mày cười như thiếu nữ đang yêu, vừa thấy tao là mặt thất vọng liền, mày nghĩ tao mù à? – Hà Na khẩu khí chua chát, đi theo nàng vào phòng khách: “Thật là khiến người khác khó chịu, tao tìm mày, mày thất vọng vậy à?”

- Rồi rồi, muốn uống gì? – Trịnh Duyệt Nhan đi đến quầy bar bên cạnh phòng khách, hướng nàng hất hất cằm.

- Cái gì cũng được, tao không phải tới đây uống rượu, mà tao cũng đâu có được hoan nghênh. – Hà Na bĩu môi nói, khẩu khí vẫn chưa dịu xuống.

- Ôi, thôi mà, đừng nói thế mà, tao chỉ không ngờ mày lại đến đây gặp tao thôi. – Trịnh Duyệt Nhan lấy ra hai chai rượu mạnh, rót ra một ít, pha với một chút nước chanh, tự mình cầm lấy hai ly mang đến rồi ngồi xuống, thuận tay đưa cho nàng một ly.

- Tao ăn cơm xong không có việc gì làm, lái xe vòng vòng đường phố, nhớ mày nên muốn đến gặp mày một chút không được à? – Hà Na lắc lắc chất lỏng màu xanh nhạt trong ly, uống một ngụm, hừ nhẹ một tiếng: “Mày thành thật đi, đang đợi ai chứ gì?”

- Tối nay tao hẹn Hàn Sanh đến ăn cơm á.

- Tao biết!

- Tao sợ mày không biết.

- Đến bây giờ còn ăn cơm tối? Chị ấy cho mày leo cây rồi. – Hà Na có điểm vui sướng khi người khác gặp họa.

- Không phải, trước đó tao định lái xe đi đón chị ấy, nhưng chị ấy gọi điện thoại đến, bảo vừa nhận một ca phẫu thuật gấp, nên phải trễ mới đến.

- Chắc chắc, đại tiểu thư của Đình Thái theo đuổi người khác, bao nhiêu phách lối đều gỡ xuống hết.

- Vậy à? – Trịnh Duyệt Nhan liếc nàng một cái, không cam lòng yếu thế nói: “Còn kém hơn mày theo đuổi Tiểu Phương, mỗi ngày đều ngồi điên cuồng ở quán bar.”

- Tao theo đuổi hồi nào! Đó là nhất kiến chung tình, là thuộc về nhau! – Hà Na trắng mắt trừng nàng, Trịnh Duyệt Nhan cũng không nói nữa, chỉ cười nhìn nàng, Hà Na bị ánh mắt của nàng đánh bại: “Ai, quên đi, theo đuổi thì theo đuổi.”

- Vốn là thế, để bụng làm gì, ai ra tay trước không quan trọng, miễn là người mong muốn bị mình cầm tù là được rồi, phải không?

Hà Na nghe xong lời này, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên có điểm cần trọng: “Duyệt Nhan.”

- Ừm?

- Nếu, tao nói nếu á. – Hà Na dùng ánh mắt dò xét nhìn nàng: “Nếu chúng đồng thời yêu một nam nhân...”

- Cái gì? – Trịnh Duyệt Nhan thiếu chút bật ra tiếng cười: “Đây là chuyện không có khả năng, nam nhân nào lại có sức quyến rũ lớn như vậy?”

- Được rồi, thế tao cũng yêu Trầm Hàn Sanh...

- Ha ha! – Trịnh Duyệt Nhan buông ly rượu, tay chống đầu, cười đến run rẩy cả người: “Mày bệnh hả? Trừ phi Tôn Hải Anh và Lữ Lệ Bình ly hôn, một người đi cạo đầu, một người đi tìm bách hợp tình ái, ngày đó tao sẽ tin tưởng mày có khả năng thích nữ nhân. Tuy rằng Trầm Hàn Sanh quả thực

khiến người khác yêu, nhưng trong số những người yêu chị ấy, không có mày.”

Hà Na tái mặt: “Tao nói là giả thiết được không?!”

- Loại giả thiết này không thành lập.

- Được rồi, dù sao cũng vậy, nếu như chúng ta đồng thời yêu một người, mày có vì tao buông tha cho người kia không?

Trịnh Duyệt Nhan nhìn nàng, nụ cười dần biến mất, đôi mắt bảo thạch rực rỡ hơi nheo lại: “Ừm, mày hỏi tao vấn đề này rất nghiêm túc, tao cũng sẽ nghiêm túc cân nhắc.”

Ánh mắt của nàng sáng lên, dường như có nhìn thấy tâm tư của người khác, Hà Na thường ngày sợ nhất là vẻ mặt này của nàng, cúi đầu giả vờ uống rượu, tránh được ánh mắt nàng, chỉ nghe giọng của Trịnh Duyệt Nhan bên tai: “Nếu đã yêu, thì cứ làm theo bản năng, sao phải buông tha?”

Hà Na ngẩng đầu, nhìn thấy bộ dáng nghiêm trang của nàng, bất giác ngẩn ra, chưa từ bỏ ý định nói: “Thế về sau chúng ta thường gặp mặt, nếu hai người ở bên nhau, tao nhìn thấy sẽ đau khổ, mày không băn khoăn cảm thụ của tao sao?”

Trịnh Duyệt Nhan bỗng bật cười: “Mày có Tiểu Phương mà, còn muốn tao băn khoăn cảm thụ gì của mày nữa?”

Hà Na ngẩn ngơ, thấy biểu tình của nàng thay đổi trong nháy mắt, lời nói thật thật giả giả, nhất thời không hiểu ý của nàng là gì, càng không biết đề tài này phải tiếp tục thế nào. Trầm mặc trong chốc lát, nàng nhẹ giọng nói: “Duyệt Nhan, mày thật sự yêu Trầm Hàn Sanh à?”

- Đương nhiên.

- Được rồi. – Hà Na đem rượu trong ly uống cạn, cầm túi đứng dậy, cười cười có chút mất tự nhiên: “Chị ấy cũng sắp đến đây, như vậy tao cũng không thể không thức thoir đứng ở đây, tao về, mày hưởng thụ khoảng thời gian tiếp theo tốt nhé.”

Khi Trầm Hàn Sanh đến, đồ ăn nóng hổi cũng đã được bưng lên, nàng liếc mắt một cái, gà cung bảo, đậu phụ ma bà, vịt hun khói, tôm hương cay... Tất cả đều là các món ăn Tứ Xuyên kinh điển, mùi thơm vô cùng mê người, nàng ngồi xuống bên cạnh Trịnh Duyệt Nhan, một bên ngửi ngửi, một bên nhìn không được nói: “Buổi tối chỉ nên ăn nhẹ, ăn món cay Tứ Xuyên không phải lựa chọn tốt.”

- Bệnh nghề nghiệp, rõ ràng chị thèm chảy nước miếng, còn muốn nói mấy lời trái lương tâm. – Trong ánh mắt Trịnh Duyệt Nhan mang theo chút khinh thường.

Trầm Hàn Sanh cười cười, đưa một miếng vịt vào trong miệng, cảm giác được da thịt mềm mại, khen ngợi hết lời, lại không khỏi thở dài: “Có tiền thật tốt, mỗi ngày đều có thể ăn những gì mình thích.”

- Vốn là định ăn hải sản, ở đây hải sản cũng tốt lắm.

- Đúng vậy, tôi nhớ em thích ăn hải sản.

Trịnh Duyệt Nhan cố gắng như vô tình nói: “Ngày hôm qua ba em và biểu tỷ phu trở về, tiệc ở nhà là ăn hải sản á, hôm nay lại ăn nữa không có khẩu vị. Hà Na thích ăn cay, em cũng bị cậu ấy làm thích theo, món cay Tứ Xuyên là lựa chọn không tệ.”

Yết hầu Trầm Hàn Sanh như bị cái gì chặn lại, tốc độ nuốt chậm xuống, thả tay bên cạnh chén thủy tinh.

- Ba em đúng là một ông chồng không tốt, đi ra nước ngoài cũng không mua gì cho mẹ em, tại mẹ em muốn mua gì đều có thể tự mua, còn biểu tỷ

phu nhà em lại mang về hai thùng quà cho biểu tỷ. – Trịnh Duyệt Nhan cảm thán một chút, thấy Trầm Hàn Sanh cúi đầu uống nước, một tay đoạt lấy ly nàng.

- Làm gì vậy? Cay như thế còn không cho người ta uống nước sao? – Trầm Hàn Sanh có ý đồ che dấu cảm xúc mình xuống thấp, khẽ oán giận.

Trịnh Duyệt Nhan nhú nhú đôi mi nhìn nàng: “Biết không, hôm nay chị đến muộn.”

Trầm Hàn Sanh không nghĩ đến nàng lại chuyển đề tài nhanh như vậy, ngạc nhiên hỏi: “Hả? Tôi nói xin lỗi rồi mà.”

- Không đủ thành ý, nhận trừng phạt.

- Phạt thế nào? – Trầm Hàn Sanh biết nàng khôn ranh quỷ quái, nghe nàng nói như thế có chút đau đầu.

Trịnh Duyệt Nhan cầm lấy một chai Alsace Gewurztraminer, rót cho nàng một ly, đáp phi sở vấn nói: “Uống cái này có thể giảm bớt vị cay.”

Trầm Hàn Sanh cầm ly lên, cảm nhận được mùi hương thơm ngát say lòng người, ngạc nhiên hỏi: “Rượu này thơm qua, giống mùi trái cây, lại giống mùi hoa, quả thật làm người ta say mê.” Cúi đầu uống một ngụm, cười nói: “Chua chua ngọt ngọt, uống ngon thật.”

- Đừng bị mùi hương của nó mê hoặc, người không biết uống nhiều một chút sẽ say ngay, cơ mà cũng không sao, bởi vì đây chính là điều em phạt chị, đêm này uống rượu cùng em, em muốn uống cỡ nào chị phải uống cỡ đó, cho nên sớm hay muộn chị cũng sẽ say thôi. – Trịnh Duyệt Nhan cười như tiểu hồ ly ăn trộm đường, thiên kiều bá mị.

* Thiên kiều bá mị: Xinh đẹp, quyến rũ.

- Không thành vấn đề. – Khóe miệng Trầm Hàn Sanh hiện lên vẻ tươi cười, thản nhiên nói: “Dù sao ngày mai tôi cũng không cần đến bệnh viện, mà gần đây tôi cũng thích uống rượu.”

Xô đá bên cạnh chiếc giường lớn trong phòng ngủ có một chai rượu đỏ, Trầm Hàn Sanh nằm trên giường, đầu óc choáng váng, gương mặt tái nhợt đã ửng đỏ, Trịnh Duyệt Nhan nghiêng người nằm bên cạnh nàng, tay chống đầu, phát ra tiếng cười khê: “Chị say rồi à?”

- Không có, chỉ là đầu hơi nặng, em yên tâm, tôi vẫn nhận ra khuôn mặt em. – Trầm Hàn Sanh nghiêng đầu, đột nhiên muốn vui đùa.

- Tốt lắm. – Trịnh Duyệt Nhan tựa hồ thực vừa lòng với trạng thái của nàng, nháy nháy mắt: “Bởi vì em muốn nói với chị, tối hôm qua em nhắc đến chị trước mặt ba mẹ em.”

- Nhắc đến tôi? Nhắc đến tôi làm gì? – Trầm Hàn Sanh rất ngạc nhiên.

- Em nói với họ em thích chị.

- Há? – Trầm Hàn Sanh giật mình một cái, cơ hồ tỉnh lại từ cơn say, lấy tay chống giường, có chút cố sức ngồi dậy, trợn to mắt nhìn Trịnh Duyệt Nhan.

- Em chỉ nhắc đến chị, không có nói chị là nam hay nữ, chuyện này giữ lại sau này nói.

Nàng nói chuyện, giọng điệu và vẻ mặt đều rất tự nhiên, giống như nói đến việc thường ngày, Trầm Hàn Sanh nhìn nàng, lòng vẫn đang treo trên không trung.

- Hàn Sanh, chị khẩn trương à?

Trầm Hàn Sanh nuốt nước miếng, lập tức lắc đầu: “Không... Không có.”

- Thế có muốn em chia sẻ với chị một bí mật, cho chị thả lỏng một chút không? – Thanh âm Trịnh Duyệt Nhan nhu thuận lại ngọt ngào, nụ cười cũng quyến rũ cực kỳ.

- Bí mật... Bí mật gì? – Trong lòng Trần Hàn Sanh bỗng có cảm giác không ổn, lời nói trở nên lắp bắp kỳ lạ.

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Trong Lòng Người Đó Có Chị Sao?

Hô hấp ấm áp ướt áp nhẹ nhàng của Duyệt Nhan nhẹ nhàng phun vào cổ nàng, Trầm Hàn Sanh theo bản năng rút lại, sắc hồng trên mặt lập tức tràn đến tai, trở nên nóng như lửa, trái tim gần như nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Hàn Sanh, em thích chị, đây là lần thứ ba em nói phải không?

Nàng lại lui, Trịnh Duyệt Nhan lại tiến đến gần, mùi thơm đặc trưng của Trịnh Duyệt Nhan ngập tràn trong mũi nàng. Thân mình Trầm Hàn Sanh mềm xuống, trên trán toát ra không khỏi một tầng mồ hôi, hai tay nàng chống đỡ giường, có chút lao lực nói: “Duyệt Nhan, đừng như vậy.”

- Đừng thế nào? – Trịnh Duyệt Nhan đưa tay đùa bỡn với cổ áo nàng, trong thanh âm mang theo tiểu ý bướng bỉnh lại khiêu khích.

- Tôi... Tôi...

- Chẳng lẽ chị một chút cảm giác với em cũng không có? Hừm? – Trịnh Duyệt Nhan bên tai nàng thổ khí như lan.

* Thổ khí như lan: Hơi thở như hoa lan, miêu tả vẻ đẹp của hơi thở.

Thân mình Trầm Hàn Sanh cứng ngắc, máy móc nghiêng đầu, nhìn thấy khuôn mặt hoa đào của Trịnh Duyệt Nhan, sóng mắt lưu động như chứa đầy nước, bộ dáng kia quả thật có thể đem hồn phách người khác câu đi, nàng không khỏi liếm liếm đôi môi khô khốc, chậm rãi nói: “Duyệt Nhan, tôi đối với em...”

- Chẳng lẽ em không tốt?

- Không, em tốt lắm. – Trầm Hàn Sanh đưa tay lau mồ hôi trên trán, cuối cùng cũng hoàn thành được một câu.

- Như? – Bên trong vẻ nhu tình như nước của Trịnh Duyệt Nhan mang theo khí thế bức người, nhưng không làm cho người khác thấy phản cảm.

Trầm Hàn Sanh hít vào một hơi thật sâu, Trịnh Duyệt Nhan táo bạo liều lĩnh còn hơn cả nam nhân, từ sâu trong nàng tản mát xinh đẹp sức quyến rũ, đủ để cho người khác nghĩ đến những nhân vật cổ đại hồng nhan họa thủy hại nước hại dân, một cô gái như thế ít xuất hiện trong cuộc sống của mình, làm cho nàng không biết phải kháng cự thế nào. Nàng tựa hồ cảm thấy hai chữ “xinh đẹp” quá đơn giản để diễn tả Trịnh Duyệt Nhan, nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng thở dài: “Em rất sức quyến rũ, thật mê người...”

- Mê người sao?

- Tôi không phải thánh nhân. – Trầm Hàn Sanh cười khố.

- Cho nên... – Trịnh Duyệt Nhan đưa tay ôm lấy cổ nàng, khuôn mặt hai người chỉ cách nhau vài tấc, trong hơi thở tràn ngập hơi thở của đối phương, đôi môi Trịnh Duyệt Nhan hơi hơi mở ra, đôi môi tràn ngập hương thơm hoa tường vi, hiện lên màu hồng nhạt sáng bóng, khóe mắt mang sức sống, con ngươi gợn sóng thâm tình nhìn chăm chú Trầm Hàn Sanh, nỉ non nói: “Chị thích em sao?”

Dụ hoặc trí mạng trước mặt cộng với tác dụng của cồn trong thân thể, làm cho Trầm Hàn Sanh cảm giác được dòng máu trong người đang cuộn cuộn sôi sục, nàng muốn đẩy Duyệt Nhan ra, nhưng cánh tay lại không biết như thế nào lại cứng ngắc không nhấc lên được. Hô hấp của Trịnh Duyệt Nhan cũng bất giác trở nên dồn dập, nhưng nàng cũng không hoảng không vội, trong lúc nói chuyện, hữu ý vô ý nhẹ nhàng ma sát vào môi Trầm Hàn Sanh.

* Hữu ý vô ý: Vô tình một cách cố ý.

Loại tra tấn này khiến người khác muốn nổi điên, Trầm Hàn Sanh ngẩng đầu lên, né tránh môi nàng, lờ đi cảm giác mềm mại mịn màng ấy, áp chế suy nghĩ muốn hôn nàng.

Thời gian nặng nề trôi qua, nháy mắt ngắn ngủi như thế lại dài như hàng thế kỉ, Trịnh Duyệt Nhan chờ đến Trầm Hàn Sanh chủ động, nhưng nàng lại nhận được một thanh âm mang theo tia thở dài: “Duyệt Nhan, thực xin lỗi, trong lòng tôi đã có người khác...”

Sắc mặt Trịnh Duyệt Nhan bỗng nhiên cứng đờ, nhưng chỉ vài giây, cũng chỉ có vài giây, khóe môi nàng liền hiện lên một nụ cười khêu gợi, thanh âm trở nên bay bổng, như lông vũ bay giữa không trung: “Trong lòng người đó cũng có chị sao?”

Trong lòng người đó cũng có chị sao? Có chị sao?

Nhưng lời này như một mũi tên nhọn, chuẩn xác không trật đi đâu được bắn vào tâm Trầm Hàn Sanh, vết thương cũ chưa lành, khiến máu tươi đầm đìa chảy ra.

Tình cảnh đêm đó hiện lên trong đầu, biểu tình lạnh như băng của Diệp Tông Y tái hiện rõ ràng, cô nói cô yêu chồng mình, cô nói người nhà vĩnh viễn quan trọng nhất.

Đúng vậy, Tiểu Phương nói đúng, cô đã chọn quên đi nàng, chỉ vì cô lựa chọn người nhà, sau đó cô đã quên đi nàng, đã yêu chồng mình.

Lệ trong hốc mắt Trầm Hàn Sanh mãnh liệt tiến ra, ghen ngào nói: “Không có, trong lòng cậu ấy không có tôi.” Cho dù cô lại thích nàng, nhưng lại vẫn có thể vì Trịnh Duyệt Nhan mà đẩy nàng ra, dù là khi nào đi nữa, đối với cô, quan trọng nhất vẫn là người nhà. Cha mẹ cô, chồng cô, con gái cô, biểu muội cô... Tất cả đều là người nhà cô, nàng không có vị trí nào trong lòng cô.

Bi phần trong lòng Trầm Hàn Sanh trời dậy, cả người không khống chế được, ngồi khóc như một đứa trẻ, Trịnh Duyệt Nhan ngẩn ngơ, vô thức ôm lấy nàng, Trầm Hàn Sanh đem mặt chôn vào vai nàng, thì thào nói: “Không có, không còn nữa, vài năm trước đã không còn nữa...”

Trịnh Duyệt Nhan nhẹ nhàng vỗ về bả vai nàng, nhẹ giọng kêu: “Hàn Sanh, Hàn Sanh...”

- Duyệt Nhan, tôi mệt chết đi, mệt chết đi mệt chết đi...

Trầm Hàn Sanh bỗng nhiên có cảm giác lao lực quá mức.

Năm đó, cô gái định mệnh của nàng bỗng nhiên biến mất, mà nàng không có đủ sức mạnh để đi khắp thế giới tìm lại, nhưng nàng cũng chưa bao giờ bất lực như vậy, bởi vì khi ấy, trong lòng nàng có niềm tin, nàng tin tưởng mình sẽ tìm được cô, nàng tin tưởng dù cô có như thế nào đi nữa, trái tim các cô vẫn hướng về nhau.

Rồi năm đó, nàng tìm được cô, mà bên cạnh cô còn có chồng cô, trong lòng còn ôm một đứa nhỏ, một nhà ba người tựa sát vào nhau, nở nụ cười ấm áp như gió xuân, nàng cũng không thống khổ như giờ phút này. Bởi vì nàng tin tưởng, cô chỉ là mất trí nhớ, là tai nạn giao thông làm cô mất trí nhớ.

Nhưng hiện tại, nàng đã thật sự tin, cô chính là đã buông bỏ nàng.

Nhiều năm tìm kiếm như vậy, nhiều năm tương tư như vậy, nhiều năm dày vò như vậy, tất cả đều đã không còn ý nghĩa gì. Mỗi đêm lạnh lẽo rơi nước mắt nhớ kỹ tên cô, tất cả đều trào phúng như vậy.

Hồi tưởng đến lần đầu rơi vào bể tình, vào buổi tối nọ, cô đều nằm trong vòng tay của nàng, cô chợt nhớ đến một bộ phim thần tượng, bỗng nhiên nảy lên một ý nghĩ, nũng nịu hỏi nàng: “Sanh, nếu một ngày nào đó, tớ mất

trí nhớ cũng giống như nữ nhân vật chính, không còn nhớ cậu nữa, còn ở một nơi khác, thế làm sao bây giờ?”

Nàng nhíu mày: “Sao lại thế? Chuyện bi thảm như vậy sao có thể xảy ra với chúng ta được!”

- Nếu như vậy, cậu sẽ làm thế nào? – Diệp Tòng Y mím môi, ánh mắt lại mang theo tia chờ mong.

- Tớ sẽ tìm cậu, cố gắng giúp cậu khôi phục trí nhớ.

- Nếu tớ không thể nhớ lại thì sao? Còn giống như trong phim, ở bên cạnh người khác thì sao?

Trầm Hàn Sanh khó xử, nghĩ nghĩ nói: “Tớ sẽ đến thành phố cậu ở, thỉnh thoảng vụng trộm nhìn cậu, cứ như vậy, mãi cho đến khi cậu già.”

Diệp Tòng Y không vui: “Cậu cam tâm như thế? Cậu nguyện ý để tớ thuộc về người khác?”

- Tớ không cam lòng, chắc chắn tớ sẽ rất thống khổ. Nhưng nếu cậu không thể khôi phục trí nhớ, lại cùng người khác thật sự hạnh phúc, tớ có thể làm gì bây giờ?

Diệp Tòng Y ngồi dậy, nghiêm túc nhìn nàng: “Hàn Sanh, cậu phải đoạt lại tớ, biết không? Cậu là người tớ yêu nhất, cho dù có xảy ra chuyện như vậy, cậu cũng có bản lĩnh để khiến tớ lần thứ hai yêu cậu, cậu phải tin tưởng chính mình.”

Nói xong, cô cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên má nàng, sau đó rúc vào lòng nàng, nhíu mi nói: “Đồ ngốc, đây mới là đáp án tớ muốn nghe. Dù có xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng không được buông bỏ nhau, nếu bởi vì một yếu tố bất ngờ, khiến cho một trong hai chúng ta bị lạc, người còn lại, có trách nhiệm phải tìm người mình yêu trở về.”

- Tổ thật ngốc, đáp án như thế cũng không nghĩ tới. – Trầm Hàn Sanh vỗ vỗ đầu.

- Sanh, dù cho bất kỳ thời điểm nào, tổ cũng không muốn rời xa cậu. – Thanh âm của cô bỗng nhiên có chút sầu lo.

- Ủ. – Nàng ôm cô, hôn nhẹ lên trán cô, ôn nhu an ủi: “Chúng ta sẽ không rời xa nhau.”

Giờ đây, tất cả chúng như một lời tiên tri. Tuy nhiên, thực tế lại có quá nhiều thứ ngăn cản, nàng không có lòng tin cướp cô trở về, nàng rốt cuộc cũng không tìm người mình yêu trở về.

Trầm Hàn Sanh cực kỳ bi ai, giờ khắc này hận không thể làm cho tất cả những người trên thế gian biến mất, chỉ còn mình mình, Trịnh Duyệt Nhan nhìn nàng, trong lòng cũng có ít nhiều một tia ghen tị, nhưng đau lòng lại càng nhiều hơn, nàng nhấp mí mắt, bỗng nhẹ giọng nói: “Hàn Sanh, chị quá cố chấp, sống rất vất vả.”

Tiếng khóc của Trầm Hàn Sanh dừng lại một hồi, chậm rãi rời khỏi bả vai nàng, kinh ngạc nhìn nàng, Hàn Sanh phát tiết một hồi, tựa hồ mới phát hiện ra mình luống cuống, nghẹn ngào nói: “Chuyện này... Thực xin lỗi...”

- Hàn Sanh, cuộc sống con người ngắn lắm, học cách quên đi, học cách bắt đầu lại, cần gì phải tự giày vò mình trong một chiếc hộp chật hẹp? – Trịnh Duyệt Nhan đưa tay vỗ về khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, con người trong suốt không chớp nhìn nàng: “Chị như vậy, khiến em đau lòng.”

- Cuộc sống của chị không cần thế này, chị cũng không cần cứ thống khổ như vậy. – Trịnh Duyệt Nhan xít lại gần nàng, nhẹ nhàng hôn nàng, ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt nàng, khẽ nói: “Em có thể giúp chị quên người đó.”

Trên mặt truyền đến cảm giác trơn bóng, đầu Trầm Hàn Sanh bưng bưng nhức lên, ngơ ngác nhìn nàng, trong ánh mắt tràn ngập mộng lung không biết làm sao, Trịnh Duyệt Nhan lại thì thầm bên tai nàng: “Hàn Sanh, em có thể cho chị hạnh phúc.” Trong lòng Trầm Hàn Sanh lập tức nổi lên đủ loại tư vị, giữa bi thương lại nhận được hành động ôn nhu, đau đớn dần dần phai nhạt, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, một thanh âm nhỏ giọng vang lên bên tai: “Cô nên buông bỏ cậu ấy, cô nên có cuộc sống mới, cậu ấy đã sớm buông bỏ cô.” Một thanh âm khác lại nói: “Không, cô không thể làm vậy, người cô yêu là Tòng Y.”

Khi tâm trí đang giao chiến, một đầu lưỡi ôn nhuận linh hoạt khiêu mở hàm răng nàng, chui vào trong khoang miệng nàng, tiêu diệt tia lý trí cuối cùng. Trầm Hàn Sanh nhớ đến lời Diệp Tòng Y nói đêm đó, ‘Hi vọng cậu đối xử tốt với Duyệt Nhan’, trong lòng nổi một cỗ lửa giận, đột nhiên đưa tay gắt gao ôm Trịnh Duyệt Nhan, một trận ý nghĩ muốn trả thù hoàn toàn bao phủ toàn bộ tâm trí nàng. Các nàng kịch liệt hôn môi, trong miệng toàn hỗn hợp mùi rượu và nước mắt mặn đắng, nhưng loại tư vị kỳ dị này tựa hồ lại càng châm thêm vào dục vọng của nhau, thân thể hai người dây dưa, rồi nháy mắt ngã vào giường lớn.

- Cái gì? Ba mẹ chiều nay bay đến đây? Sao lại đột nhiên vậy? Sao anh không nói cho em nghe? – Diệp Tòng Y đứng trước cửa sổ trong văn phòng, tay cầm điện thoại, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại.

- Họ quyết định đột xuất mà, anh cũng mới biết trước lúc ba mẹ lên máy bay thôi. – Tào Vân Tuấn nghe ra thanh âm của cô có hơi tức giận, bời cười nói.

Diệp Tòng Y cũng không biết mình sao lại thế này, cư nhiên lại bị tin này làm tức giận, sau một lát, nghi hoặc hỏi: “Anh có biết sao ba mẹ đột nhiên đến đây không?”

- Không biết nữa, chắc là mẹ nhớ dì, hai chị em cũng lâu lắm rồi không gặp.

Diệp Tòng Y rõ ràng không tin: “Lần trước anh nói cho mẹ biết chúng ta cãi nhau? Lần này hẳn là đến vì chuyện này?”

Tào Vân Tuấn có chút chột dạ, biện giải: “Lần trước anh cũng chưa nói gì cả, mẹ vốn rất thận trọng, về chuyện của chúng ta anh chưa nói gì cả.”

Diệp Tòng Y cực lực nhịn xuống cơn muộn phiền trong lòng, ngón tay nhẹ nhàng xoa hai bên huyệt thái dương: “Mấy giờ bay? Dì đã biết rồi à?”

- Đã biết, dì vui vẻ vô cùng, muốn lái xe đi đón, mà anh nói để anh đi được rồi.

- Hiện tại anh có thời gian sao?

- Có thời gian, tính chất công việc của anh khác bọn em. – Tào Vân Tuấn cười nói: “Hơn nữa đi đón nhạc phụ nhạc mẫu, cho dù có chuyện quan trọng cũng phải trì hoãn thôi đúng không? Nếu không vợ trách thì làm sao bây giờ?”

Diệp Tòng Y vô tâm nói tiếp, gật đầu: “Được, vậy anh chờ đi đón họ đi.”

- Ủm, vợ yêu, em nên về sớm một chút.

- Buổi tối về nhà mình ăn cơm sao?

- Vốn là ba mẹ nói trực tiếp qua bên chúng ta, nhưng dì nhất định không đồng ý, cho nên có thể sẽ ở nhà dì hoặc khách sạn, đến lúc đó anh gọi cho em.

Chương 41: Chị Vĩnh Viễn Sẽ Không Mất Đi Em

Đã bao nhiêu lâu không ngủ ngon như vậy? Trầm Hàn Sanh cũng không nhớ rõ nữa. Trong trí nhớ, nào là những đêm trằn trọc khó ngủ, nào là những đêm bệnh viện gọi điện thoại, nào là những đêm rơi lệ bưng bình trong mơ, những đêm có thể ngủ yên đếm trên đầu ngón tay.

Khi thức dậy, thân thể lười biếng, vô cùng khoan khoái, nhưng trong lòng lại dâng lên mặc cảm tội lỗi. Không thể gọi là hối hận, chỉ có cảm giác tội lỗi, không chỉ đối với Diệp Tòng Y của ngày trước, mà nay còn có Trịnh Duyệt Nhan, thân thể nàng an ủi Trầm Hàn Sanh khi thống khổ.

Hết thả đều truy lạc, thực đáng xấu hổ, nhưng rất khoái lạc, không thể phủ nhận được sự vui sướng này. Chỉ là lúc này, tâm tình nàng lại trở nên phức tạp cực độ.

Trịnh Duyệt Nhan nằm bên cạnh nàng, ngủ thực an tường. Thân thể quang lõa của hai người dán vào nhau, sự ấm áp kéo người ta về với thực tế. Nghiêng đầu, trước mắt là bộ đồ ngủ hình hoa thu hải đường.

Trịnh Duyệt Nhan hé ra khuôn mặt cực mỹ, ngũ quan như được mài giũa vô cùng tinh tế, mái tóc uốn dài rải rác rơi trên gối, mềm mại như phấn ngọc, làm người ta muốn vuốt ve, nàng lại có mị thái trời xinh, khác với khí chất tươi mát thoát tục của Diệp Tòng Y, tuy không làm điên đảo chúng sinh, nhưng cũng đủ rung động lòng người, quan sát ở khoảng cách gần thế này mới hoàn toàn cảm nhận được.

Lúc này bởi vì nàng đang ngủ say, khuôn mặt so với bình thường có phần hồn nhiên vô hại hơn. Trầm Hàn Sanh lặng lẽ nhìn chăm chú vào

nàng, trong miệng bất giác phát ra một tiếng thở dài cực nhẹ.

- Mới sáng sớm đã than thở cái gì?

Một thanh âm ngọt ngào vang lên bên tai, Trịnh Duyệt Nhan duỗi thân người, khóe miệng chứa nụ cười yêu kiều nhẹ nhàng, đôi mắt xinh đẹp như bảo thạch sáng chói lưu chuyển, đón nhận ánh mắt phức tạp của Trần Hàn Sanh.

- Không... Không có gì. – Không biết là do sợ nàng phát hiện ra tâm tình, hay bởi vì giữa những động tác của nàng, khiến cho chân rơi xuống dưới, lộ ra một bộ ngực sữa tuyết trắng, làm Trần Hàn Sanh không dám nhìn gần, vẻ mặt nàng bỗng nhiên trở nên có chút xấu hổ, khuôn mặt tái nhợt nổi lên một tầng đỏ ửng.

Một đêm, chỉ qua một đêm, quan hệ của hai người đã biến hóa nghiêng trời lệch đất, thân thể hòa quyện, làm cho trái tim cũng đến gần hơn vài phần, chỉ là tiến triển quá nhanh, dễ làm người ta mất tự nhiên.

Trịnh Duyệt Nhan nhìn bộ dạng của nàng, ý cười trong mắt càng đậm: “Chị ban ngày và ban đêm như hai người khác nhau, chị không phải bị tâm thần phân liệt chứ?”

Trần Hàn Sanh hiểu ý nàng, trong lòng cảm thấy khó chịu, muốn nói gì đó nhưng lại nhin xuống.

Trịnh Duyệt Nhan nhẹ nhàng xoay người một cái, đặt mình trên thân thể nàng, Trần Hàn Sanh tự nhiên như vậy vươn tay ôm lấy người nàng, Trịnh Duyệt Nhan mỉm cười, sau đó nhìn đôi mắt sừng đỏ của nàng do tối qua khóc đến sừng đỏ, đưa tay chạm vào, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên, sau đó ôn nhu nói: “Hàn Sanh, chúng ta hiện tại có quan hệ thể xác phải không?”

- Ừ.

- Vậy... Chị có gì muốn nói với em không?

Trầm Hàn Sanh nhấp mí mắt, như hạ quyết định lớn, nghiêm túc nói: “Duyệt Nhan, chúng ta... Chúng ta bên nhau nhé?”

Trịnh Duyệt Nhan ngạc nhiên, sau đó phì cười: “Ở thời đại này, chị đúng là sinh vật lạ.”

Trầm Hàn Sanh kinh ngạc nhìn nàng: “Em... Tôi...”

- Em cái gì tôi cái gì, ý của chị là muốn em làm bạn gái chị đúng không?
– Trịnh Duyệt Nhan xoa mặt nàng, thanh âm nháy mắt trở nên ngọt ngào.

Trầm Hàn Sanh lập tức gật đầu: “Ừ.”

- Được, em đồng ý. – Trịnh Duyệt Nhan cố tình suy nghĩ một hồi mới trả lời, sau đó cau mày: “Nhưng có ai đối với bạn gái mình như vậy?”

- Há?

- Chị ôm cơ thể bạn gái, không hề có phản ứng gì sao?

Thế này Trầm Hàn Sanh mới như vừa tỉnh từ trong mộng, vuốt ve tấm lưng bóng loáng như ngọc của nàng, chậm rãi nói: “Tôi chỉ là...”

- Không cần giải thích, em hiểu cả.

Trịnh Duyệt Nhan nhẹ nhàng cười, vươn chiếc lưỡi mềm mại liếm cánh môi nàng, Trầm Hàn Sanh nhẹn không được ngẩng đầu lên, muốn bắt lấy chiếc lưỡi bướng bỉnh của nàng, Trịnh Duyệt Nhan lại lùi đi, đùa như thế vài lần, mắt thấy Trầm Hàn Sanh nóng lên, nàng chủ động tước vũ khí đầu hàng, đem đầu lưỡi thơm ngát đưa vào trong miệng Trầm Hàn Sanh, kế tiếp là một nụ hôn dài nóng bỏng triền miên.

Trịnh Duyệt Nhan hơi hơi nâng thân mình lên, mái tóc phân tán trước ngực Trần Hàn Sanh, hai tay ôm lấy hai bên má nàng, nhiệt tình hôn trả, trong cổ họng nàng bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ, khiến Trần Hàn Sanh vô cùng khó chịu, tay bất giác hướng đến bộ ngực sữa của nàng, khẽ xoa, chậm rãi vân vê.

- Ưm... – Trịnh Duyệt Nhan dục vọng sôi sục, nói nhỏ bên tai nàng: “Hàn Sanh, khi nào chúng ta rời giường?”

- Tùy em.

đọc t ruyện với

- Tùy em? A... – Nụ cười của Trịnh Duyệt Nhan vừa tràn ra, thì lại không nhận được phát ra một tiếng rên rỉ thật dài.

- Ừ.

- Được, em muốn chị cả ngày ở trên giường với em. – Trịnh Duyệt Nhan ghé vào vai nàng, ha ha cười nói.

Cuối cùng cũng không thể cả ngày, ở trên giường lưu luyến triền miên hơn hai giờ, không chịu nổi bụng đói, hai người rời giường, tự đi đến phòng tắm tắm rửa, khi mặc áo choàng tắm màu trắng bước ra, cũng đã có người đưa thức ăn đến.

Trong phòng ăn tràn ngập hương vị cà phê, Trần Hàn Sanh hít một hơi thật sâu, định thần nhìn lại, trên bàn ăn bày đầy bữa sáng lâm lang mẫn mẫn, thịt xông khói chiên trứng, bánh việt quất nướng, bánh mì, sữa chua, cùng nhiều loại trái cây tươi, rau quả, salad tươi ngon.

* Lâm lang mẫn mẫn: Mô tả nhiều thứ tốt đẹp.

Trầm Hàn Sanh đã quá đói bụng rồi, cũng không khách khí, ngồi xuống liền cầm bánh mì lên cắn một cái, chậm rãi hít thở, liền thông thả ung dung ăn thịt xông khói chiên trứng, Trịnh Duyệt Nhan lơ đãng, ăn cái bánh nướng, uống vài ngụm cà phê, rồi hai tay giao nhau, mỉm cười nhìn nàng ăn.

- Chị ở trên giường, nhả nhận thua xa bình thường.

Câu nói đột ngột của nàng, khiến Trầm Hàn Sanh đang uống nước trái cây thì ho sặc sụa, đẩy ly nước trái cây qua một bên, đến mức khuôn mặt đều đỏ bừng. Trịnh Duyệt Nhan thấy thế, lập tức đưa tay qua, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng: “Sao thế? Mới một câu đã kích động vậy sao, uống nước y như con nít.”

Trầm Hàn Sanh khoát tay, ý bảo không sao cả, mãi cho đến khi ho xong một trận kịch liệt, mới chậm rãi hít thở lại, bất đắc dĩ nhìn Trịnh Duyệt Nhan: “Em thật là...”

- Chẳng lẽ em nói sai? – Trịnh Duyệt Nhan cười như không cười nhìn nàng.

Trầm Hàn Sanh quả thực không biết phải trả lời nàng thế nào, lắc lắc đầu, cúi đầu tiếp tục ăn.

- Cơ mà em thích chị như vậy. – Trịnh Duyệt Nhan tay chống cằm nói: “Cấm dục lâu rồi à?”

Trầm Hàn Sanh thờ dãi, ngẩng đầu lên: “Em cơ bản là không cho tôi ăn sáng.”

- Hàn Sanh.

- Hửm?

- Chị nói em là bạn gái chị.

Trầm Hàn Sanh nắm cái nĩa trong tay, kỳ quái nhìn nàng: “Đúng vậy, sao lại nhắc đến chuyện này, tôi là nói nghiêm túc.”

Trịnh Duyệt Nhan nhú mày: “Về sau chỉ được có em thôi, biết không? Không được lại thích nam nhân hay nữ nhân nào khác.”

Trầm Hàn Sanh thấy buồn cười: “Đương nhiên sẽ không.”

- Cũng không cho nghĩ đến người khác. – Ánh mắt Trịnh Duyệt Nhan dừng trên người nàng, từ miệng nhẹ nhàng phun ra vài chữ: “Bao gồm cả người trước kia.”

Trầm Hàn Sanh cắn cắn môi, thấp giọng nói: “Tôi sẽ cố.” Trịnh Duyệt Nhan còn chưa kịp nói tiếp, nàng đã bồi thêm một câu: “Tôi sẽ không làm chuyện có lỗi với em, nhưng mà...”

Trịnh Duyệt Nhan tựa hồ biết nàng muốn nói cái gì, mỉm cười đánh gãy lời nàng: “Em cũng giống vậy.”

- Ủm, vậy em còn điều gì muốn dặn dò sao? – Trầm Hàn Sanh đối với câu trả lời của nàng rất vừa lòng, giọng điệu cũng trở nên thoải mái.

- Sau này phải nghe lời em nói.

- Được.

Trịnh Duyệt Nhan hạ lệnh nói: “Tốt lắm, thế ăn xong, em muốn chị ôm em, ngủ một giấc thật ngon.”

Cả ngày hôm nay, đối với Trịnh Duyệt Nhan mà nói, đúng là một ngày hạnh phúc không thể nghi ngờ được. Trầm Hàn Sanh như thay đổi thành người khác, cẩn thận che chở nàng, ôn nhu vô cùng. Duyệt Nhan cũng biết rõ, nàng đối với mình như vậy không phải bởi vì yêu, thậm chí cũng chẳng

có bao nhiêu thích, chỉ vì nàng rất nghiêm túc lại rất lương thiện, trong cái tâm lương thiện của nàng tồn tại tia ánh sáng với Duyệt Nhan.

Tuy nhiên, không gì hạnh phúc bằng tình cảm của mình được đáp lại, hưởng chi, đối với tương lai nàng tràn ngập niềm tin.

Trải qua chuyện tối qua, hôm nay lại chơi đùa vài lần, khiến hai người vô cùng mệt mỏi, các nàng nằm trên giường, lại vẫn nhìn không được không ngừng hôn môi, âu yếm, thỉnh thoảng cười nói chuyện phiếm, Trịnh Duyệt Nhan thực thích cảm giác như vậy, cũng không qua bao lâu, hai người sa vào ngủ thật say giữa ôn nhu.

Khi thức dậy đã là buổi chiều, trong phòng là một mảng tối đen, cũng không có ai bật đèn. Trầm Hàn Sanh ôm lấy Trịnh Duyệt Nhan từ phía sau, tay khoát lên chiếc bụng trơn nhẵn của nàng, quấn quít với tay nàng.

Khóe miệng Trịnh Duyệt Nhan nổi lên một tia cười thỏa mãn, như thở dài nói: “Thật không dám tin tưởng, chúng ta bây giờ lại đang yêu.”

Trầm Hàn Sanh cố gắng đem bóng dáng Diệp Tông Y bỏ ra khỏi đầu, thì thào nói: “Tôi cũng không nghĩ tới.”

Trịnh Duyệt Nhan khép nửa đôi mắt, nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay nàng, tận hưởng quãng thời gian yên tĩnh ấm áp của hai người.

- Duyệt Nhan.

- Vâng?

- Tại sao em lại thích tôi?

- Lúc đầu vì bộ dạng của chị đẹp, còn bởi vì chị không quan tâm người ta, cho nên thấy hứng thú. – Trịnh Duyệt Nhan nghĩ nghĩ, híp mắt nói: “Sau là bởi vì cảm thấy chị đặc biệt.”

- Đặc biệt thế nào?

- Cái nào cũng đặc biệt, nhất là ở trong thế giới của em. Tóm lại là ở cùng chị, làm cho em cảm thấy yên tâm. – Trịnh Duyệt Nhan nói đến đây, quay đầu lại, nhẹ nhàng hôn lên má nàng: “Vậy còn chị?”

- Tôi làm sao?

- Ấn tượng ban đầu của chị với em thế nào?

- Lúc đầu tôi cũng không thích em, còn thấy em là loại tiểu thư nhiều tiền lắm của, bốc đồng vênh váo. – Nói xong câu này, Trần Hàn Sanh bỗng có điểm hối hận mình mau miệng, nếu Trịnh Duyệt Nhan hỏi tại sao sau đó lại thay đổi thái độ? Chẳng lẽ mình trả lời vì biết nàng là biểu muội của Tòng Y sao? Trong lòng nàng không yên, không tự chủ được dừng câu chuyện lại, nhưng qua thật lâu cũng không thấy Trịnh Duyệt Nhan lên tiếng, Hàn Sanh đoán là chắc nàng hơi tức giận, lại tiếp tục nói: “Nhưng sau đó tiếp xúc nhiều hơn, cảm thấy con người em không tệ, hơn nữa còn có rất nhiều điều khiến người khác không có cách nào từ chối yêu cầu của em, em giống như trời sinh ra đã có bản lĩnh này.”

Trịnh Duyệt Nhan vẫn trầm mặc.

Trần Hàn Sanh xác định là nàng tức giận, nâng cằm nàng, dịu dàng hôn lên đôi môi nàng, Trịnh Duyệt Nhan rốt cuộc cũng có chút phản ứng, ôm lấy đầu nàng, khẽ mở hàm răng, cùng Hàn Sanh đầu lưỡi dây dưa cùng một chỗ, hai người hôn lưu luyến triền miên, khó chia lìa, qua một hồi lâu mới có thể buông ra được, Trần Hàn Sanh thở dốc nhẹ giọng gọi: “Duyệt Nhan.”

- Gọi em là Nhan Nhan.

- Hửm?

- Trịnh Duyệt Nhan đem mặt chôn nơi cổ nàng, khẽ nói: “Mẹ em vẫn gọi em là Nhan Nhan, chị cũng có thể gọi như vậy, chị cũng là người thân thiết với em.”

Yết hầu Trầm Hàn Sanh bỗng nhiên tắc nghẽn, qua một hồi lâu, mới nhẹ nhàng kêu: “Nhan Nhan.”

- Gọi lần nữa.

- Nhan Nhan, Nhan Nhan, Nhan Nhan...

Trầm Hàn Sanh liên tục gọi vài tiếng, hai người không tự chủ được ôm chặt thân thể đối phương, như muốn hòa thành một.

- Hàn Sanh, em yêu chị. – Trịnh Duyệt Nhan thì thảo nói.

- Tôi... Tôi rất quý em.

Thân thể Trịnh Duyệt Nhan rõ ràng cứng đờ, nàng cắn môi, qua một hồi lâu mới nói: “Hàn Sanh, như vậy... Không đủ.”

- Tôi sẽ bắt đầu cuộc sống mới với em. – Thanh âm Trầm Hàn Sanh run run, tựa hồ tràn ngập đau đớn: “Cho tôi thời gian, tôi sẽ... Yêu em.”

- Vâng. – Trịnh Duyệt Nhan nhẹ nhàng lên tiếng, hôn cổ nàng như an ủi, không lên tiếng nữa, Trầm Hàn Sanh chậm rãi khôi phục bình tĩnh, nàng vươn tay, vuốt mái tóc dài mềm mại của nàng một cái, nhắm chặt hai mắt lại.

Im lặng bao trùm căn phòng, im lặng khiến người ta như sa vào ôn nhu không tiếng động, ngọt ngào ngủ, nhưng chiếc di động đặt ở đầu giường của Trịnh Duyệt Nhan lại đột ngột vang lên.

- Hừ, bởi vậy mới nói chuông điện thoại thật đáng ghét. – Ngờ ngợ Trịnh Duyệt Nhan trở nên không thoải mái, nhưng vẫn không nhúc nhích người

chút nào.

Trầm Hàn Sanh cười: “Tiếp đi, nói không chừng là chuyện quan trọng gì đó.” Thay nàng cầm lấy điện thoại đưa cho nàng, Trịnh Duyệt Nhan không tình nguyện nhìn một cái: “Là mẹ em.”

- Cần tôi tránh đi không? – Trầm Hàn Sanh cười.

- Thần kinh à? – Trịnh Duyệt Nhan lên tiếng, rồi lại dựa sát vào lòng nàng, tiếp điện thoại: “Mẹ, có chuyện gì ạ? Hả? Con không về không được sao, ngày mai đến đây mời bọn họ cũng như nhau thôi mà... Được rồi, được rồi, con về, con về là được rồi, vâng, cứ như thế đi, con cúp máy, chào mẹ.”

Ít ỏi nói vài câu, nàng treo điện thoại, để ĐTDĐ qua một bên: “Thật đáng ghét, em nghĩ hôm nay muốn ở bên cạnh chị, lại cố tình có việc này.”

- Làm sao vậy?

- Bác trai bác gái nhà em đến đây, đến thăm mẹ em với biểu tử, mẹ em nói tối nhất định phải về bồi họ ăn cơm.

Chương 42: Bí Mật Giữa Nữ Nhân

- Sao lại đột nhiên nói những lời này? – Trầm Hàn Sanh khẽ động khóe miệng một chút, nụ cười có chút miễn cưỡng.

Trịnh Duyệt Nhan nhún vai: “Em cũng không biết, chắc bởi vì nói đến người lớn trong nhà. – Tay nàng chơi đùa với những lọn tóc đen của Trầm Hàn Sanh, hơi nghiêng đầu: “Chị không thích nghe sao?”

- Đương nhiên là thích.

Câu trả lời làm người ta vừa lòng, chỉ là có vẻ như thiếu một chút cảm xúc, biểu tình của Trịnh Duyệt Nhan hơi ngưng đọng, trầm mặc xuống, may mà lúc này căn phòng đang chìm trong bóng tối, các nàng không thấy rõ biểu tình của đối phương, chỉ có thể cảm nhận được hô hấp của cả hai gần trong gang tấc.

Im lặng như vậy làm Trầm Hàn Sanh có chút bất an, nàng đưa tay ôm Trịnh Duyệt Nhan, ôn nhu nói: “Tối cứ bồi người nhà ăn cơm thật tốt được không? Thời gian sau này của chúng ta còn rất dài, không phải chỉ nhất thời.”

- Nói như vậy thật làm người ta kiên định. – Khóe miệng Trịnh Duyệt Nhan một lần nữa hiện lên một tia mỉm cười ngọt ngào, nằm trong lòng nàng thì thào nói.

- Bộ dạng này của em, y như là cô gái lần đầu tiên yêu. – Tâm Trầm Hàn Sanh bỗng nhiên trở nên mềm mại.

- Ừm hừm, chỉ trước mặt chị thôi. – Trịnh Duyệt Nhan nhắm mắt lại, nỉ non nói.

Trầm Hàn Sanh vỗ về hai má trơn bóng của nàng: “Đi tắm rửa một cái không?”

- Không cần, em muốn lưu lại trên người hương vị của chị. – Trịnh Duyệt Nhan nhẹ nhàng thổi khí ở hai bên tai nàng, thanh âm vô cùng ái muội, gợi cảm.

- Em lại bắt đầu quyến rũ người ta à? – Trầm Hàn Sanh ngẩng đầu lên, hơi thở có chút hỗn loạn.

Trịnh Duyệt Nhan cười khanh khách: “Chỉ là quyến rũ thôi, không có ý khác, em mệt mỏi, ưm.” Đưa hai tay đến bàn điều khiển rèm cửa gần giường ngủ, tấm màn lập tức mở ra, ánh nắng mặt trời tức thì tràn vào, cả phòng sáng ngời. Trầm Hàn Sanh liền híp mắt, nháy mắt lui vào ổ chăn, miệng Trịnh Duyệt Nhan phát ra một tiếng cười thanh thúy, vươn tay vỗ vỗ nàng: “Rời giường!”

Ra khỏi đại sảnh siêu lỏng lẻo của Tử Duyệt, Trịnh Duyệt Nhan nghiêng đầu hỏi Trầm Hàn Sanh: “Chị thật sự muốn về nhà mình? Chị cũng có thể ở đây mà, đêm em về đây với chị, sáng mai chị trực tiếp từ đây đi bệnh viện cũng được.

- Không được, đêm nay em bồi người nhà thật tốt đi.

- Vậy em đưa chị về nhà trước.

Trầm Hàn Sanh lắc lắc đầu: “Tôi ngồi taxi được rồi.”

- Vậy... - Trịnh Duyệt Nhan xoay người lại, con người ôn nhu: “Chị sẽ nhớ em chứ?”

- Ừ.

- Ừ là cái gì?

- Trầm Hàn Sanh nhìn nhìn người qua lại xung quanh, bất đắc dĩ thấp giọng nói: “Sẽ nhớ.”

Trong lúc nói chuyện, người của bãi xe đã đưa xe của Trịnh Duyệt Nhan đến, về mặt Trịnh Duyệt Nhan hài lòng, thay Trầm Hàn Sanh sửa sang lại áo: “Em đi trước.”

- Được.

Thế rồi Trịnh Duyệt Nhan mới ngồi vào xe, từ cửa kính xe vẫy tay cười chào Trầm Hàn Sanh, thế rồi mới khởi động xe.

Vợ chồng Trịnh Thái tiếp đãi vợ chồng Vương Viễn Trân bữa tiệc chào đón tại một khách sạn xa xỉ nổi tiếng ở thành phố. Trịnh Duyệt Nhan vừa tiến vào phòng, đã phát giác ra trừ mình, mọi người đều đã đến đông đủ, ngay cả Tào Ấu Tuyết cũng đều có, vừa nhìn thấy nàng còn có chút hưng phấn, giãy giụa trong lòng Diệp Tông Y: “Dì nhỏ, dì nhỏ!”

Trịnh Duyệt Nhan vội vàng đi về phía trước, ngọt ngào chào Vương Viễn Trân và Diệp Khai Tường một tiếng: “Dì, dượng.”

- Chà, Nhan Nhan. – Vương Viễn Trân lập tức đứng dậy, giữ chặt tay nàng: “Nào, ngồi bên cạnh dì.” – Về mặt mỉm cười thân thiết, cẩn thận đánh giá nàng: “Lâu như vậy không gặp, dì nhớ muốn chết.”

Diệp Khai Tường vui tươi hơn hớn nói: “Đúng vậy, lần cuối cùng gặp đã là một năm trước rồi...”

- Dì dượng vẫn như trước, không có gì thay đổi. – Trịnh Duyệt Nhan nghe lời ngồi xuống bên người bà, lại mỉm cười với Tào Vân Tuấn và Diệp

Tòng Y: “Tỷ tỷ, tỷ phụ.” Hai tay duỗi ra: “Nào, Tuyết nhi lại chỗ dì nhỏ nào.” Vừa nãy Tào Ấu Tuyết kêu nàng một tiếng không được đáp lại, chỉ thấy thật ủy khuất, lúc này vẫn mong nàng gọi một tiếng, thế liền vươn hai bàn tay nhỏ bé trắng nõn mập mạp về phía nàng, Trịnh Duyệt Nhan tiếp nhận nàng, cho cô bé ngồi trên chân mình.

- Duyệt Nhan, mẹ vừa mới nhắc tới em. – Tào Vân Tuấn thoát nhìn tâm tình vô cùng khoái trá, vẻ mặt Diệp Tòng Y có điểm hoảng hốt, chỉ nhẹ nhàng gật đầu với nàng.

Trịnh Thái nhìn Trịnh Duyệt Nhan, thần sắc có điểm bất mãn: “Đã gọi điện thoại cho con sớm như vậy, thế mà mãi giờ này mới đến, làm cho cả nhà đợi con, coi xem được không?”

Trịnh Duyệt Nhan nhớ tới trước khi rời giường ra khỏi phòng dây đưa cùng Trầm Hàn Sanh, trong lòng ngọt ngào, đối với lời trách cứ của Trịnh Thái một chút cũng không để trong lòng, đưa ta dịu dàng vỗ về đầu Tào Ấu Tuyết, băng quơ nhẹ nhàng nói: “Bồi một người bạn, trì hoãn một chút thời gian.”

- Bạn nào mà quan trọng như vậy? – Trịnh Thái nghĩ nghĩ, nhú mày nói: “Không phải là bác sĩ hôm bữa con nói đến chứ?”

Trịnh Duyệt Nhan không lên tiếng, xem như thừa nhận, Diệp Tòng Y nhìn biểu tình của nàng, trong lòng đột nhiên khó chịu, lập tức đem ánh mắt thu hồi, nhìn thẳng mặt bàn phía trước. Khẩu khí Trịnh Thái rõ ràng trở nên hờn giận: “Ba nói với con rồi, nếu thật sự là yêu, mang cậu ta về cho ba mẹ xem, nếu ba không hài lòng, con sớm chia tay đi!”

Bà Trịnh nghe xong những lời này, nghiêng đầu liếc mắt nhìn một cái: “Lão Trịnh, ông nói gì vậy? Bá đạo vậy à?”

Trịnh Duyệt Nhan nói: “Ba vẫn luôn đối xử với người khác như xã hội phong kiến, con cũng quen rồi.”

Trịnh Thái hừ một tiếng: “Ba cho là con tài giỏi rồi, thế nên con thấy mình đủ để nhìn nhận người khác sao? Cái khác ba không thêm quản, nhưng trong chuyện hôn nhân, ba không thể không quản.”

Trịnh Duyệt Nhan nhở giọng thì thầm: “Không thêm quản? Ba có cái gì không quản con?”

- Con nói cái gì?

Vương Viễn Trân thấy một nhà ba người bọn họ mỗi người một câu, vừa kinh ngạc vừa tò mò: “Nhan Nhan, con có bạn trai sao? Là bác sĩ? Cậu trai kia mọi người chưa gặp qua sao? Vừa vặn đi đến đây, hay là con gọi đến cho mọi người cùng nhìn xem, đây là chuyện lớn mà.”

Trịnh Duyệt Nhan lắc lắc đầu, cười nói: “Dì, còn chưa đến lúc, chờ đến khi con cảm thấy phù hợp, con sẽ đem người ấy đến trước mặt người thân và bạn bè tốt.”

Trịnh Thái đối với những lời nói này của nàng hiển nhiên không hài lòng, định nói nữa, nhưng may mắn nhân viên đã bắt đầu bưng đồ ăn lên, Trịnh Duyệt Nhan ôm Tào Ấu Tuyết để sang ghế bên cạnh, đứng dậy, tự mình đem rượu Trịnh Thái mang đến mở ra, rót cho mỗi người một ly.

- Nào. – Nàng dẫn đầu nâng ly lên, nói với Diệp Khai Tường và Vương Viễn Trân: “Dì dưỡng đường xa đến, con kính hai người một ly, xem như tẩy trần, chúc thân thể dì dưỡng vĩnh viễn mạnh khỏe.”

Trịnh Thái vội nói: “Tỷ tỷ, tỷ phụ, hai người uống một chút là được rồi, không cần uống hết.”

Mọi người cụng ly một cái rồi bắt đầu dùng bữa, vừa ăn vừa trò chuyện. Bà Trịnh cùng chị em Vương Viễn Trân đã lâu mới gặp lại, lần này sôi nổi thân thiết thì khỏi phải nói, lời nói của Tào Vân Tuấn lại dí dỏm, khiến

Trịnh Thái và Diệp Khai Trường thoải mái cười to, không gian vô cùng hòa hợp, chỉ có Diệp Tòng Y vẫn trầm mặc kỳ lạ.

Trịnh Duyệt Nhan trêu chọc Tào Ấu Tuyết chốc lát, rồi lại cho cô bé ăn một ít đồ ăn, bỗng nhiên bưng ly lên, cười nói: “Giống tử tử và tử phu xứng đôi vừa lứa như vậy, thật sự khó gặp, đây cũng là phúc khí của dì dưỡng. Ly này em muốn mời hai người, chúc hai người ân ái đến già, vĩnh viễn hạnh phúc.”

Tào Vân Tuấn ha ha cười, nâng ly lên, lại nghiêng đầu nhìn Diệp Tòng Y đang có chút ngẩn ra, ôn nhu nói: “Tòng Y, anh biết em không uống nhiều rượu được, nhưng ly này là Duyệt Nhan mời, cũng không thể không uống, em miễn cưỡng uống một ngụm, rồi còn lại để anh uống được không?”

Diệp Tòng Y im lặng không lên tiếng, nâng ly lên.

Tào Vân Tuấn cười, nói với Trịnh Duyệt Nhan: “Cũng hi vọng em đem bác sĩ kia về cho dưỡng xem sớm một chút, rồi hi vọng mọi người đều vừa lòng. Anh trước hết chúc em và cậu ta sớm tu thành chánh quả!”

Nói xong, hẩn ngẩng đầu đem rượu trong ly uống cạn sạch, nghiêng thân mình, muốn tiếp lấy ly rượu của Diệp Tòng Y, lại kinh ngạc phát hiện, trong ly của nàng không còn sót lại giọt nào.

Dùng xong cơm, đoàn người ra khỏi khách sạn. Vương Viễn Trân nhờ chuyện giận dỗi của Tào Vân Tuấn và Diệp Tòng Y, uyển chuyển cự tuyệt lời mời của vợ chồng Trịnh Thái, cố ý muốn buổi tối về chỗ của con gái và con rể. Mọi người thoáng bàn luận sắp xếp chuyện vài ngày nữa, rồi lập tức mỗi người một ngả.

Trịnh Duyệt Nhan ôm Tào Ấu Tuyết, đưa đến cạnh xe họ, mãi cho đến khi Diệp Tòng Y ngồi vào ghế phó lái, nàng mới giao trả Tào Ấu Tuyết, đang muốn thay mẹ con cô đóng cửa xe, nàng bỗng nhiên nghĩ đến điều gì,

khóe miệng giơ lên một nụ cười ngọt ngào, sát lại bên tai Diệp Tòng Y, lặng lẽ nói điều gì đó, thế rồi mới nhẹ nhàng lui đi.

Ô tô trên đường chạy như bay, Diệp Tòng Y ôm Tào Ấu Tuyết, ngơ ngác nhìn phía ngoài cửa sổ, khuôn mặt duy trì trạng thái cười cứng ngắt rồi cuộc cũng dần dần biến mất, không còn dấu vết.

Tào Vân Tuấn vừa lái xe, vừa nhin không được hỏi: “Vừa rồi Duyệt Nhan nói với em cái gì?”

Mặt Diệp Tòng Y không chút thay đổi, qua một hồi lâu, mới phun ra một câu: “Giữa nữ nhân có bí mật.”

Tào Vân Tuấn cảm thấy giọng cô có chút lạ, không khỏi quay đầu nhìn cô, thấy mặt cô cực lực hướng ra bên ngoài cửa sổ nên không thể thấy rõ biểu tình, đang muốn mở miệng hỏi, liền nghe Vương Viễn Trân ở phía sau thắc mắc: “Vân Tuấn à, Duyệt Nhan qua lại với bác sĩ kia, các con một chút cũng không biết sao?”

- Vâng, nghề bác sĩ quả là không tệ, là người Duyệt Nhan coi trọng, hẳn là cũng không kém.

Tào Vân Tuấn cười: “Em ấy nha, rất nhiều người theo đuổi, nhưng đây là lần đầu tiên em ấy nghiêm túc nhắc đến người mình thích, con thật sự tò mò không biết người kia bộ dạng thế nào.”

Vì thế, đề tài chuyển đến trên người Trịnh Duyệt Nhan, chuyện liên quan đến Diệp Tòng Y mới dẹp bỏ qua một bên.

Tào Vân Tuấn cùng vợ chồng Diệp Khai Tường quan hệ rất thân mật, nhưng trong mắt người ngoài, hẳn là một đứa con rể vô cùng tốt, mà thực tế, hẳn cũng luôn hống cho họ vui vẻ.

Về đến nhà, vợ chồng Diệp Khai Tường ngồi ở phòng khách, ôm âu yếm cô cháu gái nhỏ, cùng con gái và con rể trò chuyện, hưởng thụ niềm vui gia đình quây quần, vui vẻ cười toe toét, hoàn toàn quên đi mệt mỏi đi đường. Mãi cho đến khi Tào Ấu Tuyết cảm thấy buồn ngủ, Diệp Tông Y mới đem cô bé giao lại cho A Lan, bảo nàng sắp xếp cho cô bé đi ngủ, còn hai lão nhân vẫn còn tinh thần sáng láng.

Cuối cùng vẫn là Diệp Tông Y nói: “Ba mẹ, hai người hôm nay vừa ngồi xe vừa ngồi máy bay, nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tào Vân Tuấn vội vàng nói: “Đúng vậy, ba mẹ, Tông Y đã thay ba mẹ thu dọn cả rồi, ba mẹ đi ngủ đi, ngày mai con mang mọi người đi dạo khắp nơi.”

- Chà, hơn mười một giờ rồi à? Ai chà, mẹ nhìn thấy bọn con liền vui vẻ. – Vương Viễn Trân quay đầu thúc giục Diệp Khai Tường: “Ông già, ông đi tắm trước đi.”

Tào Vân Tuấn đứng dậy: “Ba, con nói cho ba biết khăn mặt mới và bàn chải đánh răng mới ở đâu.”

Vương Viễn Trân thấy hai bọn họ lên lầu, ngồi xuống cạnh Diệp Tông Y, vuốt tay cô, đau lòng nói: “Tông Y, sau gần đây lại gầy đi nhiều, sắc mặt cũng không tốt.”

- Vâng, gần đây công việc hơi bận rộn. – Diệp Tông Y nhìn thần sắc hòa ái của mẹ, có một loại cảm giác kỳ lạ từ trong lòng xông ra, trong trí nhớ, quan hệ của cô và mẹ rất tốt, nhưng hiện tại khi bà nhìn cô, trong lòng cô lại sợ hãi khó hiểu, mà giờ phút này bà đang gần bên cạnh, làm cho cô vô cùng mất tự nhiên.

- Tông Y, mẹ nghĩ con nên đổi chỗ làm việc khác.

- Mẹ, con thích công việc này. – Đề tài này Diệp Tòng Y thực sự không thích, nhưng cô cũng không dám nói chuyện với mẹ bằng khẩu khí mất kiên nhẫn, chỉ cúi đầu xuống.

Chương 43: Có Được Cả Đời

Diệp Tòng Y sớm biết rằng đề tài này không thể tránh né, đôi lông mi dài giật giật, nhẹ giọng nói: “Mẹ, giữa con và Vân Tuấn không có chuyện gì cả.”

- Không có gì sao? – Vương Viễn Trân bất động nhan sắc, dùng ánh mắt dò xét nhìn cô: “Lần trước mẹ gọi điện thoại đến đây, liền cảm thấy hai đứa có gì đó không đúng, mấy hôm trước mẹ lại gọi cho Vân Tuấn, cảm thấy tinh thần nó xuống dốc, mãi đến khi mẹ ép hỏi nó một phen, nó mới nói có nhiều chuyện nó làm không tốt, khiến con không vui, không biết làm thế nào để cứu chữa. Tòng Y, nói cho mẹ nghe, xảy ra chuyện gì?”

Diệp Tòng Y theo bản năng lắc đầu: “Mẹ, mẹ lo lắng quá, thực sự không có chuyện gì.”

- Con cũng biết mẹ và ba con hiện tại đã lui về hai phía, về chuyện công tác trên cơ bản không có chuyện gì cả, thân thể ba mẹ cũng xem như tốt, trong sinh hoạt cũng có thể tự chiều cố mình. Điều duy nhất làm ba mẹ vướng bận chính là con, Vân Tuấn và Tuyết nhi. Gia đình duy nhất của con gái mẹ hạnh phúc, thì mẹ mới có thể an tâm. – Vương Viễn Trân lôi kéo tay cô, tình ý sâu xa nói: “Con và Vân Tuấn hiện tại đang sống cùng, không còn là con nít nữa, cũng không phải đang yêu đương. Giữa vợ chồng, đụng chạm nhau là chuyện không thể tránh khỏi, phải học cách bao dung lẫn nhau, thông cảm, biến việc lớn thành việc nhỏ, biến việc nhỏ thành không.”

Lời nói tương tự thế này, Diệp Tòng Y đã nghe quá nhiều lần, nhưng hôm nay là lần đầu tiên cô cảm thấy không kiên nhẫn, cô không nhịn được đánh gậy lời bà: “Mẹ, Vân Tuấn rốt cuộc là nói với mẹ cái gì? Tố khổ với

mẹ? Cáo trạng? Cho nên mẹ và ba bay nửa nước Trung Quốc, đuổi đến nơi này sao?”

Vương Viễn Trân ngạc nhiên: “Tòng Y, con tại sao lại nghĩ như vậy? Con cảm thấy Vân Tuấn cáo trạng với ba mẹ chuyện của con? Con có biết trong lời nói của nó có bao nhiêu bênh vực con không? Sợ ba mẹ trách cứ con! Nhưng con là đứa con gái một tay mẹ nuôi lớn, còn nó là đứa mẹ xem nó lớn lên từng ngày, hai đứa có vấn đề gì, con cho rằng mẹ không phát hiện ra tí manh mối nào sao?”

- Chỉ là vấn đề nhỏ, không nghiêm trọng như mẹ tưởng. – Diệp Tòng Y lược lược mái tóc, thanh âm thấp xuống.

Vương Viễn Trân nhìn dáng vẻ thản nhiên của cô, trong lòng trở nên nóng giận: “Không nói chuyện, phân phòng ngủ, vậy còn nói là vấn đề nhỏ?!”

Đôi môi anh đào của Diệp Tòng Y khẽ nhếch, mới gật gật đầu: “Mẹ, cái này cũng là tự mẹ phát hiện sao?”

Vương Viễn Trân ngẩn ra, nhất thời không nói nên lời.

Trên mặt Diệp Tòng Y bỗng nhiên hiện lên một nụ cười châm chọc: “Con bắt đầu nghi ngờ người mình gả có phải người mình quen biết từ nhỏ không, thậm chí, anh ta đến tột cùng có phải nam nhân hay không.”

Vương Viễn Trân nghe cô nói những lời này, lập tức giải thích: “Mẹ nói, mẹ ép nó nói, nên mẹ mới biết chuyện của hai con. Nó là đứa nhỏ hiếu thuận, không dám nói dối với trường bối. Tòng Y, mẹ không cho con nói như vậy về Vân Tuấn!”

- Vâng, con không thể nói gì anh ta, không thể cãi nhau với anh ta, con và anh ta, giờ nào khắc nào cũng phải ân ái, nếu không, con chính là đứa không biết nghe lời, không biết tốt xấu, mẹ, có phải không?

- Tòng Y, con hôm nay làm sao vậy? Con sao lại... Nói chuyện với mẹ bằng khẩu khí này? – Trong mắt Vương Viễn Trân lướt qua một tia khủng hoảng, khẩn trương nhìn cô.

- Mẹ, đối với con và Vân Tuấn, mẹ không cảm thấy mình quá khẩn trương sao? Giống như lo lắng bọn con sẽ vì một chút mâu thuẫn mà chia ly ấy. Thiên hạ con gái độc nhất cũng nhiều, chẳng lẽ sau khi kết hôn, cha mẹ nào cũng đều quan tâm kiểu như vậy sao?

Vương Viễn Trân thấy vẻ mặt cô cũng không có gì khác thường, trong lòng an tâm một chút, miễn cưỡng cười cười: “Đứa nhỏ trong mắt cha mẹ lúc nào cũng còn nhỏ, cha mẹ tất nhiên là phải quan tâm. Tòng Y, mẹ biết mình có lẽ hơi dài dòng một chút, nhưng con phải biết rằng, mẹ như vậy, đều là muốn tốt cho con.”

- Mẹ, nhưng mà con mệt chết đi. – Diệp Tòng Y một tay đỡ đầu, thanh âm rất nhẹ, cũng rất mệt mỏi: “Thật sự mệt chết đi. Mẹ cứ lâu lâu lại gọi điện đến hỏi tình hình của bọn con, từng ly từng tí, mà con thì gần như phải báo cáo từng việc một, con mệt lắm. Mỗi lần con và Vân Tuấn có chút mâu thuẫn, mẹ nếu biết, ngay ở bên kia khẩn trương đến độ, nhẹ thì thuyết giáo con một trận ra trò, nặng thì sẽ chạy đến xem bọn con, nhất định phải chính mắt nhìn thấy bọn con hòa hảo như lúc ban đầu mới thôi, con cũng mệt lắm. Nếu sớm biết hôn nhân là chuyện mất tự do như vậy, mẹ, con nghĩ lúc trước mình sẽ không kết hôn.”

Vương Viễn Trân nghe những lời này, không khỏi giật mình, từ sau khi mất trí nhớ, cả người Diệp Tòng Y trở nên rất dịu ngoan, nhất là khi ở trước mặt bà, cho dù không hẳn là nói gì nghe nấy, nhưng cũng sẽ lắng nghe, tuyệt đối sẽ không có ý định phản bác, đáng vẻ hôm nay như vậy, thật sự là khác thường, trong nháy mắt, trong lòng bà không khỏi kinh ngạc, lại bối rối, vội vàng nói: “Tòng Y, mẹ...”

- Mẹ, con mấy ngày hôm trước đã trở về phòng với Vân Tuấn. – Diệp Tòng Y dùng ánh mắt ngăn cản lời bà muốn nói, sau đó tựa vào sô pha, đầu hơi nghiêng qua một bên, qua một hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Con cũng sẽ hòa hảo với anh ta.”

Vương Viễn Trân vốn đang sốt ruột, nghe những lời cô nói như vậy, mới thoáng yên tâm, trên mặt lập tức lộ ra tia vui mừng: “Vậy mới...” – Lời còn chưa nói xong, lại nghe Diệp Tòng Y mở miệng nói: “Nhưng về sau chuyện của con và Vân Tuấn, mẹ không cần xen vào nữa.”

- Cái gì? Tòng Y, con nói cái gì? – Thần sắc Vương Viễn Trân kinh ngạc, quả thật không tin được tai mình.

- Mẹ, con đã gần ba mươi tuổi rồi, trong cuộc sống hôn nhân của con, xảy ra những chuyện lớn chuyện bé gì thì mẹ cũng đừng xen vào nữa, con có thể tự xử lý. – Diệp Tòng Y căn cứ môi, rốt cuộc cũng cố lấy dũng khí, lại chậm rãi lặp lại lần nữa.

Đóng cửa phòng tắm, cởi quần áo, mở vòi hoa sen, nước liền phun xuống, đập vào khuôn mặt, Diệp Tòng Y đứng đó, mặc cho nước đập thẳng vào mặt mình, đánh thẳng vào cơ thể mình, ấn nhãn một hồi lâu, hai mắt nhắm lại, rốt cuộc cũng từ hốc mắt trào ra, hòa vào dòng nước.

Đêm nay cô nói chuyện với mẹ như vậy, ngay cả chính cô cũng cảm thấy kinh ngạc, tuy rằng đối với bà vẫn có một chút cảm giác khiếp sợ, nhưng giống như đã không thể nhịn được nữa, lời nói hoàn toàn không khống chế được. Cô hiểu được nguyên nhân gì khiến cho mình không khống chế được như thế, thậm chí không để ý làm mích lòng mẹ.

Chính bởi vì một câu của Trịnh Duyệt Nhan.

Khi đưa cô lên xe, nàng dán bên tai cô, nhẹ nhàng cười, sau đó nhỏ giọng nói với cô: “Biểu tỷ, em và Hàn Sanh đã bên nhau, chị đã nói sẽ chúc

phúc cho bọn em, đến lúc đó cho dù ba mẹ em phản đối, chị cũng phải giữ thái độ này nha.”

Suốt cả một buổi tối, câu nói kia cứ bất chợt chui ra, đâm vào lòng cô, cô vốn sâu não không vui, lại càng trở nên u ám.

Bên nhau? Bên nhau là ý gì? Diệp Tòng Y nhẹ giọng khóc, giống như vốn là mình yêu thích một món đồ gì đó, bị người khác đoạt đi, trong lòng vừa buồn lại vừa đau, còn kèm theo một tia thất vọng và phẫn nộ đối với Trầm Hàn Sanh.

Thì ra nàng là người như vậy sao, nếu theo như lời Duyệt Nhan nói, các nàng bên nhau, nhanh chóng như vậy, thế nàng trước kia cùng cô được xem là cái gì? Một trò chơi kích thích sao?

Giờ khắc này, Diệp Tòng Y biểu hiện giống như người bị chồng ruồng bỏ, cô cơ hồ quên mất mình là người đã có chồng, quên mất lời nói đêm đó mình nói với Trầm Hàn Sanh, quên mất kết quả thế này vốn là điều cô mong muốn. Lòng ghen tị giống như rắn độc, hung hăng cắn vào lòng cô, làm cho cô gần như mất đi lý trí.

Thì ra chỉ một câu nói, lại có thể làm cô đau nhức cả trái tim. Sớm biết như thế, cô còn có thể nói với nàng những lời trái lương tâm kia sao? Diệp Tòng Y che miệng, khóc càng thương tâm.

Ở trong phòng tắm ngâm ngốc hơn một giờ, Diệp Tòng Y rốt cuộc cũng đi ra. Tào Vân Tuấn mặc áo ngủ, hai tay gối sau đầu, giống như suy nghĩ cái gì, vừa thấy cô đi ra, trên mặt lập tức che đầy băng ý cười ôn nhu: “Sao lại tắm lâu như vậy?”

- Ừ. – Diệp Tòng Y hạ mí mắt, đưa tay tắt đèn, nằm xuống bên người hắn.

- Làm sao vậy? Cả ngày hôm nay rầu rĩ không vui, ba mẹ đến đây, em không vui sao? – Tào Vân Tuấn xích lại gần cô, ôn nhu nói.

- Vân Tuấn, anh là nam nhân, về sau giữa chúng ta có vấn đề gì, không cần đi tìm mẹ em, được chứ? – Diệp Tòng Y không trả lời câu hỏi của hắn, lại thản nhiên nói: “Nếu về sau anh muốn tìm, đi tìm mẹ anh đi, được không?”

Tào Vân Tuấn giật mình, khuôn mặt anh tuấn nháy mắt đỏ lên: “Tòng Y, anh... Anh không nói gì với mẹ hết, em biết mà, mẹ rất nhạy cảm cẩn thận, mẹ quan tâm chúng ta như vậy, luôn thích hỏi đông hỏi tây, cho nên...”

- Ba mẹ em lớn tuổi rồi, em không muốn họ vì việc nhỏ phải bôn ba, em lo lắng cho cơ thể ba mẹ.

Tào Vân Tuấn nghe xong lời này, trong lòng đột nhiên có cảm giác xấu hổ, qua một lúc lâu, mới thấp giọng nói: “Tòng Y, thực xin lỗi.”

- Vân Tuấn, em hiểu tính cách của mẹ, em cũng không trách anh, chỉ là, về sau đừng như vậy.

Thanh âm của cô hữu khí vô lực, nhưng tựa hồ có chút nhu hòa. Có lẽ do ở trong phòng tối, khiến Tào Vân Tuấn trở nên lớn gan, hắn do dự một chút, vươn tay ôm lấy Diệp Tòng Y, thì thào nói: “Tòng Y, chúng ta đem những chuyện không thoải mái quên hết được không? Giống như khi chúng ta vừa kết hôn, thời điểm đó, cho dù anh làm cái gì sai, em cũng sẽ rất ôn nhu kiên nhẫn.”

Diệp Tòng Y không nói gì, cũng không động đậy. Tào Vân Tuấn thấy cô không kháng cự, liền cúi đầu hôn lên tóc cô: “Tòng Y, anh nhớ cuộc sống trước kia của chúng ta, nhưng hiện tại, em làm cho anh có chút hoảng.”

Trong lúc nói chuyện, môi của hắn đã chuyển đến bên mặt Diệp Tòng Y, hôn lên hai má cô, rồi lại định hôn tiếp vào đôi môi cô, nhưng Diệp Tòng Y

lại nghiêng mặt một chút, cái hôn của hắn liền rơi vào không khí. Trong bóng đêm, hô hấp của hắn trở nên dồn dập, biểu tình khuôn mặt lại cứng ngắt, qua một hồi lâu, mới cố nén thất vọng trong lòng, khàn khàn thanh âm nói: “Tòng Y, em nghỉ ngơi sớm một chút.”

Diệp Tòng Y nhắm mắt lại, bên tai như vang lên tiếng cười khê của Trịnh Duyệt Nhan: “Biểu tỳ, em và Hàn Sanh đã bên nhau...” Cô cẩn cẩn môi, đột nhiên chủ động ôm lấy cổ Tào Vân Tuấn, nhẹ giọng nói: “Bây giờ vẫn còn sớm.”

Từ văn phòng đi ra, Trầm Hàn Sanh trực tiếp dẫn Trịnh Duyệt Nhan đến phòng nghỉ của mình.

- Sao em lại tới đây, không phải đã nói tôi hôm nay trực ban sao?

- Chính vì biết nên mới đến á. – Trịnh Duyệt Nhan giơ cao túi to trong tay, cười tủm tỉm nói: “Nếu không chị cho đây là gì?”

- Là cái gì? Đồ ăn sao? – Trầm Hàn Sanh cười mở cửa.

- Bữa khuya tình yêu. – Trịnh Duyệt Nhan bước vào gian phòng, buông túi to xuống, đợi Trầm Hàn Sanh đóng cửa lại liền ôm lấy cổ nàng, hôn một trận triền miên nóng bỏng, Trầm Hàn Sanh thấy cõi lòng tràn ngập ôn hương nhuyễn ngọc, theo bản năng ôm lấy nàng, ôn nhu đáp lại, mãi cho đến khi hít thở không thông, hai người mới chậm rãi tách ra, ôm chặt lấy nhau.

* Ôn hương nhuyễn ngọc: Miêu tả nữ nhân trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.

- Hàn Sanh, em rất nhớ chị. – Khuôn mặt Trịnh Duyệt Nhan ửng đỏ, đầu đặt lên vai nàng, thở dốc.

- Tôi cũng vậy.

Đuôi lông mày khóe mắt Trịnh Duyệt Nhan đều là ý cười, buông nàng ra: “Xem em mang gì cho chị ăn.” Nàng mở túi to ra, lấy khỏi một cái hộp lớn, Hàn Sanh tiếp nhận, mở ra từng cái, tôm muối, cá quế hấp, vịt nếp Bát Bửu, còn có rau củ màu sắc tươi xanh, mùi xông vào mũi, còn nóng hổi hấp. Trầm Hàn Sanh vốn có chút đói bụng, lúc này vừa thấy, ngón trỏ không khỏi nhúc nhối, trong miệng lại nói: “Ăn khuya mà thế này, cũng quá phong phú rồi.”

Trịnh Duyệt Nhan đem đĩa đưa cho nàng, cười nói: “Chính bởi vì trực đêm vất vả, mới càng phải ăn phong phú, em còn sợ chị nửa đêm phải làm phẫu thuật.”

- Ủ. – Trầm Hàn Sanh cầm gà mê, ăn nồng nhiệt, ngay cả nói cũng không kịp nhiều lời.

- Phòng này của chị thật đơn giản, cứ y như tuyết động. – Trịnh Duyệt Nhan nhìn quanh bốn phía một chút, cau cau mũi, liền cầm đôi đũa khác, thỉnh thoảng hướng thức ăn vào trong bát nàng, Trầm Hàn Sanh nhìn hành động này của nàng, trong lòng không khỏi ấm áp: “Hiện tại mới phát hiện, thì ra em cũng có thể ôn nhu như vậy.”

- Em nói mà, em có thể biến thành rất nhiều bộ dạng. – Trịnh Duyệt Nhan vẽ mặt đắc ý, lại gấp một khối thịt gà đưa đến bên miệng nàng: “Chị không thích bộ dạng như vậy của em sao?”

- Thích, bộ dạng nào của em tôi cũng thích. – Trầm Hàn Sanh mở miệng tiếp nhận, bỗng nhiên như nhớ đến điều gì, một tay thò vào túi: “Có cái này muốn cho em.”

- Đây là... – Trịnh Duyệt Nhan nhìn chìa khóa lóng lánh nàng đang nâng trong tay, trong lòng đoán được gì đó, ánh mắt bỗng lộ ra một tia vui sướng: “Chìa khóa nhà chị?”

- Ủ. – Trầm Hàn Sanh nuốt thức ăn xuống, gật gật đầu, nhẹ giọng nói:
“Hôm nay tôi đã suy nghĩ, cảm thấy nên cho em cái này.

- Tại sao? – Trịnh Duyệt Nhan quệt miệng, biết rõ còn cố hỏi.

- Bởi vì... Bởi vì em là bạn gái tôi ấy. – Trầm Hàn Sanh nhấp mím môi, có chút ngượng ngùng.

- Cái này chứng minh sau này em có thể tự do ra vào nhà chị?

- Ủ.

Trịnh Duyệt Nhan nghĩ đến câu nói ‘đi vào tim tôi’ trước kia của nàng, nụ cười lại càng ngọt ngào, nàng cắn cắn môi, cũng không đưa tay lấy, chỉ mở lòng bàn tay ra, Trầm Hàn Sanh mỉm cười, đem chìa khóa để vào giữa bàn tay nàng, Trịnh Duyệt Nhan bắt lấy cả tay nàng và chìa khóa.

- Hàn Sanh, chị nhớ rõ nha, chìa khóa này chị đưa em, em sẽ có được cả đời. – Nàng thành linh tiến tới, dựa đầu vào vai Trầm Hàn Sanh.

Trầm Hàn Sanh cũng nắm lấy tay nàng, thấp giọng nói: “Đương nhiên, tặng cho em, chính là hi vọng em có thể có được cả đời.”

- ---

Chương 44: Ít Nhất Tôi Đã Bắt Đầu Lựa Chọn Cuộc Sống Mới

Liên tục hai ngày, đều là vợ chồng Trịnh Thái mở tiệc chiêu đãi vợ chồng Vương Viễn Trân, chẳng qua là địa điểm đổi lại ở Trịnh gia. Tào Vân Tuấn đẩy mọi chuyện trên tay sang một bên, mỗi ngày đều dành thời gian để bồi họ.

Thời tiết hôm nay không tệ, ánh mặt trời ấm áp, chiếu vào thân người, thoải mái đến lười nhác. Vợ chồng Trịnh Thái cùng Diệp Khai Tường ngồi trên sân cỏ uống trà tán gẫu, Tào Vân Tuấn và Vương Viễn Trân tản bộ ở xa xa.

- Đã hơn một năm không gặp, thấy dáng vẻ di dượng con vẫn như trước, mẹ và ba con lại có vẻ già đi. – Vương Viễn Trân vừa đi, vừa cảm thán.

Tào Vân Tuấn cười nói: “Nào có, mẹ nghĩ nhiều rồi, mẹ và ba vẫn rất có sức sống.”

- Già rồi, già rồi phải thừa nhận mình già, chỉ là nếu có thể vẫn tiếp tục nhìn con, Tòng Y và Tuyết nhi sống tốt như vậy, cho dù đến ngày phải nhắm mắt, khuôn mặt vẫn có thể mỉm cười, ai. – Vương Viễn Trân nghĩ đến biểu tình đậm bạc của Diệp Tòng Y đêm đó, xuất thần nhìn bụi hoa xa xăm.

- Mẹ. – Tào Vân Tuấn thấy thần sắc bà bỗng trở nên ảm đạm, nhin không được nhẹ nhàng gọi một tiếng.

- Tòng Y, nó...! – Bà suy nghĩ một chút, ngưng câu nói lại.

Trên khuôn mặt Tào Vân Tuấn lộ ra nụ cười: “Ít nhiều thì lần này mẹ đến đây, Tòng Y đã gần như tha thứ cho con.” Nghĩ nghĩ, hẩn nhịu mày:

“Cô ấy so với trước kia, giống như có gì đó thay đổi.”

Lời hăn nói đúng là điều Vương Viễn Trân suy nghĩ, mà lại không muốn nói. Đúng vậy, trên người Diệp Tòng Y quả thật xuất hiện biến hóa, cô trở nên có gan phản kháng, dễ dàng làm người ta nhớ đến đoạn thời gian trước kia, nghĩ đến những ngày tháng khiến người ta kinh hãi... Ngày đó, bà đã suýt mất đi con gái duy nhất của mình, mà hết thảy nguyên do, là vì một cô gái, nhiều năm trôi qua như vậy, mỗi khi trong đầu hiện ra khuôn mặt tái nhợt tinh xảo kia, trong lòng bà như bị một bóng ma lớn bao phủ, tràn ngập kinh hoàng và sợ hãi.

- Mẹ, mẹ...

Âm thanh kêu lớn khiến Vương Viễn Trân phục hồi tinh thần lại, hơi hơi nghiêng đầu, gương mặt anh tuấn ôn nhã của con rể ngay trước mặt, trong lòng bà bỗng thở dài một hơi, sao lại nghĩ đến chuyện không thoải mái này, những chuyện này đã qua nhiều năm. Hai năm đầu, bà luôn lo lắng khẩn trương, sợ người kia sẽ tìm được Tòng Y, sợ Tòng Y nhớ lại chuyện cũ, nhưng hiện tại bọn họ đã kết hôn sinh con, mọi thứ đều đã đi xa, bà còn gì phải băn khoăn? Cuộc sống của bọn họ đã gió êm biển lặng, trở thành một gia đình vô cùng hạnh phúc, sẽ không có người nào đến quấy rầy nữa.

Tào Vân Tuấn thấy bà nhìn mình, bỗng nhiên nhú mày: “Mẹ, về nam sinh kia, con muốn biết một chút.”

- Vân Tuấn, Tòng Y hiện giờ đã là vợ con.

- Nhưng con vẫn muốn gặp hăn. – Tào Vân Tuấn tận lực làm cho giọng điệu của mình có vẻ bình tĩnh, nhưng trong mắt lại hiện lên tia không cam lòng: “Con vĩnh viễn không quên được ngày đó, Tòng Y bỗng nhiên nói với con cô ấy đã có người mình yêu, bảo con đừng thư từ cho cô ấy nhiều như vậy nữa, đừng luôn gọi điện cho cô ấy, lại càng không được linh tinh nói thích cô ấy, khi nhận được cuộc điện thoại này, con có cảm giác cả bầu trời

đều sụp xuống, hoàn toàn không thể tiếp nhận, một lần lại một lần chạy đến trường Tòng Y học, muốn gặp người kia, nhưng cô ấy không chịu cho con gặp, mặc kệ con truy vấn dây dưa cỡ nào, sau đó, Tòng Y trở nên vô cùng tuyệt tình, một chút cũng không nghĩ đến tình cảm bọn con cùng nhau lớn lên, không tiếp điện thoại của con, không để ý đến con, cũng không gặp con. Con muốn biết, nam sinh kia rốt cuộc là dạng gì, mạnh hơn con chỗ nào, lại có thể làm cho Tòng Y đối với con như vậy, có thể làm cho Tòng Y ở trước mặt con luôn nói thương cậu ta, sợ con liên lạc với cô ấy sẽ làm cậu ta không vui.”

Nói tới đây, hần thở hỗn hển: “Mẹ, có thể mẹ cảm thấy con thật ngây thơ, nhưng về chuyện này, con thật sự rất để tâm. Không có ai hơn mẹ hiểu rõ tình cảm của con dành cho Tòng Y, từ lúc con còn nhỏ, mọi người đã thường xuyên trêu đùa con tương lai sẽ kết hôn với Tòng Y, cô ấy sẽ là vợ con, đến khi con thật sự hiểu biết, con đã thật sự yêu Tòng Y, người nổi lên ý niệm này trong đầu con, chính là mẹ và ba, còn có ba mẹ con, vẫn luôn hi vọng chúng con có thể tiến triển... Nhưng mà, nhưng mà người Tòng Y yêu không phải con, con thậm chí không biết tình địch của mình là kẻ thế nào, trước khi Tòng Y mất trí nhớ, chuyện của bọn họ, con không thể hỏi ra, sau khi cô ấy mất trí nhớ, con càng không có cách nào hỏi lại.”

- Vân Tuấn, đó là do Tòng Y năm đó không hiểu chuyện. – Vương Viễn Trân trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói: “Mẹ đã nói với con rồi, thằng nhỏ kia xuất thân không tốt, mọi phương diện đều không bằng con, mẹ và ba con cũng không vừa lòng, nhưng Tòng Y lại giống như bị u mê, một lòng yêu cậu ta, khiến ba mẹ rùng mình, mãi cho đến...” Vương Viễn Trân nhớ đến tai nạn giao thông Diệp Tòng Y xảy ra ngày đó, cả người run rẩy vài cái: “Mãi cho đến khi nó bị tai nạn giao thông.”

Tào Vân Tuấn nhìn bà bằng ánh mắt tràn ngập chân thành và cảm kích: “Mẹ, con rất cảm tạ mẹ đã cho con có cơ hội có được Tòng Y, thật sự.”

Vương Viễn Trân vẻ mặt hòa ái, mỉm cười nói: “Hai đứa vốn xứng đôi. Nhìn xem, hai đứa hiện tại không phải rất hạnh phúc sao?”

Nụ cười trên mặt Tào Vân Tuấn chưa rút, ánh mắt bỗng nhiên hiện lên tia do dự: “Nhưng mẹ à, cuối cùng con vẫn không tránh được lo lắng, tuy rằng rất hạnh phúc, nhưng loại cảm giác này không kiên định, nhất là hiện tại...”

- Con lo lắng con bé phục hồi trí nhớ, nhớ lại thằng nhỏ kia?

- Đúng vậy, cho nên con mới muốn biết nhiều một chút về chuyện tình cảm của cô ấy lúc trước.

Vương Viễn Trân thấy vẻ mặt hẩn không yên, an ủi nói: “Ba mẹ không thích thằng nhỏ kia, chuyện của nó cũng không biết nhiều. Nhưng tựa hồ sau khi cậu ta biết chuyện Tòng Y mất trí nhớ, cũng không xuất hiện nữa. Vân Tuấn, con không cần quá mức lo lắng.”

- Mẹ, con chỉ là có chút cảm giác không an toàn, từ khi kết hôn đến bây giờ vẫn không có cảm giác an toàn, sợ hết thái mọi thứ trước mắt, giống như mọi thứ con đang có được, đến một ngày sẽ tan thành bọt nước, mãi đến khi Tuyết nhi sinh ra, con mới an tâm một chút. – Tào Vân Tuấn đối với nhạc mẫu xem mình lớn lên từng ngày, xem mình như con, lại một tay thúc đẩy hôn sự của chính mình, không chút nào giấu giếm cảm giác trong lòng: “Tuy nhiên, bác sĩ đã nói qua, việc Tòng Y khôi phục trí nhớ, có một nửa tỷ lệ, chỉ cần nghĩ đến một ngày còn sẽ mất đi Tòng Y, mà Tuyết nhi có thể sẽ không còn một gia đình vẹn toàn, con lại đứng ngồi không yên.”

Vương Viễn Trân nhíu mày: “Vân Tuấn, sao con lại thiếu lòng tin như vậy? Hai đứa đã là vợ chồng hợp pháp, cũng đã có con, cho dù ngày nào đó con bé nhớ lại chuyện trước kia, không cần đề cập đến tình cảm thanh mai trúc mã, con cảm thấy mấy năm qua Tòng Y đối với con không có cảm tình

sao? Con cảm thấy Tòng Y sẽ nhẫn tâm như vậy, vứt bỏ con gái của mình đi tìm người kia sao?”

Tào Vân Tuấn dừng cước bộ, thở dài nói: “Có thể... Có thể là do gần đây con suy nghĩ hơi nhiều.”

- Đã qua lâu như vậy, tất cả đều xảy ra cái biến, con bé cũng thay đổi. Vân Tuấn, con nhớ kỹ, Tòng Y là vợ con, con chỉ cần yêu nó trước sau như một, thương nó, làm tốt trách nhiệm của một người chồng, thì vốn không có người nào có thể cướp đi Tòng Y từ tay con.

- Con đã biết, mẹ. – Tào Vân Tuấn gật đầu, khẽ nói: “Mẹ, lần này con sẽ không giống như trước kia, làm cho bản thân thất vọng, cũng làm cho ba mẹ thất vọng.”

- Ừm. – Trên mặt Vương Viễn Trân lộ ra thần sắc vừa lòng, quay đầu nhìn những người đang ngồi trên sân cỏ, cười nói: “Đi lâu như vậy, cũng mệt rồi, chúng ta đi qua bên kia uống trà tán gẫu với dì dưỡng con đi.”

Trên bàn có một nồi lẩu bốc hơi nóng hổi, Tiểu Phương bỏ nửa đĩa thịt dê vào, nhúng nhúng, lấy ra một miếng cho vào miệng, sau đó uống một ngụm rượu đế, thở thật dài một hơi: “Quá đã!”

Trầm Hàn Sanh đảo mắt xung quanh, cảm khái nói: “Tiệm này càng ngày càng náo nhiệt, đã đến mười hai giờ mà còn đông như vậy.”

- Em cho rằng chỉ có chúng ta thích ăn khuya thôi sao? Hơn nữa mùi vị thật ngon.

- Đã lâu không đến, lần cuối cũng phải là mùa đông trước, nhưng chúng ta vẫn là khách quen nơi này.

- Tôi còn chưa nói xong đâu. – Tiểu Phương ho hai tiếng, sau đó giờ giờ cầm lên: “Tôi chuẩn bị kết hôn.”

- Cái gì? – Trầm Hàn Sanh buông lỏng chiếc đũa, một quả nấm rơi vào trong chén, vừa vui vừa sợ: “Quyết định khi nào?”

- Mới hai ngày trước. Em biết đó, lần trước tôi mang Hà Na về nhà ra mắt ba mẹ, ba mẹ tôi rất vừa lòng với em ấy, vui vẻ vô cùng, tôi cũng đã nghĩ, tuổi tác của bọn tôi cũng không còn nhỏ, cũng nên lo lắng việc này, liền cầu hôn với em ấy.”

- Oa, anh giữ bí mật rất tốt nha, cầu hôn cũng không lộ ra chút tin tức nào.

- Cũng là quyết định lâm thời thôi.

- Ngày cưới dự định khi nào?

- Cái này còn chưa nghĩ đến, bọn tôi trưng cầu ý kiến cha mẹ hai bên, các bậc trưởng bối đều đồng ý cả, nhưng về ngày cưới, họ phải gặp mặt bàn bạc rồi mới định, phỏng chừng là Tết nguyên đán.

- Vậy sao? – Trầm Hàn Sanh vui vẻ nói: “Vây gần đến rồi, việc này đúng là đại hỉ sự!”

Tiểu Phương quơ quơ ly rượu: “Cho nên mới nói, ly này em uống cho tôi đi.”

Trầm Hàn Sanh nhìn rượu đế trên bàn, cười gật đầu: “Được rồi, vậy uống một ly nhỏ.”

- Đương nhiên, chẳng lẽ tôi làm khó dễ em, để ngày mai em không trực ban được sao? – Tiểu Phương lấy một ly mới, rót cho nàng một ly rượu, sau đó đưa tới: “Cụng.”

- Chúc mừng anh lập gia đình! – Hai người cụng ly một cái, đều tự uống cạn một ngụm, Trầm Hàn Sanh cảm thấy một hương vị cay xè xâm nhập yết

hầu, vội vàng bỏ ly rượu xuống, gấp một con tôm cho vào miệng, thế này mới cảm thấy tốt. Tiểu Phương thấy bộ dạng nhú mày duỗi lưỡi của nàng, bất giác lại buồn cười, tự rót cho mình một ly đầy: “Nếu Hà Na ở đây, em ấy sẽ uống giúp tôi.”

Trầm Hàn Sanh nhớ đến bộ dáng uống rượu hào khí tận trời xanh của Hà Na, nhin không được trêu ghẹo: “Cho nên mới nói hai người là trời sinh một đôi, sau này kết hôn, ngày thường là vợ chồng, còn khi uống rượu là anh em, dù sao hai người đều là con sâu rượu, rảnh rồi có thể uống thả ga một phen.”

Tiểu Phương cười cười, đột nhiên xoay chuyển đề tài: “Chúng tôi kết hôn, sẽ tìm Duyệt Nhan làm phù dâu.” Nói xong nhìn nàng bằng một đôi mắt có ý khác.

Trầm Hàn Sanh có điểm chột dạ, một lát sau mới nói: “Em ấy đúng là lựa chọn thích hợp nhất.”

Tiểu Phương thở dài: “Hàn Sanh, em nói tôi giữ bí mật tốt, còn em thì sao? Quả thật không xem tôi là bạn bè.”

- Tôi vốn định hôm nay nói với anh, nhưng anh lại cho tôi một tin kinh hỉ trước, nên tôi quên mất. – Trầm Hàn Sanh biện giải hai câu, con nói: “Hơn nữa, Duyệt Nhan cũng nói với Hà Na rồi, không phải cũng giống như nói với anh sao?”

- Cái đó không giống nhau. – Tiểu Phương hơi nhú mày, trên mặt lại lộ ra một nụ cười: “Cơ mà tôi rất vui khi nghe tin này.”

- Cảm thấy có hơi đột nhiên không? – Trầm Hàn Sanh nhìn cái lẫu sục lên làn sương trắng, ánh mắt mơ hồ.

- Nghĩ thông suốt?

Khóe miệng Trầm Hàn Sanh mím lại, ngẩng đầu nhìn hẳn: “Anh cảm thấy sao?”

Tiểu Phương nhìn nàng hồi lâu, cũng trầm mặc rồi mới nhẹ giọng nói: “Từ từ sẽ suy nghĩ thông suốt, thời gian tàn khốc sẽ khiến em trở nên tàn khốc. Đây là một bắt đầu rất tốt.”

- Không, thời gian chỉ là tên đồng phạm thôi, tàn khốc là do kẻ khác, như vậy cũng tốt, nhiều năm trước ôm niềm tin, không dám sa ngã, hiện tại có thể theo đuổi chính mình một phen.

Tiểu Phương nhăn mi tâm: “Ở bên cạnh Duyệt Nhan là sa ngã?”

- Ở một ý nghĩa nào đó thì đúng vậy.

- Nếu chính bởi vì như vậy, em đến bên Duyệt Nhan làm gì? – Ánh mắt Tiểu Phương tức giận.

- Bởi vì Duyệt Nhan muốn, tôi cũng cần. – Trầm Hàn Sanh buông chiếc đĩa, nhìn hẳn, bên môi hiện lên một nụ cười thản nhiên: “Đến bên cạnh em ấy, nguyên nhân rất nhiều, ví dụ như tôi nghĩ đến, cả cuộc đời này còn một đoạn đường dài phải đi, còn phải đi qua nhiều năm tháng, lại đi một mình trên con đường u tối lạnh lẽo, tôi cũng sẽ rất sợ hãi, rất kích động. Mọi nguyên nhân vô sỉ bỉ ổi có rất nhiều, tôi cũng muốn lảm lòi, đương nhiên, anh có quyền khinh bỉ tôi, nhưng tôi tuyệt đối không muốn lừa anh, nói là tôi đến bên Duyệt Nhan nhanh như vậy là vì tôi yêu em ấy.”

Ánh mắt Tiểu Phương hơi trầm xuống, có chút cay đắng nói: “Cho nên, chính là em không buông bỏ Diệp Tòng Y được! Em hiện tại là bị em ấy làm bị thương, bị nàng lại một lần nữa buông bỏ, rốt cuộc vẫn vô lực kiên trì như vậy, tìm người đến bồi tiếp mình là được rồi?! Em nghĩ Trịnh Duyệt Nhan là cái gì? Em ấy có chỗ nào không bằng Diệp Tòng Y?”

- Tôi không buông bỏ được Diệp Tông Y, đúng vậy. – Trầm Hàn Sanh không nổi nóng, đem một gắp thịt bò vào lẩu, nhúng nhúng, lấy ra, chờ thịt nguội đi rồi chậm rãi cho vào miệng, rồi mới từ từ nói: “Nhưng có chuyện anh hiểu lầm tôi rồi, tôi nghĩ Trịnh Duyệt Nhan là cái gì? Tôi muốn em ấy là người yêu tôi, là người sau này sẽ ở cùng tôi cả đời.”

Lời nói của nàng khiến Tiểu Phương trở nên nghi hoặc, nhìn nàng sợ run.

- Tôi sẽ đối tốt với Duyệt Nhan, quan tâm em ấy, che chở em ấy, chiều cổ em ấy, săn sóc em ấy. – Sắc mặt Trầm Hàn Sanh bình tĩnh, tiếp tục nói: “Hai người họ đều rất tốt, không thể so sánh được. Nếu anh hỏi cảm giác thật sự của tôi đối với hai người họ, tôi chỉ có thể nói, Tông Y là người tôi yêu nhất cuộc đời này, và cũng là người hiện tại tôi yêu nhất, nhưng tôi không hi vọng, người tương lai tôi yêu vẫn là cậu ấy. Mà Duyệt Nhan, tôi không lừa em ấy, Duyệt Nhan biết hiện tại tôi không yêu em ấy, em ấy cũng biết, cuộc sống về sau, tôi sẽ cố gắng khiến cho chính mình yêu em ấy.”

Chương 45: Bình Thủy Tinh Trên Giá Sách

Những ngày này, cô cũng không biết là mình trải qua như thế nào, buổi tối nằm dưới thân Tào Vân Tuấn, đầu nhớ đến khoảng thời gian đêm mưa trong xe kích tình đó, chỉ có Diệp Tòng Y biết, dự tính này của cô là vì ai mà trời dậy. Buổi sáng khi thức dậy, cô sẽ vào phòng tắm, đứng dưới vòi sen, dùng sức chà sát thân thể mình. Cô không biết vì cái gì lại như vậy, rõ ràng Tào Vân Tuấn mới là chồng cô, nhưng kể từ đêm đó, thân thể của cô bắt đầu chỉ trung thành với Trần Hàn Sanh.

Khi cô tẩy rửa thân thể, đồng thời cảm thấy vô cùng bứt rứt với Tào Vân Tuấn, như tinh thần bị xiềng xích cả hai bên, khiến cô mỗi ngày đều trong tâm trạng hoảng hốt, ngay cả công việc cũng bắt đầu xảy ra lỗi.

Mà những ngày này, cô cố gắng biểu hiện ân ái với Tào Vân Tuấn, làm cho Vương Viễn Trân và Diệp Khai Tường thả tâm, sau khi ở lại thành phố này một tuần, bọn họ rốt cuộc cũng lên máy bay trở về, áp lực trong lòng của Diệp Tòng Y giảm bớt một chút.

Tan tầm, Diệp Tòng Y cố ý ở lại công ty chốc lát, sau đó vào thang máy xuống bãi đỗ xe, nhưng lại bất ngờ thấy Hà Na ôm người dựa vào xe mình, cô không khỏi ngẩn ra: “Sao còn chưa về?”

Hà Na mỉm cười, lược lược tóc, đi về phía trước: “Chị cũng không phải chưa về sao?”

- Chị... Chị có chút chuyện phải làm xong. – Diệp Tòng Y nghẹn lời.

- Ra là thế. – Hà Na nhìn xe của cô, sau đó lại nhìn cô, giọng điệu nhẹ nhàng: “Hôm nay em không lái xe đến, chị có thể chở em một đoạn được

không?”

Bốn mắt nhìn nhau một lát, Diệp Tòng Y thoáng gật đầu, hai người tự đi đến mở cửa xe.

Xe nhanh chóng rời khỏi công ty, Hà Na dựa vào chỗ ngồi, ánh mắt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nói: “Nghe nói lần trước cha mẹ chị đến đây?”

- Ừ.

- Sao lại không sắp xếp cho em và dì chú ăn cơm một bữa? – Hà Na từng gặp cha mẹ Diệp Tòng Y, còn gọi là dì chú rất thân thiết.

- Sau này sẽ có rất nhiều cơ hội, hai năm nữa, họ sẽ chính thức về hưu, bán căn hộ bên kia, dọn đến đây an hưởng tuổi già.

- Đây là hai chuyện khác nhau, lần trước em nói với dì chú, nếu họ đến em sẽ mời cơm, nhưng bây giờ chị vẫn chưa nói cho em biết, em nghe Duyệt Nhan nói mới biết được.

Ánh mắt Diệp Tòng Y nhìn phía trước, trầm mặc trong chốc lát, mới nhẹ giọng: “Chị cũng không hi vọng họ đến đây.”

Hà Na quay đầu nhìn cô, thần sắc kinh ngạc, con người trong vạt của Diệp Tòng Y ẩn chứa một loại cảm xúc không tên, thản nhiên nói: “Họ đến đây vì biết tình trạng giữa chị và Vân Tuấn đang căng thẳng.”

- Cái gì? Họ sao lại biết?

- Chị không muốn nói đến chuyện này. – Diệp Tòng Y nghiêng đầu nhìn nàng một cái, sắc mặt cực kỳ bình thản: “Chị và Vân Tuấn cũng ổn rồi.”

Hà Na nhìn cô trong chốc lát, bỗng nhiên nhẹ nhàng nhú mày: “Nhìn qua, chị không được tốt lắm.”

Diệp Tòng Y cười nhẹ, cũng không nói tiếp, Hà Na nhớ đến những lần các cô chạm mặt ở công ty, đầu lại chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, qua một hồi lâu mới chậm rãi nói: “Gần đây chị trốn em.”

- Ủ. – Diệp Tòng Y trả lời dứt khoát.

- Tại sao?

- Em hỏi chị nguyên nhân, chị có chút không nói nên lời. – Diệp Tòng Y nhìn nàng một cái, khóe miệng giương lên một nụ cười chua xót: “Bởi vì chị sợ em nhắc đến Hàn Sanh và Duyệt Nhan, chị không muốn nghe tên cả hai, cũng không muốn biết chuyện của họ.”

Hà Na nhìn nàng, tia kinh ngạc trong mắt không cách nào hình dung: “Chị... Chị để tâm Trầm Hàn Sanh như vậy?”

- Vậy nên chị mới nói chị nói không nên lời.

- Trời ơi, đây là chuyện gì đây! – Hà Na dựa mạnh vào ghế ngồi, không tin được nói: “Các người làm sao vậy? Chỉ ngần ngại mấy tháng, đã khiến cho chị yêu Hàn Sanh đến chết đi sống lại sao? Chị... Chị lại vì chị ta mà trốn em, vậy chị và Duyệt Nhan sau này phải làm sao đây? Định không gặp mặt nhau sao? Tòng Y, lý trí của chị đi đâu rồi? Có cần phải vậy không?”

- Điều em hỏi chị, cũng là điều mỗi ngày chị tự hỏi mình. – Diệp Tòng Y cắn cắn môi, ngực ần ần đau: “Nhưng chuyện này, chị cũng không biết là vì sao. Em nói chỉ mấy tháng, nhưng chị lại cảm thấy, mỗi cái giờ tay nhắc chân của cậu ấy, đều gọi cho chị cảm giác quen thuộc, hấp dẫn, cảm giác như trước kia bọn chị đã từng biết nhau, hoặc là kiếp trước đã từng biết nhau.”

Hà Na lắng nghe, có cảm giác không phát ngôn nổi, nhịn không được nói: “Không bằng chị cứ nói là trong đoạn trí nhớ chị mất, chị có quen biết chị ta đi!”

Trong lòng Diệp Tòng Y run lên, bỗng chân đạp phanh lại một phát, ô tô ngừng đột ngột, Hà Na bất ngờ không kịp đề phòng, thân mình hướng về phía trước, nàng mở hai mắt nhìn Diệp Tòng Y, kinh hồn chưa định, lại trở nên âm ỉ: “Sao chị lại đột nhiên dừng xe? Làm em giật cả mình!”

Diệp Tòng Y cắn cắn môi, ngơ ngác nhìn nàng, Hà Na nói: “Được rồi, nhắc đến chuyện mất trí nhớ, là em không đúng, nhưng nơi này không thể ngừng xe, chị à, chị rời xe đi đi ạ.”

Thế rồi Diệp Tòng Y mới phát động xe, Hà Na thấy sắc mặt cô có điểm kỳ quái, nghĩ là do mình nhắc đến chuyện mất trí nhớ khiến cô không thoải mái, lại nhỏ giọng: “Tòng Y, thực xin lỗi.”

- Không có gì. – Diệp Tòng Y lắc đầu, chậm rãi nói: “Nhưng Hà Na à, điều chị nói với em, đều là những cảm thụ chân chân thiết thiết, là điều... Là điều chị thống khổ hiện tại, tại sao em không thể nghiêm túc đối đãi?”

- Em không phải cố tình, em chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng được, cũng không có cách nào lý giải, cả chị và Duyệt Nhan, đều trong một khoảng thời gian ngắn đã sinh ra tình cảm nồng nhiệt với chị ta. – Hà Na cười khổ một chút, nói: “Giống như Duyệt Nhan nói, em là đứa cuồng yêu người khác giới. Nhưng Tòng Y à, tình trạng của chị trong khoảng thời gian này em đều để trong mắt, em rất đau lòng cho chị, không hi vọng chị tiếp tục như vậy.”

Diệp Tòng Y mím môi không lên tiếng, Hà Na nhìn khuôn mặt tiêu tụy của cô, do dự một chút, rốt cuộc cũng mở miệng: “Tòng Y, Trầm Hàn Sanh và Duyệt Nhan đã chính thức ở bên nhau.”

- Chị biết, Duyệt Nhan đã nói cho chị biết việc này. – Tâm Diệp Tòng Y như bị cái gì đó đâm vào, bên môi lại hiện lên một nụ cười tái nhợt.

Hà Na hơi hơi ngạc nhiên, thở dài: “Cậu ấy nói, hôm nào đó sẽ chính thức đem Hàn Sanh đi giới thiệu cho cha mẹ, em còn nửa tin nửa ngờ,

nhưng cái này em hoàn toàn tin Duyệt Nhan có gan làm.”

- Em ấy luôn lớn gan.

- Vậy nên Tòng Y, chị buông bỏ người này đi, dù đứng dưới góc độ nào mà nói, tình cảm của hai người thực sự không nên bắt đầu. – Trong lòng Hà Na phát ra một tiếng thở dài, nhẹ giọng khuyên cô: “Chị không phải đã nói chị và Tào luật sư đã ổn rồi sao? Sau này cứ giống như trước, yên lặng bình thản sống, được không?”

- Hà Na, chị đang cố. – Đôi mắt Diệp Tòng Y ửng đỏ, thanh âm trở nên khàn khàn: “Chỉ là không thể ngay lập tức được, chị sẽ thật cố gắng.”

- Ừm, từ từ cũng tốt. – Hà Na vuốt ve một chút bả vai gầy yếu của cô, bỗng nhiên nói: “Tòng Y, ngày một tháng mười nghỉ, chúng ta đi du lịch đi, chỉ hai chúng ta thôi, được không? Chúng ta đi Mông Cổ, cưỡi ngựa trên thảo nguyên rộng lớn, thế nào? Khi em đọc sách vẫn muốn như vậy, công tác mấy năm qua, trong nước rồi nước ngoài đi không ít nơi, nhưng mà điều này vẫn chưa thực hiện được.”

* Ngày một tháng mười: Nội chiến Trung Quốc, nhà lãnh đạo Đảng Cộng sản Trung Quốc Mao Trạch Đông tuyên bố thành lập nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa tại Bắc Kinh.

Nàng càng nói càng hưng phấn, đôi mắt ngập tràn chờ mong nhìn Diệp Tòng Y, Diệp Tòng Y biết nàng sợ mình trong lòng khó chịu, cố ý muốn mang cô đi nước ngoài du lịch giải sầu, trong lòng dâng lên một chút ấm áp.

- Tòng Y, được không?

Diệp Tòng Y trầm ngâm một chút, lắc đầu nói: “Hà Na, thực xin lỗi, chị không muốn đi.”

Hà Na nóng nảy: “Tại sao? Chẳng lẽ chị giống như một năm trước, chỉ biết canh giữ ở nhà, chỗ nào cũng không đi sao? Đừng cụt hứng được không, cho em xin!”

- Không, lần này là chị chuẩn bị về nhà dài hạn. – Hai tay Diệp Tông Y nắm tay lái, vẻ mặt có chút đăm chiêu: “Kỳ nghỉ dài hạn lúc trước, ba mẹ chị đến đây, chị đương nhiên chỉ có thể ở trong nhà bồi họ, nhưng kỳ nghỉ dài hạn lần này, chị muốn về nhà một chuyến, chị muốn tìm một chút ký ức của sáu năm đó, lần này muốn dùng nhiều thời gian một chút, tranh thủ không để mình phí công vô ích.”

Bầu trời phía đông dần dần lộ ra mặt trời, rạng đông ngoài cửa sổ hiện lên, Trầm Hàn Sanh từ trong giấc mộng thật dài tỉnh lại, nàng híp nửa mắt nhìn, ánh sáng trong phòng vẫn còn ảm đạm, có thể phỏng đoán sơ sơ thời gian, ngày thường trước kia, đúng là thời điểm nàng rời khỏi giường.

Bên tai truyền đến một tiếng hít thở đều đều tinh tế, Trịnh Duyệt Nhan đang ngủ say, Trầm Hàn Sanh đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve thân thể mềm mại trong lòng, ngửi mùi hương từ giữa những sợi tóc truyền đến, trong lòng bỗng nhiên nổi lên một loại cảm giác tham luyện, bần thần một hồi, dường như hạ quyết tâm, đem tay nàng đang khoát lên hông mình lấy ra, thận trọng rút ra cánh tay mình đang dùng làm gối đầu cho nàng, nhưng tay phải vừa động, Trịnh Duyệt Nhan liền bừng tỉnh, nàng dụi dụi con mắt, mơ mơ màng màng hỏi: “Hàn Sanh, chị đang làm gì vậy?”

- Làm em tỉnh? – Trầm Hàn Sanh có chút ảo não: “Tôi... Tôi chỉ muốn ra bên ngoài chạy bộ, đã lâu không rời giường tập luyện.”

- Cái gì? – Trịnh Duyệt Nhan lại lần nữa ôm lấy nàng, nỉ non nói: “Em không cho chị đi.”

- Duyệt Nhan. – Trầm Hàn Sanh dờ khóc dờ cười.

- Chị thích luyện tập như vậy sao? Thế luyện trên giường là được rồi. –
Trịnh Duyệt Nhan cọ cọ trong lòng nàng, đem tay nàng kéo đến ngực mình, sau đó cấn cấn vành tai nàng: “Luyện với em được rồi, dù sao đây cũng là vận động, phải không?”

Trầm Hàn Sanh không trả lời, hô hấp trở nên có chút hỗn loạn, Trịnh Duyệt Nhan cười nhẹ bên tai nàng, môi lướt qua mặt nàng, thỉnh thoảng dịu dàng hôn lên môi nàng.

Bữa sáng rất đơn giản nên tốc độ cũng nhanh, chỉ không lâu sau, đã có vài ly sữa nóng và trái trứng gà chiên vàng óng, còn có bánh mì và mút trái cây.

Trịnh Duyệt Nhan ngồi đó, mái tóc dài rối tung tùy ý xoa trên vai, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp vừa mới kích tình mà ửng hồng, thoát nhìn dị thường quyến rũ, nàng uống một ngụm sữa, chu môi nói: “Lần nào cũng không pha cà phê cho em uống.”

- Cà phê uống nhiều không tốt.

Trịnh Duyệt Nhan thở dài: “Đây cũng là chỗ phiền não khi ở cùng bác sĩ, ăn uống đều hạn chế.”

Trầm Hàn Sanh nhìn nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Ngoan.”

Nháy mắt trong lòng Trịnh Duyệt Nhan trở nên ngọt ngào, lại cầm sữa lên uống một ngụm, đột nhiên làm nũng: “Hàn Sanh, hôm nay chị không đến bệnh viện được không? Em muốn chị theo em.”

Trầm Hàn Sanh mỉm cười: “Điều này không thể được.”

- Hôm nay là cuối tuần, chị cũng không theo em được.

- Em biết bác sĩ không có cuối tuần mà.

- Hừ. – Trịnh Duyệt Nhan bắt mẫn hừ nhẹ, sau đó lại dùng giọng điệu thương lượng: “Nếu không, chị đổi công việc khác được không?”

- Nhan Nhan, tôi rất yêu công việc của mình.

- Được rồi. – Trịnh Duyệt Nhan đảo mắt, trong lòng tính toán về sau có cách nào để khiến nàng bỏ công việc bác sĩ không, để có nhiều thời gian bồi mình.

Trầm Hàn Sanh nào biết ý tưởng lúc này của nàng, sờ sờ tóc nàng, hỏi: “Em vẫn ở nhà chúng ta, hay đến Tử Duyệt?”

- Em thích ở nhà chúng ta, sau đó chờ chị về. – Trịnh Duyệt Nhan nhìn nàng, trong mắt tràn đầy ý cười ái muội: “Em còn thích chị ở trên giường muốn em, cảm giác đó đặc biệt tốt.”

Bên mặt Trầm Hàn Sanh lại vụt đỏ, Trịnh Duyệt Nhan buông dao nĩa, đưa tay vỗ đầu mình: “Ôi, Hàn Sanh nhà chúng ta lại ngượng ngùng.”

- Nói bậy. – Trầm Hàn Sanh nhìn nàng, biểu tình bất đắc dĩ: “Ngoan, ăn sáng đi.”

Trịnh Duyệt Nhan bỗng nhiên tiến đến, bắt lấy tay cầm nĩa của nàng, đưa đến trước mặt mình, mở miệng đem miếng trứng chiên vào, trên mặt lộ ra nụ cười mỉa mai: “Em thích ăn như vậy.”

- Được rồi, tôi đút cho em ăn. – Trong mắt Trầm Hàn Sanh lộ ra tia sùng nịnh, lại sẵn một khối trứng đưa đến bên miệng nàng.

Ăn xong bữa sáng, thấy thời gian cũng đã đến, Trầm Hàn Sanh liền đứng dậy, chuẩn bị đến bệnh viện, Trịnh Duyệt Nhan đưa nàng đến cạnh cửa, hai người không tránh khỏi một trận ôm hôn.

- Phải nhớ em. – Trịnh Duyệt Nhan dặn dò bên tai nàng.

Trầm Hàn Sanh cười nói: “Lúc phẫu thuật không thể nhớ.”

- Tiêu tan phong cảnh. – Trịnh Duyệt Nhan trắng mắt liếc nàng một cái, lại nhẹ giọng nói: “Em chờ chị về.”

- Ừm. – Lời nói bình thản này, khiến hai mắt Trầm Hàn Sanh trở nên nhu tình như nước, nàng nhìn Trịnh Duyệt Nhan, ánh mắt có điểm lưu luyến: “Nhan Nhan, em ở nhà có thể rất nhàm chán, nếu không em rủ Hà Na đi chơi đi.”

- Sẽ không nhàm chán, bởi vì em sẽ ở trong nhà nhớ chị. – Trịnh Duyệt Nhan cau cau mũi, trên mặt lộ ra thần sắc nghịch ngợm: “Hơn nữa, em có thể thừa dịp chị không có ở nhà, phá hư vài thứ.”

- Ồm, nhà là nhà của hai người chúng ta, em tùy tiện phá hư cũng được.

- Được rồi, đi nhanh đi, bị muộn rồi.

Trịnh Duyệt Nhan thúc dục nàng, thế này Trầm Hàn Sanh mới cười, bước ra khỏi cửa.

Chờ sau khi nàng đi, Trịnh Duyệt Nhan lại về giường nằm, nhắm mắt lại, ôm chăn nghĩ đến cảnh tượng thân thiết của các nàng vừa nãy, nằm trên gối mỉm cười ngọt ngào, trong đầu tràn đầy hình ảnh Trầm Hàn Sanh, thế nào cũng không ngủ được, trong chốc lát, đành phải đứng lên đi ra phòng khách, tùy ý mở ti vi.

Đây là lần đầu tiên Trịnh Duyệt Nhan và Trầm Hàn Sanh qua đêm ở đây, trước kia các nàng hoặc là tách ra hai nơi, hoặc là ở Tử Duyệt, cho nên lúc này không tránh được cảm giác hưng phấn, nàng nằm nửa người trên sofa, nhìn ti vi chốc lát, thay đổi vô số kênh, cũng không muốn xem cái gì, cuối cùng đứng dậy đi vào thư phòng.

Sách chồng chất trên giá, phần lớn là sách về y học, Trịnh Duyệt Nhan đảo mắt một đường, hoàn toàn không có hứng thú xem quyển nào, nhưng ánh mắt lại bị hấp dẫn ở chiếc bình thủy tinh khéo léo tinh xảo đặt trên tầng cao nhất, làm cho nàng nhin không được vươn tay lấy xuống, nhìn kỹ, bên trong có một chiếc chìa khóa màu bạc.

Nàng tò mò lôi chiếc chìa khóa ra, đặt trong lòng bàn tay mình, nhìn nhìn, rồi nắm vào, đưa mắt tìm kiếm mọi nơi, cuối cùng đứng trước ngăn kéo phía dưới bàn đọc sách. Nàng vươn tay, kéo nhẹ ngăn kéo thứ nhất, không khóa, lại kéo ngăn kéo thứ hai, cũng dễ dàng mở ra, nhưng đến cái thứ ba, lại không một chút di chuyển.

Chương 46: Chị Sẽ Yêu Em Giống Như Yêu Người Đó Chứ?

Lý trí nói cho Trịnh Duyệt Nhan biết, làm như vậy có điểm không ổn, nhưng từ trước đến nay, quá khứ của Trần Hàn Sanh, nàng vẫn chỉ biết hữu hạn, hưởng chi trong lòng nàng, quan hệ của bọn họ hiện tại không cần nói đến cái gì riêng tư với không riêng tư nữa. Trịnh Duyệt Nhan híp mắt lại, nhìn nhìn chìa khóa trong tay, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm, ngồi xuống tra chìa vào.

Đem chìa khóa tra vào ổ, nhẹ nhàng vặn vẹo một chút, liền nghe được tiếng “cạch” nhỏ vang lên, ngăn kéo bị mở ra, đồ vật bên trong cũng không ít, nhưng thứ làm Trịnh Duyệt Nhan chú ý đầu tiên, là một quyển nhật ký dày bìa màu xanh nhạt, nàng lấy ra, nhìn sơ sơ bìa, liền đưa tay mở ra trang thứ nhất.

Trang thứ nhất là trang trống, trên mặt có một nét chữ viết lớn bốn chữ “Nhật ký yêu Sanh”, nét chữ phóng khoáng thanh tú, là nét chữ mà Trịnh Duyệt Nhan đã quen thuộc.

Trịnh Duyệt Nhan nháy mắt hiểu được quyển nhật ký này vốn dĩ là của ai, cũng hiểu được ý nghĩa bốn chữ kia, trái tim đột nhiên đập thành thịch, nàng lấy lại bình tĩnh, qua chốc lát, tiếp tục lật trang tiếp theo, một trang nhật ký rõ ràng hiện ra ngay trước mắt, nhìn chữ viết chằng chịt giống như nét chữ trang trước, rõ ràng là cùng một người viết, trong lòng Trịnh Duyệt Nhan giờ phút này cũng không rõ đây là tư vị gì, trực giác nói cho nàng biết, xem thứ này cũng không có lợi ích gì cho nàng, nhưng lại có một cảm giác lạ lùng không thể giải thích thôi thúc nàng xem tiếp.

Thời gian im lặng trôi qua, trong phòng trở nên yên tĩnh kỳ lạ, chỉ lâu lâu lại nghe âm thanh lật giấy “sàn sạt”.

Trịnh Duyệt Nhan đọc lướt qua, nhưng càng xem lòng nàng càng chìm xuống, ánh mắt cũng trở nên phức tạp, đột nhiên, lông mày nàng gắt gao nhăn lại, đôi mắt nhẹ nhàng đóng xuống, dường như không muốn suy nghĩ tiếp nữa, nhưng hai tay chưa tình nguyện buông ra, ngồi xồm ở đó, ngăn người nhìn quyển nhật ký.

Một hồi lâu, Trịnh Duyệt Nhan nhẹ nhàng thở ra một hơi, hai tay đang cầm thứ trong tay tạm thời buông ra, lại tiếp tục tìm kiếm trong ngăn kéo. Những thứ vụn vặt rất nhiều, vòng đeo tay, đồng hồ, móc đeo di động đáng yêu, thậm chí còn có một vài tờ giấy nhỏ, nhìn là biết đó là những thứ thời đi học lão sư truyền lại, đối với mấy thứ này, Trịnh Duyệt Nhan không có tâm tư nhìn đến, chỉ mở quyển album nằm ở dưới cùng.

Chậm rãi mở ra, cẩn thận xem, cuối cùng cũng xem hết tập ảnh, Trịnh Duyệt Nhan thả tập ảnh xuống, thất thần một lát, sau đó mang tất cả mọi thứ trở về chỗ cũ, khóa ngăn kéo lại, ném chìa khóa trở về bình thủy tinh, đặt bình thủy tinh trở lại giá sách, sắp xếp mọi thứ xong, nàng cẩn thận kiểm tra một lần nữa, rồi nhật quyển nhật ký kia đi ra khỏi thư phòng.

Buổi tối, phòng tổng thống khách sạn quốc tế Tử Duyệt đèn đuốc huy hoàng.

Trịnh Duyệt Nhan nằm trên chiếc giường lớn, nghiêng người dựa vào gối đầu, vừa đùa bỡn với mái tóc dài của mình, vừa nói điện thoại với Trầm Hàn Sanh: “Hàn Sanh, chị ăn cơm tối chưa?”

- Chưa, vốn là chủ nhiệm Lương muốn mời bọn tôi ăn một bữa sớm, nhưng nghĩ đến em đang ở nhà đợi, nên tôi từ chối.

- Thực xin lỗi, em thật sự muốn ở nhà đợi chị, nhưng ba em đột nhiên có chuyện tìm em, em định nói cho chị trước, nhưng gọi điện thoại toàn tắt

máy. Hàn Sanh, đừng giận em, được không?

Trầm Hàn Sanh phì cười: “Không sao cả mà, em bận thì thôi, tôi sẽ không vì chuyện nhỏ như vậy mà giận.”

- Buổi tối em ở bên Tử Duyệt, sẽ không qua kia. Hay là chị qua đây với em đi? – Trịnh Duyệt Nhan nửa thật nửa đùa hỏi.

- Tôi cũng đã gần về đến nhà rồi, đêm nay sẽ không qua đó.

- Vậy chị phải ngoan ngoãn tìm một chỗ nào đó ăn cơm, nhé?

- Tôi muốn về nhà tự mình làm.

- Không sợ mệt sao?

- Tự làm, ăn yên tâm lại thoải mái.

- Bệnh sạch sẽ.

Trầm Hàn Sanh cười cười trong điện thoại, Trịnh Duyệt Nhan nói: “Về nhà tự làm nhé, đêm nay nghỉ ngơi sớm một chút.”

- Được.

- Hàn Sanh.

- Hừm?

- Em nhớ chị.

- Tôi cũng vậy.

Treo điện thoại, nụ cười ngọt ngào trên mặt Trịnh Duyệt Nhan dần dần biến mất, nàng ném điện thoại qua một bên, ôm tâm tình nặng trĩu trong

lòng, thuận tay cầm lấy bản nhật ký đặt bên gối, chậm rãi mở ra, sau đó điều chỉnh tư thế nằm, lại từ trang thứ nhất, tỉ mỉ từng từ đọc lại.

Cuối tuần Tào Ấu Tuyết từ trường về nhà, ít nhiều cũng khiến tâm tình Diệp Tòng Y sáng sủa một chút, dù thế nào đi nữa, khuôn mặt chân chất đáng yêu tươi cười của cô con gái, luôn là niềm an ủi cho cô.

Cô càng ngày càng không muốn đối mặt với Tào Vân Tuấn, dù cho biểu hiện của Tào Vân Tuấn so với trước kia càng ôn nhu, thậm chí gần như là lấy lòng. Nhưng khi hai người ở cạnh bên nhau, cô hoàn toàn không muốn nói câu nào, bình thường chỉ có mình Tào Vân Tuấn thao thao bất tuyệt, hoặc là cô thản nhiên nói qua loa vài câu, phần lớn thời gian là trầm mặc, thậm chí là thất thần, vì vậy thỉnh thoảng không khí giữa hai người sẽ rơi vào trạng thái lúng túng. Cho nên hiện tại, cô luôn ngóng trông con gái về nhà, cũng kiên quyết không sa thải A Lan dù cho Tào Ấu Tuyết đã đến nhà trẻ, cô sợ một mình trong ngôi nhà lớn như vậy, chỉ có hai người cô và Tào Vân Tuấn.

Mọi phản ứng của cô, Tào Vân Tuấn đều để trong mắt, ghi tạc trong lòng, không chỉ có thế, hẳn thậm chí còn cảm giác được Diệp Tòng Y sợ hãi trên giường thân thiết cùng hắn, không khi nào toàn tâm tập trung.

Ở ngoài mặt, hai người tựa hồ rất hòa hảo, nhưng lòng lại dường như xa hơn, càng ngày càng xa, Tào Vân Tuấn kiệt sức muốn nắm bắt được điều gì đó, nhưng vẫn luôn luôn là cảm giác bất lực, tuy trên mặt hắn vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, nhưng nội tâm lại khủng hoảng trước nay chưa từng có, bởi vì thế, khi Diệp Tòng Y nói ngày một tháng mười này nghỉ dài hạn muốn về thăm cha mẹ, hắn lập tức tỏ ra phản đối mạnh mẽ.

A Lan làm đồ ăn xong, đem chén đĩa sắp xếp lên bàn. Cả nhà ngồi xuống bắt đầu bữa tối. Bởi vì Tào Ấu Tuyết về nhà, nên thức ăn trên bàn đặc biệt phong phú, nhưng Diệp Tòng Y và Tào Vân Tuấn vì chuyện kì

ngủ dài hạn mà tranh chấp vài câu, tựa hồ không có khẩu vị để ăn, chỉ có A Lan không ngừng nhắc đưa lên, gấp rau vào chén Tào Ấu Tuyết.

- Ngày một tháng mười trước kia, ba mẹ đều đến đây, lần này không chừng cũng đến đây mà, chờ anh gọi điện thoại hỏi họ đã, em cần gì phải về nhà bên kia. – Tào Vân Tuấn buông chiếc đĩa, ý đồ muốn khuyên Diệp Tông Y bỏ ý niệm trong đầu.

Diệp Tông Y cũng không nâng mí mắt lên: “Bọn họ cũng mới trở về không bao lâu.”

- Việc này không thành vấn đề.

- Vấn đề là em không chỉ trở về thăm ba mẹ, mà còn muốn trở lại nơi em lớn lên, cho dù ba mẹ có đến đây, em vẫn muốn trở về một chuyến.

- Tông Y, sao em lại như vậy? – Tào Vân Tuấn nóng nảy.

- Em làm sao? – Diệp Tông Y kỳ quái nhìn hắn: “Từ khi đi Mỹ trị liệu đến bây giờ, tổng cộng bao nhiêu lần em về nhà? Số lần đếm được trên đầu ngón tay, em muốn nhân dịp nghỉ dài ngày về nhà một chuyến thì làm sao? Anh làm gì mà kích động như vậy?”

Tào Vân Tuấn không thể phản bác, sau một hồi lâu mới nói: “Vậy được rồi, anh cùng em về.”

- Anh không phải nói vừa nhận một vụ kiện quan trọng sao?

- Anh... – Tào Vân Tuấn nghẹn lời, sau đó có điểm phiến toái nói: “Không có gì quan trọng hơn em!”

- Vân Tuấn, đừng như vậy, anh còn có chuyện công việc, anh cứ chuyên tâm làm việc. – Diệp Tông Y nhíu mày lại, kiềm nén cảm xúc khuyên hắn: “Em không sao cả, mỗi lần về nhà, mọi người đều khẩn trương như vậy làm

gì, cũng không phải ở đó chỉ cần ra đường là em sẽ bị tai nạn giao thông liên, khiến mỗi người trong nhà đều phải vây quanh bảo vệ, giống như sợ em sẽ lại tai nạn giao thông lần nữa.”

A Lan thấy không khí giữa vợ chồng bọn họ có chút khẩn trương, chỉ cúi đầu ăn cơm, Tào Ấu Tuyết lại nhìn nàng cười: “Dì ơi, con thích nhất là ăn cơm dì nấu, ăn ngon hơn cơm trong trường học nhiều.”

Tào Vân Tuấn nhìn con gái, bỗng nhiên lại có cớ: “Thế Tuyết nhi thì sao? Em dẫn theo con bé về luôn?”

- Dự định là vậy.

- Cái này không được, anh lo lắng, đây là lần đầu tiên con bé đi máy bay.

- Sau này cũng sẽ phải đi.

- Tuyết nhi còn nhỏ mà.

- Được rồi, vậy cho con bé qua bên chỗ dì. Dù sao hôm qua em nói với dì chuyện muốn về nhà, dì nói không cho đem Tuyết nhi về, dì nói dì muốn giữ con bé.

Tào Vân Tuấn nói: “Em sao có thể như vậy? Kỳ nghỉ dài thế cũng không ở bên cạnh con gái, đừng nói anh không vui, Tuyết nhi cũng không vui nữa!” Nói xong nghiêng đầu ôn nhu nói với Tào Ấu Tuyết: “Bảo bối, mai mốt có rất nhiều ngày nghỉ, con có muốn mẹ mỗi ngày dẫn con đi chơi không?”

Tào Ấu Tuyết liên tục gật đầu: “Muốn!”

Trong mắt Tào Vân Tuấn lộ ra thần sắc đặc ý, quay đầu nhìn Diệp Tòng Y, Diệp Tòng Y dừng đùa lại, cũng không hoảng không vội hỏi: “Tuyết nhi,

mẹ có việc mấy ngày, không thể chơi với con, con theo di bà ngoại được không?”

Vợ chồng Trịnh Thái và Trịnh Duyệt Nhan luôn luôn yêu thương Tào Ấu Tuyết, Tào Ấu Tuyết rất thích đến nhà bọn họ, vừa nghe lời này, liền không để ý sắc mặt Tào Ấu Tuyết, không chút do dự gật đầu: “Dạ được.”

- Được rồi, không còn vấn đề gì nữa. – Diệp Tòng Y buông chén đĩa, nhìn Tào Vân Tuấn: “Còn có thể tìm lý do nào khác sao?”

Tào Vân Tuấn ghen hòng, trong mắt hiện lên một tia chột dạ: “Anh...”

Diệp Tòng Y thản nhiên nói: “Nếu tìm không ra, đề tài này có thể ngưng tại đây, nếu còn có nữa thì cứ nói với em, tóm lại một câu, lần này, em đã quyết định trở về.”

Ngồi trước bàn ăn, chờ người mình yêu chuẩn bị xong bữa cơm, sau đó cùng nhau ăn là chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới. Nhưng giờ phút này, Trịnh Duyệt Nhan ngơ ngác ngồi trong phòng ăn ở nhà Trầm Hàn Sanh, hai tay giao nhau để trên bàn, vẻ mặt đầy tâm sự.

- Được rồi, món cuối cùng, có thể ăn được rồi! – Khuôn mặt Trầm Hàn Sanh tràn đầy vẻ tươi cười, bưng lên một chén canh máu heo rau chân vịt để trên bàn, Trịnh Duyệt Nhan vừa nhìn thấy nàng, bên môi lập tức hiện lên một nụ cười đáng yêu, cầm lấy chiếc đĩa nói: “Oa, đói bụng quá, người thấy mùi là không đợi được nữa, ừm, rau chân vịt này nhìn thật là tươi xanh, em muốn uống một chén canh trước.”

Trầm Hàn Sanh ngồi xuống bên cạnh nàng, thay nàng múc canh: “Em đói bụng thì có thể ăn trước.”

Trịnh Duyệt Nhan tiếp nhận, uống một muỗng nhỏ, ngẩng đầu nói: “Nhưng em muốn đợi chị.”

Trầm Hàn Sanh cười nói: “Đồ ngốc.”

Hai người ăn trong chốc lát, Trịnh Duyệt Nhan buông chén nhìn nàng: “Hàn Sanh.”

- Hừm? – Trầm Hàn Sanh ngẩng đầu lên, cười nói: “Làm sao vậy?”

- Chị có biết em mới suy nghĩ cái gì không? – Trịnh Duyệt Nhan nhìn nàng, trên mặt mỉm cười, trong miệng lại phát ra một hơi thở dài cực nhẹ: “Em đang suy nghĩ, nếu chúng ta có thể cả đời như vậy thật tốt biết bao. Hàn Sanh, em thật sự hơi ngốc nghếch, phải không? Chúng ta vừa ở cùng nhau một thời gian ngắn như vậy, em đã nghĩ xa xôi.”

- Không. – Trầm Hàn Sanh nhìn nàng, ánh mắt chân thành: “Chỉ cần em sẵn sàng, đây là chuyện có thể thực hiện được.”

Ngữ khí trả lời của nàng làm người nghe an tâm kỳ diệu, Trịnh Duyệt Nhan gật gật đầu, lông mi hạ xuống, tiếp tục ăn cơm, Trầm Hàn Sanh nhìn nàng cười cười, gấp một khối bánh tổ chiên nàng thích ăn vào chén nàng, Trịnh Duyệt Nhan yên lặng ăn, một lát sau, bỗng nhẹ giọng nói: “Hàn Sanh, sao chị lại có thể làm được nhiều đồ ăn như vậy?”

- Há?

- Em nói, sao chị lại có thể học làm được nhiều món như vậy.

Nụ cười của Trầm Hàn Sanh cứng đờ, một lát mới nói: “Tôi thích xuống bếp, không có việc gì làm thì học chơi.”

- Vậy à?

Trịnh Duyệt Nhan như than vãn, trả lời một câu, Trầm Hàn Sanh hơi nhúu nhúu mày, nghi hoặc nhìn nàng, bằng trực giác đặc biệt của nữ nhân, nàng cảm thấy Trịnh Duyệt Nhan hôm nay tựa hồ có điểm nào đó không

đúng, như đang cố gắng ngụy trang cái gì đó, tuy nhiên nàng lại thấy suy nghĩ này của mình thực buồn cười, thực ngớ ngẩn. Sau một lát, nàng nhẹ giọng hỏi: “Duyệt Nhan, em... Em làm sao vậy?”

- Vâng? – Khóe miệng Trịnh Duyệt Nhan giờ lên một tia cười như vô ý: “Em đâu có sao đâu.”

- Nhưng mà em...

- Hàn Sanh, bạn gái trước kia của chị là người thế nào?

Trầm Hàn Sanh ngần ra, biểu tình nhất thời trở nên miễn cưỡng: “Em... Sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?”

Trịnh Duyệt Nhan không còn chút trạng thái uể oải nào như trước đó, hào quang trong mắt chớp động, thẳng tắp nhìn nàng: “Em chỉ muốn biết.”

- Nhan Nhan, sao lại hỏi chuyện đó? Tôi không muốn nhắc đến cậu ấy, cũng không muốn nhắc đến chuyện trước kia. – Trầm Hàn Sanh nghiêng đầu qua một bên.

- Hàn Sanh, hiện tại em là người yêu của chị, em muốn biết chuyện đó, muốn biết trong lòng chị người đó là người thế nào, hơn nữa, em muốn nghe lời thật lòng.

Trầm Hàn Sanh thở dài, trầm mặc một lúc lâu, quay đầu, đón nhận ánh mắt kiên quyết của nàng: “Cậu ấy tốt lắm, rất lương thiện, rất ôn nhu.”

Trịnh Duyệt Nhan cắn môi: “Chỉ như vậy?”

- Cậu ấy... – Trầm Hàn Sanh nhấp mím môi, một tia bi thương thoáng chốc lướt qua ánh mắt: “Cậu ấy rất đẹp, cũng rất yêu cười, khi cậu ấy cười rõ lên rất ngọt ngào, giống như... Giống như có thể chiếu sáng toàn thế giới, có thể đuổi đi rét lạnh trong lòng người khác.”

Trịnh Duyệt Nhan cắn chặt môi, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Trầm Hàn Sanh lắc lắc đầu, thanh âm ôn nhu trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Kỳ thật em không nên hỏi điều này, mà tôi cũng không muốn trả lời.”

- Chị rất yêu người đó.

- Đúng vậy, tôi... Rất yêu cậu ấy. – Trầm Hàn Sanh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, thanh âm lại vô cùng cay đắng: “Nhưng về sau, bọn tôi không còn quan hệ gì nữa.”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Nữ Nhân Xa Lạ

Trong mắt Trầm Hàn Sanh hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó chậm rãi quay đầu, thẳng tắp nhìn vào bàn ăn như đang tìm kiếm cái gì đó, ánh mắt dần dần bình tĩnh không lộ một tia gợn sóng, qua một hồi lâu, khóe miệng nàng hơi trầm xuống: “Tôi không muốn trả lời vấn đề này.”

Thanh âm của nàng rất nhẹ, nhưng lại lộ ra một cỗ kiên định không cách nào lay động. Từ khi hai người đến bên nhau, nàng đối với Trịnh Duyệt Nhan thêm ôn nhu, che chở chu toàn, đây là lần đầu nàng nói giọng điệu này, truyền vào trong tai Trịnh Duyệt Nhan, so với trước kia bị nàng lạnh nhạt còn khó chịu hơn vạn lần, lông mi nàng khép lại. Hoàn cảnh sống muốn gió được gió, muốn mưa được mưa tạo cho Trịnh Duyệt Nhan tính tình dễ phát cáu, chỉ cần đụng chút chuyện liền nổi giận. Nhưng lúc này lại không biết vì cái gì, Trịnh Duyệt Nhan cắn chặt răng, cứng rắn nhìn xuống.

Một khoảng thời gian, hai người không nói chuyện, cũng không ai đụng đũa, phòng ăn vô cùng im lặng.

Trịnh Duyệt Nhan nhìn chăm chú Trầm Hàn Sanh thật lâu, sau đó bên môi nở ra nụ cười, thanh âm khôi phục vẻ bình thản: “Được rồi, vấn đề kế tiếp.”

Đối với tính tình của nàng, Trầm Hàn Sanh cũng đã hiểu một ít, vốn đã chuẩn bị tốt để ngênh đón bão bùng, nghe câu nói ấy, cảm thấy kinh ngạc, ngược lên nhìn nàng, nhìn thấy ánh mắt nhu hòa của nàng, mỉm cười như gió xuân thổi vào mặt, nhất thời không khỏi trở nên nghi hoặc: “Vấn đề kế tiếp?”

Trịnh Duyệt Nhan giống như không chú ý đến biểu tình của nàng, cầm lấy chiếc đũa, gắp một cọng ngó sen bỏ vào miệng, nhai vài cái rồi nuốt, thanh âm vẫn mềm nhẹ như nước: “Nếu bạn gái trước kia của chị đến tìm chị, chị sẽ lập tức chia tay với em, rồi đến bên người đó sao?”

- Sẽ không. – Lần này Trầm Hàn Sanh đáp thật sự rất nhanh, nàng giống như không hài lòng Trịnh Duyệt Nhan lại nghi ngờ mình, hơi hơi nhăn mi tâm lại: “Thứ nhất, không có khả năng. Thứ hai, tôi đã nói tôi không đùa giỡn. Có lẽ tương lai có một ngày, có thể chúng ta sẽ chia tay, nhưng tuyệt đối không phải là vì có liên quan đến cậu ấy, mà là bởi vì giữa chúng ta phát sinh vấn đề.”

- Ừm, như vậy là đủ rồi, phải không? – Trịnh Duyệt Nhan lăm băm lâu lâu, hoặc có thể là nói với Trầm Hàn Sanh.

- Nhan Nhan. – Trầm Hàn Sanh nhìn nàng, giọng điệu ôn nhu như đang dụ ngọt.

- Vâng?

- Tôi không truy xét chuyện quá khứ của em, đúng không? Em cũng không cần phải để ý chuyện trước kia của tôi, được chứ? So ra, thật sự không có ý nghĩa gì cả, chẳng những thế mà còn đối nghịch với hạnh phúc trong tương lai nữa.

- Được.

Trầm Hàn Sanh thấy nàng sáng khoái đáp ứng, tâm tình hạ xuống, giọng điệu rõ ràng trở nên thoải mái: “Sắp đến một tháng mười rồi, em có tình đi đâu chơi không?”

- Chị làm gì có ngày nghỉ.

- Nhưng em có, em có thể tìm Hà Na ra ngoài chơi.

- Không có hứng thú, hơn nữa Hà Na hiện tại rất dính Tiểu Phương, em cũng lười tìm. – Trịnh Duyệt Nhan chột chột thức ăn trong chén, không để tâm nói.

- Thế...

- Hàn Sanh. – Trịnh Duyệt Nhan đột nhiên ngẩng đầu lên, một đôi mắt sáng sửa hữu thần ngưng nhìn nàng: “Chị nghe này, một ngày nào đó, em muốn cả thể xác và trái tim chị.”

Trầm Hàn Sanh ngẩn ra, ngơ ngác nhìn nàng, Trịnh Duyệt Nhan vươn mi lên, nói từng chữ một: “Em muốn nơi còn tồn lại ký ức trong lòng của chị không còn gì nữa, em muốn chỉ bỏ đi tất cả, hóa chúng thành tro tàn, thành bụi đất, em hi vọng cuộc sống sau này có thể trói buộc trái tim chị, chỉ một mình em mà thôi.”

Một chiếc máy bay vàng vắn đáp xuống sân bay quốc tế Mỗ Thành phương Bắc. Diệp Tòng Y mang theo tâm tình phức tạp bước xuống cầu thang khoang máy bay, rồi cùng đám đông đi ra khỏi hành lang.

Bởi vì là kỳ nghỉ vàng, nên so với mọi lần, sân bay vẫn chật kín chỗ, xe taxi xếp hàng đón khách đã lâu, Diệp Tòng Y rốt cuộc cũng lên một chiếc.

- Chào cháu, muốn đi đâu? – Ông chú tài xế taxi cười hỏi.

- Đại học Thành phố, C Đại. – Diệp Tòng Y nhẹ giọng đáp một câu, quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Thành phố này, chính mình cũng đã sống nhiều năm, hẳn là rất quen thuộc, nhưng hiện tại nhìn xung quanh lại thấy xa lạ, Diệp Tòng Y cau mày, trong lòng dâng lên một tia khổ sở.

- Đến C Đại gặp bạn trai à?

Diệp Tòng Y ngẩn ra, cúi đầu nhìn chính mình, cô hôm nay không mặc trang phục công sở mà mặc một bộ thường phục màu trắng, tôn lên khuôn mặt trơn mượt, thoát nhìn có vẻ đầy sức sống, hoàn toàn không nhận ra là người mẹ đã có con, cứ như thiếu nữ mười tám tuổi, chẳng trách tài xế lại nhầm cô là SV.

- Không có, cháu đã đi làm rồi.

- Thật là nhìn không ra. – Nói chuyện với mỹ nữ, tất nhiên cũng phải nam tính, tài xế từ kính chiếu hậu nhìn cô một cái, tò mò nói: “Thế ngày nghỉ đầu tiên, cháu đến C Đại làm gì? Chẳng lẽ có em trai em gái nào học ở đó sao?”

- Đó là nơi trước kia cháu học.

- Thì ra là vậy, nghỉ ngơi trở về thăm trường cũ à? Hẳn là năm trước mới tốt nghiệp nhỉ, cháu học khoa nào?

Diệp Tòng Y đem ánh mắt đang nhìn phía ngoài cửa sổ thu hồi, mi tâm lộ ra sắc mặt mệt mỏi, nhắm mắt dựa ra phía sau, không trả lời vấn đề kế tiếp của hắn. Ông chú tài xế hỏi thêm vài câu, không nghe thấy tiếng trả lời, nhìn cô qua kính chiếu hậu, rốt cuộc cũng biết điều ngậm miệng lại.

Đại học rất lớn, rất đẹp, từ cổng trường một mạch đi vào, nơi nơi đều thấy tốp năm tốp ba SV, khuôn mặt đều hào hứng tuổi thanh xuân, một chuỗi hoan thanh tiểu ngữ vang vang. Diệp Tòng Y cảm giác như mình liều lĩnh xâm nhập vào lãnh địa xa lạ của người khác, mờ mịt, có chút khẩn trương.

* Hoan thanh tiểu ngữ: Tiếng cười hưng phấn.

Nơi này, thật sự mình từng thuộc về sao? Khoảng thời gian đại học quý giá của mình, thật sự trải qua ở đây sao? Vì sao mình hoàn toàn không nhớ ra? Vì sao mình hoàn toàn không có cảm giác?

Diệp Tòng Y đứng bên ngoài cửa Học viện Quốc ngữ, tâm tình vô cùng thống khổ, người qua lại không ít, nhưng không ai biết cô, mà cô, cũng không nhớ rõ giảng viên trước kia của mình là ai, thậm chí cũng không có dũng khí đi tìm một ai đó hỏi, nhiều năm qua đi như vậy, hết thầy đều có thể đã thay đổi, hơn nữa, bây giờ còn là kỳ nghỉ.

Đứng ở nơi này, tận mắt chứng kiến sân trường xinh đẹp, nhìn đến những SV thanh xuân bức người, sức sống tràn đầy, Diệp Tòng Y mới càng thêm ý thức được, đoạn ký ức mình quên đi là đoạn ký ức quý giá đến cỡ nào, và mất trí nhớ là chuyện bi ai đến nhường nào.

Cô ôm đầu, đột nhiên lui về sau hai bước, một nam sinh đi qua nhìn thấy, trên mặt hiện lên tia kinh ngạc, vội vàng bước lên đỡ lấy cô: “Bạn học, cô không sao chứ?”

Diệp Tòng Y chậm rãi buông tay, ngẩng đầu lên, cảm kích nhìn hẳn: “Cám ơn, tôi không sao, chỉ là lúc này có chút khó chịu.”

- Có cần tôi đưa cô đến xem bác sĩ không? – Nam sinh kia quan tâm nhìn cô.

- Không cần, tôi ngồi chỗ kia một lúc là được rồi.- Diệp Tòng Y lắc lắc đầu, sau đó chỉ chỉ băng ghế dài ven đường cách đó không xa.

- Cô... Thật sự không sao? – Nam sinh kia vẫn có chút lo lắng.

- Không có việc gì. – Diệp Tòng Y mỉm cười: “Thật sự cảm ơn cậu, cậu cứ tiếp tục lo việc của mình.” Nam sinh kia nghe cô nói vậy, mới phất tay đi xa.

Ngồi trên băng ghế dài, nhìn tòa nhà đối diện, hoa cỏ cây cối xung quanh, người đi đường không quen biết, Diệp Tòng Y ngây ngốc hồi lâu, mãi đến khi mặt trời ngả về phía Tây, cô vẫn chưa suy nghĩ tiếp theo phải

làm gì, cô nhìn cổ tay xem thời gian, từ lúc xuống máy bay đến giờ cô vẫn chưa kịp khởi động điện thoại, vội vàng lấy ra mở.

Quả nhiên, bên trong có vô số tin nhắn, vô số cuộc gọi, của Hà Na, của Tào Vân Tuấn, còn có của cha mẹ mình, Diệp Tòng Y thậm chí còn chưa kiểm tra xong tin nhắn đã liên gọi vào điện thoại Vương Viễn Trân.

- Tòng Y, con đang ở đâu? Điện thoại cứ tắt máy, mẹ với ba con ở sân bay đợi con mòn mỏi! Con rốt cuộc đi đâu? Muốn cho ba mẹ chết phải không?

- Con ở C Đại.

- Cái gì? – Giọng Vương Viễn Trân lập tức trở nên sắc bén: “Con một mình chạy tới chỗ đó làm gì!”

- Con muốn thăm trường trước kia mình học.

Wang Yuan Zhen không đợi cô nói xong, trầm giọng nghiêm túc nói: “Cụ thể con đang ở chỗ nào? Mẹ với ba con lập tức lái xe đến đón con!”

* Trầm giọng nghiêm túc: Chém đinh chặt sắt, ý chỉ cách nói chắc chắn như đinh đóng cột.

- Tại sao không nói cho ba mẹ biết con ngồi trên máy bay nào, hả?! Tại sao ngay cả Vân Tuấn con cũng không nói? Con cả ngày tắt máy, một mình chạy đến đó làm gì? Con không biết tất cả mọi người đều lo lắng cho con sao? Con có để người mẹ như mẹ vào lòng không?! Con có biết ba mẹ ở sân bay đợi con bao lâu không!

Dọc đường đi, Vương Viễn Trân cứ lái nhai như thế, Diệp Khai Tường không nhịn được rốt cuộc cũng lên tiếng khuyên bảo: “Được rồi, được rồi, con gái hiếm hoi về nhà một lần, bà đừng mắng con bé nữa.”

- Ông còn bênh nó, ông không thấy nó làm ra chuyện gì à?!

Diệp Tòng Y dựa vào cửa kính xe, cũng dị thường trầm mặc, không phát ra một tiếng, mắt điếc tai ngơ với cuộc đối thoại của bọn họ. Về đến nhà, Diệp Khai Tường vội vàng châm trà, bưng trái cây cho con gái, Vương Viễn Trân ngồi sô pha đối diện Diệp Tòng Y, cơn giận còn sót lại vẫn chưa trôi: “Con cũng lớn như vậy rồi, có thể cho mẹ bớt lo không?”

- Con quên khởi động máy, mẹ, con khiến mọi người lo lắng, về chuyện này con xin lỗi. – Diệp Tòng Y nhắm mắt lại, rồi quay đầu nhìn bà: “Nhưng con chỉ muốn đến thăm trường trước kia mình học, con nghĩ mình có thể nhớ lại điều gì đó, hoặc may mắn gặp được người quen biết, được không? Người mất trí nhớ không phải mẹ, mẹ không hiểu được cảm giác của con, mẹ làm ơn thông cảm cho con một chút được không?!”

Vương Viễn Trân há miệng thở dốc, nửa ngày nói không nên lời, Diệp Khai Tường cũng nói: “Đúng vậy, Tòng Y không phải cố ý, bà cũng bớt nói vài câu đi, vốn con bé về nhà thì đã là chuyện vui rồi.”

Vương Viễn Trân trầm mặc một chút, giọng điệu rốt cuộc cũng dịu xuống: “Tòng Y, con muốn đến thăm trường học, con phải nhớ một chuyện, mẹ cũng có thể đi cùng con mà, con một mình đến đó làm gì. Con ra khỏi nhà một lần, là mẹ bị dọa sợ một lần, cho nên mới kinh hãi như vậy, con nói mẹ không hiểu cảm giác của con, nhưng con có hiểu được cảm giác của mẹ không?”

Nói xong, bà bắt đầu rơi nước mắt, Diệp Khai Tường than thở: “Ai ai, bà lại làm sao vậy, khóc cái gì, Tòng Y trở về, nhà chúng ta đoàn tụ, phải vô cùng vui vẻ chứ.” Nói xong vội vàng lấy khăn đưa cho bà.

Diệp Tòng Y nhìn thấy bộ dáng vô cùng thương tâm của bà, lòng không khỏi mềm xuống: “Được rồi mẹ, là con sai, mẹ đừng khóc.”

- Con muốn nhớ lại chuyện trước kia, chẳng lẽ mẹ không muốn con nhớ lại sao? Mẹ trước kia cũng có ý định tìm các giảng viên của con, bạn học của con, nhưng giảng viên thì có biết chuyện gì của con đâu? Đối với con, chỉ ấn tượng là một SV giỏi, còn bạn học của con, hiện tại bốn ba trời nam đất bắc, còn thể tìm được người nào đâu, cho dù có thể tìm được, cũng có khả năng biết được bao nhiêu chuyện của con? Về chuyện năm đó, mẹ đều nói cho con biết cả rồi, bác sĩ cũng nói, việc này chỉ có thể từ từ, không thể bức con nhớ lại gì cả. Con muốn ba mẹ thế nào nữa? Chẳng lẽ con cho là ba mẹ ngăn con sao?

- Mẹ, thực xin lỗi, con không có ý này, mẹ đừng thương tâm. – Trong lòng Diệp Tòng Y tràn đầy áy áy, nhận lỗi thuộc về mình.

- Con muốn đến thăm trường học, ngày mai mẹ dẫn con đi Cửu Trung một chút, cơ mà hiện tại là kỳ nghỉ, nơi đó cũng không có người đâu, giáo viên năm đó dạy con đều đã thay đổi nhiều. Tóm lại, con muốn đi đâu, mẹ sẽ cùng con đi đó, chỉ cần ở bên cạnh mẹ. – Vương Viễn Trân lau nước mắt, nói tiếp: “Nhưng hiếm khi con về nhà, trước đó con phải đi thăm cha mẹ chồng đã, mua vài thứ kính biểu gia đình thông gia bên kia, đây đều là những lễ tiết con dâu phải làm.”

- Vâng, con biết rồi. – Diệp Tòng Y gật đầu thỏa hiệp.

Mấy ngày kế tiếp, Vương Viễn Trân quả nhiên làm theo lời mình, một li cũng không rời khỏi Diệp Tòng Y, cơ hồ khiến Diệp Tòng Y có cảm giác hít thở không thông, mà hai người cũng đi đến vài nơi, cũng không thu hoạch được gì. Càng về sau, Diệp Tòng Y càng hối hận, cảm thấy chuyển về nhà này của mình hoàn toàn thất bại, sau đó hai ngày liền không muốn đi ra ngoài, tình nguyện ở nhà ngủ, Vương Viễn Trân tất nhiên vui vẻ vì cô như vậy, mỗi ngày đều ở nhà chuyên tâm chuẩn bị bữa ăn cho cô.

Vất vả chịu đựng đến năm ngày, Diệp Tòng Y khẩn cấp thu thập mọi thứ chuẩn bị về nhà, Vương Viễn Trân cố ý gọi xe tiễn cô, cô sống chết cũng

không chịu, nói mấy ngày này bên ngoài nhiều người, mà bọn họ thì lớn tuổi rồi, sợ phải chen chúc hoặc xảy ra va chạm, cuối cùng Vương Viễn Trân cũng phải thỏa hiệp với con gái, cùng Diệp Khai Tường đưa cô xuống lầu, nhìn cô lên xe taxi từ thành phố L đi tỉnh lị mới thôi.

Ngồi đợi máy bay trong phòng chờ, Diệp Tòng Y nghĩ chuyển về nhà lần này vô công phi phàn, vẫn cảm thấy ảo não, cô ngồi đối diện một nữ nhân, tâm tình lại hoàn toàn tương phản với cô, trong tay cầm di động chơi game, trên mặt thỉnh thoảng lộ ra thần sắc hưng phấn, đôi khi từ miệng phát ra tiếng cười khẽ. Trong lúc Diệp Tòng Y và mọi người xung quanh bị tiếng cười khoái trá của nàng chú ý, cô cũng tùy tiện lướt mắt nhìn nàng một chút, nhưng chỉ thấy mái tóc của nàng, áo sơmi màu trắng, quần tây đen, bên cạnh còn có một chiếc túi laptop màu đen, một bộ trang phục công sở, chỉ là nàng vẫn cúi đầu chơi trò chơi, trên mặt lại có chiếc kính đen, không thể nhìn rõ khuôn mặt.

* Vô công phi phàn: Không có công lao, cũng không hiệu quả, một chuyến trắng tay.

Trong lòng Diệp Tòng Y không khỏi có chút cảm thán, tại sao từ trước đến giờ nội tâm cô chưa từng phát ra cảm giác này, quả thực có thể cuốn hút người khác bằng tiếng cười? Cần thận suy nghĩ, trong trí nhớ hình như từng nghe qua, khi ở bên cạnh Trầm Hàn Sanh, cũng có loại ý niệm này trong đầu, tâm tình Diệp Tòng Y lập tức trở nên chua xót.

Nửa giờ sau, loa phóng thanh vang lên tiếng thúc máy bay lần thứ nhất, Diệp Tòng Y lại nhớ đến ký ức khi ở bên Trầm Hàn Sanh, trong miệng không tự chủ được phát ra một tiếng thở dài thật sâu, sau đó đứng lên.

Nữ nhân cách đó không xa bỗng nhiên nghe được âm thanh thở dài này, chậm rãi ngẩng đầu lên, vừa thấy khuôn mặt của cô, không khỏi ngẩn ra, đưa tay đẩy kính lên, lập tức mở to mắt.

Diệp Tòng Y cũng không chú ý đến biểu tình của nàng đã xoay người sang chỗ khác, mới đi được vài bước, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng kêu: “Diệp Tòng Y!”

Thân người nàng bị kiềm hãm, cước bộ tự nhiên dừng lại, sau đó kinh ngạc xoay người lại.

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Là Trầm Hàn Sanh Nào?

Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ, Hà Na coi như có chút hưng phấn, cùng Tiểu Phương đi dạo phố cả buổi chiều, rồi đến ngày thứ hai, ngày thứ ba, liền chui rúc trong phòng không muốn đi.

Buổi sáng, Tiểu Phương thu thập chén đĩa trong nhà bếp xong, đi ra thì thấy Hà Na mệt mỏi ngã người vào sofa, nữ phát thanh viên trong ti vi vẫn đang đọc tin tức.

- Bà xã tương lai, sao vậy? – Tiểu Phương cười ngồi xuống, tay vòng qua thắt lưng nàng, nói đùa: “Chẳng lẽ anh làm bữa sáng không được ngon?”

- Không phải.

- Vậy biểu tình sau lại thế kia? – Tiểu Phương kéo nàng lên, tinh tế nhìn nhìn nàng: “Khoảng thời gian này cũng không giống như em, luôn rầu rĩ không vui, em đừng nói là em có chứng sợ hãi trước kết hôn nha?”

Hà Na vươn tay đánh hắt một cái: “Bốc phét đi đâu vậy!”

- Vậy thì làm sao? Bởi vì anh phải lo chuyện quán bar, không thể đi du lịch cùng em được, nên em thấy kỳ nghỉ này vô vị sao?

- Không phải, ai, là Tòng Y... – Hà Na nhú mày, không biết nên mở miệng thế nào: “Ai, giữa em và Tòng Y...”

Tiểu Phương kinh ngạc: “Em với Tòng Y làm sao?”

- Trong bụng Tòng Y hẳn là có chút khó chịu với em. – Hà Na bĩu môi: “Chị ấy về nhà, em muốn lái xe đưa chị ấy đến sân bay, chị ấy không chịu, sau khi về nhà cũng không gọi cho em cuộc nào, thậm chí em có gọi qua, khẩu khí của chị ấy cũng không giống như trước.”

- Sao? – Tiểu Phương càng cảm thấy kỳ quái: “Em và Tòng Y có mâu thuẫn sao? Không phải đâu, tuy là em tùy tiện, nhưng tính tình Tòng Y lại dịu dàng, sao lại có chuyện khiến em ấy khó chịu?”

Hà Na yếu ớt dựa vào vai hẳn, nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Có thể... Có thể Tòng Y thấy em không hiểu chị ấy.”

- Sao nữa? Chuyện gì không hiểu?

- Ôi! – Hà Na ngồi dậy, phiên toái nói: “Đừng hỏi nữa, chuyện giữa nữ nhân, hỏi rõ ràng làm gì!”

Tiểu Phương dờ khóc dờ cười: “Đây không phải là anh quan tâm em sao, mặt em sao lại biến sắc nhanh như vậy!”

- Nữ nhân đều như vậy, hừ. – Hà Na tùy tiện đưa tay cầm lấy điện thoại trên sofa của hẳn, nhàm chán lục lọi.

- Anh thấy em cứ nên tìm bạn bè ra ngoài chơi đi, dù không đi du lịch, cũng cùng nhau uống trà, hàn huyên một chút cũng được, tâm tình em cũng tốt rồi, tâm tình anh mới tốt chứ, cả ngày anh đều phải nhìn sắc mặt em.

- Ủm, bạn Duyệt Nhan có mở một quán bar mới, đêm mai hoặc sau đó nhất định sẽ kéo em đi ủng hộ. À, tài khoản ngân hàng... – Hà Na cúi đầu, nhìn tin nhắn trong di động hẳn, sắc mặt bỗng nhiên trở nên kinh ngạc: “Tin nhắn này là của Hàn Sanh gửi anh, chị ta muốn anh giúp gửi tiền cho ai?”

- À, cái đó. – Tiểu Phương nằm xuống sofa, giải thích nói: “Là hôm qua, mẹ Hàn Sanh gọi điện thoại đến, nói là sinh bệnh, muốn em ấy gửi

năm ngàn đồng về, em biết mấy ngày nay Hàn Sanh đều bận rộn nhiều việc, bên kia lại thúc giục, sau đó Hàn Sanh gọi bảo anh gửi giùm, rồi gửi tin nhắn đến.”

- Nhưng mà... Nhưng mà tài khoản này địa chỉ ở thành phố L. – Hà Na nhìn hẩn, nghi hoặc nói: “Nhà Hàn Sanh ở thành phố L? Cùng chỗ với nhà Tòng Y, sao mọi người lúc nói chuyện phiếm chưa hề nhắc đến vấn đề này?”

Tiểu Phương ngẩn ra, nụ cười ngưng đọng trên mặt, qua một lúc sau mới pha trò nói: “Phải không? Nhà Tòng Y ở bên đó à? Anh đâu có biết.” – Nói xong, xem như vô tình, lấy lại ĐTDĐ.

- Ai, anh nói xem, hai người cùng ở một thành phố, tuổi lại không hơn kém nhau, phải chăng là biết nhau? – Hà Na nhớ tới lời nói của Diệp Tòng Y, đối với Trầm Hàn Sanh có đủ loại cảm giác, trong lòng có một cái gì đó rung lên một chút, đột nhiên vỗ vỗ vai Tiểu Phương, giọng điệu trong nháy mắt trở nên hết sức hưng phấn: “Anh nói coi, hai người có thể biết nhau không, từng học một trường, hoặc là cùng học một lớp luôn, anh nói coi có thể hay không?”

Biểu tình của Tiểu Phương trở nên cứng đờ, mỉm cười lắc đầu: “Nghĩ cái gì đâu à, cho dù hai người cùng ở một thành phố, cũng không chắc là quen biết đâu, thành phố L cũng không nhỏ như em tưởng.”

- Nhưng em cảm thấy có khả năng. – Hà Na trầm tư một chút, thì thào nói: “Càng nghĩ càng có khả năng, Tòng Y bị mất trí nhớ, có thể chị ấy đã quên, nếu không... Nếu không sao lại...”

- Được rồi, anh nói không có là không có. – Tiểu Phương đánh gãy lời nàng, cầm lấy điều khiển từ xa tắt ti vi đi, nhú mày nói: “Nhà Hàn Sanh ở nông thôn, khi đó ngay cả tiền đi học còn không có, sơ trung cao trung đều

học ở nông thôn cả, Tòng Y gia đình giàu có, một mực sống ở thành phố, hai người họ làm sao có thể biết nhau, em toàn suy nghĩ vớ vẩn!”

Lời này hắt nói ra, như một chậu nước lạnh tạt vào mặt, đem dập tắt ý niệm phấn khích trong lòng Hà Na, nàng bấu môi, bất mãn nhìn Tiểu Phương: “Anh làm sao vậy, em chỉ đoán thôi mà, anh còn nghiêm túc như vậy làm gì? Coi cái bản mặt kia!”

- Được rồi, anh không muốn khi chúng ta bên nhau, lại chỉ nói chuyện của họ. – Tiểu Phương nở nụ cười, giọng trở nên nhu hòa: “Đừng ở nhà, nhàm chán chết, như vậy đi, bây giờ chúng ta ra ngoài xem phim, được không?”

- Hừ, anh muốn đến tội sao? – Hà Na nghiêng đầu nghĩ: “Cũng được, gần đây hình như có vài phim mới, chúng ta đi xem đi.”

Tiểu Phương nghiêng đầu nhìn nàng, đưa tay ra, Hà Na ngọt ngào cười, vươn tay nắm lấy tay hắn, cả hai đồng loạt đứng dậy.

Đại sảnh phòng chờ người đi người đến, Diệp Tòng Y nhìn khuôn mặt nữ nhân xa lạ cách đó vài thước, đứng đối mặt nhau, vô cùng khiếp sợ, trong lòng cô nổi lên một dự cảm mạnh liệt, nữ nhân này, có lẽ cô từng quen biết, người này có trong cuộc đời cô, tâm tình cô lập tức trở nên kích động không thể nói nên lời, ngay cả lời nói cũng trở nên mất linh hoạt: “Cô... Cô...”

- Tòng Y, quả nhiên là cậu! – Nữ nhân kia tất nhiên cũng vô cùng kích động, bước nhanh đến ôm cổ cô, giọng nói tràn ngập kinh hỉ lâu ngày không gặp: “Trời ạ, mấy năm nay bộ dáng của cậu cũng không thay đổi chút nào!”

Cử chỉ của nàng thân thiết tự nhiên như vậy, Diệp Tòng Y lập tức ý thức được quan hệ của hai người trước kia nhất định rất tốt, cô ngơ ngác đứng

đó, mặc cho nàng ôm, trong lòng lại sinh ra cảm động không hiểu nổi, ngay cả mắt cũng đều đỏ lên.

- Không ngờ lại gặp cậu ở chỗ này, mình thật sự rất vui! – Nữ nhân kia buông cô ra, liền thao thao bất tuyệt: “Tòng Y, cậu thật quá đáng, vừa rời khỏi nơi này liền một chút tin tức cũng không có, còn nghĩ đến tình chị em không vậy? Cũng không chủ động liên lạc với mình một chút!” Nói tới đây, tựa hồ nàng nhận thấy được thần sắc trên mặt Diệp Tòng Y có chút mờ mịt, bất giác ngạc nhiên: “Sao vậy? Sao cậu nhìn mình như vậy? Chẳng lẽ cậu không biết mình?”

- Tôi... Thực xin lỗi, xin hỏi... Xin hỏi trước kia cô có quan hệ gì với tôi?
– Diệp Tòng Y lấy lại bình tĩnh, gian nan hỏi ra câu này.

- Cậu nói giỡn với mình sao? – Nữ nhân kia tựa hồ bị cô hù dọa, lui từng bước về phía sau, không thể tin được nhìn cô: “Mình là Mạnh Xuân ấy, là bạn học của cậu, cậu... Chẳng lẽ không nhận ra mình?”

- Cô là bạn học của tôi? Bạn học thời đại học sao? – Diệp Tòng Y khẩn trương, hô hấp gần như ngừng lại, trong mắt ẩn chứa vui vẻ, cũng có áy náy, thì thào nói: “Thực xin lỗi, sau khi tôi tốt nghiệp đại học thì xảy ra tai nạn giao thông, đầu bị va chạm, chuyện... Chuyện vài năm không nhớ rõ.”

- Cái gì? Sao lại có chuyện như vậy? – Mạnh Xuân ngẩn ngơ, nửa tin nửa ngờ nhìn cô: “Cậu... Bị tai nạn xe?”

Diệp Tòng Y hít thật sâu một hơi, giọng điệu gấp gáp: “Đúng vậy, tôi mất trí nhớ, tôi cần tìm bạn bè học cùng trước kia, nếu cô là bạn học của tôi, tôi hi vọng cô có thể nói cho tôi biết một vài chuyện. Xin hỏi... Máy giờ cô lên máy bay?”

Mạnh Xuân nhìn nhìn đồng hồ: “Còn khoảng một giờ nữa.”

- Xin hỏi... Cô có thể lùi lộ trình lại được không? – Diệp Tòng Y nuốt nước bọt, dùng khẩu khí và ánh mắt cầu khẩn nhìn nàng: “Tôi muốn tìm một chỗ nói chuyện với cô một lúc lâu, cô có thể đáp ứng không?”

Nửa giờ sau, Diệp Tòng Y và Mạnh Xuân, hai người cùng vào một quán cà phê gần sân bay.

Không khí dày đặc mùi hương cà phê, Mạnh Xuân nâng cổ tay trắng muốt của mình lên, dùng muống quấy nhẹ ly cà phê đen trước mặt, ánh mắt lại nhìn Diệp Tòng Y đối diện: “Cho nên, cậu chỉ xuất ngoại điều trị một thời gian mà thôi? Sau đó vẫn ở lại miền nam?”

- Đúng vậy. – Diệp Tòng Y kể một hơi những gì xảy ra sau khi mất trí nhớ, nhẹ nhàng thở ra.

- Không ngờ cậu lại xảy ra chuyện này, vậy mà mình một chút cũng không biết. – Mạnh Xuân lắc lắc đầu, cảm khái nói: “Tự nhiên mất đi sáu năm trí nhớ, thật sự là khó tin, may mắn... May mắn cơ thể cũng không có gì trở ngại.”

- Nhưng chỉ như thế, đã là chuyện rất thống khổ. – Diệp Tòng Y cười khổ: “Nhiều năm như vậy tôi cũng chỉ về nhà vài lần, thế nhưng không gặp được ai biết rõ về mình, tôi cũng có ý định lên mạng tìm, nhưng vẫn không có thu hoạch gì.”

- Trên trang web trường có danh sách bạn bè, có thể là cậu không tìm được. – Mạnh Xuân nói: “Mình cùng một vài người bạn vẫn tiếp tục duy trì quan hệ, bọn họ cũng từng hỏi về cậu với mình.”

Nước trái cây trước mặt Diệp Tòng Y không hề nhúc nhích một ngụm, hai tay nắm lấy nhau, khẩn trương nhìn chăm chú nàng, ánh mắt vô cùng mong chờ: “Nói cho tôi biết chuyện giữa chúng ta, và chuyện về tôi mà cậu biết được chứ? Lúc học đại học, tôi là người thế nào? Bạn bè tôi ra sao? Xin hãy nói tất cả cho tôi biết.”

- Khi cậu vào trường, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, rất nhiều nam sinh theo đuổi, nhưng trong trí nhớ của mình, cậu không ngừng cự tuyệt người khác theo đuổi. Cậu là người hơi kỳ lạ, đối với nam sinh duy trì khoảng cách, còn đối với nữ sinh cũng không chủ động tiếp cận, mà giữa nữ sinh, đồng loại xinh đẹp tuyệt đối không được hoan nghênh, cho nên quan hệ với mọi người trong trường của cậu cũng không tốt lắm. – Mạnh Xuân nhớ lại chuyện trước kia, trên mặt bỗng lộ vẻ tươi cười: “Trước kia ở ký túc xá, cậu ở phòng 608, mình ở 607, qua một đợt Đại hội Thể thao mà chúng ta trở nên thân thiết, sau đó trở thành bạn bè tốt. Mà ở cùng ký túc xá với cậu có bốn người, một người là Chu Tiểu Lệ, một người tên Lý Mẫn, hai người họ, một thì cuồng yêu đương, một thì cuồng học tập, cậu với hai người họ quan hệ cũng bình thường thôi, mình cũng không nói nhiều. Còn có một người tên Thịnh Phương, mình và cậu, với cậu ấy là quan hệ tốt nhất, cậu cũng không nhớ Thịnh Phương phải không?”

Diệp Tòng Y lấy tay đỡ đầu, trong mắt toát ra một tia thống khổ: “Đúng vậy, hoàn toàn không nhớ, tất cả mọi người trong sáu năm đó đều không nhớ.”

- Mình và Thịnh Phương vẫn duy trì quan hệ, nhưng từ khi cậu ấy gả cho một người chồng ở Singapore, sau đó định cư ở đó, liên lạc cũng ít đi. Hiện tại cũng thỉnh thoảng lên MSN tán gẫu vài câu, hoặc là khi Thịnh Phương về nước thăm người thân, bọn mình sẽ gặp mặt một lần. – Mạnh Xuân cau mi tâm, có điểm khổ sở nói: “Lúc trước bọn mình nói chuyện phiếm, thường xuyên nhắc đến cậu, Thịnh Phương thậm chí còn đi thành phố L tìm cậu một lần, sau khi trở về thì nói với mình, cậu đã chuyển nhà. Nếu cậu ấy biết cậu mất trí nhớ, Thịnh Phương nhất định sẽ sốc lắm.”

- Cậu cho tôi xin số điện thoại, địa chỉ của cậu ấy, tất cả cách liên lạc nói cho tôi biết, sau khi trở về, tôi muốn tâm sự với Thịnh Phương, về sau sẽ tìm cơ hội gặp mặt.

- Ừm. – Mạnh Xuân gật gật đầu, nhẹ nhàng thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Thời đại học, ba người chúng ta cùng nhau tan học, vì nhà mình ở đây, thường gặp gỡ cuối tuần, mình hay gọi các cậu đến nhà mình ăn cơm, mẹ mình bây giờ còn nhớ rõ các cậu đấy. Nhưng đến đại học năm hai, Thịnh Phương dọn ra ngoài ở cùng bạn trai, không lâu sau cậu cũng dọn ra ngoài, chúng ta liền...”

Nói tới đây, nàng đột nhiên ngừng lại, giống như nhớ đến chuyện trọng đại gì đó, dùng ánh mắt cực kỳ quái dị nhìn Diệp Tòng Y: “Tòng Y, còn có một người, cậu sẽ không quên chứ?”

Diệp Tòng Y khó hiểu nhìn nàng: “Người nào?”

Mạnh Xuân nhìn cô, gần như nói từng chữ một: “Trầm Hàn Sanh.”

- Cái gì? – Trong lòng Diệp Tòng Y chấn động, tay suýt nữa đánh rơi ly thủy tinh trước mặt, cô mở to mắt nhìn nàng, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần, vội vàng hỏi lại: “Cậu nói ai? Trầm Hàn Sanh?”

Nói xong, nàng nhìn sắc mặt Diệp Tòng Y, cười khổ nói: “Xem ra tai nạn xe lần đó thực sự nghiêm trọng, cậu quả nhiên chẳng nhớ gì cả, ngay cả Trầm Hàn Sanh cũng không nhớ tí nào.”

Trong đầu Diệp Tòng Y hiện lên khuôn mặt tái nhợt, môi run lấy bầy, theo bản năng hỏi lại: “Là... Là Trầm Hàn Sanh nào?”

- Còn có thể có mấy cái Trầm Hàn Sanh nữa? – Mạnh Xuân sửng sốt, đầu tiên là hỏi lại, sau đó thở dài: “Chính là cô gái học Viện Y học cách vách ấy, cậu học cùng lớp cấp ba với cậu ta chứ đâu. Khi đó hai người như hình với bóng, năm hai đại học cậu còn ra ngoài thuê phòng trọ ở cùng cậu ta nữa, cậu không nhớ rõ sao?”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Phải Nói Cho Chị Ấy Biết Tất Cả!

Ngọn đèn quán bar lóe sáng, đầu người bắt đầu khởi động, âm nhạc đình tai nhức óc muốn vỡ màng nhĩ. Hà Na hiển nhiên khi đi cùng Tiểu Phương, cho dù là đến quán bar cũng chỉ đến Ái Muội, chưa từng đến nơi âm ỉ ồn ào như vậy, gây người một trận, đầu óc bất giác quay cuồng, trong lòng nảy sinh phiền phức, chỉ là Trịnh Duyệt Nhan ngồi bên cạnh, mái tóc dài động, thân mình không ngừng lắc theo tiếng nhạc, rất có tâm trạng, bảo mình không tốt nên kêu nàng đến.

- Ai, Duyệt Nhan, mày không cần uống nhiều vậy đâu, coi chừng xỉn! – Hà Na thấy nàng một ly lại thêm một ly, nhịn không được tới gần nàng, hai tay để lên miệng thành cái loa, hét lớn bên tai nàng.

Trịnh Duyệt Nhan đưa tay lược tóc, ngoái đầu lại nhìn rồi cười, đề cao thanh âm: “Say cũng không sao, mày ở đây để làm gì?”

Nói xong lại ngửa đầu, đem nốc cạn một ly rượu, Hà Na trừng mắt nhìn nàng: “Hôm nay mày bị gì vậy? Đột nhiên gọi tao tới, còn uống nhiều như vậy, cãi nhau với Trầm Hàn Sanh hả?”

- Ai nói?! – Trịnh Duyệt Nhan lưu động sóng mắt, cười khanh khách nói: “Tao với chị ấy tốt đẹp bao nhiêu à!” – Sau đó đột nhiên đứng dậy, nắm lấy tay nàng lôi kéo: “Đi, tao với mày nhảy.”

- Khoan khoan, mày chờ tao chút. – Hà Na nhìn thấy bộ dạng tràn đầy sức sống của nàng, biết vấn đề tối nay chính là khi nào mới có thể về đây, một tay chống đầu, một tay từ trong túi lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Tiểu Phương, thế rồi mới ngẩng đầu lên, chỉ thấy mọi nơi đều là đầu người

lắc lư, sớm đã không thấy bóng dáng Trịnh Duyệt Nhan. Nàng mới nhớ tới vừa rồi Duyệt Nhan uống không ít, trong lòng nảy lên vài phần sốt ruột, vội vàng rời khỏi chỗ, hướng đến chỗ sàn nhảy, gần như từng bước từng bước đẩy người khác đi, đưa mắt tìm kiếm, qua một hồi lâu, rốt cuộc cũng thấy bóng dáng điên cuồng nhảy múa của nàng, người bên cạnh nàng đều tự động lùi ra một chỗ trống, một đám người vây quanh nàng, thường thức dáng người nóng bỏng của nàng, phấn khích vì kĩ năng nhảy, tiếng cười tiếng hoan hô liên tiếp vang, Hà Na bị những âm thanh đó làm cho đầu óc càng choáng váng, không kịp hãm được ấn ấn thái dương.

Lưu luyến ở quán bar một vài giờ, khi đi ra khỏi, Hà Na hít thật sâu không khí trong lành, cuối cùng khi cảm thấy thư thái, cũng là lúc Trịnh Duyệt Nhan cũng còn một chút thanh tỉnh, nàng nghiêng đầu hỏi Duyệt Nhan muốn đi chỗ nào, người sau nỉ non nói ra hai chữ “Tử Duyệt”, liền ngã vào ghế phó lái, không còn phản ứng gì, Hà Na thở dài, cúi người thay nàng thắt dây an toàn, sau đó khởi động xe, ô tô nhanh chóng hướng đến khách sạn Tử Duyệt mà bay đi.

Câu lạc bộ hộp đêm Lạc Đình lúc này toàn oanh thanh yến ngữ, vô cùng nào nhiệt. Một nam thanh niên béo ục ịch thấp lùn lại ngồi trên ghế sofa vô cùng sang trọng, mỗi tay ôm một nữ tử trang điểm tinh xảo, thần thái cực kỳ lỗ mãng, cảm hơi hơi nâng lên, hướng hai cô gái trẻ tuổi kiều diễm: “Xuân Nhã, Y Lộ, Tào tiên sinh lần này có đại ân với anh, đêm nay dù thế nào, bọn em cũng phải tiếp đãi cậu ta thật tốt, nếu không anh sẽ không vui đâu.”

* Oanh thanh yến ngữ: Tiếng cười nói của nữ nhân.

- Hứa tổng, ngài cứ yên tâm, điều này không cần ngài phân phó. – Nữ tử lẳng lơ kia vô cùng yêu diễm, nhẹ nhàng chạm rãi ngồi lên đầu gối Tào Vân Tuấn, ngón tay dài nhọn cời bỏ áo sơ mi trắng của Tào Vân Tuấn, sau đó vỗ về nước da ngăm của hắn, nũng nịu nói: “Có thể thay ngài tiếp đãi một nhân vật như Tào tiên sinh, là vinh hạnh của bọn em.”

Tào Vân Tuấn không ngờ hẳn giúp Hứa Kinh thắng tòa tranh đoạt gia sản, chẳng những cho thù lao lớn, lại còn dùng phương thức đặc biệt như vậy để báo đáp, không khỏi mỉm cười lắc đầu: “Hứa tổng, cái này chắc không tốt.”

- Ai. – Hứa Kinh vung bàn tay đầy đặn lên, cười nói: “Bây giờ không bàn bạc gì nữa, thế giới nam nhân chính là như vậy, điều này cũng bình thường thôi. Hôm nay tôi gọi riêng mấy mỹ nữ quen biết đến đây, cậu không cần cố kị gì cả, đây là chỗ của tôi, chỉ cần vui vẻ thôi.” – Nói xong, hẳn lại cười mờ ám: “Cậu suy nghĩ gì tôi biết cả, nhưng tôi nghĩ chúng ta có thể giữ bí mật cho nhau, chúng ta là bạn bè, phải không? Về sau còn rất nhiều chuyện phải giúp đỡ lẫn nhau.”

- Đúng vậy, là bạn chí cốt của Hứa tổng, Tào tiên sinh sao hẳn tâm cự tuyệt tâm ý của Hứa tổng. – Khuôn mặt Y Lộ mang nụ cười, miệng ngậm một ngụm rượu, dán vào môi Tào Vân Tuấn, từng chút một truyền toàn bộ vào miệng hẳn, Tào Vân Tuấn khó kìm lòng nổi, ôm Xuân Nhã, đem rượu trong miệng nàng uy cho nuốt xuống hết, đầu lưỡi hai người liền giao hòa một chỗ, không muốn tách ra.

Xuân Nhã nuốt ngực hẳn một chút, sát lại bên tai hẳn, khẽ cắn, nhẹ nhàng thở hỗn hển, cười nói: “Tào tiên sinh, hôm nay em và Y Lộ cùng anh một đêm được không?”

Tào Vân Tuấn uống rượu chưa đã miệng, híp mắt nhìn về hai gương mặt kiều mị, cảm thấy bị dụ hoặc không thể cự tuyệt, nghĩ đến Diệp Tòng Y giờ phút này đang ở xa ngàn dặm, tay nâng cằm Xuân Nhã lên, khàn giọng nói: “Em cảm thấy có nam nhân nào lại ngu ngốc từ chối yêu cầu động lòng người của em chưa?”

Hứa Kinh cùng vài nữ tử khác đã biến mất từ lúc nào, ghế lô cũng đã biến thành một gian phòng sang trọng.

* Ghế lô: Ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi.

Tào Vân Tuấn cùng hai người Xuân Nhã triền miên trên giường lớn một lúc lâu, mồ hôi chảy đầm đìa, thở hồng hộc, nghỉ ngơi một lúc lâu, Y Lộ đứng dậy đi vào phòng tắm, Xuân Nhã vừa tắm xong đi ra ngoài, bò lên giường, nằm trong lòng hân như một chú mèo, liếm cổ hân, khẽ cười nói: “Anh vừa rồi... Thật dũng mạnh, người ta bị anh giày vò gần chết.”

Lời này Tào Vân Tuấn nghe vào tai, tất nhiên vô cùng hưởng thụ, trên mặt hân bất giác toát ra vẻ tươi cười, Xuân Nhã ghé vào người hân, nhẹ giọng nói: “Sau này... Sau này chúng ta còn có cơ hội gặp mặt không?”

Tào Vân Tuấn híp mắt nhìn nàng: “Em tính giữ mối quan hệ này với tôi?”

- Đương nhiên, anh trẻ tuổi, đầy hứa hẹn, bộ dạng lại anh tuấn mê người như vậy, em nghĩ, dù là nữ tử nào đi nữa, nhìn thấy anh cũng đều vui vẻ kính dâng tất cả. Khi Hứa tổng hôm nay đem anh giới thiệu với chúng em, em liếc mắt một cái đã động tâm.

Tào Vân Tuấn thấy nàng tuổi trẻ xinh mỹ mạo, nói chuyện cũng rất xuôi tai, nâng hai má nàng lên: “Tôi cũng rất thích em.”

- Sau này chúng ta có thể gặp nhau không?

- Bà xã tôi vài ngày nữa sẽ về, tôi chỉ sợ mình không có thời gian.

Xuân Nhã giật mình: “Anh rất yêu bà xã à?”

- Đương nhiên.

Trong lòng Xuân Nhã hiện lên một tia thất vọng khó hiểu: “Cô ấy rất đẹp?”

Tào Vân Tuấn cúi đầu nhìn nàng, bên môi hiện lên nụ cười, giọng điệu vô cùng chân thật đáng tin: “Cô ấy rất đẹp, hai người cũng không có cách nào so sánh với cô ấy, cơ mà...” – Hãn chuyển hướng chủ đề: “Chuyện giường gối cô ấy không hề có tình thú, điểm ấy, vạn vạn lần kém với hai người.” Nói xong, hãn xoay người một cái, dễ dàng đem nàng đặt dưới thân, môi kề sát vào tai nàng, cười nhẹ nói: “Cho nên, nếu về sau em muốn gặp tôi, thỉnh thoảng chúng ta cũng có thể gặp nhau một hai lần.”

Ánh mặt trời nhỏ vun xuyên qua chiếc cửa sổ sát đất, vương đầy phòng, Trịnh Duyệt Nhan tỉnh lại từ giấc ngủ dài, cảm thấy ánh nắng mặt trời đâm vào mắt không mở ra nổi, đóng lại, sau đó lại một lần nữa mở ra, thế rồi mới ý thức được mình đang ở trong phòng của Tử Duyệt.

Ai dám mở rèm ra khi nàng đang ngủ? Nàng ôm đầu, từ giường ngồi dậy, trên mặt phủ một tầng tức giận mỏng, vừa nghiêng đầu đã thấy Hà Na ngồi ở trên ghế, thấy nàng ngồi dậy, nhẹ giọng mở miệng nói: “Dậy rồi? Tao cũng ăn sáng rồi, nếu mày con ngủ tiếp, chắc tao sẽ gọi bọn họ đưa cơm trưa lên luôn.”

Trịnh Duyệt Nhan hơi ngạc nhiên, thế rồi mới nhớ lại chuyện tối qua, sắc mặt nàng vẫn còn buồn ngủ, một tay xốc chăn lên, thầm oán nói: “Tao đang ngủ, mày mở rèm làm gì, thật là!”

- À, tao muốn mở ra, tao thích ánh mặt trời. – Thần sắc Hà Na bình tĩnh, giờ giờ lên vật gì đó trong tay: “Cơ mà thứ này không thích hợp để xem dưới ánh mặt trời.”

Trịnh Duyệt Nhan nhìn quyển nhật ký màu xanh trong tay nàng, sắc mặt như gặp phải quỷ, lập tức thay đổi, chậm chạp nói: “Hà Na, mày...”

- Thật có lỗi, cái này hôm qua tao phát hiện dưới gối của mày. – Hà Na trong miệng nói lời áy náy, nhưng giọng điệu lại vô cùng lạnh nhạt, nghe không ra một chút hối hận nào: “Tao hơi tò mò nhưng chỉ xem một chút thì

hoàn toàn không ức chế nổi ý niệm muốn xem trong đầu. Cả buổi tối, không ngủ nằm bên cạnh mày, tuy vẫn chưa xem hết, nhưng cũng đủ nhiều rồi.”

Khuôn mặt nàng hiện lên một nụ cười thản nhiên, nghiêng đầu, lẳng lẳng nhìn chăm chú vào Trịnh Duyệt Nhan, quan sát từng biến hóa nhỏ trên khuôn mặt nàng, thật lâu sau, ánh mắt dần lộ ra thần sắc đau đớn và phẫn nộ: “Mày biết không? Tao mất hết một đêm để hiểu chân tướng mọi chuyện, bây giờ tao không cách nào hình dung được tâm tình của mình lúc này, bản nhật ký này, đảo loạn cái nhìn của tao về rất nhiều người bên cạnh, đảo loạn cả ý nghĩ mà tao tự cho là vô cùng đúng.”

- Hà Na, mày nghe tao nói đã... – Trịnh Duyệt Nhan vốn đang ngây như phỗng đứng đó, nghe nàng nói vậy, trên mặt lập tức hiện ra tia sốt ruột, muốn mở miệng giải thích.

- Duyệt Nhan, bây giờ tao muốn hỏi mày, cái này mày lấy từ đâu? Ở chỗ Trần Hàn Sanh à?

Trịnh Duyệt Nhan khẽ cắn môi, rốt cuộc cũng khẽ gật đầu.

- Khi nào mày lấy được? Khi nào biết quan hệ của Tông Y và Hàn Sanh? – Hà Na từng bước ép hỏi, bằng những hiểu biết nàng đối với Trịnh Duyệt Nhan, trong lòng nàng không thể không nghi ngờ.

- Mặc kệ mày tin hay không, nhưng hôm qua tao mới đọc xong. – Chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi, Trịnh Duyệt Nhan cúi mặt xuống, nhưng sau đó ngẩng đầu lên: “Nhưng tao cũng không muốn giấu giếm mày, tao đã biết quan hệ của biểu tỷ và Hàn Sanh khá lâu rồi.”

- Lâu đến nỗi trước khi mày và Hàn Sanh đến với nhau sao? – Hà Na nói chuyện trở nên không chút khách khí.

- Đúng vậy. – Trịnh Duyệt Nhan cư nhiên hào phóng thừa nhận.

Hà Na “hồ” một tiếng, từ ghế đứng dậy, phần nộ nói: “Tại sao mày lại làm vậy? Biết chuyện hai người họ, tại sao mày còn làm như vậy?! Chị ấy là biểu tượng của mày mà, Tòng Y có bao nhiêu đáng thương mày biết không? Tại sao lại nhẫn tâm như vậy với chị ấy?!”

Áy náy trong mắt Trịnh Duyệt Nhan chợt lóe quá, không kiên nhẫn xoay người lại: “Bởi vì tao yêu Hàn Sanh.”

- Không, chính là mày ghen tị với Tòng Y! Chính là nhắm vào chị ấy! – Hà Na lắc lắc đầu, trên mặt tràn đầy thất vọng: “Tao hiểu mày mà, mày thích trở thành tiêu điểm đến cỡ nào, bạn bè cũng vậy, mày sẽ đối với họ tốt, nhưng dù là thời điểm nào đi nữa, mày cũng không để ai tỏa sáng hơn mày. Tòng Y đến nơi này, mày cảm thấy chị ấy đoạt yêu thương của cha mẹ, đoạt đi bạn bè mày, đoạt đi nhiều ánh mắt chú ý vốn thuộc về mày. Mà khi mày có dự vọng chinh phục, Trầm Hàn Sanh lại không để mày vào mắt, cho nên mày liền muốn chinh phục trái tim chị ta, hơn nữa còn biết chị ta là người yêu trước kia của Tòng Y, mày càng muốn nhanh chóng nắm lấy, đúng không?!”

Sắc mặt Trịnh Duyệt Nhan trầm xuống, híp hai mắt lại: “Hà Na, từ nhỏ đến lớn, trong số những người bạn, tao đối với mày tốt nhất, thì ra trong lòng mày nghĩ về tao chỉ có thế?”

- Đúng, mày đối với tao rất tốt, lúc tao khó khăn, mày luôn là người đầu tiên giúp đỡ tao, tao không phủ nhận mày rất tốt, nhưng tính tình của mày chính là như vậy, từ nhỏ đã như vậy. Trong đêm tiệc Tết nguyên đán hồi năm nhất cao trung, chỉ vì tao nhảy giỏi hơn mày, được nhiều người khen ngợi hơn mày, mày thế là một tháng không thèm nói chuyện với tao. – Hà Na nhìn nàng, ánh mắt không khiếp sợ chút nào: “Chúng ta đều rất hiểu ưu điểm và khuyết điểm của nhau, cũng có thể bao dung lẫn nhau, cho nên nhiều năm qua chúng ta vẫn thân thiết như vậy, nhưng mày đối với Tòng Y như vậy, đã hoàn toàn vượt khỏi giới hạn tha thứ của tao!”

- Một âm mưu, một cạm bẫy kinh thiên! – Nàng giơ giơ quyền tập trong tay, ánh mắt như có tia lửa chớp động: “Mày biết trong lòng tao đang có cảm giác gì không? Không thể tin nổi, khiếp sợ, xúc động, phẫn nộ, áy náy, đau lòng, tự trách... Tòng Y đáng thương, thảo nào chị ấy nói cuộc sống vô vị như nước sôi, thảo nào chị ấy nói không xác định được mình có yêu Tào Vân Tuấn không, thảo nào Hàn Sanh làm cho chị ấy cảm thấy như đã từng quen biết, thảo nào sau khi mất trí nhớ chị ấy lại yêu Hàn Sanh, thì ra hai người họ mới là một đôi thật sự, mà tất cả mọi người đều muốn chia rẽ! Trước kia tao không thể lý giải nổi tình cảm giữa hai nữ tử, hiện tại, tao lại cảm thấy xấu hổ vì mình quá ngu, quá nông cạn!”

Hà Na càng nói càng kích động, càng nói càng tức giận, ánh mắt gắt gao nhìn nàng chăm chăm: “Tao cũng chưa nói cho mày biết nhỉ, Tòng Y yêu Hàn Sanh, ngay khi mày nói với tao mình thích Hàn Sanh bao nhiêu, Tòng Y cũng yêu Hàn Sanh. Nhưng tao khuyên chị ấy buông bỏ, chị ấy vốn đang do dự, thì sau khi nghe nói mày yêu Hàn Sanh, chị ấy lập tức nhịn đau buông bỏ. Nghe điều này, trong lòng mày có chút hổ thẹn, chút khó chịu nào không?”

Trịnh Duyệt Nhan lạnh lùng nói: “Không, một chút cũng không có! Là chị ta không có dũng khí buông bỏ gia đình mà thôi, trước kia tình yêu của chị ta yếu đuối, lựa chọn mất trí nhớ, bây giờ cũng là yếu đuối, tao sẽ không vì chị ta yếu đuối mà gánh lấy trách nhiệm. Lùi một vạn bước mà nói, cho dù chị ta có suy nghĩ cho tao đi nữa, tao cũng sẽ không cảm động, đối với tao mà nói, tình yêu không có bố thí, không có nhường nhịn, chỉ bằng bản lĩnh của mình thôi!”

- Đúng thế, đây là mày mà, đây là Trịnh Duyệt Nhan mày! Khó chịu chỉ có tao, hổ thẹn cho có tao, tại sao lại khuyên chị ấy như vậy, tại sao lại cho rằng chị ấy chỉ là nhất thời mê luyến, khuyên chị ấy lấy gia đình làm trọng! Người xung quanh Tòng Y chỉ toàn những kẻ bịp bợm, mà tao lại ngu si bóp chết tình yêu của chị ấy, chị ấy vốn có cơ hội tìm về, không phải giống

như con rối gỗ đặt đâu nằm đó, bị thương đến mất phương hướng! – Hà Na hồi hận không thôi, vừa nói, vừa lùi dần về phía sau, đột nhiên thét chói tai: “Tao muốn đem cái này cho Tòng Y xem, tao muốn cho chị ấy biết tất cả! Tao muốn cho chị ấy thấy rõ mặt mũi những người bên cạnh chị ấy!”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Xin Chị Đừng Vì Vậ Mà Tuyệt Vọng!

- Hà Na! – Trịnh Duyệt Nhan vội vàng đuổi theo, chạy đến thang máy chuyên dụng chặn trước nàng: “Hà Na, mày bình tĩnh một chút!”

- Mày muốn làm gì? – Hà Na cảnh giác nhìn nàng, ôm chặt cuốn nhật ký trong lòng, lui lại từng bước, trên mặt còn mang theo tia giận dữ: “Ngăn cản tao à? Muốn đoạt lại cái này, sau đó thuyết phục tao cùng với các người làm bộ như không có chuyện này?!” Duyệt Nhan, không đòi nào, tao sẽ không dung túng cho ích kỉ, bỉ ổi, không từ mọi thủ đoạn của mày! Lại càng không thể nhìn Tòng Y thống khổ, tao sẽ không giống như các người, lừa gạt chị ấy!”

Trịnh Duyệt Nhan đứng đó, xanh cả mặt, hai người giằng co một lát, hai tay nàng dần dần buông xuống, cảm hơi hơi ngẩng lên: “Được, nhờ mày mang cho chị ta xem, đi ngay đi!”

Hà Na không ngờ nàng nói ra lời này, có chút kinh ngạc, chân lại tiếp tục lùi, Trịnh Duyệt Nhan nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Mày đem quyển nhật ký này cho biểu tỷ tao đi, nói với chị ta, nhiều năm nay cha mẹ chị ta vẫn nói dối chị ta, bịa đặt ký ức của chị ta, bịa đặt tình yêu của chị ta, và tên nam nhân nhiều năm nay chị ta vẫn nắm chung gối đắp cùng chăn, tất cả từ đầu đến cuối đều là kẻ bịp bợm.”

Nàng chậm rãi đến gần Hà Na, trong mắt mang theo tia trào phúng nhàn nhạt: “Chờ chị ta biết được những gì mình trải qua, biết được những ngày thốn thức cùng Hàn Sanh, còn khiến mày thay đổi cái nhìn về tình yêu đồng tính, tao nghĩ, chị ta sẽ vui sướng khóc rống lên, nhất định sẽ xích mích với

cha mẹ, ly hôn với chồng, đem con gái vứt bỏ, sau đó reo vui rộn rã chạy đến ôm ấp mỗi tình đầu.”

- Tình yêu rất vĩ đại nha, chân tướng cũng rất quan trọng đó! – Trịnh Duyệt Nhan chớp mi: “Tình phụ mẫu với con gái có là gì, cuộc sống hôn nhân nhiều năm như vậy cũng có là gì, bên cạnh Hàn Sanh còn có tao, cũng có là gì, bọn tao có thể chia tay, phải không?”

Từng câu từng chữ của nàng nhắc nhở Hà Na, chuyện đã cách quá nhiều năm trước, rốt cuộc Diệp Tòng Y cũng không giãy khỏi đủ loại dây buộc chặt trên người, cho dù biết chân tướng, cũng chỉ khiến cô tăng thêm phần thống khổ. Tâm trí Hà Na dần tỉnh táo lại, sắc mặt hơi hơi trắng bệch, đúng vậy, chân tướng dĩ nhiên là tàn khốc, nhưng cho Tòng Y biết chân tướng, chẳng phải là tàn khốc hơn gấp trăm lần? Đến lúc đó, cô phải dựa vào đâu để sống?

Trịnh Duyệt Nhan thấy nàng trầm mặc, đưa tay vươn ra: “Đưa tao.”

- Không! – Hà Na ngẩng đầu lên, theo bản năng cự tuyệt.

- Hà Na, mày nên biết, cho chị ta xem cái này, đối với chị ta là đả kích lớn cỡ nào, nếu vì vậy mà chị ta xảy ra chuyện gì, mày không gánh nổi trách nhiệm đâu!

Hà Na tức giận đến đỏ mặt: “Cho nên có thể thừa dịp chị ấy mất trí nhớ, để cho các người ấn đặt cuộc sống của chị ấy như các người mong muốn cả đời?!”

Trịnh Duyệt Nhan sửa đúng: “Điều đó không hề liên quan đến tao, đó là mong muốn của di dượng.” Nàng dừng một chút, còn nói: “Hơn nữa, tao cũng nhắc nhở mày, Tòng Y đã không còn là Tòng Y lúc trước, chị ta không thể trở về bên Hàn Sanh, Hàn Sanh cũng sẽ không rời tao, điều ấy tao nắm chắc. Cho nên, thời khắc mày đem toàn bộ chân tướng nói cho biểu

tỷ tao biết, chị ta sẽ mất đi toàn bộ thế giới, Hà Na, mà nên suy nghĩ kỹ lại.”

- Không, dù mày nói thế nào, tao cũng không đưa cái này cho mày! – Hà Na cắn chặt răng, chỉ lắc đầu.

Trịnh Duyệt Nhan nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: “Hà Na, đây là chuyện gia đình biểu tỷ tao, tao hi vọng mày đừng xía vào, mà tao cũng không hi vọng vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tình cảm giữa chúng ta.”

- Tao cứ xía vào đấy, tao không trả mày đấy, thì sao?!

Trịnh Duyệt Nhan cười cười, vẻ mặt thản nhiên bình tĩnh: “Việc này năng thủ sơn dụ, mày nguyên ý cầm, vậy mày cứ mượn, muốn giao cho chị ta thì cứ giao, dù mày làm thế nào, mày vẫn là bạn tao. Nhưng tao thấy mày cũng nên suy nghĩ kỹ hậu quả.” Nói xong, nàng liếc mắt nhìn Hà Na một cái, nhưng cuối cùng cũng xoay người đi.

* Năng thủ sơn dụ: Khoai nóng bỏng tay, ý chỉ việc khó giải quyết.

Hà Na nhìn bóng dáng của nàng, tâm tư trong lòng phạm phạm, Trịnh Duyệt Nhan lúc này lại quay đầu: “Bản nhật ký này vốn không có ý nghĩa gì cả, nhất là đối với Hàn Sanh, không lâu sau tao sẽ chứng minh cho mày xem.”

- Cái gì? Khi học đại học, cậu và Tào Vân Tuấn yêu nhau? Không có đâu, Tào Vân Tuấn thường xuyên gọi điện thoại cho cậu, cũng đến trường gặp cậu, nhưng cậu vẫn phiền não vì vậy mà, cậu từng nói với tụi mình, chỉ coi anh ta là anh trai, sao lại biến thành bốn năm yêu nhau, còn đính hôn gì nữa? Nổ như phim! Ai nói với cậu như vậy?

- Nói thật, mặc dù hai cậu nghĩ mình là người rất cầu thả, nhưng mình thật sự cảm thấy cậu và Trầm Hàn Sanh có gì đó không đúng, giống như một đôi tình lữ ấy, mình cũng không phải không biết xấu hổ đi hỏi hai

người, nhưng mà mình cũng có nói với Thịnh Phương suy nghĩ này, cậu ấy mắng mình bệnh thần kinh, nói mình không nên suy nghĩ bậy bạ, nói hai người quan hệ tốt, cùng thuê phòng bên ngoài là để an tâm học hành nghiên cứu thôi...

Xe taxi chạy như bay trên đường, Diệp Tòng Y dựa đầu vào cửa kính xe, ngơ ngác nhìn cảnh đêm muôn màu muôn vẻ ngoài cửa sổ, những lời nói của Mạnh Xuân lại một lần nữa vang lên trong đầu.

Cô chưa từng cùng Tào Vân Tuấn yêu nhau, đính hôn là giả, thì ra quan hệ giữa cô và Hàn Sanh lại tốt như vậy... Rốt cuộc ai nói thật, ai nói dối? Chẳng lẽ cha mẹ lại lừa gạt con gái mình sao? Người bạn học Mạnh Xuân kia lại có lý do gì phải lừa cô?

Cô đột nhiên nhớ đến đêm đó, Trầm Hàn Sanh lạnh lùng nói với mình: “Mà cậu, tốt nhất đừng bao giờ nhớ ra tôi, nhớ rõ, đừng bao giờ!”

Nếu đem cả hai liên kết lại, vậy...

Cô không muốn nghĩ tiếp nữa, hết thấy đều quá đáng sợ, càng nghĩ càng sợ, khiến cả người cô phát lạnh, thân thể cô không tự chủ được rung mình vài cái, tay trái chậm rãi nắm thành quyền, đè chặt nơi trái tim.

Cô quả thật có chút hối hận vì đã lên máy bay về thành phố kia, bất ngờ gặp Mạnh Xuân, nhưng cô lại cấp bách như vậy, cấp bách muốn biết rõ chân tướng, nên suốt đêm ngồi máy bay chạy về.

Trong đầu Diệp Tòng Y hỗn loạn, tâm tư rối loạn, răng gắt gao cắn môi dưới, trên mặt không còn tí huyết sắc nào, trong lòng lại có một thanh âm lướt qua lướt lại. Không, tôi không tin lời ai hết, ai nói tôi cũng không tin tưởng! Tôi chỉ tin cậu ấy, bây giờ tôi phải đi tìm cậu ấy!

Bởi vì công việc nên Trầm Hàn Sanh thường xuyên tiếp điện thoại lúc nửa đêm, nhưng đêm khuya có người gọi cửa, đúng là chuyện hiếm thấy.

Nàng luôn ngủ rất cạn, chỉ cần nghe một chút tiếng động liền sẽ tỉnh lại, cho nên khi chuông cửa vừa vang lên, nàng đã thức dậy ngay.

Trịnh Duyệt Nhan bên cạnh đang ngủ say, Trầm Hàn Sanh ngay cả đèn cũng không dám bật, rón rén lưu loát rời khỏi giường, sau đó thật cẩn thận đóng cửa phòng ngủ lại.

Đèn phòng khách mở lên, thoắt cái trở nên sáng như ban ngày, từ mắt mèo nhìn ra phía ngoài cửa, thần sắc của nàng bỗng nhiên cứng đờ. Nhưng tiếng chuông cửa vẫn vừa nhanh vừa vội như cũ, Trầm Hàn Sanh rất sợ cứ tiếp tục thế này sẽ đánh thức Trịnh Duyệt Nhan, cũng không do dự nữa, đưa tay mở cửa phòng.

Chỉ mấy tháng không gặp nhưng lại như đã lâu thật lâu, như gian nan trôi qua đã vài năm.

Diệp Tòng Y dừng trước cặp mắt mang theo tia u buồn nhẹ nhàng, đôi mắt tinh thuần như mặt hồ, tay đột nhiên cứng lại ở không trung, cấp bách trên mặt không còn thấy nữa, trên mặt toát nên thần sắc vui buồn, như thiên ngôn vạn ngữ mãnh liệt đồng loạt tiến ra, nhưng lại bị ngăn ở ngực, cảm giác đau đớn từ nơi đó bắt đầu tràn ra.

Trầm Hàn Sanh tay vịn cửa, như bức tượng điêu khắc đứng đó, qua một hồi trầm mặc, khóe miệng nàng bỗng nhanh chóng tràn ra một nụ cười thản nhiên, cúi đầu kêu một tiếng: “Bà Tào, có việc gì sao?”

Diệp Tòng Y ngẩn ra, lòng như bị hàng ngàn con ong mật vây chích, đau nhức một trận, cô nhú mi lại, cố gắng áp chế nước mắt sắp mãnh liệt trào ra của mình, sau một lúc lâu mới run run giọng nói: “Tôi... Tôi có chút chuyện muốn hỏi cậu.” Cô có chút sợ hãi nhìn sắc mặt lạnh lùng dị thường của nàng, dừng khí cơ hồ biến mất không còn, nhanh chóng bồi thêm một câu: “Là chuyện rất quan trọng, cậu... Có thể cho tôi vào không?”

Trầm Hàn Sanh hạ mí mắt, không dám nhìn đến cô, trong miệng lại nói: “Thực xin lỗi, Duyệt Nhan ở bên trong, không tiện, có chuyện gì để sau rồi nói.”

Lời nói này cũng giống cách xưng hô kia, như một thanh kiếm vô hình, thẳng tắp đâm vào tim cô, làm cho Diệp Tòng Y đau đến hít thở không thông, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch.

- Hàn Sanh... – Môi run run, theo bản năng muốn cầu xin, nhưng lại như bị mất giọng, không phát ra được thanh âm nào.

Trầm Hàn Sanh vẫn không nhìn cô, chỉ chậm rãi đóng cửa lại, cánh cửa sắt lạnh như băng kia, liền đem cách trở cô ở bên ngoài.

Diệp Tòng Y không biết mình như thế nào tiến vào thang máy, như thế nào xuống dưới lầu, cô như một du hồn cô độc, trên đường cái xe đến xe đi dạo chơi, cô đi khắp nơi không mục đích, nước mắt như một chuỗi ngọc trai, không ngừng rơi xuống.

Trong lòng chỉ có lạnh, cái lạnh rét buốt thấu xương, đau đớn nghẹt thở.

Tại sao lại phải như vậy? Bảo cậu ấy gọi mình là bà Tào là ý của mình, bảo cậu ở bên cạnh Duyệt Nhan cũng là ý của mình mà.

Diệp Tòng Y vô cùng oán hận phản ứng của mình, lại không ngăn được nản chí ngã lòng dâng lên, chân tướng thế nào cô không đủ sức để suy nghĩ nữa, lời nói của Mạnh Xuân cũng tạm thời bị cô ném sang một bên. Cô chỉ biết là, tình cảm trong lòng cô đã quá sâu, mà người cô luôn nhớ nhung, trong mắt đã không còn cô, tâm trạng cô mềm xuống, giờ phút này đều bị đau xót chiếm cứ, hơn nữa không thể thoát khỏi.

“Két”, tiếng lốp xe kịch liệt ma sát với mặt đường, sinh ra âm thanh sắc bén chói tai, một chiếc taxi khẩn cấp phanh lại, ngừng ngay phía trước cô,

tài xế bị hù nhảy dựng, mặt giận dữ vươn đầu ra ngoài, rống to: “Cô đi đâu vậy? Không nhìn đường à, không có mắt sao?!”

Ô tô bắn ra chùm tia sáng trắng tuyết, tài xế giận dữ gầm lên, khiến Diệp Tòng Y từ trạng thái thất hồn lạc phách khôi phục tinh thần lại, cô liếc nhìn tài xế một cái, sau đó chạy nhanh lướt qua, mở cửa sau xe taxi ra rồi ngồi xuống.

Hành động này hoàn toàn ngoài dự liệu của hân, hân quay đầu nhìn cô, há hốc mồm nói: “Cô... Cô làm gì vậy?”

- Tài xế, đưa tôi đến chỗ này. – Đôi mắt hàm chứa nước mắt của cô hướng tài xế phân phó, sau đó lấy di động ra, gọi đến số Hà Na.

Hà Na rất hiếm khi ở trong nhà mình, hơn nữa theo lời nói của nàng, mấy ngày nay nàng đều ở nhà mình, Diệp Tòng Y cũng không hỏi nguyên nhân, cô vui mừng vì nàng chỉ ở một mình, bởi vì giờ phút này, cô muốn cấp bách có một người mình tin tưởng ở bên cạnh.

Đầu tóc hỗn độn, ánh mắt dại ra, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt mà tiêu tụy, cùng với nước mắt giàn giụa. Hà Na chưa từng thấy bộ dáng chật vật đến thế của Diệp Tòng Y, mà Diệp Tòng Y cũng không nhận thấy được ánh mắt phức tạp Hà Na nhìn mình, không chỉ có kinh ngạc, còn có đau lòng, còn có một chút trốn tránh, và một chút khác biệt...

Vừa vào cửa, cô liền nhào đến bên vai Hà Na khóc lớn, Hà Na không hỏi cô gì cả, chỉ đem cô vào phòng ngủ, vắt một cái khăn ấm cho cô, sau đó ngồi bên giường cùng cô yên lặng.

Chưa từng có cảm giác đau đớn đến vậy, như muốn đem tất cả nước mắt mình có được giải thoát hết, Diệp Tòng Y khóc một hồi lâu cũng bớt dần, hôm nay Hà Na lại cư xử khác với ngày thường, chỉ âm thầm lau nước mắt cho cô.

- Hà Na, chị với Hàn Sanh...

Cái tên này vừa nói ra khỏi miệng, động tác của Hà Na lập tức ngừng, khẩn trương nhìn về phía cô.

Diệp Tòng Y bị thái độ của Trầm Hàn Sanh đả thương, phát tiết nửa ngày, lúc này mới hồi phục một chút lý trí, ghen ngào nói: “Hà Na, có chuyện chị muốn nói với em, có thể là trước kia chị quen biết Hàn Sanh.”

Thân mình Hà Na chấn động, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm cô, ngay cả chớp cũng không dám chớp. Diệp Tòng Y nhịn xuống đau đớn trong lòng, đem chuyện ở sân bay gặp được một người bạn, đầu đuôi gốc ngọn nói cả cho Hà Na biết.

- Hà Na, em có lẽ sẽ cảm thấy không dám tin, nhưng chị và bạn học trước kia thật sự là ngẫu nhiên gặp nhau, điều cậu ấy nói cho chị biết, rất khác với điều bố mẹ chị nói. Dọc đường đi, chị đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, hồi tưởng đủ loại chuyện xảy ra nhiều năm qua, chị lại càng cảm thấy vô cùng đáng ngờ, tại sao sáu năm chị mất trí nhớ đều không lưu lại một dấu vết gì, tại sao bố mẹ chị luôn sợ chị trở về, tại sao Vân Tuấn luôn kể về chuyện của bọn chị rất sơ xài, tại sao...

- Hà Na, chị muốn tìm một bạn học của chị, chị có địa chỉ, số điện thoại của cô ấy. – Sắc sợ hãi trong ánh mắt Diệp Tòng Y càng ngày càng đậm, đột nhiên nắm tay Hà Na: “Nhưng trong lòng chị, thật sự gần như đã tin tưởng lời nói của Mạnh Xuân, chị có dự cảm... Hà Na, chị rất sợ, sợ bố mẹ chị gạt chị, mà vị hôn phu chị kết hôn, ở cùng căn bản không phải là người chị yêu. Hơn nữa, chị càng sợ, chị và Hàn Sanh... Chị và Hàn Sanh...”

Hà Na cắn môi không lên tiếng, Diệp Tòng Y cũng không lưu ý đến thần sắc của nàng, thậm chí cũng không suy nghĩ đến, chuyện này ấy thế mà không khiến nàng kinh ngạc, chỉ thì thào nói: “Cảm giác số phận đã định... Nếu chị và cậu ấy... Hà Na, chị sẽ suy sụp mất, chị thật sự sẽ suy sụp mất...”

Hà Na nhìn cô, đột nhiên thấp giọng nói: “Tòng Y, chị muốn tìm về sáu năm trí nhớ, tìm về chân chính bản thân đúng không?”

- Đúng vậy. – Diệp Tòng Y gật gật đầu, lau đi nước mắt trên mặt: “Đúng vậy, cho dù nó sẽ làm chị sa vào thống khổ vô cùng vô tận, nhưng điều này so với đối gạt còn tốt hơn, cuộc đời này chị ghét nhất là bị lừa gạt, nhất là người thân bên cạnh lừa gạt. Cho nên Hà Na, chị xin em giúp chị, ngày mai, ngày mai chúng ta sẽ đi Singapore tìm Thịnh Phương, được không?”

Hà Na không trả lời, ánh mắt di chuyển dần về phía bên trái, chuyển đến ngăn tủ đầu giường, sau đó dừng lại, thật lâu sau, nàng như hạ quyết tâm, chậm rãi mở miệng: “Tòng Y, có một thứ của chị, đặt ở chỗ em hai ngày, em luôn do dự không biết có nên giao cho đi không, nhưng vẫn không hạ nổi quyết tâm.”

- Là cái gì? Chị có cái gì để ở chỗ em sao? – Diệp Tòng Y thấy sắc mặt nàng ngưng trọng, ngần ra, vô thức nhìn ánh mắt nàng.

- Tòng Y, thứ này sẽ làm cuộc sống của chị biến hóa nghiêng trời lệch đất, sẽ làm cho chị oán hận rất nhiều người, thậm chí sẽ làm cho chị có cảm giác như bỗng chốc trắng tay. – Hà Na vừa nói, vừa đứng dậy mở ngăn tủ, lấy ra một quyển nhật ký màu xanh thật dày, nàng quay đầu, đem nó đưa cho Diệp Tòng Y, hai tay đồng thời nắm chặt cổ tay cô, sau đó nhìn vào ánh mắt cô, khẩn khiết nói: “Nhưng Tòng Y này, xin hãy tin tưởng, chị ít nhất còn có người bạn là em, em vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh chị, dù xảy ra chuyện nhần tâm đến cỡ nào, xin chị đừng vì vậy mà cảm thấy tuyệt vọng!”

--- -----

P/s: Từ bây giờ mình sẽ sửa lại về cái xưng hô Bắc Nam, lần trước có bạn ý kiến.

Diệp Tòng Y, Trầm Hàn Sanh, Tào Vân Tuấn, Tào Ấu Tuyết, Diệp Khai Tường, Vương Viễn Trân: Xưng hô theo miền Bắc. Còn lại theo miền Nam.

cảm thấy bản thân quá màu =]]

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Nhật Ký Yêu Sanh (1)

Ngày 20 tháng 8.

Ngày đầu tiên bước vào Cửu Trung, sân trường xa lạ trước mắt, tất nhiên hơi sợ một chút.

Đã là cấp ba rồi, tôi cũng không muốn chuyển trường gì cả, nhất là trường điểm thế này, nhưng mà mẹ cứ khẳng khẳng muốn như vậy.

Chủ nhiệm lớp họ Võ, là một nam nhân trung niên hơi béo, đeo cặp kính gọng vàng, ánh mắt sắc bén, giống như liếc một cái là có thể dòm ra bí mật nội tâm người ta, nhìn mà thấy sợ, nhưng khi thầy giới thiệu cho tôi bạn ngồi cùng bàn, ánh mắt lại trở nên nhu hòa, sau đó tôi biết được nguyên nhân, bạn cùng bàn với tôi là thủ khoa toàn trường.

Trầm Hàn Sanh, mình thật thích cái tên này.

Khi chủ nhiệm lớp giới thiệu tôi với cậu ta, cậu ta ngồi nghiêm chỉnh, tôi thật sự không nhìn được, nghiêng đầu đánh giá cậu ta vài lần. Tôi còn không nhìn thấy được cả mặt cậu ta, chỉ cảm thấy sắc mặt quá tái nhợt, quần áo cậu ta mặc trên người có hơi khó coi, giống như không phải sống cùng thời đại với bọn tôi, cùng với đám bạn trong lớp hình như không hợp nhau.

Thật kỳ quái, cậu ta đột nhiên ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Chào cậu, tôi là Trầm Hàn Sanh.”

Ngay lúc đó, khuôn mặt tôi chắc hẳn là có chút đỏ lên, tự đáy lòng bắt đầu sợ hãi, gương mặt rất đẹp, đôi mắt cũng rất đẹp, khiến người ta liên

tưởng đến nước suối trong suốt, khi ánh mắt của cậu ta quét về phía tôi, tôi cảm giác được lòng khẽ run lên, cảm giác vô cùng kỳ quái.

Ngày đầu tiên ở Cửu Trung, mình nhớ kỹ hai người, một là chủ nhiệm lớp mới, và người còn lại là bạn ngồi cùng bàn, Trầm Hàn Sanh.

Ngày 30 tháng 8.

Bắt đầu hoàn cảnh sinh hoạt mới cũng có nhiều biến đổi, bạn cùng ký túc xá, bạn học ngồi chung quanh cũng có thể nói tới, quan hệ với mọi người coi như tốt, nhưng cũng không có ai đặc biệt thân. Mỗi ngày đi học, hoặc đi căn tin ăn cơm, mọi người đều có những người bạn đi cùng nhất định, nhưng tôi không có, gần như đã quen như vậy, cũng không gia nhập vào nhóm nào.

Chẳng qua kỳ quái là, Trầm Hàn Sanh làm cái gì cũng một mình, mọi người hình như cũng không hoan nghênh cậu ta, thậm chí là né tránh cậu ta. Tôi nghĩ chắc do tính tình quái gở của cậu ta—— lạnh lùng kỳ lạ, tôi ngồi cùng bàn, cũng ở cùng ký túc xá với cậu ta, giường của tôi kế bên giường cậu ta, nhưng trừ ngày đó, cậu ta không nói gì với tôi nữa. Giống như luôn luôn đọc sách, làm bài tập, dù cho còn vài phút nữa đã tan học rồi, tôi vẫn luôn nghe tiếng viết chữ ‘sột soạt’ từ bên cạnh truyền tới.

Quên đi, không sao cả, mẹ mà biết con có người bạn ngồi cùng bàn như vậy, chắc vui lắm.

Ngày 16 tháng 9.

Hôm nay trên đường, tôi nghe vài bạn nữ cùng lớp nói chuyện về Trầm Hàn Sanh, họ đi phía trước, nào là nói cậu ta ăn mặc, dáng vẻ quê mùa cỡ nào, hai năm trời mà quần áo dòm qua dòm lại có vài cái, cũng may mà chưa bị nát vụn, giọng điệu bọn họ cực kỳ chanh chua, tiếng cười cũng không kiêng nể gì, thật đáng ghét.

Không biết vì sao, tôi đột nhiên xúc động muốn tiến lên cho bọn họ vài bạt tai.

Lần đầu tiên xúc động như vậy, tôi bị chính mình làm hoảng sợ.

Sau lần đó, ấn tượng của tôi về Trầm Hàn Sanh có thay đổi, bởi vì tôi tình cờ nghe được chuyện về cậu ta. Tôi mới biết được, nhà cậu ta vô cùng bần hàn, kỳ thi vừa rồi, cậu ta thủ khoa toàn huyện, nên được lãnh đạo Cửu Trung chiêu đến nơi này học, học phí hoàn toàn miễn phí, nhưng gia đình cậu ta ngay cả phí sinh hoạt cũng không xoay sở nổi. Mà cậu ta sau khi đến đây, bởi vì dáng vẻ quê mùa, hơn nữa quanh đi quẩn lại chỉ có vài bộ quần áo cũ, cho nên thường xuyên bị những kẻ rảnh rỗi sinh nông nổi xem thường cười nhạo.

Hờ hững, cùng những ánh mắt thế tức để ý đến địa vị xã hội hẳn là nguyên nhân khiến cậu ta trở nên trầm mặc và quái gở, tóm lại là tôi đối với Cửu Trung có chút thất vọng.

Ngày 20 tháng 9.

Hôm nay tôi đến căn tin trễ một tí, vậy mà đụng phải Trầm Hàn Sanh. Cậu ta yên lặng ngồi trong góc, trên cơm chỉ có vài cọng rau xanh.

Tôi đoán chắc là cậu ta cố ý đợi khuya mới đến ăn cơm.

Trong lòng đột nhiên có chút buồn, vô cùng khó chịu.

Ngày 30 tháng 9.

Gần đây tôi có chút kỳ quái, dù là ở lớp học hay ở ký túc xá, tôi đều vô tình hay cố tình muốn gây chú ý với Trầm Hàn Sanh, tôi nghĩ, chắc do tình trạng gia đình cậu ta, hoặc thấy cậu ta vất vả, nên tôi có chút xúc động.

Nhưng mà tôi cũng không phải kiểu người thích chủ động thân cận với người khác, mà tính tình cậu ta lại lạnh lùng như vậy, khiến cậu ta chú ý là chuyện khó khăn vô cùng, cậu ta rất ít khi ở ký túc xá nghỉ trưa, hầu như chỉ có buổi tối mới về ngủ, mà khi cậu ta bước vào phòng, dù là khi nào, đều chôn mình vào một tấn sách, đọc không chớp mắt.

Trong lòng có chút mất mát, nhớ đến tiết ngữ văn, tôi không biết mình bị làm sao, đột nhiên nhẹ nhàng đọc một câu: “Tế vũ mộng hồi kê tái viễn, tiểu lâu xuy triệt ngọc sanh hàn.”

* Tế vũ mộng hồi kê tái viễn

Tiểu lâu xuy triệt ngọc sanh hàn.

(Hoán kê sa kỳ 1 (Sơn hoa tử))

Dịch thơ:

Mưa nhỏ, mộng hồn về ải khuất

Lầu con, sinh lạnh tiếng tiêu ngừng.

(Bản dịch bởi Yến Lan)

Tôi thề tôi thật sự không phải cố ý đọc ra, lúc đó giống như bị ma xui quỷ khiến, Trầm Hàn Sanh vốn đang làm bài, không biết thế nào mà lại nghiêng đầu sang đây.

Hai chúng tôi đều giật bản mình, cậu ta nhìn tôi chốc lát, đột nhiên nói: “Thơ của Nam Đường Trung.”

“Ừ.” – Tôi cuống quýt gật đầu.

“Cậu thích ông ta?” – Cậu ta lại hỏi.

“Tớ thích cậu này của ông ta, cũng rất thích con trai ông ta.” – Tôi không nhin được nói thêm: “Tên cậu rất êm tai.”

Cậu ta không nói lời nào, nhìn tôi chốc lát, nhẹ giọng nói: “Tên của tôi vốn là Hàn Sinh, bởi vì tôi sinh ra vào mùa đông khắc nghiệt.”

“Ừm, nhưng sau đó cậu lại từ mình sửa lại.”

Ánh mắt cậu ta hình như có chút kinh ngạc, gật gật đầu, trầm mặc chốc lát, nói: “Tên cậu cũng rất êm tai.” Nói xong, quay đầu tiếp tục làm bài.

Tuy rằng tán gẫu ngắn ngủi có mấy câu, nhưng không biết thế nào trong lòng tôi vẫn vô cùng vui vẻ, giống như ngay cả môn hóa học cũng không đáng ghét lắm.

Ngày 5 tháng 10.

Sau khi nghỉ hai ngày Quốc khánh, đi học trở lại.

Bố mẹ hỏi nhiều lắm, quan tâm tôi ở trường ra sao, có phải có rất nhiều nam sinh theo đuổi viết thư tình, quan tâm thầy cô đối với tôi thế nào, bạn cùng bàn với tôi ra sao, ăn đồ ăn trong trường hay ăn tiệm, ở ký túc xá có ngủ được không, tôi trả lời từng cái từng cái một, bố mẹ rất vui vẻ, lúc về trường, bố mẹ làm vô cùng nhiều đồ ăn bắt tôi mang đi, tôi vốn không muốn mang, nhưng không biết sao lại nghĩ tới Trầm Hàn Sanh.

Trở lại ký túc xá, mọi người cũng đã trở lại, tôi chia một chút đồ ăn cho họ, mọi người khách khí nhận.

Trầm Hàn Sanh không có ở đây, tôi biết cậu ta nhất định đang ở phòng học. Tôi thừa dịp họ cũng không có ở đây, cầm mấy bình sữa, mấy hộp chocolate, còn có một túi đồ ăn vặt linh tinh đặt lên giường cậu ta.

Khi tan học, tôi làm bộ đọc sách, nhỏ giọng nói với cậu ta: “Hôm nay, mẹ mang đến cho tớ rất nhiều đồ ăn vặt, tớ đặt bên giường cậu.”

Nửa ngày, bên kia mới truyền đến thanh âm của cậu ta: “Cám ơn cậu, tôi không cần.”

Tôi rất kinh ngạc nhìn cậu ta, lại thấy khuôn mặt cậu ta không chút thay đổi.

Cảm giác bị cự tuyệt không tốt chút nào, nhưng tôi vẫn kiên trì: “Đó là tớ nhờ mẹ mang cho cậu.”

“Tôi thật sự không cần.” – Ai biết cậu ta lại càng kiên quyết như vậy.

Quả nhiên, buổi tối cậu ta đem hết đồng đồ ăn vặt trả về cho tôi, hôm nay tôi có chút tức giận.

--- -----

P/s: Y Y đáng yêu:)) Hồi trước là Tsundere, sau khi mất trí nhớ thành Yandere, về sau sẽ thể hiện “sự yan” của mình:))

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Nhật Ký Yêu Sanh (2)

Ngày 15 tháng 10.

Áp lực quá, áp lực quá, mỗi học kỳ có hai kỳ thi luôn khiến người ta cảm giác thở không nổi. Kỳ này, tôi thi toán trắc nghiệm rất tệ, trong lòng thật phiền não, thầy cô giảng giải qua bài thi một lần, có vài chỗ không bắt được trọng điểm.

Khi tan học, tôi nhìn bài thi thần thờ, bên cạnh bỗng truyền đến một thanh âm rất nhẹ: “Kỳ thi nhỏ thôi, đừng quá để ý.”

Tôi quay đầu nhìn, thấy Trầm Hàn Sanh hình như có chút không được tự nhiên, lảng tránh ánh mắt của tôi. Nghĩ nghĩ, nhớ đến lần gần nhất nói chuyện với nhau, hình như là lần cậu ấy cự tuyệt mấy món đồ ăn vặt của tôi, cũng chẳng còn để tâm chuyện đó, tôi cũng đã hết giận rồi. Tôi lắc đầu: “Không phải, có câu thầy giảng rồi, nhưng tớ vẫn không hiểu được.”

Cậu ta lập tức tiếp lời: “Để tôi giảng cho cậu một chút.”

Trong lòng tôi hơi ngạc nhiên, cậu ta lại đỏ mặt lên, cúi đầu: “Nếu... Nếu cậu bằng lòng.”

“Tớ đương nhiên bằng lòng”

Tôi trả lời siêu nhanh, ngay cả chính tôi cũng ngạc nhiên. Cơ mà tôi thật sự cần cậu ta giúp, hơn nữa trong lòng tôi cũng hơi hơi vui, tôi cảm giác được, tình bạn của chúng tôi đã bắt đầu. *cười*

Ngày 29 tháng 10.

Thái độ Trầm Hàn Sanh gần đây đối với tôi thay đổi rất nhiều, thật ra là đã sớm thay đổi, có lẽ từ ngày tôi đọc bài thơ có liên quan đến tên cậu ấy, hoặc có lẽ từ ngày cậu ấy cự tuyệt đồng đồ ăn vặt của tôi.

Cậu ấy rất miễn cảm, lòng tự trọng mạnh mẽ, nghe nói có mấy thầy cô sẵn lòng giúp đỡ vấn đề kinh tế cho cậu ấy nhưng cậu ấy đều cự tuyệt.

Hiện tại nếu tình cờ đụng nhau trên đường, chúng tôi sẽ cùng về ký túc xá hoặc cùng đến lớp, nhưng cậu ấy không nói gì cả, chỉ nghe tôi nói. Nhưng mà hể nói đến bài học là cậu ấy nói nhiều lắm, thao thao bất tuyệt, hận không thể đem mọi thứ cậu ấy biết nói cho tôi hết.

Tôi thật bội phục cậu ấy, mạch suy nghĩ của cậu ấy rất rõ ràng, trật tự vô cùng, lại rất kiên nhẫn với tôi, mỗi lần đều đổi kiểu giảng giải cho tôi, thừa dịp còn dạy cho tôi những cách khác, so với lời giảng của thầy cô còn thấu đáo ôn tồn hơn.

Có vài lần, tôi hỏi cậu ấy một chút bài tập tiếng Anh, cái này là sở trường của tôi. Nhưng mà tuy rằng cậu ấy phát âm không tốt, nhưng khả năng tiếng Anh lại rất vững chắc, mỗi kỳ thi đều được điểm cao.

Được rồi, đại khái là cậu ấy cố tình làm vậy.

Hừm, kỳ thật cậu ấy cũng có nhiều điểm đáng yêu lắm.

Ngày 15 tháng 11.

Quan hệ của tôi và Hàn Sanh càng ngày càng tốt, dần dần trở nên như hình với bóng. Bởi vì trước kia từng trải qua, nên tôi có chút sợ khi bên cạnh nữ sinh, họ toàn tính toán, tỉ nạnh chuyện yêu đương, nhưng Hàn Sanh không phải như vậy, tiếp xúc với cậu ấy càng lâu, tôi càng thích tính cách của cậu ấy, cậu ấy không phải khó tiếp cận như ngoài mặt, cái khó tiếp cận của cậu ấy, chẳng qua là một loại tự bảo hộ mà thôi.

Tôi luôn cảm thấy cậu ấy quá gầy, giống như bị suy dinh dưỡng. Người ta học cấp ba, các bậc phụ huynh có món gì bổ dưỡng, thậm chí là canh cũng mang đến trường đưa, nước uống trong ký túc xá mỗi ngày dùng đều là chất lượng Hoa Kỳ, nhưng Hàn Sanh mỗi ngày lại chỉ ăn cơm và rau xanh, cho tới bây giờ tôi vẫn chưa thấy người nhà đến thăm cậu ấy.

Nghĩ chút xíu, lại thấy cảm giác chua xót trong lòng.

Mỗi lần đến căn tin, tôi đều chop hai chén thịt, sau đó nói với Hàn Sanh tôi ăn không hết, cậu ấy từ đầu đương nhiên là từ chối, nhưng ở chung thời gian dài, tôi phát hiện ra nhược điểm của cậu ấy, chỉ cần tôi làm bộ đáng thương nhìn cậu ấy, sau đó dùng giọng điệu nũng nịu, cậu ấy sẽ khó từ chối, chiêu này phải thử cả trăm lần.

Trương Vân Sơ buổi trưa đưa cho tôi một khối chocolate, kiêu căng nói với tôi, đây là một thương hiệu nổi tiếng của Thụy Sĩ, tôi cười cảm ơn cậu ta, cậu ta đột nhiên cau mày nói: “Gần đây, quan hệ của cậu với Trầm Hàn Sanh rất tốt nhỉ.”

“Ừm.” – Tôi thấy giọng nói cậu ta có chút là lạ, không biết có ý gì, thuận miệng trả lời một tiếng.

“Sao cậu lại thích chơi với nó?” – Cậu ta nhún nhún vai, vẻ mặt khinh thường: “Mỗi lần nhìn thấy nó, đều có cảm giác như mùi quê cha đất tổ hàm hập đập vào mặt.”

Lòng tôi ần ần khó chịu, giống như đang nói tôi, tôi cũng không để ý đến cậu ta, nhưng tiếp theo cậu ta lại nói: “Cha cậu tốt xấu cũng là Cục trưởng, cậu chơi với mấy đứa như vậy làm gì, chơi được hả?”

“Chơi chung thì sao?” – Tôi thật sự tức giận.

“Cậu thương hại nó à? Có cái gì đáng thương hại! Đáng vẻ keo kiệt, đi cùng nó chỉ tổ bề mặt, coi nó đi, chẳng phải chỉ là thành tích tốt thôi sao,

còn lồi lồi kéo kéo, thầy cô coi nó như báu vật, hi vọng nó thi vào Đại học Thanh Hoa Bắc Kinh để cầm tiền thưởng, chờ thi thật đi rồi mới nói!”

Tôi rất cuộc cũng nhịn không được nữa, đem chocolate trả lại cho cậu ta: “Tôi không thương hại cậu ấy, cậu ấy cũng không cần tôi thương hại! Cậu ấy là bạn tôi, mấy người làm ơn đừng nói xấu cậu ấy trước mặt tôi, tôi sẽ khó chịu!” Nói xong câu này, tôi cũng không để ý cậu ta có xấu hổ hay tức giận không, trực tiếp đẩy cửa đi ra ngoài.

Cái này gọi là lớp điểm, rất nhiều người điệu bộ giống Trương Vân Sơ vậy, cuồng tự đại, đương nhiên cũng không thể vợ đũa cả nắm, có những người vẫn đối với Hàn Sanh rất thiện ý, nhưng tôi nghĩ chung quy là do trong lòng Hàn Sanh tự ti, cậu ấy sẽ tự làm mình bất hòa với vài người, mặt khác một số kẻ khác lại không muốn tiếp cận cậu ấy, cho nên, cậu ấy luôn cô đơn.

Tôi rất đau lòng vì cậu ấy, đau lòng không nói nên lời.

Ngày 23 tháng 11.

Anh Vân Tuấn lại viết thư cho tôi, nội dung thư đơn giản chỉ có vậy, dặn dò tôi ra ngoài cố gắng học tập, và nói đúng hơn là viết nhớ tôi thế nào. Lời anh ta nói càng lúc càng cả gan, càng lúc càng không đọc nổi.

Khi ăn cơm, tôi có chút khó chịu, Hàn Sanh kỳ quái hỏi tôi: “Cậu làm sao vậy?”

Tôi nghĩ đến những gì anh Vân Tuấn viết trong thư, khuôn mặt nóng lên: “Không có gì.”

Hàn Sanh bỗng nhiên nói: “Tòng Y, tại sao cậu đến cấp ba rồi còn chuyển trường?”

Tôi có chút ngượng ngùng nhưng vẫn nói thật: “Trường kia rất nhiều nam sinh theo đuổi tớ, viết thư tình cho tớ, mẹ tớ sợ ảnh hưởng đến việc học, cho nên nhất quyết bắt tớ chuyển trường.”

“Vậy thì có thể chuyển sớm một chút, hoặc là ngay từ năm nhất Cao trung đến nơi này học.”

“Thành tích của tớ không vào được Cửu Trung, khi đó bố tớ không muốn tìm quan hệ. Hơn nữa trước kia... Trước kia có một anh cũng học ở trường đó, bọn nam sinh đều sợ anh ta, nhưng mà... Sau khi anh ta lên đại học, tình trạng này ngày càng nghiêm trọng, mẹ tớ bắt bố tìm người, giúp tớ chuyển trường.”

Tôi bỏ bớt đi chuyện vì một nam sinh theo đuổi, khiến bạn tốt của tôi cũng trở mặt, nhưng nói chuyện vẫn ấp úng, Hàn Sanh là người rất thông minh, lập tức nói: “Là người thường xuyên viết thư cho cậu à?”

“Phải.”

“Anh ta thích cậu?”

“Ừ, anh ta từng thổ lộ với tớ.” – Hàn Sanh vậy mà cũng ‘bà tám’ chuyện này, làm cho tôi có chút buồn cười.

Hàn Sanh gật gật đầu, không hỏi gì nữa, cuối cùng vẫn là tự tôi mở miệng: “Tớ thích anh ta, nhưng mà luôn cảm thấy đối với anh ta như anh trai thôi, anh ta nói sẽ chờ tớ, vẫn chờ tớ.”

Hàn Sanh liếc mắt nhìn tôi một cái, tôi không phải là người thích nói chuyện cá nhân của mình, nhưng ánh mắt trong suốt tinh thuần của cậu ấy làm tôi nhịn không được nói nhiều hơn một chút: “Khi đó tớ thích một anh chàng, vóc dáng anh ta rất cao, giỏi bóng rổ lắm, mỗi lần trong trường tớ gặp anh ta, tim đập gia tốc liền. Đương nhiên, anh Vân Tuấn cũng rất tuấn tú, nhưng cảm giác đối với anh chàng kia và với anh ta không giống nhau,

cũng là thích, cũng thật thích, nhưng mà thích nhàn nhạt, không mãnh liệt như vậy.”

“Ừm.”

“Nhưng mà mẹ cứ làm quá lên, nói trung học không được yêu đương, hơn nữa việc này tớ tuyệt đối không được cho anh Vân Tuấn biết.” – Tôi hồi hận nói: “Cho nên... Cho nên chỉ thăm mếu, thời gian dài sau đó thì cũng không còn nữa.”

Hàn Sanh nhìn tôi, trên mặt bỗng lộ ra một nụ cười hiếm thấy: “Cậu kể bí mật của cậu cho tớ.”

“Bởi vì cậu là bạn tốt của tớ!” – Tôi thành linh buột miệng nói ra câu này, lại có chút do dự nhìn cậu ấy: “Hàn Sanh, cậu có xem tớ là bạn tốt không?”

Thật lâu sau Hàn Sanh cũng không trả lời tôi, tôi trở nên cuống quýt, cậu ấy mới nói ra một câu: “Đây là vinh hạnh của tớ.”

Ừ, thật tốt, quan hệ của chúng tôi lại tiến thêm một bước.

Ngày 18 tháng 12.

Thời tiết dần dần trở nên rất lạnh.

Chăn Hàn Sanh rất mỏng, tôi nhìn thôi đã thấy lạnh, vì thế tôi lấy có sớ lạnh, quấn quít bắt cậu ấy sang đây ngủ cùng tôi.

Điều đó tôi thật sự không nói dối, mùa đông nằm trong ổ chăn, chân tôi vẫn luôn lạnh lẽo, đây là do khí huyết, Hàn Sanh cuối cùng cũng đồng ý với tôi, qua đây ngủ trên giường tôi. Cậu ấy nói với tôi mỗi người ngủ một đầu, tôi cũng không thể không biết xấu hổ kêu cậu ấy ngủ song song với tôi.

Rất ít khi ngủ cùng người khác, giường lại nhỏ như vậy, chúng tôi không tránh khỏi va chạm cơ thể đối phương, dường như tôi có chút khấn trương, một cử động cũng không dám, sợ khiến cậu ấy ngủ không ngon, kỳ quái là, Hàn Sanh cũng không cử động, tôi cũng không rõ là cậu ấy ngủ hay chưa, nhưng tôi vẫn sợ quấy nhiễu giấc ngủ của cậu ấy.

Tôi có thể cảm nhận được độ ấm trên người cậu ấy truyền đến, nhưng hai chân của tôi vẫn rất lạnh, lạnh khiến tôi không ngủ được, tôi lại không dám cử động.

Đang cảm thấy khó chịu, thân thể Hàn Sanh đột nhiên giật giật, sau đó tôi liền cảm giác được hai chân được người ta ôm lấy, chậm rãi di chuyển đến một nơi thật ấm áp, cảm giác thoải mái lan tỏa toàn thân, nhưng thời điểm đó, nước mắt tôi gần như đã rơi xuống.

Hàn Sanh, cậu ấy biết tôi lạnh, thế nên ôm lấy hai chân tôi đặt trên bụng cậu ấy, dùng nhiệt độ ấm áp của cơ thể sưởi ấm tôi.

Bản năng tôi muốn thoát khỏi cậu ấy, nhưng cậu ấy lại ôm chặt.

Mọi người trong ký túc xá đang ngủ, tôi không dám lên tiếng sợ kinh động đến người khác, tôi không cách nào hình dung được cảm giác rung động kia, trong lòng không tự chủ được nhớ đến tên cậu ấy “Hàn Sanh, Hàn Sanh, Hàn Sanh...”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Nhật Ký Yêu Sanh (3)

Ngày 5 tháng 1.

Cả mùa đông, buổi tối tôi và Hàn Sanh đều ngủ cùng một giường, những người bạn chung phòng ký túc xá đều ngạc nhiên vì tôi và cậu ấy tiến một bước gần gũi như vậy, nhưng dần dà cũng trở thành thói quen. Sau khi tắt đèn, Hàn Sanh đều ôm chân tôi thay tôi sưởi ấm, ban đầu tôi thấy ngượng ngùng bần khoản lắm, nhưng về sau cũng từ từ thản nhiên tiếp nhận, vì thế tôi ngủ hết sức thoải mái và bình thản.

Cái người này khác không biết, bí mật thân thiết nhất giữa chúng tôi. Ban ngày, Hàn Sanh cũng làm như không có chuyện gì, yên lặng theo tôi đi học, ăn cơm, sau giờ tan học thì dụng tâm giảng giải bài tập cho tôi.

Tôi phát hiện mình có chút ỷ lại vào cậu ấy, chỉ cần một khắc không thấy cậu ấy, trong lòng tôi giống như thiếu mất cái gì đó, nhưng cảm giác này thật tốt lắm, thật sự tốt lắm.

Ngày 10 tháng 1.

Hôm nay là ngày đặc biệt, sinh nhật của Hàn Sanh. Từ lâu tôi đã động não vắt óc nên tặng cậu ấy cái gì, thừa dịp nghỉ Tết nguyên đán, tôi mua quà xong, sau đó vẫn cất giấu, chuẩn bị ngày quay lại đây cho cậu ấy kinh hỉ.

Tôi cố ý làm bộ không biết hôm nay là ngày gì, buổi sáng cũng như thường ngày, tập thể dục, ăn điểm tâm, sau đó đi học, tôi không chỉ một lần trộm nhìn cậu ấy, nhưng cậu ấy dường như vẫn không có việc gì, không có một chút sắc thất vọng, giống như cậu ấy cũng không nhớ đến ngày sinh

nhật của mình, nhưng mà nội tâm tôi vẫn kích động, giờ học buổi trưa không sao tiếp thu nổi.

Vất vả đợi đến giữa trưa, chuông tan học vang lên, lớp học bắt đầu nháo nhào, Hàn Sanh nhìn thoáng qua đám người chen chúc ở cửa, vẫn không chút băn khoăn thu dọn sách giáo khoa, tôi cũng không sốt ruột, ngồi bên cạnh lẳng lặng chờ cậu ấy.

Đợi người trong lớp học đi gần hết, tôi định mở miệng mời cậu ấy ăn cơm, ai ngờ cậu ấy bỗng dừng nghiêng đầu nói: “Tòng Y, hôm nay đi ta tìm quán ăn nào ăn cơm đi.”

Trường học có rất nhiều quán ăn tư nhân to nhỏ, trước kia tôi cũng thường xuyên vào đó, nhưng từ khi thân thiết với Hàn Sanh thì không đến nữa, đồ ăn nơi đó đắt hơn căn tin rất nhiều, Hàn Sanh sẽ không đi, cũng không bằng lòng cho tôi tiêu tiền trên người cậu ấy. Cho nên khi cậu ấy đề nghị lời này, tôi quả thực quá đổi vui mừng, không nghĩ ngợi đã nói: “Được, tớ mời cậu!”

Hàn Sanh sững sốt một chút, lắc đầu: “Không, tớ mời cậu.” Cậu ấy nhìn sắc mặt tôi, quay đầu đi nhẹ giọng nói: “Tết nguyên đán, chị hai tớ gửi tiền sang đây cho tớ.”

Mỗi khi nghe cậu ấy nhắc đến chị hai, nội tâm tôi đều vô cùng xúc động, thật sự cảm kích trời cao đã cho cậu ấy một người chị biết trân trọng cậu ấy. Mũi tôi có chút ê ẩm, thuận theo cậu ấy: “Được, vậy cậu mời tớ ăn.”

Đồ ăn trong quán ăn tất nhiên là ngon hơn căn tin nhiều, hơn nữa tôi và Hàn Sanh đều thích những món như nhau. Tâm tình tôi tăng vọt, vừa ăn, vừa nói líu ríu không yên, Hàn Sanh vẫn mỉm cười, nhìn ra được tâm trạng cậu ấy hôm nay đặc biệt tốt, tôi đột nhiên kiềm chế không được, đánh vỡ kế hoạch chúc mừng sinh nhật cậu ấy khi đưa quà, xúc động nói một câu: “Hàn Sanh, sinh nhật vui vẻ.”

Hàn Sanh hơi run một chút, sau đó tôi thấy mí mắt cậu ấy chột đỏ, giống như sợ tôi nhìn thấy, vội vàng cúi đầu ăn cơm.

“Cám ơn.” – Giọng cậu ấy rất nhỏ, mang chút nghẹn ngào, tôi nghe được tình cảm bao hàm trong đó.

Rất vui vẻ, cả ngày đều rất vui vẻ, mãi cho đến buổi tối tôi tặng quà cho cậu ấy.

Từ giờ tự học buổi tối cho đến khi tắt đèn đi ngủ chỉ có một khoảng thời gian ngắn ngủi, tôi hẹn Hàn Sanh ra sân thể dục, tặng quà sinh nhật cho cậu ấy. Bên ngoài rất lạnh, gió rất lớn, nhưng tâm của tôi lại ấm áp, trong đầu toàn nghĩ Hàn Sanh sẽ vui vẻ, ai biết sau khi cậu ấy lấy ra chiếc áo lông màu xanh mới, nhìn một chút, lập tức nói: “Tòng Y, quà này tớ không thể nhận.”

“Tại sao?” – Tôi ngạc nhiên nhìn cậu ấy, giống như bị dội một gáo nước lạnh.

Thấy cậu ấy đem áo trả lại cho tôi, tôi rất sốt ruột: “Đây là quà sinh nhật của tớ, cậu không cần để ý giá trị của nó, chỉ cần để ý tâm ý của tớ mà thôi! Chúng ta là bạn tốt, giữa chúng ta không nên so đo nhiều như vậy!”

“Không, chúng ta không phải bạn, cậu chỉ đồng cảm với tớ thôi.” – Hàn Sanh bỗng xoay mặt qua một bên, lạnh giọng nói: “Tớ biết cậu đối với tớ rất tốt, bởi vì tớ, mỗi ngày cậu đều cùng tớ đến căn tin ăn cơm, mua đồ ăn ngon nhất, sau đó cố ý nói ăn không hết, hoặc là mùi vị không ngon, bắt tớ phải ăn. Bởi vì tớ luôn mặc áo bông cũ, nên cậu nhân dịp sinh nhật tớ, mua áo lông tặng tớ. Tòng Y, tớ không thích cảm giác như vậy, sau này... Sau này không cần như vậy, nếu không chúng ta cứ ở chung như lúc cậu mới đến trường đi.”

Cậu ấy nói chúng tôi không phải bạn, cậu ấy nói tôi chỉ đồng cảm với cậu ấy thôi, cậu ấy nói chúng tôi nên cứ ở chung như lúc tôi mới đến

trường, khi tôi nghe được những lời này, cả người đều bối rối, đứng đó ngơ ngác nhìn cậu ấy, tức giận đến mức nói không nên lời, cậu ấy bắt đầu hướng về phía ký túc xá đi: “Muộn rồi, chúng ta trở về đi, chút nữa đèn tắt rồi.”

Tôi đứng đó, vẫn không nhúc nhích, cậu ấy đi vài bước phát giác bất thường, lại đi trở lại, như muốn kéo tôi, tôi đẩy cậu ấy một cái, toàn bộ nóng giận bộc phát trong nháy mắt: “Không thích cảm giác như vậy à? Không phải là do không vượt qua nổi lòng tự trọng à?! Người không thể không có lòng tự trọng, nhưng lòng tự trọng quá lớn hoặc tự ti quá mức, đó là bệnh tâm lý! Cảm giác của cậu? Vậy cậu có biết cảm giác của tớ không? Tớ thích cậu, yêu mến cậu, muốn làm bạn của cậu, muốn thân thiết với cậu, muốn được cậu xem trọng! Tớ chiếm dụng nhiều thời gian của cậu như vậy, cậu giúp tớ bổ túc bài học, tớ vẫn thản nhiên, tại sao sinh nhật cậu tớ tặng một cái áo mới, cậu cũng khó xử như thế? Cậu thật sự thấy tớ đồng cảm với cậu sao? Trên đời này có rất nhiều người đáng để đồng cảm, tớ đều phải đối đãi tốt với cả thầy hay sao? Hàn Sanh, cậu có biết tớ ghét cậu tự ti trước mặt tớ cỡ nào không? Cậu có biết cậu như vậy khiến tớ đau lòng cỡ nào không?”

Tôi nói xong, nhịn không được nữa, nước mắt rơi xuống, cảm phần đau lòng, đưa tay ném thật mạnh cái túi xuống nền cỏ: “Tớ đã lấy ra cái gì thì tuyệt đối sẽ không thu hồi, cậu không cần, tớ ném đi!” Nói xong lời này, tôi cũng không để ý đến cậu ấy, xoay người chạy về ký túc xá.

Thật uất ức, nhớ đến tiền tiêu vật mấy tháng nay mua quà cho cậu ấy, nhớ đến mình dành cả ngày nghỉ để đi chọn quà, đi đến chân mỏi rã rời, nghĩ đến sau khi mua chiếc áo, một lần rồi hai lần ảo tưởng đến vẻ mặt của cậu ấy khi nhận được quà, tôi chờ mong như vậy, vạn vạn lần không lường trước được cảnh tượng hôm nay lại như vậy.

Tôi vừa uất ức lại vừa sợ, sợ sau đêm nay, chúng tôi sẽ trở lại như lúc đầu, cậu ấy sẽ không làm bạn với tôi nữa. Tôi chôn đầu vào chăn, khóc không thành tiếng, khi nghe thấy giường bên cạnh có động tĩnh truyền đến,

tôi biết, cậu ấy đã trở lại, tôi lại bắt đầu thấp thỏm, đêm nay có thể cậu ấy sẽ không sang đây ngủ với tôi, tôi thậm chí còn hạ quyết tâm, nếu cậu ấy không sang, tôi vĩnh viễn sẽ không để ý đến cậu ấy nữa.

Nhưng khi đèn ký túc xá tắt, cậu ấy vẫn không đến, tôi không biết dùng từ nào để hình dung thất vọng và khổ sở khi đó, ôm chặt chăn, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Sau đó, tôi chợt nghe trong bóng tối có một âm thanh rất nhỏ, Hàn Sanh đi đến giường của tôi, cơ mà không phải giống như trước kia, mỗi đứa nằm một đầu, mà trực tiếp đi đến bên tôi, tiến vào trong chăn, ngủ bên cạnh tôi.

Tôi không muốn để ý tới cậu ấy, nhưng thân thể lại động, không tự chủ được lui người chừa chỗ cho cậu ấy ngủ, cậu ấy nghiêng mình, tay đặt vào mặt tôi, tôi nghĩ, trên tay cậu ấy nhất định dính đầy nước mắt của tôi, sau đó, tôi chợt nghe một giọng nói rất khẽ rất khẽ như đang khẩn cầu: “Tòng Y, đừng khóc, đừng khóc...”

Không nghe thấy câu đó cũng không sao, nhưng vừa nghe tôi lại thấy lòng tràn đầy uất ức, nước mắt chảy ra càng nhanh hơn, tôi cũng không biết vì sao lại như vậy, tôi chưa từng khóc trước mặt ai, tôi nghĩ tôi lúc ấy nhất định làm cho Hàn Sanh tay chân luống cuống, cậu ấy hạ giọng, không ngừng giải thích bên tai tôi, còn nói cho tôi biết: “Tòng Y, Tòng Y, tớ đem cái áo cậu chọn về rồi, đặt ở trên giường tớ.”

Nhưng tôi vẫn khóc, tôi chưa bao giờ để tâm người khác như vậy, thế mà tôi lại đối với cậu ấy như vậy.

Hàn Sanh từ bên gối của tôi rút ra khăn tay, không ngừng giúp tôi lau nước mắt trên mặt, nhưng vừa khô, nước mắt mới lại chảy ra, cậu ấy thật sự không còn cách nào, đưa tay ôm tôi vào lòng, một lần lại một lần nhẹ nhàng dỗ dành tôi: “Ngoan, đừng khóc, đều là tớ không tốt, tớ không bao giờ như vậy nữa... Tớ không bao giờ như vậy nữa.”

Tôi sợ đánh thức những người khác trong ký túc xá, tay phải ôm chặt quần áo trên vai cậu ấy, đem mặt chôn vào ngực cậu ấy nhẹ giọng nức nở, quần áo của cậu ấy bị tôi làm ướt một mảng bụi.

Tôi không biết tôi cuối cùng ngủ như thế nào, chỉ nhớ rõ trước khi ngủ, trong đầu có hai ý niệm, trên người Hàn Sanh có mùi hương xà phòng nhẹ nhẹ, rất dễ chịu, tôi với Hàn Sanh như vậy, xem như hòa.

Thì ra tớ khóc, lý do lớn nhất là do lo sợ chúng ta không thể hòa thuận sao? Hàn Sanh à Hàn Sanh, thì ra tớ đã để ý cậu như vậy sao? Vậy còn cậu? Cậu thế nào?

Ngày 15 tháng 1.

Được nghỉ đông, đây là chuyện làm người ta nhảy nhót không thôi, tôi thích nghỉ đông, nhưng lần này lại không thích như trước kia.

Nghĩ đến phải cách xa Hàn Sanh, hơn nữa vài ngày không liên lạc như vậy, lưu luyến chẳng muốn rời.

Tôi muốn tiễn Hàn Sanh, nhưng cậu ấy không cho, cậu ấy nói đùa là sợ tôi khóc, hiện tại cậu ấy ngẫu nhiên hay nói giỡn, tôi rất đáng vẻ như vậy của cậu ấy.

Cậu ấy mặc áo lông tôi tặng đi, tôi cảm thấy cậu ấy cố ý làm vậy, cậu ấy sợ tôi đau lòng, muốn an ủi tôi.

Trong lòng có chút ngọt ngào, nhưng mà, hừ! Tôi thật sự khoái khóc vậy sao?

Ngày 27 tháng 1.

Mẹ rất vui vì thành tích của tôi tiến bộ, cả kỳ nghỉ đông đều cười tùm tùm, hồi hả bận rộn chuẩn bị thức ăn cho tôi, một lòng một dạ trông nom đỡ

ăn đồ uống thường ngày của tôi. Mẹ vẫn muốn tôi gọi Hàn Sanh sang nhà ăn một bữa cơm, trước kia Hàn Sanh luôn từ chối nói muốn ở trường đọc sách, hôm nay mẹ lại nhắc tới việc này, tôi nói với mẹ là nhà Hàn Sanh rất xa, sang không tiện, mẹ nói vậy để học kỳ sau.

Mẹ chưa gặp Hàn Sanh đã thích cậu ấy như vậy, cái này là nhờ công tôi thường xuyên khen ngợi Hàn Sanh trước mặt mẹ.

Hì hì, có chút hả hê.

Anh Vân Tuấn cũng trở về, cách hai ngày lại đến nhà tìm tôi, tôi có chút không yên, anh ta liền oán giận bây giờ tôi đối với anh ta không tốt như lúc trước, khẩn trương hỏi tôi có phải đang yêu không, tôi cảm thấy buồn cười, nói mẹ em đối với anh tốt như vậy, như đối đãi với con ruột, anh còn muốn em đối tốt với anh thế nào nữa?

Mẹ quả thật đối với anh Vân Tuấn đặc biệt tốt, mẹ với chú Tào trước kia là bạn học, có lần nghe bố nói đùa, tôi mới biết trước kia hình như họ là mối tình đầu. Nhưng nhiều năm qua đi, bố và dì Văn cũng không để ý đến việc này nữa, quan hệ hai gia đình tốt lắm, tôi thấy họ thật sự thật tâm hi vọng tôi và anh Vân Tuấn sau này có thể đến bên nhau, dì chú đều đùa với chúng tôi như vậy.

Haiz, ghét nhất mọi người đùa với tôi như vậy, với tôi mà nói, đây là chuyện còn xa tít mù khơi.

Tôi nhớ Hàn Sanh, mỗi ngày đều phải nhớ đến cậu ấy hai lần.

Ngày 21 tháng 2.

Sinh nhật của tôi, tuyết rơi.

Bố mẹ muốn đến khách sạn đặt mấy bàn, bảo tôi mời bạn tốt đến dùng cơm, tôi nhất định không chịu, tân xuân vui vẻ, bên ngoài tuyết còn rơi rất

dày, tôi không muốn ra ngoài làm sinh nhật hoặc mời ai dùng bữa cả, tôi chỉ muốn đầm ấm cùng gia đình thôi.

Mẹ mua rất nhiều thức ăn, buổi sáng đã bắt đầu bận rồi, tôi khoan khoái lười biếng nằm trên giường, bố đột nhiên cười gõ cửa: “Con gái ngoan, có điện thoại gọi đến!”

Tôi nghĩ bạn bè nào mà gọi đến đây, vội vàng mang dép lê ra ngoài tiếp, một giọng nói quen thuộc từ loa truyền đến: “Tòng Y, là tớ.”

Là Hàn Sanh, tôi nằm mơ cũng không nghĩ đến là Hàn Sanh, tôi vừa mừng vừa sợ: “Nhà cậu không phải không có điện thoại sao?”

Cậu ấy bên kia thở phì phì: “Đúng vậy, tớ chạy đến nhà người khác gọi.”

Nghe tiếng thở của cậu ấy, làm tôi kì lòng không nổi xoay người nhìn mưa tuyết rơi đầy trời ngoài cửa sổ, đột nhiên đau lòng: “Hàn Sanh, bên ngoài tuyết rơi.”

“Đúng vậy, tuyết rơi, tớ nhớ cậu nói cậu thích tuyết rơi.” – Suy nghĩ của cậu ấy và tôi hoàn toàn khác nhau, ở bên kia điện thoại vui cười: “Trên đường đi tớ đã nghĩ tới, ngày sinh nhật cậu có tuyết rơi, cậu nhất định sẽ rất vui, tớ lập tức bỏ dù ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời, một mảnh bông tuyết bay vào trong mắt tớ, có hơi đau, nhưng tớ nghĩ đến cậu nhìn thấy sẽ rất thích, lại vui vẻ.”

“Hàn Sanh, cậu là đồ ngốc.”

“Tòng Y, sinh nhật vui vẻ.”

“Có cuộc điện thoại của cậu, tớ đã rất vui rồi.”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Nhật Ký Yêu Sanh (4)

Ngày 11 tháng 3.

Khai giảng.

Từ trong đáy lòng, tôi mơ hồ chờ mong, cố gắng đến trường từ sáng sớm, không ngoài dự đoán, sân trường lúc này không có ai cả, nơi nơi đều trống rỗng.

Trong ký túc xá chỉ có một người ở đó, là Hàn Sanh. Đây là thần giao cách cảm sao? Khi nhìn thấy cậu ấy, trong nháy mắt tôi trở nên hưng phấn không tự chủ được, nhào tới ôm cậu ấy.

“Hàn Sanh, tớ biết cậu sẽ đến sớm, tớ biết mà.” - Tôi ghé vào vai cậu ấy, thế mà kích động không biết nói gì mới tốt, tới tới lui lui cũng chỉ có một câu này.

Phản ứng của tôi tất nhiên là ngoài dự đoán của cậu ấy, tôi cảm giác được thân người cậu ấy có chút cứng lên, đợi một lúc lâu mới đưa tay ôm ngược lại tôi, sau đó chậm rãi siết chặt.

Tôi thích cảm giác vùi mình vào ngực cậu ấy, thích cậu ấy ôm chặt tôi như vậy, nhưng cậu ấy không nói lời nào cả, vẫn không lên tiếng. Qua thật lâu, tôi ngạo mạn chậm chậm buông cậu ấy ra, khi nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngùng của cậu ấy, trong mắt lại tràn ngập chói lọi tia vui sướng, đáng vẻ kia siêu đáng yêu, tôi cười chạm vào mặt cậu ấy: “Hàn Sanh, thật tốt, lại gặp được cậu!”

Tôi vừa nói vừa nhảy, quần quít lấy cậu ấy, đông dài nói không yên, cậu ấy lại vô cùng im lặng, vừa thay tôi trải giường chiếu, vừa nghe tôi nói, thỉnh thoảng lại quay đầu đưa mắt nhìn tôi một cái, cho tôi một nụ cười nhợt nhạt, trong nháy mắt, tôi như được ánh mặt trời dịu dàng chiếu rọi, đắm chìm trong một loại hạnh phúc không thể tả.

“Tòng Y, tớ có cái này cho cậu.” – Cậu ấy bày xong giường của chúng tôi, xếp chăn ngăn nắp, từ túi lấy ra một quyển vở ghi chép mới tinh, trân trọng đưa cho tôi.

“Ồ, đây là cái gì?” – Tôi rất ngạc nhiên.

“Nửa đầu là ghi chép môn hóa, bình thường thầy giảng, tất cả tớ đều ghi lại, nhưng có vẻ vụn vặt quá nên nghỉ đông tớ sắp xếp tổng kết nội dung quan trọng lại, tổng kết bài tập liên quan đến phương trình. Phần sau là một số bài hình học cậu hay sai, có hóa, có số nữa, tớ đã phân tích rất cẩn kẽ, phía sau có bài tập, tớ thêm vào những dạng mới để cậu làm. Chắc sẽ có ích cho cậu.”

Khi cậu ấy nói, tôi đã muốn khấn cấp mở quyển vở ra, bên trong quyển vở và con người cậu ấy có chút khác biệt, đúng là lối chữ xinh đẹp ngay ngắn khéo léo, vô cùng bắt mắt dễ nhìn. Tôi thật sự nghi ngờ có phải chẳng mười ngày nghỉ đông cậu ấy đều dành toàn bộ để viết quyển vở này, cậu ấy biết hai môn này là hai môn tôi kém nhất.

Tôi vừa kinh ngạc vừa cảm động, ngo ngác nhìn cậu ấy: “Hàn Sanh...”

“Đây là... Quà sinh nhật tớ tặng cậu.” – Không biết là do ngượng ngùng hay còn vì nguyên nhân nào khác, ánh mắt cậu ấy vẫn không nhìn vào tôi, khẽ nói: “Tớ không biết nên tặng gì cho cậu, hơn nữa... Hơn nữa tớ cũng không có...”

Tôi không đợi cậu ấy nói xong chữ kia, ôm cậu ấy lần nữa, nói không ngớt: “Hàn Sanh, đây là món quà tuyệt nhất, thật đấy! Tớ lớn già đầu rồi mà

chưa bao giờ nhận được món quà nào quý giá và tâm huyết như vậy!”

Tôi muốn xúc động rơi lệ, giọng trở nên ngọng nghịu, Hàn Sanh vuốt mái tóc tôi, nói nhẹ nhàng bên tai tôi: “Tớ hi vọng lần này chúng ta có thể thi tốt, đến cùng một thành phố học đại học.”

Đến cùng một thành phố học đại học? Không, tôi không nắm chắc, trong lòng tôi không phải chưa từng len lén nghĩ tới, không phải chưa từng khát vọng, nhưng tôi không dám đem suy nghĩ này nói ra. Hàn Sanh là ngôi sao sáng chói, các thầy cô đều mong chờ cậu ấy thi vào trường đại học hạng nhất của Trung Quốc, hào quang của cậu ấy khiến tôi cảm thấy mình thật lu mờ, cho dù thi cùng một nơi, tôi cũng không dám hi vọng xa vời, bởi vì chỗ cậu ấy thi, nhất định sẽ cần điểm cao hơn rất nhiều, mà bố mẹ tôi tuyệt đối sẽ không cho phép tôi tùy tiện học một trường vớ vẩn nào đó.

Tôi ở trong lòng cậu ấy lắc đầu: “Hàn Sanh, không, cậu chắc chắn là muốn thi ở Bắc Kinh hay Thượng Hải, bên đó toàn trường giỏi, tớ không thi nổi.”

“Tòng Y, dù tớ thi được bao nhiêu điểm, tớ cũng chỉ muốn vào Học viện Y của tỉnh.”

“Hả?” – Đây là lần đầu tiên cậu ấy nói với tôi trường muốn vào, nhưng lại làm cho tôi vô cùng ngạc nhiên.

“Tớ xác định chắc chắn mình muốn học y, đây là tâm nguyện của chị hai tớ.” – Hàn Sanh buông tôi ra, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Học viện Y của tỉnh tốt lắm, hơn nữa SV thi vào điểm cao sẽ được miễn học phí, còn có thể lấy học bổng toàn phần, tớ muốn giảm bớt gánh nặng cho chị hai, sớm tự lập một chút.”

Tôi vẫn cảm thấy rất đáng tiếc: “Hàn Sanh, cậu hoàn toàn có thể thi vào Đại học Y khoa tốt nhất.”

“Sau này vẫn còn cơ hội mà, không phải sao?” – Hàn Sanh lôi kéo tay tôi, nhìn tôi bằng đôi mắt tràn ngập nụ cười: “Cho nên, học kỳ này chúng ta phải cùng nhau cố gắng, tớ tin tưởng cậu có thể thi vào một trường đại học giỏi, cậu cũng tin tưởng chính mình, được không?”

“Được.”

Tôi trả lời thật kiên định, bởi vì giờ này khắc này, Hàn Sanh lại gieo hi vọng vào lòng tôi, tôi không cần lo lắng khi kết thúc học kỳ sau, chúng tôi sẽ chia xa.

Học kỳ này, nhất định sẽ rất bận rộn, cơ mà tôi lại đột nhiên không lo lắng chút nào.

Ngày 12 tháng 3.

Trừ buổi tối cãi nhau hôm ấy, đây là lần thứ hai Hàn Sanh ngủ song song trên giường với tôi.

Tình trạng đêm nay hoàn toàn khác với đêm đó, đêm đó là bắt buộc, cậu ấy muốn xin lỗi tôi, đêm nay tôi ăn vạ, cố ý bắt cậu ấy sang đây ngủ. Nhưng mà cậu ấy vẫn nghe theo sang đây, tôi lại khẩn trương kỳ lạ, thân thể cố gắng không đụng cậu ấy, nhưng nội tâm tôi vẫn có một khát vọng nho nhỏ, khát vọng này rất kỳ quái, chính tôi cũng không biết vì sao, tôi chỉ muốn được Hàn Sanh ôm, tôi muốn cậu ấy ôm tôi giống lần trước.

Tôi nghĩ mình rất ỷ lại vào cậu ấy, ở trước mặt cậu ấy, tôi cứ như đứa con nít.

Trong ký túc xá rất im lặng, im lặng đến mức có thể nghe được tiếng hô hấp của người khác, Hàn Sanh bên cạnh không truyền đến một động tĩnh nào, tôi có chút chán chường, cậu ấy có phải đã ngủ rồi không?

Nhưng tôi không ngủ được, một chút buồn ngủ cũng không có, trong bóng tối, tôi mở to hai mắt, trong đầu đều nhớ đến Hàn Sanh, nụ cười của cậu ấy, giọng nói của cậu ấy, ánh mắt dịu dàng của cậu ấy. Qua một lúc lâu, rốt cuộc tôi không nhẫn nại được nữa, nghiêng người sát lại gần Hàn Sanh, ghé vào tai cậu ấy, nói thật nhỏ: “Hàn Sanh, tớ muốn cậu ôm tớ ngủ.”

Tôi xác định giọng của mình chỉ có hai người nghe thấy, nhưng mà lời vừa thoát ra khỏi miệng, tôi lại cảm thấy giọng điệu của mình như một cô bé mới vài tuổi đầu đang làm nũng, khuôn mặt của tôi không khỏi nóng lên.

Hàn Sanh không nói gì, thân thể lại hơi giật, một lát sau, tôi cảm giác được cậu ấy vươn tay, ôm tôi vào lòng, trong lòng tôi thở phào thật dài, giống như tìm được nơi mình thuộc về, ôm sát thắt lưng cậu ấy, thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

Cơ thể tôi thu thành một đoàn trong lòng cậu ấy, lần này cảm giác hoàn toàn khác, không có buồn bã, không có uất ức, tôi thỏa thích tiếp nhận sự ấm áp từ cậu ấy, cảm nhận hơi thở làm người ta yên tâm của cậu ấy, thậm chí còn nghe được tiếng tim đập nữa, hơi thở ấm áp của cậu ấy phủ lên sườn mặt, bên tai tôi, dây thần kinh nhạy cảm trong cơ thể tôi rung động theo hơi thở của cậu ấy, như có dòng điện chạy qua, cảm giác tê dại lan truyền toàn thân, tần suất tim đập của tôi chột nhanh hơn, theo quán tính muốn tránh khỏi hơi thở của cậu ấy, nhưng giây kế tiếp không tự chủ được lại đến gần.

Mặt của tôi càng nóng ghê gớm hơn, hô hấp trở nên hỗn loạn, tay càng nhanh chóng nắm lấy quần áo Hàn Sanh.

Không thể giải thích được, cảm giác rất kỳ quái, cuối cùng tôi cũng không biết mình thiếp đi thế nào.

Ngày 18 tháng 4.

Học kỳ một năm cuối cùng của cấp ba, tất cả mọi người đều khẩn trương chưa từng có, bầu không khí trong lớp rõ ràng áp lực hơn rất nhiều. Đối với tôi mà nói, áp lực đương nhiên vẫn phải có, nhưng cuộc sống như vậy, thế mà tôi lại càng ngày càng thích thú. Giống như mọi thứ đều khác biệt, bởi vì có Hàn Sanh.

Ban ngày tinh thần dạt dào, buổi tối lại như tra tấn, hoặc cũng có thể là vui sướng hơn nhiều so với ban ngày, tất cả là do tôi sinh ra cảm giác khác thường với cậu ấy, loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt.

Mỗi buổi tối tôi được cậu ấy ôm, tôi đều phải mất rất lâu mới có thể thật sự ngủ được, chỉ cần cậu ấy hơi gần lại tôi một chút, cơ thể tôi như mẫn cảm, run rẩy phản ứng, nhưng tôi thích, không chỉ có thích, thời gian trôi qua, tôi muốn càng ngày càng nhiều.

Không biết bao nhiêu lần, trong bóng đêm, khi chúng tôi nghe thấy tiếng hô hấp của nhau, tôi khát vọng muốn chạm đến môi cậu ấy, tôi khát vọng đôi tay cậu ấy ôm tôi có thể di chuyển.

Lúc ban đầu khi ý nghĩ này vừa xuất hiện, tôi bị chính mình làm hoảng sợ, ban ngày nhớ đến, xấu hổ gần chết, quả thật không dám tiếp xúc với ánh mắt trong suốt của Hàn Sanh, nhưng sau đó vẫn như thế. Tôi mơ hồ cảm thấy như vậy là không đúng, tôi muốn tách ra với Hàn Sanh, nhưng sâu trong lòng tôi, vạn vạn lần không muốn.

Ca Đức nói, chàng trai nào không chung tình, cô gái nào không hoài xuân? Nhưng chẳng lẽ đối tượng tôi hoài xuân lại là Hàn Sanh sao?

Ngày 29 tháng 4.

Tôi mơ một giấc mộng, giấc mộng về Hàn Sanh, là một giấc mộng nóng mặt tim đập dồn dập, một giấc mơ phải nói là quá xấu hổ. Khi tỉnh lại, tôi rõ ràng cảm giác được trên mũi mình có cái gì đó, ấm áp, mềm mại, đó là môi Hàn Sanh, môi Hàn Sanh dán trên mũi tôi.

Không cách nào hình dung được cảm giác đột ngột này, tim đập như hươu chạy, nhảy thành thịch một cách ghê gớm, bởi vì cảnh trong mơ mà thân thể trở nên mềm nhũn, không khơi dậy nổi một chút sức lực, trong lòng, trong yết hầu, trong miệng, khô nóng dị thường.

Tôi ngừng thở, thở mạnh cũng không dám, nhúc nhích cũng không dám, tôi không biết Hàn Sanh rốt cuộc đã ngủ chưa, bản thân phản ứng quá lớn, tâm trạng rất loạn, mất đi năng lực phán đoán, tôi nhất thời hi vọng cậu ấy đang ngủ, lại hi vọng cậu ấy chưa ngủ, nhưng dù thế nào đi nữa, tôi vẫn chờ mong môi cậu ấy có thể dời xuống một chút, xuống một chút nữa.

Trong bóng đêm, một khắc chờ đợi mong muốn của mình xảy ra, như chờ đợi muôn thuở muôn đời, chờ đợi khiến tôi và Hàn Sanh đều hóa thạch.

Nhưng không ai cử động, không ai di chuyển một tấc nào cả.

Tôi rốt cuộc không nhẫn nại được nữa, nhắm chặt mắt, mặt ngửa lên, môi từng chút một, từng chút một hướng về phía trước. Trong lòng tôi vô cùng khẩn trương, thậm chí cũng không có tâm tư suy nghĩ hành động này có ý nghĩa gì, hay mang đến hậu quả gì. Tôi chỉ biết, tôi thích Hàn Sanh, thể xác và tinh thần không kiềm chế được nữa.

Quá trình tiếp cận dòng dài, khiến trán tôi thấm rịn một tầng mồ hôi, khoảnh khắc tôi chạm vào môi cậu ấy, toàn thân gần như lả đi, nhưng cảm giác này tốt lắm, rất mềm mại, mang theo mùi hương nhàn nhạt, thân nhiệt tôi nóng đáng sợ, run rẩy đáng sợ, nhịn không được nắm chặt quần áo bên hông cậu ấy, vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm lên cánh môi của cậu ấy.

Tôi cảm giác được thân thể Hàn Sanh hơi giật giật, sau đó, đầu cậu ấy cũng giật giật, môi bắt đầu nhẹ nhàng ma sát với môi của tôi.

Cậu ấy thức, hơn nữa còn như tôi mong mỏi, như trong giấc mộng, cậu ấy hôn tôi... Đôi môi cậu ấy dừng ở môi tôi, tôi cảm giác được một loại kích

thích mạnh liệt, trong cổ họng như sắp khẽ rên thành tiếng, nhưng giống như cậu ấy biết tôi muốn làm gì, nhanh chóng chặn môi tôi lại.

Chúng tôi điều chỉnh tư thế nằm một chút, tôi ôm cổ cậu ấy, cậu ấy ôm thắt lưng tôi, chúng tôi một lần lại một lần, không biết mệt mỏi hôn môi đối phương, chỉ giới hạn như vậy.

Lần đầu tiên trong đời, tôi thiếp đi trong nụ hôn ngọt ngào làm người ta đầu óc choáng váng hai mắt lu mờ.

Ngày 30 tháng 4.

Sáng sớm, tôi tỉnh dậy do tiếng loa phóng thanh của trường, nhưng không dám nhìn đến ánh mắt Hàn Sanh, không dám nhìn tới biểu tình của cậu ấy, giống như một đứa trẻ ăn vụng.

Lúc tập thể dục buổi sáng, tôi suy nghĩ, nụ hôn đầu tiên của tôi đã mất, mà nụ hôn đầu tiên của tôi đối tượng là Hàn Sanh. Không có cảm giác hối hận, mỗi động tác, mỗi chi tiết trong ký ức vẫn còn mới mẽ, ngọt ngào tận sâu trong đáy lòng khắc vào tim, chỉ xấu hổ tối qua người chủ động lại là mình, nhưng cũng thấp thỏm lo lắng trong lòng Hàn Sanh thấy chuyện này thế nào, nghĩ thế nào về tôi.

Trong lòng thật sự rất loạn, tiết thứ nhất không nghe lọt cái gì, tiết thứ hai cũng tiếp tục ngẩn ngơ, Hàn Sanh từ dưới bàn vươn tay cầm tay tôi, nói thật nhỏ một câu: “Tòng Y, tập trung một chút.”

Ánh mắt của cậu ấy thật dịu dàng, tràn ngập quan tâm, còn mang theo một chút trách cứ.

Tất cả những bản khoăn của tôi khi chạm vào ánh mắt cậu ấy, đã bay lên chín tầng mây.

Rất ăn ý, cả hai đều không nhắc đến chuyện tối qua, cậu ấy vẫn thản nhiên như vậy, tôi cũng không tình nguyện để lộ ra cảm xúc khác thường của mình, chỉ làm như không có gì xảy ra.

Buổi tối, đèn tắt chưa được vài phút, tôi đã nhào tới vùi người vào lòng cậu ấy, cậu ấy cũng tự nhiên ôm lấy tôi.

Không có hành động gì khác, chúng tôi ôm nhau, thật im lặng, thật trầm mặc, cũng thật hạnh phúc, nhưng tâm trạng lại vô cùng phức tạp.

Có một cảm giác, sau khi những gì tối qua xảy ra, quan hệ giữa tôi và Hàn Sanh đã gần như hoàn toàn thay đổi.

Tuy nhiên biến thành cái gì cơ? Tôi biết mình suy nghĩ gì, nhưng cũng không dám nghĩ, cậu ấy thì sao? Cậu ấy nghĩ thế nào?

Ngày 9 tháng 5.

Khi tôi quay trở lại ký túc xá lấy đồ đạc, nghe được Trương Vân Sơ nói: “Xem hai đứa nó tốt đẹp chưa, y chang như đồng tính luyện ái, ghê tởm thật, đi đường cũng nắm tay nhau đi, thời tiết cũng đã bắt đầu ấm, mỗi đêm còn ngủ cùng giường, trên giường còn luôn truyền đến âm thanh xì xoạt, các cậu có nghe thấy không? Lẽ tai tở linh lắm.”

Khi tôi đi vào trong, không khí ký túc xá đột nhiên trở nên rất bối rối, Ngũ Vi ho khan một tiếng, bắt đầu thu dọn sách vở, một nữ sinh khác cũng làm bộ rót nước uống, nhưng ánh mắt vẫn chú ý đến tình hình chúng tôi bên này, như chờ trò hay lên sàn diễn.

Tôi như xẹt qua không khí, lướt qua bên người Trương Vân Sơ, cầm đồ đạc đi ra, lúc trước khi ra khỏi cửa, tôi bỏ lại một câu: “Đồng tính luyện ái thì thế nào? Cậu xía vào à? Dù cậu xía vào, trên người cũng có thể gầy đi được bao nhiêu cân?”

Trên đường về phòng học, lòng tôi có vài phần khoái trá do trả thù, tôi có thể tưởng tượng được dáng vẻ lúc này của Trương Vân Sơ, cậu ta từ nhỏ đã béo phì, điều ham muốn nhất trong đời là giảm béo, kiêng kị nhất người khác nói mình béo.

Nhưng những lời này cũng nhắc nhở tôi, tôi nên nhìn thẳng vào cảm tình của mình với Hàn Sanh.

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Nhật Ký Yêu Sanh (5)

Ngày 12 tháng 5.

Trong bụng cất giấu nhiều chuyện, về lời nói nhảm nhí của người khác, về giới hạn giữa chúng tôi, tôi rất nhiều lần cân nhắc có nên nói với Hàn Sanh không. Đối với ánh mắt khác thường người ta nhìn chúng tôi, và những lời bàn tán sau lưng, Hàn Sanh không thể không biết gì cả, nhưng cậu ấy có vẻ rất bình tĩnh, giống như trừ tôi, trừ việc học, cậu ấy chẳng nghe gì hết, chẳng thấy gì hết.

Có lẽ cậu ấy quá mức bình tĩnh, nhưng trong lòng tôi càng không yên, không phải vì bọn họ, mà bởi vì tôi và cậu ấy, giữa tôi và cậu ấy... Haizz! Trong lòng thật sự rất loạn!

Giữa trưa khi ăn cơm tôi cố gắng lấy dũng khí, muốn nói với cậu ấy vài điều, nhưng Hàn Sanh lại đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn tôi nói một câu: “Tòng Y, không còn bao nhiêu thời gian nữa là đến kỳ thi rồi, không có gì quan trọng hơn cái này, biết chưa.”

Ánh mắt trong suốt, thanh âm bình thản của cậu ấy nhưng mang theo sức mạnh khiến người ta bình tâm trở lại, tôi cảm thấy tất cả tâm sự của mình giờ khắc này cũng không có nơi để che giấu.

Đúng vậy, kỳ thi lần này, liên quan đến tương lai của tôi và Hàn Sanh, đây mới là điều tôi cần đối diện, vì sao tôi lại đi lo đầu đầu? Thời gian của chúng tôi còn dài mà?

Mấy bà tám bép xép, qua học kỳ này, tôi sẽ không phải đối mặt với bọn họ nữa, sao phải tự làm rối bản thân?

Nghĩ như vậy, tâm tình sáng lên, được rồi, tạ niệm trong đầu này, thật sự có thể quăng đi rồi!

Ngày 8 tháng 7.

Tháng bảy đen tối rồi cuộc cũng trôi qua, còn dờ xuống được gánh nặng ngàn cân, cả người vô cùng thoải mái.

Tuy những ngày còn lại vẫn thuộc tháng bảy, nhưng bởi vì không phải thi đại học nữa, cho nên nó là thuộc về bảo thạch màu xanh da trời, là thuộc về thủy tinh màu tím, là tâm tình thiếu nữ màu hồng, là sắc màu rực rỡ... Tôi đã có thể gặp được những ngày tháng tốt đẹp sau này.

Được rời khỏi học đường, học sinh dùng đủ loại phương pháp để phát tiết tất cả áp lực đè nén đã lâu của họ, xé sách, rống to ở sân thể dục, kẻ vai sát cánh công khai đến cửa hàng mua rượu uống, cả trường đều lộn xộn.

Tôi và Hàn Sanh tay trong tay, đi khắp ngõ ngách sân trường, nghĩ đến những năm tuổi trẻ, vượt qua cuộc sống tựa lồng chim, trong lòng tôi rất vui, bây giờ tôi đã bắt đầu quãng thời gian đại học tự do tươi đẹp.

Nhưng mà, nhưng mà, tôi cũng không hoàn toàn vui sướng như các học sinh cao trung khác, Hàn Sanh nói cho tôi biết một tin làm tôi dù thế nào cũng không trở nên vui vẻ nổi.

Nghỉ hè này cậu ấy muốn đi làm thêm, muốn đến chỗ chị hai cậu ấy ở Quảng Đông làm thêm.

Nếu mà nói kỳ nghỉ đông trước cách xa nhau còn có thể chịu được, vậy kỳ nghỉ hè này, tôi vẫn không muốn không muốn, tôi mãnh liệt muốn gặp cậu ấy, không thể giờ giờ khắc khắc, nhưng thỉnh thoảng cũng được mà! Vì sao phải xa cách thế này?

Tôi nên nói với cậu ấy sao? Tôi đã sớm có kế hoạch hè này đi du lịch cùng cậu ấy, tôi cũng đủ tiền cho cả hai người, cũng đã sớm bắt đầu kế hoạch sau khi thi xong đại học thì phải thuyết phục cậu ấy như thế nào.

Nhưng mà, vì sao lại như vậy? Kế hoạch của tôi bị đánh vỡ rồi sao?

Ngày 15 tháng 7.

Tôi rất cuộc cũng không thể lằng nhằng với Hàn Sanh, cậu ấy không chịu đi du lịch với tôi, khẳng khẳng đòi đi Quảng Châu, nhưng cuối cùng tôi tranh thủ một chút lợi thế, tôi nói tôi muốn qua nhà cậu ấy chơi vài ngày, cậu ấy vô cùng không tình nguyện, nhưng dưới đủ loại uy hiếp của tôi, cậu ấy cũng bằng lòng.

Lần này đến nhà cậu ấy, tôi trình trọng mong đợi, kiên trì muốn mang đến một chút quà, Hàn Sanh nhìn tôi, vô cùng không biết phải làm sao.

Đổi vài chuyến xe, đầu tiên là một đường cái lớn, sau đó dần dần hẹp lại, cuối cùng chỉ là đường núi, đường bùn đất, cảm giác ngồi lâu trên xe, thật sự không hiểu nổi, ở cùng thành phố, nhưng sao lại xa như vậy, cuối cùng tôi không chịu nổi nữa, dựa vào lưng Hàn Sanh ngủ, mãi cho đến khi cậu ấy bảo tôi xuống xe, tôi vẫn còn choáng váng, sau khi xuống xe đi bộ một đoạn đường nữa, cuối cùng cũng đến nhà cậu ấy.

Nhà cậu ấy so với tưởng tượng của tôi còn cũ nát hơn, nhà mái ngói thấp bé, làm cho người ta có cảm giác tối tăm. Hàn Sanh dẫn tôi vào, có chút xấu hổ nhìn tôi, tôi biết, cậu ấy vẫn không muốn để tôi đến nhà, cậu ấy sợ môi trường quá kém, sợ tôi không quen, sợ tôi ngủ không quen, ăn không quen.

Tôi nên làm thế nào để cho cậu ấy biết, tất cả những điều này đều không sao cả, dù là ở đâu đi nữa, chỉ cần bên cạnh có cậu ấy, tôi đã vui vẻ nói không nên lời rồi!

Hàn Sanh, Hàn Sanh... Vì sao tâm trạng của tớ lại cay đắng như vậy, nhưng vì muốn cậu an tâm, tớ chỉ có thể mỉm cười với cậu, tớ muốn dùng nụ cười của mình, để nói cho cậu biết những suy nghĩ trong lòng tớ, tớ muốn nói, tớ vĩnh viễn không muốn cậu tự ti trước mặt tớ, không muốn cậu dè dặt trước mặt tớ.

Đây là nhà cậu, là nơi cậu sinh ra, là nơi cậu trưởng thành, tớ chỉ cảm giác được thân thiết, tớ tuyệt đối không ghét bỏ, thật đấy! Tớ thích nơi này, vì tớ thích cậu!

Gặp được người nhà Hàn Sanh, tôi lập tức ý thức được, Hàn Sanh thật ra rất giống với dáng vẻ của mẹ, khi dì ấy còn trẻ chắc hẳn phải đẹp lắm, cha cậu ấy cũng có dáng vẻ thật thà, cậu ấy còn có một em trai, mới học tiểu học, so về diện mạo, cảm giác cũng tựa tựa như Hàn Sanh, nhưng Hàn Sanh là bản tính xảo còn em ấy là bản thô ráp. Tôi thấy có chút lạ lùng, mẹ Hàn Sanh là một phụ nữ xuất sắc như vậy, sao lại tìm cha cậu ấy, nhưng mà cũng không muốn hỏi nhiều.

Tôi vừa gặp cha mẹ cậu ấy, lập tức chào chú chào dì, tôi đem đến rượu, thuốc lá và trà, còn tặng quà cho em trai cậu ấy nữa.

Mẹ cậu ấy rất kinh ngạc, hăng hái nói khách khí như vậy làm gì, sau đó mời tôi ngồi, tự mình bưng trà nước cho tôi, bận rộn kinh khủng.

Người nhà cậu ấy đối với tôi đều đặc biệt nhiệt tình, nhiệt tình thật sự hơi quá, điều này làm cho tôi có chút không tự nhiên, đặc biệt là, tôi thấy Hàn Sanh vì điều này mà lúng túng.

Khi dùng cơm tối, mẹ cậu ấy thật sự đem hết mọi thứ trong nhà ra tiếp đãi tôi. Trên bàn cơm, chẳng ngại phiền hỏi tôi, nhà tôi ở đâu, bố mẹ tôi làm gì, sau khi nghe được bố tôi là Cục trưởng Cục Vệ sinh, mẹ tôi làm ở Cục Tài chính, dì ấy quả thật có chút kinh sợ, sau đó nói chuyện tiếp đãi với tôi, ngay cả tôi đều cảm nhận thấy mùi vị nịnh bợ.

Trên mặt Hàn Sanh biểu cảm thế nào, tôi không cần đoán cũng biết, cậu ấy vài lần đánh gãy lời nói của mẹ nhưng không có hiệu quả, liền sa vào trầm mặc thật lâu, nhưng mà, tôi không thể nói gì cả, không thể làm gì cả, chỉ có thể từ dưới bàn vươn tay đặt lên đầu gối cậu ấy, nhẹ nhàng vỗ về vài cái.

Thật vất vả chịu đựng qua bữa tối, rốt cuộc tôi và Hàn Sanh cũng có khoảng thời gian của hai đứa, trong lòng tôi thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ Hàn Sanh vốn định đem đổi phòng ngủ với chúng tôi nữa, tôi nhất định không chịu, dì ấy lại vội vàng đem chăn nệm mới ra, bảo Hàn Sanh cùng dì ấy thay đổi xong xuôi mới đi nghỉ ngơi.

Dì ấy vừa đi, trên mặt tôi lập tức lộ ra vẻ vui sướng, Hàn Sanh lẳng lặng đứng đó, nhìn tôi rất lâu, rồi chỉ nhẹ giọng nói một câu: “Tòng Y, ngủ đi.”

Cậu ấy để tôi nằm bên trong, sau đó nằm xuống bên cạnh tôi, nhưng hoàn toàn khác với mọi khi, cậu ấy đưa lưng về phía tôi ngủ, tôi biết cậu ấy suy nghĩ cái gì, biết tâm trạng của cậu ấy, biết cậu ấy khó chịu, đau lòng trong ngực tôi không nói ra được, tôi nghiêng người, từ phía sau ôm lấy cậu ấy.

Hàn Sanh, không sao cả, không sao cả, tớ không phải người khác, không phải người ngoài, tớ biết cậu, tớ hiểu cậu.

Trong lòng tôi lặp đi lặp lại, tôi càng ôm cậu ấy chặt hơn, hi vọng cậu ấy cũng thần giao cách cảm với tôi giống ngày trước, tôi hi vọng cậu ấy không còn khó chịu nữa.

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Nhật Ký Yêu Sanh (6)

Ngày 16 tháng 7.

Cơm trưa là Hàn Sanh làm, tôi lần đầu tiên biết, vì sao cậu ấy lại nấu ăn giỏi như vậy, thật kinh hỉ, nhưng theo lời mẹ cậu ấy nói tôi biết được, khi cậu ấy học tiểu học đã nấu cơm cho cả nhà, lòng tôi lại bắt đầu đau.

Hàn Sanh chính là người như vậy, cậu ấy sẽ không chủ động nói tất cả về mình, nhưng tiếp xúc với cậu ấy càng lâu, hiểu biết cậu ấy càng sâu, sẽ phát hiện trên người cậu ấy càng nhiều luồng chớp, sau đó bị hấp dẫn không kiềm được.

Hàn Sanh, rốt cuộc là có cái gì cậu ấy không làm được không?

Suốt một buổi chiều, tôi đều được hưng phấn quây quanh, tôi lôi kéo Hàn Sanh, đi trên những con đường đan xen ở thôn làng, tôi tò mò cuối mỗi con đường sẽ thông đến đâu, một khoảng thời gian tôi thật sự có ý nghĩ, muốn cùng Hàn Sanh chọn một con đường, như thế, hai chúng tôi vĩnh viễn sẽ không đi ra.

Ý tưởng ngớ ngẩn không thực tế như vậy, tôi cũng cảm thấy mình buồn cười.

Thời gian đó rất vui vẻ, nhưng vì Hàn Sanh muốn đi Quảng Châu làm thêm, giống như trong ánh nắng mặt trời rộng lớn có một bóng tối, mà từ đầu đến cuối đều tồn tại trong lòng tôi.

Xa cách là chuyện rất khó chịu, mặc dù chỉ ngắn ngủi hai tháng. Huống chi, tuy rằng cảm thấy bản thân mình có thể phát huy ở đại học, nhưng

tương lai của chúng tôi rốt cuộc sẽ ở nơi nào, tất cả tôi đều không biết.

Bởi vì những suy nghĩ này vẫn lòng vòng trong lòng trong đầu, nên khi buổi tối nằm trong lòng ngực Hàn Sanh, tôi cố lấy dũng khí, lại một lần nữa ngẩng đầu, nhắm mắt lại, chủ động hôn cậu ấy, từ sau buổi tối đó, đây là lần thứ hai chúng tôi hôn môi.

Lúc mới bắt đầu Hàn Sanh rất rụt rè, chẳng qua cậu ấy mặc cho tôi hôn, cũng không đáp lại tôi giống lần đó, ngay khi độ ấm trong lòng tôi giảm dần, chuẩn bị buông cậu ấy ra, cậu ấy lại đột nhiên trở nên kích động, gât gao ôm tôi, bắt đầu nhiệt liệt hôn lại tôi.

Căn phòng tối như mực chỉ có hai chúng tôi, khiến cho chúng tôi so với lần trước càng không chút kiêng kỵ, tiếng thở dốc của Hàn Sanh dồn dập bên tai tôi, làm cho tôi mặt đỏ tim đập, mỗi lỗ chân lông trên người đều trở nên vô cùng mẫn cảm, còn có, sung sướng.

Chúng tôi ôm nhau, hôn nhau, vuốt ve nhau, nhu tình như nước, giống như bị bỏ đói, trong lòng còn có một nơi trống trơn, làm người ta khó có thể chịu được.

Mãi cho đến khi Hàn Sanh đưa tay vuốt ve bụng tôi, đưa tay hướng đến ngực, tôi không nhịn được khẽ rên một tiếng, tay nắm chặt tay cậu ấy, ngăn động tác của cậu ấy lại.

Thoáng cái, không khí như ngưng kết, chúng tôi cầm cự ở đó.

Tôi khẩn trương cắn môi, nói không nên lời, nhưng bản thân cảm giác bàn tay mà mình đang nắm lấy tay cậu ấy, đang khẽ run. Tôi không phản cảm với cậu ấy như vậy, tuyệt đối không, chỉ là phản xạ có điều kiện, điều này thật sự làm người ta ngượng ngùng không biết phải làm sao.

Một quãng thời gian dài, chúng tôi không ai cử động chút nào, cũng không ai nói gì, bầu không khí hoàn toàn hồi phục, Hàn Sanh nhẹ nhàng

giấy khỏi tay tôi, chậm rãi lui ra ngoài. Tôi nghĩ Hàn Sanh có phải hiểu làm tôi ghét cậu ấy không, hay là giận tôi, tôi muốn mở miệng giải thích, nhưng lại cảm thấy rất uất ức, có cảm giác muốn khóc.

May mà, Hàn Sanh lúc này tiến đến bên tai tôi, nhẹ nhàng nói một câu: “Tòng Y, thật xin lỗi.”

Giọng cậu ấy thật trầm ấm, tràn ngập áy náy, cảm xúc bối rối trong lòng tôi tất cả đều theo lời nói này mà biến mất, tôi không nói gì cả, chỉ lần nữa ôm cậu ấy, đem mặt vùi vào cổ cậu ấy, tôi muốn dùng cách này để nói cho cậu ấy biết, không sao cả, cậu ấy có thể làm như vậy, chỉ là tôi rụt rè ngượng ngùng, chỉ là tôi mười bảy tuổi, nhưng mà... Nhưng mà tôi thích cậu ấy.

Hàn Sanh, tớ nghĩ mình thích cậu mất rồi, nhưng mà, khi cậu ôm tớ, khi hôn tớ, trong lòng cậu nghĩ thế nào?

Ngày 20 tháng 7.

Hàn Sanh đi Quảng Châu, mà tôi, từ khi cậu ấy đi cũng không có hứng thú ra ngoài. Mẹ tôi kỳ lạ hỏi tôi sao không giữ nguyên kế hoạch đi du lịch, mà anh Vân Tuấn thì mỗi ngày đều vây quanh tôi, nói với tôi một số nơi cảnh đẹp anh ta muốn đi, giục giây tôi đi ra ngoài chơi.

Nhưng mà tôi thật sự không khơi dậy nổi một chút hứng trí, tôi thậm chí còn thấy phiền vì anh ta mỗi ngày đều đến tìm tôi. Tôi lấy cớ thời tiết nóng bức, mỗi ngày trốn trong phòng ngủ của mình, ngủ một giấc, chơi máy tính, đọc sách, ngăn người, mà điều tôi làm nhiều nhất, chính là nhớ Hàn Sanh.

Tôi nhớ Hàn Sanh, thật sự rất nhớ rất nhớ cậu ấy.

Từ khi kết thúc kỳ thi tuyển sinh đại học, tôi bắt đầu xem xét kỹ lưỡng tình cảm của mình đối với cậu ấy, cảm giác khác thường của tôi với cậu ấy,

mọi chuyện đều đã sáng tỏ, tôi thích cậu ấy, không phải cảm giác thích giữa những người bạn.

Tôi không phải đứa ngốc, phân biệt được nỗi nhớ khắc sâu đó, cảm giác vô cùng vui sướng khi ở cùng nhau, đã làm cho tôi sớm mơ hồ ý thức được một chút gì đó, chuyện lần đó xảy ra ở nhà Hàn Sanh, đã thấm sâu vào đầu óc tôi, không ngày nào quên, nụ hôn môi lần trước còn có thể nói với chính mình là do giấc mộng đó, bởi vì đầu óc khi đó không tỉnh táo, nhưng lần này tôi không thể lừa dối mình nổi.

Khi bắt đầu, tôi có chút sợ, sợ không giống với người khác, sợ bị họ chê cười.

Nhưng hiện tại, dũng khí của tôi lại vô căn cứ tăng thêm, bởi vì tôi càng ngày càng tin tưởng Hàn Sanh cũng có cảm giác giống tôi, tôi tin tưởng chúng tôi tâm linh tương thông, tôi tin tưởng tôi thích cậu ấy, cậu ấy cũng thích tôi.

Không! Một chữ thích không đủ để biểu đạt cảm giác của chúng tôi với nhau, vậy hẳn là yêu, đúng, chính là yêu.

Chúng tôi yêu nhau, mà chúng tôi đều là nữ.

Tôi biết đồng tính luyến ái là gì, tôi biết đây không phải bệnh, tôi biết rất nhiều người nổi tiếng như vậy, cũng lén lút tra đủ loại tài liệu.

Vì sao tôi phải sợ? Có được Hàn Sanh, tôi hạnh phúc như vậy cơ mà!

Nhưng trong lòng tôi vẫn có cảm giác lo âu, tuy rằng tin tưởng cảm giác của Hàn Sanh với tôi cũng giống của tôi, nhưng mà dù sao cậu ấy vẫn chưa nói gì với tôi cả.

Hàn Sanh, tớ nhớ cậu, tớ chờ cậu về, sau đó nói với tớ.

Hàn Sanh, tớ yêu cậu, có một ngày nào đó, tớ sẽ đổi mặt với cậu để nói ba chữ này, như vậy, cậu cũng sẽ trả lời tớ một câu giống như vậy chứ?

Ngọn đèn trong phòng vẫn đang sáng, nhưng bức màn ngoài cửa đã có ánh mặt trời xuyên qua, dần dần làm ánh sáng ngọn đèn mỏng manh dần, ban ngày thay thế đêm tối.

Một đêm này đối với Hà Na mà nói, là một đêm dài không ngủ chưa từng có, nàng không có tâm tư ngủ, cũng không dám đi ngủ, thấy sắc mặt Diệp Tòng Y tái nhợt tiêu tụy như bệnh nhân, tựa hồ có thể ngã xuống bất kỳ lúc nào, trong lúc lật xem bản nhật ký, sự trầm mặc của cô làm người ta kích động, mà nước mắt của cô căn bản không hề ngừng lại, từ đêm khuya cho đến bình minh.

Phản ứng của cô nằm trong dự kiến của Hà Na, nhưng trạng thái này của cô, không đếm xỉa đến khuyên can, cố chấp kiên trì xem hết bản nhật ký, khó tránh khỏi làm người ta càng thêm lo lắng.

Hà Na nhìn hốc mắt sưng đỏ của cô, không chịu nổi, ngồi xổm xuống trước mặt cô, đưa tay giữ trang nhật ký, gần như khẩn cầu nói: “Tòng Y, nghỉ ngơi chốc lát đi, nghỉ ngơi vài tiếng rồi xem tiếp, được không?”

Diệp Tòng Y không giống mọi lần đẩy tay nàng ra, mà đầu hơi hơi ngẩng lên, ánh mắt đại ra nhìn nàng: “Đây là nhật ký của chị.”

Hà Na bị cô dọa một chút: “Tòng Y, đây là nhật ký của chị, chị làm sao vậy?”

Diệp Tòng Y thì thảo nói: “Chị quen biết Hàn Sanh, chính là Trầm Hàn Sanh. Chị thấy, chị viết ở trong này, chị yêu cậu ấy, em xem trang này đi, đây là chữ của chị, là chị viết.” Nói tới đây, cô bắt đầu nắm lấy tay Hà Na, nhưng một chút sau lại dừng lại, khóe miệng nặn ra một nụ cười kỳ quái: “Nè, em xem đi.”

Hà Na giữ chặt tay cô, yết hầu như bị tắt nghẽn, một hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: “Tòng Y, trời đã sáng, em đi làm bữa sáng cho chị ăn.”

- Chị không ăn, chị ăn không vào, chị muốn xem, chị muốn tiếp tục xem! – Diệp Tòng Y bỏ tay nàng ra, tiếp tục lật.

Hà Na nóng nảy, bay nhanh bắt lấy tay cô: “Tòng Y, chị một đêm không chợp mắt, lại không ăn cái gì, thân thể chị sẽ không chịu nổi, chị đừng khiến em hối hận vì cho chị xem cái này.”

- Chị muốn xem, bọn họ gạt chị thế nào.

Hà Na ngẩn ngơ: “Tòng Y...”

- Hà Na, lồng ngực chị đập vô cùng ghê gớm, trái tim phần nộ, phần nô đến mức chị sắp không thể chịu nổi nữa rồi! – Sắc mặt Diệp Tòng Y trắng bệch, ánh mắt lại bị tơ máu đỏ tươi che kín, cô trở tay bắt lấy tay nàng, muốn bỏ tay nàng ra, kịch liệt thở hổn hển: “Nhưng máu của chị cũng lạnh lẽo, giống như có tuyết đi vào, có băng đi vào, Hà Na, Hà Na, em có biết cảm giác của chị không?! Em để cho chị tiếp tục xem, em để cho chị tiếp tục xem!”

Trừ khóc, ngoài mặt Diệp Tòng Y vẫn biểu hiện rất bình tĩnh, nhưng đến giờ phút này lại đột nhiên suy sụp, như một bệnh nhân tâm thần đang điên cuồng, nước mắt Hà Na đầm đìa chảy xuống, nàng gắt gao bắt lấy cô, không cho cô tiếp tục xem nhật ký, trong miệng không ngừng cầu xin: “Tòng Y, xin chị, van xin chị, đừng trở nên bộ dạng như vậy, làm em rất lo lắng.”

Nước mắt của nàng có tác dụng, Diệp Tòng Y dừng động tác giành giật cùng nàng, ngơ ngác nhìn nàng, nhìn thấy trên mu bàn tay Hà Na đã bị móng tay của nàng cào xuất hiện vài vết hồng ngân, nhưng tay vẫn gắt gao che quyển nhật ký.

Nước mắt Diệp Tòng Y từng giọt lớn trào ra từ hốc mắt, cô không có ý định lật trang nhật ký nữa, nhưng thân thể lại run rẩy: “Hà Na, chị không muốn chuyện xảy ra sau đó đúng với những gì chị đoán, chị không muốn như vậy! Chị nên làm gì bây giờ, chị nên làm gì bây giờ? Chị quen biết Hàn Sanh, chị yêu cậu ấy... Yêu cậu ấy...”

Hà Na vội vàng tiến lên ôm lấy cô, ghen ngào liên tiếp nói: “Không sao hết, Tòng Y, không sao hết, em nói rồi, chị còn có em ở bên cạnh, em sẽ ở bên chị... Sẽ ở bên chị...”

Diệp Tòng Y vùi vào vai nàng, thân thể không ngừng run rẩy, khóc không thành tiếng, Hà Na như đang dỗ dành đứa trẻ, không ngừng vỗ về lưng cô, nhẹ giọng dỗ dành cô.

Qua một hồi lâu, tiếng khóc, tiếng an ủi trong phòng cũng chậm rãi ngừng lại.

Diệp Tòng Y dần dần buông Hà Na ra, từ từ trở về giường, Hà Na thấy sắc mặt cô khôi phục một chút bình tĩnh, cảm thấy nhẹ nhàng thở ra, nàng lấy quyển nhật ký kia, đem thả trở về ngăn kéo, nhìn Diệp Tòng Y, lại ôn nhu khuyên nhủ: “Tòng Y, trước hết chị đi rửa mặt đi, em làm bữa sáng, được không?”

Diệp Tòng Y trầm mặc chốc lát, đáp phi sở vấn: “Hà Na, em muộn giờ đi làm rồi.”

Hà Na ngẩn ra, lắc đầu nói: “Tòng Y, hôm nay em không đi làm, chúng ta ở trong nhà đi.”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tân Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Nhật Ký Yêu Sanh (7)

Hà Na có thể hiểu được tâm tình của Diệp Tòng Y lúc này, dù là ai đi nữa gặp chuyện như vậy, một thời gian dài sắp tới e rằng khó có thể có tâm tư và sức lực đặt vào chuyện công việc, cho nên đối với việc Diệp Tòng Y từ chức, nàng cũng không khuyên can một chữ, điều nàng lo lắng nhất chính là trạng thái của cô trước mặt nàng.

Nội tâm nàng vẫn không yên, mãi đến trưa rời công ty, Diệp Tòng Y không nói lời nào theo nàng vào nhà hàng.

Cách cái bàn ăn, hai người ngồi đối mặt nhau tựa như mọi ngày, Diệp Tòng Y lại có thể chủ động cầm lấy thực đơn, so với người buổi sáng không chịu ăn gì chỉ có thể nói là hai người khác nhau.

Điều quá mức bình thường, bây giờ lại là điều bất thường nhất, Hà Na vốn đã nhẹ nhàng thở ra, lúc này trái tim lại không khỏi nhảy lên tới cổ họng, nàng nhìn đôi mắt vẫn còn sưng đỏ của Diệp Tòng Y, biểu tình lại điềm đạm dị thường, nhin không được nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Tòng Y.”

- Hà Na, hôm nay không tính, bắt đầu từ ngày mai, em cứ đi làm như bình thường, còn nên về chỗ Tiểu Phương nữa. – Diệp Tòng Y gọi hai món đồ ăn, ngẩng đầu lên nhìn nàng: “Chị sẽ ở nhà em một thời gian, hiện tại đã qua ngày nghỉ, chị chưa trở về nơi nên trở về, nhất định sẽ có người tìm chị, em trăm ngàn lần không được nói ra chỗ chị ở, chị phải nhất thanh nhị sở mọi chuyện.”

* Nhất thanh nhị sở: Làm rõ ràng, rành mạch.

Ngôi nhà mà cô cai quản cô gọi thành ‘nơi nên trở về’, lấy chữ ‘người’ để gọi thay tên Tào Vân Tuấn, Hà Na biết trong lòng cô đã cực kỳ hận Tào Vân Tuấn, trầm mặc trong chốc lát, nói sang chuyện khác: “Chị và Kevin hàn huyên thật lâu, ông ấy đồng ý cho chị từ chức à?”

Kevin trong lời nàng là nguyên Tổng Giám đốc Nhân sự Công ty JM, là người lãnh đạo trực tiếp Diệp Tòng Y. Diệp Tòng Y khẽ lắc đầu: “Không có, ông ấy chỉ đồng ý cho chị nghỉ một thời gian để xử lý việc riêng tư.”

- Nghĩ sao cũng thấy ông ấy sẽ không đồng ý, chị cũng là một tay ông ấy đào tạo thành mà, trong lúc gấp gáp tuyển chọn một quản lý, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Lúc nói chuyện, thức ăn đã lục đục được mang lên, Hà Na đưa tay lấy chén múc canh cho Diệp Tòng Y, Diệp Tòng Y nhìn chăm chú nàng trong chốc lát, bỗng nhẹ giọng nói: “Hà Na, chị có thể tin tưởng em, đúng không?”

Hà Na ngẩn ra, lập tức gạt đầu: “Chị yên tâm, em tuyệt đối sẽ không nói cho bất kỳ ai chỗ chị ở, bao gồm... Bao gồm Duyệt Nhan.”

Diệp Tòng Y nghe đến cái tên đó, cắn cắn môi, lại cúi đầu.

Hà Na nhìn cô một lúc, rốt cuộc cũng nhịn không được hỏi: “Tòng Y, thế Tuyệt nhi... Tuyệt nhi nên làm sao bây giờ?”

Diệp Tòng Y hơi hơi sụt sùi, kiên quyết nói: “Mặc dù thế nào, con bé đều có người chăm sóc, tạm thời, chị không cần lo lắng cho con bé.”

- Thế về sau thì sao? Về sau làm sao bây giờ? Chị có tính toán gì không?

- Hà Na. – Bàn tay đang nắm chặt của Diệp Tòng Y đặt lên bàn, nghênh đón ánh mắt lo lắng của nàng, chậm rãi nói: “Trước mắt chị không có suy tính gì cả, chị chỉ muốn xem cho xong quyền nhật ký của mình, chỉ muốn

biết từng góc ngách cuộc sống qua khứ của chị, chỉ muốn từ trong chỗ trống của ký ức, lấp thêm được một chút sự thật.”

Ngày 9 tháng 8.

Tôi không biết làm sao để biểu đạt cảm xúc mừng như điên của mình, tôi đậu C Đại, mà Hàn Sanh cũng như ý nguyện trúng tuyển vào Học viện Y của tỉnh, lần đầu tiên trong cuộc đời, điều tôi tha thiết ước mơ biến thành sự thật, sau kỳ thi tuyển sinh đại học, tôi không có lúc nào không cầu nguyện giờ khắc này xảy đến.

Khi nói chuyện điện thoại cùng Hàn Sanh, tôi không thể kiềm chế được nội tâm kích động, vui đến khóc ra, điều duy nhất tiếc nuối là Hàn Sanh không ở trước mặt tôi, không nhìn thấy, không chạm đến, cũng không ôm tôi, tôi chỉ có thể làm cho cậu ấy cảm nhận được một phần vụn vui sướng của tôi.

Dù như thế nào, từ nay về sau chúng ta lại có thể bên nhau, có chờ mong, ngay cả khi nhớ nhung cũng không khó khăn như trước nữa, kỳ nghỉ hè này sẽ qua rất nhanh, tớ chờ cậu trở về.

Ngày 12 tháng 8.

Bố mẹ vì chuyện tôi thi đậu C Đại, cố tình đãi rượu chúc mừng ở Tửu Điểm hạng nhất thành phố, gần như mời hầu hết bạn bè người thân đến. Tôi không quen náo nhiệt như vậy, nhưng bố mẹ tôi mặt mày rạng rỡ, nâng chén tán gẫu giữa đám người, tôi cũng cảm thấy thỏa mãn.

Nhưng nhiều người như vậy, chỉ không có Hàn Sanh, không có Hàn Sanh, không có người tôi muốn gặp nhất, nhớ đến cậu ấy đang phải làm thêm, không biết phải chịu vất vả thế nào, tôi lại ỉu xìu xuống.

Anh Vân Tuấn ngồi bên cạnh tôi, vô cùng vui vẻ, nói luyên thuyên: “Tòng Y, kỳ thi này em phát huy tốt lắm, thi còn tốt hơn anh, em thật giỏi!”

“Tòng Y, đến lúc đó, anh nhất định sẽ đi thăm em.”

Anh ta dài dòng không yên bên tai tôi, tôi nghe đến buồn bực, tôi rời bàn đi, dự định hít thở một chút không khí trong lành, thế nhưng anh ta lại theo đuổi tới hành lang, ngăn tôi lại, còn nói một câu tôi không muốn nghe chút nào: “Tòng Y, em nhớ lời anh nói không? Anh sẽ chờ em lớn lên. Tòng Y, em biết anh có lòng với em, anh thích em, từ nhỏ đã bắt đầu thích em, hiện tại em đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận anh chưa?”

Đầu óc của tôi có chút lờ mờ, vài năm trước, lần đầu tiên anh ta thổ lộ làm tôi chân tay luống cuống, hôm nay lần thứ hai thổ lộ, lại làm cho tôi xấu hổ khó xử. Tôi chỉ xem anh ta như anh trai, tôi không muốn phá vỡ mối quan hệ này, tôi không muốn sau này khi ở bên cạnh anh ta giữa chúng tôi lại tồn tại bối rối, tôi cũng không muốn thương tổn anh ta, cho nên tôi vẫn lựa chọn cách trốn tránh. Nhưng ánh mắt anh ta nhìn tôi càng lúc càng nóng bỏng, làm cho tôi không thể đối mặt với chuyện này, cũng lo nghĩ phương pháp giải quyết.

Được rồi, cứ thế này thêm mấy ngày nữa vậy.

Ngày 16 tháng 8.

Anh Vân Tuấn lại đến nhà tôi.

Mấy ngày nay, tôi không dưới chục lần nói rõ ràng với anh ta, tôi chỉ thích anh ta như anh trai, không có cảm giác giữa những người yêu nhau. Nhưng anh ta hoàn toàn không chấp nhận, giống như bị điên rồi, càng siêng tìm tôi.

Hơn nữa chỉ cần tôi ra khỏi nhà, cho dù tôi đang ở đâu, anh ta đều có thể tìm được tôi, anh ta không ngại phiền phức mà lặp đi lặp lại như vậy, anh ta yêu tôi lâu như vậy, bao nhiêu cô gái lấy lòng anh ta, anh ta bởi vì tôi, liếc nhìn họ một cái cũng lười, nhưng tôi lại tàn nhẫn đến thế, lại còn nói chỉ xem anh ta là anh trai, hoặc sau khi nói xong, nước mắt anh ta chảy xuống

ngay, có đôi khi, thậm chí còn rống to lên với tôi. Nếu tôi không ra ngoài, anh ta sẽ đến nhà tìm tôi, trước mặt bố mẹ, đáng vẻ anh ta tốt vô cùng, nhưng khi chỉ hai chúng tôi một mình ở cùng, anh ta lập tức biến thành bộ dạng thất hồn lạc phách, anh ta sẽ như kẻ thần kinh hỏi tôi, có phải tôi lừa anh ta hay không, có phải có người thích ở Cừu Trung không, anh ta còn nói muốn gặp mặt người kia, nhìn xem người kia tốt cuộc hơn anh ta chỗ nào, cuối cùng trở nên phẫn nộ, luôn luôn hét lên là muốn đánh người kia.

Vừa mới bắt đầu, tôi còn có chút lo âu về anh ta, nhưng mấy ngày qua anh ta đều như vậy, điên điên khùng khùng, nói cái gì cũng không lọt tai, tôi càng lúc càng thấy anh ta phiền phức, đến cuối cùng lại trở nên sợ hãi.

Nhưng bố mẹ tôi đối tốt với anh ta như vậy, hơn nữa lại liên quan đến chuyện thích hay không thích, bảo tôi phải mở miệng thế nào đây?

Hàn Sanh, tớ nhớ cậu, tớ rất nhớ cậu, vì sao cậu không ở bên tớ?

Ngày 18 tháng 8.

Anh Vân Tuấn bị bệnh, ở nhà, không ăn không uống.

Tin này là dì Văn đưa đến nhà tôi, lúc mẹ và dì nói chuyện tào lao, cố ý nói đến, ánh mắt dì ấy nhìn tôi có chút kỳ lạ, tôi hiểu được, dì ấy chắc chắn biết chuyện xảy ra giữa chúng tôi, thậm chí, mẹ hẳn cũng biết một chút.

Anh Vân Tuấn... Anh ta sao lại biến thành đáng vẻ như vậy? Anh ta sao lại làm ra chuyện này? Anh ta không còn là người anh trai lúc trước bảo vệ tôi, yêu thương tôi nữa, hiện tại, anh ta chỉ biết chất vấn tôi, chỉ trích tôi, bức bách tôi.

Mà tôi không thể không đến nhà anh ta thăm, nhưng tôi ghét nhất là biểu cảm u oán đau khổ của anh ta, tôi ghét nhất là đáng vẻ khóc sụt mướt của anh ta, nhưng hình như anh ta thật sự tuyệt thực, tôi lại không thể cứng lòng.

Thật phiền! Thật phiền!

Ngày 22 tháng 8.

Cảm giác không thờ nổi.

Vừa điên cuồng nhớ nhung một người, mỗi ngày đều mong mỗi điện thoại của cậu ấy, giọng cậu ấy, sau đó đếm ngày, còn bao lâu mới có thể gặp lại.

Vừa điên cuồng bị người ta quấy rầy, cự tuyệt không có tác dụng, trốn không được, mắng không thể.

Vì sao còn chưa khai giảng nữa? Khai giảng nhanh lên đi!

Ngày 26 tháng 8.

Điện thoại của Hàn Sanh, rốt cuộc cũng đến!

Bản khoản anh Vân Tuấn mang đến, lập tức được tin này quét sạch. Tôi đột nhiên trở nên thật khẩn trương, buông điện thoại chạy đến trước gương nhìn mình.

Hừm, cũng không tệ lắm, tuy rằng đã qua gần hai tháng, nhưng dáng dấp xinh đẹp thoát nhìn thanh thuần đáng yêu này, hẳn là vẫn còn trong trí nhớ Hàn Sanh.

Tôi nhìn chính mình, nở nụ cười ngọt ngào, sau đó luống cuống mở tủ quần áo, lấy ra cái áo thun, váy, quần...

Múa máy tay chân nửa ngày, tôi quyết định mặc cái váy mới màu xanh da trời dì tặng đi tiếp Hàn Sanh.

Cậu ấy thì sao, dáng vẻ sẽ thay đổi thế nào? Khi cậu ấy nhìn thấy tôi, cậu ấy sẽ có biểu cảm gì? Tôi gấp rút muốn biết điều đó.

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Nhật Ký Yêu Sanh (8)

Ngày 28 tháng 8.

Bố mẹ gọi một chiếc xe, đưa tôi đi C Đại báo danh, anh Vân Tuấn đã sớm xin mẹ tôi cho đi, mẹ cũng giống như thường ngày, sáng khoái đồng ý yêu cầu này.

Tôi không phản đối, tôi lười nói, tôi cũng tức giận, bởi vậy không để ý đến chuyện của anh ta.

Tôi lạnh lòng với Sanh, tức giận ngày hôm qua cậu ấy trở về, không nhận lời mời đến nhà tôi, thời gian dài không gặp, lại vội vàng xa nhau, tôi lại tức giận nữa là, khi cậu ấy thấy tôi, không biểu hiện vui sướng nhiệt tình như trong tưởng tượng của tôi, cậu ấy vậy mà chỉ cười cười, sau đó nhẹ nhàng ôm nhanh tôi một chút. Đương nhiên, bây giờ còn thêm một cái nữa, cậu ấy không gọi điện đến dỗ dành tôi.

Sau khi khai giảng, bố mua di động cho tôi, tôi nói số điện thoại cho Hàn Sanh biết đầu tiên, nhưng cậu ấy biết tôi giận, lại không gọi đến.

Tôi chờ gần hai tháng, chính là muốn chờ cậu ấy mở miệng nói một câu nhớ, mặc cái váy thích nhất đi tiếp, chỉ muốn nhìn thấy một chút ánh mắt ca ngời từ cậu ấy, có trời mới biết, tối qua tôi nằm trên giường, nằm di động, sôi sục như thế nào, tôi nhớ cậu ấy, giận cậu ấy, hoàn toàn không ngủ yên.

Bố mẹ, và anh Vân Tuấn dọc đường trò chuyện vui vẻ, mà tôi lại chỉ miễn cưỡng cười.

Ngày đi học đầu tiên, không có một chút tâm tình vui sướng, đều tại Hàn Sanh!

Trầm Hàn Sanh, tớ ghét cậu! Tốt nhất cậu đừng đến tìm tớ nữa!

Ngày 3 tháng 9.

Quân sự chết tiệt, phơi nắng làm người ta hoa mắt choáng váng!

Trầm Hàn Sanh chết tiệt, Học viện Y gần trong gang tấc!

Ban ngày gần như mệt chết, buổi tối nhớ đến đủ mọi chuyện liên quan tới Hàn Sanh, có cảm giác muốn khóc.

Hàn Sanh, cậu vì sao còn chưa đến tìm tớ? Đúng rồi, cậu cũng học quân sự, nhưng Học viện Y đến đây có xa lắm đâu, hướng chi, điện thoại đâu?

Hàn Sanh, có phải tớ hiểu lầm cậu rồi? Có phải lòng cậu đối với tớ, không giống với lòng tớ đối với cậu?

Không, Hàn Sanh, không phải thế! Nhưng mà, vì sao cậu không liên lạc với tớ?

Ngày 10 tháng 9.

Tôi nghĩ mình vĩnh viễn sẽ không quên được ngày này.

Hàn Sanh đến trường tìm tôi, đây là lần đầu tiên gặp lại sau khi chúng tôi đến tỉnh thành, giờ khắc này tôi đã chờ rất lâu, thiếu chút nữa tôi chịu không nổi, quảng rụt rè đi tìm cậu ấy, nhưng mà, sau đó cậu ấy lại đến đây.

Cậu ấy vừa thấy tôi, nói tôi phơi nắng bị đen rồi, gầy đi nữa, ánh mắt cậu ấy thật dịu dàng, có vẻ đau lòng, uất ức và băn khoăn tích trữ trong lòng tôi lập tức đều bay lên chín tầng mây, tôi suýt nữa còn rơi nước mắt, tôi

nghe tôi mà gặp cậu ấy, tôi sẽ chết hẳn, chỉ trích cậu ấy, nhưng tôi không làm gì cả, tôi chỉ ôm chặt cậu ấy, giống như trước kia.

Cơ mà, kinh hỉ không chỉ như vậy.

Hàn Sanh nói cho tôi biết, cậu ấy thích tôi, những lời này tôi nghe rất rõ ràng, chân thật, tuyệt đối không phải tôi đang nằm mơ.

Cậu ấy nói, khi làm thêm hơn một tháng ở Quảng Châu, so với bất kỳ lúc nào trước kia cậu ấy hiểu sâu sắc hơn, cậu ấy nghiêm túc tự hỏi về vấn đề này, cậu ấy hoài nghi, bàng hoàng, thậm chí còn tự trách, cũng tự ti, nhưng tất cả đã bị cảm giác mãnh liệt dành cho tôi đánh bại, cậu ấy nói cậu ấy tin tưởng mình yêu tôi, cậu ấy cảm thấy tôi cũng thích cậu ấy, nhưng cậu ấy không hoàn toàn xác định, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, đã đến lúc cậu ấy phải thẳng thắn với tôi, cho dù về sau không thể tiếp tục làm bạn bè.

Tôi nghe những điều này như bị tia chớp đánh trúng, cả người đều ngây ngốc, qua một lúc lâu, tôi mới nhận ra phản ứng của mình làm cậu ấy thất vọng rồi, không, tôi sao lại làm cho cậu ấy lùi bước, tôi nhanh đưa tay đan vào mười ngón tay cậu ấy, dùng nụ cười ngọt ngào nhất để nói cho cậu ấy biết, tôi rất thích nghe những điều này, tôi đã muốn nghe được từ rất lâu. Tôi nghĩ, nếu không phải bởi vì đang ở bên ngoài, không phải vì chung quanh có nhiều người qua lại, tôi nhất định không nhịn được mà hôn môi cậu ấy.

Như vậy, bây giờ, chúng tôi đang yêu nhau sao?

Ngày 27 tháng 9

Cả thế giới đều trở nên khác lạ, bầu trời sao lại trong xanh như vậy, ánh mặt trời sau lại sáng rực như vậy, không khí sao lại trong lành như vậy, tiếng chim hót sáng sớm sao lại thánh thót như vậy, từng khuôn mặt đối diện sao lại thân thiết như vậy.

Nguyên nhân của tất cả tất cả, đơn giản là do tôi đang yêu!

Tình yêu đầu tiên của tôi, so với đại đa số mà nói, hẳn có thể xem như chậm.

Đương nhiên, trong thời gian này, tôi còn có bạn bè, Thịnh Phương với những người bạn nữ trước kia tôi tiếp xúc không giống nhau, tính tình rất cởi mở, không so đo, cũng không có lòng ghen tị, khai giảng không bao lâu, chúng tôi lập tức kết bạn, cùng ăn cơm, cùng tự học muộn.

Mặc kệ thế nào, tình yêu của tôi, đại học của tôi, bạn bè của tôi, hãy mở ra một trang xinh đẹp cho cuộc đời tôi!

Cảm giác yêu nhau thật tuyệt vời, thần kỳ, thưởng thức qua sức lôi cuốn của nó, tôi cam tâm tình nguyện bị nó bắt làm tù binh.

Tôi và Hàn Sanh yêu nhau rất đơn giản, không có nhiều lãng mạn, chúng tôi sẽ thường xuyên chạy đến trường học gặp đối phương, cùng nhau rong chơi giữa bóng râm của ngôi trường xinh đẹp, hoặc im lặng trong phòng tự học, ngồi cùng nhau đọc sách, lại hoặc là nằm trên giường trong ký túc xá tán gẫu.

Khi ký túc xá không có người, hay khi có mùng che giường, chúng tôi sẽ lén lút hôn môi, ôm ấp, cảm giác tuyệt không thể tả, có hai lần, chúng tôi thiếu chút nữa đi quá giới hạn, Hàn Sanh không kìm lòng được đưa tay vào quần áo tôi vuốt ve, hành động này làm cho người ta cảm thấy vô cùng kích thích, đối với Hàn Sanh, tôi dung túng, tôi cũng thích cậu ấy âu yếm, nhưng khi chúng tôi ý thức được mình đang ở đâu, cuối cùng vẫn sẽ tỉnh táo lại.

Thỉnh thoảng ở bên ngoài, giữa chúng tôi sẽ có một chút hành động thân mật, nhưng bình thường đều là tôi chủ động, Hàn Sanh của tôi rất ngại ngùng, rất đáng yêu, rất chân thật, thế nên thừa dịp không ai chú ý, tôi lén hôn trộm cậu ấy một cái, sau đó lè lưỡi với cậu ấy, tôi còn thích ở bên ngoài

nắm tay cậu ấy, Hàn Sanh không thích toạc móng heo như vậy, cậu ấy bắn khoản rất nhiều, nhưng cậu ấy cũng thích dung túng cho hành động của tôi.

Tôi phải mạnh mẽ một chút, cho dù không làm gì cả, chỉ cần nghĩ đến thế giới chỉ có cậu ấy, chỉ có một mình cậu ấy, chỉ cần nghĩ đến cậu ấy cũng yêu tôi như vậy, đó đã là hạnh phúc lớn lao.

Cuộc sống như vậy, làm cho tôi thư thả như đặt mình trong đám mây, tâm gần như bay lên.

Điều duy nhất nhỏ nhỏ làm cho tôi bất mãn là Hàn Sanh cuối tuần tìm công việc làm thêm, thời gian cậu ấy bên tôi không nhiều.

Kỳ thật, sinh hoạt phí của tôi cũng đủ cho hai người dùng, nhưng lòng tự trọng của cậu ấy quá mạnh mẽ, vì vấn đề này chúng tôi cự nự cãi nhau vài lần, sau đó lại hòa thuận, tôi thua ở sự cố chấp của cậu ấy, nhưng cậu ấy cũng nhượng bộ cho tôi một chút, chẳng hạn như tôi mua quần áo giày dép tặng cậu ấy, chỉ không vượt qua giới hạn nhất định, cậu ấy cũng chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt uy hiếp, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhận.

Hàn Sanh cũng sợ thời gian ở bên tôi không nhiều sẽ khiến tôi không vui, cho nên lo lắng hỏi qua tôi, tôi trả lời, tớ sẽ không buồn, bởi vì cho dù cậu không ở trong tầm mắt tớ, nhưng cậu vẫn mãi ở trong lòng tớ, cậu luôn luôn ở bên tớ.

Nhưng kỳ thật, tớ không vui, Hàn Sanh, tớ không phải không vui vì cậu không ở bên tớ, tớ chỉ không vui, vì để cho cậu một mình vất vả như vậy.

Nhưng mà, tớ có thể hiểu cậu, cũng tin cậu, mọi chuyện đều đã tốt đẹp, tớ biết một ngày nào đó, cậu sẽ thoát khỏi khổ cảnh, cậu sẽ chứng minh bản thân với mọi người, Hàn Sanh, Hàn Sanh của tớ.

Ngày 19 tháng 11.

Anh Vân Tuấn đến trường thăm tôi, anh ta mua rất nhiều đồ ăn đến đây, bảo tôi tặng cho những người bạn ký túc xá ăn, Thịnh Phương và Lý Mẫn vừa nhìn thấy anh ta, lập tức hô lên đẹp trai, sau đó bắt đầu ồn ào, giống như tám đời chưa từng gặp qua nam sinh đẹp trai ấy, nhất là Chu Tiểu Li, nhờ phúc của cái miệng cậu ta, toàn khoa đều biết chuyện cái gì mà tôi có bạn trai đẹp trai từ tỉnh ngoài đến thăm.

Đối với anh Vân Tuấn, tôi thật sự không biết nói thế nào. Trước khi khai giảng, tôi đã từ chối anh ta thổ lộ, anh ta phản ứng kịch liệt, khơi gợi phản cảm của tôi. Nhưng sau nửa tháng anh ta trở lại trường học, giống như thay đổi thành một người khác, anh ta xấu hổ gọi điện thoại tới, vì ngôn từ và hành động ngây thơ quá khích của mình liên tục xin lỗi tôi, cũng xin tôi tha thứ, sau đó, anh ta lại kiên trì viết thư cho tôi, cơ bản là hai tuần một bức, nói về những điều vụn vặt trong cuộc sống, nói chuyện học tập, nói về những chuyện thú vị lúc chúng tôi còn thơ ấu, nhưng mỗi bức thư, anh ta vẫn không quên xin lỗi chuyện kỳ nghỉ hè.

Tôi cũng không biết anh ta tại sao lại thay đổi thái độ, có lẽ có người khuyên, hoặc có lẽ anh ta vận dụng các mối quan hệ đi thăm dò, tôi cũng không có bạn trai.

Tôi nghi ngờ anh ta theo dõi tôi, nhưng dù nguyên nhân gì, đều chẳng liên quan đến tôi.

Tôi thừa nhận mình có hơi nhẫn tâm, một chút phản cảm khơi dậy kia, cũng vì anh ta liên tục lặp lại câu xin lỗi nên đã trôi đi vô hình. Dù sao, anh ta cũng là người anh trai cùng tôi lớn lên, anh ta đối với tôi che chở có thừa, anh ta làm mọi thứ, chỉ bởi vì không chấp nhận được chuyện tôi không thích anh ta.

Tôi nghĩ, trước kia tuy rằng tôi không có tình cảm nam nữ với anh Vân Tuấn, nhưng hẳn là có cảm giác sùng bái, tôi còn thích thân thiết với anh ta nữa.

Nhưng bây giờ giữa tôi và anh ta xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa, tôi yêu Hàn Sanh, tôi không thể tự nhiên ở bên cạnh anh ta như ngày trước, nhất là khi Hàn Sanh từ Quảng Châu trở về, không có biểu hiện thân thiết với tôi, chính là bởi vì cậu ấy biết chuyện bố mẹ và anh Vân Tuấn cùng đưa tôi đến trường.

Tôi thích Hàn Sanh vì tôi mà ghen, nhưng tôi cũng không muốn cậu ấy tưởng tượng bậy bạ.

Tôi quyết định, tôi nếu muốn đối tốt với anh Vân Tuấn, thì đồng thời phải được Hàn Sanh bằng lòng.

Ngày 25 tháng 12.

Đây là lễ giáng sinh đẹp nhất trong lòng tôi.

Bông tuyết trắng noãn, đám người náo nhiệt, bàn tay người yêu ấm áp, cái ôm ngọt ngào.

Hàn Sanh đồng ý hứa với tôi, cậu ấy nói sẽ nắm tay tôi cả đời, thật ổn thật ổn nắm lấy, cậu ấy nói cậu ấy yêu tôi như sinh mệnh mình.

Nói xong câu đó, cậu ấy hôn tôi, giữa bầu trời đầy tuyết, trước mặt bao nhiêu người.

Tôi nghĩ đây là lời hứa động lòng nhất của cậu ấy đối với tôi, đây là hành động to gan nhất mà cậu ấy làm từ lúc chào đời đến giờ.

Giờ khắc này, tôi cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế giới.

Nguyện ước đêm giáng sinh của tôi thì sao? Cứ thế này đi.

Thế giới vĩnh viễn hòa bình, con người vĩnh viễn lương thiện, tình nhân vĩnh viễn không chia lìa.

Ngày 6 tháng 1.

Sắp đến kì nghỉ đông, Hàn Sanh nói với tôi, cậu ấy chuẩn bị thuê phòng ngủ ở bên ngoài, sau đó kỳ nghỉ đông sẽ làm thêm ở bên cạnh đó. Tôi bắt đầu tính toán, tôi có thể về nhà một vài ngày, sau đó sẽ ở lại chỗ cậu ấy, tôi đã nghĩ đến chuyện phải nói với mẹ thế nào.

Hàn Sanh có chút kinh ngạc với quyết định của tôi, bởi vì cậu ấy nói cậu ấy không có nhiều thời gian ở bên cạnh tôi, nhưng mà cậu ấy đương nhiên muốn tôi đứng cạnh cậu ấy, không có lý do gì phản đối.

Mọi kế hoạch đều đã ổn, cơ mà trong đáy lòng có chút cảm giác khác thường.

Nhớ lại những lúc thân thiết cùng Hàn Sanh vượt quá giới hạn, có thể đoán được, nếu cậu ấy thuê phòng ở, mà tôi lại ở tại đó, thì sẽ xảy ra chuyện tất nhiên gì.

Tự nhiên khẩn trương chẳng hiểu tại sao.

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Nhật Ký Yêu Sanh (9)

Ngày 12 tháng 1.

Tìm vài ngày cùng Hàn Sanh, rốt cuộc cũng tìm được một gian phòng đan xen giữa trường của hai chúng tôi. Một gian phòng khá nhỏ, cùng với một phòng bếp be bé và toilet, nhưng chúng tôi đều khá vừa lòng. Chim sẻ tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng đầy đủ.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, lại chạy khắp nơi tìm phòng ở, nên lúc Hàn Sanh ở đây, thỉnh thoảng vẫn khuyên tôi về nhà nghỉ đông, mãi cho đến ngày tôi thật sự tức giận, cậu ấy mới không dám nhắc tới đề tài này nữa.

Tôi đem toàn bộ thời gian và sức lực, còn có tiền để dành của tôi, đặt vào việc bố trí căn phòng nhỏ của hai chúng tôi. Thừa dịp Hàn Sanh ban ngày đi làm, tôi quét tước trong trong ngoài ngoài cả gian phòng, tôi còn dán lên bức tường giấy dán tường đẹp nhất, bởi vì đang mùa đông, tôi chọn giấy dán tường màu quýt ấm áp. Tôi rất nghiêm túc, rất cẩn thận hơn nữa rất cam tâm tình nguyện làm chuyện này, giống như đây thực sự là căn phòng của hai đứa tôi và Hàn Sanh, mà tôi đối với nó nhiệt tình chưa từng có từ khi tôi ra đời.

Hai người chúng tôi đi chọn giường, gối đầu, mua thêm một ít dụng cụ cần thiết, tôi không để ý Hàn Sanh phản đối, lại lục tục mua rất nhiều đồ đạc đáng yêu tinh xảo chỉ dùng để trang trí.

Tóm lại, cả phòng sau khi được bày trí thì rực rỡ hẳn lên, nhìn nó, ngẫm lại đều là một tay tôi bày trí cả, một tay thay đổi, tôi cũng rất kiêu ngạo, mà

ánh mắt Hàn Sanh rất đổi ngạc nhiên ca ngợi tôi, so với ăn mật còn ngọt hơn.

Kỳ nghỉ đông này, một mùa tốt đẹp bắt đầu.

Ngày 14 tháng 1.

Tôi cùng Hàn Sanh chính thức dọn đến căn phòng nhỏ màu quả quýt. Ban ngày Hàn Sanh đi làm, tôi vui mình trong phòng nhỏ của chúng tôi, đọc sách, chơi máy tính, nhưng điều tôi làm nhiều nhất, vẫn là nhớ Hàn Sanh, nhớ nhung và vương bận của tôi với cậu ấy, đến mức không thể cứu chữa được rồi, rõ ràng mỗi buổi tối đều gặp mặt, nhưng trong lòng tôi vẫn quyến luyến sâu sắc đến mức dứt không ra, hận không thể nào giờ giờ khắc khắc ở bên nhau.

Có lúc tôi cảm thấy mình có chút buồn cười, bộ dạng bây giờ của tôi, giống y như một cô vợ nhỏ mỗi ngày chờ đợi hi vọng chồng về. Không, hình dung như vậy không đúng, Hàn Sanh của tôi cũng là một cô gái, cậu ấy cũng có mái tóc dài tung bay giống tôi, có khuôn mặt sạch sẽ tinh xảo, thân thể cậu ấy luôn mang một mùi hương tươi mát nhàn nhạt, tôi thích được cậu ấy ôm vào ngực, được hơi thở của cậu ấy vây quanh, tôi thích cảm giác bóng loáng mịn màng khi da thịt tôi và cậu ấy tiếp xúc, tôi sẵn sàng chìm vào ánh mắt ôn nhu của cậu ấy, cậu ấy là cô gái tôi yêu, từ thương cảm dẫn đến yêu, chỉ ngắn ngủi một năm mà thôi.

Cảm giác khi ở bên nhau thật tốt, thậm chí hai chữ hạnh phúc sơ sài không thể khái quát được, đây tuyệt đối không phải cảm thụ của mình tôi. Ánh mắt quyến luyến của Hàn Sanh buổi sáng trước khi ra khỏi cửa chứng minh tất cả, tôi thật thích ánh mắt này của cậu ấy.

Tôi vui sướng vì cậu ấy đang từng chút thay đổi, cậu ấy là một người rất im lặng, rất nội tâm, thích đem mọi cảm xúc và tình cảm giấu trong lòng, nhưng mà hiện tại cậu ấy hoàn toàn mở rộng lòng với tôi.

Khi ở bên ngoài, Hàn Sanh vẫn có vẻ thẹn thùng, cậu ấy chỉ chủ động nắm tay tôi, trên cơ bản sẽ không có hành động khoa trương nào khác, nhưng tôi có thể cảm nhận được tình yêu nhiệt liệt của cậu ấy với tôi. Cuối cùng là tôi trêu chọc cậu ấy, mỗi khi ở trong đám đông náo nhiệt, tôi sẽ thừa dịp người ta không chú ý, thừa dịp cậu ấy chưa chuẩn bị, bước lên nhẹ hôn cậu ấy, hoặc là cắn nhẹ một cái, sau đó giả vờ không có chuyện gì xảy ra cả, tôi thích nhìn dáng vẻ lúng túng của cậu ấy, ngơ ngác ngây ngô siêu đáng yêu, mà tôi lúc này lại luôn lấy biểu cảm vô tội ra đối phó.

Nhưng ở nhà, Hàn Sanh là một người tương đối chủ động.

Khoảng thời gian này, thật sự hoàn toàn là thế giới của hai người, không thể so với lúc ở nhà cậu ấy hay ở trường, sẽ không lo lắng bất kỳ ai quấy rầy. Tuy rằng trước kia có nhiều hành động thân thiết, nhưng hiện tại so với ngày trước, khi chúng tôi bên nhau đã có thay đổi một chút. Đến buổi tối đêm dài tĩnh lặng, tôi với người bạn ngày to gan như hai người khác nhau, tâm tình không biết sao lại trở nên vô cùng kỳ lạ, còn trộn lẫn một chút ngọt ngào xấu hổ và băn khoăn, tôi sẽ giả vờ nhìn chăm chăm màn hình máy tính, thực tế trên màn hình có cái gì, hoàn toàn không lọt vào mắt tôi, hoặc là, tôi sẽ cố ý xem nhẹ Hàn Sanh, cầm xem quyển sách trong tay.

Tôi không biết vì sao mình lại như vậy, có lẽ vì xung quanh quá mức im lặng, có lẽ là ngọn đèn màu quả quýt trong phòng quá mức ái muội, có lẽ hô hấp của Hàn Sanh làm rối loạn tâm trí tôi, có lẽ... Chúng tôi đều cảm nhận được cả hai đang bối rối...

Hàn Sanh lúc này sẽ sinh ra dũng khí, khi tôi xem máy tính, thì từ phía sau ôm tôi, hoặc là giựt lấy sách trong tay tôi, quăng qua một bên. Chúng tôi sẽ ôm, hôn môi, sẽ không chịu được âu yếm thân thể đối phương, cuối cùng, cảnh tượng thân thiết này thường thường sẽ trở nên kịch liệt, ít khả năng khống chế, mà tôi và cậu ấy đều bắt mình dừng lại, thở hổn hển nhìn nhau, sau đó ánh mắt đối phương có gì muốn nói nhưng lại thôi, bình tĩnh trở lại, nhưng không nói gì chỉ ôm nhau ngủ.

Lúc đó, Hàn Sanh so với tôi luôn luôn thanh tỉnh hơn, nhưng điều này cũng làm tôi có chút khó chịu.

Kỳ thật tôi biết, chúng tôi bối rối vì cảm nhận được sâu sắc dự vọng của nhau, cảm giác mới mẻ này có chút xa lạ, nhưng lại càng ngày càng mãnh liệt, muốn toàn tâm toàn thân dung túng cho dự vọng.

Tôi cũng biết, khát vọng của tôi chùn bước, đây là phản ứng bình thường của đại đa số nữ nhân khi đối mặt với lần đầu tiên của mình, cậu ấy do dự, vì cậu ấy suy nghĩ nhiều lắm.

Tôi nên làm thế nào để nói cho cậu ấy biết, tôi tình nguyện cho cậu ấy tất cả những gì thuộc về tôi, hơn nữa tôi đã chuẩn bị tốt.

Hàn Sanh, tớ không muốn cái gì cũng là do tớ chủ động, cậu có thể dừng cảm giúp tớ một chút được không? Những điều cậu nghĩ, tớ đều nghĩ tới, hơn nữa có thể là còn nghĩ xa vời hơn, khi tớ bước về phía cậu một bước, tớ chỉ muốn hướng về phía trước mà đi tiếp, không hề nghĩ muốn lui về phía sau, những điều này, cậu biết không?

Ngày 16 tháng 1.

Tôi yêu ngày này, đây là ngày quan trọng nhất cuộc đời tôi! Tôi đã trải qua lột xác trở thành một con người mới...

Tôi yêu khi tôi tỉnh lại, đập vào mắt là đôi người dịu dàng ngượng ngùng mang theo nụ cười của Hàn Sanh, tôi yêu cái cửa sổ có thể nhìn xuyên qua, sau tuyết rơi trời lại sáng, tôi yêu thân thể tuổi trẻ ấm áp của chúng tôi dán vào nhau, tôi yêu đôi tay cậu ấy mạnh mẽ đảo qua những sợi tóc mềm của tôi, tôi yêu nụ hôn cậu ấy mượn để truyền đến dự vọng và thương xót.

Điều duy nhất tiếc nuối là, sáng sớm cậu ấy vẫn phải đi làm, tôi bốc đồng lôi kéo không cho cậu ấy rời giường, mãi cho đến khi triền miên thêm

một lần nữa, mãi cho đến khi chúng tôi hòa tan nhau vào nụ hôn ngọt ngào.

Cậu ấy khẳng khẳng không cho tôi rời giường, cẩn thận mỗi bước ra khỏi nhà, mà tôi, vẫn nằm trong chiếc chăn còn lưu lại ấm áp và hơi thở của cậu ấy, suy nghĩ đến cậu ấy.

Tôi còn nhớ đến Sanh của tôi nữa, Sanh của tôi... Tôi muốn ném hết quần áo lên, cầm lấy giấy bút, viết trang nhật ký quan trọng này.

A ~ tôi nên nói sao đây? Cho tới bây giờ, tôi vẫn còn có chút không tin được, đêm qua tôi và Hàn Sanh, hoàn toàn có được nhau, hoàn toàn thuộc về nhau. Chúng tôi phóng túng cả thể xác lẫn tinh thần, không do dự, không có áp lực, hết thảy là vì tình yêu nồng nàn.

Chúng tôi bối rối, trúc trắc, liều lĩnh mà xấu hổ, nhát gan... Nhưng mà, khi mọi chuyện phát sinh, đối với tôi mà nói đều tuyệt vời không thể nào tuyệt vời hơn, lại còn làm người ta rung động, Sanh của tôi, hoàn thành lần đầu tiên đẹp nhất cuộc đời thiếu nữ trong tưởng tượng của tôi, đủ để cho thể xác và tinh thần vĩnh viễn khắc rõ.

Trong tân phòng thuộc về chúng tôi, chúng tôi trao cho nhau, kính dâng cho nhau, đòi lấy nhau, lúc đầu cơ thể tôi căng như dây đàn, đau đớn làm cho nước mắt tôi muốn rơi xuống, thế nhưng nỗ lực của Sanh lại khiến tôi nở nộ, cuối cùng thu lấy hoan du không thể nào kể xiết, chúng tôi gắt gao ôm nhau, cảm thụ khoảnh khắc nơi sâu nhất trong thể xác và tinh thần run rẩy, tôi cảm giác khoảng cách giữa linh hồn chúng tôi còn gần hơn so với thể xác.

Những người yêu nhau làm chuyện khoái lạc, đây là cảm giác hạnh phúc cỡ nào! Từ nhỏ đến lớn, tôi so với những người bạn cùng lứa luôn nhận được nhiều thứ hơn một chút, nhưng duy chỉ có hôm nay, duy chỉ hiện tại, lần đầu tiên tôi cảm kích hậu đãi của trời cao dành cho mình, Người ban

cho tôi, Sanh hoàn mỹ nhất, ban cho tôi tình yêu quý giá nhất, tôi nghĩ, từ nay về sau, tôi sẽ luôn ấp ủ tấm lòng cảm tạ.

Khi thì tôi ôm chầm cười ngây ngô, khi thì nắm bút ngẩn người, gần như không thể viết xong trang nhật ký này, bao nhiêu câu chữ hoa lệ tuyệt đẹp trên đời này, đều không thể hình dung được một phần vạn ngọt ngào trong lòng tôi, thế giới mà thân thể tôi đang thuộc về lúc này, trong mắt tôi trong lòng tôi trở nên rực rỡ vô hạn.

Sanh ơi Sanh, cậu biết đúng không? Điều tốt cho cậu, không chỉ có thân thể của tớ, mà còn có hạnh phúc tương lai của tớ, chỉ liên quan đến cậu.

Sanh ơi Sanh, tớ không phải cô bé vừa bị tình yêu làm mê muội, không phải nàng công chúa sống trong tòa tháp ngà voi, trong đầu ngập tràn tưởng tượng về cổ tích. Khi tớ hưởng thụ ngọt ngào, tớ sẽ càng tỉnh táo để nghĩ đến kế hoạch tương lai của chúng ta, bởi vì tớ yêu cậu nhiều hơn, yêu cậu sâu sắc hơn so với tưởng tượng của cậu nữa. Tớ biết, tình yêu của chúng ta sẽ không được xã hội chấp nhận, sẽ không được bố mẹ đồng ý, sẽ không được nhiều người chúc phúc như những người khác. Tớ biết tương lai có bao nhiêu gian nan, cậu cũng hiểu rõ điều ấy, cậu thường trầm tư, ánh mắt chần chừ, khi nói chuyện đột nhiên trầm mặc, ngẫu nhiên toát ra vẻ u buồn, khiến tớ biết được cậu đang suy nghĩ gì. Nhưng Sanh à, không gì phải sợ, cậu có tớ, tớ có cậu, không có gì có thể ngăn cản chúng ta ở bên nhau.

Lo lắng của cậu du thừa rồi, tình yêu của chúng ta, sẽ không giống như Sao Băng xoẹt qua chân trời, chỉ sáng chói một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Sanh, tớ yêu cậu, từ hôm qua đã nói, cả cuộc đời này phải dắt tay nhau cùng đi, vĩnh viễn không chia xa. Tớ đem lời này khắc vào lòng, tớ muốn cậu cũng như vậy.

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Nhật Ký Yêu Sanh (10)

Ngày 17 tháng 1.

Sanh nói, sáng sớm phải rời xa tôi để đi làm là một chuyện rất khổ sở.

Sanh nói, mỗi ngày điều cậu ấy chờ mong nhất chính là lúc tan tầm, nhớ đến căn phòng nhỏ ấm áp của chúng tôi, nhớ đến trong căn phòng nhỏ có một cô gái đáng yêu dịu dàng xinh đẹp nhất thế giới đang chờ đợi, nỗi nhớ nhà giống như mũi tên, hận không thể mọc cánh bay trở về ngay lập tức.

Sanh nói, mỗi ngày làm việc cũng không chuyên tâm, đầu óc luôn hiện lên khuôn mặt của tôi, nụ cười ngọt ngào của tôi, nhớ đến những điều người này sẽ trở nên si ngốc.

Nhưng mà ấy, Sanh của tôi là đồ ngốc, cậu ấy căn bản không cần phải liều mạng cố gắng như vậy, tất cả của tôi đều thuộc về cậu ấy, chúng tôi hoàn toàn có thể bình yên không lo nghĩ vượt qua quãng thời gian đại học, dù tôi dùng cách nào để nhấn mạnh chuyện đó, cậu ấy đều chỉ cười cười, sau đó nói cho tôi biết, thời tiết không lạnh chút nào, không một chút nào, có tôi, thì cậu ấy có động lực vô hạn.

Sanh, tớ muốn cậu ở bên cạnh tớ một chút, lại nhiều hơn một chút, một phút một giây đồng hồ tớ cũng không muốn rời xa cậu...

Sanh, tớ càng ngày càng dính cậu vậy đấy, nhưng mà cậu mãi mãi phải đối xử với tớ như vậy, không được thấy tớ phiền, biết không?

Ngày 22 tháng 1.

Hạnh phúc của đôi tân hôn, như cá gặp nước, những chữ này hoàn toàn chính xác để hình dung cuộc sống hiện tại của chúng tôi. Tôi và Sanh chính là đang sống trong cuộc sống tân hôn, mà gian phòng này, chính là thánh địa chúng tôi hưởng tuần trăng mật, chính là thiên đường nhỏ thuộc về hai chúng tôi.

Hàn Sanh đau lòng vì mỗi ngày tôi đều phải ra ngoài ăn cơm, lại mua thêm đồ làm bếp, mỗi ngày không ngại cực khổ mua đồ nấu cơm, buổi sáng cậu ấy sẽ hoàn thành những món tôi muốn ăn, giữa trưa tôi chỉ cần hâm nóng thôi là có thể ăn. Điều tôi mong chờ nhất chính là buổi tối, tôi cùng cậu ấy có thể ngồi ăn cơm đối diện bàn, khi đó, tôi có cảm giác, chúng tôi đã từ một đôi tình nhân nhỏ biến thành một cặp vợ chồng nhỏ. Cũng không phải sao? Nơi này tràn ngập hơi thở cuộc sống, hoàn toàn giống một ngôi nhà.

Có buổi tối chúng tôi còn ăn lẩu nữa, vào mùa đông, ăn lẩu là chuyện làm người ta vô cùng vui vẻ thỏa mãn. Nói tới đây, không thể không nói thêm một câu nữa, Sanh của tôi tay nghề thật siêu, cái liêu lẩu cậu ấy tự chế cực kỳ xịn, tôi được thưởng thức không kém quán lẩu nổi tiếng bên ngoài tí nào, haiz, cậu ấy luôn thông minh như vậy, chuyện gì cũng có thể làm tốt.

Lúc làm lẩu, từ chuẩn bị nồi đến rửa rau, cậu ấy giống như không để tôi chạm vào cái gì, tôi chủ yếu chỉ ngồi một chỗ há miệng chờ sung, cậu ấy sẽ chuẩn bị rất nhiều những món tôi thích ăn. Khi trong phòng bốc lên làn khói trắng nóng hôi hổi, chúng tôi ngồi đối diện, vừa tán gẫu, vừa chờ những thứ đối phương thích, rồi sẽ đút cho nhau, chuyện đó thật làm người ta say lòng trong hạnh phúc.

Sanh luôn làm mọi cách để thương yêu tôi, quan tâm tôi, sợ tôi lạnh, sợ tôi đói, còn sợ tôi làm việc sẽ mệt, tôi thường bất đắc dĩ nói giỡn, bây giờ tớ còn giống đại tiểu thư hơn ở nhà nữa.

Đương nhiên, mỗi buổi tối đều không thể thiếu thời khắc triền miên kích tình. Tôi chưa từng nghĩ rằng, vừa mới nếm thử mùi vị của tình dục, thế mà tôi đối với chuyện này lại không biết mệt. Tôi và Sanh yêu say đắm như thế, khao khát thân thể lẫn nhau như thế, dục vọng càng lúc càng thiêu đốt. Chúng tôi cũng không hề e lệ như ngày trước, cũng không trức trặc kích động như lần đầu, nhiều lần thăm dò thực tế, chúng tôi ngày càng hiểu biết thân thể của nhau, từ đó đạt được càng nhiều lạc thú và thỏa mãn. Đây là một quá trình tuần hoàn, ý vào tuổi trẻ, ý vào tinh lực và kích tình vô hạn, chúng tôi đuổi theo chính mình bị lạc trong đại dương dục vọng, tận tình truy đuổi khoái lạc cực hạn, thân thể chúng tôi cũng từ đó mà đạt được sự ăn khớp hoàn mỹ, nghiệm ra được thể xác và tinh thần hợp nhất, linh hồn và xác thịt thống nhất thật là mỹ hảo kỳ diệu.

Tôi không thể không cảm thán, nó thật sự như có một ma lực gì đó, hấp dẫn như cây thuốc phiện, làm người ta muốn ngừng mà không được.

Ở phương diện này Hàn Sanh cũng là học sinh giỏi, nhưng cậu ấy chẳng phải đàn ông hào hoa gì, sẽ làm mấy chuyện xấu với tôi, hừ! Nhưng mà nhìn bộ dạng xấu xa của cậu ấy, lại làm cho tôi mê muội, tôi thích cậu ấy nói những lời làm tôi đỏ mặt tim đập, thích cậu ấy vô tình khiêu khích cơ thể tôi, thích cậu ấy trên giường ca ngợi tôi, tôi thích ánh mắt cậu ấy không chút che giấu dục vọng tình dục, tôi thích cậu ấy dịu dàng cẩn thận âu yếm, tôi thích cậu ấy ở trên giường, lại một lần nữa yêu tôi...

Haiz, cuộc sống như vậy, chính là cái gọi là cuộc sống của thần tiên quyến lữ.

Có thể hết thấy quá mức hoàn mỹ, hoàn mỹ khiến cho tôi chỉ muốn hiện tại, không cầu điều gì khác, cho nên đôi khi trong lòng tôi cũng sẽ sinh ra một chút sợ hãi, sợ những ngày tháng thế này không thể tiếp tục kéo dài. Nhưng mà mỗi một ngày, trong lòng tôi đều có rất nhiều nguyện vọng, tất cả nguyện vọng tập hợp lại thành một, đó là những ngày tháng thế này có

thể kéo dài mãi mãi, những ngày tháng của tôi và Sanh của tôi có thể kéo dài mãi mãi...

Thì ra là vậy, thì ra là vậy...

Diệp Tòng Y dựa đầu vào giường, hơi hơi ngẩng mặt lên, hai hàng nước mắt trong suốt lóe sáng chậm rãi chảy dọc khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt, để lại hai đường nước mắt thật sâu. Trong đầu cô, không tự chủ được lặp đi lặp lại đủ loại chuyện xảy ra vào đêm mưa kia cùng Trầm Hàn Sanh, hết thấy đều rõ như tạc.

Ngày đó mưa tầm tã, hạt mưa đánh vào người ê ẩm, thân thể ướt đầm kề sát nhau, tiếng thở dốc dồn dập kịch liệt, tim đập hỗn loạn mà mạnh mẽ, môi hôn đau đớn triền miên, giống như nụ hôn của ngày tận thế... Còn có, đôi tay tựa mang theo ma lực...

Những chuyện vốn tưởng chừng không thể rõ ràng, nay cô đều hiểu cả rồi. Tại sao lại có cảm giác như từng quen biết, tại sao dễ dàng bị cặp mắt kia hấp dẫn, tại sao cậu ấy lại quen thuộc cơ thể mình như vậy, sao lại hiểu dự vọng của mình như vậy? Thì ra chính là như thế, thân thể mình nếu là một ổ khóa, thì nụ hôn và đôi tay của cậu ấy không thể nghi ngờ chính là chiếc chìa đầu tiên mở ổ khóa này, cũng là chiếc chìa khóa thích hợp nhất.

Chân tướng làm cho người ta đau lòng thế này, như có một lực tàn khốc dị thường đánh vào.

Diệp Tòng Y cảm giác được trái tim kịch liệt co rút lại, run rẩy, tay cô gắt gao nắm chặt bản nhật ký, những đốt ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch, nhưng tất cả mọi thứ trước mắt đều biến thành màu đen.

Trong hoảng hốt, thanh âm lo lắng của Hà Na vang lên bên tai: “Tòng Y, Tòng Y! Chị sao vậy?! Chị đừng làm em sợ chứ! Tòng Y! Tòng Y!”

Thanh âm của nàng, như gần lại xa, như xa lại gần, Diệp Tòng Y cảm giác mình được ai đó nâng dậy, thân thể tựa hồ trở nên bay bổng, không còn thuộc về mình nữa, cô hoàn toàn lãng quên Hà Na đang lớn tiếng kêu to, trong đầu chỉ nhớ đến thanh âm tràn ngập đau đớn của Trầm Hàn Sanh: “Mà cậu, tốt nhất đừng bao giờ nhớ ra tôi, nhớ rõ, đừng bao giờ!”

Chỉ có thanh âm này, cô chỉ có thể nghe được thanh âm này.

Bản nhật ký ‘cộp’ một tiếng rơi xuống đất, đầu Diệp Tòng Y hơi hơi nghiêng, hôn mê bất tỉnh trong lòng Hà Na.

Hai mắt cô gắt gao mấp máy, mọi thứ trước mặt hoàn toàn trở nên hắc ám, cô biết, từ nay về sau cuộc sống của cô cũng trở thành một mảnh tối đen, cha mẹ, người chồng, đứa con... Còn có Hàn Sanh... Rốt cuộc cô cũng không chịu được đả kích này.

Cuộc sống ngọt ngào trong bản nhật ký vẫn còn đang tiếp tục.

Ngày 25 tháng 1.

Hàn Sanh không định trở về mừng năm mới, nhưng tôi đã sớm biết là mình không thể không trở về.

Bố mẹ điện thoại ngày càng dồn dập, hơn nữa càng ngày càng gấp không thể chờ nổi, nghe khẩu khí của bố mẹ, giống như nếu tôi không nhích người, bố mẹ sẽ lập tức tới đây tóm tôi về, có hai lần mẹ còn lên cơn giận. Anh Vân Tuấn cũng hai ba lần gọi điện nói đến thăm tôi, hình như anh ta cũng rất sốt ruột, tôi càng không cho anh ta đến, không chịu nói cho anh ta biết tôi đang ở đâu, anh ta lại càng gấp, tôi biết anh ta suy nghĩ cái gì, cơ mà chả liên quan tới tôi.

Nhưng hôm nay, tôi phải về nhà.

Nghĩ đến chuyện phải rời xa Sanh, nghĩ đến cậu ấy ở bên ngoài cô đơn lẻ loi một mình mừng năm mới, trái tim của tôi giống như bị kết băng, buổi sáng khi Hàn Sanh đưa tôi rời khỏi nhà, tôi liền bắt đầu rơi nước mắt, mặc kệ cậu ấy dọc đường nhẹ nhàng an ủi thế nào, kiên nhẫn khuyên giải ra sao, đều không có chút ích gì.

Mua vé, tôi lại khóc bù lu bù loa, Hàn Sanh không còn cách nào khác, đành gắt gao ôm tôi vào lồng ngực, thế này tôi mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Phải chiều cổ chính mình, nếu nhớ tở, phải yêu tở, phải chờ tở, tở sẽ về nhanh thôi... Tôi hết lần này đến lần khác dặn dò những lời này.

Đôi mắt Hàn Sanh cũng có chút hồng hồng, tôi biết cậu ấy cũng vô cùng không muốn tôi rời xa, nhưng cậu ấy khắc chế tốt hơn tôi, cậu ấy cũng không để ý đám đông huyền ảo xung quanh, so với mọi ngày càng ôm chặt tôi hơn, nhẹ giọng bên tai tôi nói yêu tôi, cậu ấy biết, nói như vậy sẽ làm lòng tôi yên ổn trở lại.

Ngay trước khi lên xe, chúng tôi hôn nhau, không ai chú ý tới chúng tôi, cho dù lúc này có người chú ý, chúng tôi cũng mặc kệ.

Ở chỗ này, ai quen biết ai? Ai để ý suy nghĩ của ai?

Tôi chẳng thèm quản ai khác, tôi chỉ biết, tôi sắp phải chia xa với người mà tôi yêu nhất nhưng nhớ nhất, cho dù rõ ràng đó cũng chỉ là một khoảng thời gian ngắn, cũng khiến tôi khổ sở chết đi được, tôi còn đau lòng vì tình hình của cậu ấy nữa, tôi hi vọng cỡ nào có thể mang cậu ấy cùng về nhà á! Nhưng mà, cậu ấy sẽ không đồng ý, mà tôi cũng không có cách nào để yêu cầu như vậy với bố mẹ.

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Nhật Ký Yêu Sanh (11)

Ngày 1 tháng 2.

Nhớ Hàn Sanh, mỗi giờ mỗi khắc, mỗi phút mỗi giây, ngay cả trong mơ cũng có mặt cậu ấy.

Từ Chí Ma nói, tôi tìm linh hồn bạn đời duy nhất trong biển người mênh mông, nếu có được, tôi may mắn, nếu không có, đó là mệnh. Không, tôi không chỉ muốn có linh hồn, tôi còn muốn gần bó kệ cận.

Tôi muốn Sanh của tôi ở cạnh tôi, tôi muốn mắt cậu ấy thấy tôi, tôi muốn tay cậu ấy nắm tay tôi, tôi muốn cậu ấy khiến tôi cười nở nộ lúm đồng tiền từ nội tâm, tôi muốn nghe cậu ấy nói yêu tôi như thế nào.

Tôi nhớ đôi môi của cậu ấy, nhớ nụ hôn say lòng của cậu ấy, nhớ từng cái vuốt ve dịu dàng, nhớ cảnh tượng mỗi buổi tối chúng tôi thân mật, nhớ chúng tôi ôm nhau triền miên nhu tình, nhớ ban đêm tĩnh lặng nghe hơi thở của cậu ấy.

Nỗi nhớ của tôi lại càng sâu đậm hơn, chúng chôn sâu trong tâm hồn đang lên men của tôi, giống như một loại rượu ngon được ủ đã nhiều năm, tóm lại, mỗi ngày tôi không lúc nào không tương tư, lại biến thành say rượu song lại muốn say, thất hồn lạc phách.

À, đây là kết quả ăn vụng trái cấm, bởi vì từ khi bắt đầu, tâm linh và thân thể của tôi đã tìm được cội nguồn, nơi tôi luôn luôn gửi gắm thương nhớ.

Mẹ thậm chí cũng nhìn ra tôi có chút không thích hợp, vài lần nghi hoặc hỏi tôi, đều bị tôi thông minh qua loa tắc trách rồi lướt qua.

Nhưng mà cứ tiếp tục như vậy, sớm hay muộn cũng có ngày lộ ra, mẹ sẽ phát hiện ra tôi đang yêu.

Sanh ngốc, cậu làm cho tớ mê muội, tớ sắp không che dấu được nữa, làm sao bây giờ?

Ngày nghỉ à ngày nghỉ, chấm dứt nhanh đi!

Ngày 16 tháng 2.

Tiểu biệt thăng tân hôn, chắc là kiểu vậy á.

* Tiểu biệt thăng tân hôn: Chỉ việc xa cách một chút, sẽ mang lại cảm xúc mạnh hơn cả cảm xúc trong ngày tân hôn.

Tôi không nói trước cho Hàn Sanh biết tôi đã trở về, tôi muốn cho cậu ấy kinh hỉ.

Lúc Hàn Sanh mở cửa ra, miệng há thật to, thậm chí không thể tin được còn dụi dụi mắt, cái dáng điệu ngốc nghếch kia khiến tôi cười lăn lộn.

Bên ngoài rất lạnh, nhưng trong phòng lại rất nóng, trái tim như bị lửa thiêu đốt. Vừa đóng cửa lại, chúng tôi liền gấp gáp ôm lấy đối phương, kịch liệt hôn môi, dán chặt dây dưa không ngừng nghỉ, lại vẫn thấy thiếu, thế nào cũng không đủ. Cuối cùng, chúng tôi lăn đến bên giường, bắt đầu không ngừng triền miên. Chúng tôi điên cuồng tiêu hao thể lực, khiến thân thể nói lên hết những nhung nhớ đau khổ của những ngày qua, cùng nhau vui sướng kích động trong căn phòng nhỏ màu quả quýt, mãi đến khi mồ hôi làm tóc dán vào trán, mãi cho đến khi cả hai đều cạn kiệt sức lực.

Tôi tự nhiên lại khóc, chúng tôi giống như buổi tối hôm đó vậy.

Tôi hận mình, bản thân thì hưởng cái Tết Âm Lịch náo nhiệt như vậy, lại để cho một mình Sanh trải qua trong lạnh ngắt, tôi vùi vào lòng cậu ấy khóc, khóc không ngừng được, cuối cùng, Sanh cũng nhịn không được mà khóc, cậu ấy lại lần nữa mút lấy hỗn hợp mồ hôi và nước mắt trên mặt tôi, khóc nói yêu tôi.

Cả hai chúng tôi không ai buồn ngủ, vừa ôm nhau khóc, vừa lải nhải lẫn bầm những chuyện vụn vặt xảy ra gần đây, nói hết tình yêu và nỗi nhớ của nhau. Thế lực khôi phục một chút, chúng tôi không kiềm lòng được lại bắt đầu chìm vào tình dục, chơi đùa mệt mỏi, dựa sát vào nhau, nói những lời chân thành nghe mãi không biết ngán. Cả buổi tối, chúng tôi lặp đi lặp lại chuyện như vậy, có thể chỉ có như vậy mới có thể nhồi đầy được khoảng trống chia xa mấy ngày nay.

Đêm đông lạnh lẽo dài đằng đẵng, cứ như vậy bị chúng tôi bất tri bất giác tiêu xài hết.

Sáng sớm lúc một tia dương quang rải vào cửa sổ, tôi lại mệt mỏi ngủ thiếp đi, từ trong lòng tôi đã sớm hình thành một quyết định, sau khi khai giảng, tôi muốn dọn ra khỏi ký túc xá trường, muốn ở cùng với Sanh, tôi không thể nào chịu đựng được phải xa rời cậu ấy một thời gian dài, tôi phải ở cùng người tôi yêu, trải qua cuộc sống gia đình tạm thời, cả đời tiếp tục như vậy.

Ngày 22 tháng 3.

Dọn ra ngoài đã lâu như vậy, bố mẹ không biết sự gì, đôi khi nhớ tới mình đang nói dối, tôi cũng có chút áy náy, nhưng mà bảo tôi làm sao bỏ được căn phòng mình tự bày trí, căn phòng chứa đầy vui vẻ và hạnh phúc của chúng tôi chứ, bảo tôi làm sao bỏ Sanh của tôi được chứ! Tôi chỉ có thể thầm nói trong lòng, xin lỗi bố mẹ, hi vọng bố mẹ tha thứ cho con gái bất hiếu.

Không nhớ rõ là lớp mười hay lớp mười hai nữa, trong lớp có một cô giáo nói một đề tài, đột nhiên nửa thật nửa giỡn nói với chúng tôi, một ngày nào đó, người quan trọng nhất trong đời các con sẽ xuất hiện, anh ta / cô ta sẽ khiến các con phấn đấu quên mình, xem nhẹ tất cả mọi thứ bên cạnh.

Lúc ấy mọi người đều cười, tôi và vài bạn cùng lớp cướp lời nói, sẽ không, người quan trọng nhất trong lòng con, mãi mãi là bố mẹ.

Cô giáo đó lại nói, chờ thêm vài năm nữa xem các con có thể nói như vậy không, nếu thế cha mẹ các con sẽ rất vui mừng vì có đứa con gái như vậy, nhưng mà cô chắc chắn, cho dù đến lúc đó các con có nói như vậy đi nữa, thì đó cũng không phải thật tâm, khi các con gặp được người mình thật sự yêu, các con vẫn trả lời cha mẹ là quan trọng nhất, đó chỉ là trả lời trên đạo đức, các con cảm thấy đáp án hẳn phải là như vậy, mà thật sự, trong lòng các con cũng sẽ nghiêng về phía tình cảm, sẽ không nghiêng về hướng cha mẹ nữa.

Cho tới hôm nay, tôi phải thừa nhận cách nói của cô giáo ấy đúng, bởi vì Sanh của tôi, tôi đã phấn đấu quên mình, xem nhẹ hết cả, chúng tôi gần như đem mọi thứ quan trọng và quý giá nhất của cuộc đời này giao cho đối phương.

Sanh nói, trước đây may mắn được chị hai trân trọng, nhưng hơi ấm gia đình, cậu ấy chỉ mới cảm nhận được trong những ngày gần đây, tôi cho cậu ấy tất cả khát vọng, cậu ấy nói tôi là ân huệ lớn nhất mà trời cao ban cho mình.

Sau khi học đại học, trên người Sanh có một chút thay đổi, môi trường rộng rãi của đại học khác xa với cao trung, rất ít người vì xuất thân mà xem nhẹ cậu ấy, mọi người đều thấy được sự cố gắng, vĩ đại của cậu ấy, vô tình cậu ấy trở thành nhân vật tiêu điểm trong mắt người khác, bên người cũng có một đám bạn bè, thậm chí, trong trường còn có không ít con trai theo đuổi cậu ấy, về chuyện ấy, tất nhiên là tôi có chút ghen, nhưng mỗi lần như

vậy cậu ấy đều dễ dàng tôi, mãi cho đến khi tôi không còn vì chuyện đó mà để bụng nữa mới thôi.

Điều chân chính làm cho Sanh thật đổi xương thay, vẫn là lúc chúng tôi cùng chìm vào bể tình, khi thể xác và tinh thần giao hòa, cậu ấy trở nên tự tin hơn nhiều so với trước kia, càng năng động, càng tích cực, mỗi ngày đều thần thái sáng láng, nét mặt tỏa sáng.

Tôi thích nhìn cậu ấy như vậy, tinh thần phấn chấn mạnh mẽ.

Từ nhỏ đến lớn, cậu ấy nhận hết lạnh lùng của cha mẹ, nhận hết khinh thường của người khác, vẫn một mực sống trong tình cảnh khốn túng, còn tự kiêu và tự tôn, không ngừng từ chối hảo tâm thương hại và đồng cảm của người khác.

Sanh yêu dấu của tớ, từ giờ trở đi, tớ không muốn cậu tiếp tục chịu uất ức, tớ muốn cho cậu tận hưởng tình yêu tốt đẹp, cuộc sống tốt đẹp.

Hôm nay, tớ nói với cậu, tớ vẫn sẽ cho cậu cảm giác gia đình, tớ rất nghiêm túc rất nghiêm túc!

Tớ tin một ngày nào đó trong tương lai, nhất định sẽ có một gia đình chân chính thuộc về hai chúng ta, tớ biết, bây giờ cậu vì điều này mà cố gắng, mà tớ, cũng sẽ cùng cố gắng với cậu, tuy rằng cậu không nói gì cả, không đáp lại lời nói của tớ, nhưng chắc chắn cậu đang tràn ngập cảm kích, ánh mắt sáng nở rộ kỳ diệu, với tớ mà nói còn hơn trăm nghìn ngôn từ.

Tình yêu à, thật làm cho người ta sinh ra sức sống và hi vọng tràn đầy, tương lai của chúng ta, nhất định sẽ thuận lợi như trong tưởng tượng, hơn nữa còn tươi sáng sắc màu hơn nữa!

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Nhật Ký Yêu Sanh (12)

Ngày 13 tháng 4.

Tình yêu đúng là thứ thần kỳ nhất trên đời, khoảng thời gian này tôi được nếm hết mọi hạnh phúc và ngọt ngào có trên thế gian, tôi giống như một đứa trẻ vừa chào đời, đứng ở một góc nhìn mới, một lần nữa cảm nhận thế giới này.

Thường thường vẫn còn đắm chìm trong ngọt ngào của hôm qua, thì hôm nay sẽ có niềm vui mới ập vào, mà tất cả những thứ này, đều là Sanh của tôi cho tôi. Cậu ấy đối đãi với tôi tốt như vậy, giờ nào khắc nào cũng muốn đem mọi thứ tốt nhất quý trọng nhất của mình cho tôi, mà cậu ấy còn ngại bản thân mình cho tôi chưa đủ.

Vì để cho gia đình nhỏ của chúng tôi có cảm giác gia đình hơn, Sanh dần dần mua thêm dụng cụ nhà bếp, từ đó về sau, cậu ấy một quyển lại một quyển thực đơn mua vào trong nhà, mà tôi, từ nay về sau mỗi ngày đều được thưởng thức cao lương mỹ vị, hơn nữa còn biến đổi đa dạng, tuyệt đối không lặp lại.

Tôi không biết trong thời gian ngắn như vậy cậu ấy sao có thể làm được, năng lực học tập của cậu ấy thật sự rất mạnh, chỉ cần dựa vào sách, là có thể nắm bắt được kỹ thuật của đầu bếp hạng nhất, hơn nữa, cậu ấy còn biết rõ khẩu vị của tôi, mỗi một món tôi nói thích, cậu ấy đều có thể làm ra hương vị khiến tôi kinh hỉ, cậu ấy hiểu sâu vị giác của tôi.

À không, không chỉ có tôi, còn có Thịnh Phương và Mạnh Xuân nữa, tôi thường mời hai người bạn tốt đến nhà chúng tôi làm khách, sau khi họ

thường thức qua tay nghề của Sanh, quả thực báỉ phục, từ đó về sau thường xuyên không mời cũng tới, mấy người bạn tốt của Sanh cũng như vậy.

Căn phòng nhỏ màu quả quýt của chúng tôi trở nên náo nhiệt, tôi rất vui khi nhìn thấy cảnh này, chỉ là, chuyện của tôi với Sanh, bọn họ có cảm thấy quái dị không?

Haiz, nghĩ nhiều làm gì.

Ngày 5 tháng 5.

Tôi vui sướng trong lòng, giống như mọi trữu nặng đầy ắp trong lòng đều được thoát ra ngoài, có đôi khi, tôi thật sự khát vọng có thể có một người thân thiết để chia sẻ, về Sanh với người bên ngoài. Trong lòng tôi tràn ngập dự vọng muốn nói, khát khao có một người bạn, chia sẻ tình yêu khiêm tốn phải bảo vệ của tôi, chia sẻ vì sao tôi không thể tùy tiện lấy một người chồng nói lời vừa lòng đẹp ý, tôi khát vọng nhìn thấy nụ cười chúc phúc trên mặt người đó.

Hôm nay ăn xong cơm tối, tôi cùng Thịnh Phương ngồi trên ghế đá trong vườn sau Học viện, cậu ấy nói với tôi một chút chuyện giữa bạn trai và mình, tôi không biết thế nào, tự nhiên cậu ấy lại tiếp lời rất nhiều chuyện về Sanh của tôi, sau đó, tôi bị ma xui quỷ khiến nói ra quan hệ của tôi và Sanh với cậu ấy.

Thịnh Phương phản ứng hoàn toàn ngoài dự liệu của tôi, đầu tiên cậu ấy có chút run sợ, sau đó liền cười rộ lên, nói mình đã sớm đoán được.

Cậu ấy nói tôi mỗi ngày sẽ không tự chủ được nói về Sanh, lúc tôi nói, trong ánh mắt giống như sáng lên, nụ cười ngọt ngào cực kỳ, đó là biểu cảm khi người ta nói đến tình nhân.

Cậu ấy nói cậu ấy ngoảnh mặt làm thỉnh, quan hệ giữa tôi và Sanh, từng ánh mắt động tác ăn ý, hoàn toàn không giống một cặp bạn bè bình thường.

Cậu ấy nói căn phòng nhỏ màu quả quýt của chúng tôi, gì mà thuê phòng để cùng học tập nghiên cứu, rõ ràng là mượn học tập nghiên cứu để xây ‘ổ yêu’, cũng chỉ có Mạnh Xuân kia thiếu tâm nhân, nên mới suốt ngày hâm mộ quan hệ vững chắc giữa tôi và Sanh.

Nói tới đây, cậu ấy cười càng dữ dội, cuối cùng, cậu ấy nói cho tôi biết, cậu ấy rất thích con người Sanh, phẩm chất, cách làm người, và cả sự cố gắng của Sanh, cậu ấy cảm thấy hai chúng tôi bên nhau nhìn siêu xứng, siêu đẹp mắt.

Nụ cười của cậu ấy, ánh mắt của cậu ấy, ngôn từ của cậu ấy, chân thành tự nhiên như vậy, không hề ngụy tạo, khiến tôi thở phào nhẹ nhõm.

Thịnh Phương ở trong lòng tôi, là một người đáng tin, tôi vui mừng vì cậu ấy có thể hiểu tôi, hiểu tình cảm giữa tôi và Sanh, về chuyện này, nội tâm tôi tràn ngập ấm áp và cảm kích.

Chúng tôi hàn huyên rất lâu, trao đổi qua lại, về dự định tương lai, tâm tình chúng tôi rất vui vẻ, tán gẫu so với mọi ngày lại càng hứng hơn, sau khi chia sẻ bí mật này, tôi cảm giác nội tâm chúng tôi lại thân thiết thêm một bước.

Có người hiểu cảm giác của tôi thật là tốt, tôi vẫn rất thích cảnh sắc thế này, giờ này khắc này, đột nhiên tôi cảm thấy tương lai lại có nhiều hi vọng hơn một chút, tương lai, nếu có càng nhiều người suy nghĩ giống Thịnh Phương, nếu tôi có thể thuyết phục bố mẹ... Tôi nghĩ giữa tôi và Sanh, hẳn cũng sẽ không quá mức gian nan, tôi hi vọng là thế.

Ngày 1 tháng 10.

Anh Vân Tuấn muốn đến đây thăm tôi, tôi trước tiên là về ký túc xá ở, che dấu chuyện mình thuê phòng ở bên ngoài, tôi cũng không muốn bố mẹ biết chuyện này, mỗi lúc như vậy, Thịnh Phương và Mạnh Xuân cũng hao hết tâm tư giúp tôi làm công tác che dấu.

Anh Vân Tuấn vẫn chưa chết tâm với tôi, anh ta mỗi tuần đều viết thư kể lể tình cảm chân thành, cách hai tháng lại đến trường thăm tôi một lần, điện thoại cũng không gián đoạn, cơ mà anh ta không cực đoan như lúc trước, trở nên tao nhã hẳn lên, khôi phục dáng điệu trước kia. Chỉ là, anh ta thường xuyên vô tình một cách cố tình truy vấn Thịnh Phương và Mạnh Xuân tư liệu về nam sinh của tôi.

Như vậy có chút buồn cười, lại làm cho người ta có chút buồn rầu, nhưng xem xét tình cảm từ nhỏ đến giờ, tôi cũng không biết làm thế nào cho tốt, tôi chỉ có thể ném đi thư của anh ta, cố gắng tìm cơ tránh anh ta đến đây thăm tôi, trốn điện thoại của anh ta. Chỉ là anh ta vẫn không hề nao núng.

Tôi không biết Sanh nghĩ thế nào về việc này, sau khi chúng tôi chân chính ở bên nhau, trên cơ bản cậu ấy không hề đề cập tới anh Vân Tuấn, giống như cậu ấy không biết trong cuộc sống của tôi còn có người này, anh Vân Tuấn đến đây thăm tôi, cậu ấy cũng ngầm đồng ý cho tôi trở về ký túc xá, cậu ấy chưa từng chạm mặt anh Vân Tuấn, tôi cũng không muốn bọn họ chạm mặt.

Tôi nghĩ Sanh nhất định hiểu tôi, cậu ấy biết tôi yêu cậu ấy, biết tôi có cảm tình với anh Vân Tuấn, nhưng không phải tình yêu, tôi nghĩ cậu ấy sẽ không để ý, tôi cũng không nhắc đến việc này với cậu ấy, bởi vì chẳng có ý nghĩa gì.

Haiz, nếu rời căn phòng nhỏ của chúng tôi vài ngày, tôi không chịu nổi đâu, xem ra lần này phải kiên quyết rồi, nói lời ác liệt hơn một chút, nếu không anh Vân Tuấn sẽ không chết tâm, bằng không tiếp tục như vậy, dù là đối với anh ta hay với tôi, cũng đều không phải chuyện gì tốt.

Diệp Tòng Y, không được mềm lòng nha!

Ngày 10 tháng 10.

Một ngày vô cùng gay go!

Tôi thế nào cũng không nghĩ đến, sẽ cãi nhau với Sanh vì lộ ra ảnh chụp cùng anh Vân Tuấn.

Ảnh chụp đó vào đầu tháng ba, anh Vân Tuấn ngồi cùng tôi trên ghế đá trong sân, tay phải anh ta ôm bả vai của tôi, đầu của tôi hơi hơi nghiêng về phía bờ vai của anh ta, lúc ấy chúng tôi đều cười rất vui vẻ.

Ảnh chụp này là do anh Vân Tuấn mang tới, anh ta đem cho tôi, là muốn khơi gợi lại hồi ức, tôi tiện tay kẹp vào một quyển sách, không nghĩ tới lại bị Sanh vô tình phát hiện.

Tôi thừa nhận là ảnh chụp đó có chút thân mật, nhưng bởi vì quan hệ thân thiết giữa hai gia đình, ảnh chụp của tôi và anh Vân Tuấn như vậy không ít, anh ta vẫn rất thương tôi, mà mới thời gian trước, tôi vẫn còn rất tin tưởng anh ta, rất dính anh ta, tựa như người thân, trừ cái đó ra, thật sự không có tâm tư gì khác.

Nhưng Hàn Sanh lại nghi ngờ tôi trước kia từng thích anh Vân Tuấn, thậm chí, còn nghi ngờ tôi bây giờ vẫn còn tình cảm với anh ta.

Cậu ấy không chỉ trích tôi, không lớn tiếng cãi nhau, chỉ là nhẹ nhàng băng quơ nghi ngờ, nhưng mà tôi hoàn toàn không chịu nổi biểu tình này, ánh mắt này của cậu ấy.

Tôi cũng thử giải thích với cậu ấy, cậu ấy lại yên lặng không lên tiếng, hoàn toàn không phản ứng lại tôi, tôi thật sự tức giận đến phát khóc.

Sanh, sao cậu có thể nghi ngờ tớ như vậy? Sao cậu có thể nghi ngờ tớ thích người khác?

Ngày 12 tháng 10.

Từ lúc cãi nhau với Sanh đến nay, đây là ngày thứ ba tôi ở lại trường. Sanh cũng không đến trường tìm tôi, cứ nghĩ đến việc mỗi ngày tôi đều mong chờ cậu ấy đến đây dỗ dành tôi trở về, nhưng sự thật là không, tâm tình của tôi càng ngày càng ê ẩm.

Buổi sáng Mạnh Xuân luôn thắc mắc sao mắt tôi lại đỏ đỏ sưng sưng, tôi cuối cùng chỉ nói là ngủ không ngon, chỉ có Thịnh Phương biết nguyên nhân, khi không có người nào, cậu ấy sẽ lại khuyên tôi, an ủi tôi, thay tôi phân tích tâm tính của Sanh.

Tôi nghĩ, có đôi khi, có thể là tôi xem nhẹ cảm nhận của Sanh về chuyện của anh Vân Tuấn, tôi vẫn cần giải thích với cậu ấy, mà không phải tự mình chắc chắn rằng cậu ấy sẽ không ngại.

Tôi có chút tự trách, nhưng nghĩ đến ngày đó cậu ấy hờ hững với tôi như vậy, lòng tôi lại tan nát.

Buổi tối, tôi một mình ở ký túc xá, không đi tự học buổi tối, khi bóng dáng Hàn Sanh xuất hiện trước mặt tôi, nước mắt tôi chớp một cái liền chảy ra, tôi nghiêng người, mặt hướng về vách tường không để ý đến cậu ấy, những lại vẫn toàn tâm chú ý vào phản ứng của cậu ấy.

Tôi cảm giác cậu ấy ngồi xuống bên giường tôi, cậu ấy cũng giống như trước kia, dịu dàng vuốt ve những sợi tóc của tôi, sau đó, tôi nghe được giọng thoáng khàn khàn hơn ngày thường: “Tòng Y, thật xin lỗi.”

“Anh ta thoát nhìn không tệ, đại đa số con gái đều thích ngoại hình như vậy, cậu ở bên cạnh anh ta, cười rất vui vẻ. Tấm ảnh kia, khiến tớ không thoải mái.”

“Tớ nghĩ tớ có chút ghen, tớ ghen tị với những gì cậu cùng anh ta trải qua, ghen tị anh ta là thanh mai trúc mã của cậu, ghen tị anh ta là người xuất hiện trong cuộc đời cậu sớm hơn tớ.”

“Nhưng tớ biết tớ không nên nghi ngờ cậu, cậu đối với tớ tốt như vậy, cái gì cậu cũng đem cho tớ, tớ sao có thể làm như vậy với cậu. Tòng Y, tha thứ cho tớ, tớ bị đổ kị làm cho đầu óc mê muội.”

Giọng của cậu ấy nghe vô cùng áy náy và đau lòng, cậu ấy muốn đến đây ôm tôi, lại bị tôi đẩy ra, cậu ấy chảy nước mắt tiếp tục đến ôm tôi, tôi và cậu ấy lôi kéo một hồi, rốt cuộc tôi không giãy giụa nữa.

Mọi đau đớn và uất ức trong lòng, khi nhìn thấy cậu ấy lại phòng đại lên n lần, tôi ấy thế mà ở trong lòng cậu ấy khóc không thành tiếng, tôi lại một lần nữa nói cho cậu ấy biết, cậu ấy là người duy nhất tôi yêu, kể lẽ ra đau đớn và khổ sở hai ngày nay, lên án cậu ấy lạnh lùng vô tình với tôi.

Mặc kệ cậu ấy an ủi tôi thế nào, giải thích thế nào, nước mắt tôi cũng không ngừng được, cậu ấy không còn cách nào, đành dùng nụ hôn để âu yếm an ủi tôi, ôn tồn một hồi lâu, chúng tôi kéo màn giường, bắt đầu kìm lòng không được mà chìm vào dục vọng. Chiến tranh lạnh vài ngày, đều có một chút tâm tình phải xả, vì vậy chúng tôi dây dưa cũng kịch liệt hơn, ép buộc nhau mờ hơi đầm đìa, cuối cùng, mang theo ý định trừng phạt, tôi dùng sức cắn tay cậu ấy, cậu ấy đau đớn kêu lên, nhưng cũng mặc cho tôi cắn.

Trước khi Mạnh Xuân các cậu ấy về, tôi ngoan ngoãn cho Sanh dắt về căn phòng nhỏ màu quả quýt của chúng tôi.

Trên đường, Sanh cam đoan với tôi, về sau sẽ không suy nghĩ bậy bạ, nhưng tôi vẫn quyết định, việc anh Vân Tuấn vẫn còn thích tôi, sau này sẽ không cho anh ta tiếp xúc với tôi nhiều như vậy, tôi không muốn chuyện như vậy lại xảy ra, cảm giác này cực kỳ khó chịu.

May mà mây đen trong lòng đã tản đi, tâm tình lại trong xanh trở lại.

Diệp Tòng Y ôm yếu dựa vào đệm sofa, nhìn chăm chăm quyển nhật ký giấy trắng mực xanh kia, như là sợ bỏ lỡ điều gì, ngón tay trắng thon

mỗi lần lật trang, giấy lại phát ra âm thanh ‘sàn sạt’ nhỏ.

Về phần đại học, bất tri bất giác đã xem xong, mặc dù giữa lúc đó có vụ cãi nhau nhỏ, có tình tiết giận dỗi, nhưng cơ bản là toàn bộ nhật ký luôn ngọt ngào, những hàng chữ để lộ ra tâm tình vui sướng sáng sủa của chủ nhân, tràn ngập hơi thở tình yêu và hạnh phúc.

Về tên của Tào Vân Tuấn, sau lần thứ ba thứ năm xuất hiện, sau chuyện ảnh chụp cũng không nhắc tới nữa.

Hà Na bưng một cái khay trong tay, từ nhà bếp chậm rãi đi đến, nàng nhìn Diệp Tòng Y, hơi hơi lắc đầu, phát ra một tiếng thở dài không thể nghe thấy, sau đó để khay lên bàn trà, ôn nhu nói: “Tòng Y, cái đó chị cứ từ từ xem, uống canh này trước đi, em đã nấu lâu rồi.”

- Hà Na, em cứ đặt xuống, chị uống sau. – Diệp Tòng Y hạ mí mắt, thanh âm hơi khác thường.

Hà Na nhú mày: “Tòng Y, chị đã té xỉu đấy! Chị có biết bây giờ mình đang suy yếu thế nào không, nếu có chuyện gì xảy ra thì sao?!”

Khóe miệng Diệp Tòng Y hiện lên một nụ cười thản nhiên, cô ngẩng đầu, nụ cười lại dần trở nên thê lương: “Cơ thể của chị, có người để ý sao?”

- Em để ý! Cho nên làm ơn, ăn nhiều một chút, uống nhiều một chút, được không? – Bộ dạng Hà Na, có chút nổi giận.

Diệp Tòng Y mím môi, tay như có ngàn cân, che lấp phần nhật ký còn lại, trầm mặc chốc lát, cô bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Hà Na, chị... Chị thật sự sợ hãi, lại sợ hãi cái khác...”

Cô gian nan nuốt xuống một chút, thanh âm lại có chút phát run.

- Sợ gì?

- Sợ... Từ bản nhật ký thấy được mạnh mẽ mỗi chị mất trí nhớ. – Sắc mặt Diệp Tòng Y trắng bệch, trong ánh mắt của cô tràn ngập sợ hãi: “Sợ... Chị mất trí nhớ là bởi vì, cậu ấy... Cậu ấy quan trọng đối với chị như vậy, sao chị có thể quên cậu ấy? Cuộc sống của chị đầy mưu toan và dối gạt, chị không thể không nghĩ như vậy...”

Hà Na giật giật môi, chần chờ hồi lâu, mới nói: “Mặt sau không viết gì cả, chỉ là, chị nói cho cha mẹ chị chuyện của chị và Hàn Sanh.”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Nhật Ký Yêu Sanh (13)

Ngày 5 tháng 2.

Mùa đông này lạnh lẽo kỳ lạ, mấy ngày ngắn ngủi mà như qua mấy năm trời. Về vấn đề tình cảm của tôi, trong mắt mẹ luôn là thứ quan trọng nhất, mẹ luôn không ngại phiền phức khuyên tôi chuyển về làm ở gần nhà, mẹ nói mẹ muốn tôi ở bên bố mẹ, như vậy bố mẹ mới có thể yên tâm một chút, tôi biết còn một nguyên nhân quan trọng hơn, vì anh Vân Tuấn đã dọn trở về để làm việc, về việc đó, tôi thật sự không muốn nói gì.

Chú Tào và dì Văn càng ngày càng thường xuyên ra ra vào vào nhà tôi, mỗi lần họ nhìn tôi cười một cách khác thường, còn thêm cái kiểu trao đổi ánh mắt với mẹ, đều làm cho tôi xấu hổ khó chịu, tôi đối với anh Vân Tuấn xa cách khách khí, chẳng lẽ trong mắt họ, đó là biểu hiện ngượng ngùng sao?

Tôi biết vấn đề tình cảm không thể trốn tránh, tôi cũng không nghĩ đến chuyện trốn tránh, cứ vì việc này mà tôi và Sanh luôn phải thấp thỏm lo lắng. Chúng tôi đã bàn bạc rồi, vốn định chờ cậu ấy tốt nghiệp xong, hoặc là đi làm rồi, hoặc sau khi cậu ấy đi nghiên cứu sinh, tôi sẽ nói với bố mẹ chuyện này, mặc kệ bố mẹ có phản đối hay không, tôi đều ở bên Sanh, dùng thời gian để từ từ đã thông tư tưởng của bố mẹ.

Nhưng hiện tại, ngả bài với mẹ là chuyện vô cùng cấp bách, tôi không muốn mỗi lần về nhà lại khó chịu như vậy, vì tương lai của tôi và Sanh, chúng tôi phải hợp sức liều mạng!

Ngày 18 tháng 3.

Sanh luôn khuyên tôi, khoan hãy nói chuyện của chúng tôi với mẹ. Nhưng hôm này khi vừa về nhà, chú dì Tào vừa đến, nội dung họ nói chuyện, so với mọi ngày càng rõ ràng hơn, thậm chí còn nhắc đến chuyện đính hôn, cảm giác giống như tôi và anh Vân Tuấn đã đính ước từ nhỏ, bây giờ tốt nghiệp rồi, đương nhiên phải nói đến chuyện kết hôn.

Tôi biết mình có chút xúc động, lúc này, tôi không kiềm chế được, thẳng thắn với mẹ, tôi nói với mẹ là tôi đã có người yêu, tôi nói với mẹ người tôi yêu là một cô gái, tôi nói với mẹ người tôi yêu là Sanh, tôi nói tất cả với mẹ, mặc kệ họ có không thể nào hiểu nổi, tôi vĩnh viễn muốn ở bên cạnh Sanh, nhất định không chia lìa...

A! Mẹ hoảng sợ, ánh mắt khó tin bây giờ vẫn còn hiện lên trong mắt tôi.

Tin tưởng tôi đang nói lời nghiêm túc, xác định mẹ không nghe lầm, mẹ như bị sét đánh, mẹ suy sụp, mẹ chất vấn tôi, trách cứ tôi, tức giận mắng tôi, tức giận mắng Sanh, tôi càng muốn mẹ hiểu được tình cảm giữa tôi và Sanh, mẹ càng kích động phần nộ, mẹ nói thế nào cũng không tin nổi con gái mình lại bị đồng tính luyến ái, mẹ khóc lớn, liên tục hỏi lại tôi tại sao lại đối xử với bố mẹ mình như vậy, mẹ luôn miệng nói đồng tính luyến ái là biến thái, mẹ nói muốn đi tìm Sanh, hỏi cậu ấy đã quyến rũ tôi kiểu gì, mẹ vừa gào thét, vừa quăng hết mọi thứ trong phòng có thể quăng, bố cũng không khuyên nổi.

Ngôi nhà luôn đầm ấm yên bình của chúng tôi, lần đầu tiên xuất hiện tình trạng long trời lở đất như vậy.

Tôi cũng suy sụp, tôi không nghĩ đến mẹ sẽ phản ứng lớn như vậy, bình thường mẹ luôn rất mở lòng, mẹ cũng thích hòa vào giữa thanh niên, cử chỉ lời nói của mẹ lúc nào cũng tao nhã như vậy, tôi không thể tin được người trước mắt là mẹ mình, nhìn bộ dáng như đầu óc có vấn đề của mẹ, tôi sợ hãi, tôi co rúm đứng ở góc tường, trừ khóc, tôi không biết phải làm sao bây

giờ, cuối cùng, bố đang vô cùng lo lắng nhưng luống cuống tay chân kéo tôi trở về phòng mình.

Đối với việc bố mẹ sẽ ngăn cản, tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng sâu trong nội tâm tôi, luôn tồn tại một tia hi vọng, tôi cảm thấy, bố mẹ yêu tôi như vậy, cho dù bố mẹ không đồng ý, nhưng ít nhất cũng hẳn tôn trọng tôi, lắng nghe nội tâm tôi, tôi có một đồng thời gian để thuyết phục họ.

Nhưng mà, hoàn toàn không phải vậy, hèn chi Sanh luôn nói với tôi, tôi cứ ưa đơn giản hóa mọi chuyện, chuyện này không phải chuyện làm nũng có thể giải quyết.

Trời ạ, tại sao lại thành thế này, tớ phải làm gì bây giờ? Sanh, tớ phải làm gì bây giờ?????

Ngày 19 tháng 3.

Sáng sớm tinh mơ, tôi gần như chạy trốn về tỉnh thành. Tôi không dám đối mặt với mẹ, không dám nghĩ đến tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, bây giờ, điều tôi cần nhất, là cái ôm an ủi của Sanh.

Tôi ngả bài sớm, cũng làm cho lòng Sanh rối loạn, cậu ấy ôm tôi, dùng ánh mắt và ngôn từ dịu dàng để an ủi tôi, lông mày vẫn nhíu chặt, thần sắc cũng lo âu dị thường. Chúng tôi không còn cách nào khác, cách duy nhất, đó là chờ đợi.

Cả ngày, chúng tôi ở trong phòng, ôm nhau, vẫn nói những lời ngọt ngào động lòng người như lúc trước, những lời thề không xa rời, không vứt bỏ.

Cảm giác này giống như tận thế sắp đến.

Không, sao lại tận thế? Đời này còn dài như vậy, tôi và Sanh còn phải nắm tay nhau đi hết con đường dài này!

Tôi không được nhứt chí, không được thỏa hiệp, không gì có thể tách tôi và Sanh ra, nếu vì vậy mà tôi và bố mẹ phải xảy ra giằng co cãi nhau, tôi nhất định phải là người chiến thắng cuối cùng!

Bố mẹ, thật xin lỗi, vì tình yêu của con, hãy tha thứ cho con gái bất hiếu ích kỷ một lần.

Ngày 20 tháng 3.

Giống như tôi đã đoán trước, bố mẹ đuổi đến tỉnh thành, họ thậm chí còn đến Học viện Y tìm Sanh, may mà tôi đã kêu Sanh trốn trước, lúc này, tôi không muốn họ gặp nhau, vì tôi sợ sẽ phát sinh xung đột. Đêm đó khi mẹ nhắc tới Sanh, bộ dạng nghiến răng nghiến lợi trong trí nhớ của tôi vẫn còn mới tinh đây, tôi không thể không đề phòng khả năng.

Không gặp được Sanh, mẹ rất là không cam lòng, may mà mục đích cuối cùng mẹ lên tỉnh thành là muốn đem tôi về nhà, cho nên cũng không có ý định đến nơi nào khác để tìm. Khi mẹ tìm được tôi, biểu tình và thái độ đều rất tĩnh lạnh, vô tình làm tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tôi uyển chuyển cự tuyệt yêu cầu này, mẹ tranh chấp với tôi một lúc, tự nhiên lại thỏa hiệp, mãi đến khi họ lên xe trở về, tôi mới giật mình nhận ra, có phải tình hình dễ dàng giải quyết vậy không?

Tâm tình lo lắng mấy ngày liền, rốt cuộc cũng thấy được tia mặt trời. Tôi nghĩ chuyện của tôi và Sanh, có lẽ đã xuất hiện một chút chuyển biến.

đăng nhập để đọc tiếp truyện

Chỉ hi vọng là thế.

Ngày 25 tháng 3.

Tôi không thể tin được, mẹ lại lấy chuyện bệnh tim của bố phát tác mà lừa tôi về nhà, tôi lại càng không dám tin, y như tình tiết cũ kỹ trong phim truyền hình, bố mẹ lấy đi di động của tôi, nhốt điện thoại trong phòng tôi, nhốt tôi ở trong.

Nhìn gắt gao cửa phòng đóng chặt, nghĩ đến chuyện bố mẹ lừa tôi, tôi lại đau lòng, cảm thấy tuyệt vọng, nhưng hình như bố mẹ rất quyết tâm, không chút nào để ý đến lời than khóc cầu xin của tôi, chỉ lạnh lùng nói với tôi, bố mẹ sẽ thay tôi từ chức công việc trên tỉnh thành, đợi đến ngày nào đó tôi suy nghĩ thông suốt, sẽ cho tôi ra ngoài, sẽ giúp tôi tìm một công việc danh dự ở đây.

Bố mẹ nói, mãi mãi tôi không được gặp lại Sanh, mãi mãi không muốn nghe đến cái tên này, tôi không được có những hành động vớ vẩn ngang ngược nào nữa.

Tôi không thể tin được, bố mẹ lại nói ra những lời này!

Tôi không thể tin được, khốn kiếp mình cứ như vậy mà bị bắt đi!

Tôi không dám tưởng tượng, nếu từ nay về sau không thể gặp Sanh tôi sẽ như thế nào!

Ông trời ơi, nói với tôi đây là mộng đi! Tôi tình nguyện rằng tất cả những gì trước mặt chỉ là mộng thôi, chỉ là ác mộng mà thôi!

Ngày 26 tháng 3.

Đây không phải mộng, đây là sự thật lạnh như băng.

Khi tỉnh lại, tôi không phải ở trong căn phòng nhỏ màu quả quýt mà đứng trước cửa căn phòng khóa trái lạnh như băng, đối mặt với tôi là bố mẹ, là hai người không còn hòa nhã dễ gần mà lạnh như băng.

Tất cả trước mắt, thật sự khiến tôi muốn nổi điên!

Lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi có cảm giác căm thù đến tận xương tủy với bọn họ như vậy.

Bố mẹ, thả con ra, con xin bố mẹ, đừng để con hận bố mẹ, xin đừng như vậy!

Ngày 28 tháng 3.

Tôi không muốn ăn thức ăn bọn họ mang tới, một chút cũng không muốn ăn! Bố mẹ mỗi ngày đều canh giữ tôi, thần sắc bố mẹ có vẻ tiều tụy, những cũng là do thương tôi yêu tôi, mà tâm tình bọn họ, tôi cũng có thể hiểu được một chút, trên đời này chắc cũng không có bao nhiêu người cha người mẹ chấp nhận tình cảm như vậy của con gái.

Nhưng mà cảm giác định mệnh giữa tôi và Sanh sâu như vậy, bảo tôi làm sao dứt bỏ?

Bố mẹ, xin bố mẹ, đừng bức con như vậy được không?

Ngày 29 tháng 3.

Tôi nhớ Sanh, tôi muốn được cậu ấy ôm ấp, nhớ độ ấm cơ thể của cậu ấy, nhớ cậu ấy quan tâm che chở tôi, nhớ khi chúng tôi ngồi trên bàn tròn nhỏ làm thức ăn, tôi nhớ nhà của chúng tôi!

Vài ngày không liên lạc, không gọi được điện thoại cho tôi, không biết tin tức nào của tôi, cậu ấy chắc lo lắng lắm, sẽ ăn không ngon ngủ không yên!

Trời ạ, tôi sắp bị tra tấn điên rồi, tôi sắp bị tra tấn điên rồi!

Không được, tôi không để mặc bố mẹ bày bố, tôi muốn ra ngoài, tôi phải nghĩ cách ra ngoài!

Ngày 1 tháng 4.

Chỉ là trốn khỏi nhà thôi, mà tôi có cảm giác như đào tẩu khỏi miệng cọp.

Chỉ lại trở về căn phòng nhỏ màu quả quýt, lại như trở về bến bờ hạnh phúc bình yên.

Khi nhìn thấy Sanh, tôi liền nhớ đến tất cả uất ức mấy ngày nay, nhin không được mà khóc, Sanh vô cùng đau lòng, yêu thương tôi như yêu thương bảo vật.

Tôi khóc, bỗng nhiên nói với cậu ấy, Sanh, hay là chúng ta bỏ trốn đi?

Sanh hiển nhiên không hề chuẩn bị tâm lý với những lời này, vẻ mặt kinh ngạc nhìn tôi, một lúc lâu mới nói: “Tòng Y, cậu nói gì?”

Tôi lại vùi đầu vào lòng cậu ấy, im lặng không lên tiếng, cậu ấy lại truy vấn một câu: “Tòng Y, cậu nói thật sao?”

Là thật sao?

Không, tôi không biết!

Tôi không biết tôi có dũng khí này hay không, không biết tôi có đủ nhẫn tâm để rời xa bố mẹ không, trong lòng tôi toát ra suy nghĩ đó, nhưng tôi nghĩ, nếu phải thật sự làm, tôi vẫn không thể nào ích kỉ như vậy được.

Bố mẹ chỉ có mình đứa con gái là tôi, tuổi tác đang lớn dần...

Chỉ cần nghĩ đến chuyện đó, tôi có cảm giác thống khổ như rơi vào vực sâu vạn trượng.

Có Sanh, tôi thật hạnh phúc, nhưng hiện tại bí mật này bị bố mẹ biết được, nếu không thể khiến bố mẹ hiểu, hạnh phúc của tôi không bao giờ có

thể ổn thỏa an tâm như lúc trước, tôi rất rõ chuyện này.

Trải qua những chuyện vừa qua, tôi đột nhiên có cảm giác không dám nghĩ đến ngày mai.

Quyển nhật ký màu xanh nhạt lặng yên không một tiếng động trượt xuống từ tay Diệp Tòng Y, cô nhẹ nhàng ngã vào sofa, Diệp Tòng Y xuất thần nhìn tay mình, khó hiểu ấy vậy mà nó lại vô lực như thế.

Đây là trang cuối cùng, đến chỗ này, một dấu chấm tròn ngay ngắn xuất hiện trên quyển nhật ký.

Diệp Tòng Y rũ đôi lông mày dài, vẻ mặt tiêu tụy dị thường, ngày cả đôi môi hồng phấn mọng nước mê người, giờ phút này cũng mất đi huyết sắc, cô ngồi ở đó, không nói một lời, vẫn không nhúc nhích, giống như trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, biến thành một pho trầm tư hoặc bức tượng ngẩn người.

Khi đang xem nhật ký, cô cũng không có biểu hiện gì đặc biệt kích động trừ lần té xỉu đó, nhưng Hà Na biết cô luôn tự mình kiềm chế đủ loại cảm xúc trong lòng, đây chính là yên tĩnh trước bão táp.

Nàng nhìn cô, ánh mắt vô cùng lo lắng, há miệng thở dốc, muốn nói gì đó, nhưng một hồi lâu mới miễn cưỡng mỉm cười nặn ra một câu: “Xem xong rồi?”

Diệp Tòng Y vẫn không hề động, qua một lát mới chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt sưng đỏ nhìn thẳng nàng: “Quyển nhật ký này, em lấy từ chỗ ai? Từ chỗ Hàn Sanh? Sao cậu ấy lại đưa em?”

Thanh âm cô rất nhẹ, rất thông thả, lại ẩn chứa dè nén.

Hai tay Hà Na, mất tự nhiên nắm lại, do dự một lúc lâu mới ngập ngừng nói: “Không... Không phải, em... Lấy ở chỗ Duyệt Nhan.”

- - -

Chương 64: Tớ Không Dám Nhìn Đến

Bầu trời xa xăm u ám âm trầm, bên ngoài từ lâu cơn mưa nhỏ đã bắt đầu tí tách rơi, tiếng mưa gió lất nhắt lất phất truyền vào phòng khách, lại càng làm nổi lên cái im lặng trong căn phòng.

Hai hàng nước mắt trong suốt từ khóe mắt Diệp Tòng Y chậm rãi chảy xuống, không một tiếng động nhỏ vào cái gối ôm màu nâu, Hà Na nhìn cô, thần sắc rõ ràng trở nên kinh hoàng, nàng ngồi thẳng người dậy, tay phải theo bản năng đưa lên không trung như tìm cái gì đó, muốn vì Trịnh Duyệt Nhan nói một chút, nhưng chung quy lại thấy không thể giải thích, nhẹ nhàng cúi thấp đầu xuống.

- Như vậy, Duyệt Nhan đã sớm biết quan hệ... Của chị và Hàn Sanh trước kia phải không? – Ánh mắt Diệp Tòng Y dờ dẩn nhìn phía trước, hai gò má tái nhợt run rẩy, trong đầu hiện ra khuôn mặt kiều diễm của Trịnh Duyệt Nhan.

Hà Na tuy rằng nghĩ quan hệ giữa cô và Trịnh Duyệt Nhan không thể vẫn hồi được nữa, nhưng lại càng không muốn tiếp tục lừa cô, vì thế im lặng không lên tiếng, chỉ đưa tay qua, an ủi khoát lên mu bàn tay của Diệp Tòng Y.

- Bịp bợm, đều là bịp bợm... Thì ra đây mới chính là những gì tôi trải qua... Thì ra là thế... – Diệp Tòng Y thì thào nói xong, đột nhiên bỏ tay nàng ra, đứng dậy, hai mắt cô đỏ hồng, cảm xúc đọng lại trong nháy mắt bạo phát: “Bịp bợm, tất cả những người bên cạnh tôi đều là bịp bợm!”

Mái tóc dài của cô hỗn độn, nước mắt ngang dọc trên khuôn mặt, bên môi lại mang theo nụ cười như kẻ thần kinh, thân thể vì suy yếu mà đứng cũng không vững, có chút nghiêng ngả: “Mắc cười thật! Tôi bị bố mẹ ruột lừa gạt nhiều năm như vậy, bọn họ lừa gạt tôi, để tôi kết hôn với một tên bịp bợm, ngủ chung chăn chung gối nhiều năm như vậy, ha ha, tôi thậm chí còn sinh cho hắn một đứa con gái, mà biểu muội của tôi cũng lừa gạt tôi, muốn cướp đi người tôi yêu. Hà Na, đây là chuyện không thể tin được, em tưởng tưởng ra chuyện thế này lại xảy ra với chị sao? Em tin chuyện vô sỉ, bi thảm như vậy sẽ xảy ra với chị sao? Trời ạ! Tôi làm cái gì sai? Tôi rất cuộc làm cái gì sai? Tại sao bọn họ lại đối với tôi như vậy?!”

Nói xong câu cuối cùng, cô biến thành một kẻ tâm thần gằm rú, hai tay ôm lấy đầu, mi tâm gắt gao nhú lại, giống như trong đầu đau đớn không chịu đựng nổi, lòng Hà Na cũng trở nên đau đớn, vội vàng xông lên đỡ cô: “Tòng Y, chị bình tĩnh một chút.”

Diệp Tòng Y từng bước lui về phía sau, khuôn mặt trắng bệch hiện ra nụ cười: “Bình tĩnh một chút? Chị làm sao có thể bình tĩnh? Hà Na, trừ phi em nói cho chị biết, tất cả những thứ này không phải là sự thật, chỉ là ác mộng thôi! Hà Na, nếu không em cũng lừa gạt chị như vậy đi, dù sao cuộc đời chị cũng chỉ toàn lừa gạt.”

Hà Na nhìn không được chảy nước mắt, ôm lấy cô khóc nói: “Tòng Y, chị đừng như vậy, chị khổ sở, không thể chấp nhận, vậy thì hãy thoải mái khóc hết ra, thoải mái xả hết đi, đừng nói như vậy, dù xảy ra chuyện gì, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.”

- Khổ sở? Chị làm gì có, hai chữ khổ sở không thể diễn tả được một phần vạn, một phần trăm vạn tâm tình của chị, cuộc sống đó, không có cách nào để tiếp tục.

Diệp Tòng Y thì thảo xong, dùng toàn bộ khí lực giãy ra khỏi người Hà Na, chân lão đảo vào cái, sau đó “rầm” một tiếng ngã xuống bàn trà, ly ly

cốc cốc trên bàn trà bị lia qua, chia năm xẻ bảy, phát ra liên tục tiếng vang lạnh lạnh. Hà Na kinh hãi, lập tức kéo cô, Diệp Tòng Y thở hổn hển mấy hơi, nhìn xuống đau đớn trên người, chậm rãi từ bàn trà trượt xuống, rồi nằm trên mặt đất.

- Tòng Y, chị không sao chứ? Có va chạm không? – Mắt Hà Na chứa nước mắt, nửa quỳ bên người cô, cẩn thận xem thân thể cô.

Thần sắc Diệp Tòng Y mệt mỏi tuyệt vọng, hơi lắc lắc đầu, nước mắt lại cuồn cuộn không dứt từ hốc mắt chảy ra, thanh âm hữu khí vô lực: “Hà Na, chị hận bọn họ...”

- Tòng Y... – Hà Na nhớ đến những năm cô bị những người thân thiết nhất lừa gạt, trong lòng vô cùng phẫn nộ, lúc này nhìn bộ dáng đáng thương của Diệp Tòng Y, càng cảm thấy đau lòng.

- Hà Na, chị hết rồi. – Diệp Tòng Y chậm rãi dựa vào lòng nàng, giọng điệu thê lương bất lực không nói nên lời: “Cái gì cũng hết rồi...”

- Tòng Y, đừng nói ngốc. – Hà Na ghen ngào, thay cô lau nước mắt trên mặt: “Không có chuyện gì không vượt qua được, cuộc đời của chị có thể bắt đầu lần nữa.”

- Không, cuộc đời của chị hết rồi, cuộc sống của chị hết rồi. Tất cả những gì hiện tại chị có, từ nay về sau chị không muốn liếc nhìn dù chỉ một cái. Chỉ cần nghĩ đến những năm tháng này, chị có cảm giác sống không bằng chết, tại sao lúc trước khi chị mất trí nhớ, không chết luôn đi? Như vậy... Tốt biết bao... Như vậy, vốn không có chuyện ngày hôm nay, sẽ không có cảm giác khổ sở còn hơn so với chết.

Hà Na bị lời nói của cô dọa sợ, môi trở nên run rẩy: “Tòng Y, chị trăm ngàn lần đừng nghĩ như vậy, đúng rồi, chị nghĩ đến Tuyết nhi đi, ít nhất còn có Tuyết nhi, chị nghĩ đến em nữa, Tòng Y, chị đừng làm em sợ, trăm ngàn lần đừng có cái suy nghĩ ngốc nghếch đó trong đầu!”

Tuyệt nhi? Diệp Tòng Y lúc này mới nhớ đến con gái, khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn xinh đẹp hiện ra ngay trước mặt, dù thế nào, con gái vẫn vô tội, mấy năm qua, cô bé vẫn là trụ cột tinh thần của cô, là người cô dùng cả trái tim để yêu thương. Nhưng mà, bây giờ nghĩ đến con bé, không tránh khỏi nghĩ đến Tào Vân Tuấn, giờ phút này, cô cảm hận, thống hận người kia như vậy, mà nghĩ đến Tào Vân Tuấn, cô lại càng nhớ đến Trần Hàn Sanh, Tào Vân Tuấn làm cho cô ghê tởm, Trần Hàn Sanh lại làm cho cô thương tâm thấu xương.

- Hà Na, chị yêu Hàn Sanh.

Hà Na đưa tay lau nước mắt: “Ừ, em biết.”

- Tuy rằng không biết vì sao vừa nhìn thấy người kia lại thấy quen thuộc, thân thiết như vậy, tuy rằng không biết vì sao lại dễ dàng bị cậu ấy hấp dẫn, tuy rằng không rõ vì sao cảm giác lại mãnh liệt như vậy, tuy rằng chẳng biết vì sao, chỉ là yêu. – Diệp Tòng Y nhớ đến đủ loại hình ảnh khi ở cùng Trần Hàn Sanh, đau đớn đến mức hô hấp cũng trở nên khó khăn, tốc độ nói thông thả dị thường: “Xem nhật ký, chị biết tại sao chị lại như vậy, chị biết, chị mất đi điều gì quan trọng nhất cuộc đời này, chị mất đi cậu ấy.”

- Bọn họ hủy đi cuộc đời của chị, cuộc sống của chị, hủy đi tình yêu của chị... Chị hận bọn họ, hận thế giới này... – Diệp Tòng Y chậm rãi nhắm mắt lại, sâu thẳm nói: “Bọn họ... Muốn mạng sống của chị...”

Màn đêm lại lần nữa buông xuống thành phố, ngoài cửa sổ có nhiều ngôi sao li ti, nơi nơi ngọn đèn óng ánh. Trong nhà bếp, không biết khi nào mùi hương đã bay bốn phía.

Hà Na tắt bếp, đem nồi tử sa để qua một bên, mở nắp nồi ra, một hương vị nồng đậm nóng hổi xông vào mũi, nàng vội vàng dùng chén thử một chút, dùng sức thổi thổi, nếm một nếm, canh gà vô cùng ngon, trên mặt lộ ra thần sắc vừa lòng, cầm một cái chén lấy thêm nửa chén.

* Tử Sa: Một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà.

Diệp Tòng Y đã hoàn toàn bị chân tướng trong quyển nhật ký đả kích, lại một lần nữa ngất đi, Hà Na cũng không biết bản thân làm thế nào đem cô trở về giường trong phòng ngủ, cũng không biết mình trông non cô khóc bao lâu, lúc ấy nàng bất lực muốn gọi người đến giúp đỡ, nhưng nhìn danh bạ trong di động, lại không có một người thích hợp để gọi, không thể gọi Tiểu Phương, vì Diệp Tòng Y có dặn dò qua, tạm thời không cho hẳn biết chuyện này, không thể gọi cha mẹ Diệp Tòng Y, Tào Vân Tuấn, thậm chí cả vợ chồng Trịnh Thái và Trịnh Duyệt Nhan, gọi những người này thì gọi 120 còn tốt hơn, nhưng hiển nhiên không nghiêm trọng đến mức gọi 120.

* 120: Cứu thương.

Nhưng khiến nàng vui mừng là, buổi tối Diệp Tòng Y rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, mà càng làm cho nàng vui mừng là cô nói với nàng cả người vô lực, muốn ăn cái gì đó, về chuyện ấy, nàng đã sớm nghĩ tới, tủ lạnh trong nhà có sẵn nguyên liệu nấu ăn phong phú, khi cô đang mê man, nàng làm cho cô đầy một nồi canh gà.

Hà Na vừa cẩn thận bưng canh, vừa đẩy cửa phòng ngủ ra, giương mắt nhìn lên, khuôn mặt tươi cười chưa hoàn toàn nở hết, liền động lại ở khoe môi.

Trên giường trống trơn, làm sao còn bóng dáng Diệp Tòng Y?

Cả thành phố được bao phủ trong màn mưa nhỏ, mặt đất ướt sũng, phản xạ đủ màu cầu vồng ngũ sắc.

Trầm Hàn Sanh ra khỏi trạm xe điện ngầm, mở dù, đi vào trong mưa bụi, tiếng chuông di động trong túi lại lần nữa rung lên, một tay nàng lấy ra, đặt bên tai, khẽ cười nói: “Em cần thời gian chuẩn thật.”

- Được nhiên rồi. Chị phải cẩn thận, đừng cho là em đi công tác không quản được chị, tất cả bảng giờ giấc của chị đều ở trong lòng em, dù cho vừa rồi chị ở trạm xe gặp tình nhân cũ, hàn huyên một chút em cũng đều biết. –
Trịnh Duyệt Nhan đặc ý nói đùa.

- Vậy bây giờ chứng minh tôi trong sạch rồi.

- Ừ, chị ngoan.

- Được rồi, cũng hơi trễ rồi, ngày mai em còn phải đi thị sát công xưởng với cha, ngủ sớm đi.

- Không, em muốn nói chuyện với chị.

- Tôi sắp về nhà rồi, để tắm rửa xong, lên giường rồi gọi lại cho em nhé?

Trịnh Duyệt Nhan cười như chuông: “Nói chút gì dễ nghe đi, em cúp điện thoại liền.”

- Nhan Nhan, tôi rất nhớ em.

- Chỉ như vậy?

Trầm Hàn Sanh bất đắc dĩ cười cười: “Em nhớ về sớm một chút, muốn mỗi ngày đều có em bên cạnh.”

- Được rồi, buông tha chị. – Thanh âm Trịnh Duyệt Nhan đột nhiên trở nên vô cùng mềm mại: “Hàn Sanh, em cũng rất nhớ chị.”

- Hai ngày nữa có thể gặp rồi.

- Ừ, chị cúp điện thoại đi, nghỉ ngơi sớm một chút, không cần lại gọi đến nữa.

- Ừ, được, ngủ ngon.

Treo điện thoại, đã đi đến dưới lầu, Trầm Hàn Sanh vừa tiến vào cửa lớn, đóng dù lại.

Ra khỏi cửa thang máy, Trầm Hàn Sanh không khỏi đầu óc choáng váng.

Cảnh tượng trước mắt là gì đây!

Một cô gái cả người ướt đầm, dựa vào cửa phòng nhà nàng, mái tóc đen dài dán trên mặt, bàn tay cô hình như đang cầm cái gì đó, vẫn đặt trong áo khoát, tay kia ôm chặt cánh tay, hình như không thắng được cái lạnh, cả người co rúm lại run rẩy, cô nghe được âm thanh, chậm rãi ngẩng đầu lên, Trầm Hàn Sanh nhìn không được sợ hãi kêu lên: “Tòng Y, đúng là cậu! Cậu... Cậu làm sao vậy?”

Nàng không thể tin được nhìn cô, cô thoát nhìn suy yếu như vậy, ánh mắt cô... Bị thương sợ hãi như vậy, quả thật giống như chú nai nhỏ, cầu xin vị thợ săn đang quyết định sống chết của mình, khuôn mặt xinh đẹp mịn màng của cô giờ phút này tái nhợt như bệnh nhân.

Trái tim Trầm Hàn Sanh như bị cắt một dao, nháy mắt trở nên đau đớn, oán hận, tránh né, không gặp gỡ gì đó tất cả đều bị vứt lên chín tầng mây, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, Tòng Y xảy ra chuyện gì? Nàng không kịp hỏi nhiều, môi bất giác mím thành một đường, bằng tốc độ nhanh nhất mở cửa phòng, kéo cô vào nhà.

Cửa “rầm” một cái đóng lại, Trầm Hàn Sanh buông đồ đạc xuống, vội vàng trở về phòng ngủ của mình, lại rất nhanh đi ra, đưa cho cô một bộ quần áo sạch sẽ: “Cậu đi tắm rửa một cái trước đã.”

Diệp Tòng Y vẫn đứng đó, không nhúc nhích, ánh mắt gắt gao nhìn chậu hoa hồng tươi đẹp ướt át màu đỏ trên bàn trà, đó là hoa Trịnh Duyệt Nhan thích nhất, ở phòng khách trong biệt thự nhà Trịnh Thái cũng có một chậu như vậy, quả thật giống nhau như đúc.

Không biết do phần nộ nhiều hơn, hay thương tâm nhiều hơn, tóm lại màu đỏ rực lửa của đoá hồng kia kích thích cô, cánh tay giống như mềm nhũn ra, thứ trong tay “cộp” một cái rơi xuống dưới.

Ánh mắt Trầm Hàn Sanh vô thức nhìn xuống sàn gỗ nơi phát ra tiếng vang, khi nàng thấy rõ, ngay lập tức nàng như gặp phải ma, sắc mặt đại biến, giống như cùng Diệp Tòng Y ngồi xổm xuống, đồng thời vươn tay chạm vào quyển nhật ký màu xanh bên cạnh, khi ngẩng đầu lên, phút chốc bốn mắt nhìn nhau, thân người, động tác của họ đều dừng lại ở đó.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh, ngay cả tiếng cây kim rơi xuống cũng nghe rõ.

Thật lâu sau, Diệp Tòng Y cắn cắn môi, khẽ nói: “Thứ này, luôn ở chỗ của cậu, phải không?”

Cậu ấy đã biết? Cậu ấy đã biết tất cả? Cậu ấy làm sao lấy được nó? Tâm tình Trầm Hàn Sanh cực phức tạp, rối loạn, nàng mở to hai mắt, giương môi, thoát ra âm lí nhí, qua hồi lâu, mới hạ mí mắt, gian nan trả lời: “Đúng vậy.”

- Vậy à? Vậy tại sao tớ lại lấy được nó? – Hai mắt Diệp Tòng Y đắm lệ mơ hồ, không chớp mắt nhìn cô, thanh âm hơi hơi trở nên nghẹn ngào: “Chẳng lẽ, cậu không muốn giữ gìn nó? Nó đối với cậu, đã không hề quan trọng nữa sao?”

- Tớ không biết nó bị cầm đi.

Trầm Hàn Sanh đối với việc này, nhất thời tìm không ra lý do, theo bản năng nhìn cửa thư phòng của mình, chẳng lẽ Tòng Y lấy đi? Không, hẳn là không phải vậy, thế là Duyệt Nhan sao? Em ấy có khả năng lấy nhất, nhưng mà... Nếu em ấy lấy, sao lại giao cho Tòng Y? Đương nhiên đó chỉ là điều thứ yếu, vấn đề là, chuyện nàng lo lắng nhất rốt cuộc cũng đã xảy ra, hơn nữa, lại xảy ra không hề dấu hiệu biết trước.

Diệp Tòng Y lúc này, cực nhẹ cực nhẹ lặp lại lời nàng: “À, cậu không biết?”

Trầm Hàn Sanh sửng sốt đột nhiên bị giọng điệu của cô chọc giận, lớn tiếng nói: “Đúng vậy! Tôi không biết!”

Chương 65: Trong Lời Hứa Không Nhắc Đến Đứa Bé

" Tớ không dám nhìn đến.

Một câu đơn giản biết bao, nhưng lại bao hàm bao nhiêu chua xót vô vọng? Đúng vậy, trên lưng đeo ký ức của mình đã đủ thống khổ, còn phải đeo của hai người, nỗi thống khổ vô hình lại tăng lên gấp bội.

Diệp Tòng Y nhìn nàng, nước mắt kinh ngạc chảy xuống, Trầm Hàn Sanh nhắm mắt lại, cố gắng khắc chế cảm xúc kích động trong nội tâm, chậm rãi quay đầu, bốn mắt hai người lại đối nhau, tương đối khá lâu, đều rơi lệ không nói gì.

Tuổi thanh xuân trong ký ức của Trầm Hàn Sanh lướt qua hiện lên trong đầu, một cổ bi ai khắc cốt, như nước thấm vào khăn tay, dần dần lan tràn đến từng nơi trong tâm linh, lan tràn đến mỗi góc phòng, bao phủ toàn bộ thế giới.

Thời gian ở đây lạnh lẽo nén giữa bầu không khí, chảy xuôi không tiếng động.

Một chuỗi tiếng chuông di động dồn dập vang lên, âm thanh sắc bén trong căn phòng đang yên lặng trở nên có vẻ đặc biệt chói tai. Trầm Hàn Sanh giật mình, thân thể lại không chút nhúc nhích, lúc này nàng thật sự không có tâm tình tiếp nhận điện thoại, Diệp Tòng Y lại như nghĩ đến điều gì, hàm răng tuyết trắng khẽ cắn môi dưới.

Tiếng chuông kia vẫn không thuận theo mà vang lên không buông tha, Trầm Hàn Sanh dần mất đi kiên nhẫn, nhin không được lấy di động ra nhìn,

cái tên hiện lên trên màn hình khiến nàng thay đổi chủ ý, nàng đưa tay lau nước mắt trên mặt, rồi cuộc cũng nhấn xuống nút trả lời: “A lô?”

-...

Không biết đối phương nói gì đó, Trầm Hàn Sanh liếc mắt nhìn Diệp Tông Y một cái, tận lực làm cho giọng điệu của mình có vẻ bình tĩnh tự nhiên: “Đúng vậy, cậu ấy đang ở chỗ tôi.”

Không biết bên kia là vì nghe ra thanh âm dị thường của nàng hay là đã có được câu trả lời mong muốn, đáp lại một câu, ngoài dự liệu của người kia mà nhanh chóng cúp điện thoại. Biểu tình Trầm Hàn Sanh có chút ngơ ngác, đưa di động thả lại chỗ cũ, nghi hoặc nói với Diệp Tông Y: “Là Hà Na, em ấy... Hỏi cậu có phải đang ở chỗ tớ hay không.”

- Ủ. – Thần sắc Diệp Tông Y tựa hồ được thả lỏng.

Trầm Hàn Sanh đánh giá cô một chút, nhấp mí mắt, khẽ nói: “Cậu nên đi tắm nước ấm đi, thế này sẽ dễ bị cảm, hơn nữa... Hơn nữa sắc mặt cậu trông không tốt.”

Hai mắt nhắm lại của Diệp Tông Y dừng trên người nàng, cũng không nói gì, mới từ miệng nhẹ nhàng phun ra một câu: “Tớ hận cậu.”

Trầm Hàn Sanh há miệng thở dốc, còn chưa nói được gì, Diệp Tông Y khóc, tăng thêm giọng điệu: “Hàn Sanh, tớ hận cậu!”

- Tại sao không nói cho tớ biết sự thật? Tại sao muốn nhìn bọn họ gạt tớ? – Diệp Tông Y ngồi ngã xuống mặt sàn lạnh như băng, khóc rống lên, thanh âm tràn ngập đau đớn nói không nên lời: “Hàn Sanh, vì sao cậu lại đối xử với tớ như vậy?”

Nhìn bộ dạng đau lòng chết đi sống lại của cô, ngực Trầm Hàn Sanh đau nhức không ngừng: “Tớ...” Nàng khó khăn hô hấp một hơi, ngồi xuống

cùng cô, cánh tay muốn đỡ cô, nhưng lại cứng đờ giữa không trung, sau đó buông xuống.

- Tòng Y... – Thanh âm của nàng nghẹn ngào: “Thực xin lỗi, tớ muốn nói cho cậu biết, hơn ai hết càng muốn nói cho cậu biết chân tướng, nhưng sau đó... Tớ lại không biết mình có nên làm vậy hay không, mọi chuyện đều vượt ngoài tưởng tượng của tớ...” Môi nàng nhẹ nhàng run run, mất khí lực rất lớn mới có thể khiến mình nói tiếp được: “Ngày đó, ngày đó cũng giống như mọi khi, cậu đi công ty làm, tớ đi kiêm chức, sau đó... Cậu không trở lại, nhưng trong gian phòng nhỏ của chúng ta, đồ đạc của cậu vẫn còn, từng chỗ đều còn hơi thở của cậu. Tớ kiên nhẫn ngồi trong gian phòng nhỏ đợi cậu, tớ tin cậu sẽ trở về, một ngày, hai ngày, ba ngày... Mãi cho đến khi tớ không còn cách nào an ủi chính mình, mãi đến khi tớ ý thức được chuyện gì xảy ra...”

- Tớ vẫn không thể tin được cậu rời đi, tớ không tiếp nhận được sự thật này, lúc ấy tớ quả thật điên rồi, tớ liều mạng đi tìm cậu, đến công ty, đến trường học, đi thành phố L, đi tất cả những nơi cậu có thể đến, tớ liều mạng đi hỏi thăm, đến nhà cậu, đến nhà thân thích, nhà bạn bè, nhà tất cả bạn bè cậu biết, sau khi bị mẹ cậu nhục mạ và uy hiếp, tớ chỉ có thể lén lút làm việc này. Đó là gian đoạn bi thảm đen tối nhất cuộc đời tớ, đến nay tớ vẫn không dám nhớ lại đoạn thời gian đó, tớ tiêu hết tiền tiết kiệm của mình, đi khắp thế gian tìm cậu, tớ dừng lại không được, biến mình thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, ngay cả bản thân cũng không nhận ra mình. – Nói tới đây, nàng buồn bã cười: “Cậu biết không, trong loại gia đình như bọn tớ, SV giống tớ, điều đó đại diện cho cái gì, đại diện cho việc cả nhà đã có một lối thoát, nhưng lúc ấy, cậu lại biến mất bên cạnh tớ, không có tin tức gì, làm tớ uế oải, suy sụp, tuyệt vọng, trừ tìm cậu, tớ không có một ý tưởng gì khác, ngay cả ý chí chiến đấu cũng không có, từ lúc đến trường, tớ chịu được mọi ánh mắt lạnh lùng khinh thị, tớ chịu được bần cùng cơ hàn, chìm vào cố gắng, chìm vào phấn đấu, chìm vào đấu tranh, đột nhiên tất cả chúng trở nên không có ý nghĩa gì cả, tớ cảm thấy cả thế giới

đều sụp đổ, tương lai của tớ hoàn toàn bị hủy. Tớ chỉ liều mình đi tìm cậu, cho dù không có khả năng, cũng muốn dùng sinh mệnh này để tìm cậu, nếu không... Nếu không bởi vì chị hai tớ, nếu không đau lòng áy náy cho những năm tháng chị ấy vì tớ mà trả giá, tớ thật sự không có cách nào tỉnh lại được, không có cách nào vực dậy được, không có cách nào tiếp tục đi học lại.”

- Hàn Sanh... – Diệp Tòng Y nghe được đã sớm đau đớn khó chịu, khóc không thành tiếng.

Ánh mắt Trầm Hàn Sanh đại ra, biểu tình cứng ngắc: “Khi ở Bắc Kinh học nghiên cứu sinh, tớ cũng không buông tha việc tìm cậu, vẫn không bỏ cuộc, nhưng cũng không thu được kết quả gì, mãi cho đến... Mãi cho đến sau khi tớ làm việc ở Bắc Kinh, ngẫu nhiên có một cơ hội, tớ tìm hiểu được tin tức của cậu, tớ biết cậu mất trí nhớ, biết cậu ở thành phố này, tớ biết cậu từng nằm viện ở Thánh Hòa...” Ánh mắt nàng lơ đãng xẹt qua thứ lấp lánh trên ngón áp út tay trái của Diệp Tòng Y, khóe miệng giật giật: “Tớ còn biết, cậu kết hôn.”

Diệp Tòng Y lúc này mới ý thức được, trên tay mình còn một chiếc nhẫn kết hôn, mà sau đả kích lớn mấy ngày qua, cô tự nhiên lại quên mất thứ này đại biểu cho bi thảm và khuất nhục của cô. Ánh mắt Trầm Hàn Sanh như chiếc bàn ủi, đốt cháy tim cô, cô vừa ân hận lại vừa đau đớn, giống như phát cú gở cái nhẫn ra, “đình” một tiếng ném vào thùng rác.

Trầm Hàn Sanh có chút ngạc nhiên: “Cậu...”

- Cậu cảm thấy đáng tiếc à? – Khóe miệng Diệp Tòng Y hơi động, trong đôi mắt cô lại tràn đầy tia thống khổ.

Trầm Hàn Sanh thở thật dài một hơi, một lần nữa chìm vào ký ức: “Chuyện cậu mất trí nhớ, với tớ mà nói là đả kích trầm trọng, tin cậu kết hôn, đả kích đầu óc tớ choáng váng, khiến tớ không dám tin. Nhiều năm

qua truy tìm như vậy, rốt cuộc cũng có kết quả, cũng làm tớ mừng như điên. – Nói tới đây, thanh âm của nàng trở nên trầm thấp lạnh lẽo kỳ lạ: “Lúc đó tớ liền quyết định đến thành phố chỗ cậu ở để tìm cậu, vì thế, chập tối hôm đó, tớ gặp được cậu, cậu và Tào Vân Tuấn siêu thị cách từ nhà cậu không xa đi ra. Một tay hắt cầm đồ đạc, một tay ôm cậu, mà cậu, trong tay ôm một đứa bé, hắt nói gì đó với cậu, sau đó cậu cười ngọt ngào, nhìn có vẻ như hạnh phúc như vậy, khoảnh khắc đó, cõi lòng tớ tan nát.”

Những giọt nước mắt khác của Diệp Tòng Y lại tiến ra mãnh liệt, môi cô giật giật, giống như muốn giải thích gì đó, nhưng đến bên miệng lại nuốt xuống, ánh mắt Trầm Hàn Sanh nhìn cô, nghĩ nghĩ, vẫn quyết định nên nói mọi thứ đơn giản hơn một chút, vì thế nhẹ giọng nói: “Sau đó, tớ lại tạo vài lần chạm mặt, cậu nhìn thấy tớ, hoàn toàn không nhận ra tớ, rồi sau đó... Tớ nhờ giáo sư giúp đỡ, giới thiệu tớ vào Thánh Hòa.”

Trầm Hàn Sanh nhớ lại những gì trải qua, giống như trải qua mọi chuyện một lần nữa, cả người đều có vẻ mệt mỏi không chịu được

Diệp Tòng Y nhẹ giọng nức nở, chữ ‘hận’ rốt cuộc cũng không nói nên lời, qua một hồi lâu, mới thì thào nói: “Tớ xem qua nhật ký, chúng ta có từng nói giỡn, nếu ngày nào đó tớ mất trí nhớ, cậu phải giúp tớ đem trí nhớ trở về, phải lại làm cho tớ lại yêu cậu, Hàn Sanh, đây là cậu hứa với tớ, nhưng cậu không làm được, cậu không làm được!”

- Đúng vậy, tớ từng hứa. – Trầm Hàn Sanh nhìn cô một lúc lâu, nước mắt bỗng nhiên chảy ròng ròng: “Nhưng Tòng Y, tớ cũng không có bản lĩnh làm cho cậu yêu tớ lần thứ hai, mà lời hứa của chúng ta, cũng không có nói đến đứa bé, cậu biết không? Có đứa bé, không còn giống nữa, cái gì cũng không giống nữa.”

Kim đồng hồ đã chỉ hướng hai giờ sáng.

Cho dù đã tắm rửa một cái, thay một thân quần áo sạch sẽ, lại bị Trầm Hàn Sanh bắt uống một chén canh nóng, Diệp Tòng Y vẫn cảm thấy rét lạnh quanh người, Trầm Hàn Sanh thấy cô buông chén muống, hai tay chà sát mặt, đứng dậy khỏi sô pha, chỉ chỉ phòng mình: “Tòng Y, đã khuya, đi ngủ đi.”

Ánh mắt Diệp Tòng Y sừng đỏ không chịu được, khẽ nói: “Tớ ngủ nơi này là được rồi.”

Trầm Hàn Sanh hơi hơi cau mày, đột nhiên hiểu được cô suy nghĩ gì, trở vào phòng ngủ, cầm một cái gối đầu, và một cái chăn mỏng lại đây, nàng bày xếp gối đầu xong, sau đó nhanh chóng nói: “Cậu ngủ sớm một chút, ngủ ngon.”

Diệp Tòng Y ngóng nhìn bóng dáng của nàng, trong lòng đau nhức không chịu nổi, bỗng nhẹ giọng gọi một tiếng: “Hàn Sanh.”

Cơ thể Trầm Hàn Sanh vì tiếng gọi của cô mà cứng lên một chút, sau đó quay đầu. Diệp Tòng Y nhin xuống nước mắt, hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi nói: “Cậu cho rằng, tớ khi đó không yêu cậu, thật không?”

Trầm Hàn Sanh nhếch môi, một lời cũng không phát ra.

Trên gương mặt tái nhợt của Diệp Tòng Y hiện lên nụ cười chua xót, thanh âm run run nói: “Tớ đây, khi đó như vậy với cậu, cậu cho là cái gì? Tớ chủ động gọi điện thoại cho cậu, tìm mọi cơ đi gặp cậu, tớ thân thiết với cậu, thậm chí tớ ở trong xe... Với cậu như vậy, cậu cho là cái gì? Có phải là cậu cho rằng tớ có thể tùy tiện với cậu như vậy, chẳng lẽ tớ ở trong lòng cậu lại ti tiện như vậy?”

- Tớ đương nhiên không nghĩ cậu như vậy. Cậu đã nói, cậu thích tớ.

- Thích... – Diệp Tòng Y thì thào lặp lại một câu.

Trầm Hàn Sanh thấy chần trên người cô trượt xuống dưới, không tự kiềm hãm được đi tới, thay cô bao lấy thân người.

- Hàn Sanh, tớ không còn gì cả. – Diệp Tòng Y bỗng nhiên đưa tay ôm chặt nàng, nức nở nói: “Tớ không còn gì cả, tớ cũng đã mất đi cậu, phải không?”

- Tòng Y, tớ vẫn ở bên cạnh cậu. – Trầm Hàn Sanh nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, nhẹ nhàng an ủi: “Dù xảy ra chuyện làm cậu khó có thể chấp nhận đến cỡ nào, cuối cùng cũng sẽ qua đi.”

- Nhưng cậu đã không còn yêu tớ nữa, phải không?

Ngữ khí của cô lạnh lẽo tuyệt vọng, làm cho người ta nghe xong nhin không được sinh ra lòng trắc ẩn, yếu hầu Trầm Hàn Sanh giống như bị cái gì ngăn chặn, trong lòng có một cảm giác khó chịu nói không nên lời, thật lâu sau, nàng buông cô ra, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Tòng Y, đêm đã khuya, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Cuộc Đời Tở, Không Thể Chịu Nổi Lửa Gạt Nửa

Dày vò đến hừng đông, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, nhưng nằm trên giường, nhắm mắt lại, ý thức vẫn vô cùng tỉnh táo, cảm giác tỉnh táo này khiến Trầm Hàn Sanh cảm thấy bị hành hạ gấp bội lần, trong bóng đêm, nàng bỗng nhiên xoay người lại, nằm nghiêng, tay bỏ lên gối mình, nhìn một hồi lâu cánh cửa ngăn cách Diệp Tòng Y.

Tòng Y, Tòng Y... Trong lòng nàng thì thầm tên cô, chất lỏng ấm áp không tự chủ được mà từ hốc mắt tràn ra, theo khóe mắt chảy xuống gối đầu.

Thật lâu, thật lâu không gặp nhau, nghĩ rằng cứ như vậy đem tên cô chôn sâu vào đáy lòng, từ nay về sau sống bình thản, nàng không hề nghĩ đến, khi gặp lại sẽ là tình cảnh ngày hôm nay.

Chuyện nàng vô cùng lo lắng sợ hãi rốt cuộc cũng xảy ra, hơn nữa xảy ra nhanh như vậy, nhưng mà, ngoại trừ khóc, ngoại trừ trầm mặc, nàng chỉ có thể giống như một người bạn bè bình thường, nói với cô ‘cuối cùng cũng sẽ qua đi’ giống như chẳng liên quan đến mình, lời nói của mình không đến nơi đến chốn, mặc dù nàng biết chân tướng trong quyển nhật ký kia có bao nhiêu tàn khốc với Tòng Y, mặc dù biết cô đau đớn bao nhiêu, đau đớn đến hít thở không thông.

Dù chỉ cách nhau một căn phòng, nhưng lần đầu tiên trong đời nàng cảm nhận được xa tận chân trời gần ngay trước mắt, cảm giác xa cách này, còn xa mãnh liệt hơn khi nàng vừa đến thành phố này, lặng yên dõi theo cô, bởi vì lúc đó, nàng còn bảo bọc cô, bảo bọc lời hứa của hai người, nhưng bây giờ, bên người nàng đã có người khác.

Nàng bất lực như thế, ngay cả dũng khí tiến lên đưa tay ôm cô cũng không có, ngay cả dũng khí hỏi cô một câu cũng không có.

Trầm Hàn Sanh đem mặt vùi vào gối đầu, cắn răng, bắt đầu khóc không thành tiếng.

Phương đông dần dần sáng lên, ánh sáng mỏng manh xuyên vào cửa sổ.

Hai tay Trầm Hàn Sanh chà xát khuôn mặt chết lặng, lấy quần áo mặc vào, khi tay cầm đến nắm cửa, trong mắt nàng xuất hiện tia do dự, ngậy ra một hồi lâu, mới nhẹ nhàng mở cửa ra.

Ánh sáng trong phòng khách tối hơn, nhưng có thể nhìn thấy được bóng dáng nhu mì đang ngồi ôm gối trên sofa, ngơ ngác xuất thần nhìn phòng ngủ bên này.

Thì ra một đêm không ngủ, không chỉ có một người mà thôi, đúng vậy, làm sao có thể ngủ được? Trầm Hàn Sanh khép hờ đôi mắt lại, rồi nhanh chóng mở ra, sau đó giống như không có việc gì, đi qua, đưa tay mở đèn, toàn bộ phòng lập tức trở nên sáng rực.

Diệp Tòng Y bỗng cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói một câu: “Chào buổi sáng.”

- Thức dậy sớm vậy? – Chính Trầm Hàn Sanh còn cảm thấy thanh âm của mình thật giả tạo, nàng vừa xoay người về hướng toilet, vừa nói: “Đi rửa mặt đi, tớ lấy cho cậu bàn chải đánh răng và khăn mặt mới.”

Như là phải lẩn tránh cái gì đó, động tác của Trầm Hàn Sanh còn nhanh gấp đôi bình thường, Diệp Tòng Y vào toilet trước, nàng vào phòng bếp.

Khăn mặt và bàn chải đánh răng mới đã được đặt ở đó, nhưng Diệp Tòng Y xoay chuyển ánh mắt, bị thứ khác hấp dẫn lực chú ý.

Hai cái ly súc miệng hình phim hoạt hình, bên trong có để hai cái bàn chải một đỏ một xanh, hoàn toàn là kiểu dáng tình nhân.

Đúng vậy, nàng đã ở lại nơi này như ý nguyện, trong phòng mỗi nơi đều có dấu vết thuộc về nàng.

Diệp Tòng Y nhìn ly thủy tinh bình thường trong tay mình, trong đầu lại hiện lên nụ cười ngọt ngào vô hại của Trịnh Duyệt Nhan, cảm giác bị người khác lừa gạt, thực tế bị lừa gạt lại phủ lên đau đớn, không tự giác cắn chặt đôi môi trắng bệch.

Ánh nắng mặt trời dần dần phủ đầy phòng ăn, sắc trời sáng choang.

Hai trái trứng gà chiên vàng óng trên bàn, màu sắc vô cùng mê người, hơi nóng hừng hực trong ly sữa đậu nành bốc lên.

Giờ phút này, Trầm Hàn Sanh và Diệp Tòng Y mặt đối mặt, trên mặt đều khó nén được tiều tụy, mà ánh mắt sưng đỏ kia, lại không thể tránh né, rơi vào trong mắt đối phương.

Trong lòng hai người đều chứa đầy tâm sự, lại rất ăn ý, cúi đầu xuống, không có khẩu vị ăn bữa sáng.

Sau một lúc lâu, ánh mắt Trầm Hàn Sanh phức tạp nhìn Diệp Tòng Y: “Cậu... Hôm nay muốn đi đâu?”

Diệp Tòng Y ngẩn ra, nhanh chóng đưa mắt nhìn nàng một cái, bỗng dừng dùng thanh âm khẩn cấp khẽ nói: “Tớ... Có thể ở chỗ của cậu không?”

- Đương nhiên có thể. – Trầm Hàn Sanh chần chờ một chút, bưng ly sữa lên uống một hớp nhỏ, còn nói: “Tớ biết cậu... Tâm trạng không tốt, tớ... Có thể ở bên cạnh cậu.”

Diệp Tòng Y miễn cưỡng cười: “Không cần, tớ biết cậu phải trực ban, hơn nữa, cậu nghỉ cũng không tốt.”

- Không sao, tớ có thể nói chuyện với chủ nhiệm.

- Hàn Sanh, thật sự không cần.

Trầm Hàn Sanh còn muốn nói tiếp, Diệp Tòng Y lại nhìn nàng, nói tiếp: “Tớ muốn một mình yên tĩnh ở đây một chút. Cậu không cần quá mức lo lắng, tớ chờ cậu tan việc về.”

- Vậy được rồi, có chuyện gì cậu điện thoại cho tớ. – Trầm Hàn Sanh nghe cô nói như vậy, cũng không kiên trì nữa.

Ăn xong mọi thứ, Trầm Hàn Sanh liền đứng dậy chuẩn bị thu dọn chén đĩa, nhưng Diệp Tòng Y cũng đứng dậy, giành trước thu dọn bàn.

- Tòng Y, tớ làm được rồi, cậu đến phòng khách ngồi đi.

- Không, cậu cứ để tớ làm chút chuyện. – Diệp Tòng Y không để ý lời nói của nàng, lộn xộn rồi ren để ly thủy tinh trong tay vào trong mâm, Trầm Hàn Sanh đưa tay tiếp lấy, cô né tránh một chút, ngón tay Trầm Hàn Sanh chạm vào tay cô, cả người cô bỗng dưng run lên, ly sữa thẳng tắp rơi xuống, “xoảng” một tiếng trong trẻo, rớt tan nát trên mặt đất.

Sắc mặt Trầm Hàn Sanh thay đổi, vội vàng kéo cô qua một bên, sau đó cao thấp kiểm tra cô một chút, sốt ruột hỏi: “Tòng Y, cậu không sao chứ?”

- Không có việc gì, tớ không sao... – Diệp Tòng Y thì thào nói xong, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt thân thiết của nàng, nước mắt bỗng từ khóe mi tràn ra: “Hàn Sanh, thực xin lỗi.”

Trầm Hàn Sanh nhẹ nhàng thở ra, lắc đầu nói: “Một cái ly thôi mà, cậu không sao là tốt rồi.”

- Cậu trước kia... Chính là như vậy, cái gì cũng không để tớ làm.

Trầm Hàn Sanh sững sốt, đôi mắt sững đỏ của Diệp Tòng Y lại không hề chớp ngừng động nhìn nàng: “Cậu vẫn chiều chuộng tớ như vậy, chăm sóc tớ như vậy, tớ thấy trong nhật ký.”

Yết hầu Trầm Hàn Sanh phát đau: “Tòng Y...”

Diệp Tòng Y nhìn khuôn mặt thanh tú tinh tế trước mặt, bây giờ không muốn nhớ đến, nhưng lại không khống chế được mà nhớ đến, khuôn mặt xuất hiện vô số lần trong mơ, cảm thấy muốn làm ra vẻ một ngày một đêm yên ả, nhưng rốt cuộc cũng không ra vẻ nổi, tâm tình lại lần nữa lâm vào tan vỡ, cô liều lĩnh tiến lên, ôm chặt lấy Trầm Hàn Sanh, đem khuôn mặt chôn vào cổ Trầm Hàn Sanh, khóc rống nói: “Hàn Sanh, Hàn Sanh, tớ nên làm gì bây giờ? Sau này tớ nên làm gì bây giờ?!”

- Tại sao tớ không xem nhật ký sớm hơn?!

- Tại sao cậu không nói cho tớ biết chân tướng?!

- Tớ biết tớ không nên hận cậu, nhưng tớ không khống chế được muốn hận cậu! Tớ hận cậu, tớ hận bố mẹ tớ, tớ hận Tào Vân Tuấn, tớ hận Duyệt Nhan! Tất cả các người đều gạt tôi! Các người kết bè hủy hoại cuộc sống của tôi!

Cô gắt gao nắm chặt quần áo sau lưng Hàn Sanh, gần như gào khóc, khóc đến tê tâm liệt phế, khóc đến không hít nổi không khí, Trầm Hàn Sanh chỉ ôm lấy cô, cắn môi, không nói một lời.

- Tớ hận nhất là chính mình, thế nào tớ lại có thể quên người mình yêu nhất, tớ thế nào lại quên cậu, hức... Hàn Sanh... Tớ sao lại nhẫn tâm quên đi cậu?

Trầm Hàn Sanh bất giác siết chặt hai tay, nước mắt bỗng nhiên mãnh liệt tràn ra.

Rốt cuộc Diệp Tòng Y khóc cũng mệt mỏi, nói mệt mỏi, cô nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt nằm trên sofa, hai tay vô lực rũ xuống bên người.

Trầm Hàn Sanh lấy khăn mặt lau mặt cho cô, ngồi bên người cô, yên lặng trông nom cô, một bước cũng không muốn rời đi. Qua hồi lâu, lông mi thật dài của Diệp Tòng Y hơi hơi động, suy yếu nói: “Hàn Sanh, cậu đi làm đi.”

Vì vừa nãy mới khóc nước nở, nên giọng cô có chút khàn khàn, Trầm Hàn Sanh sực sùi, cố nén nước mắt, thấp giọng kiên định nói: “Tớ không đi.”

- Hàn Sanh, xin cậu.

- Tòng Y...

- Đi đi, cậu không giúp được tớ, tớ cần hiểu rõ mọi chuyện, tớ muốn một mình ngẫm lại rõ ràng. – Diệp Tòng Y chậm rãi mở to mắt: “Đi đi, tan việc về nhà lại ở cùng tớ.”

Trầm Hàn Sanh nhìn ánh mắt cầu xin của cô, rốt cuộc cũng chậm rãi đứng dậy: “Tớ... Sẽ sớm trở về một chút.”

- Ừ, tớ chờ cậu. – Diệp Tòng Y cố gắng di chuyển khóe miệng, cho nàng một nụ cười.

- Trong tủ lạnh có rất nhiều đồ ăn, buổi trưa cậu tự làm cái gì đó để ăn, hoặc là tớ gọi người đưa cơm đến cho cậu.

- Được.

Trầm Hàn Sanh trở lại phòng ngủ, đơn giản thu dọn một chút, cầm túi đi ra, nhìn Diệp Tòng Y một cái, xoay người hướng đến cửa phòng khách.

- Hàn Sanh...

Tiếng gọi mong manh của Diệp Tòng Y từ phía sau vang lên, Trầm Hàn Sanh lập tức quay đầu.

- Ngoài nhật ký, ở chỗ này... Còn thứ gì về tớ không? Về... Tớ trước kia, tớ muốn biết nhiều hơn nữa. – Trong ánh mắt Diệp Tòng Y tràn ngập khát vọng.

Trong mắt Trầm Hàn Sanh hiện lên một tia do dự, qua một chút, mới mất tự nhiên nói: “Không... Không còn nữa, chỉ có nhật ký.”

- Ừ, cậu đi đi.

- Ừ, tớ đi đây.

Trầm Hàn Sanh quay đầu lại nhìn cô một cái, thế rồi mới mở cửa đi ra ngoài.

Ngày hôm ấy, nàng quả thật miễn cưỡng nâng tinh thần lên đi làm, may mà chỉ nhận vài cái tiểu phẫu, tất cả đều thuận lợi. Còn chưa đến lúc tan tầm, Trầm Hàn Sanh rốt cuộc cũng không kiềm chế được, lấy lý do không khỏe, xin nghỉ với chủ nhiệm, sớm rời khỏi bệnh viện.

Vừa về đến nhà, mở cửa ra, thì thấy Diệp Tòng Y vẫn nằm trên sofa như buổi sáng, nàng yên tâm trở lại, lại nhin không được kinh ngạc hỏi: “Tòng Y, cậu vẫn nằm như vậy à? Có ăn cơm trưa không?”

Diệp Tòng Y không nói lời nào, thậm chí cũng chẳng ngước đầu lên nhìn nàng, Trầm Hàn Sanh có chút kinh ngạc, nhìn kỹ, trong tay cô hình

như đang cầm thứ gì đó, cô vừa đến gần nàng, vừa bỏ túi xuống: “Cậu đang xem gì vậy? Còn nghiêm túc như vậy?”

Lời vừa nói xong, nét mặt nàng không khỏi cứng đờ. Thứ Diệp Tòng Y cầm trong tay, là một xấp ảnh chụp, mà trên bàn trà, đang bày ra một tập ảnh, còn có một cái đồng hồ, một cái vòng bạc, một cái vòng thạch anh, vài cái móc điện thoại đáng yêu, còn có một chồng giấy nhỏ...

Trầm Hàn Sanh sau khi run rẩy một lúc lâu, mới có chút tự giễu nói: “Tại sao gần đây luôn có người không thích lịch sự hỏi qua tớ có đồng ý hay không đã lục lọi đồ của tớ, tớ đã không còn quyền riêng tư nữa à?”

Ánh mắt Diệp Tòng Y rời khỏi ảnh chụp trong tay, lảng lảng nhìn nàng chăm chú, giọng điệu lộ ra thất vọng đau lòng: “Hàn Sanh, cuộc đời tớ, không thể chịu nổi lừa gạt nữa.”

Trầm Hàn Sanh hạ lông mi, khẽ nói: “Thực xin lỗi.” Nàng đi đến hai bước, ngồi xuống bên người cô.

- Cậu chỉ có câu này nói với tớ thôi sao?

Trầm Hàn Sanh nuốt xuống một cái, ánh mắt đảo qua mọi thứ đặt trên bàn: “Tờ giấy cậu xem, là khi học Cao trung chúng ta trao đổi. Hai cái vòng kia, và cái đồng hồ, đều là quà sinh nhật cậu tặng tớ, móc di động là mấy cái cậu từng dùng qua...”

- Tại sao cậu không muốn lấy những thứ này ra cho tớ xem? – Diệp Tòng Y bỗng dưng đánh gãy lời nàng.

- Tớ... Tớ không muốn cậu tăng thêm đau đớn.

- Nên cậu có quyền làm cho tớ chật vật hơn? – Diệp Tòng Y cười cười, ngực bỗng nhiên vừa đau vừa chua xót: “Vẫn là... Cậu sợ tớ phá hủy hạnh phúc hiện tại của cậu?”

Trầm Hàn Sanh trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn cô, nước mắt Diệp Tông Y đảo quanh trong ánh mắt, liều mạng không cho nó chảy xuống, thanh âm cũng đã thay đổi: “Dù sao cậu và Duyệt Nhan bây giờ cũng tốt đẹp như vậy, phải không?”

Môi Trầm Hàn Sanh run run, lại tức giận nói không nên lời, sắc mặt nàng kích động, từ trắng chuyển sang hồng, từ hồng chuyển sang trắng, cuối cùng, rốt cuộc cũng khép môi lại.

Im lặng trong phòng, hai người giằng co không một tiếng động.

Diệp Tông Y không biết mình tại sao lại nói những lời như vậy, như giờ khắc này, cô rốt cuộc cũng không khắc chế được ghen tị trong lòng. Trước khi xem nhật ký, cô dùng đạo đức, dùng mọi thứ để cảnh cáo bản thân, trói chặt mình, thống khổ không dám theo đuổi thứ mình khát khao, sau khi xem nhật ký, cô đã biết, thứ mình khát khao, chính là thứ thuộc về mình, người mình yêu chính là người thuộc về mình, cô vốn có được tình yêu đẹp nhất thế gian này.

Những trói buộc vốn có cũng không còn là trói buộc nữa, lòng cô đã hoàn toàn thay đổi.

Bên trong tim cô, cô hi vọng biết bao Trầm Hàn Sanh sẽ phản bác lại câu nói kia của mình, cô hi vọng biết bao nàng có thể giải thích một chút, cô vẫn chờ như vậy, nhưng mà Trầm Hàn Sanh lại không nói gì cả.

“Tong” một tiếng vang lên, một giọt nước mắt rơi xuống tấm hình trong tay, một giọt, hai giọt... Hai gương mặt non nớt trong tấm hình nhòe đi.

Trầm Hàn Sanh thấy cô khóc, trong lòng không khỏi mềm nhũn, ngập ngừng nhẹ gọi: “Tòng Y...”

- Tớ yêu cậu. – Diệp Tông Y ghen ngào nói: “Hàn Sanh, tớ yêu cậu, tớ yêu cậu...”

Chương 67: Chuyện Quan Trọng Nhất Trước Mắt Là Ly Hôn

Những lời này qua đi, không khí bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, một thời gian dài, làm lòng người bị yên tĩnh làm hoảng sợ.

Thân thể Trầm Hàn Sanh vì cứng ngắc mà thẳng tắp, tay dán lên mặt Diệp Tòng Y cũng cứng ngắc mà lạnh như băng, lạnh làm cho nàng cảm giác được nước mắt nóng bỏng của Diệp Tòng Y, làm phồng bàn tay nàng, nàng không tự chủ được rút tay về.

Diệp Tòng Y ngửa đầu nhìn nàng, mọi thứ trong mắt đều chậm rãi, từng chút một biến mất, cuối cùng chỉ còn lại một mảnh thống khổ bi thương.

- Tòng Y, tớ... - Trong lòng Trầm Hàn Sanh khó chịu như bị kim đâm, không đành lòng đối diện với ánh mắt của cô, hơi hơi nghiêng đầu, cố gắng phun ra vài chữ: “Tớ nghĩ, bây giờ chúng ta nói chuyện này không hợp.”

Có thể là cảm thấy mình biểu đạt thế nào cũng không đúng, nàng nuốt xuống một cái, lại thêm vào một câu: “Ý của tớ là, Tòng Y, tớ rất khó chịu, cũng khổ sở giống cậu, tớ sẵn sàng... Làm bất cứ chuyện gì để cậu bớt đau đớn, tớ từng... Trong mơ cũng muốn nghe những lời này, nhưng hiện tại, giữa chúng ta không hợp để nói.”

- Không hợp? - Nước mắt Diệp Tòng Y tràn đầy lông mi, nhẹ nhàng lặp lại một câu.

Trầm Hàn Sanh cảm giác mình đang đối diện với chuyện khó để một lần nói rõ ràng nhất từ khi sinh ra đến nay, dù nàng dùng cách nào để biểu đạt tư tưởng nội tâm, thì cũng đều đã thương Diệp Tòng Y, nhưng nàng lại không thể không làm như vậy.

- Tòng Y, dù cậu biết được điều gì, nhưng tất cả vẫn không thay đổi, gia đình cậu, con gái cậu, không gì thay đổi cả...

- Gia đình? Con gái? Tất cả đều là kết quả của lừa gạt! - Trong lòng Diệp Tòng Y tràn ngập đau khổ và phẫn nộ, trên mặt hiện lên một tia cười thản nhiên: “Hàn Sanh, ý cậu là gì? Cho dù đã biết chân tướng, tớ vẫn nên tiếp tục sống thế sao?”

- Tớ không phải có ý này.

- Vậy ý của cậu là gì? Cậu muốn nói cho tớ biết, tớ vẫn đang có nhiều trói buộc như vậy, mà cậu cũng không còn là cậu của mấy tháng trước, phải không?

Trầm Hàn Sanh không để ý tới lời nói châm chọc của cô, trầm mặc chốc lát, đứng dậy đưa lưng về phía cô: “Đúng vậy, tớ không phải là tớ của mấy tháng trước, không thể tùy hứng làm bậy một lần nữa.”

Diệp Tòng Y nhớ đến đủ chuyện xảy ra những tháng trước, đột nhiên một chữ cũng không nói nên lời.

Ánh mắt Trầm Hàn Sanh bay bổng nhìn về phía bản nhật ký, nhẹ giọng nói: “Tòng Y, cái đó chẳng qua là hồi ức, cậu nhìn những điều cậu viết, cậu biết cậu từng yêu tớ, nhưng giới hạn rõ ràng là cậu... Đã quên đi chuyện này, quên đi cảm giác đó, cái này, chỉ tồn tại trên giấy thôi, mà không phải trong lòng cậu, đã hiểu rõ chưa?”

- Ý của cậu là, tớ đã không còn là người từng yêu cậu nữa, đúng không?

Trầm Hàn Sanh không trả lời, xem như ngầm thừa nhận, thần sắc Diệp Tòng Y lộ vẻ sâu thẳm: “Nói cho cùng, cậu vẫn không tin tớ.”

- Tớ không cần thái độ của cậu với tớ, vì một quyển nhật ký mà thay đổi, trừ phi cậu đã nhớ lại chuyện xảy ra giữa chúng ta.

Diệp Tòng Y nhìn bóng dáng của nàng, lòng chua xót khôn kể, một hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Đúng vậy, về chuyện giữa chúng ta, tớ không nhớ gì cả. Nhưng cảm giác của tớ đối với cậu, giữa chúng ta xảy ra nhiều chuyện như vậy, ý cậu chỉ là thích thôi đúng không? Chỉ là... Đi ra ngoài vớ bừa phải cái lí trí cô đơn thôi sao?”

Thanh âm Trầm Hàn Sanh cực khẽ nói tiếp một câu: “Cho dù là yêu, cũng không phải chỉ mình tớ mà thôi.”

- Hàn Sanh, cậu... - Đôi môi anh đào của Diệp Tòng Y khẽ nhếch, không thể tin được nhìn nàng, lòng nháy mắt rơi vào vực sâu, thân thể nàng nhẹ nhàng run run, đưa tay dùng sức bịt miệng mình lại, không cho mình khóc thành tiếng.

Cô biết Trầm Hàn Sanh hiểu lắm mình, hơn nữa hiểu lắm kia cũng chính là tự cô tạo ra nữa, nhưng cô chưa từng nghĩ đến nàng lại hiểu lắm cô sâu đến vậy.

Trầm Hàn Sanh nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Tòng Y, chúng ta không cần nói những chuyện không có ý nghĩa này. Điều cậu bây giờ nên suy nghĩ, là về sau cậu phải làm sao bây giờ.”

- Nếu cậu vẫn rất thương hắn, cậu có thể tha thứ cho việc hắn gạt cậu không? Nếu tha thứ cho hắn, về sau cậu có tính toán gì không?

Những lời này vừa nói ra, phía sau thật lâu không có phản ứng, đợi một lát, Trầm Hàn Sanh rốt cuộc cũng không nhin được mà quay đầu: “Tòng Y.”

Diệp Tòng Y tựa vào sofa, mái tóc dài tán loạn, khuôn mặt đờ đẫn, lộ ra vẻ tái nhợt như tờ giấy, cả người giống như bị hút hết linh hồn còn lại trong xác.

- Hàn Sanh, có phải là tớ nói gì với cậu, cậu cũng tin hết không?

Khóe miệng Trầm Hàn Sanh khẽ động: “Đúng vậy, từ ngày đầu tiên quen biết cậu, cậu nói cái gì, trên cơ bản tớ đều tin tưởng vô điều kiện.”

Diệp Tông Y buồn bã cười, đang muốn nói gì đó, “đính đoong, đính đoong...” Một chuỗi tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Hai người đều ngẩn ra, trao đổi ánh mắt với nhau một chút, chuông cửa vẫn vang không ngừng, cả hai đều trong tư thế ta không đi mở người không đi mở, Trầm Hàn Sanh đành đứng dậy: “Có thể là Tiểu Phương.”

Diệp Tông Y đưa tay sửa lại một chút mái tóc xốc xếch, sau đó xoay người lùi về phía cửa phòng khác, lấy khăn tay lau nước mắt trên mặt.

Cửa vừa mở ra, trên mặt Trầm Hàn Sanh hơi lộ vẻ ngoài ý muốn, người ngoài cửa tóc xoắn, đeo khăn choàng, váy đỏ thẫm làm tôn lên làn da trắng như tuyết, vẻ mặt mang thần sắc gấp gáp, đúng là Hà Na.

Hà Na sau khi biết quan hệ của Trầm Hàn Sanh và Diệp Tông Y, gặp lại Trầm Hàn Sanh, tâm trạng cũng không giống như trước kia, có một chút phức tạp, nàng áp chế lo lắng trong lòng, gật gật đầu với Trầm Hàn Sanh một cái, xem như chào hỏi, sau đó nhanh đi vào cửa.

- Tông Y! - Hà Na vừa gọi vừa đi vào phòng khách.

Diệp Tông Y nghe được giọng của nàng, trên mặt miễn cưỡng nở ra nụ cười, vội vàng đứng dậy, Hà Na nhìn hai mắt sưng đỏ của Diệp Tông Y, còn có nước mắt ràn rụa, lập tức nhíu mày, theo bản năng quay đầu nhìn Trầm Hàn Sanh: “Tông Y, ai bắt nạt chị sao?”

- Không có. - Diệp Tông Y mạnh mẽ lên tinh thần đáp nàng một câu, kéo tay nàng cùng ngồi xuống.

Trầm Hàn Sanh thấy bộ dạng của Hà Na, tựa hồ có chuyện gì muốn nói với Diệp Tông Y, nhân tiện nói: “Hà Na, em chưa ăn cơm tối đúng không?”

- Ừ.

Trầm Hàn Sanh gật gật đầu nói với Diệp Tòng Y: “Tòng Y, cậu ở đây cùng Hà Na, tớ đi ra ngoài mua chút đồ ăn.”

- Được.

Đợi khi Trầm Hàn Sanh ra khỏi cửa, Hà Na liền vội vàng hỏi: “Tòng Y, toi rồi! Tào Vân Tuấn bây giờ đang phát điên tìm chị, hôm nay gọi muốn bế điện thoại em luôn, em vẫn nhấn mạnh là em không biết, mấy ngày nay không liên lạc được với chị, cơ mà nghe giọng điệu của hắn, hắn không tin.” Nói xong, nàng lấy từ túi ra một cái di động màu trắng đưa cho Diệp Tòng Y: “Chị cầm lấy cái di động này, mặc kệ thế nào, trốn tránh không phải cách đâu!”

Diệp Tòng Y nghe nàng nói đến đây, đã sớm không còn thương tâm như vừa rồi, nháy mắt lại chuyển thành một gương mặt lạnh như băng: “Chị chỉ là tạm thời không muốn thấy khuôn mặt đáng ghê tởm đó mà thôi. Chị chỉ muốn tìm một chỗ ở lại, để suy nghĩ kỹ càng xem tiếp theo cần phải làm gì.”

- Nhưng hắn đang tìm chị, tìm chị khắp mọi nơi đấy! Hắn tạm thời còn gặt cha mẹ chị, chờ thêm hai ngày nữa, chắc toàn thế giới sẽ bắt đầu tìm chị mất!

Cứ để bọn họ tìm đi! Em chỉ cần không nói ra là được rồi. - Diệp Tòng Y cắn chặt răng, trên mặt sương lạnh bao phủ: “Hiện tại dù làm thế nào với bọn họ, chị cũng không cảm thấy quá đáng!”

Hà Na ngơ ngác nhìn cô, sau một lúc lâu, mới hỏi thật cẩn thận: “Chị và Hàn Sanh sao rồi? Ánh mắt... Ánh mắt hai người, ai...”

- Không có gì. - Diệp Tòng Y cắn môi, Hà Na liếc mắt thấy một xấp ảnh chụp bị Diệp Tòng Y vội vội vàng vàng thu thập chỉnh tề, tùy tay cầm lấy,

lập tức kinh ngạc hô lên: “A! Là chị và Hàn Sanh.”

Một xấp ảnh chụp thật dày, chỉ có hơn mười tấm chụp một người, còn lại tất cả là ảnh Trầm Hàn Sanh và Diệp Tòng Y chụp chung, trong ảnh chụp hai người gắt gao nắm tay nhau, vẻ mặt ngây ngô như con nít, nụ cười vô cùng ngọt ngào, du nhiên nhi sinh khiến người xem cùng sinh ra yêu thích và ngưỡng mộ.

* Du nhiên nhi sinh: Suy nghĩ và cảm xúc tự nhiên.

- Trời ạ! Tòng Y, hồi xưa chị nhìn trong sáng thiệt chứ, cũng mê người nữa nha! Không thể phủ nhận, hai người thật sự rất xứng đôi. - Hà Na vừa tặc lưỡi tán thưởng, vừa đảo hết tấm này đến tấm khác, đến tấm ảnh có bối cảnh trong gian phòng nhỏ màu quả quýt, nàng không khỏi mở to mắt, để gần vào nhìn: “Hình khiêu dân? Há há! Không nghĩ ra hai chị trước kia lại to gan như vậy nha!”

Trong tấm ảnh chụp đó, dưới ngọn đèn màu quả quýt dịu dàng, Trầm Hàn Sanh ôm Diệp Tòng Y, hai người tựa vào giường, khoe miệng Trầm Hàn Sanh mang theo nụ cười nhìn máy chụp hình, Diệp Tòng Y lại khép nửa đôi mắt lại, đang tiến tới hôn gò má nàng.

Hình ảnh đó, tươi đẹp lại mong lung, có cảm giác không đúng.

Diệp Tòng Y giống như không nghe nàng nói gì, chỉ ngơ ngác xuất thần.

- Tuổi trẻ thật tốt. - Hà Na nhẹ nhàng thở dài, xem lại ảnh chụp, rồi lưu luyến cất đi, khi quay đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Tòng Y, Duyệt Nhan hôm nay gọi điện cho em, em không tiếp, chắc là Tào Vân Tuấn đã gọi điện tới cho nó, chắc nó cũng đoán được chuyện gì xảy ra rồi.”

- Khoảng thời gian này, chị sẽ ở lì lại nơi này của Hàn Sanh. - Diệp Tòng Y nghiêng đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt ảm đạm: “Chị không có cách nào, chị đã không còn nơi dung thân.”

Hà Na hiển nhiên không vui khi nghe lời nói như vậy: “Tòng Y, chị có thể đến chỗ em, mọi lúc đều có thể, muốn ở bao lâu cũng được.”

Diệp Tòng Y khẽ lắc đầu, nụ cười vô cùng chua xót: “Hà Na, chỉ có ở bên cạnh cậu ấy, nhìn cậu ấy, chị mới có thể cảm giác được mình còn sống, có thể cảm giác được hi vọng sống, cho nên, chị không còn cách nào.”

Hà Na có chút lo lắng: “Nhưng mà... Chị ấy đã đến bên Duyệt Nhan, Duyệt Nhan trở về phải làm sao đây? Hàn Sanh nghĩ thế nào?”

- Hà Na, Duyệt Nhan đối với chị thế nào, em đều biết đúng không?

Hà Na thở dài từ trong lòng: “Em biết.”

Chương 68: Đừng Hối Hận Là Được

Từ cao ốc công ty JM đi ra, sắc mặt Tào Vân Tuấn tối tăm như bầu trời mây đen, hắn bước nhanh đến chỗ giữ xe, mở cửa ra ngồi xuống, lại “phịch” một tiếng đóng cửa thật mạnh, ô tô liền nhanh như tia chớp chạy vào màn mưa trắng xóa.

Bà xã của mình, từ sau kỳ nghỉ ngày một tháng mười về quê nhà, không thấy bóng dáng một cách khó hiểu, hai ngày qua, hắn gọi điện cho cô vô số lần, nhưng bên trong vẫn luôn là giọng nữ lạnh như băng: “Xin chào, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đã khóa máy.” Hắn hỏi hết những người có thể hỏi, đều nhận được câu trả lời giống nhau, đó là không biết. Mà khi hắn rốt cuộc cũng không kiềm chế được chạy đến công ty cô chuẩn bị điều tra chút dấu vết, thì lại nhận được tin tức cô từ chức!

Từ chức? Bà xã mình từ chức, mình như vậy lại hoàn toàn không biết gì!

Biết rõ cô đã về thành phố này, mà hắn lại không tìm thấy cô!

Tào Vân Tuấn cảm thấy nội tâm sôi sục như chiên dầu, chân đột nhiên phanh gấp dừng lại ngay ven đường, bánh xe bắn lên vũng nước, một giọng nam cau kỉnh lập tức truyền vào tai: “Mẹ kiếp! Không có mắt à!”

Tào Vân Tuấn bừng tỉnh không nghe thấy, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía trước, sau một lúc lâu, không kìm lòng được lấy từ trong túi ra cái di động. Di động có mấy cuộc gọi nhờ, Vương Viễn Trân, trợ lý của hắn, và một khách hàng.

Vương Viễn Trân là quan tâm con gái, đoán chừng Diệp Tòng Y hạ cánh đến nơi, liền gọi vào điện thoại cô nhưng di động Diệp Tòng Y vẫn tắt máy, gọi thế nào cũng không được, bà liền phải gọi một cuộc cho Tào Vân Tuấn. Tào Vân Tuấn lúc đầu vô cùng kinh ngạc, nói chính mình cũng không rõ, nhưng qua một ngày một đêm, tin tức của Diệp Tòng Y vẫn không có, hẳn liền cảm thấy kỳ quái, hẳn không thể không bắt đầu nói dối, nói Diệp Tòng Y mất di động, cô một mình về công ty, rồi bị công ty lại lần thứ hai phái ra ngoại địa công tác. Hẳn nói vài câu trấn an vợ chồng Vương Xa Trân, đồng thời bắt đầu điên cuồng tại thành phố này tìm kiếm Diệp Tòng Y.

Nhưng cô như thế nào lại đột nhiên không thấy đâu? Như thế nào rõ ràng đã về tới thành phố này, cũng không về nhà chứ? Như thế nào di động vẫn tắt máy? Như thế nào tự mình từ chức với công ty?

Hẳn tất nhiên không nghĩ đến chuyện Diệp Tòng Y nhiệt huyết dâng trào, muốn cùng hẳn chơi trò chơi trốn tìm như hồi bé.

Nghĩ đến việc cô mất trí nhớ, đoạn thời gian trước cô thường xuyên đặt câu hỏi, cô về nhà lần này...

Tào Vân Tuấn dựa vào chỗ ngồi một chút, trong ngực kịch liệt đập phồng, không dám tiếp tục nghĩ đến phương diện kia nữa.

Cùng cô gái mình yêu đi vào cung điện hôn nhân, làm cho cô trở thành tân nương đẹp nhất của mình, là giấc mộng của mỗi nam nhân, mặc kệ lấy phương thức gì, cuối cùng hẳn cũng chu toàn được giấc mộng của mình. Những năm gần đây, hẳn có vợ yêu và con gái yêu ở bên, sự nghiệp lại phát triển không ngừng, hưởng hạnh phúc bất tận, vui vẻ náo nhiệt nói không nên lời, nhưng sâu trong đáy, lại vẫn có cảm giác sợ hãi không lái đi được.

Hẳn có thể lừa gạt Tòng Y, có thể lừa gạt rất nhiều người không biết, nhưng không thể lừa gạt chính mình, hạnh phúc của hẳn là trộm được, lừa được, điểm ấy ngay cả chính hẳn cũng không cách nào phủ nhận. Ngoài

mặt thì luôn cười, nhưng nội tâm luôn sợ hãi, sợ hãi có thể hay không có một ngày nào đó sáng sớm thức dậy, đột nhiên phát hiện Tòng Y khôi phục trí nhớ, sợ hãi có thể có một ngày, Tòng Y ở trên đường, lại gặp người quen biết, mà người kia vừa vặn lại rất nhiều chuyện, sợ hãi người Tòng Y yêu, nói không chừng một ngày nào đó sẽ tìm tới cửa...

Khi vừa kết hôn, hân thường xuyên mơ như vậy, trong mơ Tòng Y khôi phục trí nhớ, khóc to mắng hân là kẻ bịp bợm, sau đó đoạn tuyệt rời hân mà đi, rồi hân liền đầu đầu mồ hôi từ trong mộng bừng tỉnh, khi Tòng Y bị hân đánh thức, ôn nhu hỏi hân làm sao vậy, hân thường thường sẽ lừa cô nói: “Tòng Y, anh gặp ác mộng, anh mơ thấy em xảy ra chuyện, Tòng Y, lần em bị tai nạn xe cộ thật sự khiến anh sợ hãi, trở thành bóng ma bây giờ vẫn chưa biến mất, anh sẽ thường mơ thấy một chút không tốt.” Mỗi khi như vậy, Tòng Y cảm động rất nhiều, sẽ nhẹ giọng an ủi hân.

May mà, đoạn thời gian kia chung quy đã trôi qua, theo thời gian trôi qua, cảm giác tội lỗi ở sâu trong nội tâm, cảm giác sợ hãi đều dần dần phai nhạt, sau khi Tuyết nhi ra đời, trong lòng hân liền chân chính bắt đầu trở nên kiên định, cảm giác không tốt mặc dù vẫn còn tồn tại ở một góc nào đó, nhưng rất ít khi lay động, rất ít khi sẽ lại đến quấy nhiễu hân, cuộc sống của hân dần dần trở nên bình thường, hạnh phúc của hân tựa hồ cũng càng ngày càng trở thành chuyện đương nhiên.

Nhưng hiện tại là tình huống gì? Tòng Y làm sao vậy? Có phải lần này về nhà, là do cô phát hiện cái gì? Mẹ kiếp, nhưng vì sao khẩu khí cũng không có gì dị thường?

Tào Vân Tuấn không dám nghĩ đến hướng xấu, lại không chế không được mà nghĩ đến, hết thấy lo lắng sợ hãi hân từng có, nay lại nổi lên trong lòng, giống ma quỷ dây dưa hân, làm hân bối rối, hai tay không tự chủ được nắm chặt tay lái.

Tuyết nhi, Tuyết nhi...

Trong đầu hần hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo đáng yêu của con gái, mỗi lần như thế này, chỉ có nghĩ đến con bé, cảm xúc khủng hoảng của hần mới có thể giảm bớt một chút. Dù xảy ra chuyện gì, cô bé vẫn là sinh mệnh mà hai người họ cùng dựng dục, chuyện này thật không thể thay đổi, Tòng Y thương Tuyết nhi như vậy, cho dù biết chân tướng, may ra nhìn thấy Tuyết nhi, cô sẽ...

Hần dùng sức lắc đầu, đem ý niệm hỗn loạn trong đầu vứt qua một bên, lại chưa bỏ ý định gọi cho số điện thoại của Diệp Tòng Y.

Đáp lại hần, vẫn là giọng nữ lạnh như băng không có cảm tình kia.

Nội tâm Tào Vân Tuấn càng thêm luống cuống, giơ tay lên định đập di động vào cửa kính xe, một giây tiếp theo lại thay đổi chủ ý, gặt gao nắm lấy ĐTDD.

Lý Hà Na, Lý Hà Na chắc chắn biết cô ở đâu! Tào Vân Tuấn híp mắt, nhớ lại khẩu khí không kiên nhẫn của Hà Na khi nghe điện thoại, hôm nay ở công ty JM khi nhìn thấy biểu tình của nàng, rõ ràng là so với mọi khi có chút khác biệt, trên mặt nàng thiếu một chút nụ cười, trong mắt thì sinh ra một chút khinh bỉ.

Đúng vậy, chính là khinh bỉ, Lý Hà Na luôn là người che giấu không tốt.

Tào Vân Tuấn càng nghĩ thì lòng càng loạn, hần dựa vào chỗ ngồi, như con thú đột nhiên bị nhốt, miệng phát ra tiếng thở phì phò, bất giác thời gian trôi qua.

Qua rất lâu sau đó, hần đưa tay vỗ mặt mình, ép bản thân phải tỉnh táo lại, mặc kệ thế nào, tìm được Tòng Y cái đã rồi tính sau, tìm được cô, mới hỏi rõ được chuyện gì xảy ra, mới có thể tìm cách giải quyết.

Nhưng cho dù Hà Na biết Tòng Y ở đâu, nàng cũng tuyệt đối không có khả năng nói cho hần biết, phải làm sao bây giờ? Xem ra, hần chỉ có thể tự

mình tới cửa thăm viếng nàng một lần.

Tào Vân Tuấn ngồi dậy, đang định phát động xe, một ý niệm trong đầu đột nhiên lóe qua, việc này tạm thời không nên cho dì dưỡng biết, len lén nhờ Duyệt Nhan bỏ bớt công việc giúp đỡ cũng không sao, tuy bây giờ nàng đang ở ngoại địa, nhưng bảo nàng gọi điện cho Hà Na một cái, chẳng phải sẽ tiện hơn so với mình tự đi tìm nàng sao?

Nghĩ đến đây, tay hắn đuổi về phía di động.

- Trịnh tiểu thư, bộ lễ phục dạ hội này mặc trên người cô, thật sự là cao quý trang nhã, so với người mẫu mặc còn đẹp hơn. — Nhất Bí là người trẻ tuổi xinh đẹp nhất bên cạnh Trịnh Thái, đang cầm một khuyên tai kim cương, tiến lên cẩn thận thay Trịnh Duyệt Nhan đeo vào, tươi cười như gió xuân ấm áp lòng người.

Trịnh Duyệt Nhan đứng đấy xoay một vòng, quay đầu nhìn lại, con người như tinh tú của nữ tử trong gương, ánh sáng lưu chuyển, khuôn mặt như hoa đào, mị thái sẵn có, bộ lễ phục dạ hội không dây màu xanh ngọc hoa lệ tinh mỹ mặc trên người nàng, điểm quang cả người bắn ra bốn phía, quả thực khiến người ta không thể nhìn gần.

Nhất Bí bên cạnh lộ vẻ yêu thích, ngưỡng mộ và tán thưởng, trong miệng tuy rằng nói lời nịnh hót, nhưng giọng điệu cũng là phát ra thật lòng từ tâm.

- Ủ, cũng không tệ lắm. — Trịnh Duyệt Nhan gật gật đầu: “Bộ này được rồi.”

- Tiệc tối tám giờ bắt đầu, bây giờ còn rất sớm, cô có muốn nghỉ ngơi trước một chút hay không?

- Ủ.

Trịnh Duyệt Nhan thoải mái đáp, di động trên giường phía sau bỗng vang lên tiếng chuông mãnh liệt, Nhất Bí vội vàng cầm lại dây, cung kính đưa đến bên tai nàng, Trịnh Duyệt Nhan vừa thấy dây số trên màn hình, trong ánh mắt có một tia không kiên nhẫn lóe qua, chờ vang lên một trận, mới không nhanh không chậm tiếp điện thoại: “A lô?”

Điện thoại bên kia không biết nói gì đó, sắc nàng bỗng trở nên có chút kỳ quái, sau khi nói vài câu, nàng qua loa treo điện thoại, ánh mắt ngơ ngác, như chìm vào trầm tư.

- Trịnh tiểu thư, cô không sao chứ? — Nhất Bí bên cạnh thấy nàng như vậy, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhin không được nhẹ nhàng kêu một tiếng.

- À. — Trong nháy mắt Trịnh Duyệt Nhan phục hồi tinh thần lại, bỗng nhiên xoay lưng về phía nàng, vừa thoát lễ phục trên người, vừa vội vàng nói: “Cô đổi lễ phục với tôi, hôm nay cùng ba tôi đi dạ tiệc.”

- Cái gì? — Nhất Bí bất ngờ mở to hai mắt: “Trịnh tiểu thư, chủ tịch nói dạ tiệc đêm nay rất quan trọng, muốn cùng cô đi mà, tôi... Tôi sao đi được?”

- Cô nói với ông ấy, tôi cho cô đi. — Động tác Trịnh Duyệt Nhan càng nhanh, đã thay ra áo sơ mi và váy ngắn, nàng chải chải mái tóc dài, sau đó đến gương nhìn, cầm áo vest nhỏ đi ra ngoài.

- Trịnh tiểu thư, Trịnh tiểu thư! — Nhất Bí vội vàng từ phòng khách sạn đuổi theo ra ngoài.

- Cô nói tôi có chuyện, tôi sẽ gọi điện giải thích với ông ấy sau.

Nói xong câu đó, cửa thang máy từ từ khép lại, Nhất Bí trợn mắt há mồm nhìn nàng biến mất, nghĩ không biết làm thế nào cho tốt, đột nhiên trở nên đau đầu.

- Hôm nay Tào Vân Tuấn đến công ty JM tìm chị, hăn vừa rời khỏi, em đến đây ngay lập tức. — Hà Na vừa vào cửa, còn chưa kịp ngồi xuống, lập tức báo cáo cho Diệp Tòng Y: “Hăn biết chuyện chị từ chức, em thấy thần sắc hăn khá lo âu.”

Diệp Tòng Y không có vẻ gì ngoài ý muốn, cũng không tiếp lời nàng, đi qua rót cho nàng một ly trà, sau đó nói: “Hà Na, em giúp chị tìm người bạn của em à?”

- À, ở đây. — Hà Na mở túi ra, lấy cái danh thiếp đưa cho cô, sau đó nói nhanh: “Luật sư Phương, đây là danh thiếp của cậu ta, em với cậu ta có nói sơ sơ về chuyện của chị rồi, cậu ta nói hi vọng ngày mai có thể hẹn thời gian gặp mặt, để hiểu thêm một chút tình huống cụ thể, chuyện tố tụng ly hôn là sở trường của cậu ta.”

- Ừ. — Diệp Tòng Y thu lấy danh thiếp, khẽ nói: “Ngày mai chị sẽ điện thoại cho cậu ta.”

- Tòng Y, em thật hi vọng chị ly hôn, muốn chị cấp bách rời khỏi cái tên bịp bợm vô liêm sỉ kia. — Hà Na nhú mày, đột nhiên có chút ấp a ấp úng: “Ai, Tòng Y, nhưng mà hăn là luật sư, em... Dù sao em cũng cảm thấy chuyện này sẽ không thật sự thuận lợi.”

- Đương nhiên, nếu hăn đã hoàn toàn không biết xấu hổ, chuyện này quả thật không có cách nào thuận lời được. — Thanh âm Diệp Tòng Y rất nhẹ, lại ẩn chứa hận ý thấu xương.

Hà Na cười khổ: “Tòng Y, cho dù hăn vì chuyện những năm qua mà có chút áy náy, đồng ý ly hôn, nhưng làm một người cha, không có khả năng hăn sẽ nhượng quyền nuôi nấng Tuyết nhi.”

- Chị muốn ly hôn, cũng muốn Tuyết nhi, những thứ khác, đều có thể cho hăn. — Diệp Tòng Y cắn cắn môi, giọng điệu vô cùng kiên định.

Hà Na uống một ngụm trà, hắng giọng, đột nhiên hỏi: “Chuyện ly hôn, chị có thảo luận qua với Hàn Sanh không?”

Nhắc đến Trầm Hàn Sanh, trong lòng Diệp Tòng Y không biết là vui hay buồn, trải qua nhiều biến cố như vậy, cô không hoàn toàn suy sụp, không hoàn toàn tan nát, là vì trong lòng còn yêu một người, là vì còn có vương bản con gái. Tuy nhiên, rõ ràng mỗi ngày đều ở cùng một mái hiên, biết rõ tình yêu trong lòng nhau, nhưng đa phần thời gian, họ chỉ nhìn nhau không nói gì.

Hà Na thấy cô trầm mặc, nhin không được nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Tòng Y.”

- Không có. — Diệp Tòng Y hít một hơi thật sâu, cố gắng duy trì giọng điệu bình tĩnh: “Chị nghĩ mình nên giải quyết chuyện này trước.”

- Hiện tại hai người thế nào?

- Không thế nào hết. — Diệp Tòng Y miễn cưỡng nở nụ cười, mắt lại muốn rơi lệ: “Chị thường suy nghĩ, nếu mấy tháng trước chị dừng cảm một chút thì tốt rồi, tuy rằng cuối cùng cũng không thể vãn hồi, nhưng nếu cậu ấy có dừng khí cho chị biết chân tướng, bọn chị... Có thể cùng nhau đối diện với mọi chuyện tiếp theo.”

- Tòng Y, điều này không thể trách chị, tình huống này thì sao có thể trách chị? Trầm Hàn Sanh ngay từ đầu nên nói mọi chuyện cho chị biết!

- Cậu ấy cũng có cái cậu ấy khó xử, người chỉ cần qua một tuổi, sẽ không chỉ lo cho cảm nhận của mình, gặp một chuyện sẽ không ngừng cân nhắc. — Diệp Tòng Y sụt sùi, giọng điệu ghen ngào nói: “Nhưng chị vẫn hận cậu ấy, hận cậu ấy không nói cho chị biết sớm hơn một chút, hận cảm giác giữa bọn chị xa cách thiên sơn vạn thủy.”

Hà Na khe khẽ thở dài, không biết an ủi cô thế nào.

Diệp Tòng Y cắn chặt răng, bỗng nhiên nói: “Hiện tại điều chị muốn biết nhất, lúc ấy chị sao lại mất trí nhớ, chị nhất định bắt bố mẹ chị cho chị và Hàn Sanh một sự thật.”

Hàn huyên cùng Diệp Tòng Y một trận, bất trí bất giác thời gian đã vào đêm, Hà Na đoán Trầm Hàn Sanh sắp trở về, mình cũng nên đến quán bar gặp Tiểu Phương, vì thế đứng dậy xin phép ra về. Không ngờ lúc xuống bãi gửi xe, vừa ra khỏi thang máy, quẹo một cái, một bóng dáng quen thuộc không thể nào quen thuộc hơn đập vào mi mắt.

Sau khi đối mặt với nhau, hai người Hà Na và Trịnh Duyệt Nhan đều giật mình.

Thật lâu sau vẫn là Trịnh Duyệt Nhan cười mở miệng trước: “Đang tính đi đâu à?”

- Không cần mày xen vào. — Hà Na phục hồi tinh thần đáp lại, lập tức đi đến ô tô của mình.

Thanh âm chậm rì của Trịnh Duyệt Nhan vang lên từ phía sau: “Nghe nói biểu tử tao mất tích, tao nghĩ, chị ấy hẳn là đang ở chỗ Hàn Sanh.”

Hà Na vừa nghe lời này, thành linh quay đầu: “Ai nói cho mày biết Tòng Y ở chỗ này?”

- Tào Vân Tuấn gọi điện nói cho tao biết biểu tử mấy ngày nay không thấy bóng dáng đâu, tao còn cần ai nói cho tao biết sao? — Nụ cười bên môi Trịnh Duyệt Nhan bỗng nhiên biến mất, thanh âm cũng lạnh đi vài phần: “Tao thật không dám tin, mày lại thật sự đưa bản nhật ký kia vào tay biểu tử tao.”

Khóe miệng Hà Na lộ ra một nụ cười thản nhiên: “Tao rất ít làm chuyện vượt qua dự kiến của mày, ngẫu nhiên làm một lần, cảm giác cũng tốt lắm.”

Trịnh Duyệt Nhan khoanh tay, châm chọc nói: “Xem ra, mày thấy mình đang làm chuyện tốt, đúng không? Có phải lúc đó, cảm giác thấy mình như một anh hùng, cứu người trong nước sôi lửa bỏng?”

- Tao cũng không biết mình làm vậy là tốt hay là phá hư, nhưng tao cảm thấy, tuy rằng hiện tại Tòng Y rất đau khổ, nhưng là đau khổ chân thật, so với cuộc sống giả dối nửa sống nửa chết còn tốt hơn."

Trịnh Duyệt Nhan nhìn nàng một lúc lâu, đột nhiên hạ giọng nói: “Hà Na, chuyện này, đừng cho là tao sẽ tha thứ cho mày.”

- Duyệt Nhan, đừng cho là tao cần mày tha thứ.

Chương 69: Tình Yêu Là Một Cuộc Chiến Tranh

Đèn trong phòng tựa hồ phát sáng quá mức, khiến người ta cảm thấy lạnh hơn một chút, theo bản năng Diệp Tòng Y kéo tay vào trong lớp chăn mỏng, thân dựa vào trên sofa, trong lòng vẫn còn suy nghĩ đoạn đối thoại cùng Hà Na lúc nãy, ngơ ngác nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa sổ đến thất thần.

Một tiếng vang nhỏ truyền vào tai, có người mở cửa, cửa lại nhẹ nhàng đóng lại, đôi mắt bình tĩnh trong suốt như nước của Diệp Tòng Y bỗng nổi lên tia gợn sóng, thân mình bất động như hóa thạch, bước chân phía sau càng lúc càng gần, đi đến hiện ra cảm giác xa lạ, lại hình như có chút cảm giác quen thuộc khác nữa.

Diệp Tòng Y đột nhiên quay đầu, khuôn mặt xinh đẹp như ánh sáng mặt trời đập vào mắt.

- Biểu tỷ. — Trịnh Duyệt Nhan gọi cô, thanh âm vẫn ngọt ngào như trước, trên tay nàng lắc lắc cái chìa khóa, dưới ngọn đèn lại càng làm cho ngân quang lóe sáng.

Diệp Tòng Y nhìn nhìn nàng, ánh mắt từ kinh ngạc, chuyển sang phản nộ, cuối cùng cũng từ từ bình tĩnh trở lại.

- Tôi rất ngạc nhiên, em kêu biểu tỷ vẫn nhẹ nhàng tự nhiên như thế. — Trên mặt Diệp Tòng Y lộ ra nụ cười thản nhiên.

Trịnh Duyệt Nhan đi tới, đến bên sofa kia ngồi xuống, giọng điệu vẫn bình thản ung dung: “Dù xảy ra chuyện gì, cũng không thấy đối được chuyện chúng ta là biểu tỷ muội, cho nên, gọi chị là biểu tỷ là tất nhiên.”

Trong mắt Diệp Tòng Y tràn ngập sắc châm chọc, thanh âm lại bình tĩnh kỳ lạ: “Từ khi nào em xem quyển nhật ký kia? Từ lúc em nói với tôi em thích Hàn Sanh? Từ lúc em nói em muốn tôi chúc phúc?”

- Không, lúc đó em vẫn chưa xem. — Tay Trịnh Duyệt Nhan đặt lên tay vịn sô pha, hơi nháy mắt một cái: “Cơ mà em đã sớm biết quan hệ giữa chị và Hàn Sanh không bình thường. Biểu tỷ, cha em luôn thích khen chị, em cũng thừa nhận, chị quả thật ngoan hiền hơn em một chút, dịu dàng hơn em một chút, nhưng mà vậy thì có ích lợi gì chứ? Ánh mắt của em, luôn nhìn được nhiều hơn chị một chút, luôn nhìn được xa hơn chị một chút.”

Diệp Tòng Y nhìn nàng, một hồi lâu mới phát ra âm thanh: “Tôi thật không dám tin em lại đối với tôi như vậy.”

- Em biết trong lòng chị rất tức giận, nhưng em không biết mình làm gì quá đáng, biểu tỷ, chị đã kết hôn, đã có cuộc sống mới, chúng ta sao có thể là tình địch. — Thần sắc Trịnh Duyệt Nhan bỗng trở nên nghiêm túc hẳn lên: “Huống hồ, em thật sự thích Hàn Sanh, em thật sự nói thật với chị.”

Diệp Tòng Y vô cùng tức giận, cười ngược lại: “Vậy à? Giống như đồng tình nhân trước kia của em sao? Hứng thú lần này của em có thể duy trì trong bao lâu? Một năm? Một tháng?”

Thần sắc Trịnh Duyệt Nhan hơi thay đổi, sau đó khéo môi dần dần giơ lên: “Biểu tỷ, chị nói vậy, chứng minh chị không hiểu em. Tình yêu với em mà nói, chưa bao giờ là một trò chơi, có đôi khi, nó giống một cuộc chiến tranh hơn.” Nói tới đây, nàng tạm dừng một chút, sau đó nhìn ánh mắt Diệp Tòng Y, nhẹ nhàng nói: “Chiến tranh không có quy tắc, không có nguyên tắc, quan trọng nhất chỉ có thắng cuộc.”

Diệp Tòng Y nở nụ cười: “Đúng vậy, em không xem tôi là tình địch, lại xem tôi như đang chiến tranh với em, hơn nữa, em hao tâm tổn trí để tránh

giao tranh chính diện với tôi, em không biết điều này có chút buồn cười sao?”

Trịnh Duyệt Nhan lơ đãng nói: “Em thừa nhận em có chút kiêu dè chị, cũng thừa nhận bản thân không được quang minh chính đại, nhưng chỉ cần có hiệu quả là được. Bây giờ em với Hàn Sanh rất tốt, rất vui vẻ.”

- Đúng vậy, em vì muốn đến với cậu ấy, không ngại lừa gạt tôi, đùa giỡn mọi thủ đoạn với tôi. — Diệp Tòng Y gật gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười chua xót: “Hàn Sanh ở trong lòng em chỉ là chiếm lợi phẩm mà thôi, nhưng em biết hay không, cậu ấy là người quan trọng nhất trong cuộc đời tôi, là toàn bộ cuộc đời tôi! Em đã xem nhật ký của tôi, thế mà còn có thể làm vậy!”

- À, là người quan trọng nhất cuộc đời? — Trịnh Duyệt Nhan bĩu môi, nhin không được nhắc nhở: “Đúng là quan trọng thật, lần đầu tiên, chị quên người ta, lần thứ hai, chị nhường người ta cho em.”

Cổ họng Diệp Tòng Y như bị thắt lại, cắn môi, đột nhiên nói không nên lời.

Bên trong phòng đột nhiên rơi trầm mặc.

Thật lâu sau, Trịnh Duyệt Nhan xê dịch thân mình, nhẹ giọng nói: “Biểu tở, chị sao có thể quên chị ấy, em không muốn biết, cũng không muốn biết. Nhưng lần trước, chị nhường —— chị không cần kinh ngạc, em biết quan hệ mờ ám của chị và Hàn Sanh thời gian trước, chị chưa khôi phục trí nhớ, nhưng vẫn có cảm giác với Hàn Sanh, đúng chứ?”

Nàng kéo khóe miệng một chút, tiếp tục nói: “Nhưng chị nhường em, em cũng không có chút cảm kích, bởi vì không phải chị muốn nhường, mà là vì chị có quá nhiều ràng buộc, căn bản là chị không có can đảm để tranh giành, hơn nữa, chị còn muốn hưởng thụ cảm giác hi sinh, thành toàn cho người khác, cảm thấy mình vĩ đại. Mà Hàn Sanh, nếu không có khả năng

thường thức sự rộng lượng của chị, có thể còn vì vậy mà hận chị. Tình yêu của bản thân chính là ích kỉ, là muốn giữ lấy, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, không có ai tình nguyện nhường người mình yêu, cũng không có ai chịu nổi bị người mình yêu nhường cho người khác, trừ phi đầu óc có vấn đề. Chị biết không, lúc em xem Tiểu Lý phi đao, em cực kỳ căm ghét Lý Tâm Hoan, nam chính trong quyển sách, và thứ hai là Trần Gia Lạc.”

* Lý Tâm Hoan đã nhường người mình yêu là Lâm Thi Âm cho huynh đệ kết nghĩa Long Tiêu Vân, song chính điều này lại mang đến đau khổ cho cả ba người họ.

* Trần Gia Lạc yêu Kha Tư Lệ, là em gái của Hoắc Thanh Đồng, người cũng yêu Trần Gia Lạc, khiến ba người vướng vào chuyện tình tay ba phức tạp.

- Nói với chị nhiều như vậy, em chỉ muốn nói cho chị biết, em và chị khác nhau, điều gì em muốn, em nhất định sẽ mạnh mẽ bắt lấy, sẽ không buông tay. Gia đình Hàn Sanh, nhất định là những người chưa từng cho chị ấy cảm giác an toàn, chị ấy cũng chưa từng được người nhà thật sự quý trọng, bất kỳ lúc nào cũng không buông tha cho chị ấy, Hàn Sanh cần một người toàn tâm toàn ý yêu mình, hiện thực và thời gian, là hai điều tàn khốc nhất, việc chị mất trí nhớ, và những năm gần đây chị ấy tìm kiếm, niềm tin nguyên bản của Hàn Sanh với chị đã chậm rãi tan rã. Mà em, tất cả tình yêu dù là nam hay nữ, đều nhìn thấu cả, em còn có được rất nhiều người mà người khác không với tới được, chỉ thiếu một tình yêu bình thường, một người yêu lương thiện chất phác. Cho nên, không chỉ là do phương diện khác hấp dẫn, đơn giản chỉ nói đến tính cách thôi, em với Hàn Sanh mới là hợp nhất."

- Đối với việc lừa gạt chị, em đúng là có chút lỗi, nhưng những chuyện khác, em cũng không áy náy, biểu tỷ, dù cho hai người đã từng yêu nhau như thế nào, có ký ức tốt đẹp thế nào, thì đã đều tan thành mây khói."

Diệp Tòng Y vẫn ngồi yên ở chỗ đó, nghe nói thế, chậm rãi ngẩng đầu lên: “Tan thành mây khói?”

- Đúng vậy, Hà Na đã làm chuyện ngu xuẩn nhất. — Trịnh Duyệt Nhan khẽ thở dài: “Điều kiện Tào Vân Tuấn cũng không kém, có tình cảm với chị từ nhỏ, đương nhiên, trên người anh ta có một khuyết điểm, nhưng dù nói đến phương diện nào đi nữa, cũng chỉ tính là ưu điểm, nhiều năm như thế, hai người đến đây, hơn nửa cuộc sống cũng không tệ, còn có Tuyết nhi, nếu chị không xem quyển nhật ký, gia đình chị vẫn sẽ tiếp tục như vậy, không giống như học sinh SV ngày nay, cùng người yêu hạnh phúc oanh oanh liệt liệt, nhưng ít nhất cũng bình đạm, phần lớn người trên thế giới này đều sống như vậy, còn không đâu ra đó như gia đình chị nữa.”

- Ý của em là, tôi hẳn là nên an phận, hẳn là biết tốt xấu, tiếp tục sống trong cuộc sống dối trá các người đã đan kết sẵn? — Thanh âm đậm nhạt của Diệp Tòng Y nghe không ra chút tình cảm.

- Bây giờ chị xem nhật ký rồi, đương nhiên không thể. — Trịnh Duyệt Nhan trầm ngâm một lát, nhìn cô nói: “Em nghĩ chị sẽ ly hôn, đúng không?”

- Tôi nghĩ em chắc không muốn nghe câu trả lời của tôi.

- Biểu tử, chị hiểu lầm em rồi. — Trịnh Duyệt Nhan lắc đầu, lạnh nhạt cười: “Em biết bây giờ trong lòng chị có thành kiến với em, nhưng em đối với chị vẫn như trước. Nếu chị ly hôn, em sẽ giúp chị, Tào Vân Tuấn cũng không phải dễ đối phó, anh ta tuyệt đối sẽ không buông tay chị, điều này hoàn toàn rõ ràng, chị đừng quên anh ta cũng là một luật sư.”

Diệp Tòng Y nhìn nàng một cái: “Em giúp tôi?”

- Đúng vậy, chuyện này em sẽ giúp chị, tuy là lòng em cũng không biểu hiện ra ngoài là quý mến chị, nhưng dù sao chị vẫn là người thân của em, trừ chuyện có liên quan đến Hàn Sanh ra, em sẽ giúp chị.

- Em không sợ tôi và Hàn Sanh khôi phục tình cũ?

- Sẽ không. — Trịnh Duyệt Nhan mỉm cười, khẳng định nói: “Hàn Sanh đã đến bên cạnh em, chị không còn là uy hiếp với em.”

- Được rồi. — Diệp Tông Y nhìn chăm chú vào nàng, nhẹ giọng nói: “Duyệt Nhan, hiện tại tôi có thể nói cho em biết, cuộc đời tôi hận nhất là những kẻ lừa gạt tôi, những chuyện to nhỏ em lừa tôi, tôi sẽ không tha thứ.”

Cô nói chậm lại, nói từng chữ từng chữ tiếp: “Mà cuộc sống tôi trải qua như thế nào, bình đạm hay không bình đạm, hạnh phúc hay không hạnh phúc, giống như người ta uống nước, tự biết được nóng lạnh, không cần em đánh giá. Việc tôi mất trí nhớ, cũng không phải không còn tình yêu, tôi và Hàn Sanh chưa từng chấm dứt, tôi cũng vĩnh viễn không buông bỏ cậu ấy.”

Thần sắc Trịnh Duyệt Nhan hơi kinh ngạc, sau một lúc, mới cười nói: “Biểu tỳ, chị đã mất đi tư cách.”

Diệp Tông Y nói: “Vậy à? Tại sao biểu hiện của em, có vẻ rất lo lắng?”

Trịnh Duyệt Nhan nhìn cô một hồi lâu, nhẹ nhàng dựa vào sô pha, cười như không cười: “Biểu tỳ, em nghĩ trước hết chị vẫn nên đem chuyện ly hôn giải quyết trước đi.”

Trầm Hàn Sanh vừa vào cửa, liền cảm giác được không khí trong phòng có chút không đúng, thực tế, Diệp Tông Y và Trịnh Duyệt Nhan tuy rằng cùng dựa vào sô pha, nhưng cả hai đều im lặng, nhưng trong không khí có mùi gợn tuốt vỏ nỏ giường dây.

Trầm Hàn Sanh đứng giữa phòng khách, nhìn sự xuất hiện ngoài ý muốn của Trịnh Duyệt Nhan, và Diệp Tông Y trầm mặc không nói gì, nhất thời có chút không chuẩn bị trước, ngây người đứng đó.

Cuối cùng, vẫn là nhân viên Công ty Nội thất lên tiếng hỏi: “Bác sĩ Trầm, cái giường này đặt trong phòng nào?”

Thế rồi nàng mới quay đầu, nàng nói liên tục không ngừng: “Phải phải, đặt trong thư phòng.”

Trịnh Duyệt Nhan như là chỉ vừa mới nhận ra Trầm Hàn Sanh trở về, giờ phút này mới đứng dậy, đi đến bên người nàng, vuốt vuốt cổ áo nàng, bên môi lộ ra nụ cười yếu ớt: “Mua giường mới?”

- Ừ. — Trầm Hàn Sanh có chút mất tự nhiên trả lời một tiếng: “Em không phải nói ngày mai mới về sao?”

- Ở chỗ ba, mỗi ngày đều xã giao, phiền chết, nên em về. — Trịnh Duyệt Nhan nhẹ nhàng băng quơ đáp, lại đưa mắt nhìn Diệp Tòng Y một cái, cười nói: “Hàn Sanh, sao biểu tử lại ở đây, vậy mà chị cũng không nói em nghe một tiếng.”

Trầm Hàn Sanh không định đáp, chỉ nói: “Tôi đi xem bọn họ sắp xếp giường xong chưa.” Nói xong nghiêng người đi vào thư phòng.

Trịnh Duyệt Nhan xoay người lại, cười nói: “Biểu tử, hiếm khi chị đến làm khách, em đi pha một ly nước chanh yêu thích của Hàn Sanh cho chị uống.”

Nói xong, nàng thật sự đi vào bếp, mở tủ lạnh ra, sau đó làm hai ly chanh mật bưng ra phòng khách, đặt trước mặt Diệp Tòng Y, bản thân cầm một ly khác, nhẹ nhàng uống một ngụm, sau đó khước mắt liếc thấy chiếc chăn trên sofa, khẽ nói: “Hình như chị ngủ trên sofa mấy đêm rồi, sao lại không ngủ trên giường? Vì em từng ngủ trên đó sao?”

- Thế nên, người hiện tại em yêu, chị càng không nên yêu phải không?

Đêm đã khuya.

Trầm Hàn Sanh tắm rửa sạch sẽ, dùng khăn lau tóc và cổ, vừa từ phòng tắm đi ra, khi đi ngang qua phòng khách, thấy cửa thư phòng đóng chặt, trong lòng nàng đột nhiên khó chịu một hồi, đứng một lúc lâu, nhanh chân bước về phòng ngủ của mình.

Ngọn đèn màu quả quýt đầu giường, Trịnh Duyệt Nhan mặc một bộ váy ngủ tơ tằm nửa trong suốt, nằm nghiêng người trên giường, vừa thấy nàng, liền không nhịn được sáng giọng: “Chị còn chưa sấy khô tóc!”

Trầm Hàn Sanh sờ sờ mái tóc dài, nhẹ giọng nói: “Cũng không sai.” Để khăn mặt qua một bên, nằm xuống bên giường. Trịnh Duyệt Nhan tiến gần lại nàng, nhẹ vỗ hai má bóng loáng mềm mịn của nàng, thật lâu sau, nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng, sau đó sát vào tai nàng: “Có nhớ em không?”

- Có. — Trầm Hàn Sanh nhắm mắt, thuận miệng trả lời.

Trên mặt Trịnh Duyệt Nhan lộ ra nụ cười quyến rũ, vươn đầu lưỡi liếm vành tai nàng, nỉ non nói: “Hàn Sanh, chị không biết em nhớ chị bao nhiêu đâu!”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tớ Chỉ Muốn Ở Bên Cạnh Cậu

Dù muốn lảng tránh thế nào thì vấn đề này cũng phải đối mặt.

Nhưng Trịnh Duyệt Nhan dường như hiểu rõ nàng muốn truy cứu điều này, đứng dậy nhìn nàng một cái, lại cúi đầu, nhẹ nhàng nắm trên đầu vai nàng, thanh âm trở nên nũng nịu sợ hãi: “Chị giận?”

Gương mặt Trầm Hàn Sanh căng thẳng, sau một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Em không nên đụng vào những thứ đó.”

Tay Trịnh Duyệt Nhan đan vào tay nàng, cứ vẫn thông thả: “Hàn Sanh, chị đã nói em là nữ chủ nhân của căn nhà này, nếu đã là chủ nhân, ở trong này có cái gì là không thể đụng được, đúng chứ?”

Lời này rõ ràng là lý lẽ già mồm, nhưng người ta lại không thể phản bác, Trầm Hàn Sanh có lý lẽ của mình nhưng không thể nào ném ra.

- Hơn nữa. — Trịnh Duyệt Nhan cọ cọ vào cổ nàng, uất ức nói: “Em chỉ là muốn biết nhiều hơn những điều chị trải qua, muốn giúp chị buông thả nó, chị có biết em để tâm cỡ nào...”

Trầm Hàn Sanh không nói lời nào, ngọn đèn ấm áp rơi xuống sắc mặt lạnh như băng của nàng, hết thấy trông không hề ăn khớp, Trịnh Duyệt Nhan thuận thế cầm lấy tay nàng, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mình: “Hàn Sanh, chúng ta mấy ngày không gặp, em vừa về đến, chị đã khởi binh vấn tội em rồi sao?” Nàng khép nửa đôi mắt xinh đẹp, nắm tay Hàn Sanh, từ chiếc cổ trắng nõn của mình trượt xuống dưới, tiếp tục xuống phía dưới...

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng hiện lên một mảnh ửng hồng, nỉ non nói: “Em còn nhớ, hai ngày trước chị nói nhớ em thế nào trong điện thoại, trên xe lúc trở về, em luôn mong chờ được nghe chính miệng chị nói bên tai em. Chuyện khác, có thể để qua một bên trước không?”

Lồng ngực Trần Hàn Sanh phập phồng, lại giãy giụa rút tay về: “Duyệt Nhan, đừng như vậy, Tòng Y ở cách vách.”

Tuy rằng nàng cau mày, thần sắc không vui, nhưng thanh âm cũng lạnh như băng không khôi phục, khoe miệng Trịnh Duyệt Nhan hiện lên tiểu ý khó phát hiện, xoay người đặt lên người nàng, thổ khí như lan bên tai nàng: “Chẳng lẽ như vậy không khiến chị cảm thấy kích thích sao?”

* Thổ khí như lan: Hơi thở như hoa lan, miêu tả vẻ đẹp của hơi thở.

Trần Hàn Sanh vừa nghe những lời này, đột nhiên bắt lấy tay nàng: “Em nói cái gì?”

- Hàn Sanh, không cần nói em cũng biết, trong lòng chị không hề có oán hận với chị ta. — Trịnh Duyệt Nhan nâng thân mình lên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm nàng: “Không cần nói em cũng biết, chị ta mất trí nhớ quên đi chị, chị ta sinh con kết hôn với người khác, chị tuyệt đối không hận chị ta. Nếu như vậy, chị để ý cảm thụ của chị ta làm gì? Chị cùng người mình yêu ở trong phòng làm cái gì, có liên quan gì đến chị ta! Dù sao chị ta cũng không nghe thấy, không phải sao?”

Trần Hàn Sanh trợn hai mắt, nhìn nàng một hồi lâu, bỗng nhiên nói từng chữ: “Tôi không hận cậu ấy!” Không đợi Trịnh Duyệt Nhan mở miệng, nàng lại tiếp tục nói: “Cho dù cậu ấy quên tôi, tôi cũng chưa từng hận cậu ấy! Người cậu ấy hận chỉ có em!”

Trịnh Duyệt Nhan ngẩn ra, bất khả tư nghị nhìn nàng: “Hàn Sanh, chị... Chị nói cái gì?”

- Duyệt Nhan, tôi không phải đồ ngốc, ở bên nhau lâu như vậy rồi tôi cũng không biết gì tính cách của em. — Trên mặt Trầm Hàn Sanh như có một tầng sương mù mỏng, lạnh lùng nói: “Tại sao em biết người tôi yêu trước kia là Tòng Y, là biểu tỳ của em, em lại vẫn biểu hiện bình tĩnh như vậy, hửm? Tôi vốn không suy nghĩ cẩn thận điều này, nhưng khi nghĩ kỹ lại, đây mới hẳn là cách làm của em.”

c u

a t u i N e t Trịnh Duyệt Nhan ngậy người ngẩn ra, mới nói: “Mặc kệ trước kia người chị yêu là ai, điều đó cũng đã trôi qua. Quan trọng là bây giờ chị đang ở bên cạnh em. Em như vậy, là làm theo lý trí, không bị chuyện này ảnh hưởng!”

- Vậy à? Có một khoảng thời gian em thường xuyên miêu tả trước mặt tôi, cảnh tượng ân ái của Tòng Y và Tào Vân Tuấn, cũng là để tốt với tôi?

Trịnh Duyệt Nhan bị lời nói của nàng làm nghẹn lại, một hồi lâu mới nói: “Chị trách em?”

Trầm Hàn Sanh nhìn chăm chú vào nàng, nói: “Chỉ là tôi không thể tin được, em lại đối với Tòng Y như vậy, cậu ấy là biểu tỳ của em, là người thân của em, em sao có thể nhẫn tâm như vậy với cậu ấy? Cậu ấy ở cùng trong căn nhà này, em sao có thể giống như không có việc gì, thân mật với tôi!”

Nàng thở hắt hển, giọng điệu càng thêm kích động: “Em có biết quyển nhật ký đó đối với cậu ấy đã kích cỡ nào không? Em có biết... Cảm giác bị mọi người hợp lại lừa gạt phản bội không? Người thân cận nhất chỉ trong một đêm biến thành khuôn mặt dữ tợn đáng sợ, mà bên cạnh mình không có một ai có thể làm chỗ dựa tinh thần, em hiểu được cảm giác này không?”

- Không phải em đưa nhật ký cho chị ta! Không phải em muốn chị ta lâm vào hoàn cảnh này, em lấy nhật ký, nhưng là Hà Na đưa cho chị ta!

- Nhưng là em lấy em ngoài, không phải sao?! Không có em, vốn không có tình cảnh này! Em không có tư cách lật xem những thứ này, không có tư cách lấy ra ngoài, em biết không?!

- Không có tư cách? — Khóe miệng Trịnh Duyệt Nhan hiện lên vẻ tươi cười, nhưng trong mắt không có chút ý cười, nàng nhún mày: “Đúng vậy, là em cố ý nói chuyện của chị ta và chồng trước mặt chị, em muốn cho chị hết hi vọng, em tò mò chuyện của chị, em thấy em không có tư cách xem mấy thứ đó, em đem nhật ký ra ngoài, rao chân tướng khắp thiên hạ, không để ý cảm thụ của biểu tử, muốn cùng bạn gái thân mật. Như thế Trầm Hàn Sanh, chị muốn thế nào? Chị muốn vì thế chia tay em?”

- Tôi không nói như vậy. — Trầm Hàn Sanh quay đầu, buồn bực nói: “Từ lúc đến bên cạnh em, tôi không nghĩ sẽ dễ dàng chia xa em, tôi cũng từng hứa với em. Tuy rằng em làm những điều đó, làm cho tôi rất tức giận, nhưng tôi sẽ cố hiểu và bỏ qua, tôi không biết giữa biểu tử muội em và Tông Y xảy ra chuyện gì, tôi chỉ muốn lúc này, em có thể để tâm cảm thụ của cậu ấy một chút.”

Nghe nàng nói như vậy, thần sắc Trịnh Duyệt Nhan dịu xuống một chút, đang định nói thì Trầm Hàn Sanh lại tiếp: “Tôi hi vọng khoảng thời gian tiếp theo, em ở lại Tử Duyệt đi, không nên ở bên này.”

- Cái gì? — Sắc mặt Trịnh Duyệt Nhan lập tức trở nên khó coi.

Ánh mắt Trầm Hàn Sanh kiên quyết nhìn nàng: “Tôi thỉnh thoảng sẽ đến Tử Duyệt với em, nhưng thời gian này em thật sự không nên ở lại nơi này.”

Mưa dầm liên tục vài ngày rồi cuộc cũng qua đi, ngênh đón một bầu trời đầy nắng.

Hà Na lái xe, ở trên con đường rộng lớn, tâm tình giống như bị ánh mặt trời hoa mỹ cuốn hút, sinh ra một chút vui vẻ, còn Diệp Tông Y ngồi ghế

phó lái, ánh mắt ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, vẫn cau mày, tinh thần có vẻ không phấn chấn.

- Ai, em thấy Phương luật sư thật sự rất chuyên nghiệp, chị cũng thấy, cảm giác cũng không tệ chứ. Người ta là cao thủ tòa án hôn nhân...

Nàng vừa lái xe vừa lái nhải, nhưng không được một chút đáp lại, khi ô tô dừng ở đèn đỏ ngã tư đường, nàng rút cuộc cũng không nhịn được mà nghiêng đầu cố gắng nhìn mặt Diệp Tòng Y, kêu lên: “Ai, ai!”

Diệp Tòng Y giống như từ trong mộng tỉnh dậy, chậm rãi quay đầu.

- Tòng Y, chị làm sao vậy? Phương luật sư nói Tuyết nhi còn nhỏ, vẫn còn rất dựa dẫm vào chị, tranh quyền nuôi nấng không là vấn đề gì, chẳng lẽ chị còn gì lo lắng sao?

Diệp Tòng Y lắc đầu, ô tô tiếp tục đi về phía trước, Hà Na nắm tay lái, nhấp mí mắt, vẫn nhịn không được đem những lời cất giấu trong lòng hỏi: “Tối hôm qua, Duyệt Nhan không làm gì chị chứ?”

Diệp Tòng Y lại lắc đầu.

Hà Na nhìn nàng, muốn nói lại thôi, qua một hồi lâu mới nặn ra một câu: “Ai, em biết chị thấy nó và Trầm Hàn Sanh, lòng rất khổ sở.”

Diệp Tòng Y miễn cưỡng động khóe môi, tối hôm qua một đêm không chợp mắt, tất cả lại chỉ có hai chữ khổ sở để khái quát, nghĩ đến hai người họ ở bên nhau, ở cùng một phòng khác, giống như một lưỡi dao sắc bén, từng phát đâm vào tim mình.

- Hà Na.

- Vâng? — Hà Na nghiêng đầu nhìn cô.

- Em nói xem, chị ở trong nhà Hàn Sanh, có phải có chút buồn cười không?

Hà Na sững sốt, tiếp theo cười khổ: “Em cũng không biết nói thế nào, ba người các người thế này rất quái dị. Nhưng em cũng không cảm thấy buồn cười, em cảm thấy chị vốn là nên ở nơi đó, ở bên cạnh Hàn Sanh. Kỳ thật em có thể hiểu được tâm tình của chị, lúc này, chị muốn ở bên cạnh chị ấy, dù em an ủi chị một vạn câu, làm cho chị một vạn chuyện, có lẽ cũng không bằng một ánh mắt của chị ấy.”

- Hà Na, chị yêu cậu ấy rất nhiều, em biết mà.

Hà Na khẽ nói: “Em biết.”

Lệ quang trong mắt Diệp Tòng Y lóe ra, đầu xoay qua một bên: “Chỉ gặp vài lần, trái tim chị hoàn toàn giao cho cậu ấy, ở bên cạnh Tào Vân Tuấn gần ấy năm, cho đến bây giờ cũng không có cảm giác này, thậm chí cho tới bây giờ chị chưa từng khóc. Khi biết Hàn Sanh, mới cảm nhận được cảm giác mê say là thế nào, mới biết được mình thì ra lại dễ khóc như vậy. Tuy nhiên, chị nén đau rời xa cậu ấy, nhịn đau nói một đằng nghĩ một nẻo với cậu ấy, đến cuối cùng chị mới phát hiện, thì ra người mình yêu, lại vốn là người yêu của mình. Hà Na, em hiểu được cảm thụ của chị không?” Cô ghen ngào, nói chuyện trở nên đứt quãng: “Hà Na, chị... Rất đau lòng, cũng không cam tâm.”

- Hàn Sanh vốn chính là của chị, chị hoàn toàn có thể làm giống lời em hôm đó nói, cướp chị ấy về, có cái gì không can tâm? — Hà Na có chút sốt ruột: “Tòng Y, bây giờ thái độ của Hàn Sanh thế nào? Chị vẫn chưa nói rõ với em, không phải chị ấy luôn tìm chị sao, đến nơi này không phải vì chị sao? Chắc chắn chị ấy vẫn yêu chị, cho dù hiện tại ở bên cạnh Duyệt Nhan, nhưng vẫn biết chị uất ức rất nhiều, biết Duyệt Nhan dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy, chị ấy chẳng lẽ vẫn thờ ơ sao?”

- Cậu ấy bị lời chị nói trước kia làm tổn thương, cậu ấy hiểu lầm chị. — Diệp Tòng Y càng nói càng thương tâm, ngay cả nói chuyện cũng có chút khó khăn: “Cậu ấy nghĩ... Nghĩ chị yêu Tào Vân Tuấn, thậm chí... Cậu ấy nghĩ những năm này chị rất hạnh phúc, Hà Na, chị có trăm miệng cũng không biện giải nổi.”

- Chị ấy... Nghĩ như vậy? Chị có giải thích hay không? Chị ấy không tin chị? — Hà Na giật mình, sau đó trầm đĩnh tiệt thiết nói: “Không sao, em có thể giúp chị giải thích với chị ấy!”

* Trăm đĩnh tiệt thiết: Chắc như đĩnh đóng cột.

- Không cần, là chị tạo khúc mắc, nên để tự chị gỡ bỏ, như vậy sẽ tốt hơn một chút. — Diệp Tòng Y sụt sịt, nhẹ giọng nói: “Hà Na, bây giờ chị muốn dọn ra khỏi chỗ Hàn Sanh.”

- Cái gì? — Hà Na kinh ngạc hỏi: “Chị muốn dọn ra?”

- Đúng vậy, chị không thể nhìn cậu ấy và Duyệt Nhan ở bên nhau, cảm giác đau đớn này chị khó có thể chịu nổi, chị muốn một lần nữa dọn đến chỗ em. — Diệp Tòng Y nhìn nàng, như hạ quyết tâm: “Nhưng trước khi dọn ra ngoài, chị sẽ nói chuyện một lần với cậu ấy.”

Tan tầm về nhà, trong phòng khách không có bóng dáng Diệp Tòng Y, cửa thư phòng không đóng, Trầm Hàn Sanh ló đầu vào nhìn nhìn, trên chiếc giường trắng tinh trống không, chăn nệm xếp chỉnh tề. Trầm Hàn Sanh bất giác có cảm giác hoảng hốt, đang định tìm xung quanh, thì trong nhà bếp truyền đến những tiếng vang nhỏ, nàng vội vàng đi theo thanh âm đó.

Diệp Tòng Y đứng tại phòng bếp bận rộn, trong nồi bắt đầu bốc lên hơi nước, một chén nước đổ ào ạt vào nồi, hỗn hợp hành băm, trứng gà, bánh rán dầu lập tức phiêu tán vào không khí, không bao lâu, một chén trứng vàng óng có điểm vài chấm hành lá màu xanh biếc đã ra khỏi nồi, Diệp

Tòng Y cầm lấy chén đựng xoay người lại, mới phát hiện có một người đứng ở cửa bếp, cả kinh thiếu chút nữa cái chén trong tay rơi xuống.

- Cẩn thận! — Trầm Hàn Sanh bước một bước lên, đưa tay muốn tiếp cái chén trong tay cô, nhưng động tác lại dừng ở giữa không trung.

Diệp Tòng Y kinh hồn chưa định, dừng một chút mới nói: “Sao cậu về sớm vậy?”

- Ủ, hôm nay tớ tan tầm sớm. — Trầm Hàn Sanh thuận miệng nói dối.

- Tớ... Tớ muốn làm bữa cơm cho cậu ăn, mọi ngày toàn là cậu làm. — Diệp Tòng Y tựa hồ có chút thẹn thùng với việc nấu ăn, rũ đôi mi dài xuống, trên mặt nổi lên sắc đỏ nhè nhẹ: “Tớ chỉ làm đơn giản.”

- Tớ biết. — Lời vừa thoát khỏi miệng, Trầm Hàn Sanh dường như cảm thấy hông ớn, lại thêm một câu: “Cám ơn.”

Trên bàn bày hai hướng đồ ăn đơn giản, Trầm Hàn Sanh và Diệp Tòng Y ngồi đối diện nhau, có vẻ Trầm Hàn Sanh ăn nhiều hơn so với ngày thường một chút, Diệp Tòng Y vẫn ăn ít như vậy. Hai người yên lặng ăn xong bữa cơm, Diệp Tòng Y lấy chén đĩa thu dọn vào nhà bếp, Trầm Hàn Sanh cũng không cướp công của cô, trở về phòng cầm quần áo bước vào phòng tắm.

Tắm rửa xong, thay đổi một thân quần áo ngủ thoải mái nhẹ nhàng đi ra, thấy Diệp Tòng Y đang ngồi gần người trên sofa, Trầm Hàn Sanh nhìn cô một cái, nói: “Sao không xem ti vi?” Đi đến lấy cái điều khiển từ xa, mở ti vi lên, sau đó ngồi lên tấm lót lông trên mặt đất.

Trên ti vi đang chiếu phim hành động đặc sắc Âu Mỹ, âm thanh xe ô tô va chạm, tiếng súng, làm cho căn phòng trở nên náo nhiệt hẳn lên, Trầm Hàn Sanh ngồi dưới đất dựa vào sofa, mắt không rời khỏi màn hình.

Náo nhiệt so với trăm mặc khiến người ta có nhiều dũng khí hơn, Diệp Tòng Y nhìn nàng, rốt cuộc cũng nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Hàn Sanh.”

- Ủ. — Ánh mắt Trầm Hàn Sanh vẫn nhìn chăm chăm màn hình ti vi.

- Tớ... Tớ sẽ dọn ra ngoài ngày mai.

Trầm Hàn Sanh nhất thời không nói gì, ngay khi Diệp Tòng Y không xác định được phải chăng nàng không nghe thấy được những lời này, nàng lại mở miệng: “Dọn đi đâu?”

- Chỗ Hà Na.

“Kịch” một tiếng, màn hình tắt, Trầm Hàn Sanh để điều khiển từ xa lên bàn trà, nghiêng đầu nhìn nàng: “Vì Duyệt Nhan? Cho nên cậu phải đi sao?”

Diệp Tòng Y cắn cắn môi, bỗng nhiên nói: “Hàn Sanh, tớ không muốn đi, tớ chỉ muốn ở bên cạnh cậu, muốn nhìn thấy cậu.” Cô cúi đầu nói, giọng điệu khiến người ta nghe xong cảm thấy vô cùng chua xót.

- Tớ biết cậu và Duyệt Nhan đã đến bên nhau, tớ biết tớ làm thế này sẽ rất kỳ quái. — Bỗng dừng mắt Diệp Tòng Y chứa đầy lệ, tiếp tục nói: “Nhưng thế giới của tớ, trời đất đã suy sụp, hoàn toàn thay đổi, có những ngày, tớ mất hết can đảm, thậm chí còn hi vọng mình cứ vậy chết đi cho rồi, hi vọng mình mất đi tri giác. Trong đầu tớ chỉ nghĩ đến một mình cậu, tớ không thể ở lại chỗ Hà Na, tớ chỉ muốn gặp cậu, chỉ muốn tìm cậu, chỉ muốn, được ở nơi có thể nhìn thấy cậu. Nơi có cậu, tổn thương cũng có thể giảm bớt, tuy rằng cậu sẽ cho tớ tổn thương khác, nhưng cảm giác tổn thương này, khiến tớ cảm giác mình còn sống.”

Thanh âm của cô, như khắp như tổ, ở trong căn phòng trống rỗng lại càng khiến người ta lo lắng, Trầm Hàn Sanh nhìn cô, trong lòng khó chịu dị thường, gắt gao cắn môi, không lên tiếng.

* Như khấp như tổ: Như khóc lóc như kể lể.

- Hàn Sanh, tớ biết tớ rất ích kỉ, nhưng tớ không biết mình phải chạy đi đâu, phải tiếp tục thế nào. Trước kia chưa xem nhật ký, tớ yêu cậu, xem nhật ký, tớ biết cậu là người tớ từng yêu, chỉ cần có cậu, tớ mới có dũng khí để sống, tớ có thể chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng tớ không muốn mất đi cậu, hơn nữa là sau khi biết chân tướng. Dù tớ biết mình đã không còn tư cách, tớ còn đến chỗ của cậu, tớ hưởng thụ cảm giác cậu dốc lòng chăm sóc tớ, lừa dối mình cậu còn yêu tớ, như vậy, trong lòng mới không còn u ám tuyệt vọng."

- Hàn Sanh, xin hãy tha thứ cho tớ ích kỉ.

- Đừng khóc. — Trầm Hàn Sanh thì thào nói: “Tớ hiểu cảm thụ của cậu, tớ hoàn toàn hiểu được.”

- Không! Cậu không hiểu, căn bản là cậu không hiểu! — Trong phút chốc, nước mắt Diệp Tòng Y rơi như mưa, nước mắt ngang dọc trên khuôn mặt xinh đẹp, Trầm Hàn Sanh nhịn không được đứng dậy, ngồi xuống bên người cô, yên lặng lấy một tờ khăn giấy cho cô, Diệp Tòng Y không tiếp, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng tựa đầu vào vai nàng.

Hai người vẫn duy trì tư thế đó, vẫn không nhúc nhích, nước mắt dần làm ướt bả vai Trầm Hàn Sanh.

Chương 71: Chỉ Lừa Gạt Cậu Một Lần

- Tớ nghĩ là mình bị bệnh, nhưng tớ không nhớ nổi nguyên nhân hậu quả, tớ nghĩ... Tớ vẫn còn đang học Cao trung, nhưng anh Vân Tuấn lại hình như có một chút thay đổi, tóc của hần, trang phục hần mặc, thân người cao... Tất cả đều có thay đổi, tuy vẫn là khuôn mặt đó...

Diệp Tòng Y và Tào Vân Tuấn là thanh mai trúc mã, tuy rằng giờ phút này trong lòng cô cực hận hần, nhưng không cách nào vẫn xưng hô hần là “Vân Tuấn” như sau khi kết hôn, khi cô chìm đắm trong ký ức ngày đó, lại vẫn bất tri bất giác dùng cách xưng hô cũ, “anh Vân Tuấn”.

Dáng vẻ Trầm Hàn Sanh thuận theo hạ tầm mắt, từ đầu đến cuối đều rất im lặng, giống như thật sự nghe cô nói hết, mà khi cô lần thứ hai nhắc đến ba chữ “anh Vân Tuấn”, nàng rốt cuộc cũng nhịn không được, đột nhiên đánh gãy lời cô: “Cậu không cần nói với tớ những chuyện này, những gì các người trải qua, bồi đắp tình cảm thế nào, xây dựng gia đình, dưỡng dục còn gái, tớ thật sự không có chút hứng thú.”

Nàng cực lực áp chế cảm xúc, nhưng thanh âm cũng không khắc chế được mà đề cao, giọng điệu có vẻ vô cùng thiếu kiên nhẫn, Diệp Tòng Y cho tới bây giờ vẫn chưa bị nàng đối xử như vậy, bị nàng dọa sợ, kinh ngạc nhìn nàng, Trầm Hàn Sanh cũng ý thức được mình luống cuống, hít một hơi thật sâu, đứng dậy, đi qua một bên, tự mình pha một ly trà.

Căn phòng đột nhiên yên lặng như tờ.

- Tòng Y. — Một lát, Trầm Hàn Sanh xoay người lại, tay đang cầm chén trà, con người lại nổi lên sâu sắc hối hận, giọng điệu cũng trở nên nhu hòa:

“Ý tớ là, tớ... Có thể hiểu được tâm tình hiện tại của cậu, bị lừa, bị người thân nhất lừa, cảm giác đó tớ thật sự có thể hiểu được. Nhưng chuyện quá khứ, đều đã qua rồi, cậu thật sự không cần thuật lại, tình huống mất trí nhớ như thế... Là chuyện đương nhiên, tớ cũng có thể hiểu được...”

Diệp Tòng Y trợn đôi mắt đẹp lên, thanh âm cũng thay đổi tức khắc: “Cậu nghĩ tớ và cậu chỉ là đột nhiên phát hiện mình bị lâm vào một âm mưu, bị người thân thiết nhất lừa gạt phản bội, phần nộ, không cam lòng à? Cậu cho chỉ là như vậy?!”

Trầm Hàn Sanh hướng mắt qua một bên, không lên tiếng.

- Trầm Hàn Sanh, tớ nói chuyện với cậu! — Diệp Tòng Y đột nhiên đứng dậy, lấy cái gối ném vào mặt Trầm Hàn Sanh, khóc kêu lên: “Cậu không cần sợ tổn thương tớ, bây giờ nhiều hơn một dao hay ít hơn một dao, với tớ mà nói không sao cả! Cậu không cần phải cẩn thận trước mặt tớ, cái gì mà bận tâm cảm nhận của tớ, tớ chỉ muốn nghe lời trong lòng cậu!”

- Nếu không thì sao? — Trầm Hàn Sanh tránh thoát khỏi chiếc gối bay tới, cũng có chút phát hỏa: “Sau khi cậu mất trí nhớ, trong lòng cậu hẳn không phải người che chở cậu sao? Cậu tỉnh lại thấy hẳn, không phải cảm thấy rất anh tuấn quen thuộc sao? Cho dù biết hẳn lừa cậu, cậu không phải là luôn miệng gọi hẳn là anh Vân Tuấn sao? Cậu ở bên cạnh hẳn, mắt mày không phải tươi rói lắm sao?”

Nàng thở phì phò, gắt gao nhìn Diệp Tòng Y, ép hỏi từng câu từng câu một, Diệp Tòng Y không tự chủ lui về phía sau hai bước, chỉ nghe “xoảng” một tiếng, Trầm Hàn Sanh hung hăng ném chén trà trong tay xuống đất, cái chén lập tức tan nát.

Tiếng vang thật lớn, rồi yên tĩnh cực độ, cũng chỉ vài giây mà thôi. Không khí nháy mắt giống như đọng lại, Trầm Hàn Sanh và Diệp Tòng Y

cách xa mảnh sứ vỡ, mặt đối mặt, đoạn đối thoại của hai người tựa hồ chìm vào bế tắc.

Diệp Tòng Y gắt gao cắn môi, không cho mình khóc, răng cắn vào môi, một chút vị máu tràn vào miệng.

- Quên đi, cứ vậy đi. — Trầm Hàn Sanh thống khổ nhắm mắt, lão đảo xoay người, kéo thân người nặng nhọc vào phòng ngủ, hai tay dao động phía sau: “Tòng Y, cứ vậy đi, tớ không muốn nói với cậu chuyện này nữa, tớ mệt chết mất.”

- Cậu biết tình cảnh của tớ lúc đó à? Cậu biết tình hình lúc đó thế nào sao?! — Nước mắt Diệp Tòng Y đảo quanh hốc mắt, từ phía sau nàng lớn tiếng nói: “Tớ thật sự nhớ rõ hẳn, nhớ hẳn có tình cảm với tớ từ nhỏ, tớ tin bố mẹ, cũng tin hẳn, từ Thánh Hòa đến nước ngoài, chỉ có bọn họ ở cùng tớ. Hẳn làm bạn với tớ thời gian dài nhất, hẳn chiếu cố tớ, so với bố mẹ còn ân cần cẩn thận hơn, bưng trà rót nước, lau mặt rửa tay, cái gì hẳn cũng làm cho tớ, hẳn biết tớ thích cái gì, luân phiên đổi cách làm tớ vui, giải buồn cho tớ. Tớ dần dần tin, nhưng không muốn kết hôn, dường như tất cả mọi người đều hi vọng bọn tớ kết hôn, mẹ tớ luôn thúc dục tớ, không ngừng thúc dục tớ, khi đó, tớ cũng không biết thế nào, có chút sợ bà ấy, sau đó tớ trí óc hỗn loạn mà kết hôn.”

- Vậy à? — Trầm Hàn Sanh đưa lưng về phía cô, nhẹ giọng nói: “Cậu dám nói cậu không thích hẳn, cho tới bây giờ cũng chưa yêu hẳn?”

- Đúng vậy, tớ chưa từng yêu hẳn! — Diệp Tòng Y nói xong câu này, nước mắt liền chảy, tiến lên từ sau lưng ôm lấy nàng, nghẹn ngào nói: “Hàn Sanh, cậu đã nói, tớ nói gì cậu cũng tin, có phải không? Bây giờ... Bây giờ hãy tin tớ...”

Trong mắt Trầm Hàn Sanh tràn đầy thống khổ, chỉ khẽ nói: “Tòng Y, đừng khóc, đừng khóc nữa.”

- Tổ chỉ gạt cậu một lần, tổ không nghĩ lần đó lại phải trả giá lớn như vậy. Tổ không phải loại thích đem bi thương và hạnh phúc chia sẻ với người khác, cho nên, ai ai cũng nghĩ tổ và hân yêu nhau, rất hạnh phúc, nhưng bây giờ tổ không muốn cậu nghĩ vậy. — Diệp Tòng Y gắt gao ôm lấy nàng, như là sợ nàng sẽ đột nhiên biến mất, nói tiếp: “Sau khi kết hôn, giữa chúng tổ rất bình yên, rất yên tĩnh, thành phố này đối với tổ rất xa lạ, hơn nữa trong lòng tổ vẫn có cảm giác kỳ quái, giống như mình đã mất đi thứ gì đó rất quý giá, cho nên tổ đóng băng trái tim mình. Những chuyện này tổ đều có nói qua với mẹ và bọn họ, bà nói đó là do tổ mất trí nhớ, chứ không phải chuyện gì to tát, từ miệng bọn họ mà tổ biết mình trải qua những gì. Tổ về nhà vài lần, cũng không có cảm giác gì đặc thù, cũng không có thu hoạch gì, tất cả đều bình thường, sau đó tổ quen với cảm giác này. Tổ khó chịu, trong lòng trống rỗng, nhưng tổ giấu khó chịu vào lòng, sau khi sinh Tuyết nhi, tinh thần tổ trở nên màu sắc hơn, cũng cảm giác gần gũi với hân hơn một chút, khoảng thời gian đó là thời gian bọn tổ hòa hợp nhất, bởi vì bọn tổ đều yêu Tuyết nhi, cùng nhau chăm sóc con bé, đề tài cũng nhiều hơn. Hàn Sanh, những năm tổ kết hôn, tổ thừa nhận mình có thêm cảm tình với hân, như người thân vậy, nhưng tổ chưa từng yêu hân.”

Cô nhắm mắt lại, mặt nhẹ nhàng miết trên lưng Trầm Hàn Sanh, trong lòng vừa chua xót vừa đau đớn: “Hàn Sanh, cảm giác này mới là yêu, thấy được hay không thấy được đều ở trong lòng, mỗi biểu cảm mỗi nụ cười đều ghi khắc, khi nhớ nhung, hoặc rất ngọt ngào hoặc rất đau... Nhớ rõ khi gặp mặt ở nhà Tiểu Phương, tổ vừa thấy cậu đã có cảm giác đặc biệt, sau đó... Lại đi miếu, là tổ muốn đi cùng Hà Na, tổ muốn gặp cậu, muốn cậu chú ý, khi cậu đối xử dịu dàng với tổ, tổ ấy thế mà không dám nhìn vào mắt cậu, vừa thẹn vừa chát, vừa vui vừa sướng, cảm giác khẩn trương khiến tổ cảm thấy mình như nữ sinh mười bảy mười tám tuổi...”

- Đừng nói nữa, đừng nói nữa. — Thân mình Trầm Hàn Sanh nhẹ nhàng run, đột nhiên đánh gãy lời cô: “Đừng nói nữa.”

- Không, tớ muốn nói. — Diệp Tòng Y ghen ngào, nhẹ giọng nói: “Tớ biết tối hôm đó, tớ nói những lời đó khiến cậu rất đau. Lúc đó tớ không biết quá khứ của chúng ta, tớ nghĩ tớ đã có chồng, tớ nghĩ Tào Vân Tuấn không có chỗ nào có lỗi với tớ. Tuyệt nhiên còn nhỏ, bố mẹ tớ, dì dưỡng tớ cũng sẽ không đồng ý cho tớ ly hôn, hơn nữa, tớ cũng vừa vặn biết Duyệt Nhan thích cậu, tớ xin lỗi. Hàn Sanh, tớ tự ti, lại không có dũng khí, nhưng lòng tớ đau tuyệt đối không kém cậu, tớ... Tớ cũng chưa từng ngừng nhớ cậu.”

Trầm Hàn Sanh vốn nhịn không được đã rơi lệ, nghe được câu nói ấy, tay lại ngừng ở không trung, biểu cảm trở nên cứng ngắt cổ quái.

- Hàn Sanh, cậu tin tớ không? Điều tớ nói, cậu tin không? — Thanh âm Diệp Tòng Y bi thương bất lực, lại như cầu xin.

- Tớ tin, lại không tin. — Trầm Hàn Sanh ngơ ngác nhìn phía trước, thì thào nói: “Tin, tớ sẽ hận mình, không tin, tớ lại cảm thấy mình đáng thương.”

Tuy rằng nàng không có đưa ra đáp án chắc chắn, nhưng giọng điệu vô cùng hối hận lại làm người ta an tâm, Diệp Tòng Y ghé vào lưng nàng, nhịn không được khóc thút thít hỏi: “Hàn Sanh, cậu còn yêu tớ không? Còn một chút nào yêu tớ không? Hay là cậu đối với Duyệt Nhan...” Cô muốn biết đáp án, lại sợ đáp án đó sẽ làm tan nát cõi lòng mình, tâm tình tràn ngập mâu thuẫn, cuối cùng một câu cũng nói không ra.

Trầm Hàn Sanh chậm rãi xoay người lại, giống như không nghe rõ cô nói gì, nhíu mi lại, lẳng lặng nhìn chăm chú vào cô.

Khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Tòng Y tái nhợt tiêu tụy, trong đôi mắt mỉa miều còn chứa đựng nước mắt trong suốt, lại ngập tràn khẩn trương và chờ mong, giống như đang chờ quan tòa phán án.

- Tớ... Không muốn nói những lời này, không muốn nhắc tới, không muốn nghe thấy. — Trầm Hàn Sanh nhìn cô, mỗi một lời đều vô cùng cố

sức: “Tớ chỉ muốn nói với cậu, tớ đến với Duyệt Nhan, không phải là bắt lấy một cây gổ cứu mạng, tớ thật tình muốn một lần nữa bắt đầu cùng em ấy, dắt tay đi cả đời.”

Trong lòng Diệp Tòng Y giống như bị thứ gì đó hung hăng đâm vào, đau đến không nói được lời nào, qua một lúc lâu, mới run rẩy đôi môi: “Dù có một ngày nào đó tớ hồi phục trí nhớ? Cậu... Cậu cũng không quan tâm sao?”

- Tòng Y, đã muộn. — Tim Trầm Hàn Sanh như bị dao cắt, tay muốn lau nước mắt của cô, nhưng di chuyển đến giữa không trung rồi ngừng lại: “Dù cậu hồi phục trí nhớ, cũng như thế thôi, tớ đã hứa hẹn với em ấy.”

- Vậy à? — Trên mặt Diệp Tòng Y hiện lên nụ cười chua xót, lộ vẻ sầu thảm nói: “Thế còn hứa hẹn với tớ?”

Trầm Hàn Sanh hạ mí mắt, khàn giọng nói: “Tòng Y, tớ xin lỗi, tớ vẫn giữ, mãi cho đến khi... Khẳng định cậu không muốn kết thúc. Giữa chúng ta vẫn không có kết thúc, dù là thật hay giả, nhưng buổi tối hôm đó, những lời nói cậu nói, trong lòng tớ đã là kết thúc. Tòng Y, tớ từng muốn... Là người thứ ba bên cạnh cậu, với tớ mà nói, đây là một quyết định vô cùng gian nan, khi tớ hạ quyết tâm, dù vĩnh viễn không thể thấy ánh sáng, dù nhiều năm ôm đống kỷ bất công vào lòng, chỉ cần bên cậu, tớ cam tâm tình nguyện, bởi vì tớ đã chịu đủ ly biệt, chịu đủ nhớ nhung. Nhưng bây giờ, tớ không muốn hai người chúng ta lại trở thành bên thứ ba của nhau, thà rằng chúng ta là mối tình đầu bị người ra chia rẽ.”

Diệp Tòng Y dời ánh mắt đến khuôn mặt nàng, đứng ngây một lúc lâu, dờ dẫm nói: “Tớ muốn chia rẽ cậu và Duyệt Nhan, từ khi xem nhật ký, tớ đặc biệt nghĩ đến, trong lòng tớ đặc biệt không cam lòng.”

Trầm Hàn Sanh ngẩn ra, chậm rãi ngẩng đầu lên.

- Tớ nghĩ, cậu là của tớ, tớ ỷ vào nhật ký, mặt dày đi đến chỗ cậu, tớ hi vọng có thể một lần nữa bắt đầu với cậu, tớ nghĩ trái tim đầy vết thương của tớ, chỉ có cậu mới có thể giúp tớ chữa khỏi, có thể cho tớ dừng khí và an ủi lớn nhất. Dù tớ biết mình chưa ly hôn, tớ biết mình còn có đứa con gái, tớ vẫn mặt dày như vậy. — Diệp Tòng Y mỉm cười như kẻ thần kinh, sau đó nói: “Nhưng hôm nay, tớ đột nhiên muốn rời khỏi, rời khỏi cậu và căn phòng có cậu, rời khỏi con người, khỏi nơi tớ khát khao muốn đến gần. Nói với cậu những điều này, tớ chỉ là... Muốn cậu hiểu tâm ý của tớ, muốn đánh cược một lần xem còn con đường nào khác không.”

Trầm Hàn Sanh nhíu mày: “Cậu phải đi? Thật muốn đến chỗ Hà Na?”

Diệp Tòng Y cười cười, khẽ nói: “Hàn Sanh, gặp lại sau.”

- Duyệt Nhan, thời gian này sẽ không ở đây. — Trầm Hàn Sanh nhìn bóng dáng của cô, bỗng nhiên vội vàng nói: “Tớ biết cậu có hỏi luật sư cố vấn chuyện ly hôn, cũng biết Hà Na giúp cậu. Thời gian này cậu ở chỗ tớ là hợp lý nhất, Hà Na sẽ ở lại chỗ Tiểu Phương, cũng tiện tìm cậu, nếu cậu ra ngoài, có thể lấy xe Tiểu Phương, cũng để người khác không dễ dàng tìm được cậu.”

Diệp Tòng Y vịn tay vào cửa thư phòng, cũng không quay đầu.

- Cậu có thể ở đây cho đến khi xử lý hết mọi chuyện. — Trầm Hàn Sanh tiếp tục khuyên bảo, biểu cảm khẩn trương lo âu, sau một lúc lâu, nàng chuyển ánh mắt qua một bên, nhẹ giọng nói: “Cậu ở đây, tớ có thể chăm sóc cậu, đi nơi khác, tớ... Tớ lo lắng.”

Phòng khách rộng lớn của Tào gia, đang xảy ra một trận bão tố.

- Rõ ràng là một con người sao lại có thể trở lại một cái là không còn tăm hơi?! Thế nào mà vợ mình từ chức, làm chồng cũng không biết? — Vương Viễn Trân đi qua đi lại, nổi trận lôi đình: “Chuyện như vậy, con còn gạt mẹ?! Còn giấu giếm mấy ngày, sao con lại hồ đồ như vậy?”

Tào Vân Tuấn ngay ngắn đứng bên cạnh, cúi đầu nghe giáo huấn, không nói một lời, Diệp Khai Tường ngồi trên sô pha, chỉ than thở, một người từ trước đến nay không hút thuốc lá như ông, lại đưa tay lấy một điều thuốc trong chiếc hộp trên bàn trà, tay ông có chút run rẩy, bật lửa đánh vài cái cũng chưa đốt được, cuối cùng là Tào Vân Tuấn cúi người xuống lấy bật lửa của mình bật cho ông.

- Ai, bà à, hỏi rõ ràng đã, đừng chỉ lo oán trách Vân Tuấn.

Diệp Khai Tường còn chưa nói xong, Vương Viễn Trân đã trừng mắt đánh gãy lời ông: “Đó là con gái tôi, ông không sốt ruột, tôi sốt ruột! Ông còn có tâm trạng hút thuốc, giống như con bé chỉ là con gái của mình tôi, đúng không?!”

Tào Vân Tuấn nhỏ giọng khuyên nhủ: “Mẹ, mẹ bình tĩnh một chút, con cảm thấy việc này có chút không ổn, mẹ ngẫm lại xem, Tòng Y lần này bay về không gặp ai sao? Cô ấy ở nhà có xảy ra chuyện gì khác thường không?”

- Khác thường? Không có, vẫn tốt... — Vương Viễn Trân nói xong, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch: “Lần đó trước khi về nhà, nó có ghé qua C Đại, nhưng mà, nhưng mà bố mẹ lập tức tìm được đem con bé về nhà, hơn nữa sau đó Tòng Y cũng không biểu lộ cái gì không đúng cả.”

- Cái này đúng rồi. — Tào Vân Tuấn càng kiên định với suy nghĩ trong lòng, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng khó coi: “Cô ấy đến từ chức, tức là cô ấy không mất tích, mà là đã chuẩn bị làm như vậy, hơn nữa cũng không về nhà, ngay cả điện thoại cho bố mẹ cũng không, ngoại trừ biết được chuyện trước kia, còn có thể là nguyên nhân nào khác nữa!”

- Trời ạ, trời ạ! — Vương Viễn Trân đưa tay vịn đầu, ngã ngồi xuống sô pha, lầm bầm nói: “Chẳng lẽ khôi phục trí nhớ? Không thể, không thể xảy ra chuyện đó được, bác sĩ nói, không phải là không thể, nhưng không nhanh đến mức đó...”

Tuy bà tự an ủi mình như vậy, nhưng lại cảm thấy lời nói của Tào Vân Tuấn vô cùng có lý, trong khoảng thời gian ngắn, hung muện khí đoản, trái tim đập thành thịch, cả người mềm nhũn trên sô pha.

* Hung muện khí đoản: Tựa như lồng ngực bị tảng đá lớn đè lên, khó thở.

Tào Vân Tuấn vội vàng xông đến đỡ bà, lo lắng hỏi: “Mẹ, mẹ sao vậy? Mẹ sao vậy?”

Diệp Khai Tường cũng nóng ruột, kéo tay bà: “Bà à, bà đừng gấp, chú ý thân thể mình đây!”

Chương 72: Sự Kiên Nhẫn Sắp Đến Giới Hạn

Trong phòng khách không mở đèn, nhìn xuyên thấu qua cửa sổ rộng lớn sát đất về phía xa xa vẫn sáng như ban ngày, hết sức mờ nhạt, lóe ra ánh đèn neon, có thể nhìn mơ hồ được cảnh vật bên trong.

Trịnh Duyệt Nhan lười biếng ngồi trên ghế sa lon, hai chân giao nhau, tay phải nhẹ nhàng khoát lên trên tay vịn ghế sa lon, tay trái thì bưng một ly rượu, nàng vẫn duy trì tư thế này thật lâu, dường như đang ngẩn người, lại dường như đang suy tư, trên bàn trà là chai rượu đã cạn phân nửa, tức nàng đã uống không ít.

Nơi hoa lệ mà lại trống trải này, an tĩnh cực kỳ, an tĩnh đến mức cái thảm lông dê thật dày truyền đến tiếng bước chân càng ngày càng gần càng rõ ràng lọt vào tai.

- Đừng bật đèn. — Trịnh Duyệt Nhan vẫn không nhúc nhích, đưa lưng về phía người đằng sau, nhẹ nhàng phun ra những lời này.

Trầm Hàn Sanh hơi ngẩn ra, men theo thanh âm đi tới, đứng nhìn nàng một chút, rồi cầm lấy bình rượu bên cạnh, nhìn qua: “Khuya như vậy rồi, em không nghỉ ngơi cho tốt, lại một mình ngồi ở đây uống rượu, còn uống nhiều như vậy?”

- Người ta khi cô đơn lạnh lẽo, sẽ như vậy. — Tay Trịnh Duyệt Nhan chống đầu nhìn nàng: “Chị không biết sao?”

Trầm Hàn Sanh cầm lấy ly rượu của nàng, để trên bàn trà, sau đó ngồi xuống ở bên người nàng, nhẹ giọng nói: “Tôi gọi điện thoại cho em rất lâu.”

- Sao? Lo lắng cho em sao? Nếu em nhận, chắc chị cũng sẽ không tới nhỉ.

- Nhan Nhan, tôi...

- Không được trốn tránh vấn đề, không nói điều khác, chỉ cần trả lời không hoặc có. — Trịnh Duyệt Nhan xoay người lại, ngồi xổm ở trước mặt nàng, một đôi mắt xinh đẹp bình tĩnh nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, Trầm Hàn Sanh dĩ nhiên nói không nên lời bất kỳ lời biện hộ nào, Trịnh Duyệt Nhan đưa tay nhẹ nhàng quấn lấy cổ nàng, thanh âm càng ngày càng thấp: “Hàn Sanh, chị không biết em có bao nhiêu ghét vẻ mặt này bây giờ của chị, em rất ghét cái do dự của chị.” Nói rồi, môi tiến lên nghênh tiếp.

Cánh môi dịu dàng của nàng, đầu lưỡi mềm mại, hòa lẫn với hương thơm ngọt lạnh của rượu, hô hấp nóng rực phả vào gò má và bên tai, hết thảy đều say lòng người như vậy. Trầm Hàn Sanh nhắm mắt lại, trên mặt nổi lên từng tầng đỏ hồng, nàng ôm Duyệt Nhan vào trong ngực, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, mái tóc mềm mại của nàng, nhưng không chủ động, chỉ phối hợp, như là dung túng cho nàng ngang ngược.

Thế nhưng Trịnh Duyệt Nhan vẫn mang theo hận ý cực lớn, ùn ùn cuốn sạch, như tuyên bố quyền sở hữu của mình, chiếm lĩnh mỗi một nơi trong khoang miệng nàng, cướp đoạt mỗi một hơi thở. Tất cả nhưng nhớ và tình yêu đều để môi lưỡi ở đây ở phát ra, tất cả lửa giận đều là tứ chi đang dây dưa ở đây hừng hực thiêu đốt.

Trong căn phòng u ám, thỉnh thoảng truyền đến tiếng thở dốc mập mờ, hai người gần như sắp hít thở không thông, đột nhiên cùng nhau từ trên ghế sa lon lăn xuống, ngã lên tấm thảm thật dày.

Trầm Hàn Sanh nằm ngửa trên đất, hô hấp nặng, nàng đưa tay sờ sờ cánh môi đã sưng lên của bản thân, đột nhiên khẽ nói: “Duyệt Nhan, xin lỗi.”

- Chị ấy ảnh hưởng lớn đối với chị như vậy sao? — Trịnh Duyệt Nhan nằm bên người nàng, thanh âm vẫn ngọt như cũ, nhưng lại nghe không ra bất kỳ cảm tình gì: “Chị cũng không nhớ em.”

- Không, tôi nhớ em. — Trầm Hàn Sanh lắc đầu phủ nhận, sau đó nuốt một ngụm nước bọt: “Thế nhưng hiện tại, tôi làm không được, hiện tại tình cảnh cậu ấy như vậy, tôi thật sự... Thật sự không thể chỉ lo cho cuộc sống của mình, mình mình vui sướng.”

Trịnh Duyệt Nhan trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên nói: “Hàn Sanh, trong lúc ở cùng chị, em đã làm một vài chuyện không quanh mình chính đại.”

- Tôi biết.

Trịnh Duyệt Nhan cười đến có chút châm chọc: “Vì sao chị không tìm lấy cớ này để chia tay? Như thế, chị không cần để ý cảm thụ của bất kỳ kẻ nào, có thể mỗi ngày ở cùng chị ấy, mãi cho đến khi chị ấy vượt qua cửa ải khó khăn này.”

- Bởi vì tôi biết tình cảm của em đối với tôi, bởi vì... Như vậy không công bằng với em. — Trầm Hàn Sanh hơi dừng lại một chút, lại nói: “Tôi cũng không thật sự trách em, muốn trách, cũng chỉ có thể tự trách tôi.”

- Công bằng? Chị rất lưu tâm từ này? — Trịnh Duyệt Nhan nghiêng người tới, mắt nhìn nàng: “Vậy chị nên ngẫm lại, những năm gần đây, tất cả công bằng với chị sao? Hàn Sanh, vì sao chị vẫn bị quá khứ trói buộc chứ? Người phải học quyết đoán, mới có được giải thoát.”

Trầm Hàn Sanh nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Em cũng không hoàn toàn hiểu tất cả mọi thứ xảy ra những năm này với tôi, em cũng không thể hiểu rõ, với tôi mà nói đó là cảm giác thế nào.”

- Em hiểu. — Trịnh Duyệt Nhan khởi động thân thể, khoe môi phủ lên một tia cười nhàn nhạt: “Khi đó, chị bần cùng, lại hèn mọn, xuất thân thấp hèn cũng thì thôi đi, lại không có địa vị ở trong lòng cha mẹ, chị cảm giác mình quả thật như chú chó nhỏ chú mèo nhỏ bị vứt bỏ, không người thương, không ai yêu, thế nhưng lòng tự trọng của chị lại lớn đến đáng thương, không thể làm gì khác hơn là dùng lạnh lùng để nguy trang mình, không thể làm gì khác hơn là liều mạng học tập, để mong thay đổi hiện trạng. Vừa lúc đó, có một cô gái vừa đẹp lại dịu dàng xuất hiện, chị ấy thoát nhìn không ở cùng một thế giới với chị, nhưng chị ấy không chút nào nhìn khinh chị, chị ấy đối tốt với chị, quan tâm chị, còn tận lực thận trọng để bảo toàn tự tôn của chị. Em đương nhiên hiểu rõ nó có ý nghĩa như thế nào đối với chị, chị ấy ở trong lòng chị, không khác công chúa nhỉ, địa vị này, không cách nào lay động được đúng không? Em tin lúc đó nếu chị ấy muốn chị vì chị ấy đi tìm cái chết, chị cũng bằng lòng.”

- Hiện tại tôi cũng bằng lòng.

Những lời này cơ hồ là buột miệng nói ra, sắc mặt Trịnh Duyệt Nhan cứng đờ, Trầm Hàn Sanh mở mắt nhìn nàng một chút, lại nói: “Cái này và tình yêu không liên quan.”

- Em biết nói điều này không có ý nghĩa gì lớn. — Giọng Trịnh Duyệt Nhan xa xăm, ánh mắt lại chăm chú dị thường: “Nếu như lúc đó đổi lại em là chị ấy, em cũng sẽ đối với chị như vậy, em tuyệt đối sẽ không đối với chị như người bình thường, em biết chị đáng được đối đãi tốt.”

Trầm Hàn Sanh nhìn nàng không chớp mắt, yết hầu đột nhiên có chút nghẹn ngào, đưa tay nắm tay nàng, chỉ nhẹ nhàng kéo một cái, Trịnh Duyệt Nhan liền thuận thế nằm trên ngực nàng.

- Hàn Sanh.

- Ừ. — Trầm Hàn Sanh nhẹ vỗ về mái tóc dài của nàng.

Mười ngón Trịnh Duyệt Nhan quần lấy cùng nàng, qua một lúc lâu, mới nói: “Chị có nghĩ tới, chị đối với biểu tỷ em, hay là... Hay chỉ là ơn huệ nhiều hơn, đã không phải là tình yêu rồi.”

Trầm Hàn Sanh cắn môi dưới, cũng không tiếp lời.

- Hàn Sanh, như vậy được không? — Trịnh Duyệt Nhan cũng không quản phản ứng của nàng, tiếp tục nói: “Biểu tỷ muốn ở chỗ chị, để cho chị ấy ở, hiện không còn nơi nào để chị ấy quay về, chị ấy có gì cần giúp một tay, chị cũng có thể giúp chị ấy, nhưng chị dời đến Tử Duyệt đi. Chị đã nói, chị ấy chuẩn bị ly hôn, thế nhưng vụ này không phải đơn giản là có thể ly được, Tào Vân Tuấn ở phương diện này tuyệt đối sẽ không nói ra, nếu như mọi người cho là hắn sẽ bởi vì chân tướng bị vạch trần mà xấu hổ áy náy, phải đồng ý ly hôn, vậy thì quá ngây thơ rồi, nhưng em có thể giải quyết vấn đề này, em biết hắn muốn cái gì...”

- Nhan Nhan. — Trầm Hàn Sanh cắt đứt nàng, nhú mi tâm nói: “Xin lỗi, tôi... Tôi hiện tại phải ở bên cạnh cậu ấy, cậu ấy cần người ở cùng.”

Trịnh Duyệt Nhan nửa ngày không nói gì, qua một lúc lâu, mới tiến tới hôn xuống bên tai Trầm Hàn Sanh, thanh âm nhẹ như một mảnh lông chim, như là yếu ớt buông thả, hoặc như là ôn nhu uy hiếp: “Hàn Sanh, em chỉ muốn nói cho chị biết, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, tình huống này, em không nhịn được lâu, sự kiên nhẫn của em sắp đến giới hạn.”

Ngày hôm nay không phải liên hoan gia đình cuối tuần, cũng không phải ngày lễ hay sinh nhật gì đặc biệt, nhưng Trịnh Thái lại tự mình gọi một cú điện thoại, chính miệng ra lệnh bảo Trịnh Duyệt Nhan về nhà ăn cơm tối.

Bầu không khí trên bàn ăn có chút kỳ quái, Trịnh Thái cau mày, biểu tình so với mọi khi còn nghiêm túc hơn một chút, bà Trịnh cũng giống có thêm tâm sự, giữa hai lông mày mang theo một luồng buồn rầu nhàn nhạt,

ngay cả Trịnh Duyệt Nhan nhìn cũng không có tinh thần bằng bình thường. Đối mặt với một bàn món ăn quý lạ, ba người tựa hồ đều không muốn ăn gì.

Trịnh Thái gấp một đĩa đồ ăn để vào trong chén, bỗng nhiên nhìn Trịnh Duyệt Nhan: “Nhan Nhan, con thật không biết biểu tở ở đâu sao?”

Trịnh Duyệt Nhan cúi đầu ăn: “Vâng.”

Biểu tình Trịnh Thái rõ ràng không tin: “Con hỏi Hà Na rồi? Con bé vẫn không liên hệ với bọn con sao?”

- Ba, rốt cuộc muốn con nhắc lại mấy lần?

- Chuyện này thật quá kỳ quái. — Trịnh Thái để đĩa xuống, mắt nhìn phía bà Trịnh: “Chị và tỷ phu bà gọi điện thoại tới, khóc suốt mướt, nói Tòng Y mấy ngày không về nhà, tìm không được, bảo tôi cho người đi tìm. Tôi hỏi bọn họ chuyện gì xảy ra, bao gồm cả Vân Tuấn nữa, tất cả mọi người đều nói không nên lời một nguyên do, bối ra bối rồi, nghe như Tòng Y bị bắt cóc ấy.”

Trịnh Duyệt Nhan cười cười, ngẩng đầu lên: “Ba, ai bắt cóc đứa cháu bảo bối của ba, chắc ăn gan hùm mật gấu rồi.”

Trịnh Thái tức giận nhìn nàng một cái, nói với bà xã: “Nhìn dáng vẻ bà, chắc là biết nội tình gì phải không? Muốn tôi tìm người, cũng phải nói với tôi một chút nguyên nhân chứ.”

Bà Trịnh chợt dạ không dám nhìn hăn, chỉ khẽ nói: “Hình như Tòng Y và Vân Tuấn mâu thuẫn cãi nhau một chút, cho nên... Cho nên bỏ nhà đi ra ngoài.”

- Cái gì? — Trịnh Thái ngạc nhiên: “Vợ chồng mâu thuẫn chút, lại hoảng hốt lo sợ, điều động binh lực? Tôi còn tưởng rằng xảy ra điều gì to

tát, trì hoãn cả Hội nghị buổi chiều!” Nói xong, nắm chặt lấy khăn ăn màu trắng ở trên bàn.

Bà Trịnh không dám lên tiếng, thần sắc Trịnh Thái dần dần hòa hoãn xuống: “Tòng Y luôn luôn dịu dàng hiểu chuyện, sao lại có chuyện bỏ nhà đi? Vân Tuấn làm cái gì?”

Bà Trịnh không cách nào đem nguyên nhân nói cho ông biết, cảm thấy việc này thật đau đầu, bưng chén, nhin không được thở dài một tiếng vô cùng nhẹ, Trịnh Thái suy nghĩ vòng vo, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống: “Dù sao vẫn không đến mức Vân Tuấn chịu không nổi mê hoặc ở bên ngoài, làm chuyện gì có lỗi với Tòng Y?”

- Nếu như anh ta thật sự làm chuyện như vậy, ba sẽ làm sao bây giờ? — Trịnh Duyệt Nhan thẳng người lên, cười như không cười nhìn Trịnh Thái.

- Nhan Nhan, thật có việc này?

Trịnh Duyệt Nhan mặc dù không nói, nhưng biểu tình kia không khác gì ngầm thừa nhận.

Trịnh Thái giận dữ, tay vỗ lên bàn vài cái: “Vân Tuấn nếu dám khốn nạn ức hiếp Tòng Y như vậy, ba nhất định sẽ không bỏ qua nó! Ba gọi điện thoại ngay bây giờ, bảo nó lăn tới đây thành thật khai báo rõ ràng!”

- Nhan Nhan đừng thêm phiền nữa, không có chuyện như vậy. — Trịnh phu nhân thấy Trịnh Thái đứng dậy giận dỗi, mắt choáng váng, cũng đứng dậy vội vàng gọi: “Lão Trịnh, ông ngồi xuống trước, hãy nghe tôi nói.”

Lúc này Trịnh Duyệt Nhan mới lười biếng dựa vào ghế một chút, khẽ cười nói: “Ba, đừng nổi giận, con nói chơi với ba thôi.”

- Rốt cuộc thật hay giả? — Trịnh Thái quay đầu, thần sắc đã hết sức khó chịu.

- Giả ạ. — Khóe miệng Trịnh Duyệt Nhan khẽ nhếch, lộ ra nụ cười hồn nhiên ngây thơ: “Ba, biểu tử phụ luôn luôn sùng bái ba, coi ba làm mẫu chuẩn, tấm gương học tập, tuyệt đối không có khả năng làm ra chuyện này, ba thì có một vụn trái tim lương thiện mà.”

Trịnh Thái trừng mắt nhìn nàng, sắc mặt tái xanh, nhất thời không biết lời của nàng là thật tâm hay là giả, khiến cho cơn tức cũng bốc hơi, cũng không tức giận nữa, chỉ sững sờ ở đó.

Trịnh Duyệt Nhan giả bộ làm như không phát hiện ông khác thường, tự nhiên đứng lên: “Được rồi, không phải là gọi về dùng cơm sao, hiện tại cơm cũng đã ăn, con còn có hẹn với bạn. Ba, mẹ, con về phòng mang theo chút đồ đạc, rồi đi liền.”

- Ai, Nhan Nhan, con về à? — Bà Trịnh vội vã gọi nàng: “Đợi dì dưỡng con đến, con ở nhà, chào một tiếng.”

- Có cái gì để nói chuyện? Bọn họ cùng lắm là nói với ba mẹ chuyện biểu tử, con lại không giúp được gì, ở lì ở đây làm gì, con còn có việc.

Trịnh Duyệt Nhan lên lầu cũng không quay đầu lại, trở lại phòng ngủ của mình, trong tiện tay thu thập một chút đồ đạc, cầm túi đi ra, lúc xuống lầu, Trịnh Thái đã ngồi trong phòng khách uống trà, bà Trịnh cầm điện thoại trong tay, vẻ mặt khẩn trương lo lắng, khi Trịnh Duyệt Nhan đi qua, thì một câu nói vừa vụn bay vào tai: “Cái gì? Tòng Y gọi điện thoại cho hai người? Con bé nói bây giờ sẽ về nhà?”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Cảm Giác Được Đau Nhức, Còn Tốt Hơn Không Cảm Giác Được Gì

Sau khi Diệp Tòng Y và Hà Na vào cửa, bất an bầu không khí vốn khẩn trương trong phòng khách Tào gia, tăng thêm vài phần cổ quái và ngưng trệ, Vương Viễn Trân, Tào Vân Tuấn, Diệp Khai Tường, trong lòng mỗi người như bị một tảng đá lớn đè nặng, thần kinh cũng căng như dây đàn, khi nhìn thấy hai người, đồng loạt từ trên ghế salon đứng dậy.

- Con chào bác trai, bác gái. — Xuất phát từ sự lễ phép với trưởng bối, Hà Na vào cửa liền bắt đầu chào hỏi, chỉ là biểu tình và giọng nói so với thường ngày có vẻ cứng hơn một chút.

Nét mặt Vương Viễn Trân và Tào Vân Tuấn mang theo một tia khủng hoảng không che giấu được, mắt đều bình tĩnh nhìn Diệp Tòng Y, như là nỗ lực muốn từ nét mặt của cô mà phân tích được gì đó, chỉ có Diệp Khai Tường miễn cưỡng trả lời một câu: “Hà Na, con cũng tới à.”

- Đều ở đây à, đúng lúc. — Diệp Tòng Y rốt cục cũng mở miệng, thế nhưng giọng nói lại lạnh nhạt không che giấu, ngực Tào Vân Tuấn nổi lên dự cảm xấu, nghiêng đầu trao đổi ánh mắt một chút với Vương Viễn Trân, lập tức trấn định lại, rồi sải bước đến vài bước, cười hỏi: “Tòng Y, mấy ngày nay em đi đâu? Hại anh và bố mẹ lo lắng gần chết, em và Hà Na ở chung, cũng nên nói một tiếng với anh chứ.”

Hắn vừa lên trước, Diệp Tòng Y liền lập tức lui ra phía sau, tay Tào Vân Tuấn chạm phải khoảng không, vẻ mặt xấu hổ, Vương Viễn Trân thấy thế, nhin không được nhẹ giọng kêu: “Tòng Y...”

Diệp Tòng Y xem như không nghe thấy, đi vòng qua, từ trong túi lấy ra một tờ giấy đặt trên bàn trà, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Tào Vân Tuấn: “Cái này, anh xem trước một chút, nếu như không có ý kiến gì, tôi mong trong hai ngày anh có thể tự kí vào.”

Tào Vân Tuấn biến sắc, bước lên hai bước, tiến lên cầm tờ giấy kia vào tay, chỉ nhìn thoáng qua, giọng nói như bị cái gì đó chặn lại, thanh âm trong nháy mắt trở nên khàn khàn: “Đơn ly hôn?”

Diệp Tòng Y lạnh lùng nhìn hắn, cũng không trả lời.

- Em... Em muốn ly hôn với anh? — Tào Vân Tuấn gấp gáp đến độ trán nổi gân xanh, tay không tự chủ được, siết chặt đơn ly hôn trong tay, như hận không thể bóp nát nó.

Vương Viễn Trân gần như kêu lên ngay sau đó: “Cái gì? Tòng Y, con muốn ly hôn?! Con có phải điên rồi hay không? Vì sao đang tốt đẹp lại muốn ly hôn?”

- Đang tốt đẹp? — Diệp Tòng Y xoay người, trên mặt lộ ra biểu cảm buồn cười: “Mẹ, mẹ chắc chắn muốn hỏi con điều này? Mẹ chắc chắn nghĩ không ra đáp án?”

Vẻ mặt Vương Viễn Trân có chút trắng bệch, hầy còn gắng gượng vùng vẫy: “Tòng Y, con đang nói cái gì? Rốt cuộc chuyện gì... Đã xảy ra?”

- Mẹ, con còn gọi mẹ là mẹ, bởi vì mẹ thật sự sinh ra con, nhưng mẹ rốt cuộc còn muốn gạt con tới khi nào? — Khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Tòng Y dần dần phủ lên một tầng sương lạnh, con người ôn nhu như nước trước kia, lúc này trở nên sắc bén tựa như đao: “Mẹ, còn có các người, tất cả mọi chuyện làm với tôi, tôi biết hết rồi! Các người gạt tôi, bịa đặt ký ức của tôi, tôi biết tất cả rồi!”

Thanh âm của Diệp Tòng Y của cũng không quá lớn, thế nhưng những lời này lại như sấm sét, nổ tung trong lồng ngực tất cả họ, thanh âm cả phòng của đột nhiên ngừng lại, rơi vào một mảng tĩnh mịch lặng im.

Quả là thế, quả nhiên là đã biết!

Vương Viễn Trân há hốc mồm, nhìn ánh mắt lãnh khốc hoàn toàn xa lạ của con gái, một cảm giác sợ hãi từ đáy lòng mãnh liệt dâng lên, yết hầu như mất đi năng lực ngôn ngữ, thân thể thoát một cái đau nhức thiếu chút nữa ngất đi, Tào Vân Tuấn vội vã đưa tay đỡ bà.

Lòng Diệp Khai Tường cũng không biết là vui hay buồn, trong mắt bỗng nhiên tuôn ra hai hàng nước mắt già nua, môi hơi run: “Tòng Y, con... Con khôi phục nhớ?”

- Vẫn chưa, cơ mà cái gì nên biết, con cũng đã biết. Công nhận mảnh khoé bíp người của các người rất cao minh, mỗi người đều phối hợp như áo tiên không thấy vết chỉ khâu, nhưng các người sẽ thật sự cho rằng có thể gạt cả đời sao?

- Tòng Y, con hãy nghe mẹ nói... — Vương Viễn Trân gấp gáp tiến lên, muốn kéo tay cô.

- Đừng đụng vào! — Diệp Tòng Y hất tay của bà ra, liên tiếp lui về phía sau vài bước, trên mặt lộ ra biểu tình kháng cự: “Mẹ, xin đừng chạm vào con.”

Vương Viễn Trân không khỏi chảy ra nước mắt, rên khóc nói: “Tòng Y, con nghe mẹ giải thích.”

- Không, con không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào. — Diệp Tòng Y nỗ lực đè nén tâm tình mênh mông trong lòng, yết hầu đau nhức: “Con hiểu rõ mẹ làm như vậy là có nguyên nhân, nhưng con hoàn toàn không cách nào hiểu nổi. Con là con gái mẹ, cũng là một người sống sờ sờ, mẹ

không thể chi phối ý nghĩ của con, càng không có quyền áp đặt cuộc sống của con!”

- Tòng Y, con nói cho mẹ biết trước, con biết gì rồi? Nghe từ ai? Nếu có người nói gì với con, con nghìn vạn lần đừng tin. Bố mẹ là bố mẹ của con, là người thân nhất của con, con phải tin tưởng, bố mẹ dù làm cái gì, xuất phát đều là vì muốn tốt cho con...

- Tốt cho con? — Diệp Tòng Y không đợi nghe xong, liền ra cắt đứt: “Mẹ bịa đặt ký ức của con, hại con và người mình chưa bao giờ yêu kết hôn, vô tri vô giác đã qua nhiều năm như vậy, mẹ nói là tốt cho con?”

Cô tựa hồ muốn cười, thế nhưng nụ cười mới vừa mở ra, lại biến mất không dấu vết: “Mẹ, mẹ muốn biết con đã biết gì, sau đó lại nhọc lòng, biên soạn ra một bộ dối trá khác nói với con đúng hay không? Xin lỗi, mẹ không có cơ hội này, bởi vì cái gì nên biết, con đều biết rồi, hơn nữa con đã hoàn toàn tin. Con biết các người chia rẽ con và người con yêu nhất, như vậy đã đủ rồi.”

- Người yêu nhất?! — Tào Vân Tuấn nghe đến đó, hai mắt đột nhiên tròn tròn, hàm răng cắn chặt khanh khách rung động: “Ai là người em yêu nhất? Là ai?!”

Diệp Tòng Y lạnh nhìn hắn: “Anh không xứng biết, cũng không có tư cách biết!”

Tào Vân Tuấn vừa ghen tị, vừa phẫn nộ, vừa thương tâm thất vọng, đi từng bước một tới gần cô: “Hóa ra anh là người em chưa từng yêu, chúng ta sống cùng nhau nhiều năm như vậy, anh đối với em không thay đổi, cho dù đã có Tuyết nhi, cũng không có gì cả thay đổi! Tòng Y, anh ở đáy lòng em là thứ gì?”

- Anh với tôi mà nói, không phải là thứ gì cả! — Diệp Tòng Y không yếu thế chút nào, đón nhận đôi mắt đã dính vào mấy phần điên cuồng của

hắn: “Nhất là bây giờ, anh ở trong mắt tôi, từ đầu đến chân đều là tên bịp bợm, tiểu nhân, đồ vô sỉ, anh chỉ khiến tôi cảm thấy ghê tởm! Tôi hối hận vì để cho Tuyết nhi sinh ra trên thế giới này!”

Lời của nàng, tựa như một chuỗi đạn, chuẩn xác, không làm bắn trúng nội tạng Tào Vân Tuấn, khiến khuôn mặt anh tuấn của hắn chỉ toàn lỗ, hoàn toàn móp méo biến dạng, đứng ở đó ngây người hơn mười giây, đột nhiên bộc phát rống giận một trận kinh thiên động địa: “Thằng đó là ai?! Người kia là ai?!” Hai tay hắn nắm cánh tay của Diệp Tông Y, điên cuồng lắc thân thể nàng: “Em vốn là thuộc về anh, là nó từ bên cạnh anh đoạt đi em! Nói cho anh biết thằng đó là ai, cuối cùng nó so với anh có gì tốt hơn, anh có chút nào không bằng nó! Nói cho anh biết, anh phải giết nó! Anh phải giết nó!”

- Làm gì vậy? Buông chị ấy ra! — Hà Na thấy hắn đột nhiên phát cuồng, vội vã xông lên, dùng sức muốn đẩy tay hắn ra, thế nhưng khí lực Tào Vân Tuấn cực lớn, hai tay như kìm sắt dùng sức ép lấy Diệp Tông Y, chốc lát không có cách nào tách bọn họ ra, dưới tình thế cấp bách, chỉ đành đánh mắng Tào Vân Tuấn.

- Vân Tuấn, mau buông Tông Y ra! — Diệp Khai Tường và Vương Viễn Trân cũng đi qua hỗ trợ, tình cảnh trở nên hỗn loạn cực kỳ.

Xé ra nửa ngày, Tào Vân Tuấn cuối cùng cũng buông lỏng tay ra, Diệp Tông Y nhẹ vỗ về cánh tay bị đau của bản thân, đột nhiên nâng tay lên, “chát” một tiếng, trên mặt Tào Vân Tuấn đã trúng một cái tát nóng hừng hực.

Diệp Khai Tường cả giận nói: “Vân Tuấn, cậu đang làm gì vậy!”

Tào Vân Tuấn dường như bị cái tát này làm cho ý nghĩ thanh tỉnh một chút, ngẩn ra, nhìn một chút tay của mình, đột nhiên khẽ nói: “Tông Y, xin lỗi. Bố, mẹ, xin lỗi.”

- Tòng Y, chị không sao chứ? — Hà Na hỏi Diệp Tòng Y.

Diệp Tòng Y lắc đầu, mắt nhìn Tào Vân Tuấn, lạnh lùng nói: “Nói chung, ngày hôm nay tôi chỉ vì đưa cái này mà tới, nhà, xe, cái gì khác tôi cũng không muốn, tôi chỉ muốn Tuyệt nhi. Cho dù tôi bây giờ nghĩ thế nào về cuộc hôn nhân này, con bé vẫn là con tôi, con bé vô tội, tôi có trách nhiệm với con bé, tôi sẽ cố hết sức để dưỡng dục con bé, anh hoàn toàn có thể yên tâm về điều này.”

- Không, anh sẽ không ly hôn. — Tào Vân Tuấn thì thào nói: “Tòng Y, anh yêu em, anh tuyệt không ly hôn.”

- Tôi thật không thể tin được, anh còn có mặt mũi nói với tôi những lời như vậy, đương nhiên, nếu không có mặt mũi, trước đây cũng sẽ không gia nhập vào đội quân lừa gạt người khác. — Diệp Tòng Y cười lạnh nói: “Nếu như anh còn hơi có chút cảm thấy thẹn trong lòng thì kí cái này, bằng không, tôi cũng chỉ có thể hẹn cho luật sư của tôi nói chuyện với anh.”

Nói xong, nàng nói với Hà Na: “Hà Na, chúng ta đi thôi, ở lì chỗ này một giây thôi chị cùng không muốn.”

- Tòng Y, Tòng Y! — Vương Viễn Trân lập tức đuổi lên phía trước, muốn ngăn cản cô.

- Về phần bố mẹ. — Diệp Tòng Y đi hai bước, quay đầu: “Con đã sống trong sắp xếp của bố mẹ năm sáu năm bố mẹ muốn, hiện tại lại không cần suy nghĩ dùng thân tình và công ơn nuôi dưỡng để lừa con, nói cuộc sống của con bị bố mẹ hủy cũng không sai, cho nên dù là làm cái gì, con đều yên tâm thoải mái.” Nói đến đây, cô liếc liếc mắt Tào Vân Tuấn: “Cũng không sao cả, bố mẹ còn một tên con trai cơ mà, phải không?”

Hà Na đưa tay mở cửa ra, Diệp Tòng Y cũng đi ra ngoài không quay đầu lại.

Neon ô tô chiếu lên mặt đường chậm rãi chạy, Diệp Tòng Y ngồi ở ghế cạnh tài xế, bỗng nhiên quay kính xe xuống, gió lạnh đập vào mặt, mang đến cảm giác mát thư thích, cô không tự chủ được nhắm hai mắt lại.

Tay Hà Na cầm tay lái, bỗng nhiên nói: “Xem ra em lo lắng thật là dư thừa, em thật sợ chị ngày hôm nay nhìn thấy bọn họ, sẽ không khống chế được tâm tư, tình cảnh sẽ không khống chế được, cho nên mới cố ý muốn cùng chị đi, may mà ngày hôm nay chị biểu hiện rất lạnh tĩnh.”

- Hà Na.

- Vâng?

- Khi thương tổn không cách nào ước tính được, hết hy vọng, tuyệt vọng, người ta sẽ trở nên bình tĩnh, như hỉ nộ ái ố đều rời khỏi rồi, bởi vì cả người đều chết lặng. — Diệp Tòng Y dựa đầu vào cửa sổ xe, nhẹ giọng nói.

Hà Na không lên tiếng, một lát sau, lo lắng nói: “Tòng Y, biểu hiện của Tào Vân Tuấn hôm nay, khiến em có chút ngoài ý muốn.”

- Em lo lắng sẽ không dễ dàng ly hôn, phải không?

- Ừ.

- Có thể càng nhanh thoát khỏi quan hệ với hắn, tất nhiên là tốt. Nhưng nhất thời ly hôn không được, chị cũng không nóng nảy, chỉ cần không ở cùng, không nhìn mặt của hắn, ép mình không thêm nghĩ đến những chuyện kia, đã cảm thấy hơi chút dễ chịu, sớm muộn hắn cũng sẽ ưng thuận.

Hà Na cau mày, nhờ đến hình dạng như điên cuồng của Tào Vân Tuấn, vẫn không lạc quan, môi giật giật, nhưng chung quy không nói gì nữa, chỉ nói: “Cha mẹ chị, ai, tuy rằng em nghĩ bọn họ bị như ngày hôm nay, vốn là tự làm tự chịu, nhưng sau khi thấy bác trai khóc, trong lòng em vẫn có chút khó chịu.”

- Chị mất đi Hàn Sanh, chị sống trong cuộc sống chị không muốn, chị sinh đứa con cho người chị không thương, Hà Na, tất cả, chị không cách nào tha thứ.

- Em biết. — Hà Na ngừng lại một chút, nghiêng đầu nhìn cô một cái: “Tòng Y, chị và Hàn Sanh ở chung thế nào?”

- Vẫn như vậy.

Hà Na khe khẽ thở dài, Diệp Tòng Y mở mắt, xuất thần nhìn cảnh đêm phía ngoài: “Em nói chị có thể làm gì đây? Lúc cậu ấy làm việc, chị muốn cậu ấy trở về, Lúc cậu ấy trở về, bọn chị lại khách khí, hầu như không có lời gì để nói, nếu như... Nếu như buổi tối ngày nào đó cậu chưa trở về, chị sẽ nghĩ, cậu ấy có phải ở cùng Duyệt Nhan? Chị sẽ khó chịu từ tâm đến xương, cả đêm không thể nhắm mắt. Thế nhưng, chị có tư cách gì khó chịu? Hiện tại quan hệ của chị và cậu ấy là cái gì?”

Cô nghiêng đầu, trên mặt lộ ra nụ cười chua xót: “Nhưng chị vẫn khó chịu, thấy đồ của Duyệt Nhan lúc rửa mặt, chị khó chịu, thấy phòng ngủ thuộc về hai người họ, chị khó chịu, hể trong phòng, có bất kì vết tích gì thuộc về Duyệt Nhan, đều có thể đâm vào lòng chị, thế nhưng chị lại phải làm bộ như không có việc ấy...”

- Sự tình không giống với em nghĩ, có thể, chị nên dọn về chỗ em.

- Không. — Diệp Tòng Y lắc đầu, khẽ nói: “Có thể, có thể cảm giác được đau nhức, còn tốt hơn so với không cảm giác được gì, chứng minh chị còn chưa hoàn toàn chết lặng, còn sống một chút cảm giác của con người.”

Chương 74: Muốn Phá Hư Hôn Nhân

Tiểu Phương dựa lưng vào tủ bát nhà bếp, hai tay ôm người, ngơ ngác nhìn Trầm Hàn Sanh rửa sạch ớt chuông, gỡ hạt, sau đó cắt thành từng miếng nhỏ.

- Hàn Sanh, về chuyện này, em thật không muốn nói với tôi một chút sao?

Nét mặt Trầm Hàn Sanh dờ dẫm, tiếp tục động tác trong tay: “Chuyện gì?”

- Về em và Duyệt Nhan, hay là... Em và Tòng Y. — Tiểu Phương thả tay xuống, bất an xê dịch thân thể, hai tay chống sau lên tủ, ho khan một tiếng: “Khụ, là một nam nhân, tôi biết tìm hiểu chuyện tình cảm của người khác thật không tốt, nhưng là bạn bè của em, tôi thật sự rất lo lắng cho em.”

- Có gì phải lo lắng.

- Gần đây tôi thấy em bận rộn nhiều việc, không thường gặp, nhưng tôi có thể cảm giác ra được em rất không bình thường. — Tiểu Phương khe khẽ thở dài: “Thật là, giống bây giờ, ngay cả một câu em cũng lười nói, hình như muốn đẩy tất cả mọi người ra ngoài ngàn dặm, như để bản thân đơn độc ở một thế giới.”

Mí mắt Trầm Hàn Sanh cũng không chớp, thế nhưng động tác trong tay lại chậm dần, một lát sau, khóe miệng nàng khẽ nhúc nhích: “Tôi không cảm thấy có gì cần nói.”

- Hàn Sanh...

- Tôi chỉ là bắt đầu hoài nghi mình có phải đã làm sai hay không. —
Trầm Hàn Sanh buông dao đang thái, mắt thẳng tắp nhìn cái thớt gỗ trước mặt, thanh âm tiêu điều không nói ra được: “Nếu tôi sớm nói cho cậu ấy biết một chút, phải chăng...”

- Hàn Sanh, bây giờ em đang trách cứ bản thân sao? — Tiểu Phương nhíu mày, không đồng tình nói: “Nếu em sớm nói cho Tòng Y biết một chút, cục diện vẫn như bây giờ, em ấy vẫn có chồng con, em ấy vẫn sẽ phần nộ, sẽ thương tâm khổ sở.”

- Chỉ ít Tòng Y còn có tôi, trước đây, tôi vẫn muốn như vậy, luôn ảo tưởng ngày nào đó kỳ tích xuất hiện, cậu ấy khôi phục ký ức, phát hiện ra cả thế giới hoàn toàn thay đổi, thế nhưng, phía sau còn có một người là tôi. — Trầm Hàn Sanh cắn cắn môi dưới, thì thào nói: “Thời gian trước, mỗi ngày Tòng Y chỉ rơi lệ, rơi lệ, hình như muốn chảy hết tất cả nước mắt cho khô đi, đôi khi, là làm bộ trước mặt tôi, tôi nhìn ra cậu ấy muốn nhin xuống, không muốn bị tôi thấy, thế nhưng cậu ấy nhin không được, đôi khi, nửa đêm tôi tỉnh lại đi ra phòng khách rót nước uống, đứng ở cửa phòng cậu ấy, có thể nghe được tiếng khóc nức nở nhỏ nhẹ từ bên trong truyền tới. Tòng Y yếu ớt bất lực như vậy, không cách nào giã giũa khỏi ác mộng to lớn này, chúng tôi rất ít nói chuyện với nhau, nhưng thật nhiều lần, tôi cảm giác cậu ấy gọi tôi, ánh mắt cậu ấy, lòng cậu ấy, đều ở đây gọi tôi, cậu ấy khát vọng tới gần tôi. Tôi nhin không được sẽ lại nhớ, hay là, tựa như rất nhiều năm trước, cậu ấy uất ức điều gì, cậu ấy không vui, tôi ôm cậu ấy một cái, vụng về dở dành cậu ấy vài câu, chuyện gì cũng sẽ qua đi, thế nhưng, tôi không thể làm như vậy, nghĩ tới Duyệt Nhan, hai chân của tôi tựa như bị đóng đinh lên, một chút nhúc nhích cũng không được.”

Cổ họng Trầm Hàn Sanh nghẹn lại, ngừng một chút, nghiêng đầu nói: “Hiện tại, Tòng Y không khóc, mỗi ngày chỉ trầm mặc, đờ ra, bắt đầu ở trước mặt tôi miễn cưỡng vui cười, như vậy, kỳ thực tôi lại lo lắng hơn, thế

nhưng, tôi có thể vì cậu ấy làm gì? Tôi vì cậu ấy làm gì? Tôi đã... Không phải là chính mình.”

Tiểu Phương nhìn nàng một lát, trên mặt bỗng nhiên lộ ra một nụ cười khổ: “Hàn Sanh, em yêu Tòng Y, so với trước kia, một chút cũng không giảm, thì ra xuất chúng như Duyệt Nhan, cũng không chiếm được một chút lòng của em.”

- Đúng vậy, tôi yêu Tòng Y, hiện tại cũng yêu cậu ấy như vậy, nhất là cục diện trước mắt có thể thay đổi, tôi vừa nhìn thấy cậu ấy, đã cảm thấy yêu thương tiếc nuối. — Ánh mắt Trầm Hàn Sanh ảm đạm, khóe miệng lại hiện lên một nụ cười tái nhợt: “Tiểu Phương, thời gian là thứ thật đáng sợ, nó sẽ không đến mức mài mòn tình cảm của người ta, lại sẽ mài mòn tự tin của người ta. Thời đại học, tôi và Tòng Y toàn tâm yêu nhau, chúng tôi hiểu nhau, tin tưởng nhau, khi gặp lại, đã qua sáu bảy năm, sáu bảy năm này của cậu ấy, đối với tôi mà nói, là trống rỗng, tất cả tất cả về cậu ấy, tôi đều không biết, tôi chỉ biết là cậu ấy nhớ ra tôi, có chồng con, có một cuộc sống hoàn toàn ngoài dự đoán của tôi. Nhiều năm bặt vô âm tín như vậy, vô số lần tôi huyền tưởng chúng tôi gặp lại, tôi nghĩ, cậu ấy bị cha mẹ mang đến nơi tôi không biết, nhất định là mất đi tự do, tôi nghĩ, khẳng định cậu ấy cũng nhớ tôi như tôi nhớ cậu ấy, tôi nghĩ, cậu ấy đang đợi tôi đến mang cậu ấy đi, nhất định cậu ấy chờ rất khổ cực, nhất định cũng thống khổ như tôi, cho nên, bất kể qua bao nhiêu ngày gian nan, tôi đều phải chống đỡ tiếp.”

- Tôi vẫn chống đỡ tiếp, thế nhưng, lâu ngày, tôi bắt đầu miên man suy nghĩ, về rất nhiều thứ, tôi càng ngày càng không thể xác định. — Trầm Hàn Sanh nhin xuống lệ trong mắt, hơi ngược mặt lên: “Anh biết cảm giác này sao? Cảm giác... Phát hiện chân tướng và suy nghĩ của mình hoàn toàn không tương xứng sao? Cuối cùng tôi nhớ kỹ ngày đó, hình ảnh cậu ấy ôm đứa bé, rúc vào bên người Tào Vân Tuấn, anh không biết, cảnh đó đối với tôi đã kích nạng bao nhiêu, tôi chờ nhiều năm như vậy, tìm nhiều năm như vậy, đổi lấy là giờ khắc ấy. Biết cậu ấy mất trí nhớ, vậy thì thế nào? Cậu ấy

mất trí nhớ, với tôi mà nói, làm sao không phải là một đả kích khác? Người mình không ngày nào quên, người là trọng tâm trong cả thế giới của mình, hoàn toàn không nhớ mình, cảm giác này anh hiểu được sao? Đứng ngay trước mắt cậu ấy, lòng khẩn trương đến mức tim hầu như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cậu ấy lại dùng ánh mắt người xa lạ nhìn mình, sau đó thông dong bình tĩnh lướt qua thân người mình, khoảnh khắc kia tôi thật sự đau đớn như chết đi.”

- Niềm tin tôi chống đỡ cho tới nay bị phá hủy mất, tôi bị đánh sụp, thế nhưng suy sụp còn chưa đủ triệt để, mãi cho đến lần cậu ấy nói. — Trầm Hàn Sanh đưa mắt nhìn Tiểu Phương, nhẹ giọng nói: “Người mình hoàn toàn yêu, lời cậu ấy nói, sẽ làm bản thân mất đi năng lực phán đoán, cũng có lực sát thương lớn nhất, tôi thừa nhận tôi bắt đầu yếu đuối, ngày yếu đuối đó, bản tính ích kỉ hiện ra.”

- Em nói ích kỉ, là chỉ chuyện đến bên Duyệt Nhan?

- Con người khi còn sống, có bao nhiêu cái bảy năm? Tôi chỉ là, đột nhiên có cảm giác chán nản chết lặng, tôi không muốn tiếp tục những ngày biết rõ không có tương lai, mà Duyệt Nhan, vừa mới đến bên cạnh tôi, nói đến thật buồn cười, em ấy nói với tôi một câu vô cùng cảm động, đó là tôi vĩnh viễn sẽ không mất đi em ấy.

- Cho nên, em không yêu Duyệt Nhan, em chỉ mượn em ấy để thoát khỏi Tông Y? Em chỉ mệt mỏi, muốn tìm một chỗ để bỏ neo, muốn yên định lại, rồi hiện tại em hối hận. — Tiểu Phương mắt híp lại, biểu cảm có vẻ hơi bất mãn.

- Tôi mệt mỏi, muốn yên ổn, nhưng cũng không phải lợi dụng em ấy, tôi muốn bản thân thích em ấy, hơn nữa, cố gắng đối tốt với em ấy, tôi muốn thích một người, tôi vĩnh viễn sẽ không bỏ rơi, mà em ấy cũng có thể làm vậy với tôi.

- Thế nhưng em không thích Duyệt Nhan. — Giọng nói Tiểu Phương bắt đầu gầy gò: “Hiện tại Tòng Y khiến em đau lòng, khiến em thương tiếc rồi, em liền muốn trở lại bên cạnh em ấy sao?”

- Tôi không có nói như vậy, tôi sẽ không làm chuyện có lỗi với Duyệt Nhan, trên thực tế, nếu hiện tại Duyệt Nhan và tôi phải chia tay, tôi cũng sẽ không trở lại bên cạnh Tòng Y. Tôi cũng không trách cứ Tòng Y, nhất là khi chân tướng rõ ràng, tình cảnh của cậu ấy khiến tôi càng không cách nào sinh lòng oán hận, tôi cũng thừa nhận trong lòng tôi vẫn yêu cậu ấy, nhưng những thứ chúng tôi đã trải qua nhiều như vậy, ở giữa chúng, có quá nhiều lắm khúc mắc, không phải thoáng cái là có thể giải thoát, nếu lại đến bên nhau, rất nhiều nơi trong lòng tôi không thể cân sẽ đột nhiên hiện ra, tôi sẽ để cậu ấy quên tôi không còn chút nào, tôi sẽ tính toán tình cảm cậu ấy đối với Tào Vân Tuấn... Cho nên, tôi không muốn thay đổi quan hệ giữa chúng tôi. — Trầm Hàn Sanh đột nhiên ngừng câu chuyện, chăm chú nhìn Tiểu Phương: “Anh vẫn cố vũ tôi bắt đầu cuộc sống mới, lúc đó anh cũng biết rõ tôi không thương Duyệt Nhan, nhưng anh kiên trì bởi vì đơn giản em ấy là người có thể làm cho người khác yêu, hiện tại, anh lại nghĩ như vậy về tôi, anh hầu như là bạn bè duy nhất ở thành phố này của tôi, tôi muốn hỏi một chút, ở trong lòng anh, tôi vô sỉ nhiều đến vậy?”

Tiểu Phương ngơ ngẩn, qua một lúc lâu, mới nói: “Hàn Sanh, xin lỗi.”

Trầm Hàn Sanh không nhìn hẵn, mặt lạnh tiếp tục thái đồ ăn.

- Tôi biết có thể tôi có chút thành kiến với Tòng Y, nhưng lần này sau khi em ấy biết chân tướng, dứt khoát ly hôn, tôi đã nhìn em ấy với cặp mắt khác xưa. Nhưng Hàn Sanh, Tòng Y tin chính mình, không phải tin em, nếu em không có quyển nhật ký kia, hiện tại sẽ làm sao? Cho tới bây giờ, em ấy vẫn không nhớ ra em mà, cho nên, tôi không muốn em tự trách, tôi cũng không muốn việc này của Tòng Y sẽ ảnh hưởng đến em và Duyệt Nhan, tôi vốn nghĩ cuộc sống của em đã đi vào quỹ đạo.

- Tôi cũng chỉ muốn nói cho anh biết, tôi cảm giác lòng của tôi phải chẳng kiên cường hơn trước đây một chút, dù như thế nào, cục diện cũng sẽ không phức tạp như ngày hôm nay, tự tôi cũng sẽ không khó chịu giống hiện tại. Chưa nói tới hối hận hay không hối hận, bởi vì tất cả mọi chuyện đều đã xảy ra, chẳng qua tôi cảm thấy bản thân có thể đã sai. Anh không phải muốn tâm sự với tôi sao? Tôi hiện tại nói cho anh biết, thế rồi, anh phản ứng kiểu gì đây?

Trầm Hàn Sanh lộ vẻ tức giận nói xong, để vật trong tay xuống, xoay người đi ra khỏi nhà bếp.

Bữa cơm tối này, buồn tẻ vô vị, Hà Na mặc dù cảm thấy lạ, nhưng ngẫm lại quan hệ cổ quái của Diệp Tông Y và Trầm Hàn Sanh hiện nay, lại nhìn một lượt sắc mặt của mọi người, cũng không tiện nói thêm gì, chỉ nỗ lực nói chút gì đó thả lỏng trọng tâm câu chuyện, cũng không thấy hiệu quả.

Sau khi ăn xong chỉ ngồi đó, Tiểu Phương và Hà Na nhân cơ hội xin phép ra về, Trầm Hàn Sanh đứng dậy đưa bọn họ ra ngoài, khi trở về, thấy Diệp Tông Y đang thu dọn chén bát trên bàn, nàng liền muốn đi đến hỗ trợ.

- Cậu để tự tớ làm chút chuyện đi. — Diệp Tông Y cúi đầu, thanh âm rất nhẹ, lại đủ để cho Trầm Hàn Sanh nghe rõ, nàng sững sốt, thu tay về.

- Cậu... Hôm nay về nhà có ổn không? — Trầm mặc một hồi, Trầm Hàn Sanh cuối cùng cũng nhớ ra một câu để hỏi.

- Khá tốt.

- Ồ.

- Tớ đưa đơn ly hôn cho hã, mong hã có thể nhanh ký tên.

- Ừ, nếu như có gì cần hỗ trợ...

- Không cần. — Diệp Tòng Y tựa hồ có chút sợ ngôn ngữ khách sáo như vậy của nàng, thật nhanh cắt đứt: “Việc này, tự tớ sẽ xử lý tốt.”

- Được rồi. — Trầm Hàn Sanh đứng một hồi, xoay người trở về phòng, lúc trở ra, Diệp Tòng Y đã làm xong chuyện, ôm một cái gối ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn màn hình ti vi xuất thần, vừa nghe thấy cửa phòng mở, vô thức nghiêng đầu nhìn.

- Đang xem gì? — Trầm Hàn Sanh giả vờ buông lỏng lời nói, ngồi xuống ở một đầu khác ghế sa lon, thấy trong ti vi chiếu một tiết mục quân sự.

- Hàn Sanh...

- Ừ? — Trầm Hàn Sanh tựa như đang suy tư điều gì, thuận miệng trả lời.

- Tớ có chuyện muốn nói với cậu.

- Ồ. — Trầm Hàn Sanh phục hồi tinh thần lại, nghiêng đầu nhìn cô: “Cậu cứ nói.”

- Ngày mai là cuối tuần, tớ muốn đi đón Tuyết nhi, tớ đã... Lâu rồi không gặp con bé. — Ánh mắt Diệp Tòng Y chần chờ, nói cũng ập a ập úng: “Tớ muốn... Tớ muốn...”

- Cậu muốn cho con bé qua chỗ tớ, đúng không? Không thành vấn đề mà. — Trầm Hàn Sanh rất sáng khoái.

Diệp Tòng Y nhấp mí mắt, đột nhiên khẽ nói: “Hàn Sanh, điều này đối với cậu mà nói, sẽ rất khó khăn sao?”

Trầm Hàn Sanh cười cười, nhàn nhạt lảng tránh khỏi trọng tâm: “Tuyết nhi là một cô bé tớ rất thích.”

- Hàn Sanh, tớ rất ích kỉ, tớ mong muốn cậu có thể tiếp nhận Tuyết nhi, thế nhưng lại suy nghĩ rất mâu thuẫn, nếu như cậu thật sự không có chương ngại đối với Tuyết nhi, vậy có phải hay không có nghĩa là..."

Lời kể tiếp, cô đã ngăn lại ở yết hầu, khó có thể nói ra khỏi miệng, Trầm Hàn Sanh lại biết ý cô, hai người trong chốc lát đều trầm mặc. Một lúc lâu, Trầm Hàn Sanh đứng dậy: "Đêm nay tớ muốn đi ra ngoài, cậu... Sớm nghỉ ngơi một chút."

Diệp Tòng Y đương nhiên biết nàng muốn đi đâu, tâm thoảng đau, qua một lúc lâu, trên mặt tận lực nặn ra nụ cười: "Ừ."

Biểu cảm Trầm Hàn Sanh phức tạp, chậm rãi đi tới cạnh cửa, rồi lại quay đầu, nhẹ giọng nói một câu: "Ngủ ngon."

- Ngủ ngon. — Diệp Tòng Y không nhúc nhích chút nào, máy móc đáp lời.

Tiếng bước chân, thanh âm cánh cửa đóng lại cũng dần dần đã đi xa, toàn bộ thế giới trong nháy mắt trở nên an tĩnh lại.

Tào gia lúc này, mây đen bao phủ giăng kín. Diệp Khai Tường không ngừng than thở, còn có tiếng khóc không dứt của Vương Viễn Trân, khiến bản thân Tào Vân Tuấn hoang mang lo sợ lại càng phiền não.

Khi bắt đầu, hẳn còn một tia may mắn, muốn ký thác lên người vợ chồng Vương Viễn Trân, tính tình nhẫn nại, một lần lại một lần không ngại phiền hỏi Vương Viễn Trân: "Mẹ, làm sao bây giờ? Tòng Y sẽ không thật sự ly hôn đúng không? Cô ấy chỉ là nhất thời không tiếp thụ được hiện thực bị lừa dối, nhưng cô ấy sẽ nghe lời mẹ, đúng không? Cô ấy vẫn rất nghe lời, rất hiếu thuận."

- Ba, ba nói xem chúng ta làm sao bây giờ? Ba nghìn vạn lần phải giúp con đấy, con không thể ly hôn với Tòng Y, còn có Tuyết nhi, Tuyết nhi làm

sao bây giờ? Chúng ta... Chúng ta phải nghĩ cách mới được!

..

Càng về sau, hãn phát hiện Vương Viễn Trân và Diệp Khai Tường và hãn đều sợ hãi sẽ mất đi Diệp Tòng Y, căn bản không thể cho hãn một câu khiến hãn an tâm, hãn liền chết tâm, bắt đầu tự nghĩ biện pháp.

Hãn như con thú bị nhốt, ở trong phòng khách không ngừng chậm chậm bước chân đi qua đi lại, đầu gần như đau nhức, nhưng vẫn nghĩ không ra một biện pháp có thể nắm chắc để kéo Diệp Tòng Y trở lại, tâm trạng càng thêm gắt gỏng, mà tiếng khóc Vương Viễn Trân bên tai dần dần khiến hãn không thể nhịn được nữa, hãn đột nhiên dừng lại, rống to một tiếng: “Tên nam nhân kia rốt cuộc là ai?!”

Thanh âm của hãn đủ lớn để chấn động họ, Diệp Khai Tường há hốc mồm nhìn hãn, tiếng khóc của Vương Viễn Trân cũng đột nhiên ngừng lại.

Chương 75: Biểu Tỷ Phu, Em Có Chút Chuyện Muốn Nói

Tào Vân Tuấn quơ tay, tiếng chấn động óc nhà: “Vì sao? Vì sao không nói cho con biết? Rốt cuộc nó là ai? Vì sao bố mẹ vẫn thần thần bí bí, mỗi lần con hỏi, cũng không chịu nói một chữ!”

Diệp Khai Tường cúi thấp đầu, im miệng không nói, Vương Viễn Trân lau nước mắt, khuyên nhủ: “Vân Tuấn, con bình tĩnh một chút cái đã...”

- Bình tĩnh? Mẹ bảo con làm sao bình tĩnh? Tòng Y dù hận mẹ thế nào đi nữa, mẹ cũng là mẹ cô ấy, thế nhưng nếu Tòng Y thật sự ly hôn với con, gia đình con xong rồi! – Tào Vân Tuấn hầu như ép hỏi đến trước mắt bà.

Diệp Khai Tường đang ôm đầu, bỗng nhiên thấp giọng than thở: “Vân Tuấn, con biết người kia là ai, cũng không thay đổi được gì.”

- Con phải biết, rốt cuộc nó là hạng người gì, có chỗ nào có thể mạnh hơn con, dựa vào cái gì có thể chiếm lòng Tòng Y! – Tâm trạng không cam lòng rất nhiều năm của Tào Vân Tuấn đọng lại trong nháy mắt bạo phát, lửa giận trên lồng ngực rục cháy, hằn chỉ ngón tay hướng ra ngoài cửa, kích động nói: “Tòng Y mới vừa nói, bố mẹ đều nghe thấy được, cô ấy nói chúng ta chia rẽ cô ấy và người cô ấy yêu nhất! Người yêu nhất? Há! Cô ấy cũng chưa khôi phục ký ức, vậy nên bố mẹ nói cho con biết, là ai nói cho cô ấy biết những chuyện trước đây, ai có thể khiến cô ấy tin tưởng như vậy, thái độ quyết đoán như vậy? Chẳng lẽ không phải cái người cô ấy yêu nhất nói sao? Chẳng lẽ không phải thằng đó tìm đến cô ấy sao? Hai người còn phải gạt con sao?!”

Vương Viễn Trân và Diệp Khai Tường nổi niềng khó nói đầy bụng, hai người nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ ưu sầu bất đắc dĩ, một lát, không ai lên tiếng.

- Vẫn không nói? Tốt, hai người không nói, con cũng không có biện pháp bắt ép bố mẹ. – Tào Vân Tuấn gật đầu, giọng căm hận nói: “Vấn đề này, sau này con sẽ không hỏi bố mẹ nữa, cơ mà, con sẽ tự mình tóm thằng đó ra ngoài, con thề! Bố mẹ đừng tưởng rằng có thể cả đời gạt con!”

Hắn vừa nói, vừa lui về phía sau, Vương Viễn Trân mới vừa từ trên ghế salon đứng lên, đuổi theo vài bước, trong miệng hô: “Vân Tuấn, con đi đâu vậy?” Nói còn chưa dứt, cánh cửa đã “rầm” một tiếng nặng nề khép lại.

Một ngọn đèn sáng đầu giường, tản ra ánh hào quang màu tím yếu ớt nhàn nhạt. Trầm Hàn Sanh nằm thẳng ở trên giường lớn, Trịnh Duyệt Nhan lại nghiêng người, lưng quay về phía nàng, hai người đều nhắm mắt lại, nhưng hiển nhiên đều vẫn chưa ngủ.

- Duyệt Nhan, xin lỗi. – Trầm Hàn Sanh bỗng nhiên mở mắt, nhẹ giọng nói.

Trịnh Duyệt Nhan để cánh tay lên gối đầu, qua một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng: “Hàn Sanh, người thông minh chắc là sẽ không nói quá nhiều lời nói thật, nhưng ngày hôm nay, em muốn thẳng thắn. Hàn Sanh, chị nghĩ chúng ta bây giờ là quan hệ gì?”

Trầm Hàn Sanh nhìn khoảng không trên trần nhà, mím môi không nói ra lời.

- Chị nghĩ chúng ta còn là một đôi yêu nhau sao? – Trịnh Duyệt Nhan kéo khóe miệng lên một chút, lộ ra nụ cười tự giễu: “Thời gian không rảnh của chị vốn hữu hạn, hiện tại lại phải từ nơi hữu hạn rút ra một chỗ trống để đến với em, lại thêm miễn bàn khi chúng ta sống chung, không có ngôn ngữ

thân thiết, không có cử động thân thiết, Hàn Sanh, chị nói xem chúng ta rốt cuộc là quan hệ gì?”

- Tôi không biết. Duyệt Nhan, tôi... Tôi nghĩ tôi cần một chút thời gian.

- Không, điều chị cần chính là để biểu tở triệt để tách khỏi cuộc sống của chị, chị cần đem tâm tư của mình đặt vào bạn gái, ngoại trừ em, chị không cần phụ trách cuộc sống của những người khác! – Một chút kiên trì của Trịnh Duyệt Nhan biến mất hầu như không còn, xoay người lại, con người sáng sủa tinh anh nhìn chăm chăm nàng: “Hàn Sanh, em mong chúng ta có thể trở lại những ngày mới vừa ở chung với nhau, lẽ nào chị đã quên lời chị nói với em rồi sao?”

- Tôi không quên.

- Thế thì Hàn Sanh, cuối cùng thì chị muốn thế nào? Vẫn tiếp tục như vậy sao?

Trầm Hàn Sanh nhẹ nhàng thở hắt ra, một lúc lâu, dùng giọng nói cực trầm thấp: “Duyệt Nhan, ngày mai tôi sẽ dời đến Tử Duyệt ở.”

- Vậy cứ như thế, ngày mai vậy, cuộc sống như thế này em một khắc cũng không muốn.

Từ bệnh viện đi ra, đưa tay nhìn đồng hồ một cái, thời gian đã gần bảy giờ. Đứng tại cửa sắt, Trầm Hàn Sanh do dự một lúc lâu, rốt cục quyết định đi về nhà cầm ít đồ và y phục trước, có thể, cũng nên nói với Diệp Tông Y một tiếng.

Dọc theo đường đi, nàng đều nghĩ đến chuyện này, nghĩ sao mở miệng với Diệp Tông Y, nàng biết mình phải làm như vậy, nhưng muốn mở miệng, đối với nàng mà nói lại gian nan không gì sánh được. Nàng khát vọng có thể để lại cho Diệp Tông Y một chút gì, thế nhưng không chỉ không thật sự giúp gì được cho cô, ngay cả một lời cũng không cách nào nói ra, đối với

nàng thật tốt, chỉ có thể lấy hành động để biểu hiện, mà bây giờ, những hành động nàng có thể làm cũng đã giảm đi rất nhiều rồi. Mặc dù như vậy, nhưng nàng vẫn mong muốn, mẹ con Diệp Tòng Y có thể ở lại nhà mình, ở phòng mình, bởi vì trong lòng nàng, nàng và Diệp Tòng Y vẫn thân thiết hơn so với Hà Na, nàng không muốn Diệp Tòng Y ăn nhờ ở đậu.

Còn có một nguyên nhân nàng không dám thừa nhận, là nàng muốn nhìn thấy Diệp Tòng Y, dù cho chỉ là tan tầm trở về, hai người ở nhà gần như không nói gì, nhưng ngực cảm giác ấm áp kiên định không gì sánh bằng, cảm giác này rất khó cự tuyệt. Ánh mắt ôn nhu của Diệp Tòng Y, khiến nàng cảm thấy như trở lại thời gian họ yêu nhau, mặc dù biết phía sau ôn nhu, lại ẩn giấu bi thương không thể khép lại, thế nhưng cũng bởi vì như vậy, nàng càng thêm không cách nào mặc kệ cô.

Nàng cảm giác mình đang níu kéo, một mực trì hoãn điều gì đó.

Nhưng bây giờ, nàng đã không cách nào gỡ xuống.

Khi đến cửa nhà mình, Trầm Hàn Sanh không tự chủ chậm bước chân lại, đứng ở nơi đó do dự chốc lát, mới móc ra chìa khóa mở cửa.

- Dì Trầm!

Cửa vừa mở ra, Trầm Hàn Sanh còn chưa phản ứng kịp, một cô bé từ trên ghế salon nhảy xuống, vui sướng chạy tới, nhào đến người nàng, ôm lấy hai chân nàng.

- Tuyệt nhi. – Trầm Hàn Sanh ngẩn ngơ, cúi đầu nhìn lên, đã thấy Tào Ấu Tuyết đang ngược mặt ngắm nàng, đôi mắt cười rực sáng trong suốt cong thành hình bán nguyệt: “Dì Trầm, sao lúc này dì mới về, con và mẹ chờ dì thật lâu.”

Trầm Hàn Sanh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Tào Ấu Tuyết, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, xuất phát từ nỗi lòng yêu ai yêu cả đường đi

lỗi về, nàng vẫn thích Tào Ấu Tuyết, thế nhưng có đôi khi, ngẫm lại đây đứa trẻ mà người bản thân yêu sâu đậm cùng một người đàn ông khác sinh ra, cảm giác lại không khỏi có chút phức tạp. Cơ mà, nàng cùng Tào Ấu Tuyết cũng đã mấy tháng không gặp mặt, điều nàng không nghĩ tới chính là Tào Ấu Tuyết vừa thấy nàng, lại vẫn biểu hiện thân thiết như vậy.

Diệp Tòng Y lúc này cũng đã đi tới, cô tựa hồ biết Trầm Hàn Sanh đang suy nghĩ gì, nhẹ giọng nói: “Tuyết nhi vẫn nhớ mãi không quên mấy lần cậu mang con bé ra ngoài chơi, còn có chuyện ăn kem trái cây nữa, biết hôm nay tới chỗ cậu, vui vẻ vô cùng.”

- Vậy à? – Trầm Hàn Sanh mỉm cười, ngồi xổm xuống ôm lấy Tào Ấu Tuyết, đưa tay đóng cửa phòng, nàng vừa đi vào trong, vừa hỏi Tào Ấu Tuyết: “Con đang mặc trên người đồng phục trường sao?”

- Dạ. – Tào Ấu Tuyết gật đầu.

Trầm Hàn Sanh khen: “Thật là xinh đẹp.”

Tào Ấu Tuyết ôm cổ của nàng, đột nhiên hỏi: “Dì Trầm, chúng ta đi đâu ăn? Chỗ đó có tiramisu để ăn không?”

- Cái gì? – Trầm Hàn Sanh ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn Diệp Tòng Y: “Hai người còn chưa ăn cơm tối sao?”

- Vẫn chưa, tớ muốn chờ cậu về cùng nhau ăn. – Diệp Tòng Y nhấp míu môi, lại thêm một câu: “Tớ... Tớ biết cậu đêm nay không cần trực ban.”

- Đã trễ thế này, Tuyết nhi sẽ bị đói mất.

Diệp Tòng Y chỉ chỉ một đồng hồ ăn vặt, hoa quả trên bàn trà: “Trong nhà có rất nhiều thức ăn, từ lúc con bé tới, miệng nhai không ngừng nghỉ.”

- Dì Trầm, con muốn ăn tiramisu và kem trái cây lần trước. – Tào Ấu Tuyết chớp chớp mắt, theo bản năng đưa mắt nhìn Diệp Tòng Y, sau đó hơi cúi đầu, bẻ bẻ ngón tay bé xíu, nhỏ giọng nói: “Thế nhưng mẹ nói nơi đó rất xa, dì tan tầm trở về rất khổ cực, không cho đi chỗ rất xa.”

- Tuyết nhi. – Diệp Tòng Y khẽ nhú mày.

Trầm Hàn Sanh hoàn toàn ngờ ngẩn, mong muốn ban đầu của nàng ngày hôm nay trở về, chỉ là muốn thu thập đồ đạc, sau đó nói cho Diệp Tòng Y biết nàng sẽ dọn về chỗ Trịnh Duyệt Nhan. Từ tối hôm qua đến bây giờ, nàng vẫn nặng nề tâm sự, lại thêm lượng công việc lớn, hầu như quên mất chuyện Tào Ấu Tuyết đi qua nhà mình. Nhưng bây giờ, đối mặt với nét mặt tràn ngập mong mỏi của Tào Ấu Tuyết, ánh mắt mong chờ của Diệp Tòng Y, những lời đã nghĩ vô số lần ở sẵn trong đầu, nhất thời lại nói không được.

- Dì Trầm. – Tào Ấu Tuyết không dám nhìn mẹ mình, vùi mặt vào trong cổ Trầm Hàn Sanh, ôm lấy nàng không buông tay: “Dì mang Tuyết nhi đi được không?”

Lúc này Diệp Tòng Y đã cảm giác được thần sắc khác thường của Trầm Hàn Sanh, trong lòng nổi lên dự cảm xấu, nhin không được thấp giọng hỏi: “Hàn Sanh, cậu làm sao vậy?”

- A, không có việc gì, không có việc gì. – Trầm Hàn Sanh đột nhiên phục hồi tinh thần lại, liên tục phủ nhận, trên mặt miễn cưỡng nở nụ cười: “Nếu Tuyết nhi muốn đi nơi nào, chúng ta cứ theo ý con bé đi, kỳ thực cũng không phải rất xa.”

- Thế nhưng bây giờ cậu hẳn là rất mệt mỏi, chúng ta ăn một chút ở gần đây đi, đừng nuông chiều con bé.

- Không sao cả, cơ mà, tớ phải về phòng thay quần áo khác cái đã. – Trầm Hàn Sanh buông Tào Ấu Tuyết ra, cười nói với cô bé: “Tuyết nhi, con

cứ ở đây chờ đi một chút.”

Nói rồi nàng đứng dậy, xoay người trở về phòng của mình, nhẹ nhàng đóng cửa. “Duyệt Nhan, xin lỗi, ngày hôm nay tôi phải nuốt lời rồi, cơ mà, đây là lần cuối cùng.” Nàng dựa vào cửa, ở trong lòng nói như thế với Trịnh Duyệt Nhan, đồng thời cũng là nói với mình, sau đó hít một hơi thật sâu, đi tới bên giường, lấy ĐTDD ra bấm số điện thoại của Trịnh Duyệt Nhan.

- A lô? – Thanh âm Trịnh Duyệt Nhan nghe cũng không khác gì thường, Trần Hàn Sanh lại cảm giác tay mình cầm ĐTDD, gần như khẩn trương đến chảy mồ hôi, nàng lấy lại bình tĩnh, mới nói: “Nhan Nhan, đêm nay tôi có chút việc, không thể qua chỗ em được, ngày mai, ngày mai có được không?”

- Làm sao vậy? Bệnh viện muốn chị tăng ca sao? – Ngữ điệu Trịnh Duyệt Nhan vẫn thả lỏng như vậy, Trần Hàn Sanh thoáng yên tâm, do dự một chút, úp úp mở mở trả lời: “Ừ.”

- Vậy được rồi, nhớ phải dành thời gian nghỉ ngơi, đừng để mình quá mệt mỏi.

Trong lòng Trần Hàn Sanh đột nhiên nổi lên chút xấu hổ, giật giật môi, dường như kích động muốn xin tha thứ, bên kia lại “cạch” một tiếng, đúng lúc cúp điện thoại. Trần Hàn Sanh ngồi mép giường, ngây người nhìn ĐTDD treo hồi lâu, rốt cục đứng dậy, thay quần áo khác ra cửa.

Thành phố này ban đêm vẫn ngựa xe như nước, phồn hoa không thể tả, Trần Hàn Sanh ôm Tào Ấu Tuyết, cùng Diệp Tòng Y đứng ở ven đường chờ xe taxi, một trận gió đêm thổi tới, Tào Ấu Tuyết nhin không được rụt vào trong ngực nàng một cái, lúc này đã ngày thu, gió mang chút cảm giác mát, Trần Hàn Sanh vội vàng dùng áo gió quấn lấy cô bé, hỏi: “Lạnh không?”

- Có một chút chút ạ. – Tào Ấu Tuyết non nớt đáp.

Mắt Diệp Tòng Y vẫn nhìn dòng xe cộ, đột nhiên vẫy vẫy tay, một chiếc xe taxi trống rất nhanh dừng lại ở trước mặt họ, ba người lần lượt ngồi lên, đóng cửa xe, xe kia rất nhanh biến mất giữa ngọn đèn neon phía xa.

Dưới đèn đường cách đó không xa có đậu một chiếc Audi màu đỏ, trong xe là một cô gái trẻ trung xinh đẹp, mặt nàng không thay đổi nhìn chăm chú cảnh này, cho đến khi xe taxi biến mất, ánh mắt của nàng vẫn nhìn phía trước không nháy một cái.

Khoảng hơn mười phút đồng hồ sau, nàng mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, tay lại đưa đến chỗ cạnh tài xế, cầm ĐTDĐ vào tay, ngón tay vuốt màn hình, bấm một dãy số, sau đó, đầu nàng từ từ ngửa về phía sau, tựa vào chỗ ngồi xe, nhắm hai mắt lại.

- A lô, Duyệt Nhan. – Điện thoại rất nhanh được bắt, một giọng nam quen thuộc truyền vào tai.

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Bại Bởi Một Cô Gái

- Hô, hôm nay thực sự mệt chết đi được! – Hà Na đá dép xuống, chân trần đi tới ngồi xuống bên giường, vừa nghiêng đầu, vừa đưa tay gỡ khuyên tai xuống.

Tiểu Phương dựa lưng vào giường, thu hồi lại ánh mắt từ trên tạp chí trong tay, cười mỉm hỏi: “Hôm nay mang Tuyết nhi đi chơi nơi nào?”

- Không phải là công viên trò chơi, là vườn bách thú, thỉnh thoảng đi một lần cùng người bạn nhỏ, ngược lại cảm giác cũng không tệ lắm, chỉ là tinh lực hữu hạn. – Tâm tình Hà Na thoát nhìn không tệ: “Tuyết nhi lên cân không ít, ôm có chút mất sức.”

-Ồ. – Tiểu Phương vút tạp chí qua một bên, tựa như vô tình nói: “Cô bé không có hỏi tới Tào Vân Tuấn sao?”

- Hôi. – Hà Na lên giường, kéo chăn đắp lên người, theo bản năng nhúu nhúu mày: “Buổi tối lúc ăn cơm, đột nhiên hỏi bố đi đâu vậy, tâm tình Tòng Y vốn tốt lên một chút, vừa nghe lời này sắc mặt cũng thay đổi, ai.”

- Em ấy đáp sao?

- Đáp sao? Qua loa thôi.

- Hàn Sanh phản ứng gì?

- Hàn Sanh? – Hà Na nghiêng đầu nhìn hẳn: “Anh không phải không biết, Hàn Sanh không đi, chị ấy làm sao có thời giờ?”

- À, anh nghĩ buổi tối em ấy và mọi người cùng nhau ăn cơm trễ.

- Không có, đêm nay chị ấy tăng ca, chắc hẳn bây giờ còn chưa về đâu.

– Hà Na đột nhiên dựa vào hắn, đưa tay ôm lấy cổ hắn: “Hỏi cái này tử mi như vậy để làm chi?”

Tiểu Phương cười nhạt: “Thuận miệng hỏi một chút thôi.”

- Ba xạo! – Về mặt Hà Na không tin, dùng ngón tay chọt gò má của hắn một cái: “Anh và Hàn Sanh hai ngày này xảy ra vấn đề, đừng cho là em mù.”

Tiểu Phương trầm mặc một chút, nghiêng người sang, tay phải ôm hông của nàng: “Vợ à, có chuyện, anh muốn nói với em.”

Hà Na thấy thần sắc hắn đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc, cảm thấy kinh ngạc: “Làm sao vậy?”

Tiểu Phương nói: “Trước tiên anh hỏi em, em nghĩ tình hình bây giờ của Hàn Sanh và Tòng Y, bình thường không?”

- Em? Trước kia em nghĩ không bình thường. – Hà Na chỉ chỉ vào mình, kỳ quái nói: “Không phải là anh đã sớm biết chuyện hai người họ sao? Vì sao...”

Tiểu Phương lập tức lắc đầu: “Không, anh không phải muốn nói điều này, tuy rằng anh là người dị tính, nhưng sau khi biết chuyện cũ của Hàn Sanh, anh tất nhiên hiểu thứ tình cảm này. Anh nói bình thường, là chỉ quan hệ bây giờ của họ.”

- Quan hệ, có chút không nói rõ. – Hà Na nhớ tới Diệp Tòng Y, trong miệng phát ra một tiếng than nhẹ: “Tòng Y thật đáng thương.”

- Đáng thương? – Tiểu Phương ngạc nhiên: “Em chẳng qua là cảm thấy Tòng Y đáng thương sao? Em không cảm thấy họ thế này, không nên ở cùng mỗi ngày sao?”

- Ý của anh là... – Hà Na thu hồi hai tay, ngồi thẳng người, ngơ ngác nhìn hẳn: “Anh vì vậy đã chỉ trích Hàn Sanh sao?”

- Chưa nói tới chỉ trích gì, chỉ là đứng ở lập trường bạn bè, anh không đồng ý Hàn Sanh làm như vậy, dù sao em ấy đã đến bên Duyệt Nhan. Lúc Hàn Sanh nói bí mật cho anh biết, anh vẫn khuyên em ấy buông bỏ, cố gắng mở ra cuộc sống mới, em ấy quá tiêu cực quá áp lực, em ấy nói thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời, đã biến thành liên lụy và gánh nặng, biến thành căn nguyên của thống khổ, anh không muốn em ấy trở nên như vậy. Lần trước Hàn Sanh và Tòng Y phát sinh những chuyện kia, còn lần này Tòng Y biết chân tướng, đến ở nhà em ấy, tất cả anh đều không vui, thế nhưng em ấy vẫn lún xuống quá khứ, còn vì vậy mà phát hỏa với anh."

- Anh nói, chỉ có Tòng Y gây thống khổ cho chị ta? – Trong mắt Hà Na lộ ra vẻ khó chịu, chớp mi nói: “Tòng Y thống khổ chứ? Anh có biết hay không Tòng Y bây giờ thống khổ gấp trăm gấp ngàn lần chị ta!”

- Được rồi, anh chỉ muốn nói, Tòng Y ở trong chuyện này, quả thực đáng đồng tình, nhưng hoàn cảnh của em ấy cho tới hôm nay, hơn phân nửa là chính mình tạo thành.

- Cái gì mà chính mình tạo thành! – Hà Na gần như nhảy dựng lên, bắt đầu lớn tiếng: “Em không cho anh nói Tòng Y như vậy!”

- Anh là tùy việc xem xét, Hàn Sanh là bạn của anh.

- Tòng Y cũng là bạn của em! Anh nói như vậy là hoàn toàn bất công! – Vẻ mặt Hà Na kích động, bực tức nói: “Chúng ta hầu như chưa từng thảo luận qua chuyện hai người họ, có mấy lời, Tòng Y không cho em nói với anh. Ngày hôm nay em mới biết được, hoá ra ở trong lòng anh, anh lại cho

rằng Tòng Y tự làm tự chịu, anh còn một chút tâm đồng tình không? Có một chút lương tâm không?!”

- Hà Na, em bình tĩnh một chút đã, anh không phải nói bạn em nói vậy, anh cũng không muốn cãi nhau với em. – Tiểu Phương thỏa hiệp trước, thanh âm khẽ nói: “Anh chỉ hỏi em, ở tình huống bây giờ mà nói, họ tính gì? Để Duyệt Nhan ở đâu? Huống chi, Tòng Y hiện tại chưa ly hôn, mang theo đứa bé ở nhà Hàn Sanh, lẽ nào em ấy chuẩn bị vẫn tiếp tục như vậy sao?”

- Nói hồi lâu, hoá ra anh đồng tình với Duyệt Nhan sao? – Hà Na đầu tiên là ngẩn ra, lập tức ngửa đầu lên, trên mặt hiện ra một tia cười nhạt: “Vậy cũng xin lỗi, em không có quan niệm đạo đức như anh, từ khi em xem nhật ký của Tòng Y, từ khi em biết hành động vô sỉ của tất cả bọn họ, ở trong mắt em, cha mẹ Tòng Y thì biến thành bố dượng mẹ kế, còn thể loại như Tào Vân Tuấn, Trịnh Duyệt Nhan tất cả đều là bên thứ ba! Tòng Y ở chỗ Hàn Sanh thì làm sao? Đó là người chị ấy vẫn yêu, đó là người duy nhất hiện tại chị ấy muốn nhìn thấy đấy! Hơn nữa Hàn Sanh cũng tình nguyện không phải sao? Mặc cho Duyệt Nhan dùng thủ đoạn nào, nó vẫn không có bản lĩnh thay thế được vị trí của Tòng Y không phải sao! Em sẽ chờ nhìn nó làm sao chia rẽ hai người họ, Tòng Y và Hàn Sanh sẽ ở bên nhau!”

- Hà Na, em có phải điên rồi hay không! – Tiểu Phương kinh ngạc nhìn nàng, ngay cả nói chuyện cũng có chút nói lắp bắp: “Em... Em còn chút lý trí không? Tòng Y đã kết hôn rồi, ngay cả con cũng có rồi, cho dù bây giờ ly hôn, cũng không sửa đổi được hiện thực này, mà Duyệt Nhan, thế nhưng là bạn gái đang hoàng của Hàn Sanh hiện tại!”

- Tòng Y khi đó mất trí nhớ, mất trí nhớ là cảm giác gì, là giống như lạc đường, cần người dắt, mà không may, người dắt chị ấy là cha mẹ ngu muội ngoan cố của chị ấy, còn có tên Tào Vân Tuấn mưu mô bất lương! Về phần Duyệt Nhan, nó làm những chuyện gì em cũng lười nói đến.

- Em đừng nói tới mất trí nhớ! – Tiểu Phương không nhịn được nói: “Không phải là một câu mất trí nhớ là có thể vui lấp toàn bộ chuyện đã xảy ra! Mất trí nhớ thì không thể lựa chọn cuộc sống của mình sao? Tào Vân Tuấn chính là Tòng Y chọn, nếu không muốn kết hôn, cha mẹ em ấy có thể ép buộc à? Nếu như em không đưa quyển nhật ký kia cho em ấy, em ấy vẫn là vợ chồng ân ái với Tào Vân Tuấn đấy. Hơn nữa, vì sao mất trí nhớ còn không biết, bởi vì não bộ bị tổn hại? Hàn Sanh yêu Tòng Y như vậy, em ấy sao có thể quên mất Hàn Sanh không còn một chút! Tòng Y hiện tại, đã sớm không phải người Hàn Sanh trước đây yêu.”

- Anh... Đây là ý nghĩ trong lòng anh? – Hà Na tròn to hai mắt, không dám tin nhìn hắn, hơn nữa ngày mới bắn ra một câu: “Anh quả thật chỉ là tên khốn kiếp!”

- Tình cảnh Tòng Y tai nạn xe cộ, anh có ở hiện trường? Anh biết chị ấy không phải là vì cái này mà mất trí nhớ? Anh tận mắt thấy chị ấy cam tâm tình nguyện kết hôn cùng Tào Vân Tuấn? Anh tiếp xúc qua cuộc sống hôn nhân của chị ấy, cho nên anh còn biết bọn họ ân ái sao? – Dưới sự tức giận, giọng nói nàng cũng trở nên gay gắt: “Anh có tư cách gì đoán bừa như thế, điều anh biết, nơi anh thấy, chỗ anh cảm nhận được, toàn bộ là đến từ Hàn Sanh, cho nên anh chỉ biết đứng ở lập trường của Hàn Sanh, vì chị ta mà suy nghĩ! Anh thậm chí ngay cả quyển nhật ký kia của Tòng Y cũng chưa xem qua, anh căn bản không hiểu rõ Tòng Y vì Hàn Sanh nỗ lực cái gì, Tòng Y yêu Hàn Sanh nhiều cỡ nào! Anh có biết hay không cuộc sống hôn nhân Tòng Y vẫn rất bình thản, anh có biết hay không tuy rằng mất trí nhớ, nhưng chị ấy vẫn cảm thấy bản thân mất đi thứ gì quý giá quan trọng, chị ấy một lần lại một lần vì thế đi tìm ký ức! Anh có biết hay không chị ấy đối với Tào Vân Tuấn căn bản chưa nói tới cái gì là yêu, mà chị ấy vừa thấy Hàn Sanh, thì lập tức bị hấp dẫn, một người rụt rè tự trọng như chị ấy, lấy thân phận một người phụ nữ có chồng, nếu như không phải bởi vì yêu Hàn Sanh, làm sao lại thất thường như vậy, liên tục làm chuyện trật khỏi quỹ đạo như thế!”

Nàng âm âm nói một tràng dài, khiến Tiểu Phương nháy mắt chưa tỉnh hồn lại: “Em nói...”

- Em thật không thể tin được, thấy cảnh ngộ những năm này của Tòng Y, và tình cảnh bi thảm hiện tại, anh còn có thể nói ra những lời này được. – Hà Na càng nói, càng bi phẫn: “Anh hiểu rõ Tòng Y? Anh hiểu rõ chị ấy hơn cả em sao? Dựa vào cái gì tự cho là đúng như thế! Chẳng lẽ nói, Hàn Sanh cũng nghĩ như vậy sao? Cho nên mới đối với chị ấy không mặn không nhạt như thế sao? Cho nên dửng dưng rời khỏi cái người miệng đầy lời nói dối Duyệt Nhan kia cũng không có sao? Chị ta cũng cho rằng bây giờ Tòng Y đã không phải là người trước đây chị ta yêu à?”

Tiểu Phương sợ run một lát, ngập ngừng nói: “Nếu như Tòng Y thật sự như em nói, yêu Hàn Sanh sâu sắc như vậy, vì sao trước đây em ấy không có dửng dưng ly hôn?”

- Bởi vì chị ấy tự ti mình là một người đã có gia đình, không biết chuyện của mình và Hàn Sanh, Hàn Sanh đối với chị ấy mà nói chỉ là một người xa lạ, loại người xa lạ vừa gặp đã yêu có thể khiến cho chị ấy để đạo đức tạm thời qua một bên, nhưng chị ấy với gia đình và đứa bé vẫn có trách nhiệm, lại thêm Duyệt Nhan và em tác động. – Hà Na nói đến đây, trừng mắt nhìn Tiểu Phương: “Em tạm thời không muốn nói tiếp cái đề tài này với anh nữa, anh ít nói với em cái gì mà nên hay không nên được không! Em cho anh biết, không có gì là nên hay không, tối hôm nay em cùng mẹ con họ ăn cơm, vốn còn muốn đi xem phim, thế nhưng Tòng Y đột nhiên nói, Hàn Sanh sắp trở về, chị ấy muốn dẫn Tuyết nhi về nhà. Chị ấy gần như nơi nào lúc nào cũng nhớ tới Trầm Hàn Sanh, lúc nào đi làm, lúc nào tan sở, lúc nào ăn, buổi tối lúc nào về nhà, toàn bộ chị ấy đều nhớ rõ ràng. Khi chị ấy gặp phải đả kích lớn như vậy, chị ấy vẫn có thể toàn tâm toàn ý nhớ thương một người, làm bạn của chị ấy, điều này khiến em rất an tâm thoải mái, bởi vì em không hi vọng cuộc sống chị ấy biến thành màu xám, không muốn cuộc

sống của chị ấy chỉ còn lại thương tâm, cái gì khác em cũng không xía vào!”

- Hà Na...

- Đừng nói chuyện với em nữa, em ngủ! – Hà Na kéo chăn, thở phì phò nằm xuống: “Hiện tại em mệt mỏi, ngày mai em phải nói rõ ràng với anh chuyện này, em muốn đòi cho Tòng Y công đạo. Còn Hàn Sanh, nếu như chị ta cũng nghĩ giống anh, em nhất định phải tìm chị ta tính sổ.”

Nhà hàng này là Clubhouse tư nhân, cách điệu hết sức ưu nhã, bầu không khí hết sức thoải mái. Trong góc phòng không gây chú ý, Trịnh Duyệt Nhan và Tào Vân Tuấn đang ngồi đối diện nhau. Xa xa nhìn lại, chỉ thấy hai người biểu cảm khác hoàn toàn nhau, Trịnh Duyệt Nhan cười tươi rói, chậm rãi mà nói, tựa hồ muốn nói chuyện lý thú vui vẻ, thỉnh thoảng bưng chiếc cốc để dài lên, khẽ nhấp một ngụm rượu đỏ. Mà mặt Tào Vân Tuấn cũng trầm như nước, thần sắc càng ngày càng xấu xí, hai tay ở trên bàn nắm chặt lại, nhìn ra được đang cực lực nhẫn nại cái gì đó.

Một hồi, Trịnh Duyệt Nhan mỉm cười đứng dậy, chậm rãi ra khỏi Clubhouse, đi ô tô rời đi. Mặt Tào Vân Tuấn âm trầm, một mình ngồi một lúc, cũng đứng dậy theo. Vốn cả ngày hôm nay, hắn phiền não tức giận vì con gái chiều hôm qua bị Diệp Tòng Y giành trước đón đi, thế nhưng nói chuyện lúc lâu cùng Trịnh Duyệt Nhan, giờ này khắc này, chuyện nhỏ như con thỏ kia đã hoàn toàn không ảnh hưởng đến tâm tình của hắn nữa, toàn bộ tâm tư và tinh lực đều tập trung ở một chuyện khác rồi.

Tào Vân Tuấn ngồi trong xe BMW màu đen của mình, ngực lạnh hoàn toàn, cả người đều đang phát run, vài lần muốn khởi động xe, lại bỏ đi ý niệm trong đầu.

Người cô ấy yêu thì ra là nữ, thì ra là nữ...

Hèn gì bố mẹ vẫn giữ kín như bưng việc này, giữ mồm kín miệng, hèn gì... Khi Tòng Y mất trí nhớ, bố mẹ liền lập tức tìm hấn, nói với hấn sẽ toàn lực làm chủ cho bọn họ ở bên nhau, hèn gì bọn họ lừa dối hấn, sau đó muốn cùng hấn lừa dối Tòng Y, hèn gì mặc cho hấn trăm phương nghìn kế thăm dò, cũng không tra được nguyên nhân bản thân bị lạnh nhạt.

Hoá ra tất cả rốt cuộc là bởi vì một cô gái, hấn vậy mà lại bại bởi một cô gái...

Tào Vân Tuấn cúi đầu sâu xuống, vùi mặt ở trong lòng bàn tay, ngực tràn đầy cảm giác thất bại vô lực, còn có cảm giác bị ai không cách nào nói hết, nhưng mà ghen ghét nhiều năm qua đọng lại, trong lòng giống một ngọn lửa, dần dần bốc lên, lan tràn, sau đó càng đốt càng rực cháy ở lồng ngực.

Cũng không biết qua bao lâu, Tào Vân Tuấn rốt cục cũng ngẩng đầu, ánh mắt hấn đỏ lên, thẳng tắp nhìn phía trước, trong lòng có một thanh âm như ma quỷ, gắt gao dây dưa với hấn: “Một cô gái đã đoạt đi người từ nhỏ đến lớn mà yêu, bây giờ còn muốn tới chia rẽ gia đình mà, Tào Vân Tuấn à Tào Vân Tuấn, thì ra mà vô dụng như vậy sao? Lẽ nào mà không bằng một cô gái sao?”

Chương 77: Đã Đê Tiễn Đến Cảnh Giới Vô Định?

Trầm Hàn Sanh cẩn thận lấy ra cái chìa khóa, rón rén mở cửa, thế nhưng cửa vừa mở ra lại thấy đèn đuốc trong phòng sáng trưng, nàng nhìn bóng dáng ôn nhu kia trong phòng khách, không khỏi ngần ra: “Tại sao còn chưa ngủ?”

- Còn chưa buồn ngủ. – Diệp Tòng Y vừa nghe thấy cửa phòng mở, đã đứng dậy từ lâu, thần sắc cô hơi có chút mất tự nhiên, đưa tay lược lược sợi tóc mai, đôi mắt đẹp lại lóe lên một tia ôn nhu sáng rực: “Cậu có đói bụng không, hay là tớ đi làm ít đồ cho cậu ăn?”

- Cậu làm? Hay là thôi đi.

Bên môi Trầm Hàn Sanh lộ ra nụ cười tràn ngập ôn nhu khó được, câu này hàm xúc mang ý trêu chọc và thân thiết, buột miệng nói ra, sau đó, thời gian tựa như đột nhiên dừng lại, hai người đều đứng tại chỗ.

Giống như hình ảnh quen thuộc, giống như lời nói quen thuộc, hai người từng quen thuộc đến khắc cốt ghi tâm, hôm nay dường như lại bị một bức tường vắt ngang chính giữa. Cảm giác chua xót khổ sở bỗng dưng hiện lên trong lòng, yết hầu Trầm Hàn Sanh đột nhiên bị tắc nghẹn, sau đó như che giấu điều gì, gần như hoảng loạn luống cuống mà quay đầu sang một bên.

Môi Diệp Tòng Y giật giật, nhưng không phát ra bất kỳ thanh âm gì, nhưng mà chỗ sâu nhất đáy lòng lại dâng lên một cảm xúc bức thiết, rung động gần như không cách nào khắc chế, cô muốn tới gần người trước mắt, muốn vùi đầu vào cái ôm của nàng, muốn ở bên tai nàng nói hết tình yêu và nỗi nhớ trĩu nặng trong lồng ngực mà cô không cách nào thừa nhận. Ý nghĩ

không thể giải thích được này, khiến cô bị bản thân mình hù dọa, thân thể hơi run, vô thức bóp tay lại thành nửa nắm, không để cho mình lộ ra, chỉ ngửa đầu, thất thần nhìn Trầm Hàn Sanh.

- Tuyệt nhi đâu? Con bé đã ngủ chưa? – Trầm Hàn Sanh đưa tay xoa xoa mũi, sau đó xoa đầu lại, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủn, thần sắc đã khôi phục lại bình tĩnh.

Độ ẩm trong không khí dường như chợt thấp xuống, ngực Diệp Tòng Y lại không biết thế nào mà đột nhiên trở nên trống rỗng, cô nhìn cửa thư phòng đang đóng chặt, máy móc đáp: “Ừ, con bé ngủ rồi.”

- Ồ, vậy là tốt rồi.

Diệp Tòng Y nỗ lực nặn ra nụ cười, giả vờ thả lỏng nói: “Hà Na hôm nay mang con bé đi chơi cả một ngày, mệt rồi, tắm rửa xong, xem phim hoạt hình một chút trên ghế sa lon, rồi ngủ ngay vào lòng tớ.”

Trầm Hàn Sanh gật đầu, đi tới ngồi xuống ghế sa lon, Diệp Tòng Y nhìn nàng một chút, nói: “Thế, tớ xuống bếp làm tô mì...”

- Tòng Y. – Trầm Hàn Sanh cắt đứt lời cô, chỉ chỉ ghế sa lon đối diện, khẽ nói: “Cậu ngồi xuống, tớ muốn nói chuyện với cậu.”

Thanh âm của nàng tựa hồ có chút kỳ lạ, ngực Diệp Tòng Y nổi lên dự cảm xấu, cô hơi chần chờ, nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống.

- Tòng Y. – Trầm Hàn Sanh cúi đầu xuống, không dám nhìn nét mặt cô, hít sâu một hơi, rốt cuộc cũng chật vật mở miệng: “Tớ nghĩ, tớ có thể phải dờn ra ngoài ở.”

Tĩnh, trong phòng an tĩnh ngoài dự liệu, hầu như có thể nghe thấy thanh âm không khí chảy xuôi, thấp thỏm bối rối, mà trong khoảng thời gian không nói gì, Trầm Hàn Sanh dường như có cảm giác sắp hít thở không

thông, như đã đợi cả một thế kỷ dài, bên tai cuối cùng cũng truyền đến thanh âm của Diệp Tòng Y: “Không, Hàn Sanh, đây là nhà của cậu, hẳn là tớ nên dọn ra ngoài.”

Trầm Hàn Sanh đột nhiên ngẩng đầu: “Không, Tòng Y, cậu không nên dọn ra ngoài, cậu không hiểu rõ ý tớ, bất kể lúc nào, cậu đều có thể ở chỗ, đây chính là nhà của cậu.”

- Tớ đương nhiên hiểu rõ ý cậu. – Giọng của Diệp Tòng Y rất nhẹ, rất chậm: “Cậu biết hiện tại tớ đang chuẩn bị ly hôn, cậu không muốn tớ nương nhờ họ hàng, dựa vào bạn bè, cũng không muốn tớ tình huống này tìm một nơi ở một mình. Thế nhưng, Hàn Sanh, cậu có biết hay không, hiện tại quan hệ của chúng ta, không hơn gì bạn bè.” Nói đến đây, cô đưa mắt nhìn Trầm Hàn Sanh, tầm mắt dần dần mù mịt hơi nước: “Trước đây... Trước đây khi biết chân tướng, phản ứng đầu tiên của tớ muốn đến chỗ cậu, thế nhưng ở lại chỗ này, trong lòng tớ lại kịch liệt giãy giụa, đầu tớ từng có ý nghĩ muốn dọn ra ngoài, cuối cùng cũng không có cách nào làm được...”

Trầm Hàn Sanh lắc đầu, khẽ nói: “Tòng Y, tớ hiểu khổ sở và tuyệt vọng của cậu lúc đó, cậu không cần phải lúc nào cũng trách tự trách mình.”

- Không, tớ không nên cho cậu biết những điều này, tớ chỉ muốn cậu tin tớ, tớ chỉ muốn biết lòng cậu. – Diệp Tòng Y đi tới, chậm rãi ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, cô đưa tay xúc động cầm hai tay của Trầm Hàn Sanh, ngửa đầu nhìn nàng, lộ ra vẻ mặt xinh đẹp vương đầy nước mắt, thoát nhìn điềm đậm đáng yêu: “Hàn Sanh, nói cho tớ biết, mấy ngày nay, cậu hành xử như vậy, chỉ là bởi vì phần tình cảm xưa của chúng ta?”

Trầm Hàn Sanh nhìn cô, lòng tràn đầy khó chịu, môi lại theo bản năng mím càng chặt hơn, rất sợ nói ra cái gì không thể vãn hồi.

- Hàn Sanh, chúng ta đã từng là mối tình đầu của nhau, là người yêu nhất của nhau. Thế nhưng, lần đầu tiên, chúng ta bị người khác tách rời, lần

thứ hai, ông trời rủ lòng thương xót chúng ta, cho chúng ta một cơ hội, mà tớ lại không có dũng khí. Tớ đã từng hận Duyệt Nhan, hận Duyệt Nhan đóng kịch giữa chúng ta, rồi tớ mới phát hiện, người tớ nên hận nhất phải là bản thân. Cho tới hôm nay, tớ chỉ có một chút không cam tâm, nhưng tớ lại không dám lại hi vọng xa vời gì cả. Thế nhưng, Hàn Sanh, nói cho tớ biết, ngoại trừ quá khứ của chúng ta, thật sự không còn gì sao?"

Vai Diệp Tòng Y run run, khóc càng lúc càng thương tâm, ngực Trầm Hàn Sanh như bị kết thành một khối cứng, trầm mặc một hồi, khàn giọng nói: "Tòng Y, bây giờ nói những thứ này đã không còn ý nghĩa gì rồi."

Diệp Tòng Y kinh ngạc nhìn nàng, tay dần dần buông tay nàng ra, một lúc lâu, khẽ nói: "Hay chỉ có đối với cậu mà nói, không còn ý nghĩa gì mà thôi."

Trầm Hàn Sanh cắn cắn môi, quyết đoán nói: "Tòng Y, tớ đã có Duyệt Nhan rồi."

Sắc mặt Diệp Tòng Y trắng bệch, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt mình một chút: "Tớ hiểu, cậu không cần nhấn mạnh điều ấy." Nói rồi, cô đứng dậy: "Cậu chuẩn bị đêm nay đi sao? Tớ giúp cậu thu dọn."

- Không cần, chỉ có một chút ít đồ, để tự tớ. – Trầm Hàn Sanh nhìn cô, muốn nói lại thôi: "Tòng Y, cậu..."

- Cậu yên tâm, tớ không sao. – Diệp Tòng Y chịu đựng cảm giác cõi lòng tan nát, mạnh mẽ chống chọi, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười: "Tớ cũng sẽ không dọn khỏi đây, cậu không phải là sợ cái này sao? Cậu lấy phòng cho tớ, tớ đã có chỗ ở rồi, Tiểu Phương bọn họ lại ở lầu dưới, tớ còn có người chăm sóc, cho nên, tớ sẽ sống tốt, biết tớ sống tốt, chí ít là thể hiện mình sống tốt, cậu mới có thể an tâm lo cho cuộc sống của mình, không phải sao? Hàn Sanh, yêu cầu ích kỉ ấy của cậu, tớ nhất định sẽ thỏa ý cậu muốn."

Sắc mặt Trầm Hàn Sanh đổi một cái, muốn nói cái gì, rồi lại nhin xuống.

- Tớ cũng từng ích kỉ với cậu, hơn nữa lại tiếp tục ích kỉ, Hàn Sanh, cái này không là gì. – Tay chân Diệp Tòng Y lạnh lẽo, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn, biểu hiện giả bộ không sao cả: “Tớ chỉ muốn nghe được từ chính miệng cậu một chút quan tâm, không sao, không được nghe, đó cũng là tự tớ tự chịu.”

Trầm Hàn Sanh không có cách nào tiếp tục nghe, bước nhanh lướt qua người cô, đi vào gian phòng của mình, cánh cửa rầm một tiếng vang lên phía sau.

Đồ đạc quả thực không nhiều lắm, mấy bộ quần áo, mấy cuốn sách, trong máy vi tính cần dùng gì, thì sao chép qua USB, những lẻ tẻ này đã vào ba lô cả, nhưng Trầm Hàn Sanh lại vẫn ở trong phòng ngây người lúc lâu.

Khi đi ra, Diệp Tòng Y ở phòng khách, trong tay cô nắm ĐTDĐ, như vừa gọi điện thoại với ai, mắt Trầm Hàn Sanh vội vã đảo qua cô, cũng không phát giác vẻ kinh hoàng trên mặt cô.

- Tớ đi. – Nàng đứng tại chỗ chỉ chốc lát, bỏ lại lời này, liền xoay người hướng ra ngoài cửa.

- Hàn Sanh, cậu đừng đi!

Thanh âm Diệp Tòng Y gấp gáp, như mang theo tia khẩn cầu, bóng lưng Trầm Hàn Sanh cứng đờ, chân tựa như mọc rễ, đứng tại chỗ không nhích được nửa ly.

- Hàn Sanh, cậu không thể đi ra ngoài, hẩn ở dưới lầu.

- Cái gì? – Trầm Hàn Sanh kinh ngạc xoay người: “Hẩn? Ai? Ai ở dưới lầu?”

- Tào Vân Tuấn, hắn gọi rất nhiều cuộc điện thoại tới, tớ không chịu được, không thể làm gì khác hơn là nhấn trả lời. – Diệp Tòng Y đi tới bên cạnh nàng, giữ cánh tay nàng lại, nét mặt tràn đầy hoảng loạn: “Hàn Sanh, cậu đừng đi xuống! Tớ van cậu!”

- Tào Vân Tuấn? – Trầm Hàn Sanh ngẩn ngơ, lập tức vứt chuyện lúc này lên chín tầng mây, nàng hơi suy nghĩ một chút, lòng không khỏi tràn đầy nghi ngờ: “Hắn ở dưới lầu, tớ không được xuống sao? Có liên quan gì đâu?”

- Hắn... Hắn biết quan hệ của chúng ta.

- Cái gì? – Trầm Hàn Sanh chấn động, mở to hai mắt, qua hồi lâu, mới định thần lại: “Ai nói cho hắn biết? Hắn nói cái gì rồi? Uy hiếp cậu?”

Diệp Tòng Y chần chờ một chút, chậm rãi nói: “Hắn vừa nói với tớ, ‘anh đang ở ngay dưới lầu khu căn hộ Tử Thanh, em mau xuống, mang theo yêu nữ kia xuống cho anh xem, bác sĩ Thánh Hòa, anh sẽ ở chỗ này chờ các người, cho đến khi các người đi ra mới thôi.’ ”

Đèn đường mờ vàng phát ra ánh sáng âm ỉ, mặt đất đã vung vẩy đầy mẫu thuốc lá, sắc mặt Tào Vân Tuấn ủ dột, đứng trong bóng tối cạnh đèn đường, ngón tay búng một cái, lại một tàn thuốc bị ném sang một bên, hắn tiếp tục rút ra một điếu đặt vào miệng, “tạch” một tiếng, cái bật lửa lóe lên tia sáng đốt điếu thuốc, hắn hít một hơi thật dài, sau đó phun ra làn khói màu xanh nhạt.

Trái tim ứ đọng đầy tâm tình, hắn muốn điên cuồng hét lên, muốn tìm người đánh một trận, muốn đập nát thứ gì đó, lúc lái xe trên đường, hắn thậm chí muốn đạp chân đẩy cần ga, đâm chết người đi đường xuất hiện trong tầm mắt hắn. Hắn trở nên hoàn toàn không giống bản thân, hiện tại chỉ có thuốc lá trong tay mới có thể làm cho hắn bình tĩnh một chút. Hắn hút thuốc, ánh mắt vẫn hết sức chăm chú nhìn vào cánh cổng lớn cách đó

không xa, khoảng chừng hơn chục phút sau, bên kia xuất hiện bóng dáng hai cô gái, ngón tay hằn buông lỏng, nửa điều thuốc chưa hút xong rơi xuống đất, hần đưa tay sửa sang lại tây trang màu đen trên người, giày da sáng bóng giẫm giẫm điều thuốc rồi tiến ra đón, ánh mắt của hần trực tiếp bỏ quên Diệp Tòng Y, mà hướng về cô gái thoát nhìn rất xa lạ kia.

Cô gái trước mắt, vóc người hết sức thon thả, so với mình cũng không thấp hơn bao nhiêu, sắc mặt nàng tái nhợt, ngũ quan trở mã hết sức thanh tú, biểu cảm và ánh mắt có vẻ hơi đậm mạc, cả người tản ra khí chất trầm tĩnh mà lại ổn trọng, sức quyến rũ này khiến không người nào có thể bỏ qua.

Tào Vân Tuấn không tài nào phủ nhận điểm này, mà một sự thật làm cho hần không thể chấp nhận là, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng trầm tĩnh của nàng lại hợp với khí chất ngọt ngào dịu dàng Diệp Tòng Y, đúng là hết sức hài hòa, nhất là khi họ song song đứng cùng, ánh mắt mang theo tình yêu của Diệp Tòng Y thỉnh thoảng nhìn về phía nàng, còn hơi nghiêng người về phía nàng, càng làm cho hần phát điên.

Hàm răng Tào Vân Tuấn gần như muốn cắn ra máu, mặt lại nở một nụ cười lịch sự, mở miệng lên tiếng chào: “Bác sĩ Trầm, nghe nói cô là bạn học Cao trung kiêm Đại học của Tòng Y, thế nhưng qua nhiều năm như vậy, tôi chẳng những không có cơ hội gặp cô, mà ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, Tòng Y thật đúng là không hiểu chuyện.”

Diệp Tòng Y không nghĩ tới hần lại nói chuyện vô sỉ đến như vậy, tức giận đến tròn tròn đôi mắt, Trầm Hàn Sanh chẳng biết trong bụng hần muốn làm cái gì, đưa tay lôi kéo Diệp Tòng Y, nhú mi lại một chút, nhàn nhạt trả lời một câu: “Tào luật sư nói nghiêm trọng rồi, hôm nay gặp mặt, cũng không phải trễ.”

- Ha ha. – Tào Vân Tuấn cười ha hả, nói: “Tôi nghe nói vợ và con gái tôi ở nhà bác sĩ Trầm, được chăm sóc chu đáo, tôi đặc biệt đến nói lời cảm tạ.

Cảm tạ hơn nữa, tôi muốn hỏi bác sĩ Trầm ba vấn đề, xin bác sĩ Trầm giải đáp nghi hoặc của tôi.”

- Anh cứ nói.

- Thứ nhất, bác sĩ Trầm được giáo dục Đại học, hẳn nên biết, nam nữ kết hợp là quy luật tự nhiên, là chuyện hai năm rõ mười, chỉ có như vậy sinh mệnh mới có thể sinh sôi không thôi, nhân loại mới có thể kéo dài, bác sĩ Trầm vì sao phải đi đánh vỡ quy luật này? Thứ hai, bác sĩ là một nghề nghiệp thần thánh cao thượng, bác sĩ Trầm bình thường nhất định rất được mọi người tôn kính, thế nhưng một người được tôn kính như thế, vì sao hằng hái muốn đoạt vợ người khác, xé nát gia đình người ta? Thứ ba, bác sĩ Trầm mỗi ngày nhìn vợ tôi, ôm con gái tôi, chẳng lẽ không nghĩ đến họ Tào tôi sao? Tâm không then sao? Vì sao nhìn thấy tôi, thần sắc lại còn có thể như thường thế?

Hắn còn chưa nói hết lời, Diệp Tòng Y đã tức giận đến run cả người: “Tào Vân Tuấn, anh còn biết xấu hổ hay không?!”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Tôi Khó Chịu, Các Người Đừng Mong Dễ Chịu!

Dưới ánh đèn đường, Trầm Hàn Sanh giằng co cùng Tào Vân Tuấn, bầu không khí giữa hai người đầy mùi thuốc súng, Diệp Tòng Y thoát nhìn lại thành người ngoài cuộc. Gân xanh trên trán Tào Vân Tuấn cuộn cuộn nổi lên, tay phải không tự chủ được nắm chặt, hoàn toàn mất đi tao nhã ngày thường, cứ như một giây sau sẽ xông lên, bạo đánh Trầm Hàn Sanh một trận.

Diệp Tòng Y bị tia hung ác trong mắt hăn hù dọa, nghĩ đến ngôn từ hăn từng rêu rao muốn giết người, theo bản năng càng tiến lên, chặn trước người Trầm Hàn Sanh. Trầm Hàn Sanh lại có vẻ hết sức trấn định, đỡ đôi vai gầy yếu của cô, khẽ trấn an nói: “Tòng Y, không sao cả.” Tâm trạng lại bởi vì hành động của cô mà sinh ra một chút cảm động, ánh mắt trở nên nhu hòa dần.

Tâm trạng bưng bưng đố kỵ của Tào Vân Tuấn lên cực điểm, ngực hăn phập phồng, nhìn chăm chăm Trầm Hàn Sanh hồi lâu, từ từ tỉnh táo lại.

- Lừa dối? – Hăn hừ lạnh một tiếng: “Bác sĩ Trầm chẳng lẽ không biết sao, tất cả những gì tôi làm đều là do cha mẹ vợ bày mưu đặt kế, tôi thương cảm cho lòng yêu thương con gái của hai vị lão nhân, đồng thời cũng là bởi vì yêu Tòng Y, không đành lòng để cô ấy lầm lạc, coi như lừa dối, nhưng cũng là thiện ý, tại sao tâm tôi phải then?”

Diệp Tòng Y không thể nhịn được nữa, kêu lên: “Tào Vân Tuấn, câm miệng! Tôi... Tôi làm sao lại quen biết người như anh? Thì ra hai mươi năm qua, là do mắt tôi mù!”

- Tòng Y, anh biết em hận anh, chuyện của chúng ta để sau nói tiếp, có một số việc anh có thể giải thích. – Tào Vân Tuấn nhìn cô một cái, đáng đáp xuống nước năn nỉ.

Trầm Hàn Sanh cười cười: “Tào luật sư quả nhiên là tiểu nhân, hơn nữa còn là tiểu nhân đích thực khoác da quân tử, chuyện đề tiện vô sỉ như vậy, vào miệng anh lại biến thành đàng hoàng, cái này thực sự bội phục.”

- Trầm Hàn Sanh, tôi mặc kệ cô và Tòng Y quen biết bao lâu, quan hệ với cô ấy là gì, tôi chỉ muốn nói, đến bây giờ cô ấy vẫn là vợ tôi, hơn nữa vĩnh viễn là con gái của mẹ cô ấy, dù là khi nào, pháp luật đều đứng ở bên tôi. – Tào Vân Tuấn chịu đựng lửa giận trong lồng ngực, vẻ mặt âm trầm nói: “Hôm nay tôi đến, chỉ là muốn biết một chút, người xáo xào gia đình tôi thành nát bét rốt cuộc là một hạng người gì, đồng thời cũng cho cô một lời khuyên thiện ý, tránh xa vợ tôi ra một chút! Hiện tại, tôi muốn nói chuyện với vợ về gia đình, làm phiền bác sĩ Trầm tránh mặt giây lát.”

Hắn mở miệng là vợ này vợ nọ, gần như khiến Diệp Tòng Y tức giận đến thổ huyết, cô không đợi Trầm Hàn Sanh mở miệng, liền lập tức nói: “Tôi với anh không có gì để nói cả! Điều muốn nói, lần trước đã nói rõ ràng cho các người rồi! Ngoại trừ chuyện ly hôn, tôi sẽ không nói bất cứ chuyện gì với anh!”

Mắt Tào Vân Tuấn nhìn chăm chăm vào cô: “Tòng Y, lẽ nào em lại đoạn tuyệt như vậy? Em không nghĩ đến tình cảm đã qua của chúng ta, không nghĩ đến con gái chúng ta?”

- Câm miệng! Bắt đầu từ ngày biết chân tướng, tôi với anh đã không còn gì để tiếc rẻ nữa! Anh trong lòng tôi, chỉ có căm ghét, chỉ có uất hận, tôi không muốn nghe anh nói nhiều hơn một câu, không muốn liếc mắt nhìn anh nhiều hơn một cái nữa!”

Lời nói của cô băng lãnh tuyệt tình như thanh đao sắc bén, đâm thẳng vào trong ngực Tào Vân Tuấn. Tào Vân Tuấn không tự chủ được lui về phía sau một bước, qua hồi lâu, hần mới thấp giọng nói: “Tòng Y, ngay từ đầu, anh cũng bị lừa dối, cho tới bây giờ bố mẹ vẫn chưa nói với anh, người em yêu là một cô gái, họ nói với anh, em si mê một thằng, một thanh niên lêu lổng, nhân phẩm rất tồi, chỉ biết đòi con gái hoan tâm, họ nói em vì nó, không tiếc phản kháng họ, mọi người nảy sinh tranh chấp, cho nên em mới xảy ra tai nạn xe cộ, sau khi biết em mất trí nhớ, họ... Liên tìm anh, xin anh phối hợp với họ... Nếu như, nếu như sớm biết rằng người em yêu là một cô gái, anh phải chẳng đã...”

- Không. – Diệp Tòng Y cắt đứt lời hần, nói trúng tim đen: “Anh không cần biện hộ cho mình điều này, nếu như anh biết, anh vẫn sẽ làm như vậy, hoặc là, anh sẽ cảm giác mình lại thêm có lý do để làm như vậy.”

- Cho nên... – Tào Vân Tuấn cắn răng, tay chỉ Trần Hàn Sanh: “Khi đó, cự tuyệt anh, lạnh lùng với anh, toàn bộ là bởi vì cô ta? Tranh chấp với bố mẹ, cũng là vì cô ta? Cho tới hôm nay, quyết tâm phải rời khỏi, thậm chí không để ý đến Tuyết nhi chỉ mới lớn một chút, mặc kệ ly hôn không chắc là sẽ tạo thành hưởng xấu với con bé hay không, cũng là vì cô ta, phải không?”

Diệp Tòng Y không dám nhìn biểu cảm Trần Hàn Sanh phía sau, ngậm chặt môi, không nói lời nào.

- Tòng Y, em nói đúng, nói đúng cực kỳ! Nếu như anh sớm biết rằng em lại thích một cô gái, anh vẫn làm như vậy, hơn nữa lại càng phải làm như vậy! Chỉ là cô ta? Nói cho anh biết, em thích cô ta cái gì? Anh đây có gì không bằng? Vì sao nam nhân tốt em không muốn, em lại coi trọng một cô gái bình thường như thế? Ha, ha ha!" Bước chân Tào Vân Tuấn lão đảo, liên tiếp lui về phía sau, bật cười dưới cơn thịnh nộ.

Trầm Hàn Sanh lạnh lùng nhìn hăn, cũng không phát câu: “Nói xong rồi? Nói xong rồi thì có thể đi.”

- Cô đừng đắc ý! – Tào Vân Tuấn nhìn Trầm Hàn Sanh, mặt lộ ra vẻ hung tợn: “Đừng tưởng rằng hết thầy đều có thể trở về như lúc trước, tôi cho cô biết, tôi sẽ không ly hôn, vĩnh viễn không!”

Trong lòng Diệp Tông Y tức giận vô cùng, chân mày cau lại: “Tôi đã tìm được một luật sư tốt rồi, ly hôn hay không, không đến lượt anh quyết định!”

- Luật sư? À, anh biết, em tìm tên Phương Duy Ung kia đối phó với anh, đúng không? Em cũng đừng quên, anh chính là một luật sư, em cho là hăn có thể đấu thắng anh? Anh cho em biết, chỉ cần anh không muốn ly hôn, em vĩnh viễn cũng đừng nghĩ đến chuyện đó, quyền nuôi nấng Tuyết nhi, em cũng đừng nghĩ lấy được, tốt nhất em hãy chuẩn bị thật tốt kế hoạch đánh chiến lâu dài với anh đi. – Tào Vân Tuấn cười nhạt vài tiếng, nói: “Trong lòng em chắc chắn nghĩ có thể trông cậy vào dượng, anh cho em biết, dượng là người tư tưởng cổ hủ cỡ nào, ông ta không tài nào biết chuyện này mà vẫn giúp em, còn có Duyệt Nhan hoàn toàn đứng trên lập trường của anh, Tông Y, em tốt nhất nên dẹp ý tưởng này, nếu như em hồi tâm chuyển ý, chúng ta vẫn có thể sống với nhau như trước kia, tình yêu anh dành cho em không thay đổi chút nào...”

Trầm Hàn Sanh nghe thấy tên Trịnh Duyệt Nhan, hơi ngẩn ra, lời cuối không sao nghe tiếp nổi, Tào Vân Tuấn đột nhiên hướng mặt về nàng, thần sắc ác độc, từng chữ từng chữ nói: “Trầm Hàn Sanh, cô đừng cứ mơ tưởng tôi sẽ thành toàn cho các người! Tôi khó chịu, các người cũng đừng mong dễ chịu! Nghe cho kỹ, tôi không thể ngăn cản Tông Y tới tìm cô, cơ mà tôi có thể kéo lại cả đời cô ấy, cô ấy vĩnh viễn sẽ đội đầu danh hiệu ‘bà Tào’, tôi không ngại bị một cô gái cầm sừng, các người không phải yêu nhau sao, các người có thể lén lút yêu cả đời, không nên luôn nghĩ đến ý nguyện muốn nhìn cô ấy, cô ấy là cô gái đã ở cùng họ Tào tôi trong cuộc sống hôn

nhân mấy ngàn ngày đêm, khi muốn ôm Tuyết nhi, không nên rút lấy bóng dáng một người cha là tôi đây từ con bé, cảm giác đó, nói vậy chứ cũng không được tốt đâu...”

Nói còn chưa xong đã nghe “chát” một tiếng, trên mặt đã bị một âm thanh vang dội trong trẻo truyền đến lỗ tai, xung quanh đột nhiên an tĩnh lại.

Trong mắt Diệp Tòng Y chan chứa nước mắt, cả người run không ngừng, qua hơn nửa ngày, mới từ miệng bắn ra hai chữ: “Cút ngay!”

Tào Vân Tuấn vuốt ve gò má đau đớn nóng rực, đứng ở đó ngây người hồi lâu, toàn bộ lửa giận đầy ắp càng tạt về phía Trầm Hàn Sanh.

- Cô đợi đấy, ba chúng ta chưa xong đâu!

Hắn hung tợn bỏ lại những lời này, rốt cuộc cũng che mặt, nhanh chóng rời đi.

Lúc này đã là cuối thu, gió đêm dần lạnh, làm cho cái rét kéo đến. Diệp Tòng Y ngây như phỗng đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt dưới ánh đèn đường càng đơn bạc thương cảm.

Trong ánh mắt Trầm Hàn Sanh mang theo vẻ kỳ lạ, kinh ngạc nhìn cô, qua hồi lâu, mới tới gần khẽ nói: “Tòng Y, chúng ta lên đi.”

Diệp Tòng Y vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ là nước mắt trong hốc mắt không ngừng dũng mãnh tiến ra, dịch thể ẩm áp được gió lạnh thổi, lập tức biến thành một mảnh lạnh lẽo.

Trầm Hàn Sanh đi lên phía trước, đưa tay vỗ về mu bàn tay cô, cảm thấy lạnh như băng, liền nắm vào lòng bàn tay, nàng tới gần bên tai cô, thanh âm mang theo tia yêu thương: “Chớ để ý lời nói của tên khốn đó, được không?”

Yết hầu Diệp Tòng Y giật giật, quay đầu, hai mắt đắm lệ mơ màng nhìn nàng: “Còn cậu? Cậu để ý không? Khi thấy tớ, cậu nghĩ như vậy sao?”

Trầm Hàn Sanh không nói gì, lại đưa tay xoa đôi vai run rẩy của cô, nhẹ nhàng, dịu dàng ôm cô vào ngực mình: “Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, chúng ta lên trên nghỉ ngơi đã.”

Thanh âm như trong giấc mộng, một đôi tay ôn nhu có thể mang đến ấm áp và an ổn, vuốt ve trái tim thiên sang bách khổng của người ta, Diệp Tòng Y ngả về phía sau, dựa vào trong ngực nàng, nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt trong suốt theo gò má bạch ngọc chậm rãi chảy xuống.

* Thiên sang bách khổng: Bị thương tật, bị tàn phá mọi nơi.

Làm xong một cuộc phẫu thuật hơn năm tiếng, Trầm Hàn Sanh cuối cùng cũng từ trong phòng phẫu thuật đi ra, nét mặt nàng có chút uể oải, hầy còn nghiêng đầu, nghiêm túc nói gì đó với trợ tá bên cạnh, đang lơ đãng, đột nhiên phát hiện trên ghế dài hành lang có một dáng người xinh đẹp ngồi đó, không khỏi kinh ngạc: “Hà Na!”

- Bác sĩ Trầm thật là người bận rộn, chờ chị thực sự khổ cực. – Hà Na đứng dậy, nói đùa: “Trước đây tôi kén vợ kén chồng do một điều, kiên quyết không tìm bác sĩ, xem ra quả thật sáng suốt.”

Trầm Hàn Sanh cười nhìn nàng: “Sao em đột nhiên tới nơi này tìm tôi?”

- Cháy túi, đột nhiên muốn có người mời ăn cơm.

- Vốn tôi hẳn là cảm thấy may mắn. – Trầm Hàn Sanh ngừng lại, xin lỗi nói: “Cơ mà đêm nay đã có hẹn rồi.”

- Vậy sao? Ai? Dù sao vẫn không phải Tòng Y nhỉ? – Hà Na không nghe, truy vấn không buông tha.

Trầm Hàn Sanh cười nhạt, không lên tiếng, Hà Na bất đắc dĩ nói: “Vậy được rồi, chúng ta tìm một nơi riêng tư tâm sự đi, sẽ không làm lỡ nhiều thời gian của chị.”

- Tâm sự? – Trầm Hàn Sanh sửng sốt.

- Vâng, nếu không hôm nay chẳng phải là tôi uống công một chuyến rồi sao.

Trầm Hàn Sanh nhìn một chút áo vô trùng màu xanh trên người, đành phải nói: “Được rồi, em chờ tôi một chút.”

Nơi riêng tư, tất nhiên là phòng trực ban của Trầm Hàn Sanh.

Hà Na vừa đi vào gian phòng nhỏ, còn không kịp chờ Trầm Hàn Sanh đóng cửa xong, liền đổ ập vào một câu: “Hàn Sanh, Tòng Y rất yêu chị.”

Trầm Hàn Sanh kinh ngạc xoay người lại, đối diện với ánh mắt sáng ngời của Hà Na, hai người nhìn nhau nửa ngày, Trầm Hàn Sanh rũ mí mắt xuống: “Tôi biết.”

- Tình cảm con người rất phức tạp, tôi không biết trong nhiều năm như vậy, tình cảm Tòng Y đối với Tào Vân Tuấn là loại gì, thế nhưng có điều tôi có thể khẳng định, chị ấy không yêu Tào Vân Tuấn, chí ít không yêu hẳn điên cuồng như yêu chị. Tôi nghe nói, chuyện này, chị có chút hiểu lầm chị ấy.

Trầm Hàn Sanh hơi xuất thần, như đang suy nghĩ gì đó, sau một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: “Không có hiểu lầm, chí ít bây giờ không có.”

- Chị ghét bỏ chị ấy đã kết hôn?

- Không có?

- Để ý chị ấy đã sinh con?

Trầm Hàn Sanh nói: “Không hẳn là để ý, cảm giác có chút phức tạp mà thôi.”

Hà Na nghiêm túc nói: “Chị biết Tòng Y bị lừa dối, ở trong chuyện này, chị ấy là người bị hại nhiều nhất, bất kỳ một người có lương tâm nào, cũng không muốn trách cứ chị ấy. Nhất là chị, Hàn Sanh, chị phải biết chị ấy đã từng yêu chị nhiều cỡ nào, ngay cả tôi khi xem nhật ký chị ấy viết, cũng không nhin mà rơi nước mắt.”

Trầm Hàn Sanh lắc đầu: “Tôi không trách cậu ấy.”

- Hôm nay tôi có chút xúc động, cho nên tới tìm chị, sợ chị cũng hiểu lầm Tòng Y như Tiểu Phương. Tòng Y tuy rằng mất trí nhớ, nhưng tôi nghĩ trong lòng chị ấy vẫn có chị, không phải, chị ấy cũng không nghĩ đến tình huống mình sẽ thích chị.

- Hà Na, em không cần phải nói những thứ này, có lẽ lúc đầu trong lòng tôi cũng có ý nghĩ như vậy, nhưng từ sau khi Tòng Y đến ở nhà ta tôi, rất nhiều thứ, tôi có thể tự cảm nhận được.

Hà Na cười khổ nói: “Hàn Sanh, có thể chị sẽ nghĩ tôi xen vào việc của người khác, nhưng thấy Tòng Y, thật sự khiến lòng tôi cảm thấy rất chua xót, tôi không chịu được. Tới tìm chị, cũng không phải muốn chị làm thế này thế nọ. Duyệt Nhan và Tòng Y đều là bạn tốt của tôi, nhưng ở trong chuyện này, tôi nhất định giúp Tòng Y. Cơ mà, nếu chị thật sự yêu Duyệt Nhan, thì chị hãy ở bên nó thật lòng, nhưng nếu như trong tim chị còn có Tòng Y, xin chị hãy trở lại bên cạnh Tòng Y, chị ấy cần chị hơn bất kỳ ai, xin chị đừng bị hiểu lầm làm mờ mắt.”

Trầm Hàn Sanh lặng lẽ không nói.

- Duyệt Nhan kia tôi rất rõ, nếu như nó muốn một người ở bên cạnh mình, nó có thể làm rất nhiều phương pháp. Biết không? Tôi nghiêng về phía Tòng Y, yêu sâu như vậy, đợi lâu như vậy, không thể trong khoảng thời gian ngắn, thì tất cả đều không còn. Cho nên, tôi mong chị nhìn thẳng vào nội tâm của mình, bẻ gãy đi những ràng buộc không cần thiết. – Hà Na cầm lấy túi, đi tới trước mặt nàng: “Vốn muốn nói chuyện tử tế với chị một trận, thế nhưng chị cũng không hề đồ giống Tiểu Phương, tôi cũng không cần nói nhiều, tự chị hãy suy nghĩ thật kỹ.”

- Hà Na.

Một tay Hà Na cầm chốt cửa, kinh ngạc quay đầu, Trầm Hàn Sanh khẽ gật đầu với nàng, tự đáy lòng nói: “Cám ơn em đối với Tòng Y tốt như vậy.”

- Đừng khách khí. – Hà Na nở nụ cười, tay giơ giơ về phía sau, kéo cửa đi ra ngoài.

Trong phòng ăn, âm nhạc êm dịu vang vang, ngọn đèn mập mờ nhu hòa vắng khắp ngõ ngách, ly rượu để cao trên bàn ăn và bộ đồ ăn sắc bạc, rạng rỡ loang loáng dưới ánh đèn.

Tay Trịnh Duyệt Nhan chống đầu, mái tóc dài mềm mại như tơ đổ xuống bên người, nàng xuất thần nhìn dịch thể tươi đẹp trong ly trước mắt, con người xinh đẹp lại toát ra vài phần tịch mịch không dễ phát giác.

- Còn chưa có tí đồ ăn nào, lại tự rót tự uống một mình ở đây rồi sao? – Một thanh âm dễ nghe từ trên đỉnh đầu vang lên, Trịnh Duyệt Nhan chậm rãi ngẩng đầu lên, tia cô đơn le lói trong mắt đã biến mất như vô hình.

Người phục vụ kéo cái ghế lại, Trầm Hàn Sanh ngồi xuống đối diện nàng, thản nhiên nói: “Cho tôi một ly.”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Lúc Đó Thế Nào Lại Bị Tai Nạn Xe Cộ

Trên bàn đốt một cây nến đỏ, ngọn lửa xinh đẹp lay lay chiếu vào hai khuôn mặt tinh xảo như không có bất kỳ vết nào, thế nhưng ánh mắt lại đều lộ ra một luồng phức tạp.

Trịnh Duyệt Nhan làm như không có chuyện gì xảy ra, cầm dao nĩa ưu nhã cắt đĩa thức ăn, nhai kĩ nuốt chậm, qua một lúc lâu, nàng thấy Trầm Hàn Sanh vẫn ngồi ngay ngắn ở đối diện, cầm khê ngẩng lên: “Sao? Không đói bụng?”

- Tại sao em muốn làm như vậy?

Thanh âm Trầm Hàn Sanh trầm thấp vừa đủ chỉ có hai người có thể nghe được, giọng nói lại không giống như chất vấn, mà tràn đầy bất đắc dĩ.

- Chị đang hỏi em?

- Duyệt Nhan, em biết tôi đang nói gì. – Trầm Hàn Sanh hơi nhú mày.

- Vậy à? – Trịnh Duyệt Nhan bưng ly rượu lên, khê nhấp một cái, lúc này mới không nhanh không chậm nói: “Em nghĩ những lời này em nên hỏi chị.”

- Em... Đó là ý gì?

- Chị nói em cho chị chút thời gian, em cho, chị nói muốn dọn đến Tử Duyệt ở, em tin, vì muốn làm bạn gái ôn nhu sẵn sàng cho em, em lái xe chuẩn bị đi đón chị. – Khóe môi Trịnh Duyệt Nhan lộ nụ cười miễn cưỡng, trong mắt lại không có chút tiểu ý nào: “Thế nhưng Hàn Sanh, chị đang làm cái gì?

Chị cùng vợ con người khác, đi theo làm tùy tùng, cống hiến sức lực, sau đó trong điện thoại, ung dung bình thản tạt vào mặt bạn gái đối trá.”

- Duyệt Nhan, em... – Vẻ ngạc nhiên trên mặt Trần Hàn Sanh lóe lên rồi biến mất, lập tức cúi đầu xuống, hai tay mất tự nhiên giao nhau ở trên bàn, hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: “Xin lỗi.”

- Nếu như chị đủ hiểu em, chị biết em có bao nhiêu ghét nghe hai chữ này, có thể thấy được, chị chẳng để bao nhiêu tâm trí lên em. – Mắt Trịnh Duyệt Nhan không nhìn nàng, tiện tay vứt khăn ăn qua một bên.

Trần Hàn Sanh nhẹ nhàng cắn răng, bỗng nhiên ngẩng đầu lên: “Duyệt Nhan, là tôi lừa em, em mặc dù đã tìm đến tôi rồi, nhưng tại sao em còn muốn làm vậy với Tòng Y? Em biết rõ Tòng Y mong mỗi ly hôn như vậy, em còn muốn phức tạp lên, nói tất cả mọi chuyện cho Tào Vân Tuấn, thậm chí còn đưa địa chỉ nhà tôi cho hắn, khiến hắn tìm tới cửa, hắn lòng dạ nhỏ mọn, hiện tại y như điên rồi, nói có chết cũng sẽ không ly hôn...”

- Không ly hôn? Không ly hôn thì tốt. – Trịnh Duyệt Nhan dựa lưng vào cái ghế, chậm rãi nói: “Quay về với những tháng năm trước kia, con cũng có rồi. Có câu nói thế nào nhỉ, thà hủy một tòa miếu, cũng đừng hủy một hôn nhân, Hàn Sanh, em thấy chị cũng không cần quá cố chấp.”

Trần Hàn Sanh tức giận kinh ngạc nhìn nàng: “Duyệt Nhan, em quả thật khiến tôi không tin nổi! Em... Thế mà lại có thể nói ra lời châm chọc như vậy! Trước đã bất chấp quan hệ tỷ muội, hoán đổi em với cậu ấy, giờ còn bằng lòng để tên bịp bợm vô sỉ tiếp tục như thế sao!”

- Em chưa bao giờ đặt giả thiết không ý nghĩa như vậy. – Thanh âm Trịnh Duyệt Nhan vẫn ngọt như cũ, cũng lãnh khốc khác thường: “Mỗi người đều có vận mạng của mình, đây có thể chính là vận mạng biểu tỷ, em khác với chị ấy, em không chỉ hoàn toàn nắm vận mạng của mình trong tay, thậm chí còn có thể nắm của người khác.”

- Vận mạng, ừ rồi vận mạng! – Trầm Hàn Sanh càng mím mạnh môi, trong mắt tựa hồ có lửa giận đang thiêu đốt: “Tôi nghĩ tôi đã không cách nào nói với em nữa.” Nàng hít một hơi thật sâu, nỗ lực ức chế lửa giận trong lòng, sau đó chậm rãi phun ra một câu: “Duyệt Nhan, chúng ta chia tay đi.”

Bầu không khí ngưng trệ mấy giây, chỉ mấy giây sau lại khôi phục bình thường. Trịnh Duyệt Nhan chậm rãi đưa tay tới, tựa như muốn uống rượu, để ngón tay dài trắng nõn vào cầm cái ly, rồi lại hơi buông ra, rồi lại cầm thật chặt, chiếc ly để dài kia dường như nặng nghìn cân, không tài nào nhấc lên được. Một lúc lâu, trên mặt nàng hiện lên nụ cười có cũng như không: “Những lời này chị đã chôn ở trong lòng rất lâu rồi nhỉ?”

Sắc mặt Trầm Hàn Sanh trong nháy mắt thay đổi: “Ý em là gì?”

Trịnh Duyệt Nhan uốn uốn lọn tóc, rót cuộc cũng bưng ly rượu lên, ngửa đầu uống một ngụm. Trầm Hàn Sanh thẳng tắp nhìn nàng: “Chia tay là chuyện giữa hai chúng ta, là có vấn đề xảy ra giữa chúng ta, em không cần kéo người khác vào. Cuộc sống của tôi và Tòng Y, cũng không chút nào có lỗi với em.”

Ánh mắt Trịnh Duyệt Nhan nghiêng một chút: “Thế Hàn Sanh, lòng của chị thì sao? Có áy náy với em không?”

Trầm Hàn Sanh mím chặt môi, nói không ra lời.

- Lẽ nào chị vẫn đợi chị ấy, không phải bởi vì vẫn thích chị ấy?

- Đúng vậy, tôi yêu cậu ấy, vẫn yêu cậu ấy, em cũng rõ điểm ấy. – Trầm Hàn Sanh như bị lời của nàng bắn trúng, nhắm con ngươi lại, khàn giọng nói: “Nhưng chúng ta đi tới bước hôm nay, không phải bởi vì nguyên nhân này.”

- Bởi vì cái gì? – Trịnh Duyệt Nhan cười nhạt: “Bởi vì em khiến chị rất thất vọng sao?”

- Đúng vậy, bởi vì em ích kỉ, tự đại, máu lạnh. – Mặt Trần Hàn Sanh vô biểu tình, lạnh lùng nói: “Em luôn luôn tùy hứng, sẽ không quản vài hành động của mình sẽ tạo thành ảnh hưởng gì thương tổn gì cho người khác, nói đến bất hạnh của Tòng Y, thái độ châm chọc khiêu khích thờ ơ của em làm tôi mở rộng tầm mắt.”

- Cho nên, nguyên nhân đều biến thành do em rồi? – Con người tinh anh của Trịnh Duyệt Nhan hơi nheo lại, cay nghiệt nói: “Đúng vậy, biểu tỷ chịu biết bao nhiêu cực khổ, em nên làm như thế nào? Vì chị ấy khóc lớn một trận? Vượt thời gian, ngăn cản hôn lễ của chị ấy, nói cho chị ấy biết Tào Vân Tuấn không phải người chị ấy yêu? Hay là, em trực tiếp chịu trách nhiệm việc chị ấy mất trí nhớ thì tốt hơn?”

đọc t ruyện

với - Xem đi! – Trần Hàn Sanh gật đầu: “Chính là như vậy, tôi không thích nhất em ở chính con người lúc này. Duyệt Nhan, trong thế giới của em không có chút lương thiện nhỏ nhoi.”

Trịnh Duyệt Nhan giận dữ cười ngược trở lại, chớp mi nói: “Đúng vậy, trong từ điển của em không có hai chữ khoan dung.”

- Duyệt Nhan, tôi không phải là một người bạn gái tốt, rất nhiều chuyện, tôi cũng không làm tốt. – Trần Hàn Sanh trầm mặc một lát, thanh âm dần dần trở nên thương cảm: “Chỉ là... Nếu Tòng Y cũng sống rất tốt, rất hạnh phúc, chúng ta cũng có thể như cậu ấy, thế nhưng hiện cậu ấy thế này, căn bản tôi không cách nào mặc kệ ngồi xem, tôi không cách nào không chế bản thân. Duyệt Nhan, về điểm ấy, tôi rất xin lỗi...”

Khóe miệng Trịnh Duyệt Nhan vung lên một tia cười lạnh: “Bởi vì chị xin lỗi, cho nên muốn chia tay, bởi vì chị xin lỗi, cho nên lời đã hứa với em,

cho tới bây giờ đều coi như chưa xảy ra, đúng không?”

- Tôi mặc kệ bây giờ em nghĩ như thế nào, nhưng hứa hẹn của tôi lúc đó đúng là xuất phát từ chân tâm. – Trầm Hàn Sanh nhẹ nhàng đẩy chiếc ly để dài trước mặt qua một bên, đứng dậy: “Tôi rất xin lỗi, nhưng chuyện Tào Vân Tuấn, tôi không thể tha thứ, Duyệt Nhan, có đôi khi em thật sự khiến tôi cảm thấy rất xa lạ.”

- Chị cho là như vậy có thể cùng biểu thị thuận lý thành chương ở cùng nhau?

Thanh âm Trịnh Duyệt Nhan lạnh lùng từ phía sau lưng truyền đến, Trầm Hàn Sanh nở nụ cười, xoay người lại: “Nếu như tôi nói tôi chưa từng nghĩ như vậy, em nhất định không tin chẳng?”

- Bất kể chị có hay không, đều không dễ dàng như vậy. – Trịnh Duyệt Nhan khẽ cắn răng, thanh âm phát ra rất mềm nhẹ: “Hàn Sanh, chị ấy không ly hôn được, nếu như chị muốn ở bên chị ấy, thì chuẩn bị cả đời làm tiểu tam đi.”

Thần sắc Trầm Hàn Sanh trong nháy mắt trở nên có chút xấu xí, Trịnh Duyệt Nhan nhìn nàng, dường như rất hài lòng với phản ứng của nàng, một tay cầm túi đứng dậy, đi đến chỗ nàng, khi lướt qua bên người Trầm Hàn Sanh, bên môi bỗng tràn ra một nụ cười ngọt ngào, thân thể tiến lên phía trước, nói nhỏ bên tai Trầm Hàn Sanh: “Hàn Sanh, chị nói đúng, em bất lương, cũng không khoan dung, hơn nữa, cũng không dễ dàng bị vứt đi như vậy.”

Trầm Hàn Sanh há miệng, còn chưa kịp nói, Trịnh Duyệt Nhan lại lên tiếng lần nữa: “Chị biết không? Dù em làm cái gì, chị là người duy nhất không có tư cách chỉ trích, em dù phải xin lỗi toàn thế giới, cũng không xin lỗi chị, Trầm Hàn Sanh, có một ngày chị sẽ hối hận.”

Nhẹ buông xuống câu này, nàng thẳng người lên, Trầm Hàn Sanh cảm thấy hoa mắt, một luồng hương thơm trong mũi từ từ tiêu tán, khi trở lại như lúc đầu, đã không còn thấy bóng dáng của Trịnh Duyệt Nhan.

- Sai lầm, hoang đường! Làm sao có chuyện như vậy?

“Rầm” một tiếng, Trịnh Thái nghe xong chân tướng chuyện này, một tay đánh vào bàn sách trong thư phòng, ngay cả Tào Vân Tuấn đang nghiêng người cúi đầu đứng một bên, cũng bị làm hoảng sợ.

Bà Trịnh nhìn sắc mặt không lành của chồng, nhin không được biện hộ cho cháu gái: “Ông Trịnh, Tòng Y khi đó còn nhỏ, cũng chỉ là nhất thời hồ đồ. Con bé luôn kính nể ông, ông cũng...”

- Tôi không phải là nói Tòng Y! – Ánh mắt Trịnh Thái đảo qua mặt bà và Tào Vân Tuấn, hừ nhẹ một tiếng: “Tình cảm của Tòng Y và cô gái kia, dĩ nhiên là sai lầm, nhưng chuyện các người thực hiện với con bé, lại càng hoang đường! Các người sao có thể lừa gạt con bé áp đặt con bé như thế? Qua nhiều năm như vậy, ngay cả tôi cũng chẳng hay biết gì, các người... Các người... Ai! Tôi quả thật không biết nên nói thế nào với các người mới đúng! Đơn giản là không thể tưởng tượng nổi.”

Bà Trịnh mang vẻ xấu hổ: “Ngay từ đầu tôi cũng hiểu được không nên, nhưng chị ấy chỉ có một đứa con gái như vậy, khi đó tìm cái chết, tôi cũng không có cách nào, hôm nay khiến cho Tòng Y như vậy, người di như tôi cũng đáng hận.”

Trịnh Thái ngang dọc thương trường đã nhiều, trải qua vô số sóng gió, ở trong lòng hẩn, trên thế giới này không có chuyện không giải quyết được, thế nhưng vừa đụng đến việc này, hẩn cứng họng, cảm giác đời mình gặp phải đủ loại việc khó, cũng không vướng tay vướng chân như việc ngày hôm nay.

Tào Vân Tuấn nhìn nhìn sắc mặt hần, lần nữa mở miệng cầu khẩn:
“Dượng, con biết mình sai rồi, con bằng lòng làm mọi chuyện để đền bù sai lầm này, con chỉ cầu có thể giữ lấy hôn nhân này, xin dượng, dượng nhất định phải giúp con.”

- Giúp? – Trịnh Thái đóng mi, buông tay nói: “Chuyện giữa vợ chồng các người, dượng có thể giúp thế nào? Nếu như Tòng Y quyết tâm muốn ly hôn, thì dượng có cách gì?”

- Dượng, bằng sức ảnh hưởng của dượng...

Thấy sắc mặt Trịnh Thái trầm xuống, Tào Vân Tuấn lập tức im miệng, sau một lúc lâu, mới ngáp ngừng nói: “Dượng không để ý đến điều khác, thì nghĩ đến Tuyết nhi đi. Dượng luôn luôn thương yêu Tuyết nhi, con bé còn nhỏ như vậy, vẫn cần cha mẹ quan tâm thương yêu, cần một gia đình ấm áp hoàn chỉnh, ngàn tội vạn tội, đều là của con, con bé vô tội ạ.”

Trong đầu Trịnh Thái hiện lên khuôn mặt thiên chân vô tà của Tào Ấu Tuyết, ngực sinh ra cảm giác không đành, không tự kìm hãm được thở dài, bà Trịnh và Tào Vân Tuấn mắt không nháy một cái nhìn hần, chờ phản ứng của hần. Một lúc lâu, chỉ nghe hần nói: “Hôn nhân dĩ nhiên ly hôn là tốt nhất, nhưng với con bé cũng không tiện. Việc này xem lại đi, chờ tôi và Tòng Y nói chuyện trước.”

Trong mắt Tào Vân Tuấn hiện lên vẻ vui mừng, đang muốn nói lời cảm tạ, lại nghe Trịnh Thái hỏi bà Trịnh: “Tỷ tỷ và tỷ phu hôm nay sao không đến?”

Hần vội vàng tiếp lời: “Tòng Y hôm nay hẹn bố mẹ ra ngoài.”

- À, mẹ con họ cũng nên nói chuyện tử tế một chút, tâm tình Tòng Y tôi có thể hiểu được, nhưng cha mẹ tâm luôn luôn yêu thương con gái, ngay cả khi họ đã làm chuyện sai lầm, cũng mong muốn con bé có thể suy nghĩ cẩn thận, hãy thử tha thứ. – Hần vừa nói, vừa nắm lấy áo khoác trên kệ: “Vân

Tuấn hôm nay ở lại đây cùng dì đi, dù sao bà ấy cũng cả ngày nhàn rồi buồn chán, đừng còn có buổi họp phải rời đi.”

- Vâng, vâng.

Tào Vân Tuấn liên thanh đáp ứng, vẫn theo ông xuống lầu, đưa ông ra bên ngoài, mãi đến khi chiếc màu đen xe có rèm che kia tan biến ở phía xa, mới xoay người vào lại trong nhà.

Tiệm cà phê là Diệp Tòng Y định, vị trí tương đối hẻo lánh, lại thêm hiện tại là buổi sáng, trong quán không có ai, vắng ngắt, hết sức an tĩnh.

Trong một gian ghế dài, một nhà ba người ngồi đối mặt nhau, lòng đều có hàng vạn hàng nghìn cảm giác lẫn lộn. Thần sắc Diệp Tòng Y từ đầu đến cuối thoát nhìn đều hết sức bình tĩnh, trên mặt Diệp Khai Tường và Vương Viễn Trân lại khó tránh khỏi vẻ lúng túng.

Đợi được người phục vụ bưng nước uống lên, sau đó rời đi. Vương Viễn Trân mới lau lau nước mắt khóe mắt, ghen ngào mở miệng: “Tòng Y, con không biết hôm nay con có thể chủ động gọi điện thoại gọi mẹ ra ngoài, trong đầu mẹ vui vẻ bao nhiêu.”

Diệp Khai Tường nhìn sắc mặt con gái tiểu tụy, trong lòng lại đau xót, cũng nói theo: “Tòng Y, bố mẹ xin lỗi con. Mấy ngày qua, mẹ con và bố, không ăn ngon được bữa nào, không ngủ ngon được giấc nào, lòng chỉ nhớ con, nhớ Tuyết nhi, con... Sắc mặt sao kém như vậy? Có phải trong người khó chịu không?”

Diệp Tòng Y lắc đầu, nhàn nhạt cắt đứt lời hỏi: “Con rất khỏe, Tuyết nhi cũng tốt, không cần nhớ thương.”

Khóe mắt Diệp Khai Tường hơi ướm át, luôn miệng nói: “Bất kể như thế nào, chỉ cần con còn muốn thấy, chỉ cần con còn muốn gặp ba mẹ là tốt rồi.”

Diệp Tòng Y dùng muỗng khuấy động cà phê trong ly, nhẹ giọng nói:
“Hôm nay con gọi điện thoại gọi bố mẹ ra, không có ý gì khác, chỉ muốn hỏi bố mẹ một việc?”

- Việc gì? – Vương Viễn Trân và Diệp Khai Tường hầu như đồng thời mở miệng.

Chương 80: Chân Tướng Tai Nạn Giao Thông

Vương Viễn Trân há hốc mồm, nghiêng đầu liếc mắt nhìn nhau với Diệp Khai Tường, vấn đề này từ lâu bà đã biết không thể tránh khỏi, Diệp Tông Y sớm muộn gì cũng sẽ truy tìm căn nguyên, dù ở trong lòng bà đã nghĩ tới vô số lần nói ra câu trả lời, thế nhưng chuyện tới trước mắt lại có chút trở tay không kịp.

- Con mong muốn bố mẹ có thể nói với con sự thật, điều này với con mà nói rất quan trọng. – Trong đầu Diệp Tông Y hiện lên khuôn mặt Trầm Hàn Sanh, tay không tự chủ siết chặt, thanh âm lộ ra một tia khẩn cấp.

- Tông Y, việc này đã qua... – Vương Viễn Trân đứng ngồi không yên, nhìn cô một cái, lại nhìn Diệp Khai Tường, vừa chột dạ, vừa hoang mang rối loạn, nuốt nước bọt một cái, ấp a ấp úng nói: “Chỉ cần bây giờ con tốt đẹp, bố mẹ... Bố mẹ...”

- Tốt đẹp, hiện tại con rất tốt đẹp à sao? Các người cho là như vậy sao?

Diệp Tông Y nói, nét mặt cô cười nhạt, như một cây châm nhỏ nhọn, đâm thẳng vào ngực Diệp Khai Tường, cơ mặt ông rút lại, sau đó chậm rãi lắc đầu, khàn giọng nói: “Viễn Trân, sự việc đã đến mức độ này, bà... Bà đem chân tướng nói cho con bé biết đi.”

- Thế nhưng... – Vành mắt Vương Viễn Trân bỗng nhiên đỏ au: “Ông Diệp, ông bảo tôi làm sao nói!”

- Nói cho con bé biết đi. – Thanh âm Diệp Khai Tường thống khổ mà lại tràn đầy uế oải, hần kéo tay vợ ở dưới bàn, cho bà một ánh mắt khích lệ,

cười khỗ nói: “Nói đi, đừng lừa dối nữa, đừng lo lắng, con bé hận chúng ta, cũng sẽ không nhiều hơn chút nào đâu.”

Lời này của hẳn xúc động lòng Vương Viễn Trân, nước mắt bà nháy mắt như mở cổng hồng thủy, cuộn cuộn không dứt trào ra bên ngoài, thoáng cái khóc nức nở, vừa khóc vừa nói: “Tòng Y, con đừng trách mẹ, mẹ không phải cố ý, mẹ chỉ là không thể tiếp thu được chuyện con yêu một đứa con gái, hơn nữa còn muốn rời khỏi bố mẹ, mẹ cũng không nghĩ tới sẽ nảy sinh chuyện như vậy...”

Bà khóc cực kỳ thương tâm, sau cùng ngay cả lời nói cũng không có biện pháp nói xong, Diệp Khai Tường vừa lấy khăn tay đưa vào tay bà, vừa vỗ về vai bà, nhẹ giọng an ủi. Về mặt Diệp Tòng Y kinh ngạc nhìn bọn họ, qua hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại: “Rốt cuộc... Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Các người làm gì với con?”

Không có người trả lời lời cô, cô đành phải vừa kiên trì vừa lo lắng đợi, một lúc lâu, Vương Viễn Trân rốt cuộc dần dần dừng nước mắt lại, Diệp Khai Tường thở dài, xoay đầu lại: “Tòng Y, tuy rằng chuyện trước kia con không nhớ, nhưng bố sẽ cặn kẽ nói việc này cho con biết, sẽ không có nửa chữ nửa câu lừa gạt.”

- Không. – Diệp Tòng Y khẩn cấp nói: “Rất nhiều chuyện con đều biết rồi, thời gian đó các người nhốt con ở nhà, sau khi con về tỉnh thành chưa được hai ngày thì xảy ra tai nạn giao thông, con chỉ cần các người nói cho con biết nguyên nhân, có phải chỉ là ngoài ý muốn, có phải chỉ đơn giản là do đầu bị va chạm, cho nên mất đi ký ức một khoảng thời gian?”

- Không phải. – Vương Viễn Trân xoa xoa nước mắt, bỗng nhiên mở miệng: “Con xảy ra tai nạn giao thông, tất cả đều là lỗi của mẹ.”

- Cái gì?

Vương Viễn Trân nhớ tới tình cảnh ngày ấy, nước mắt vỡ òa lần thứ hai: “Tòng Y, mẹ xin lỗi con.”

Diệp Khai Tường nhìn bà gần như suy sụp, đành phải thay bà nói: “Sau khi con về tỉnh thành, bố và mẹ cùng đi, bố mẹ tìm được phòng con mượn, sau đó tìm được con, lúc đó con ở nhà một mình, bố mẹ vẫn giống những lần trước đó, vì vấn đề tình cảm của con mà xảy ra cãi vã kịch liệt, con luôn miệt mài nói yêu cô gái họ Trần kia, thế nào cũng phải ở bên con bé, chọc giận bố và mẹ con, bố mẹ liền mạnh mẽ lôi con ra khỏi phòng trọ, muốn dẫn con về nhà, kết quả là con vừa khóc lại nháo, còn nói nhốt được thân xác không nhốt được tâm hồn, cho dù chết cũng không muốn xa cách người mình yêu, làm mẹ con tức giận, bà ấy nói nếu con không rời khỏi con bé, vậy cứ để bà ấy chết trước, vì vậy lao thật nhanh ra dòng xe đang chạy trên đường, chuẩn bị đi tông xe, hành động này của bà ấy dọa con, đột nhiên con dùng sức giãy khỏi bố, chạy tới kéo bà ấy, vừa chạy vừa khóc hô ‘Mẹ, quay lại đây! Con nghe lời mẹ nói, con rời khỏi cậu ấy!’ Kết quả... Kết quả mẹ con không có việc gì, con... Con lại vừa đúng lúc bị một chiếc ô tô bay đến đụng vào.”

Diệp Khai Tường nói đến đây, đưa tay lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Đều tại bố vô dụng, bị hành động đột nhiên của mẹ con làm sợ hãi bối rối, không ngăn cản bà ấy, cũng không kịp giữ lấy con.”

Đây là chân tướng? Đây là chân tướng sao? Diệp Tòng Y mờ mịt nhìn cặp mắt sưng đỏ của song thân đối diện, trong đầu vẫn vang câu nói kia. ‘Con nghe lời mẹ nói, con rời khỏi cậu ấy!’ Hàn Sanh, Hàn Sanh, hoá ra, hoá ra tớ lựa chọn rời khỏi cậu, mặc dù bị bố mẹ bức ép, mặc dù sau đó bị đụng xe mất ký ức, nhưng trước đó, tớ đã bị ép buông bỏ cậu sao? Không, Hàn Sanh, thà rằng tớ không biết có những lời này...

- Mẹ làm sao có thể ép tôi như vậy? Mẹ sao có thể lấy cái chết ép tôi rời khỏi người tôi yêu? – Diệp Tòng Y nhìn Vương Viễn Trân, trong nháy mắt hiểu ra, vì sao nhiều năm qua, bản thân vừa nhìn thấy người mẹ này thì sẽ

luôn sợ hãi không tự chủ được, dù thế nào vẫn tình nguyện thuận theo lệnh của bà, thì ra cảm giác sợ hãi đã nảy nở trong tiềm thức ở lần tai nạn giao thông trước kia, không cách nào tiêu trừ. Cô run rẩy môi, bỗng nhiên thì thào nói: “Ngày đó nếu như tôi chết thì tốt rồi, như vậy sẽ không xảy ra sự việc sau này, như vậy, cũng không đeo trên lưng tội danh bất hiếu ép mẹ vào đường cùng, cũng không ruồng bỏ tình yêu của mình, vì sao tôi không chết, vì sao?”

- Tòng Y, con đừng nói như vậy, con đừng nói với mẹ như vậy. – Vương Viễn Trân khóc, đưa tay kéo tay cô, Diệp Tòng Y lại lập tức rút tay từ trên bàn về, cô nhịn nước mắt, lạnh lùng nói: “Vì sao, chỉ cho phép một mình mẹ ích kỉ thôi à?”

- Tòng Y, là bố mẹ có lỗi với con. – Thanh âm Diệp Khai Tường tràn đầy hổ thẹn: “Tai nạn giao thông lần đó, là một tay bố mẹ tạo thành.” Ông hít vào một cái, tiếp tục nói: “Tất cả xảy ra sau này, lại là bố mẹ hại con, bố mẹ không nên tự chủ trương, kiên quyết ghép con với Vân Tuấn.”

Diệp Tòng Y và Vương Viễn Trân đồng thời nhìn về phía ông, Diệp Khai Tường cũng không để ý tới ánh mắt ngạc nhiên của Vương Viễn Trân, tự mình nói ra: “Ngay từ đầu, tuy rằng bố nghĩ cách làm này rất không ổn, thế nhưng lúc đó bố lại nghĩ, không có gì bất hờn việc con gái mình thích một người đồng tính, cho nên, bố đồng ý cách làm của mẹ con. Thế rồi thời gian trôi qua, bố càng ngày càng hoài nghi cách làm trước đây của bố có chính xác hay không. Tòng Y, con hoàn toàn thay đổi thành một người khác, con không còn hoạt bát, con không còn yêu cười nữa, nhất là sau khi kết hôn, con giống như từ một cô gái tinh khiết đáng yêu, biến thành một phụ nữ trầm tĩnh ít lời. Nhưng mẹ con rất hài lòng, thoả mãn con vừa vặn lại không nhớ được cô gái kia, thoả mãn con và Vân Tuấn vẫn rất thân thiết, lại thêm thoả mãn con nói gì nghe nấy, thế nhưng bố lại phát hiện, dù là ngôn từ, hành vi hay cử chỉ, giữa hai người cũng không còn sự thân thiết của mẹ con phụ nữ, con sẽ không ôm bố mẹ, sẽ không làm nũng, đôi khi bố

thậm chí hoài nghi trong lòng con có oán hận với bố mẹ, oán hận này dù con mất ký ức cũng không tan biến, cho nên con vẫn duy trì khoảng cách xa lạ với bố mẹ, điều này làm cho lòng bố rất đau đớn, mỗi khi bố nghe con nói với bố mẹ, ‘Được, bố mẹ thích là tốt rồi’, bố sẽ sinh ra hoài nghi, đây là con gái tôi sao? Là cô con gái ôn nhu đáng yêu, có chủ kiến có cá tính, thình thoảng sẽ đùa giỡn sao? Vốn là bố và mẹ con nghĩ chỉ cần con kết hôn sinh con, sinh hoạt sẽ về với quỹ đạo bình thường, bố mẹ cho là đã cứu vớt được đứa con gái lằm vào lạc lối, ấy vậy mà càng về sau, bố lại càng có cảm giác đã mất đi con gái của mình.”

- Đúng vậy, các người thật đã mất đi tôi. – Diệp Tòng Y ngơ ngác nhìn mặt bàn, bỗng nhiên nói: “Thế nhưng bất kể thế nào, cảm ơn các người đã nói thật với tôi.”

Từ khi bắt đầu đến giờ, cô cứ một tiếng lại một tiếng “các người”, cũng không hề mở miệng kêu nửa câu “bố mẹ”, Diệp Khai Tường tất nhiên chú ý tới điểm này, ngực khó chịu tới đỉnh, mắt thấy cô gọi phục vụ tính tiền, tựa như chuẩn bị phải rời đi, vội vàng kêu lên: “Tòng Y.”

Diệp Tòng Y nghiêng đầu nhìn ông, ông mở miệng nửa ngày, mới thốt một câu: “Bố biết mình đã chọn lựa sai cách rồi, một tay bố mẹ tạo nên thống khổ cho con, nhưng con phải tin tưởng, bố mẹ thật rất yêu rất yêu con, mong có một ngày, con có thể tha thứ cho bố mẹ.”

Thanh âm của ông nghe có vài phần khẩn cầu, cả người như bỗng già đi mười tuổi, mà đôi mắt Vương Viễn Trân sưng to vô cùng, vẻ mặt cũng tiều tụy, giọt lệ trong mắt Diệp Tòng Y lăn qua lăn lại, nhưng chung quy cũng không rơi xuống, cô nhắm con ngươi mắt lại, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, tôi không có cách nào tha thứ, trừ phi...”

Trừ phi cái gì? Trừ phi Hàn Sanh có thể trở về bên cạnh cô? Trừ phi có thể cùng nàng trở lại như trước? Tuy nhiên, điều này có thể sao? Họ còn có thể trở lại như trước sao?

Diệp Tông Y bỗng nhiên đứng dậy, cầm lấy túi, cũng không quay đầu lại, đi ra khỏi tiệm cà phê.

Dọc đường đi thất hồn lạc phách, không biết làm sao về được khu căn hộ Tử Thanh. Về đến nhà, Diệp Tông Y cảm thấy cả người không còn khí lực, mềm nhũn ngồi phịch xuống ghế sa lon.

Cô cứ ngồi ở chỗ đó như vậy, không ăn cũng không uống, chỉ ngây ra, từ buổi chiều đến chạng vạng, cho đến khi màn đêm buông xuống, Hà Na đưa Tuyết nhi lên lầu. Tào Ấu Tuyết mấy ngày nay không đi nhà trẻ, trên căn bản là ở cùng Diệp Tông Y, thỉnh thoảng có việc, Hà Na và Tiểu Phương thay phiên trông nom.

Tào Ấu Tuyết vừa vào cửa, thì vẻ mặt liền hưng phấn chạy như bay tới, thoáng cái nhào vào trong lòng Diệp Tông Y: “Mẹ ơi!” Diệp Tông Y tạm thời thu hồi tâm sự đầy bụng của mình, đưa tay ôm lấy cô bé, vuốt ve sợi tóc trên trán cô bé, miễn cưỡng cười nói: “Ngày hôm nay chơi với chú Phương rất vui à?”

- Chơi rất vui!

Hà Na cười nói: “Tiểu Phương hiện tại sắp thành bảo mẫu siêu cấp rồi, trông Tuyết nhi mà còn tâm đắc, lại bảo sẽ khiến con bé thích.” Nói rồi, nàng nhìn Diệp Tông Y: “Sao tinh thần kém vậy?”

Diệp Tông Y sờ sờ mặt mình: “Vậy à?”

- Tự soi gương đi, nhìn y như người bệnh. Chị ăn chưa ăn cơm?

Diệp Tông Y nói dối: “Ăn rồi.”

Hà Na nhận lấy Tào Ấu Tuyết, để con bé xuống đất: “Tuyết nhi ngoan, tự chơi đi, để dì với mẹ nói mấy câu.”

- Dạ. – Tào Ấu Tuyết nghe lời gật đầu, cầm món đồ chơi Tiểu Phương mua cho mình qua một bên chơi

Hà Na thẳng người lên, quay đầu nói: “Gặp bố mẹ chị? Thế nào?”

Diệp Tòng Y cũng không gạt nàng, nói đầu đuôi ngọn nguồn đối thoại của bọn họ cho nàng nghe, Hà Na thở dài một tiếng, hồi lâu mới nói: “Em đối với mẹ chị không còn từ nào để nói, hoá ra nguyên nhân là như thế này.” Nói đến đây, nàng chợt nhớ Tiểu Phương có nói tới chứng lựa chọn mất trí nhớ, lồng ngực lập bập, đột nhiên ngậm miệng lại.

truy

- Hà Na, tuy rằng lúc đó là tình thế bắt buộc, nhưng chị vẫn cảm thấy bản thân thật có lỗi với Hàn Sanh, nếu chị không xảy ra tai nạn giao thông, không mất trí nhớ, chắc hẳn chị cũng sẽ rời cậu ấy mà đi, kết cục này của bọn chị so với kết cục ngày hôm nay cũng không khác là mấy.

Hà Na cau mày nói: “Cũng không có thể nói như vậy, trách chỉ có thể trách mẹ chị chuyện gì cũng làm được, hành động như vậy thật là đáng sợ, lúc đó chị nói như vậy, chỉ là vì không muốn bà ấy làm ra hành vi quá kích mà, cũng không có nghĩa là chị thật sẽ làm như vậy. Em hỏi chị, hiện tại chị có yêu Trầm Hàn Sanh hay không?”

Diệp Tòng Y cười khở nói: “Hà Na, em biết rõ...”

- Chị nhìn mặt em mà trả lời, Tòng Y, em nghiêm túc.

- Chị yêu cậu ấy.

Mắt Hà Na nhìn chăm chăm cô: “Vậy bây giờ muốn chị rời khỏi chị ấy, đi lập gia đình, chị có sẵn lòng hay không?”

Diệp Tông Y căn cứ môi, nói: “Hiện tại cậu ấy vốn cũng không thuộc về chị, không thể nói là rời khỏi hay không rời khỏi, thế nhưng trong lòng chị có cậu ấy, cho nên tuyệt đối sẽ không ở bên bất kỳ ai.”

Hà Na nghe được lời của cô, dường như cũng thở phào nhẹ nhõm: “Đây chưa phải kết thúc, đừng tự trách mình lung tung.” Nàng nhìn Tào Ấu Tuyết đang chơi đùa bên cạnh, sau đó tới gần Diệp Tông Y, thấp giọng nói: “Em nói với chị, Hàn Sanh đã chia tay với Duyệt Nhan.”

Lòng Diệp Tông Y chấn động: “Cái gì? Vì sao?”

- Vì sao? Làm sao em biết. – Hà Na nhún vai: “Có lẽ là Hàn Sanh khó chịu bởi tính cách của Duyệt Nhan, hai người ở bên nhau lâu ngày sinh mâu thuẫn, có lẽ vì sự kiện Tào Vân Tuấn, có lẽ chị ấy đã nhìn thẳng vào sự thực bản thân vẫn còn yêu chị.”

- Yêu chị? Cậu ấy sẽ không vì chị mà chia tay với Duyệt Nhan. – Trên mặt Diệp Tông Y lộ ra nụ cười cay đắng khổ sở: “Hà Na, đừng nói với chị những lời như vậy, đừng làm cho chị ôm hi vọng, đừng làm cho chị khó chịu, trái tim của chị đã quen chịu đả kích và bi ai, nhưng không thể tiếp nhận hạnh phúc tạo nên trên hư ảo, chị không thể hi vọng xa vời điều gì.”

Hà Na nói: “Em van chị, đừng để những lời nói dối và cuộc hôn nhân vô sỉ này hủy đi sự tự tin của chị được không? Hơn nữa kết hôn rồi thì thế nào, sinh con rồi thì thế nào? Sẽ không còn tư cách được chân chính yêu nữa sao? Tại sao chị không nhớ đến duyên phận của mình, khoảng thời gian xa nhau và dẫn xóc đều là khảo nghiệm tình cảm với hai chị đấy. Nói chung ở trong lòng em, hai người không ở bên nhau, trời tru đất diệt, tình yêu tình khiết nồng nàn như vậy, cuối cùng là kết quả này, em không thể tiếp thu nổi, bản thân chị cam tâm sao?”

Đêm đã rất khuya.

Hà Na đi rồi, Tuyết nhi cũng tắm, và đi ngủ rồi. Thời gian từng giờ trôi qua, kim đồng hồ đã chỉ hướng mười một giờ, trong lòng Diệp Tòng Y không khỏi có chút nóng nảy, cô biết mình chờ mong cái gì, mỗi ngày cô đều mong đợi thời khắc người kia về nhà, người chiếm cứ toàn bộ thể xác và tinh thần cô, thế nhưng chưa từng có ngày nào như ngày hôm nay, sau khi biết sự thật về tai nạn giao thông, cô cứ bất an như vậy, cô khẩn cấp muốn gặp nàng, muốn nói với nàng một chút, có thể không nói chuyện tình cảm, không nói quan hệ phức tạp giữa hai người, chỉ tùy ý tâm sự là tốt rồi.

Cô nhớ nàng, so với thường ngày càng thêm nhớ nàng, mà lời Hà Na nói, lại làm nội tâm cô thêm gợn sóng.

Cô biết Trầm Hàn Sanh hôm nay không cần phải trực ban, thế nhưng vì sao trễ như thế vẫn chưa trở về, càng khiến người ta thấy kỳ quái hơn là, bình thường Trầm Hàn Sanh không trở về hoặc về muộn, đều gọi điện thoại cho cô, hoặc gửi một tin nhắn, thế nhưng cả đêm cô nhìn chăm chăm di động, ấy vậy mà lại không có một chút động tĩnh.

Diệp Tòng Y đợi đã lâu, cũng không nhẫn nại được nữa, cầm ĐTDĐ lên gọi cho số điện thoại đã in sâu vào tâm trí, điện thoại được kết nối, “Bíp — bíp”, một tiếng vang thật dài được nối tiếp bằng một tiếng vang thật dài, dây dưa trong lòng làm thần kinh trở nên run rẩy, tuy nhiên điện thoại gọi một lần lại một lần, nhưng vẫn không người nghe.

Qua hồi lâu, Diệp Tòng Y để ĐTDĐ xuống, đứng dậy tắt đèn phòng khách, về phòng ngủ của mình, cô rón rén lên giường, sau đó đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy con gái. Trong khoảng thời gian yếu đuối, thân người bé xíu mềm mại trong lòng cũng có thể trở thành chỗ dựa nho nhỏ cho cô.

Diệp Tòng Y nhắm mắt lại, ép bản thân không suy nghĩ miên man, bỗng nhiên cảm giác thân người con gái giật giật, bên tai liền vang lên một giọng con nít non nớt tràn đầy buồn ngủ: “Mẹ ơi, dì Trầm có về không?”

Chương 81: Vì Sao Cố Ý Quên Tở?

Tiếng giày cao gót gõ trên sàn nhà cứng rắn lạnh lẽo “cộp - cộp - cộp -”, tạo ra một chuỗi tiếng vang trong trẻo dễ nghe, ở cao ốc tòa nhà Đinh Thái, nhất là ở tầng này, rất nhiều người đã quen thuộc loại tiết tấu đó.

Nam thư ký của Trịnh Thái cơ hồ phản xạ có điều kiện, đứng dậy, trong nháy mắt khuôn mặt chứa đầy nụ cười: “Trịnh tiểu thư, Tổng giám đốc ở bên trong chờ đã lâu, cô mau vào đi.” Vừa nói, vừa dẫn nàng tới cửa phòng làm việc của Trịnh Thái.

Trịnh Duyệt Nhan khẽ gật đầu, vị nam thư ký vừa cảm thấy hoa mắt thì bóng dáng mỹ lệ kia đã biến mất trước mắt, chỉ lưu lại một mùi hương còn trôi trong không khí, rối loạn lòng người, trái tim hẳn “thình thịch” đập, mãi đến khi nghe được thanh âm mơ hồ của Trịnh Thái truyền tới, lúc này mới tỉnh dậy từ trong mộng, đưa tay đóng hai cánh cửa khắc họa hoa văn tinh xảo phức tạp.

- Ủ, xem ra hôm nay ba chỉ có ở công ty mới gặp được con gái của ba thôi. - Cảm giác được Trịnh Duyệt Nhan đến gần, Trịnh Thái cuối cùng cũng từ một đồng văn kiện ngẩng đầu lên.

Trịnh Duyệt Nhan cũng không để ý tới giọng nói oán giận của cha, lạnh nhạt nói: “Gần đây con bận rộn nhiều việc.”

Thái độ này của nàng, không giống như ngày thường khiến cho Trịnh Thái càng khó chịu hơn, chỉ cần liên quan đến sự nghiệp công tác, Trịnh Thái thường sẽ trở nên rất bao dung.

- Bạn rộn cũng có thể thỉnh thoảng bớt chút thời giờ về thăm gia đình một chút, từ sau khi ba sắp xếp chức vụ cho con lần nữa, mẹ con không ngừng ở bên tai ba nhắc tới con, cứ như là ba làm hại con không thể về nhà.

- Trịnh Thái tỉ mỉ đánh giá con gái, ánh mắt dần dần trở nên nhu hòa, ông rất thích thân người Trịnh Duyệt Nhan mặc trang phục công sở gọn gàng, đó chính là hình mẫu giỏi giang và quyến rũ hoàn mỹ kết hợp, đi tới chỗ nào cũng có cảm giác như hạc lạc giữa bầy gà, thậm chí giở tay nhắc chân cũng mơ hồ mang theo khí phách, trước đây bình thường ông vì cái phản nghịch này của con gái mà cảm thấy đau đầu, thế nhưng hôm nay, trong lòng ông lại từ từ vì nàng mà cảm thấy kiêu ngạo.

Trịnh Thái trầm ngâm chốc lát, ho nhẹ một tiếng, trên mặt khôi phục lại nghiêm túc ngày thường: “Chuyện Khải Tinh, ba biết con gần đây rất cố gắng, thậm chí tăng ca suốt đêm. Nỗ lực làm việc là chuyện tốt, nhưng cũng không cần tiêu hao thể lực của mình quá độ.”

- Con biết. - Trịnh Duyệt Nhan gật đầu, nói: “Ba, còn có chuyện gì khác à?”

Trịnh Thái dựa vào ghế một chút, nói: “Tối hôm qua mẹ con gọi điện thoại cho con, vì sao mượn cớ không về nhà? Con cũng biết, dì dưỡng con và Vân Tuấn đều ở đây, theo lẽ, con cũng nên trở về cùng họ ăn bữa cơm.”

Trịnh Duyệt Nhan cười nhạt: “Tiện thể mở hội nghị gia đình, đúng không?”

Trịnh Thái nhíu nhíu mày: “Nghe nói là con giúp Vân Tuấn tìm được Tòng Y, còn cô gái kia? Vậy là chân tướng chuyện này, con hẳn phải biết tương đối rõ ràng?”

- Biết một không biết mười.

- Cô bé kia là hạng người gì? Sao có thể làm gia đình đang yên lành của dì con, huyên náo một trận long trời lở đất, tối hôm qua dì con khóc cả đêm,

Vân Tuấn cũng cầu xin ba cả một buổi tối, ai, huyền não ba cũng nhức đầu.
- Trịnh Thái nhớ tới tình cảnh tối hôm qua, nhin không được đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa huyết thái dương.

Trịnh Duyệt Nhan nghĩ đến Trầm Hàn Sanh, âm thầm căn cứ môi, giọng nói lại vẫn duy trì bình tĩnh: “Hạng người gì? Đơn giản chỉ là một người thường mà thôi.”

- Con có trò chuyện với biểu tỷ không? Con bé quyết tâm muốn ly hôn sao?

- Chị ấy nghĩ như thế nào, dĩ dượng nên biết rõ ràng hơn chứ. - Trịnh Duyệt Nhan nở nụ cười, nói: “Ba, ba gọi riêng con đến là để nói việc này, xem ra ba quyết định muốn xen vào chuyện này rồi?”

- Vân Tuấn tối hôm qua đau khổ cầu xin, quỳ xuống trước mặt ba, ba không thể mặc kệ. - Trịnh Thái than thở: “Nói thật, ba cũng nghĩ dĩ dượng con làm việc rất thiếu sót, một chút cũng không bận tâm cảm thụ của Tông Y. Nhưng Vân Tuấn đúng là nam nhân tốt, tài mạo giỏi nhiều mặt, hoàn toàn xứng với Tông Y, hưởng hồ hiện tại ván đã đóng thuyền, con cũng đã có. Ba luôn luôn xem Tông Y và Vân Tuấn như con ruột con rể, cũng thực sự không đành lòng để gia đình nhỏ của chúng chia rẽ. Hôn nhân không phải trò đùa như vậy, hơn nữa vì một cô gái mà ly hôn, nói kiểu vậy, thật chẳng lẽ con bé dự định sẽ mang theo Tuyết nhi sống cả đời với cô gái kia?”

Trịnh Duyệt Nhan nghe xong, nửa ngày không lên tiếng.

- Không ly hôn không khó, chỉ cần ba một câu nói, dù cho chính chúng đồng ý xa nhau, cũng không có ai duyệt thủ tục ly hôn cho. - Trịnh Thái đứng lên, bước đi thông thả vài bước, nói: “Thế nhưng, ba cũng không muốn Tông Y oan ức, giống như ép buộc con bé, tốt nhất là chính con bé bằng lòng tha thứ cho Vân Tuấn, quay về với Vân Tuấn.”

- Ồ, vậy cũng có chút khó. - Trịnh Duyệt Nhan ôn hoà nói một câu.

- Ai, chuyện tình cảm của con gái, ba cũng không biết nhúng tay kiểu gì.
- Trịnh Thái suy nghĩ một chút, bỗng nhiên quay đầu nói: “Duyệt Nhan, con có cách gì có thể tách cô gái đó khỏi Tòng Y hay không?”

Trịnh Duyệt Nhan không cần đoán cũng sẽ biết suy nghĩ trong lòng của cha: “Nói ví dụ như? Dùng tiền tài mê hoặc? Dùng quyền lực đe dọa?”

Trịnh Thái không vui nói: “Chỉ là mở điều kiện cho hai bên đều có lợi, con nói khó nghe như vậy làm gì?”

Trịnh Duyệt Nhan miễn cưỡng nói: “Con van ba, đó là mảnh khoe của ba, con chỉ nói trực tiếp một chút.”

- Được rồi được rồi, con đi ra ngoài đi. - Ngược Trịnh Thái cảm thấy quá khó khăn phức tạp, phát phát tay nói: “Ngày nào đó ba tự mình đi tìm Tòng Y nói chuyện một lần, người một nhà cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp.”

Trịnh Duyệt Nhan đi tới cạnh cửa, tâm niệm lại chuyển, xoay người lại: “Ba, công vụ ba nặng nề, con thấy ba không cần hao lòng, theo con nghĩ, biểu tử chỉ là nhất thời hồ đồ, cho chị ấy chút thời gian, chị ấy sẽ hồi tâm chuyển ý.”

Trịnh Thái ngẩn ra: “Con nghĩ như vậy?”

- Vâng, con cảm thấy như vậy.

- Nói như vậy con cũng hướng về Vân Tuấn, cũng không tán thành bọn nó ly hôn?

- Đúng vậy, như lời ba nói, hai người xứng đôi như thế, một gia đình nhỏ người người hâm mộ như thế, tan rã thật đáng tiếc. - Trịnh Duyệt Nhan

nói: “Ba để việc này cho bản thân biểu tỵ phu đi, con tin tưởng tình cảm của anh ta sẽ giải quyết được vấn đề gia đình, khi nào cần thiết ba giúp anh ta một chút là được rồi. Nếu thực sự không được, đến lúc đó ba ra mặt cũng không muộn, chị ấy ly hôn hay không, then chốt còn để xem thái độ biểu tỵ phu, người khác cũng không giúp được gì.”

Trịnh Thái gật đầu: “Ừ, con nói cũng phải.”

- Hơn nữa ngày mai ba không phải đi Thượng Hải sao, hẳn là ở đó mấy ngày, bây giờ ba làm sao có thời gian chiếu cố việc này, tất cả chờ trở lại hẵng nói.

Lực chú ý của Trịnh Thái bị nàng dắt rời đi, một lần nữa ngồi xuống ghế: “Ừ, tốt, việc này ba suy nghĩ lại một chút, con cứ về làm việc của con đi.”

Khóe miệng Trịnh Duyệt Nhan hơi giơ lên, xoay người ra khỏi phòng làm việc.

Trầm Hàn Sanh về đến nhà, đã là ba bốn ngày sau.

Diệp Tòng Y nhìn nàng, cảm thấy chỉ ngắn ngủi mấy ngày nàng gầy đi không ít, chỉ là tinh thần thoát nhìn khá tốt. Hai người đứng ở đó nhìn nhau chốc lát, rồi Trầm Hàn Sanh mở miệng trước: “Tuyệt nhi đâu?”

- Thấy mỗi ngày mang theo con bé bên người như thế cũng không phải cách, dù sao Tào Vân Tuấn cũng biết nơi ở của chúng ta rồi, cho nên đưa con bé về nhà trẻ, cuối tuần mới đi đón về.

- Ừ, về nhà trẻ cũng tốt. - Nàng vừa nói, vừa trở về phòng cầm y phục đi ra.

- Hàn Sanh?

Trầm Hàn Sanh dừng bước, quay đầu lại nhìn cô.

- Cậu... Máy ngày nay bận rộn rất nhiều việc à?

- Rất bận rộn. - Trầm Hàn Sanh không dám nhìn ánh mắt của cô, trên mặt lại lộ ra thần sắc có lỗi: “Mỗi ngày phẫu thuật như cái máy, mệt đến ngất ngư. Xin lỗi, tớ hẳn nên gọi một cú điện thoại cho cậu...”

Nàng tựa hồ nói năng có chút lộn xộn, Diệp Tòng Y nuốt lời nói trong cổ họng xuống, nhẹ giọng nói: “Không sao, tớ biết cậu bận rộn.”

Trầm Hàn Sanh cho cô một nụ cười cảm kích, vội vã vào phòng tắm.

Tắm rửa xong đi ra, trong phòng ăn bay ra mùi thơm của thức ăn. Hai món ăn rất đơn giản, cà chua xào trứng gà, gỏi khoai tây, trên bàn còn bày hai chén cơm nhỏ, Trầm Hàn Sanh có chút kinh ngạc, lại lặng lẽ ngồi xuống ghế.

- Vị không được ngon lắm, không có cách nào bằng cậu làm, cậu miễn cưỡng chịu đựng một chút.

Trầm Hàn Sanh lắc đầu, cười nói: “Hiện tại đã rất khá, món cậu làm khó ăn nhất tớ cũng ăn hết rồi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng liền cảm giác có cái gì đó không đúng, khi ngẩng đầu nhìn Diệp Tòng Y, thấy cô cũng đang nhìn mình, hai người nhất thời rơi vào lúng túng trầm mặc.

Qua một lúc lâu, Diệp Tòng Y cúi đầu, cô vừa khầy khầy thức ăn trong chén, vừa làm bộ như không có chuyện gì xảy ra nói: “Hàn Sanh, tạm sự với tớ đi.”

- Tốt, dù sao ngày mai tớ cũng nghỉ ngơi. - Trầm Hàn Sanh sáng khoái đáp ứng một tiếng, cũng tiếp tục cúi đầu ăn.

Phòng khách không mở đèn, chỉ có màn ảnh truyền hình đang lóe lên, Trầm Hàn Sanh ngồi trên cái đệm dưới đất, hai tay giãn ra, dựa vào sa lon phía sau.

Trong ti vi đang diễn một vở kịch cung đình, Diệp Tòng Y một chữ cũng không lọt, hai tay cô ôm đầu gối ngồi trên ghế sa lon, mắt một khắc cũng không rời khỏi Trầm Hàn Sanh trước mặt, mấy ngày qua, lần đầu tiên cô có thể an tâm như vậy, chuyên chú như vậy, nếu thỏa lòng, nếu được, cô thật hi vọng có thể cùng nàng ngồi như thế, chỉ cần bên người có nàng, là đủ rồi.

Mắt Trầm Hàn Sanh nhìn chăm chăm màn hình, bỗng nhiên cúi đầu nỉ non một câu: “Có đôi khi, lại đột nhiên hoài nghi bản thân.”

Diệp Tòng Y kinh ngạc, từ trong ảo tưởng tuyệt đẹp phục hồi tinh thần lại, cô cầm lấy điều khiển từ xa, kéo thấp âm lượng ti vi xuống, nhẹ giọng hô một câu: “Hàn Sanh...”

- Sáng sớm khi thức dậy, ngồi trong xe điện ngẫm chen chúc, khi nhìn những gương mặt xa lạ, làm xong một cuộc phẫu thuật, khi bước vào phòng nghỉ, đặc biệt lúc ấy tớ không khống chế được phát sinh nghi vấn như vậy với bản thân, tớ là ai? Tớ đang làm gì? Mỗi ngày đều tái diễn chuyện như vậy, ngày qua ngày, tựa như một bà già gần đất xa trời, cuộc sống ao tù nước đọng như vậy, tớ vì điều gì? - Trầm Hàn Sanh nhắm mắt lại, thanh âm vắng lặng không gì sánh được: “Năng lượng sinh tồn mà tớ dựa vào chậm rãi tan biến, như đời người chỉ còn lại trống rỗng và uế oải vô cùng vô tận.”

Năng lượng sinh tồn mà nàng dựa vào? Là tình cảm của bản thân sao? Trong lòng Diệp Tòng Y đau nhức khôn kể, thân thể lại không tự chủ được tới gần Trầm Hàn Sanh, dường như muốn cho nàng một ít an ủi, đột nhiên mái tóc đen nhánh mềm mượt yên lặng rũ xuống sườn mặt Trầm Hàn Sanh, mang đến cảm giác nhột nhột mềm mại.

Trầm Hàn Sanh đưa tay bắt lấy lọn tóc của cô, quẩn lấy, hơi ngước mặt lên, trong miệng không kiềm hãm được vang lên thanh âm mê man: “Thật quen thuộc.”

Diệp Tòng Y nhất thời có chút hoảng hốt: “Cái gì quen thuộc?”

- Hơi thở này, hơi thở thuộc về cậu. - Khóe miệng Trầm Hàn Sanh hơi động, nét mặt bỗng nhiên trở nên thống khổ tột độ: “Tới gần cậu, vẫn cảm giác quen thuộc như vậy. Ở trong mộng, trong ảo tưởng của tớ, luôn luôn xuất hiện cảnh tượng như vậy, vô số lần... Nhưng khi mộng biến thực, hết thấy thì ra đều trống rỗng.”

- Sanh, Hàn Sanh... - Đau xót Diệp Tòng Y giấu trong lòng, toàn bộ bị lời của nàng dẫn ra, nước mắt bỗng dưng vỡ òa.

Chương 82: Chúng Ta Tha Thứ Cho Nhau, Được Không?

Đã từ rất lâu, không phải là sợ chỉ trích, không phải là sợ oán giận, không phải là sợ khắc khẩu, không phải là sợ cuồng loạn phát tiết, mà là sợ lạnh nhạt, an tĩnh, và ngôn ngữ cử chỉ khách khí xa lánh.

Sau đêm đó, Diệp Tòng Y hầu như chưa từng thấy đáng vẻ thật tình của Trầm Hàn Sanh giống như bây giờ, khoảng thời gian này chung đụng nhau cả ngày lẫn đêm, dường như cây có đao cùn vô hình chặn ngang, đang chậm rãi, từng chút một tách rời thần kinh của cô, thậm chí cả linh hồn.

- Hàn Sanh, tớ không phải... – Cô cúi đầu xuống, hai tay run rẩy, ôm lấy đầu Trầm Hàn Sanh, lòng đồng thời đau xót vô cùng, mang theo một chút vui sướng hỗn loạn đánh thẳng vào, nghẹn ngào khôn kể: “Tớ không muốn...”

Trầm Hàn Sanh nhắm mắt lại, hương thơm nhớ thương vờn quanh trong mũi, thế nhưng, cổng hồi ức càng lúc càng mở rộng, đau xót này tựa như hồng thủy mãnh liệt cuộn trào, dù cho xúc giác ôn nhu này tác động lên, cũng không cách nào ngăn cản nước mắt của nàng, nàng ở Diệp Tòng Y trong lòng, khóc như một đứa bé bị oan ức.

Hai người lúc này ôm nhau mà khóc, giống như hai người bình thường gặp chua xót thống khổ trong cuộc sống phải cố gắng, dựa vào nhau, sống nương tựa lẫn nhau.

Cũng không biết qua bao lâu, Diệp Tòng Y cuối cùng cũng dần dần dừng lại nước mắt, nói ra một câu tương đối đầy đủ: “Hàn Sanh, cậu... Cậu hãy nghe tớ nói, không phải là tớ muốn quên cậu...”

- Đúng, là cậu muốn.

Diệp Tòng Y cảm thấy hai tay bị người kia giãy ra, trong lòng trống không, Trầm Hàn Sanh đứng dậy, nàng đưa tay xóa đi nước mắt trên mặt, lập lại: “Cậu muốn quên tớ.”

- Hàn Sanh! – Diệp Tòng Y hô một tiếng thống khổ.

- Tớ từng tra xét hồ sơ Thánh Hòa của cậu, bác sĩ chẩn đoán bệnh của cậu là tính lựa chọn mất trí nhớ.

Diệp Tòng Y thoáng cái ngậy người, Trầm Hàn Sanh cũng không để ý tới phản ứng của cô, chậm rãi đi đến trước cửa sổ sát đất, nhìn thật lâu cảnh đêm huy hoàng chói lọi bên ngoài, thần sắc trong mắt không thể nắm lấy, đứng nửa ngày, nàng xoay đầu lại, thanh âm đã khôi phục bình tĩnh: “Tớ cuối cùng tự nói với mình, cậu yêu tớ như vậy, tuyệt đối sẽ không thể không cần tớ, sẽ không rời khỏi tớ, tớ một mực lừa gạt mình, một lần lại một lần.” Nói rồi, nàng nở nụ cười: “Nhưng nhiều ít tớ cũng có thể hiểu được một điểm, đoạn thời gian đó, cậu bởi vì cảm tình của tớ, xung đột kịch liệt với người nhà, tớ nghĩ, cậu cuối cùng vẫn lựa chọn tình thân mà thôi.”

Diệp Tòng Y nhìn thần sắc của nàng, bỗng nhiên có cảm giác, người này đang càng lúc càng xa cách cô, tựa như rất nhiều lần trong quá khứ, tâm tình dường như lại đánh mất lần nữa, khiến cho cô lập tức khẩn trương, nhin không được hỏi ngược lại: “Hàn Sanh, lúc đó tớ bị tai nạn giao thông, vì sao cậu không quy tội cho nguyên nhân này?”

- Tòng Y, bác sĩ Thánh Hòa chữa bệnh cho cậu rất quyền uy, hơn nữa, tớ cũng là bác sĩ, tớ không thể nào thuyết phục bản thân, cậu chỉ trùng hợp quên mất đúng đoạn thời gian có tớ, mà đến bây giờ, cậu vẫn chưa thật sự nhớ lại tớ. – Trầm Hàn Sanh tự giễu cười, thanh âm trở nên trầm thấp: “Tòng Y, cậu nói với tớ, cậu hận tớ, thế nhưng trên thực tế, làm sao tớ lại chưa từng hận cậu?”

Diệp Tòng Y nhìn nàng, lẩm bẩm lặp lại một lần: “Cậu... Hận tớ?”

- Đúng vậy, tớ hận cậu. – Trầm Hàn Sanh hít một hơi thật sâu, gần như cắn răng nói: “Hận cậu kết hôn với người khác, hận cậu lần thứ hai gặp tớ, đến gần tớ, lại tiếp tục tổn thương tớ... Nhưng tớ hận nhất, chính là cậu quên tớ, mà tớ lại hoàn toàn bị xem là đồ ngốc, hoàn toàn không biết gì cả.”

- Ồ, Hàn Sanh, có thể, có thể nguyên nhân tớ quên cậu chính là như vậy. – Hai mắt Diệp Tòng Y chớp chớp nhìn chăm chăm vào nàng, như sợ người mắt trước bỗng nhiên bay đi, thanh âm ôn nhu êm tai lộ ra một chút tuyệt vọng: “Nhưng Hàn Sanh, khi cha mẹ tớ lấy cái chết ra để uy hiếp tình yêu của tớ, bà làm trò trước mặt tớ, chạy ra trước dòng xe, tớ nên làm thế nào đây?”

- Cái gì? – Thân thể Trầm Hàn Sanh chấn động, ánh mắt bỗng nhiên phóng đến.

Vừa hết một tuần, đến cuối tuần, lại đến thời gian đi nhà trẻ đón Tào Ấu Tuyết.

Diệp Tòng Y và Hà Na vốn có chút lo lắng, Hà Na càng cố ý cùng cô đi đón con gái, nhưng ngoài ý liệu, cái bóng của Tào Vân Tuấn cũng không xuất hiện ở nhà trẻ, đương nhiên thì càng không nảy sinh đại chiến tranh con trong tưởng tượng.

Mấy ngày nay, Trầm Hàn Sanh và Diệp Tòng Y lại thay đổi hình thức sống chung mới, họ không khách khí mà xa lạ giống trước kia, đương nhiên cũng không vì vậy mà thân cận hơn. Khi đã biết Vương Viễn Trân diễn trò tự sát, Trầm Hàn Sanh trở nên vô cùng trầm mặc ít nói, lúc rảnh rỗi ở nhà, nàng trên cơ bản đều ở trong gian phòng của mình, có đôi khi thậm chí cả ngày cũng không nói một câu với Diệp Tòng Y, chỉ là, cô thấy ánh mắt của nàng, lại rõ ràng so với mọi ngày có một chút không giống.

Tào Ấu Tuyết trở về, có thể nói khiến bầu không khí khá hơn nhiều, Trầm Hàn Sanh từ chối đối thoại với Diệp Tông Y, có trắc trở kỳ quái với Tào Ấu Tuyết, nhưng khuôn mặt tươi cười thiên chân đáng yêu lại hoàn toàn không cách nào cự tuyệt.

Buổi chiều thứ bảy, là thời gian nghỉ ngơi của Trầm Hàn Sanh, nàng nghiêng người trên ghế sa lon, tay chống đầu, vừa xem ti vi, vừa thỉnh thoảng ngắm Tào Ấu Tuyết, Diệp Tông Y lại vội vàng động tay động chân thu thập phòng khách bị Tào Ấu Tuyết làm loạn.

Tào Ấu Tuyết ghé vào bên bàn trà, trong tay nắm cây bút chì màu, vẽ mặt trăng nõn nghiêm túc hướng vào giấy vẽ, bôi bôi xóa xóa, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, bất thành linh nói ra một câu: “Mẹ, vì sao chúng ta không trở về nhà? Con đã lâu không gặp dì A Lan và bố, con có chút nhớ.”

Diệp Tông Y mới vừa nhặt lấy búp bê vải trên đất, vừa nghe lời của cô bé, đầu tiên là ngẩn ra, rồi đưa mắt nhìn Trầm Hàn Sanh thật nhanh, thấy trên mặt nàng cũng không có vẻ khác thường, mới nhẹ giọng nói: “Tuyết nhi nhớ dì A Lan rồi phải không, ngày mai mẹ gọi điện thoại cho dì, gọi dì đến chơi với con, được không?”

- Dạ được.

Tào Ấu Tuyết liền vội vàng gật đầu, Trầm Hàn Sanh sợ cô bé tiếp theo hỏi tới Tào Vân Tuấn, ho nhẹ một tiếng, ngồi dậy: “Tuyết nhi nói muốn vẽ bức tranh cho dì xem, bức tranh đã xong chưa?”

- Sắp rồi ạ. – Tào Ấu Tuyết thấy nàng hỏi, lực chú ý lập tức bị dời đi, vội vội vàng vàng tiếp tục vẽ bức tranh, Trầm Hàn Sanh vừa đi tới nhìn, vừa tò mò hỏi: “Tranh này vẽ gì?”

Tào Ấu Tuyết nhìn bức tranh vẽ ba bóng người trên giấy, không khỏi có chút đắc ý, ngón tay nhỏ mập mập chỉ qua chỉ lại ở phía trên: “Dạ, đây là mẹ, người bé bé này là con, cao nhất là bố, nhưng mà hai cái tay còn chưa

vẽ xong. Con vẽ gia đình con, mấy ngày hôm trước con có vẽ bức tranh cho cô giáo coi, cô giáo khen con vẽ thật đẹp.”

Nụ cười Trầm Hàn Sanh vẫn chưa hoàn toàn mở ra hết thì đã ngưng kết ở trên mặt, Diệp Tòng Y nghe con gái nói, trong nháy mắt thần sắc cũng trở nên hết sức cứng nhắc, hé miệng ra, tựa hồ muốn nói cái gì, thế nhưng sau cùng lại không nói gì.

Trầm Hàn Sanh miễn cưỡng khen Tào Ấu Tuyết vài câu, lại không yên lòng, xem ti vi một hồi, liền đứng dậy, vào gian phòng của mình.

Nằm trên giường không đến năm phút đồng hồ, ngoài cửa liền truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

- Mời vào. – Trầm Hàn Sanh cũng lười mở mắt, có chút mệt mỏi lên tiếng.

Cánh cửa được mở ra, sau đó lại được nhẹ nhàng đóng lại, Trầm Hàn Sanh cảm giác có người ngồi xuống giường, có người tựa đầu vào ngực nàng, một loại hương khí yếu ớt nhàn nhạt xông vào mũi, nàng vẫn nhắm mắt, ngay cả thân thể cũng không động một cái, thế nhưng viền mắt, hay lồng ngực đều đau đớn không giải thích được.

- Hàn Sanh... – Diệp Tòng Y tìm kiếm, nắm một tay nàng, khẽ lẩm bẩm: “Tớ yêu cậu, không nhớ ra chuyện trước kia, tớ cũng yêu cậu, chỉ có cậu, chỉ có cậu mà thôi... Cậu không thể lại ngăn cản tớ nói những lời này.”

- Sanh. – Nước mắt của cô từ trong mắt dừng mãi tiến ra, thấm vào y phục trên lồng ngực Trầm Hàn Sanh: “Chúng ta, tha thứ cho nhau, có được hay không?”

Chương 83: Chúng Ta Cùng Tìm Người Đó Trở Về Được Không?

Cảm giác được bàn tay kia nhẹ nhàng rơi xuống đầu, Diệp Tòng Y đã khóc không thành tiếng, giờ khắc này cô đã đợi lâu lắm rồi, khi cô cho rằng thế giới của cô đã hoàn toàn rơi vào mảng đen tối dài đằng đẵng, phía trước lại xuất hiện một chút hi vọng của ánh rạng đông. Vai cô hơi rung động, như một con thú nhu nhược không được cứu giúp, cả người co rúc vào lòng Trầm Hàn Sanh, tay nắm thật chặt vạt áo nàng.

- Tha thứ? – Trầm Hàn Sanh nhẹ giọng lặp lại lời cô, thanh âm tiêu điều: “Vì sao không tha thứ? Ai hiện tại đang so đo với tớ?”

- Hàn Sanh, xin lỗi. – Cổ họng Diệp Tòng Y nghẹn ngào.

Mắt Trầm Hàn Sanh thẳng tắp nhìn trần nhà, thì thào nói: “Tòng Y, tớ không muốn như vậy, yêu và hận cùng tồn tại, cảm giác tệ hại nhất trên đời, tớ sắp bị cảm giác này ép điên rồi.”

- Yêu? – Ngực Diệp Tòng Y chấn động, từ trong lòng nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm lệ mơ hồ xinh đẹp không thể tin được nhìn chăm chú vào nàng: “Cậu nói cậu yêu tớ?”

Khóe miệng Trầm Hàn Sanh khẽ động, thanh âm mang một chút giọng mũi: “Tòng Y, yêu cậu... Căn bản tớ chưa từng dừng lại, dù cho...” Nàng hít mũi một cái, viền mắt dần dần thay đổi đến đỏ bừng: “Dù cho, biết cậu đã kết hôn, có con, dù cho biết cậu đã quên tớ, dù cho... Dù cho buổi tối đó, cậu nói cho tớ biết cậu yêu Tào Vân Tuấn, cậu coi trọng gia đình mình, dù cho... Cậu đã không phải là một Tòng Y tớ yêu lúc ban đầu.”

- Người đó? Tớ không phải là người đó? – Diệp Tòng Y có chút nghi hoặc, cắn cắn môi dưới, nhẹ giọng hỏi: “Người đó là người như thế nào?”

Trầm Hàn Sanh xuất thần nhìn cô, bỗng nhiên chậm rãi vươn tay, xoa má cô, ngón tay thuận thể lau đi giọt nước mắt của cô: “Cậu là người hướng nội, thận trọng, tự ti nhát gan, ôn nhu bình tĩnh như nước mặt hồ, mà người đó, hoạt bát mạnh dạn, dám yêu dám hận, người đó như ngọn lửa bùng bùng, có thể chiếu sáng cả thế giới. Cậu có thể xác, nhưng lại mất đi linh hồn của người đó, nhưng mà, cậu vẫn là Diệp Tòng Y, bởi vậy, tớ vẫn yêu cậu.”

Nàng dường như đắm chìm trong chuyện cũ, thanh âm trở nên thư thả lại mỏng manh, mang theo sức cuốn hút không nói ra được, ánh mắt càng tràn đầy tình yêu ấm áp say lòng người. Một cảm giác ê ẩm từ trong lòng Diệp Tòng Y xông thẳng tới, loại cảm giác này cũng không xa lạ gì, khi cô hoài nghi Trầm Hàn Sanh và nam trợ tá của nàng, cũng từng có cảm giác này, khi Trầm Hàn Sanh và Trịnh Duyệt Nhan ở chung với nhau, càng thường xảy đến, cảm xúc này chưa từng nảy sinh trên người Tào Vân Tuấn. Thế nhưng, tự mình ghen tuông với mình, đây là điều cô trăm triệu lần không nghĩ tới, ánh mắt ôn nhu cưng chiều này của Trầm Hàn Sanh, trong nháy mắt khiến cô đổ kị tới cực điểm.

Diệp Tòng Y gục đầu xuống, mái tóc đen nhánh thuận thể chảy xuống che mặt cô, cũng che đi nét mặt cô, nỗ lực điều chỉnh loại tâm tình quái dị này trong lòng mình, qua hồi lâu, mới thấp giọng nói: “Hàn Sanh, cậu có thể cùng tớ tìm người đó trở về không?”

- Phải rồi. – Trầm Hàn Sanh nhìn cô, ánh mắt nhu hòa mà kiên định: “Tòng Y, tớ muốn người đó trở về. Thế nhưng, hiện tại điều quan trọng nhất là chúng ta phải giúp đỡ lẫn nhau, vượt qua những ngày tháng chật vật này.”

Đã đến tháng mười một, hơi thở đầu mùa đông càng ngày càng đậm.

- Lạnh quá, hôm nay nhiệt độ đột nhiên giảm sáu độ, đồ quý! – Hà Na kéo Tiểu Phương, nhìn một chút khoảng không âm u, nhin không được oán giận.

Tiểu Phương nói: “Cũng không phải không biết hôm nay nhiệt độ hạ, bảo em mặc dày một chút, em không nghe.”

- Cái này phối với cái này mới hợp.

Tiểu Phương bất đắc dĩ lắc đầu, nắm bàn tay có chút lạnh của nàng, cùng nhau vào siêu thị.

Sau khi mua một đồng lớn đồ ăn vặt, Tiểu Phương và Hà Na cùng đi đến khu hoa quả, Hà Na cầm một hộp nhãn, rồi bắt đầu chọn thanh long, chợt nghe Tiểu Phương bên cạnh kinh ngạc “a” một tiếng, nàng nhin không được nghiêng đầu nhìn: “Sao vậy?”

- Hàn Sanh ở bên kia, còn có Tòng Y. – Tay Tiểu Phương chỉ chỉ phía bên trái, Hà Na quay đầu nhìn lại, quả thật cách đó không xa, Trầm Hàn Sanh đẩy một chiếc xe, đang chậm rãi đi về phía trước, vừa đi vừa nhìn đồng trái cây hai bên trái phải, mà Diệp Tòng Y đang đi bên cạnh nàng, như đang nói gì đó với nàng. Hai người đều mặc một thân trang phục nhàn hạ, thoạt nhìn hết sức tự do tự tại.

- Chúng ta đi tới chào hỏi. – Tiểu Phương nói rồi liền chuẩn bị tiến lên.

- Ai! – Hà Na vội vã kéo hăn lại: “Anh trở lại cho em.”

- Sao? – Tiểu Phương ngạc nhiên.

- Thật không thú vị. – Hà Na trắng mắt liếc hăn, quay đầu lại nhìn hai người kia, lúm đồng tiền ôn nhu sáng rỡ của Diệp Tòng Y lại lần thứ hai đập vào mắt, Hà Na ngơ ngác nhìn mấy giây, trong mắt lộ ra thần sắc vui

vẻ, nhẹ nhàng cảm thán nói: “Trong trí nhớ, em hầu như chưa thấy qua Tòng Y cười như vậy, chúng ta không nên quấy rối họ.”

Tiểu Phương rất kinh ngạc: “Em nói họ... Họ đã ổn?”

- Không có. – Hà Na nhú mày: “Nhưng Hàn Sanh đã mở rộng cửa lòng với Tòng Y rồi, đây là một khởi đầu tốt.” Nói xong, nàng quay đầu tiếp tục chọn trái cây, bỏ mấy trái thanh long vừa lớn vừa đỏ vào trong túi, rồi nàng lại nhìn Tiểu Phương: “Người yêu nhau nên ở bên nhau nhau, phải không? Trạng thái của Hàn Sanh hiện tại cũng tốt, không phải sao? Lẽ nào anh còn cố chấp?”

Tiểu Phương ngơ ngác nhìn bóng lưng một trắng một lam tan biến trong tầm mắt, qua một lúc lâu, rốt cuộc cũng gật đầu: “Đúng vậy, nếu như có thể dọn sạch cản trở bên ngoài, khắc phục cản trở nội tâm, anh nghĩ, họ... Họ ở bên nhau sẽ tốt đẹp.”

- Trước đây cậu... Thường cùng Duyệt Nhan đến đây mua thức ăn à?

- Ừ? – Tay cầm cà chua của Trầm Hàn Sanh dừng giữa không trung, nghiêng đầu nhìn cô, chút mỉm cười trên mặt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Diệp Tòng Y rũ xuống mí mắt, lòng có chút ảo não, siêu thị này cách chỗ ở của Trầm Hàn Sanh quá gần, thế nhưng cô lại gần như là lần đầu tiên cùng Trầm Hàn Sanh tới nơi này, vốn tâm tình rất hớn hởi, nhưng chính cô cũng không biết vì sao đột nhiên đầu óc lại bắn ra những lời không thích hợp này.

Trầm Hàn Sanh nhấp mí mắt, thả cà chua lại chỗ cũ, thanh âm chìm xuống: “Tớ đã chia tay với em ấy.”

- Có vẻ cậu không vui. – Nếu đã khơi chuyện, cũng nên nói hết, huống hồ, cô cũng muốn biết điều đó.

- Việc này không có cách nào vui vẻ.

Thấy nàng đẩy xe đi về phía trước, Diệp Tòng Y cũng theo sau, cảm lạnh hồi lâu, vẫn nói ra câu hỏi muốn hỏi: “Cậu yêu Duyệt Nhan sao?”

Trầm Hàn Sanh dừng bước lại, ánh mắt có chút quái dị nhìn nàng: “Cậu muốn biết?”

- Đúng vậy.

Trầm Hàn Sanh nhắm con ngươi mắt, than thở: “Nói thật, tớ cũng không biết làm sao để trả lời. Tớ đối với em ấy không có cảm giác đặc biệt mãnh liệt, chưa từng có một phần tình cảm mạnh mẽ nào, thế nhưng, ở bên em ấy cảm giác rất tốt, đồng thời nội tâm sẽ rất bình thản, tớ sẽ không đắm chìm trong bi thương, lực chú ý của tớ được em ấy dời đi, bởi vì em ấy đúng là một... Cô gái hấp dẫn rất có mị.”

Diệp Tòng Y nghe xong ngực như bị vùi lấp, trên mặt vẫn miễn cưỡng vẫn duy trì một tia bình tĩnh: “Cho nên cậu không vui?”

- Tòng Y, cậu rất để ý à?

Diệp Tòng Y hơi chuyển mặt qua một bên: “Tớ biết trước kia tớ đã nói muốn cậu và Duyệt Nhan đến với nhau, hơn nữa, tớ có gia đình, tớ không có tư cách nói để ý hay không, nhưng Hàn Sanh, cảm giác đáy lòng tớ, không phải hai chữ để ý có thể khái quát.”

Ánh mắt Trầm Hàn Sanh dời về phía xe đẩy, thanh âm khẽ đủ cho chỉ bản thân có thể nghe: “Tòng Y, nếu như ngày nào đó cậu khôi phục ký ức, cậu nhớ lại mình trước kia yêu tớ làm sao, chúng ta sống cùng làm sao, nhìn trở lại việc này, Tòng Y, cậu sẽ thống khổ hơn, cậu sẽ hận chết tớ.”

- Hàn Sanh. – Diệp Tòng Y nhíu mi nhìn nàng: “Hàn Sanh, cậu đang nói gì?”

- Không có gì. – Trầm Hàn Sanh âm thầm thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: “Tớ nói, tớ không vui cũng không phải bởi vì chuyện chia tay, mà là tớ cảm thấy thẹn trong lòng.”

- Thẹn trong lòng?

- Tớ có cảm tình với em ấy, tuy rằng không xác định có phải là yêu hay không, nhưng khi tớ ở cùng em ấy, nhất định không có yêu.

Diệp Tòng Y nhỏ giọng nói: “Vậy tại sao lại đến bên Duyệt Nhan?”

- Bảo tớ phải nói làm sao, bởi vì nhu nhược, bởi vì yếu đuối, bởi vì sợ hãi, bởi vì bắt đầu sợ một năm lại trùng lặp một năm, ngày qua ngày, bởi vì trả thù, bởi vì rất nhiều rất nhiều... Cho nên tớ muốn mở ra một hình thức tự bảo vệ." Trầm Hàn Sanh tự giễu cười cười: "Nhưng không phải bởi vì yêu."

Rằng Diệp Tòng Y nhẹ nhàng cắn môi, nghe được hai chữ “trả thù”, ngược trở nên đau đớn kịch liệt lạ thường.

- Tớ không muốn giấu giếm giấu giếm với cậu, lúc đó là như vậy, tớ ti tiện vô sỉ như vậy, không cách nào tự khống chế. – Thanh âm Trầm Hàn Sanh dừng một chút, chậm rãi nói: “Thế nhưng ngay từ đầu, tớ thật sự dự định bên em ấy cả đời, tớ mong mình sẽ từ từ thích em ấy, thời gian về sau, tớ cũng thật sự dần dần sinh tình cảm với em ấy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chúng tớ...”

Diệp Tòng Y nhẹ nhàng tiếp lời: “Hai người sẽ yêu nhau, đi đến hết cuộc đời.”

Trầm Hàn Sanh không thừa nhận, cũng không phủ nhận, qua một lát, mới nói: “Chuyện Duyệt Nhan làm sai, nhất là việc nói cho Tào Vân Tuấn biết, tớ không thể khoan dung, cho nên tớ chia tay. Nhưng tớ thẹn trong lòng, thẹn vì em ấy đối với tớ rất tốt, vì em ấy yêu tớ, hơn nữa tớ đã hứa với

em ấy, Duyệt Nhan đối với những người khác thế nào, tớ khó nói nên lời, nhưng em ấy đối với tớ, không có gì có thể chỉ trích.”

Nàng nghiêng đầu nhìn Diệp Tòng Y: “Kỳ thực, tớ thích thái độ tình yêu của em ấy, trong tình yêu trong không có nhiều khoan dung nhượng bộ và lý tính, vốn nên liều lĩnh.” Nói rồi, nàng tùy tiện cầm lên một hộp rau dưa để vào xe đẩy, quay đầu lại nói: “Đi thôi, chúng ta mua con cá nữa.”

Phòng khách không mở đèn, toàn bộ phòng, màn ảnh truyền hình là nguồn sáng duy nhất, màu trắng lóa lên lập lòe, Trầm Hàn Sanh và Diệp Tòng Y ngồi trên ghế sa lon, nhìn không rõ biểu cảm trên mặt.

Ti vi đang chiếu một bộ phim Hồng Kông, tác phẩm kinh điển của TVB.

- Hàn Sanh... – Hai tay Diệp Tòng Y ôm người, ngơ ngác một hồi, bỗng nhiên khẽ khẽ gọi một tiếng.

- Ủ? – Hai mắt Trầm Hàn Sanh không nháy một cái nhìn chăm chăm màn hình, dáng vẻ như vậy, tựa hồ thật sự đang xem.

- Cậu có phải nghĩ tớ kiêu dè nhiều lắm? Nếu như, lần trước tớ cũng dừng cảm đến bên cậu, có phải hết thấy sẽ tốt hơn rất nhiều?

- Tớ rất nhớ cậu của trước kia, rất nhớ rất nhớ. – Trầm Hàn Sanh thu hồi ánh mắt, nghiêng đầu nhìn cô, thanh âm đặc biệt khẽ: “Thế nhưng, hiện tại tớ lại có chút mâu thuẫn, tớ không muốn cậu khôi phục ký ức, lại trải qua một lần thống khổ khác.”

Trong lòng Diệp Tòng Y vốn có nhiều chuyện phải nói, vừa nghe đến lời này của nàng, thiên ngôn vạn ngữ tựa hồ đều cầm ở yết hầu, nhìn nàng, thật lâu nói không nên lời.

Trầm mặc đáng kể qua đi, ti vi cũng không còn tiếng đối thoại, mà vang lên âm nhạc, theo sau đó là tiếng thở dốc mập mờ, Trầm Hàn Sanh kinh

ngạc, ánh mắt lần thứ hai chuyển tới màn ảnh truyền hình, thấy bên trong đang diễn ra cảnh giường chiếu, nàng có chút ngây người, hắng giọng một cái, đứng dậy: “Khuya lắm rồi, tớ đi ngủ, ngày mai còn phải đi làm, cậu cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

- Hàn Sanh... – Diệp Tòng Y cũng đứng dậy theo, gần như buột miệng nói ra: “Cậu đừng đi!”

- Tòng Y, sáng sớm mai tớ...

Nói còn chưa xong, một bàn tay mềm mại non mịn đã nhẹ nhàng che môi của nàng lại: “Đừng, ở cùng tớ, có được không? Hàn Sanh, đừng...”

Trong mũi đầy rẫy mùi hương như lan như xạ hương, xúc cảm mềm mại trên môi, còn có giọng khẩn cầu bên tai... Làm nàng ý loạn tình mê, đầu Trần Hàn Sanh “bưng” một tiếng, như bị người ta định thân pháp, cả người không cách nào nhúc nhích nửa bước, hình ảnh ngọt ngào tiếp theo kia, tự động tuần hoàn truyền phát trong đầu, trong nháy mắt, nàng đã quên bây giờ có phải đêm hay không, mình đang ở phương nào, mãi đến khi bàn tay trên môi dời đi, hai cánh môi thơm mềm đầy đặn, từng chút từng chút tới gần, sau cùng run rẩy dán vào chiếm hữu môi nàng.

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Đồ Ngốc, Thì Ra Là Vậy Sao?

Vì đồng hồ sinh học, nên vừa hơn năm giờ, Trầm Hàn Sanh tựa như thường ngày tỉnh lại từ trong cơn ngủ mơ. Lúc này đã mùa đông, ngày ngắn đêm dài, căn phòng vẫn là một mảnh tối đen. Trong không khí lơ lửng hương hoa lan quen thuộc, Trầm Hàn Sanh nỗ lực trợn tròn mắt, như cho rằng mình lại đang nằm mơ, thế nhưng thân thể ấm áp mềm mại đang ôm lấy trong lòng nói cho nàng biết, đây hết thảy đều là thật, nhất là hơi thở đều đều ấm áp, đang từng chút một phả vào cần cổ nàng.

Cánh tay tê dại không có bất kỳ cảm giác gì, nhưng lại hoàn toàn không muốn rút về, vui vẻ chịu đựng mặc cho người ta gối lên, trong đầu không tự chủ được nhớ lại hình ảnh tối hôm qua, cái ôm ôn nhu cẩn thận, nụ hôn triền miên mà đè nén khó khăn chia lìa, sau cùng, hai người tựa sát nhau ngủ trên ghế sa lon trong phòng khách.

Một buổi sáng của rất nhiều năm trước, Trầm Hàn Sanh cũng tỉnh lại như vậy, bên cạnh cũng là người này, hơi thở làm say mê kẻ khác như vậy, khi đó họ đang tuổi thanh xuân, mỗi tình đầu, tình yêu nồng đậm hơn cả rượu, trải qua đêm đầu khẩn trương, hưng phấn, lại không khỏi có chút ngượng ngùng, thế nhưng sáng sớm mở mắt, chỉ một cái nháy mắt, ngược lại hạnh phúc kiêu ngạo như muốn hát, muốn kêu to.

Hiện tại thế nào? Hiện tại cũng là hạnh phúc, chỉ là hạnh phúc này xen lẫn quá nhiều bi ai, nhiều năm qua không gặp, người mình yêu sâu đậm đã bị người làm mẹ, xóa sạch không hoàn toàn những việc đã xảy ra, chỗ trống vắng ngang giữa họ, dù cho nó dần dần thay đổi từ mỏng manh trở nên thừa thốt dần, cũng có thể trở thành tầng trở ngại tuyệt đối giữa hai trái tim cận kề.

Trầm Hàn Sanh đột nhiên mũi có chút cay, nàng hơi nghiêng đầu, vô cùng nhẹ nhàng hôn xuống sợi tóc Diệp Tòng Y, sau đó từ từ ngồi dậy, thận trọng rút tay mình về.

- Cậu dậy rồi?

Trầm Hàn Sanh từ trong phòng tắm đi ra, khi lướt qua phòng khách, thấy Diệp Tòng Y ôm lấy cái mền từ trên ghế sa lon ngồi dậy, trong mắt cô mang theo một tia ảo não không dễ phát giác, vì mình không thể cùng Trầm Hàn Sanh thức giấc.

- Ủ. – Trầm Hàn Sanh dừng lại nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Cậu ngủ nhiều hơn chút nữa đi.”

- Tôi không ngủ được.

Thanh âm mềm nhẹ ngọt ngào hãy còn mang theo một tia buồn ngủ, ngược lại như có vài phần nũng nịu, trong nháy mắt, Trầm Hàn Sanh cảm giác mình như đi vào đường hầm dịch chuyển kiếp thời gian, ở nơi đó đứng ngẩn ngơ một lúc lâu, mới hồi phục tinh thần lại: “Cậu muốn ăn gì?”

- Gì cũng được. – Tâm tình Diệp Tòng Y rất tốt, nét mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào hiếm thấy, dường như trong một góc âm u đã lâu bỗng nhiên tỏa xuống ánh mặt trời sáng rỡ, vô cùng bắt mắt chói lóa.

Trầm Hàn Sanh bị nụ cười của cô ảnh hưởng, khóe miệng không tự kìm hãm được hơi giơ lên: “Vậy uống cháo đi.”

Phòng ăn hết sức an tĩnh, chỉ thỉnh thoảng vang lên một hai âm thanh trong trẻo khi muỗng chạm vào chén, Diệp Tòng Y vừa uống cháo gạo kê thịt dê, vừa thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Trầm Hàn Sanh đối diện. Sau khi cô liên tiếp gặp đả kích, thể trạng vẫn không tốt, mặc dù Trầm Hàn Sanh tỉ mỉ phân phối thực phẩm cho cô, cô vẫn còn hơi gầy gò, có cảm giác yếu ớt, tinh thần trạng thái càng ngày càng sa sút, cả người không có chút sức sống

nào. Thế nhưng sau tối hôm qua, trong thân thể như có cái gì đó thần bí tỉnh lại, đôi mắt xinh đẹp một lần nữa sáng lên kỳ lạ, thoát nhìn bệnh trạng lại chuyển biến tốt đẹp hơn.

Trầm Hàn Sanh đương nhiên biến hóa này của cô, mỗi khi nàng nhìn chăm chú vào Diệp Tòng Y, ánh mắt luôn luôn ấm áp, tràn đầy ý cười, nàng mừng rỡ vì Diệp Tòng Y biến hóa như vậy, cũng vui mừng vì mình khiến cô biến hóa như vậy. Mặc kệ trước kia có hoài nghi hay không, hiện tại, nàng hoàn toàn tin lời nói Diệp Tòng Y, nàng tin tưởng người trước mắt, khi mất trí nhớ cũng chỉ yêu mình mình.

Thế nhưng, ở trước mặt Diệp Tòng Y, ngôn ngữ cử chỉ của nàng đều có giữ lại, nàng không muốn để cho cô biết mình rốt cuộc quan tâm cô bao nhiêu, yêu cô bao nhiêu, đây có lẽ là bởi vì Diệp Tòng Y trên danh nghĩa pháp luật vẫn là vợ Tào Vân Tuấn, nàng vẫn lo lắng. Hoặc là, Diệp Tòng Y mặc dù biết đối phương là mối tình đầu, năm đó yêu khí thể hừng hực, nhưng dù sao cô vẫn chưa nhớ ra điều, so với thân mật khăng khít trước đây, có cảm giác xa lạ luôn đẩy đi không được.

Ăn điểm tâm xong, Trầm Hàn Sanh nhìn đồng hồ đeo tay một chút, nói: “Tớ phải đi.”

- Ủ, cậu mau đi đi.

Diệp Tòng Y đứng dậy, đưa thẳng nàng đến cạnh cửa, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Đêm nay không phải trực đêm, trở về sớm một chút.”

- Ủ. – Trầm Hàn Sanh vừa đáp vừa kéo cửa ra.

- Hàn Sanh. – Diệp Tòng Y nhìn chăm chú vào bóng lưng của nàng, cắn môi một cái, lại nhỏ giọng nói: “Tớ sẽ ở nhà chờ cậu trở về.”

Ở nhà? Chờ? Có đôi khi những lời có thể bắn vào tim, là những lời bình thường không thể bình thường hơn, bóng lưng Trầm Hàn Sanh đột nhiên

cứng đờ, sau đó từ từ quay đầu.

Hai người đứng mặt đối mặt, ánh mắt tựa như giăng co, cũng có phần không phải, không khí rất an tĩnh, tĩnh đến có thể nghe được tiếng thở hỗn hển của mình và đối phương, nhìn nhau hơn mười giây, Diệp Tòng Y dần dần rũ đôi mi dài xuống, hai khuôn mặt không kiềm hãm được dần dần tiếp cận, cho đến bốn cánh môi như nam châm, vững vàng dính vào nhau. Cảm giác hạnh phúc đến ngất xỉu này lại một lần nữa bắt lấy Diệp Tòng Y, cô vô thức đưa tay nắm thật chặt vạt áo Trầm Hàn Sanh, hàm răng hé mở, cái lưỡi thơm mềm có chút ngưng ngưng phớt qua môi Trầm Hàn Sanh, tâm tình Trầm Hàn Sanh kích động muốn đóng cửa phòng, nhưng mà, lý trí ở một giây kế tiếp trở lại đầu óc nàng, nàng hầu như dùng hết lực khí toàn thân bứt ra, kết thúc nụ hôn này.

- Tớ đi, tớ sắp muộn.

Nàng nhẹ nhàng thở hỗn hển, khó khăn hoàn thành câu nói, liếc mắt nhìn Diệp Tòng Y một cái cũng không dám, vội vã ra cửa, chạy trốn chết, Diệp Tòng Y đứng ở cửa, mắt kính ngạc nhìn bóng lưng của nàng rời đi, tan biến, nét đỏ ửng trên mặt từng chút từng chút một rút đi, cho đến khi lại trở nên tái nhợt.

Sở Luật sư Tào thị.

Cái gạt tàn thuốc hình vuông trên bàn con kia chất đầy các mẫu thuốc lá lớn nhỏ, toàn bộ phòng làm việc tràn ngập mùi thuốc lá, Tào Vân Tuấn ngồi trên ghế da rộng lớn, một tay cầm điện thoại, khéo léo đảo xấp ảnh chụp, trong hình là bóng dáng của hai cô gái trẻ tuổi, một trầm tĩnh như nước, một tỏa nắng như hoa, họ bước chậm ra đầu phố, đi song song vào siêu thị, xuất hiện khắp mọi nơi, thần thái lúc thì tựa như vô cùng thân thiết, lúc thì như gần như xa, mà thân mật nhất, cũng là ảnh chụp nắm tay gần đây.

- Chỉ những thứ này? Những thứ này thiếu! – Vành mắt Tào Vân Tuấn biến thành màu đen, sắc mặt tối tăm, thoát nhìn như đã lâu không nghỉ ngơi tốt. Hắn trở mình gấp xếp ảnh chụp lại, sau đó nặng nề vứt chúng qua một bên, cúi đầu rít gào trong điện thoại: “Tôi cho các người tìm một lần nữa, tăng giá lên vài lần, các người cho tôi đồng này! Tôi muốn chứng cứ! Chứng cứ! Chứng cứ cô ấy sai phạm!”

Bên kia chẳng biết nói gì trong điện thoại, hắn kích động từ trên ghế đứng lên: “Tôi mặc kệ! Dù cho các người cả ngày không ăn không uống không ngủ, cũng phải đưa cho tôi thứ hữu dụng một chút!” Nói xong, hắn “cộp” một tiếng cúp điện thoại, đi tới lui vài bước, vươn hai tay, hung hăng xoa xoa đầu mình, hốt lấy xấp hình bóng dáng hai người rúc vào nhau, trong nháy mắt đổ kị tức giận trời dậy, bỗng nhiên tiến lên, hai ba cái xé nát bầy chúng, sau đó tê liệt ngã xuống ghế.

- Các người dựa vào cái gì mà cười đến vui vẻ như vậy? Dựa vào cái gì! – Hắn ngửa đầu tựa vào cái ghế, thần thờ nhìn trần nhà, uất hận nói: “Trầm Hàn Sanh, là mày, là mày ba lần bốn bận cướp đi cô gái tao yêu, bây giờ còn muốn cướp con gái tao! Tao vất vả trót lọt nhiều năm qua như vậy, mày vừa xuất hiện, mọi thứ đều bị hủy! Tình yêu của tao, gia đình của tao, còn có sự nghiệp của tao! Sao mày không đi chết đi! Những năm đó sao mày không chết! Họ Tào tao có thù mấy kiếp với mày sao? Tại sao mày muốn tới hủy đi cuộc sống của tao?!”

Hắn cắn răng nghiền lợi nguyên rửa một chuỗi dài, đưa tay xoa xoa huyệt thái dương bên trái, thì thào nói: “Tòng Y, em đừng mong cứ như vậy bỏ rơi tôi, nếu em nói muốn ở bên tình nhân cũ, đó là chuyện tôi vẫn đang lo lắng mỗi ngày, tôi vẫn sợ có ngày em sẽ nhớ lại mọi điều, sợ người em yêu mà mẹ đề cập đến tìm em, em nghĩ rằng tôi sẽ không làm gì sao? Tòng Y, có ngày em và Trầm Hàn Sanh sẽ hối! Tào Vân Tuấn không tốt đẹp như vậy! Muốn ly hôn phải không? Không dễ dàng vậy đâu!”

Nói đến đây, hần đột nhiên ngồi dậy: “Không được, việc này mình phải hết sức cẩn, mình nên gọi điện thoại cho dưỡng, đi gặp dưỡng một chút, bảo dưỡng tạo áp lực cho bên Pháp Viện!” Nghĩ tới đây, tinh thần hần hơi rung lên, cầm điện thoại lên, bấm thật nhanh số điện thoại Trịnh Thái.

Buổi tối Hà Na đi ô tô tới bệnh viện đón Trầm Hàn Sanh tan tầm, cũng đơn độc hẹn nàng đi ăn, Trầm Hàn Sanh mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn sáng khoái đồng ý, gọi điện thoại cho Diệp Tòng Y kể một chút kế hoạch.

Hà Na lái xe, long dong trên đường phố, đi tới một quán lẩu, sau đó nói đùa: “Tôi muốn ăn cái này, chị không có ý kiến chứ? Chị nghìn vạn lần đừng bị bệnh nghề nghiệp, nói cái này không khỏe mạnh rồi không vệ sinh, trù dập hăng hái của tôi nha.”

- Làm sao lại thế, mùa đông ăn lẩu là thích nhất.

Hà Na vỗ tay một cái: “Vậy được rồi! Chị yên tâm, tôi kéo chị tới chỗ này, tuyệt đối không tệ, chị chỉ cần đẹp đi con mắt bác sĩ, hưởng thụ đồ ăn ngon là được rồi.”

Nói rồi hai người xuống xe, lên lầu hai, tìm một ghế dài gần cửa sổ ngồi xuống, Hà Na cởi áo khoác để qua một bên, sau đó cầm thực đơn, một hơi liệt kê cả đồng lớn thịt thà, rau dưa, hải sản.

- Được rồi được rồi, hai người ăn vậy là nhiều rồi. – Trầm Hàn Sanh vội vã ngăn cản.

- Ăn cái gì cũng phải tận hưởng, hơn nữa, tôi vốn nổi danh lãng phí. – Hà Na cây ngay không sợ chết đứng, rồi ngoắc nhân viên: “Cho tôi thêm chai rượu.”

- Rượu? Không cần đâu...

Hà Na không đợi nàng nói xong, lại bổ sung một câu: “Lấy rượu đế, lấy chai tốt nhé!”

- Rượu đế? – Trầm Hàn Sanh nghe được da đầu bùng nổ, thế nhưng đáng diệu Hà Na thế kia, căn bản không cho nàng chút nào cơ hội cự tuyệt, nàng đành chịu.

Hà Na điểm lại mọi thứ, hài lòng nhìn chung quanh một chút, hữu ý vô tình nói: “Tôi và Tòng Y trước đây thường xuyên đến.”

Trầm Hàn Sanh nghe được tên Diệp Tòng Y, liền không lên tiếng.

- Hôm nay tôi muốn hẹn chị ăn, nhất định muốn nói với chị chuyện Tòng Y, nào, tôi cũng không như Tiểu Phương, không thích khoa tay múa chân chuyện của người khác, đề nghị của tôi, tôi đã nói rồi, cũng sẽ không dài dòng nữa, kể tiếp thế nào, chính là chuyện của hai người. – Hà Na phất tay một cái, tỏ vẻ khinh thường nói những lời này, sau đó nói: “Hôm nay tôi mời chị ăn cơm, là vì muốn cảm ơn chị.”

- Cảm ơn? – Trầm Hàn Sanh ngạc nhiên.

Vẻ mặt Hà Na nghiêm nghị nói: “Đúng vậy, là bạn Tòng Y, tôi thật muốn cảm ơn chị, trạng thái gần đây của chị ấy đã khá nhiều, tôi chính mắt nhìn thấy, chị biết không?” Nàng nâng chén trà lên uống một ngụm, giờ mới mở mắt lên nói: “Có thời gian, tôi thật sự lo lắng chị ấy sẽ tự sát, cho nên, tôi suốt ngày phải coi chừng chị ấy.”

Trầm Hàn Sanh trầm mặc hồi lâu, khẽ nói: “Có bạn bè như em, là may mắn của cậu ấy.”

- Có bạn bè như tôi, có thể là may mắn của chị ấy, nhưng may mắn và hạnh phúc còn cách nhau một chữ.”

* May mắn: Hạnh vận.

Yết hầu Trầm Hàn Sanh giật giật, lại không lên tiếng, cũng may Hà Na cũng không tiếp tục nói, mà chuyển đề tài sang chuyện công tác. Trong lúc nói chuyện, một đỏ một trắng mê người từ đáy nồi nổi lên, Hà Na thèm cay, vừa thấy một nồi loang loáng màu đỏ, đáy mắt liền lộ ra vẻ hưng phấn, thật vất vả mới đợi được đáy nồi sôi trào, nàng liền thả một xấp thịt dê xỏ xâu thật dày vào.

Nhân viên mở rượu ra, Hà Na liền bảo nàng rót cho mình và Trầm Hàn Sanh một ly.

Trầm Hàn Sanh khổ sở nói: “Hà Na, tôi cũng không thể uống rượu cùng em, tôi...”

- Chị lại muốn bùng phát nghề nghiệp đúng không? – Hà Na trợn mắt nói: “Hàn Sanh, có người mời mà, đừng mỗi giờ mỗi khắc đều giữ lý trí thanh tỉnh được không, chị khoan tròn nhiều cái quá, cái này không được, cái kia không được! Thịnh thoảng đuổi theo bản thân một chút có gì không tốt, coi như uống say, ngày mai xin nghỉ thì thế nào? Tôi hầu như chưa thấy chị xin nghỉ lần nào, sắp biến bệnh viện thành nhà rồi, lẽ nào Thánh Hòa không có chị một ngày sẽ đóng cửa à? Chị sống chả có chút gì vui!”

Trầm Hàn Sanh bị nàng sặc cho một trận, không còn lời nào để nói, cũng không cách nào cự tuyệt, chỉ đành nói: “Được rồi, tôi biết một mình em uống rượu không có tinh thần, tôi cùng em uống một chút.”

- Đừng nói cái gì mà một chút hai chút, uống!

Hai ly rượu đụng nhau trên không trung một cái, Hà Na uống một hơi cạn sạch, vớt lấy thịt dê đã nhúng bỏ vào chén, sau đó gấp cái mới thả vào trong, thỏa mãn nói: “Thật thoải mái!”

Hơn chín giờ, Hà Na vừa đỡ vừa vịn Trầm Hàn Sanh, đưa về khu căn hộ Tử Thanh, Diệp Tông Y ở nhà chờ hồi lâu, vừa nghe chuông cửa vang, liền rất nhanh ra mở cửa, vừa ra ngoài cửa ngửi thấy mùi rượu từ hai người, mắt

không khỏi choáng váng: “Hai người uống rượu?” Nhìn nhìn Trầm Hàn Sanh đầu nghiêng ngả, mồm miệng mơ hồ kêu “Tòng Y”, càng nóng nảy: “Hàn Sanh uống say? Cậu ấy bình thường không thể nào uống rượu, Hà Na, em làm gì vậy hả?”

- Ôi, liên quan gì tới em! Chính chị ấy như thần kinh rồi, không những cùng em uống rượu, hơn nữa còn uống say, chị chăm sóc người ta cho tốt, không phải có thể giúp tình cảm tăng tiến sao, suy nghĩ về hướng tốt một chút, còn có vì say rượu nôn ra lời thật lòng, say rượu mất lý trí và vân vân.

Nàng cột nhả, miệng nói toàn lời đen tối, Diệp Tòng Y nghe nàng càng nói càng kỳ cục, tức giận trừng mắt liếc nàng, cùng nàng đỡ một bên Trầm Hàn Sanh đến ghế sa lon nằm xuống.

Hà Na như trút được gánh nặng: “Ôi, mệt chết em.”

- Đáng đời em.

- Được rồi, đáng đời em. – Hà Na thấy thần sắc cô, ngược lại cũng biết điều, hơn nữa bản thân chợt dạ, cũng chạy gấp, vừa rút lui, vừa nói: “Em không làm được, em phải về đi ngủ, tự chị giải quyết hậu quả cho tốt, em không thể giúp chị được.” Cũng không chờ Diệp Tòng Y nói, ra đến ngoài cửa, lại con hảo tâm giúp họ đóng cửa lại.

Diệp Tòng Y vội vã đi tới buồng rửa mặt, cầm khăn mặt, dùng nước nóng làm ướt rồi vắn khô, trở về ngồi xồm bên sa lon, trong miệng Trầm Hàn Sanh vẫn kêu to: “Tòng Y, Tòng Y...”

- Tớ ở đây, Hàn Sanh, tớ ở đây, rất khó chịu à? – Diệp Tòng Y vừa ôn nhu đáp lời nàng, vừa cầm khăn nóng cẩn thận lau mặt cho nàng, Trầm Hàn Sanh nhắm mắt lại, bỗng nhiên bắt lấy tay cô, mơ hồ không rõ nói: “Tòng Y, tớ muốn cậu, dù sao vẫn muốn cậu...”

Diệp Tòng Y như bị điện giật, tay bị nàng cầm lấy, một cử động nhỏ cũng không thể, hai mắt chỉ ngơ ngác nhìn Trầm Hàn Sanh, trong miệng Trầm Hàn Sanh vẫn tiếp tục nỉ non: “Tớ muốn thân thể cậu, muốn ôm cậu, vẫn là cậu... Tòng Y, tớ yêu cậu, tớ không muốn cậu là vợ người khác, cậu nhanh ly hôn một chút, chúng ta ở bên nhau được không? Giống như trước kia ở bên nhau được không?”

Chương 85: Tuyết Nhi Bị Đón Đi

Hôm nay khí trời vô cùng tốt, ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu xuống mặt đất, sáng sớm có thể cảm nhận được một tia không khí lạnh, lúc này đã sớm biến mất không còn tăm hơi.

Hà Na vừa lái xe, vừa nói: “Nếu như mỗi ngày đều có ánh sáng mặt trời như vậy thì tốt rồi.”

Diệp Tòng Y chống khuỷu tay vào cửa sổ xe, mắt xuất thần nhìn dòng xe cộ phía trước, nghe nàng vừa nói như vậy, khóe miệng mỉm cười: “Cả mùa đông thời tiết như vậy, không nhìn thấy một mảnh hoa tuyết nào, đó mới chán đấy.”

- Có cái gì chán? – Hà Na bĩu môi ba: “Em ghét nhất tuyết rơi, cũng ghét màu trắng đơn điệu. Mặt trời ló dạng, tâm tình không tốt đều sẽ thay đổi tốt.”

- Chị nghĩ ngược lại, chỉ cần tâm tình mình tốt, thời tiết dạng gì cũng đều đáng yêu.

Diệp Tòng Y hơi khép đôi mi thanh tú lại, bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài, ánh mắt Hà Na nghiêng đến: “Tâm tình chị không tốt sao? Em thấy gần đây tình hình giữa chị và Hàn Sanh vô cùng tốt nha, số lần chị cười trước đây cộng lại cũng không nhiều bằng mấy ngày gần đây, em vẫn cho là thực nữ chân chính sẽ không cười to cơ đấy.”

- Chị và Hàn Sanh rất tốt, thế nhưng thủ tục ly hôn một ngày chưa xử lý, bọn chị không có cách nào khác thật sự trở mình, bắt đầu cuộc sống mới, chị chỉ là... Có chút lo nghĩ.

- Em thật không hiểu nổi Hàn Sanh lo lắng cái gì. – Hà Na không cho là đúng nói: “Nghĩ chị và chị ấy đang là tình ngoài hôn nhân sao? Em van chị, chị ấy sao cổ hủ như vậy? Tào Vân Tuấn mới là bên thứ ba giữa hai người, là kẻ đồng lõa phá vỡ đôi uyên ương cùng mẹ chị, là kẻ ti tiện dùng bạo lực cướp tình, kẻ bịp bợm nhỡn nhơ ngoài vòng pháp luật! Hai người ở bên nhau, cần gì phải lo lắng hăn, hay là lo lắng chị và hăn trên giấy tờ vẫn có hiệu lực pháp luật?”

Diệp Tòng Y lắc đầu: “Cũng không phải như vậy, ở bên nhau như thế, dù sao trong lòng cũng có chút cảm giác không thoải mái, tình cảm của Hàn Sanh chị hiểu rõ, hiện tại chị cũng rất thỏa mãn, chỉ cần cậu ấy nói yêu chị, thật sự, tổn thương gì, đau xót gì chị đều có thể tạm thời vượt qua một bên.”

- Ai! – Hà Na thở dài, bỗng nhiên đưa tay vỗ vỗ tay lái, bất mãn nói: “Không hiểu được đám người Pháp viện kia làm ăn kiểu gì không biết, chỉ một vụ hôn nhân thôi, chậm chạp không lập án, lập án, lại dai dẳng không ra tòa, em thấy mà cũng muốn sôi gan!”

Lòng Diệp Tòng Y lo lắng chuyện này còn gấp vạn lần, thế nhưng nét mặt cô lại không biểu lộ quá mức, chỉ nói: “Em trông mong Pháp viện Trung quốc làm việc hiệu quả? Ngày mai chị cùng luật sư Phương lại chạy qua một chuyến.”

Dòng xe cộ phía trước tăng nhanh, Hà Na vừa không ngừng bóp kèn xe, vừa lái xe chậm chậm, thế nhưng cuối đường bị chặn, nàng mắng hai tiếng, dừng xe lại, đột nhiên quay đầu nói: “Tòng Y, chị nghĩ xem cái này có phải là Tào Vân Tuấn giở trò quỷ, chẳng hạn như mua quan toà hay đại loại thế?”

Diệp Tòng Y ngẩn ra: “Không thể nào?”

Hà Na nghĩ kế: “Nếu không, chị đi tìm Quan toà, cho ông ta một chút thứ tốt? Ngày nay lên tòa án, không có tiền không thể làm gì được. Chuyện

này phải tốc chiến tốc thắng, cuộc sống của chị mới có thể trở lại quỹ đạo ban đầu ấy, dù sao chị ly hôn cũng không muốn tài sản và mấy thứ khác, dễ xử mà!”

- Em đừng quên, còn có Tuyết nhi, Tào Vân Tuấn sớm đã luôn biểu hiện rõ ràng, hẳn sẽ không ly hôn, cho dù ly hôn, hẳn cũng tuyệt đối muốn tranh quyền nuôi nấng của Tuyết nhi.

- Vậy chị cũng không cần lấy tình cảm vợ chồng tan vỡ ra làm lý do ly hôn, chị móc óc nói hết chuyện lúc đó tai nạn xe giao thông mất trí nhớ, bị cha mẹ lừa dối, giấu giếm rồi chuyện kết hôn, bị lừa gạt. Làm lý do ly hôn, chuyện cho tới bây giờ, cũng không kịp để ánh sáng quay về phía mình nữa!

Diệp Tòng Y cười khổ: “Hà Na, em nghĩ quá đơn giản, nói bị lừa gạt, cũng cần chứng cứ.”

- Chứng cứ? Chứng cứ không phải là không có, cần chứng cứ từ bệnh đến!

- Vậy chỉ có thể chứng minh chị thật sự mất trí nhớ, hơn nữa, kéo những chuyện kia vào, quá trình ly hôn lại sẽ thêm dài. Hơn nữa, luật sư Phương nói qua, Pháp viện tuy rằng không can thiệp vào khuynh hướng giới tính, nhưng trên thực tế điểm ấy đối với chị mà nói vô cùng bất lợi, nếu như chị ly hôn, sau đó muốn sống cùng Hàn Sanh, Quan toà nhất định sẽ giao Tuyết nhi cho Tào Vân Tuấn, bởi vì ông ta cảm thấy Tuyết nhi theo bọn chị sẽ bất lợi cho sự phát triển của con bé.”

Hà Na nghe cô nói như vậy, gấp đến độ vò đầu bứt tai, nàng nhìn Diệp Tòng Y, bỗng nhiên có chút thận trọng nói: “Tòng Y, đôi khi chị có lo lắng hay không... Tuyết nhi sẽ ảnh hưởng đến tình cảm giữa chị và Hàn Sanh?”

- Nói thật, chị vẫn không ngừng lo lắng chuyện này. – Diệp Tòng Y cau mày, trong ánh mắt sinh ra một tia bóng ma: “Tuy rằng Hàn Sanh từ đầu

đến cuối không biểu lộ gì, hơn nữa rất thương yêu Tuyết nhi, thế nhưng trong lòng chị dù sao vẫn không thể kiên định. Chị lo lắng một ngày nọ, cậu ấy sẽ không thể thích Tuyết nhi nữa, cũng lo lắng sự tồn tại Tuyết nhi, sẽ luôn luôn nhắc nhở cậu ấy đoạn hôn nhân của chị và Tào Vân Tuấn, sợ cậu ấy vừa nhìn thấy Tuyết nhi sẽ nhớ tới Tào Vân Tuấn.”

- Em nghĩ Hàn Sanh thật tâm thích Tuyết nhi, sẽ vẫn đối tốt với con bé.

- Đúng vậy, chị cũng biết cậu ấy sẽ đối tốt với con bé, nhưng chuyện này với chuyện có ảnh hưởng đến cậu ấy hay không là hai việc khác nhau, trong lòng có một vài thứ nhỏ bé, sẽ nhìn không thấy. – Hàm răng Diệp Tòng Y cắn cắn môi dưới, đột nhiên nghiêng đầu: “Hà Na, em biết không? Ngay cả bản thân chị, xem nhật ký của chị, biết tất cả điều mình trải qua, tâm tình chị đối với Tuyết, trở nên hết sức phức tạp. Hôn nhân giữa chị và Tào Vân Tuấn lúc đó, cho chị cảm giác đơn giản, nhàn nhạt, người kia cũng như vậy, chưa nói tới rất thích, cũng chưa nói tới đáng ghét, chỉ cảm thấy rất thân thiết, thế nhưng khi Tuyết nhi sinh ra, chị nghĩ đời mình hình như đã có trọng tâm, có nơi gửi gắm, tuy rằng bọn chị mời bảo mẫu, nhưng phần lớn thời gian đều là chị tự mình chăm sóc con bé, chị luyện tiệt hoàn toàn giao con bé cho người khác, tự đáy lòng chị yêu thương sinh linh bé nhỏ chia cắt ra từ thân thể chị, chị yêu thương con bé như vậy. Nhưng khi xem nhật ký của mình rồi, thế giới trời đất sụp đổ, căm ghét và uất hận Tào Vân Tuấn đạt cực điểm, căm ghét mình cũng đạt cực điểm, hận bản thân không thể đi tìm cái chết, như vậy, có thể gạt đi cuộc sống những năm chị ở cùng tên nam nhân vô sỉ kia, gạt bỏ tất cả mọi thứ của chị và hắn, nghĩ đến Tuyết nhi là đứa bé của chị và hắn, chị vậy mà cũng nổi lên một chút ghét bỏ Tuyết nhi, nghĩ đến con bé, chị chỉ nghĩ đến Tào Vân Tuấn, chị quả thật điên mất. Thế nhưng Tuyết nhi còn nhỏ như vậy, ngoan hiền đáng yêu như vậy, lại không muốn xa rời chị như vậy, con bé luôn luôn vây quanh chị, dùng thanh âm ngọt ngào non nớt gọi mẹ Ơi, đôi mắt con bé nhìn chị, trong suốt tinh thuần như vậy, tràn đầy chờ mong được yêu thương được che chở, trái tim cứng ngắc của chị dần dần mềm nhũn, con bé không hiểu gì cả nhưng lại bị

liên lụy, con bé vô tội là thế, chị đột nhiên ý thức được ý nghĩ bản thân của trước kia đáng sợ dường nào, giờ khắc đó, thề trong lòng, chị phải vĩnh viễn mang con bé bên người, che chở con bé, yêu thương con bé, để con bé rời xa tên nam nhân vô sỉ kia, để con bé trưởng thành khỏe mạnh hạnh phúc, chị không biết vì sao nội tâm lại trong nháy mắt chuyển biến to lớn như thế, có thể đây là thứ người ta gọi là thiên tính mẫu tử, Hà Na, nói cho em biết những điều này, chắc em sẽ cảm thấy đáng sợ, chị từng hận con gái của mình, trên thế giới lại có người mẹ như chị, chị vẫn không dám nói cho em biết những điều này...”

- Không, em có thể hiểu. – Hà Na lắc đầu, nàng như nghĩ tới một chuyện khác, giữa hai lông mày hiện ra một chút lo lắng, muốn nói cái gì, lại cứng ngắt nuốt trở vào trong cổ họng, miễn cưỡng nói: “Nhưng em thấy cũng may mắn là có Tuyết nhi, may mà có con bé, chị không biết, đoạn thời gian đó em lo lắng bao nhiêu chị sẽ làm chuyện điên rồ.”

- Hà Na, em sai rồi, chị có thể qua khỏi đoạn thời gian đó, đồng thời, bây giờ còn có thể thật tốt ngồi chỗ này nói chuyện với em, không phải là bởi vì Tuyết nhi, mà là bởi vì Hàn Sanh, bởi vì hồ then với cậu ấy, yêu cậu ấy, cùng với ý niệm mãnh liệt khát vọng được cậu ấy tha thứ trong đầu. – Trong mắt Diệp Tòng Y lệ lưng tròn: “Em không rõ, Hàn Sanh với chị mà nói quan trọng bao nhiêu, chị yêu cậu ấy, vượt xa bản thân, thậm chí hơn cả mọi thứ trên đời này, thời gian càng dài, chị càng ngày càng ý thức được điều này, có đôi khi chị tin tưởng, mặc dù mất trí nhớ, nhưng tình cảm chị đối với cậu ấy vẫn tồn tại, tồn tại ở một góc nào đó trong nội tâm.”

- Thế nhưng bây giờ chị vẫn còn chưa ly hôn, sao chuyện đương nhiên như thế lại phiền toái vậy! – Hà Na suy nghĩ một chút, nói: “Lẽ nào theo lời hăn nói, nếu muốn thuận lợi ly hôn, chỉ có thể là Tào Vân Tuấn tự nguyện sao?”

- Đây là chuyện chị hiện tại thấy phiền nhất, hơn nữa vụ này càng lúc càng kéo, quả thật khiến lòng nóng như lửa đốt.

Mắt Hà Na bỗng nhiên sáng ngời: “Kỳ thực, vẫn có cách khác! Việc này không thể đi theo trình tự bình thường.”

Diệp Tòng Y lập tức hiểu ý nàng: “Em nói chị tìm dượng?”

- Đúng vậy! – Hà Na vỗ tay: “Xã hội ngày nay, làm cái gì cũng dùng quyền lực mà nói, nhân vật hô gió gọi mưa như ông ấy trong thương trường, còn có chuyện gì không giải quyết được? Chuyện bé như hạt mè này của chị đã là gì!”

Thần sắc Diệp Tòng Y lại không lạc quan: “Hà Na, em chắc còn chưa đủ hiểu dượng chị, ông ấy có thể không hoàn toàn nghiêm túc cổ hủ, nhưng chuyện như vậy ông ấy không cách nào hiểu nổi, cũng tuyệt đối không có khả năng ủng hộ! Ông hiện tại hẳn sớm đã biết chuyện của chị và Hàn Sanh, trong khoảng thời gian này ông ấy có vài lần điện thoại cho chị, muốn tìm chị nói chuyện, chị cũng không nhận lời, ông ấy muốn nói cái gì với chị, chị đại khái có thể đoán được. Chị có thể xác định ông ấy phản đối chị ly hôn, hơn nữa, ông ấy thích Tào Vân Tuấn như vậy, vẫn vô cùng xem trọng hẳn, khẳng khái giúp đỡ sự nghiệp kinh tế cho hẳn.”

- Nhà chị toàn mấy người gì đâu, rõ ràng biết cha mẹ chị làm chuyện như vậy với chị, nhưng vẫn mong muốn chị và Tào Vân Tuấn bên nhau! – Hà Na quả thật không thể hiểu nổi, nàng nặng nề thở dài, nói: “Kiểu này, chỉ có thể tìm Duyệt Nhan giúp đỡ, thế nhưng, giờ rốt cuộc em cũng có thể chạm mặt với nó.”

- Không! – Vừa nghe đến tên Trịnh Duyệt Nhan, sắc mặt Diệp Tòng Y lạnh xuống: “Chị tuyệt đối sẽ không tìm Duyệt Nhan giúp một tay.”

- Được rồi. – Hà Na thấy thần sắc cô không ổn, lập tức im miệng, nàng nhún vai, giả vờ buông lỏng nói: “Hiện giờ xem ra, chúng ta chỉ có thể chờ thôi, vừa chờ vừa nghĩ cách đi.”

Chỉ cần đến thứ sáu, bên ngoài nhà trẻ quý tộc này liền tập hợp các loại xe sang trọng, so sánh với xe Hà Na, trông có vẻ có chút keo kiệt.

Cảm giác trong lòng nàng thật ra cũng có chút không thẳng băng, ngón tay gõ tiết tấu lên tay lái, vừa rên hát nhẹ nhàng theo âm nhạc, vừa chờ Diệp Tòng Y đón Tào Ấu Tuyết từ bên trong đi ra.

Ước chừng khoảng thời gian qua hai bài hát, bóng dáng Diệp Tòng Y xuất hiện ở cửa chính nhà trẻ, Hà Na liếc mắt thấy, tâm trạng bất giác vô cùng kinh ngạc, lần này sao lại nhanh như vậy? Nhìn kỹ lại, à, sao không thấy Tuyết nhi? Nàng đang có chút buồn bực, thì thấy Diệp Tòng Y vội vã đi tới, phình phịch kéo cửa mở ra.

Hà Na lập tức hỏi: “Tuyết nhi đâu?”

- Tuyết nhi bị Tào Vân Tuấn đón đi rồi! – Thần sắc Diệp Tòng Y hoang mang rối loạn, thanh âm gấp đến độ thay đổi: “Mau, mau lái xe!”

- Cái gì?! Chúng ta đi tìm hân!

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Tôi Sẽ Giết Anh

Trong phòng khách Tào gia, Diệp Tòng Y và Tào Vân Tuấn giằng co, mặt Diệp Tòng Y đầy vẻ tức giận, hai tay Tào Vân Tuấn cắm vào trong túi quần tây, nét mặt lại hết sức nhàn nhã khuây khỏa. Không lâu sau, Hà Na lục hết phòng ngủ chính, phụ, thư phòng, thậm chí ngay cả toilet cũng không buông tha, sau cùng có chút uể oải đi ra, thở gấp nói: “Tòng Y, Tuyết nhi không ở nơi này!”

- Anh cũng đã sớm nói rồi, con bé không có ở trong. - Tào Vân Tuấn lấy tay ra: “Tòng Y, hiện tại em tin chưa?” Nói rồi, hắn nhìn chung quanh, nhẹ nhàng thở dài: “Căn nhà này thiếu em, đã không còn hơi thở gia đình, chưa nói đến chuyện không đành lòng để Tuyết nhi sống ở chỗ này, ngay cả anh bây giờ cũng không tình nguyện về căn nhà này.”

Hà Na nghe được buồn nôn tại chỗ, nhin không được nhướng mắt lên, tựa đầu xoay qua một bên.

Diệp Tòng Y cố nén tức giận, nói: “Tào Vân Tuấn, những lời này anh nói có ý gì?! Rốt cuộc anh giấu Tuyết nhi đi đâu rồi?”

Trên mặt Tào Vân Tuấn lộ ra một nụ cười khổ: “Tòng Y, chúng ta không nên mỗi lần gặp mặt đều gây gỗ chứ? Em không thể bình tĩnh ngồi xuống tâm sự với anh sao? Người ta nói một ngày vợ chồng bằng trăm năm ân nghĩa, vì sao em lại xem anh như kẻ thù?”

- Đủ rồi! Tào Vân Tuấn mày có thể bớt ác đi được không? - Hà Na không thể nhịn được nữa, lớn tiếng nói: “Ân nghĩa cái đầu mày ấy! Người ta không nói tới thể loại giống mày bây giờ, mà là tình yêu đến từ hai phía,

tự mình đa tình nhiều năm như vậy còn chưa đủ hả?! Có thể có chút lòng tự trọng không? Có thể có chút xấu hổ không? Má nó, mở miệng ra là ân với nghĩa! Mà xứng sao?! Bất hạnh lớn nhất đời này của Tòng Y, là quen biết thằng chó như mày!”

Sắc mặt Tào Vân Tuấn trong nháy mắt trở nên âm trầm, hắn quay đầu, híp mắt nhìn Hà Na: “Hà Na, cô nói những lời này, tôi rộng lượng không so đo với cô, tôi chỉ có thể nói, từ lúc sống cùng thằng trai bar đó, đẳng cấp của cô bị tụt thấy rõ.”

- Thằng trai bar? - Lúc này Hà Na thật sự nén giận bình tĩnh, cười một tiếng nhẹ vô cùng, nói: “Không sai, anh ấy mở quầy rượu, nhưng trong mắt tôi, anh ấy đúng là nam nhân thực thụ, đại trượng phu, mỗi một phen tiền anh ấy kiếm được, đều dựa vào năng lực của mình, bằng bản lĩnh của mình, so với đảng ấy thấy người sang bắt quàng làm họ, bám váy dựa vào quan hệ, áo mũ chinh tề, hãm hại lừa gạt người khác, còn tốt hơn vạn lần!”

Tào Vân Tuấn bị nàng nói làm khó chịu, lửa giận trong lòng ngực tăng một chút: “Cô nói ai bám váy dựa vào quan hệ!”

- Ai lên tiếng là kẻ đó! -Hà Na trợn mắt với hắn, không có một chút khiếp sợ.

Tào Vân Tuấn then quá hóa giận: “Lý Hà Na, cô tính làm gì, không có Duyệt Nhan, con mẹ nó, cô chỉ một con kiến, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị người khác bóp chết, cô có tư cách gì nói với tôi những lời này!”

Hà Na cười khẩy nói: “Chà, mày khác gì đây? Được rồi, đây thừa nhận được Duyệt Nhan giúp không ít chuyện làm ăn, thế nhưng ít nhất, đây ở trước mặt nó còn dám đứng lên nói, nó đã làm sai điều gì, đây có thể thẳng thắn chỉ trích nó, mày dám không? Mày đương nhiên không dám! Mày y như con chó, suốt ngày liếm mặt lấy lòng người nhà họ Trịnh!”

Nàng cố ý chọc giận Tào Vân Tuấn, nói “như chó liếm mặt” vân vân, dùng từ khoa trương lên, Tào Vân Tuấn bị ngôn ngữ cay nghiệt của nàng làm điên tiết, khí huyết trong lồng ngực dâng lên, hấn siết chặt nắm tay, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, bước về phía trước một bước dài, quát lên: “Con đàn bà chanh chua! Cô nói bậy bạ gì đó!”

Hà Na chớp mi nói: “Đối phó tiện nam, đương nhiên để con đàn bà chanh chua này lên sân khấu, Tòng Y sẽ không mắng chửi người, đây giúp chị ấy mắng cũng giống thế thôi, sao? Muốn đánh người à? Có bản lĩnh thì xông lên!”

Diệp Tòng Y bị tiếng cãi vã càng lúc càng lớn của bọn họ khiến huyết thái dương mơ hồ đau, cũng nghe không lọt tai nữa, khẽ quát một tiếng: “Đủ rồi!”

Vừa nghe giọng cô, Tào Vân Tuấn và Hà Na lập tức an tĩnh lại, vẫn đang như hai con gà trống đánh nhau mù quáng, trợn mắt nhìn. Diệp Tòng Y nhẹ nhàng phun ra một hơi, nhần nại nói: “Tào Vân Tuấn, tôi không muốn nghe anh nói bất kỳ lời vô ích gì, tôi muốn ly hôn, cũng muốn Tuyệt nhi, anh cứ việc nói thẳng đi, muốn thế nào mới chịu ký? Anh có thể ra bất kỳ điều kiện gì, tôi sẽ nghĩ hết tất cả cách để thực hiện.”

Tào Vân Tuấn nhìn ánh mắt của cô, yên lặng một lát, mới nói: “Tòng Y, về những thứ này, anh chỉ muốn nói chuyện mà không có người ngoài ở đây.”

Diệp Tòng Y lạnh lùng nhìn hấn: “Thứ nhất, Hà Na đối với tôi mà nói không phải là người ngoài, anh mới là người ngoài. Thứ hai, nếu như việc này có thể nói chuyện thỏa đáng, tôi không ngại đơn độc nói chuyện với anh.”

Hà Na vừa nghe lời này, lập tức phản đối: “Em lo lắng chị ở một mình với tên cặn bã này!”

Tia hung ác độc địa trong mắt Tào Vân Tuấn chợt lóe lên, dùng tay chỉ nàng nói: “Lý Hà Na, hôm nay tôi nhịn cô đủ rồi, nếu như cô còn nói năng lỗ măng, đừng trách tôi không khách khí!”

Hà Na đang muốn không khách khí phản kích, Diệp Tông Y đã ở một bên mở miệng: “Hà Na, em ra xe trước chờ chị.” Hà Na nhú mi lại, hiển nhiên hết sức không vui, Diệp Tông Y cho nàng một nụ cười an ủi: “Yên tâm đi, chị không sao.” Hà Na cuối cùng cũng không chần chờ nữa, gật đầu: “Được rồi, em đi xuống trước chờ chị.” Nói rồi ngoan độc trừng mắt một cái với Tào Vân Tuấn, đạp giày cao gót “cộp cộp cộp” đi ra ngoài.

Diệp Tông Y thấy bóng dáng Hà Na biến mất, ôm lấy hai tay, lạnh nhạt nói: “Được rồi, người cũng đi rồi, anh có ý kiến gì, cứ nói đi.”

Mặt Tào Vân Tuấn đổi thành thần sắc nhu hòa, chỉ vào sa lon nói: “Tông Y, chúng ta ngồi nói chuyện đi.”

Diệp Tông Y lắc đầu: “Tôi đứng được rồi.”

Tào Vân Tuấn biết cô không muốn chạm vào thứ gì trong phòng này, đứng ở đó có chút miễn cưỡng, ngực không khỏi một trận khó chịu, hần buông ý thức xuống, cố đè nén tâm tình uể oải tức giận, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Tông Y, xin lỗi.”

Diệp Tông Y cười nhạt, lập lại: “Xin lỗi?”

Tào Vân Tuấn hít vào một hơi, từ từ nói: “Lúc đó, bố mẹ thay phiên tìm anh nói chuyện, xin anh phải giúp họ chuyện này, họ gần như cầu khẩn, anh không đành lòng từ chối...”

- Cho nên, đây đều là lỗi của hai người họ? - Diệp Tông Y nhìn người đàn ông trước mặt, cảm giác mình lần đầu tiên nhìn thấu miệng lưỡi hắn.

- Không, anh thừa nhận bản thân là tên khốn, với anh mà nói, chuyện này vô cùng hấp dẫn, khi họ thỉnh cầu, anh bị quỷ xúi dục. Tòng Y, em biết, khi còn bé anh vẫn thích em, có được em là chuyện anh tha thiết ước mơ...

Đôi mắt xinh đẹp của Diệp Tòng Y hiện lên một tia căm ghét đang tăng dần, không nhịn được nói: “Tào Vân Tuấn, hôm nay tôi bằng lòng nói chuyện riêng với anh, không phải để đứng ở chỗ này bị anh dùng ngôn ngữ dẫn vật.”

Tào Vân Tuấn lúng túng dừng miệng, một lát, khẽ nói: “Tòng Y, thế nào cũng được, chỉ là đừng ly hôn, được không? Anh biết anh lừa gạt em, thế nhưng đừng xóa bỏ tất cả những năm chúng ta bên nhau được không? Chúng ta còn có đứa bé đấy, coi như là nghĩ đến Tuyết nhi, nghĩ đến tình yêu vài chục năm anh giành cho em, anh xin em đừng như vậy, anh thật sự không thể mất đi em, ngoại trừ ly hôn, mọi chuyện khác anh đều có thể ưng thuận với em.”

Diệp Tòng Y buông tay, gật đầu nói: “Tôi đã hết hi vọng, xem ra, cuộc ly hôn này nhất định phải mất thời gian dài rồi, chúng ta cũng không cần nói thêm nữa.”

- Tòng Y. - Tào Vân Tuấn thấy cô muốn đi, vội vã gọi cô: “Em không muốn biết Tuyết nhi ở đâu sao?”

Diệp Tòng Y bỗng nhiên quay đầu, Tào Vân Tuấn thở dài: “Con bé đang ở chỗ của bố mẹ, hiện tại bố mẹ đã không còn tâm tình về nhà bên kia, cũng không có tâm tư làm bất cứ chuyện gì, dựng cho bố mẹ một phòng ở, để bố mẹ tạm thời tiếp tục ở đây, buổi chiều anh đón Tuyết nhi, đưa con bé đến chỗ bố mẹ, hai vị lão nhân lúc này cần cháu gái để khuây khỏa.”

Diệp Tòng Y run một chút, đơn giản nói: “Được, tôi đã biết.”

Phản ứng lạnh nhạt của cô nằm ngoài dự liệu Tào Vân Tuấn, hần thử nhìn cô nói: “Tòng Y, em có muốn gặp Tuyết nhi không?”

- Dù sao thì hôm nay anh cũng sẽ không đưa con bé đến cho tôi, phải không? Dù sao cũng vậy, con bé đi theo anh, thật ra tôi cũng yên tâm, nếu yên tâm rồi, thì tôi cần phải đi.

Tào Vân Tuấn á khẩu không trả lời được, Diệp Tòng Y nhìn hắn, cười nhạt: “Tào Vân Tuấn, tôi rất muốn mang Tuyết nhi bên người, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không để anh lấy con bé nhằm kiếm chế lợi thế của tôi, bây giờ tôi đã thông suốt, anh muốn giữ con bé một thời gian, cũng không phải không thể, anh cũng là cha con bé, về phần sau này việc nuôi nấng con bé sẽ thuộc về ai, phải chờ toà án phán quyết đã.”

Nói xong câu này, cô xoay người, tiếp tục đi về phía cửa. “Tòng Y, dừng!” Tào Vân Tuấn nóng nảy, đuổi theo vài bước, kéo tay của cô lại, Diệp Tòng Y kinh hãi, phản xạ có điều kiện giật hắn ra, Tào Vân Tuấn lại đưa tay kéo một cái, ôm cô vào trong lòng, hành động này làm Diệp Tòng Y kịch liệt chống cự và giãy giụa, hai người giằng co, người tóm kẻ đánh, cuối cùng lực nam nhân lớn, Diệp Tòng Y bị đẩy ngã lên cửa, hai tay Tào Vân Tuấn vững vàng khống chế tay cô, thân thể lập tức dính sát, chăm chú chèn ép thân thể cô.

- Ai đó cứu mạng, cứu mạng! - Diệp Tòng Y không thể động đậy, thanh âm khàn khàn kêu sáu tiếng, khi ý thức được không tác dụng gì, đầu óc cô dần dần tỉnh táo lại, chỉ cắn môi, hung tợn nhìn Tào Vân Tuấn.

- Tòng Y, em thật sự có thể tuyệt tình với anh như thế sao? - Tào Vân Tuấn khép nửa con ngươi mắt, cúi đầu thở hỗn hển bên tai cô, chóp mũi như có như không cọ vào cằm cổ trắng của cô, tham lam ngửi mùi thơm thấm vào ruột gan: “Em biết anh gần đây nhớ em bao nhiêu không? Lẽ nào em không có chút nào để tâm đến anh? Cô gái kia rốt cuộc tốt bao nhiêu? Cô ta thật sự bằng anh sao?”

Một cảm giác sợ hãi ghê tởm xông lên đầu, Diệp Tòng Y như gặp rắn rết, khắp cả người phát lạnh, cô kiệt lực ngửa đầu về phía sau, hàm răng run

lên “cành cạch”, gần như từ trong kẽ răng nặn ra một câu: “Tào Vân Tuấn, Hà Na nói đúng, tôi sẽ không mắng chửi người, cũng không muốn lấy cách dữ dội để biểu đạt cảm hận trong lòng, thế nhưng, nếu như bây giờ anh đụng chạm vào tôi một chút, tôi nhất định sẽ làm cho anh hối hận cả đời!”

Tào Vân Tuấn ngẩn ra, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn mặt cô, thấy đôi mắt đẹp của Diệp Tòng Y lóng lánh ánh lệ: “Khi ở cùng cậu ấy, tôi vẫn không khắc phục nổi tâm lý tự ti, cảm giác mình không cách nào xứng với cậu ấy, anh chạm vào tôi, không chỉ là đơn giản khiến tôi ghê tởm buồn nôn, mà tôi càng không cách nào đối mặt với cậu ấy, nếu như... Nếu như anh lại làm gì tôi, Tào Vân Tuấn, tôi sẽ giết anh, sau đó sẽ tự sát! Tôi sẽ cùng chết với anh! Tôi nhất định sẽ làm như vậy!”

Khẩu khí của cô, hung ác độc địa trước nay chưa có, còn mang theo đậm đặc cảm hận, giống như dã thú tuyệt vọng trước khi chết muốn vồ đến. Tào Vân Tuấn bị nét mặt và giọng nói của cô làm kinh sợ, lòng dĩ nhiên nổi lên tầng lạnh lẽo, thân thể hần chập rãi tách khỏi, bước chân cũng lão đảo lui về phía sau, hai mắt lại không nháy một cái nhìn cô, không tin thì thào hỏi lại: “Em lưu tâm cảm thụ của cô ta như vậy? Cả lòng và thân thể đều trung thành với cô ta? Em yêu cô ta như vậy?”

- Đúng vậy, tôi yêu cậu ấy, tôi yêu cậu ấy hơn tất cả mọi thứ trên thế giới này, tôi chỉ cho phép bản thân thuộc về một mình cậu ấy. - Diệp Tòng Y như sống lại kiếp sau, bỏ lại những lời này, một giây cũng không ngừng chạy, kéo cửa ra thật nhanh chạy ra ngoài, mãi cho đến chạy ào vào thang máy, nhớ tới chuyện vừa rồi, mới cảm giác được mà sợ hãi, hai chân nhịn không được như nhũn ra, thân thể bỗng nhiên dọc theo bức tường kim loại yếu mềm tuột xuống.

Tào Vân Tuấn đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn cánh cửa đóng chặt trước mắt, trong phòng vẫn lưu lại hơi thở làm cho mình nhớ thương, chỉ là người kia đã tan biến trước mắt, đồng thời, có thể vĩnh viễn sẽ không xuất hiện ở nơi này nữa. Đổ kị như ác ma, vồ lấy thật chặt lòng Tào Vân Tuấn, hần như

đầu gối đứng ngấn ngơ một lát, bỗng nhiên cắn chặt răng, cúi đầu nói:
“Tòng Y, là em ép tôi, Tòng Y, là em ép tôi làm như vậy!”

Bầu trời đang thả mưa xuống, mặt đất trơn trượt, không khí lộ ra hơi lạnh nhè nhẹ. Không biết là bởi vì thời tiết quái đản, hay là bởi vì đã đến đêm khuya, xe cộ trên đường phố và người đi đường thoạt nhìn hết sức thưa thớt.

- Ủ, trời mưa... Không sao, không lạnh. - Trầm Hàn Sanh từ cửa chính bệnh viện đi ra, vừa nói điện thoại, vừa che dù đi vào màn mưa.

- Tớ muốn cậu đừng chờ tớ về nhà, cậu chẳng lần nào nghe lời. - Giọng nói Trầm Hàn Sanh nhàn nhạt trách cứ, nhưng trên mặt lại vẫn tươi cười:
“Tớ lập tức trở về, cúp điện thoại trước.” Nàng dừng một chút, lại thêm vào một câu: “Tòng Y, tớ nhớ cậu.”

Chương 87: Đừng Làm Chuyện Khiến Mình Hối Hận!

Ngoài phòng cấp cứu, một nhóm người đông đảo gồm Lương Quang, người trực tiếp chỉ đạo Trần Hàn Sanh, vội vã chạy tới, còn có vài vị lãnh đạo của bệnh viện. Bác sĩ ở ngay bệnh viện của mình bị người ta đâm, việc này thực sự quá mức nghiêm trọng, lập tức kinh động Ban Giám đốc Thánh Hòa, được xem trọng vô cùng.

Trương Nam đỏ mắt, lúc này tự thuật lại lời của những người đưa Trần Hàn Sanh đến một lần, sau đó yên lặng lui qua một bên, cùng đợi kết quả.

Sắp xếp cấp cứu cho Trần Hàn Sanh là bác sĩ Chủ nhiệm quyền uy nhất bệnh viện, sắp xếp này ít nhiều khiến mọi người có chút an tâm.

- Thật to gan lớn mật, nơi này mà cũng có hung đồ phát rồ như vậy! – Lương Quang luôn luôn yêu thích coi trọng Trần Hàn Sanh, theo thói quen muốn đập bàn, lại phát hiện không bàn để đập, chậm rãi buông tay xuống, chỉ tức giận đến cong râu mép, trừng mắt: “Nhất định phải bắt nó, ít nhất cũng phải cho nó ngồi tù vài chục năm!”

Phó viện trưởng vỗ vỗ bờ vai ông, trầm ổn nói: “Ông Lương, ông đừng có gấp, nghe tình huống này, tiểu Trần cũng không nguy hiểm tính mạng, chúng ta đã báo cảnh sát, tôi tin việc này cảnh sát nhất định sẽ xử lý tốt, bảo sẽ cho bệnh viện hài lòng.”

Người lãnh đạo khề cau mày, đột nhiên hỏi: “Ông Lương, gần đây bác sĩ Trần có phát sinh mâu thuẫn gì với bệnh nhân không?”

- Không có. – Khẩu khí Lương Quang hết sức chắc chắn: “Hàn Sanh làm việc liên quan đến chữa trị luôn luôn xử lý tốt, ca phẫu thuật rơi vào tay con

bé, tôi không dám nói toàn bộ, ít nhất... Chín mươi lăm phần trăm trở lên, đều cảm kích con bé.”

- Ủ. – Vị lãnh đạo kia trầm ngâm một chút, còn muốn hỏi cái gì, Phó viện trưởng xua tay ngăn lại: “Chúng ta tạm thời không nên phỏng đoán những điều này, hết thảy để cảnh sát tới hỏi đi, đến lúc đó Chủ nhiệm Lương và tiểu Trương phải toàn lực phối hợp công việc của bọn họ.” Nói rồi, ông quay đầu nhìn Lương Quang: “Người thân của tiểu Trầm được báo tin đã tới chưa?”

- Chị của con bé đã lên máy bay đuổi tới, đại khái hai ba giờ sau có thể đến nơi đây.

- Cha mẹ đâu?

Lương Quang không đáp, ánh mắt lại nhìn Trương Nam, Trương Nam vội đáp: “Hiện nay chúng ta chỉ có thể liên hệ được với chị của bác sĩ Trầm.”

- Ủ.

Mấy vị lãnh đạo cũng không lên tiếng nữa, chỉ an tĩnh chờ bên ngoài phòng cấp cứu, từng phút từng phút trôi qua, trong lòng mọi người càng lúc càng lo lắng, cũng không biết qua bao lâu, cửa phòng cấp cứu cũng được mở, một vị bác sĩ và mấy vị trợ tá chen chúc đi ra, ông đưa tay tháo khẩu trang và bao đầu, lộ ra mái tóc hoa râm, giọng nói tuy rằng vô cùng hời hợt, nhưng vẫn có thể nghe ra vui sướng từ đó: “Vết thương không độc, cơ thể đã không có gì đáng ngại, chỉ mất máu quá nhiều, không thể không tĩnh dưỡng một thời gian.”

Tảng đá lớn treo trong ngực mọi người ngực trong nháy mắt đồng thời rơi xuống, Trương Nam nhắm mắt nói: “Cảm tạ trời đất!”

Bác sĩ Chủ nhiệm kia nhin không được lại thêm vào một câu: “May mắn là gặp chuyện không may ở ngay gần bệnh viện, được đưa đến đúng lúc, sống chết chỉ cách nhau một sợi chỉ, Hàn Sanh có thể nói là mạng lớn.”

- Thật biết ơn rất nhiều những người tốt bụng đã đưa Hàn Sanh tới bệnh viện, phải cảm tạ họ! – Lương Quang xác nhận Trầm Hàn Sanh không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, tâm tình tốt lên một chút, lúc này mới nhớ tới chuyện khác, tay vung lên: “Tiểu Trương, cậu và tài xế đến sân bay đón chị Hàn Sanh, nói là tôi đã sắp xếp, nhanh đi!”

Một chiếc xe thể thao xanh rực xé gió từ đằng xa lái tới, đột nhiên xe thẳng gấp, sinh ra một tiếng “két” chói tai, dừng lại ở trước cổng Sở Luật sư Tào thị. Bảo an đi ra, đang muốn đi nhắc nhở đối phương đây không phải là chỗ đậu xe, thế nhưng khi người kia xuống xe, lập tức khiến hắn thay đổi chủ ý, trên mặt nở nụ cười: “Trịnh tiểu thư, xin chào!”

- Ủ. – Trịnh Duyệt Nhan như mới từ công ty đến, vẫn đang đeo trên người đồ trang sức trang nhã tinh xảo, lộ ra gương mặt mỹ lệ quyến rũ hoàn hảo như bức tranh, áo khoác tây trang màu xanh ngọc trên người bao lấy vừa vặn cơ thể, lồi lõm có đủ, làm cho người ta nhin không được tim đập thành thịch, chỉ là con người bảo thạch kia lại là một mảnh băng lãnh, đưng phải ánh mắt nàng, suy nghĩ không đứng đắn trong lòng liền tiêu tan toàn bộ, từ đáy lòng sinh ra vài phần khí lạnh. Nàng vừa khẽ vuốt cằm đáp lại bảo an, vừa khí thế bén nhọn sải bước đi vào trong.

Cô gái quầy lễ tân biết nàng, cũng biết quan hệ giữa nàng và Tào Vân Tuấn, liền vội vàng đứng lên hỏi thăm, khỏi báo tiếng nào, Trịnh Duyệt Nhan liền một đường đi vào phòng làm việc của Tào Vân Tuấn.

- Duyệt Nhan, em sao lại đại giá quang lâm? Có chuyện gì quan trọng sao? – Tào Vân Tuấn thấy nàng, vô cùng kinh ngạc, tươi cười từ bàn làm việc đứng lên: “Sáng nay anh có nói chuyện với bố mẹ, buổi tối muốn mời

đi đi ra ngoài ăn cơm đấy, đang chuẩn bị gọi điện thoại hỏi em lúc đó có đi được hay không...”

- Anh làm gì Trần Hàn Sanh?

Trịnh Duyệt Nhan cũng không kiên trì nói lời vô ích với hắn, gọn gàng dứt khoát mở miệng.

- Cái gì? – Lòng Tào Vân Tuấn chấn động, nét mặt cũng không biểu lộ ra chút nào khác thường, hắn cố kiềm chế nhịp tim, mãi cho đến khi thư ký của hắn rót trà cho Trịnh Duyệt Nhan xong, khép cửa đi ra ngoài, lúc này mới kinh ngạc nói: “Duyệt Nhan, em nói lời này có ý gì? Anh làm cái gì ai?”

- Đủ rồi! – Trịnh Duyệt Nhan ngồi xuống ghế sa lon, cười nhạt: “Biểu tỷ phu, ở trước mặt tôi đừng giả bộ nữa, tối hôm qua sau khi Trần Hàn Sanh tan việc, trên đường về nhà bị người ta dùng dao đâm bị thương, anh đừng nói với tôi chuyện này không phải là anh tìm người làm!”

- Dĩ nhiên không phải anh làm! – Tào Vân Tuấn hô: “Duyệt Nhan, làm sao em lại đổ lên đầu anh? Quá vô lý! Không sai, anh ghét cô ta, thế nhưng...”

- Không phải sao? – Trịnh Duyệt Nhan lạnh như băng nhìn hắn, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nhìn dáng vẻ anh thật là oan ức, để chứng minh anh trong sạch, tôi chắc phải tự chuốc phiền, bớt chút thời giờ đi tìm hung phạm nhỉ.”

Tào Vân Tuấn nghe nàng vừa nói như vậy, không khỏi ngẩn ra.

- Biểu tỷ phu, anh nói tôi phải tốn bao nhiêu thời gian đấy? Năm ngày có đủ hay không? À, nếu người kia muốn người dả thương người, tôi nghĩ chắc ở thành phố này thôi, tôi tìm ra người kia, hắn là ba ngày không hơn không kém đâu.

Ánh mắt Tào Vân Tuấn bất định nhìn nàng, cảm thấy hệ thống sưởi trong phòng này càng lúc càng dư dật, làm cho lòng người bị đè nén, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, mà ánh mắt Trịnh Duyệt Nhan như mũi tên nhọn, khiến cho không người nào có thể che giấu, sắc mặt của hắn càng ngày càng xám xịt, một lúc lâu, hắn đưa tay buông lỏng cả vạt một chút, lo lắng nói: “Duyệt Nhan, em cũng không ủng hộ Tông Y và anh ly hôn, phải không?”

- Đây là hai chuyện khác nhau! – Trịnh Duyệt Nhan thoáng chốc từ trên ghế sa lon đứng lên, không thể nhịn được nữa nói: “Đây là hiếu luật mà vẫn phạm luật, làm sao trong đầu anh lại có ý nghĩ hành động ngu xuẩn như thế!”

- Anh chỉ muốn cho cô ta một bài học mà thôi, cũng không định lấy mạng cô ta! – Tào Vân Tuấn thở hỗn hển, cực lực ức chế tâm tình kích động, liều mạng đè thanh âm thấp xuống: “Duyệt Nhan, em sẽ không nói việc này nói cho dư đảng biết phải không? Em sẽ không để lộ ra ngoài đúng không?” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của hắn vì cầu xin mà run nhẹ.

- Tạm thời chưa quyết định. – Trịnh Duyệt Nhan nhìn hắn, khuôn mặt như sương lạnh bao phủ, giọng nói trở nên tối tăm cực độ: “Thế nhưng, anh thiếu chút nữa gây án mạng chết người, cái này đã xúc phạm đến nguyên tắc của tôi, sau này, tôi không cho anh động đến một cọng lông tơ của Trần Hàn Sanh!”

- Vì sao? Lẽ nào em đồng tình với cô ta? Muốn hủy gia đình bọn anh sao?! – Tào Vân Tuấn kêu lên.

- Tôi mặc kệ! Những năm qua, anh chiếm được thân thể một nữ nhân, đồng thời còn khiến chị ấy sinh con cho anh, có thể anh vẫn không lấy được lòng chị ấy, nhưng đó là vấn đề của anh, bản thân không bản lĩnh, dù cho anh giết Hàn Sanh, thì có ích lợi gì! – Trịnh Duyệt Nhan không nhịn được

nói: “Dù sao bây giờ tôi cũng cảnh cáo anh, nếu như anh lại làm ra chuyện thương tổn Trầm Hàn Sanh, đừng trách tôi không khách khí với anh!”

Tào Vân Tuấn há hốc mồm, vừa kinh ngạc, vừa phẫn nộ: “Duyệt Nhan, ban đầu là em nói cho anh biết chuyện Trầm Hàn Sanh và Tòng Y, thái độ của em sao lại thay đổi nhanh như vậy, em vì một người ngoài, mà nói với anh như vậy sao? Anh là biểu tỳ phu của em!”

- Biểu tỳ phu. – Trịnh Duyệt Nhan cười lạnh một tiếng: “Được rồi, biểu tỳ phu, nhớ những gì tôi bảo, đừng làm chuyện khiến mình hối hận!”

Trong xe bật nhạc, vốn là bài hát mình thích nhất, lúc này lại nghe thấy đặc biệt chói tai, phiền phức như tạp âm. Trịnh Duyệt Nhan chưa nghe xong một lần đã lại duỗi tay tắt đi, nàng hô hấp sâu, cảm thấy huyết thái dương mơ hồ đau.

Nghĩ đến Trầm Hàn Sanh gần như mất mạng vì Tào Vân Tuấn thủ hạ, trong lòng nàng không biết là xúc cảm gì, lo lắng, đau lòng và nghĩ mà sợ đan xen vào nhau, khiến cho nàng hoàn toàn mất đi bình tĩnh ngày thường, nói thật ra, ngày hôm nay thấy gương mặt Tào Vân Tuấn, vẻ mặt giả cười dối trá chất đầy, viết đầy lời nói dối, nàng quả thật xúc động muốn tìm người bạo đánh hấn một trận.

Lòng có chút hối hận, hoặc cũng có thể, không chỉ là một chút mà thôi.

Xe thể thao bất tri bất giác dừng lại ở nơi cách không xa cánh cổng Thánh Hòa, hai tay Trịnh Duyệt Nhan khoát lên trên tay lái, ánh mắt ngơ ngác nhìn cao ốc bệnh viện, tất cả kiên cường và hờ hững ngụy trang ở trong tích tắc đỡ xuống, nhưng nhớ trong mắt không cách nào giấu kín, hồi ức cùng Trầm Hàn Sanh bỗng xông lên đầu.

Trong cuộc sống, từng có bất an, từng có không vui, nhưng khoảng thời gian ngắn ngủi ngọt ngào và hạnh phúc từng có, là những tháng ngày tốt

đẹp nhất cuộc đời nàng, đối với nàng mà nói đó là ký ức quý giá, bị nàng ấn sâu vào đáy lòng.

Lúc này, nàng rất muốn đi vào đưa mắt nhìn Hàn Sanh, dù cho chỉ có thể nhìn thấy gương mặt mê man của nàng.

Hàn Sanh, xin lỗi...

Trịnh Duyệt Nhan tự đáy lòng thì thảo nói lí nhí, bỗng nhiên căn môi một cái, khởi động xe, hai tay đè tay lái, xe thể thao xoay đầu, gào thét, chỉ thoáng một cái, liền biến mất trong dòng xe cộ xa xa.

Cảm giác mình như lọt vào một lỗ đen, thân thể ở bên trong không ngừng xoay tròn, rơi, xoay tròn, rơi... Lỗ đen kia tựa hồ sâu không thấy đáy, Trầm Hàn Sanh muốn đưa tay bắt lấy cái gì, lại phát hiện không bắt được bất kỳ vật gì, tay cũng không có một chút sức lực, sợ hãi vì không có chỗ nào để leo lên, còn có cảm giác mê muội vẫn chăm chú vồ lấy lòng của nàng, sau cùng, miệng lỗ đen hiện ra một khuôn mặt tươi cười, khuôn mặt tươi cười mỹ lệ thanh thuần thời thiếu nữ của Diệp Tòng Y, nàng sốt ruột, hô to, kêu to, thậm chí khóc lớn, liều mạng giùng giởng, muốn chạy khỏi cái lỗ đen, muốn dùng hết mọi sức lực ngăn bản thân lại tiếp tục rơi xuống, rốt cuộc, vào lúc tuyệt vọng sợ hãi và lo lắng, nàng mất đi tất cả tri giác.

Cho tới bây giờ, Trầm Xảo Trinh cũng luôn nhớ kỹ tình cảnh năm tám tuổi ấy, bởi vì dẫu em trai không cẩn thận té lộn mèo một cái, bị cha phạt quỳ và không cho ăn cơm, trong căn phòng âm u hầu như không có ánh mặt trời chiếu vào, nàng quỳ từ sáng đến tối, nhưng mà nàng quật cường không cầu xin cha tha thứ, cũng không cúi đầu với mẹ, cứ như vậy thẳng tắp quỳ, liều mạng ngăn cản đau đớn từ đầu gối truyền tới, cùng với hàng loạt cơn quặn đau trong dạ dày, lúc đó, nàng thậm chí không chảy một giọt nước mắt, thế nhưng, Trầm Hàn Sanh ba tuổi, thân thể nho nhỏ gầy yếu tiến vào phòng, chậm rãi đến gần nàng, nhét vào bàn tay nàng một vật ấm áp, sau đó nhẹ nhàng sợ hãi nói bên tai nàng: “Chị ơi, em len lén giấu lại một ổ bánh

cao lương, chị mau ăn, bố mẹ đã ngủ rồi.” Lúc đó, nước mắt nàng tựa như hồng thủy cuộn trào ra mãnh liệt, sao cũng không ngừng được.

Vào ngày hôm đó, trái tim nàng hoàn toàn đóng băng với cha mẹ, vào ngày hôm đó, nàng mắc phải bệnh bao tử, cũng vào ngày hôm đó, ở trong lòng nàng âm thầm thề, sau này nhất định phải dùng tính mạng của mình để ấm áp bảo vệ đứa em bé nhỏ này.

Thời gian sau, nàng đã thực hiện được, nàng toàn tâm toàn ý thương yêu Trầm Hàn Sanh, người chí thân duy nhất có thể làm cho nàng cảm giác được tình máu mủ, mà Trầm Hàn Sanh cũng không phụ nỗ lực của nàng, vẫn luôn ưu tú như vậy, đồng thời vẫn sẵn sóc chị, Hàn Sanh là người em gái nàng tự hào nhất.

Thế nhưng, đứa em gái biết điều hiểu chuyện như vậy, cũng có thời gian trái tim tan vỡ.

Trầm Xảo Trinh ngồi ở chỗ này, lòng thương tâm khổ sở không thua gì kì nghỉ hè nhiều năm trước đó, lúc đó Trầm Hàn Sanh nhắm mắt lại, nằm ở trên giường trong căn phòng trọ nhỏ nhỏ kia, sắc mặt y như hiện tại, trắng bệch như tờ giấy, không có chút sức sống, trong phòng cũng chỉ nghe thấy tiếng tong tong thật nhỏ, nàng ngồi bên giường, trong lòng sợ hãi như vậy, sợ mình sẽ mất đi nàng.

Cả đời này, Trầm Hàn Sanh dọa nàng hai lần, hai lần đều khiến nàng sợ đến hồn bay phách tán.

Tối hôm qua, khi nàng được bệnh viện gọi điện thoại tới, nói Hàn Sanh bị người ta dùng dao đâm bị thương, hai chân nàng mềm nhũn, ngay cả đứng cũng không vững.

- Ừm. – Trầm Hàn Sanh cau mày, trong miệng phát ra thanh âm thống khổ rất nhỏ, kéo Trầm Xảo Trinh trong suy tư đằng xa trở lại, Trầm Xảo

Trình tiến lên trước, đưa tay ôn nhu khẽ vuốt tóc nàng, cúi đầu gọi: “Hàn Sanh, Hàn Sanh...”

Môi Trầm Hàn Sanh run run hai cái, rốt cuộc cũng chậm rãi mở mắt.

- Hàn Sanh, rốt cuộc em đã tỉnh. – Trầm Xảo Trinh mừng đến chảy nước mắt.

Trầm Hàn Sanh ngơ ngác nhìn khuôn mặt có bảy phần tương tự với mình, ý thức mơ hồ dần dần trở nên thanh tỉnh, một lát sau, miệng nàng giật giật, phát ra thanh âm yếu ớt: “Chị.”

- Đừng nói chuyện, trước hết em đừng nói. – Trong mắt Trầm Xảo Trinh chứa đầy nước mắt, cầm tay nàng.

Trầm Hàn Sanh nhìn dáng dấp khổ sở của chị, lòng chua xót khôn kể, bỗng nhiên, nàng như nghĩ tới điều gì, thoáng chốc tay cố sức nắm chặt tay Trầm Xảo, dùng hết khí lực toàn thân nói: “Chị, em tìm được Tòng Y rồi, tìm được cậu ấy rồi...”

- Cái gì? Tòng Y? – Trầm Xảo Trinh khiếp sợ nhìn nàng, phản ứng đầu tiên là nghĩ nàng đang nói sảng.

- Chị, đừng cho cậu ấy biết em bị thương, tạm thời đừng cho cậu ấy biết việc này, cậu ấy sẽ bị tổn thương, cậu ấy đã chịu đủ đau đớn

Chương 88: Em Dương Nhiên Cũng Có Thế Hiếu

Tòng Y? Diệp Tòng Y...

Trầm Xảo Trinh nhú mày trầm tư, trong đầu không tự chủ được hiện lên một bóng dáng mảnh khảnh, cô bé kia, dù nhiều năm không gặp như vậy, nhưng sóng mắt ôn nhu trong suốt, lúm đồng tiền như hoa nắng, vẫn đang rõ ràng mới mẻ tồn tại trong trí nhớ của nàng.

Đúng vậy, làm sao quên được, khi đó nàng đến trường học tìm Hàn Sanh, cô bé kia luôn luôn ở bên cạnh Hàn Sanh, cô bé như Hàn Sanh, ngọt ngào gọi nàng một tiếng “chị”, cô bé thân thiết có chút thái quá, nhưng lúc đó, Trầm Xảo Trinh cũng không suy nghĩ nhiều, nàng cho rằng đây hết thảy chỉ là xuất phát từ việc cô bé được dạy bảo tốt, và quan hệ tình cảm với Hàn Sanh, càng về sau, nàng dần dần phát hiện, cô bé kia quả thực đối đãi với nàng khác với người khác, cô bé đối với nàng vô cùng thân mật tự nhiên, thậm chí, nàng thấy trong ánh mắt cô bé, cứ vẫn mang theo một tia sáng như sắc màu cảm kích.

Đúng, chính là cảm kích, cô bé dĩ nhiên lại bởi vì Hàn Sanh mà cảm kích nàng...

Trầm Xảo Trinh rốt cuộc hậu tri hậu giác phát hiện, giữa hai cô bé không chỉ tồn tại quan hệ tình cảm đơn thuần, phát hiện này khiến nàng cảm thấy khiếp sợ, thế nhưng, chẳng biết xuất phát từ nguyên nhân gì, nàng lựa chọn trầm mặc giữ im lặng đối với phát hiện này. Có thể, bởi vì khi đó khloe miệng Hàn Sanh thỉnh thoảng nở nụ cười, hay có thể, bởi vì nàng đối với cô bé kia, từ lần gặp đầu tiên đã có cảm giác thỉnh thích từ đáy lòng, cho nên sau đó nàng cũng không cách nào sản sinh bài xích với cô bé.

Đến bây giờ, Trầm Xảo Trinh cũng không biết, đối với việc Diệp Tòng Y về sau mất tích, nàng rốt cuộc là nên cảm thấy khổ sở hay là may mắn.

“Cạch”, cửa phòng phát ra một tiếng vang nhỏ, vai Trầm Xảo Trinh khẽ động, từ trong trầm tư phục hồi tinh thần lại, nghiêng đầu nhìn lại, Trương Nam bưng trong tay một cái khay, đang rón rén tiến đến.

- Chị Trầm, chị đói bụng không? Ăn một chút gì trước đã.

Trầm Xảo Trinh nhìn bát cháo nóng hổi và bánh kem giữa khay, miễn cưỡng cười cười, khẽ lắc đầu: “Cám ơn cậu, hiện tại tôi không muốn ăn.”

Yết hầu Trương Nam giật giật, khuyên nhủ: “Chị Trầm, chị yên tâm, chủ nhiệm Dương nói bác sĩ Trầm không sao thì nhất định không sao. Chị ăn một chút gì trước đi, nếu không sau khi bác sĩ Trầm tỉnh lại, cũng sẽ không an lòng.”

- Ừ. - Trầm Xảo Trinh thuận miệng trả lời một câu, bỗng nhiên ngẩng đầu lên: “Điện thoại Hàn Sanh ở đâu? Sau khi đưa con bé tới nơi này, có người gọi điện thoại đến không?”

Trương Nam sửng sốt, tựa như nghĩ tới điều gì, lập tức từ trong túi quần lấy ra một cái ĐTDĐ: “Tôi quên bém chuyện này, đây là ĐTDĐ của bác sĩ Trầm, đôi tình nhân đưa cô ấy tới giao nó cho tôi, thế nhưng ĐTDĐ bị ngâm trong nước, không khởi động được.”

Trầm Xảo Trinh nhận lấy nhìn xem: “Sau khi con bé gặp chuyện không may, mọi người có gọi điện thoại tới cho bạn bè hay ai khác của Hàn Sanh không?”

- Không có. - Trương Nam lắc đầu, hơi áy náy nói: “Chúng tôi không có cách nào liên lạc với bạn bè cô ấy, chỉ có thể liên lạc với chị.”

Trầm Xảo Trinh suy nghĩ một chút, nói: “Trương Nam, cậu giúp tôi chuyện này, nếu như trong khoảng thời gian này có người tới bệnh viện tìm Hàn Sanh, bất kể là ai, cậu cứ nói với họ là Hàn Sanh đi công tác, nghìn vạn lần không được nói ra sự việc Hàn Sanh bị thương.”

- Tôi hiểu rồi. - Trương Nam vuốt tay, cười khổ nói: “Tối hôm qua tôi tan ca muộn hơn bác sĩ Trầm nửa giờ, mới ra bệnh viện thì đụng phải hai người đưa cô ấy tới, liền trực tiếp chuyển vào phòng cấp cứu, sau đó thông báo với Viện trưởng, làm những người lãnh đạo hoảng loạn, hạ lệnh phong tỏa tin tức này, tất cả phải đợi cảnh sát tới điều tra rõ nguyên nhân, cho nên hiện tại người bên phòng kế cũng không biết đấy.”

- Ủ. - Trầm Xảo Trinh đứng dậy: “Hàn Sanh phải ở chỗ này một thời gian, tôi đi đến phòng trực ban của con bé lấy ít đồ.”

Khi chờ đợi thường thời gian sẽ dài ra, thế nhưng chờ đợi người mình nhung nhớ, bởi vì trong lòng tràn đầy mong mỏi, tưởng tượng cảnh sau khi gặp lại, thời gian lại trở nên không hề khó khăn như vậy.

Điện thoại vừa treo, câu “tớ nhớ cậu” của Trầm Hàn Sanh vẫn còn quanh quẩn bên tai Diệp Tông Y, khóe miệng cô lộ ra một nụ cười ngọt ngào, lòng mềm mại như muốn bay lên, bỗng nhiên ôm lấy cái gối trên ghế sa lon, chính cô cũng không thể tin được mình ấy vậy mà lại hân hoan nhảy nhót như thiếu nữ mới yêu, mà đã lâu như vậy, lần đầu tiên, nàng có thể vượt qua thương tâm và bất hạnh, chỉ nhớ lại từng chút từng chút một những gì thuộc về mình và Trầm Hàn Sanh, sau khi họ quen.

Khi mới gặp gỡ thì cảm giác quen thuộc, khi chờ đợi được gặp lại, rung động trên đường đi cổ miếu, còn có tình cảm mãnh liệt trong xe...

Những hình ảnh kia, những chi tiết nhỏ đến không thể nhỏ hơn nữa, một lần lại một lần xuất hiện ở trong đầu, Diệp Tông Y từ từ nhắm mắt lại, thế xác và tinh thần toàn bộ trầm tĩnh lại, cả người hoàn toàn đắm chìm trong

cảm giác ngọt ngào hạnh phúc, sau đó nằm trong cảm giác này, bất tri bất giác ngủ thật say.

Khi thức dậy đã là hơn bốn giờ sáng, ngọn đèn trắng sáng trong phòng khách chói mắt, xung quanh vẫn trống rỗng như cũ, không một vết tích có người đã trở về.

Diệp Tòng Y ngơ ngác ngồi trên ghế sa lon, trong lòng xác nhận chuyện Trầm Hàn Sanh không trở về vài lần, cầm điện thoại trên bàn trà lên.

Tắt máy, dĩ nhiên lại tắt máy, lẽ nào bệnh viện nửa đêm có bệnh nhân cần cấp cứu, lại phải trở lại? Diệp Tòng Y sửng sốt một chút, không nghĩ ngợi bấm số phòng trực ban Trầm Hàn Sanh, điện thoại lập tức chuyển được, một giọng nữ ôn hòa nói cho cô biết, tối hôm qua Trầm Hàn Sanh đã tan tầm về nhà, lòng Diệp Tòng Y thẳng tắp trầm xuống.

Rõ ràng trong điện thoại nói đã sắp ngồi vào xe điện ngầm, sao còn chưa trở về? Coi như là lúc đó có chuyện quan trọng không thể trở về, vậy cũng nên gọi điện thoại đến báo cho cô biết một tiếng chứ! Điện thoại di động vì sao lại tắt máy? Hết pin? Vậy làm sao không nói một câu, hơn nữa, trừ phi ở trong phòng phẫu thuật, điện thoại nàng hầu như chưa từng xuất hiện tình trạng tắt máy.

Dự đoán tiếp theo khiến lòng Diệp Tòng Y lo lắng, càng ngày càng nóng lo lắng, cô không biết mình gọi điện thoại bao nhiêu lần, một lần, hai lần, mười lần, hơn mười lần... Thế nhưng trong loa vĩnh viễn chỉ nghe thấy giọng nữ lạnh như băng: “Xin chào quý khách, số máy quý khách vừa gọi hiện tạm đóng.”

Dù sao cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đúng không? Một ý niệm đáng sợ thoáng qua trong đầu, Diệp Tòng Y đột nhiên đứng lên, vọt vào phòng cầm lấy cái áo khoác, cũng không kịp xem bây giờ là mấy giờ, bên ngoài vẫn còn phủ cơn mưa, vội vã đi ra ngoài, mới vừa đi tới cạnh cửa, tay chạm

tới chốt cửa lạnh lẽo, cô bỗng nhiên ngừng lại, tay không tự chủ siết chặt ĐTDĐ trong tay.

Cô cắn môi, đứng ở nơi đó ngẩn ngơ hơn mười giây, quỷ thần xui khiến gọi một số điện thoại, bên tai truyền tới chuỗi dài âm thanh “bíp”, khiến tim cô lập tức tăng gia tốc, trong lòng cô còn hơi chút có một chút do dự, khi nghĩ có nên cúp điện thoại hay không, điện thoại lại ngoài dự đoán, nhanh chóng được kết nối.

- A lô. - Trong điện thoại truyền tới thanh âm êm tai trong trẻo vui vẻ, nghe cũng không hề buồn ngủ.

Diệp Tòng Y hiển nhiên có chút không biết làm sao, muốn mở miệng, rồi lại khó mở miệng, thanh âm không mang theo bất luận cảm xúc gì lần thứ hai vang lên: “Biểu tỷ, trẻ như thế, không đúng, sớm như vậy gọi điện thoại cho em, là muốn tìm Trần Hàn Sanh sao?”

- Cậu ấy... Ở chỗ em? - Thanh âm Diệp Tòng Y bởi vì khẩn trương thấp thỏm mà run nhè nhẹ, trong nháy mắt lòng treo lên giữa không trung.

- Chị đang chờ chị ta? - Trịnh Duyệt Nhan thấp giọng xuống, lại thêm vài phần đáng vẻ muốn nói lại thôi, thế nhưng, gần như chỉ một cái nháy mắt, thanh âm của nàng lần thứ hai đề cao, đồng thời giọng nói trở nên cực độ không nhịn được: “Nếu như chị đang đợi chị ta, vậy em khuyên chị đừng đợi!”

Diệp Tòng Y còn chưa phục hồi tinh thần lại, bên kia như là tức giận vô cùng, đã “cộp” một tiếng cúp điện thoại.

Khi cửa truyền đến tiếng bước chân, Trần Xảo Trinh không tự chủ được buông y phục trong tay, ngẩng đầu lên, khuôn mặt quen thuộc động lòng người, liền đập vào mi mắt.

Cô gái kia, không, cô đã không còn là cô bé xinh đẹp non nớt ngây ngô nữa rồi, cô thoát nhìn thành thực ra không ít, trầm tĩnh ra không ít, thế nhưng không thể nghi ngờ lại đẹp hơn động lòng người hơn, dù cho lúc này quần áo và mái tóc dài của cô bị nước mưa làm ướt hết một nửa, có vẻ hơi chật vật một chút, dù cho gò má của cô tái nhợt như tờ giấy, cũng chỉ khiến lòng người chỉ càng thêm yêu thương nhiều hơn vài phần mà thôi.

Trầm Xảo Trinh chậm rãi đứng dậy, trên mặt mang vẻ khiếp sợ, từ trên xuống dưới đánh giá cô, bỗng nhiên tràn ngập tình cảm mở miệng khẽ gọi: “Tòng Y, đã lâu không gặp.”

- Chị... - Diệp Tòng Y nhìn khuôn mặt có sáu bảy phần tương tự Trầm Hàn Sanh, trong lòng chẳng biết tại sao lại nảy lên một cảm giác thân thiết, kinh ngạc nhìn nàng một hồi, buột miệng nói ra: “Chị là chị hai Hàn Sanh!”

- Em không nhận ra tôi? - Biểu cảm Trầm Xảo Trinh rất ngạc nhiên.

- Không phải. - Diệp Tòng Y lắc đầu, theo bản năng lui một bước, trong mắt lộ ra vẻ áy náy: “Xin lỗi, em...”

- Em làm sao? - Trầm Xảo Trinh cảm thấy vô cùng kỳ quái, ép hỏi một câu.

Diệp Tòng Y nhìn nàng, ngập ngừng nói: “Em mất trí nhớ, không nhận ra chị. Nhưng... Nhưng em biết, nhật ký của em có ghi về chị.”

- Mất trí nhớ? Không nhận ra tôi? - Trầm Xảo Trinh trợn to hai mắt, kêu lên: “Em... Em đang nói cái gì?”

Diệp Tòng Y tựa như đứa trẻ đã làm sai chuyện, lông mi dài rũ xuống: “Em bị tai nạn giao thông, đụng phải nào, bởi vậy... Mất đi ký ức mấy năm, từ cấp ba đến tốt nghiệp đi làm.”

- Chờ một chút! - Trầm Xảo Trinh nhìn bộ dáng của cô, cuối cùng đã tiếp nhận được những lời này, đại não khôi phục năng lực suy tính: “Ý em nói là, em cái gì cũng quên? Cũng quên Hàn Sanh sao?”

- Đúng vậy.

Lúc này Trầm Xảo Trinh cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân Diệp Tông Y đột nhiên mất tích, há hốc mồm, thật lâu nói không ra lời.

Mắt Diệp Tông Y chuyển đến chiếc giường trong phòng trực ban, nhìn y phục đầy giường, thần sắc biến đổi: “Chị đang thu dọn quần áo cho Hàn Sanh?”

- Đúng vậy. - Trầm Xảo Trinh đang suy tư, lơ đãng trả lời.

- Lúc này em có gặp y tá, cô ấy nói Hàn Sanh hôm nay không tới làm. - Nét mặt Diệp Tông Y trở nên có chút khẩn trương: “Em tới phòng trực ban... Em muốn tìm Hàn Sanh.”

Trầm Xảo Trinh nghe xong lời này, ánh mắt chuyển đến người đối diện, nhìn cô một lát, bỗng nhiên nói: “Hàn Sanh ở khách sạn tôi ở.”

Diệp Tông Y hiển nhiên hết sức ngạc nhiên: “Ở khách sạn chị ở?”

- Đúng vậy, tối hôm qua tôi lên máy bay tới đây. - Trầm Xảo Trinh nhớ tới Trầm Hàn Sanh căn dặn, trầm ngâm một hồi, nói: “Hàn Sanh đến chỗ tôi.”

- Thì ra là như vậy, em tin tưởng cậu ấy, cậu ấy sẽ không... Tuyệt đối sẽ không làm vậy với em. - Diệp Tông Y lẩm bẩm nói. Có trời mới biết, tối hôm qua cô thế nào chịu đựng nổi, nếu như nói, Trầm Hàn Sanh đi đến nơi nào mà không tình nguyện nói cho cô biết, cô chỉ có thể nghĩ được Trịnh Duyệt Nhan, mà vừa nghĩ tới Trầm Hàn Sanh ở đó, thì cô thống khổ đến gần như phát điên, cô tựa như một khúc gỗ, ngồi ở sa lon phòng khách,

không nói, không động, không ăn, không uống, mãi cho đến buổi sáng, mới nhớ tới, hôm nay Trầm Hàn Sanh sẽ phải đi bệnh viện làm, vì vậy liền lên tinh thần, lão đảo đi đến bệnh viện.

Nếu như, Hàn Sanh thực sự thay đổi chủ ý, như thế, cô mong muốn nàng có thể chính miệng nói cho cô biết, dù cho cô sẽ đau như chết đi.

Trầm Xảo Trinh thấy biểu cảm thống khổ và hân hoan đan xen của cô, cảm thấy vô cùng nghi hoặc không giải thích được, môi giật giật, lại vẫn không hỏi ra tiếng, chỉ nói bổ sung: “Mẹ tôi ngã bệnh, tôi tới nơi này đón Hàn Sanh theo tôi về nhà, chuẩn bị chiếu cố mẹ tôi mấy tháng, cho nên tôi đến giúp Hàn Sanh thu dọn một chút đồ đạc.”

- Phải đi lâu như vậy? - Diệp Tòng Y cắt đứt lời nàng.

- Đúng vậy.

Diệp Tòng Y căn cứ môi, bỗng nhiên nói: “Cậu ấy... Cũng không có gọi điện thoại cho em nói việc này.”

- Tôi không cho nó nói. - Trầm Xảo Trinh nhìn cô một cái, thản nhiên nói: “Tôi vẫn không thích hai đứa tiếp xúc nhiều.”

- Chị! - Diệp Tòng Y nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của nàng, mũi bỗng dưng thấy cay cay, một chữ “chị” hô lên không quá tự nhiên, lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả cô cũng giật nảy mình.

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Anh Đồng Ý Ly Hôn Với Em

Trầm Hàn Sanh nằm ở trên giường, môi trắng bệch, miễn cưỡng lên tinh thần đáp trả cảnh sát từng câu hỏi một. Một tên đáng điệu cảnh quan hỏi một trận, cảm giác hỏi nữa cũng không ra thứ gì khác, liền mỉm cười đứng dậy cáo từ: “Bác sĩ Trầm, quấy rầy rồi, cô tỉnh dưỡng thật tốt, nếu như nhớ ra gì, hãy báo cho chúng tôi biết trước tiên.” Một cảnh sát khác cũng thu dọn vở và bút trong tay, theo hẵn đứng dậy, Trầm Xảo Trinh đưa bọn họ đến tận hành lang, mới trở về: “Hàn Sanh, em mệt không? Em nằm xuống nghỉ ngơi một chút.” Nói rồi, đi định lấy cái gối dưới thân nàng ra.

- Không, mấy ngày nay em nằm đủ rồi. – Trầm Hàn Sanh khẽ lắc đầu: “Em chỉ muốn dựa vào như vậy, em không mệt.”

Trầm Xảo Trinh ngồi xuống bên giường nàng, tay cầm tay nàng, cau mày nói: “Hàn Sanh, em thật sự không có chút ký ức nào về tên hung thủ đâm em sao?”

- Vâng.

- Được rồi, coi như là không thấy rõ, thế nhưng, em rà soát xem có nghi ai không? Em suy nghĩ lại thật kỹ, gần đây có đặc tội với gia đình bệnh nhân không? Có ở đâu mâu thuẫn với ai không? Có cãi nhau với ai không? Có ai hung ác với em không?

Trầm Xảo Trinh hỏi như pháo liên châu phóng tới, mắt Trầm Hàn Sanh nhìn bức tường tuyết trắng xa xa, trong đầu không tự chủ được hiện lên khuôn mặt dữ tợn vạm vạc của Tào Vân Tuấn, miệng nhếch thành một đường.

- Hàn Sanh, em suy nghĩ lại thật kỹ nhé! Em phải cung cấp cho cảnh sát chút đầu mối, nếu không sao họ biết phải đi chỗ nào tìm ra người kia! –
Trầm Xảo Trinh càng nói càng kích động, tìm không được người kia thì có nghĩa là Trầm Hàn Sanh có thể lại một lần nữa gặp chuyện không may, nàng thế nào cũng không thể an tâm.

- Chị, em thật sự nghĩ không ra bản thân đắc tội với ai, em đều nói thật với cảnh sát rồi, chị đừng lặp đi lặp lại hỏi em nữa, em mệt chết mất. –
Trầm Hàn Sanh hừ khí vô lực nói.

Trầm Xảo Trinh nhìn gương mặt không có chút huyết sắc nào của nàng, ngây ra một chút, thỏa hiệp nói: “Được rồi, chuyện quan trọng nhất trước mắt là em dưỡng thương thật tốt, những thứ khác có thể để qua một bên, em từ từ nhớ lại là được rồi.”

- Chị, em muốn mượn điện thoại của chị dùng một chút. – Trầm Hàn Sanh nhìn nàng, bỗng nhiên khẽ nói.

- Gọi cho Tòng Y?

- Vâng.

Sắc mặt Trầm Xảo Trinh thoáng cái trầm xuống: “Về Tòng Y, em không có gì muốn nói với chị sao? Ví dụ như chuyện em ấymất trí nhớ, hai người gặp lại? Ví dụ như em ấy kết hôn, còn có con?”

Trầm Hàn Sanh cả kinh, lập tức rũ mí mắt xuống: “Chị, chị đều biết rồi?”

- Chị và em ấy lâu như vậy không gặp, emcho là chị sẽ không quan tâm một chút tình trạng gần đây của em ấy sao? – Trầm Xảo Trinh dừng một chút, nói: "Hàn Sanh, qua nhiều năm như vậy, em có thể gặp lại Tòng Y lần nữa, chị hi vọng hai đứa vẫn vui vẻ, dù sao cũng từng là bạn thân như vậy. –

Nàng tăng thêm hai chữ "bạn thân", tiếp tục nói: "Chị cũng thật vui mừng khi nghe được Tòng Y có cuộc sống của mình..."

Trầm Hàn Sanh không đợi nàng nói xong, nhân tiện nói: "Cậu ấy sẽ ly hôn."

- Cái gì? – Trầm Xảo Trinh ngạc nhiên nhìn nàng.

- Chị. – Trầm Hàn Sanh khe khẽ thở dài: "Về tình cảm của em và Tòng Y, kỳ thực lòng chị vẫn biết rõ, chỉ là trong chúng ta, không ai dám tăng cửa sổ giấy này trước. Nhưng bây giờ, em và Tòng Y đã trải qua nhiều thứ như vậy, bọn em cũng đều không còn trẻ nữa, em đã không còn bất kỳ cố kỵ nào. Chị à, ngoại trừ mấy tháng khi mới quen, cho tới bây giờ em và Tòng Y đều không phải là bạn, bọn em là người yêu, bọn em yêu nhau. Hôn nhân của cậu ấy, con của cậu ấy, đều sẽ không thành trở ngại để hai đứa bọn em đến với nhau."

Trầm Xảo Trinh bị lời của nàng làm tức giận không nhẹ: "Hàn Sanh, em có phải điên rồi hay không? Tòng Y đã..."

- Chị, em rất tỉnh táo. – Ánh mắt Trầm Hàn Sanh nhìn chăm chú vào nàng, cũng không chút nào cũng thối lui: "Em không biết chị thế nào lại hỏi ra những chuyện kia từ miệng Tòng Y, nhưng em có thể tưởng tượng, khi cậu ấy trả lời chị nhất định rất thống khổ. Bởi vì cậu ấy chỉ có thể thành thật trả lời tình trạng hôn nhân của mình, mà về nguyên nhân cậu ấy mất trí nhớ, tình cảm trước sau như một của cậu ấy đối với em, cậu ấy đều không thể mở miệng với chị. Cơ mà, không sao cả, chị à, em có thể dùng những ngày này thay cậu ấy nói cho chị biết."

Sắc trời ngoài cửa sổ đã dần dần tối xuống, trong phòng bệnh vẫn sáng như ban ngày.

Trầm Xảo Trinh đi ra ngoài làm bữa cơm, trong phòng chỉ còn lại một mình Trầm Hàn Sanh, nàng nằm ở trên giường, mắt xuất thần nhìn chăm

chăm kê treo bình, nhìn nước biển một giọt một giọt nhỏ tích tách, tại khung cảnh an tĩnh, âm thanh tiếng rơi rất nhỏ nhưng cũng truyền vào tai.

Cảm giác mình đã chuẩn bị xong, Trầm Hàn Sanh hít sâu xuống, bắt lấy di động, chiếc di động của Trầm Xảo Trinh đưa trong tay, bấm số điện thoại khắc cốt ghi tâm.

- A lô. – Điện thoại vang lên rất nhiều tiếng, mới được trả lời, trong loa truyền tới một thanh âm ngọt ngào lại phảng phất chút chán nản.

Trầm Hàn Sanh không tự chủ nắm chặt ĐTDĐ, trong miệng ôn nhu kêu: “Tòng Y.”

- Hàn Sanh. – Diệp Tòng Y hiển nhiên không nghĩ tới là nàng, ngẩn ra, trong lòng đột ngột kinh hãi: “Cậu đang ở đâu? Số ai vậy?”

- Tổ ở chỗ mẹ. – Trầm Hàn Sanh hoàn toàn có thể từ giọng nói cảm thụ được nét mặt vui sướng của cô, khoe miệng không kiềm hãm được mỉm cười: “Đây là điện thoại của chị tổ.”

- Điện thoại của cậu đâu?

- Ở chỗ chị tổ.

Diệp Tòng Y bên kia bỗng nhiên trầm mặc lại, Trầm Hàn Sanh nhin không được khẽ gọi: “Tòng Y, Tòng Y...”

Một lát, bên kia truyền đến thanh âm nghẹn ngào: “Hàn Sanh, tớ thật lo lắng... Tớ rất nhớ cậu...”

- Tớ cũng vậy. – Lòng Trầm Hàn Sanh đau lên, nhấp mí mắt, thanh âm trở nên thấp hơn lại thêm ôn hòa: “Xin lỗi, đêm đó không gọi điện thoại cho cậu, chắc cậu chờ tớ lâu lắm.”

- Chị cậu... Chị ấy không thích tớ, chị ấy không muốn để cho cậu liên lạc với tớ. – Diệp Tòng Y cực lực ức chế uất ức khổ sở trong lòng, mất khí lực rất lớn mới nói ra được một câu đầy đủ.

Trầm Hàn Sanh lập tức nói: “Không có, chị ấy rất thích cậu, có lúc còn tốt với cậu hơn cả tớ đấy.”

- Đó là chuyện lúc trước. – Diệp Tòng Y hít mũi một cái, khẽ nói: “Hiện tại, chị ấy đã biết tớ quên mất cậu và chị ấy, biết tớ đã kết hôn, cũng biết Tuyết nhi tồn tại...” Thanh âm của cô đột nhiên run rẩy: “Hàn Sanh, chị ấy đối với cậu mà nói là người thân nhất, nếu như chị ấy ghét tớ, vậy thì, vậy thì cậu sẽ không quan tâm đến tớ nữa, phải không?”

- Đừng nói nhảm. – Thân thể Trầm Hàn Sanh giật lên, cơn đau đớn từ miệng vết thương lập tức truyền đến làm nàng nhú chặt mày, sắc mặt trắng bệch, nỗ lực điều chỉnh hô hấp, qua một lúc lâu, mới giùng giăng nhỏ giọng nói: “Rất nhiều chuyện chị ấy cũng không biết, tớ sẽ giải thích rõ ràng.”

- Hàn Sanh, trong lòng tớ rất sợ.

- Đừng sợ, chị ấy rất thương tớ, chị ấy sẽ không ngăn cản tớ và cậu đến với nhau. – Trầm Hàn Sanh hít một hơi thật sâu, tận lực khiến thanh âm của mình nghe bình thường: “Tòng Y, tớ còn phải ở đây một thời gian, sau đó tớ trở về nhà, cậu hứa với tớ, chăm sóc thật tốt cho bản thân, đừng làm cho tớ lo lắng, được không?”

- Cậu còn phải ở đó mấy tháng...

- Tớ sẽ thường xuyên gọi điện thoại cho cậu.

- Thật sao?

- Thật sự, tớ bảo đảm. – Trầm Hàn Sanh ngẩng đầu nhìn bình nước biển, biết y tá không lâu nữa sẽ tới, liền khẽ nói: “Tòng Y, cậu phải chăm sóc tốt

cho mình, biết không?”

- Ừ.

- Tòng Y, tớ yêu cậu.

- Tớ cũng yêu cậu, cậu về sớm một chút.

- Ừ, tớ cúp điện thoại đây.

- Hàn Sanh... – Diệp Tòng Y hiển nhiên luyện tiếc cúp điện thoại.

- Tòng Y, tớ phải cùng chị ra ngoài có việc. – Trầm Hàn Sanh tỉ mỉ lắng nghe tiếng bước chân trên hành lang, cũng không kịp nữa, quyết tâm ngắt kết nối điện thoại, sau đó nằm thẳng trên gối đầu, thở ra một hơi thật dài, suy yếu mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Ly cà phê nóng hồi trước mặt bốc lên hơi nóng, trong không khí lơ lửng vị ngọt đắng. Hai tay Tào Vân Tuấn đặt lên bàn, nhìn khuôn mặt xinh đẹp lại băng lãnh đối diện không thể xâm phạm, hồi tưởng lại những năm cuộc sống hôn nhân, ngực bỗng nhiên dâng lên bi thương không thể diễn tả.

- Bố mẹ rất nhớ em, em đừng cứ từ chối gặp mặt, từ chối nghe điện thoại, chung quy vẫn là bố mẹ em, họ... Đã già rồi.

- Ồ.

- Tuyết nhi thường khóc hỏi anh tìm mẹ.

Nét mặt Diệp Tòng Y khẽ động, vẫn không nói gì. Tào Vân Tuấn nghiêng đầu, cách cửa sổ thủy tinh quán cà phê nhìn ra cảnh đường phố phồn hoa phía ngoài, bỗng nhiên than thở: “Thời gian trôi qua thật mau, bất tri bất giác lại sắp hết năm, tết năm ngoái, đại gia đình chúng ta, tất cả lớn nhỏ đều quây quần, khi đó vui vẻ biết bao.”

- Tào Vân Tuấn, anh biết không, bây giờ quả thật anh lão nhai như một bà già. – Một chút kiên trì của Diệp Tông Y bị tiêu hao hết, cười lạnh nói: “Cần tôi nhắc nhở lần nữa không, quãng thời gian anh hoài niệm, với tôi mà nói chỉ là lừa dối và khuất nhục, nếu như có thể, tôi bằng lòng lấy sinh mạng trả giá để xóa đi đoạn đường chịu không thấu đó. Tôi không biết anh dùng cách gì khiến Pháp viện trì hoãn vụ kiện của chúng ta, tôi thừa nhận anh rất bản lĩnh, nhưng kéo lại, anh cũng không cách nào kéo cả đời! Đây là cơ hội cuối cùng anh có thể mượn cớ nói chuyện ly hôn hện tôi ra, anh cứ từ từ một mình ở đây nhớ lại hạnh phúc bị ối đáng xấu hổ thuộc về một mình anh đi.”

- Đoạn đường chịu không thấu? Lấy sinh mạng để xóa đi? – Ngược Tào Vân Tuấn khó chịu khổ sở, chán nản nói: “Há, Tông Y, hôn nhân của chúng ta đối với em mà nói, chỉ còn sót lại cảm giác như vậy thôi sao?”

Diệp Tông Y đứng dậy, đôi mi thanh tú khẽ nhú: “Tôi không rảnh ở đây nói lời vô ích với anh!”

- Tông Y, chờ một chút! – Tào Vân Tuấn nhìn dáng vẻ yếu đuối nhỏ xinh bên kia, chút ôn nhu chảy xuôi trong lòng dần dần tan ra, con người mắt cũng khôi phục bình đạm: “Em và bác sĩ kia, tên gì nhỉ, Trầm Hàn Sanh? Tiểu tình nhân thời thiếu nữ của em, hai người gần đây có tốt không? Cô ta không ngại em đơn độc đến gặp mặt anh sao?”

- Tôi và cậu ấy thế nào, không liên quan tới anh! Hơn nữa, cậu ấy có để ý tôi gặp mặt ai, cũng sẽ không để ý tôi gặp mặt anh. – Diệp Tông Y thản nhiên nói: “Bởi vì cậu ấy là người hiểu rõ tôi nhất trên thế giới, cậu ấy biết tôi từ đầu đến cuối cũng chỉ yêu mình cậu ấy, cậu ấy cũng biết, dù cho người trên toàn thế giới đều chết sạch, tôi cũng sẽ không đi yêu anh.”

Tào Vân Tuấn hơi nheo mắt lại, tuy rằng không rõ nguyên nhân, nhưng hẳn đến bây giờ đã có thể vững tin, Diệp Tông Y không biết chuyện hẳn tìm người đâm bị thương Trầm Hàn Sanh, mặc kệ thế nào, điểm ấy khiến

hắn thoáng an tâm. Hắn cười cười, nhấp một cái ly cà phê đã nguội lạnh, che dấu tâm tình phức tạp trong lòng, sau đó thở dài một tiếng trầm thấp: “Tòng Y, em thật sự thật hận anh.”

- Không, tôi không hận anh, tôi chỉ căm ghét anh, tựa như căm ghét những thứ bẩn thỉu ghê tởm khác trên thế giới này. – Thần sắc Diệp Tòng Y bình tĩnh nói xong lời này, cầm túi trên ghế lên, vứt xuống một câu sau cùng: “Bởi vì anh, ngay cả hận cũng không xứng.”

- Được rồi, Tòng Y, anh đồng ý ly hôn với em.

- Cái gì?

Chương 90: Anh Muốn Em Giúp Anh Đạt Mục Tiêu

Những lời này thực sự quá mức bất ngờ, Diệp Tông Y quả thật hoài nghi thính giác mình xảy ra vấn đề, ánh mắt cô gắt gao nhìn chăm chăm Tào Vân Tuấn, hỏi lại: “Anh nói cái gì?!”

Tào Vân Tuấn tựa hồ rất hài lòng với vẻ mặt lo lắng khẩn cấp của cô, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung dựa vào ghế sa lon một chút, tay phải miễn cưỡng gõ hai cái trên không trung, khẽ thở dài: “Lòng của em dù sao cũng không ở chỗ anh, dù cho anh làm hết mọi thủ đoạn giữ em bên người, hôn nhân của chúng ta cũng chỉ là danh nghĩa, tất cả có ý nghĩa gì chứ?”

Diệp Tông Y cực lực khống chế nội tâm kích động, qua một lúc lâu, mới từ từ nói: “Điều kiện là gì?”

Tào Vân Tuấn nở nụ cười: “Tông Y, khẩu khí này thật không giống em.”

Diệp Tông Y cười nhạt một tiếng, xoay người thông dong ngồi xuống: “Tào Vân Tuấn, tôi nghĩ là tôi hiểu rõ anh hơn tưởng tượng của anh nhiều, chỉ là có chút chuyện, còn vượt ra khỏi giới hạn suy nghĩ của tôi.”

- Được rồi, anh cũng không nhiều lời, Tông Y, anh có thể ly hôn với em, nhưng anh muốn chúng ta làm vợ chồng thêm nửa năm nữa.

- Tào Vân Tuấn, anh đang biến tôi thành trò tiêu khiển à? - Khuôn mặt cười của Diệp Tông Y thoát cái biến sắc.

- Tông Y, đừng kích động, em hãy nghe anh nói hết đã, anh nói vợ chồng, chỉ là trên danh nghĩa. - Sắc mặt Tào Vân Tuấn tích cực, biểu cảm chăm chú không gì sánh được: “Đương nhiên, chúng ta phải biểu hiện rất

ân ái, em dọn về nhà ở, chúng ta có thể không cùng phòng, nói chung, mặc kệ lòng như thế nào, chúng ta phải sống chung như trước kia.”

- Tôi không rõ ý anh, nhưng nghe có vẻ rất khó tiếp thu, ân ái? Anh muốn tôi diễn trò với anh sao? Diễn cho ai xem?

- Anh xin em, Tòng Y, hãy nghe anh nói hết. - Tào Vân Tuấn bất an xê dịch thân thể, thấp giọng nói: “Lúc trước, dượng hứa với anh một việc, hoặc là bỏ vốn tài nguyên giúp anh mở rộng Sở Luật sư của anh, hoặc là giúp anh tiến vào Tòa án Tối cao, sau đó chậm rãi giúp anh kiếm một chức quan. Hai con đường này, anh chọn đường thứ nhất, dượng bảo anh tự lựa chọn, trong vòng nửa năm sẽ giúp anh đạt mục tiêu.”

Diệp Tòng Y gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười châm chọc: “À, cái này tôi hiểu được, nếu như chúng ta ly hôn, anh biến thành người ngoài, dượng tất nhiên sẽ không giúp anh rồi, mà nếu như tình cảm chúng ta không tốt, tiếp tục loạn lên đòi ly hôn như thế nữa, bất kỳ lúc nào anh cũng có thể biến thành người ngoài, mà dượng cũng sẽ không lãng phí tinh lực và tiền tài của mình vào người ngoài.”

- Dù cho ông ấy thích anh, ông ấy vẫn là một thương nhân, không phải sao? - Tào Vân Tuấn hỏi ngược lại.

- Xin lỗi, điều kiện này tôi không thể ưng thuận, tôi thà rằng hao tổn thêm chút thời gian với anh.

Câu trả lời này hiển nhiên ngoài dự liệu của Tào Vân Tuấn, hắn sững sốt một chút, trên mặt chậm rãi tràn ra nụ cười: “Tòng Y, em không đồng ý? Vụ ly hôn này, để anh nói rõ cho em biết, anh sẽ để em tổn thêm thời gian nữa, một năm, hai năm... Nói chung có thể ly hôn hay không, là phụ thuộc vào anh.”

Diệp Tòng Y lạnh lùng nhìn hắn: “Tuy rằng hiện tại tôi từ chối tiếp xúc với bất kỳ người thân nào, nhưng dượng luôn luôn đối đãi với tôi như con

ruột, tôi tuyệt đối sẽ không giúp người khác lừa gạt ông ấy, hưởng hồ, ở một nhà cùng anh với tôi mà nói là dẫn vật, còn phải giả ân ái, tôi hoàn toàn làm không được.”

- Được rồi, lẽ nào em không muốn sớm một chút đến bên Trầm Hàn Sanh sao?

Biểu cảm Diệp Tòng Y hơi chậm lại, không tự chủ được nhẹ nhàng cắn răng, Tào Vân Tuấn lại nhấp một hớp cà phê, mỉm cười nhìn cô: “Có người nói Trầm Hàn Sanh không phải là một người thức thời, cô ta có thể chịu đựng thời gian dài em không ly hôn? Khi cô ta nhìn thấy em, chẳng lẽ không suy nghĩ, người này vẫn là vợ người khác, cô ta có thể chịu đựng bản thân bị đội cái danh bồ nhí? Tòng Y, em không nên dùng ánh mắt này nhìn anh, từ pháp luật nói, cô ta chỉ là bồ nhí.”

Diệp Tòng Y tức giận đến ngón tay đều hơi run lên, qua thật lâu, mới miễn cưỡng bình tĩnh trở lại: “Cậu ấy có thể hiểu được, cậu ấy sẽ chờ tôi, anh đừng đắc ý, tôi nhất định sẽ không để cho cậu ấy chờ lâu.”

- Phải không? Đây ý nghĩ nhất sương tình nguyện của em nhỉ? Lẽ nào trong lòng cô ta có cây gai đâm, phải mỗi ngày nói với em, cây gai này ghim vào khiến cô ta đau bao nhiêu sao? - Tào Vân Tuấn nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, biết chột trúng chỗ đau của cô, nụ cười trên mặt lại thêm sung sướng: “Tòng Y, nếu như em giúp anh đạt mục tiêu sự nghiệp, anh bằng lòng buông tha quyền nuôi nấng Tuyết nhi, lẽ nào cái này cũng không đủ điều kiện để khiến em đồng ý với anh sao?”

* Nhất sương tình nguyện: Chỉ theo ý mình, chỉ biết ý muốn của mình (chỉ theo nguyện vọng chủ quan, không tính đến điều kiện khách quan).

Diệp Tòng Y kinh ngạc nhìn hẩn: “Buông tha quyền nuôi nấng Tuyết nhi?”

- Đúng vậy, mẹ chăm sóc con nhỏ, luôn luôn tốt hơn một chút, giao con bé cho em, anh rất yên tâm. - Tào Vân Tuấn nhấn chuông, gọi nhân viên đến trả tiền, hẳn nghiêng người dựa vào sa lon, nhìn chăm chăm Diệp Tông Y một hồi, lại bổ sung một câu: “Dù sao dưỡng làm cái này cho anh, với ông ấy mà nói cũng không tổn thất cái gì, Tông Y, em suy nghĩ một chút nữa, nhé?”

- Trong khoảng thời gian ở đây hoa nhận không ngừng, mấy người lãnh đạo Hàn Sanh, vừa lắng hoa vừa thức ăn chất đầy một phòng, cậu Trương Nam kia mỗi ngày lại đổi một loại hoa, hiện tại lại thêm cậu, chà, hoa này thật tươi đẹp! - Trầm Xảo Trinh nở cười đầy khuôn mặt, tiếp nhận đóa hoa lay ơn lớn Tiểu Phương đưa tới, từ đó lấy ra một bó, cắm vào bình hoa đầu giường.

Sắc mặt Tiểu Phương trầm trọng, cũng cười không nổi, còn không kịp ngồi xuống, liền hỏi người đang nằm trên giường Trầm Hàn Sanh: “Đây rốt cuộc là chuyện gì? Tôi nghe Tông Y nói mẹ em bệnh nặng, em và chị hai về nhà chăm sóc bà, lúc đó tôi chỉ cảm thấy có chút không đúng, cũng không truy cứu kỹ, ai ngờ đến rốt cuộc là em nằm ở chỗ này!”

- Tôi cũng muốn biết việc gì xảy ra. - Trầm Hàn Sanh cười khổ nói.

Tiểu Phương kích động nói: “Bị người lấy dao đâm, làm sao vô duyên vô cớ xảy ra! Đây rõ ràng là...”

Trầm Hàn Sanh không đợi hẳn nói xong, vội vã làm động tác chớ lên tiếng, lặng lẽ chỉ chỉ Trầm Xảo Trinh đang bận rộn bên cạnh, lúc này mới cố ý nói: “Thực sự là chẳng biết tại sao, tai họa bất ngờ ai nghĩ tới.”

Tiểu Phương ngẫm hiểu, miễn cưỡng kiềm chế tức giận trong lòng, mãi đến khi Trầm Xảo Trinh đi ra ngoài mua cơm nước, mới có cơ hội lên tiếng tiếp tục đề tài trước: “Tôi cá 100%, đây chắc chắn là Tào Vân Tuấn súc sinh kia làm, trừ hẳn ra không còn ai khác!”

Trầm Hàn Sanh nhìn hần, thản nhiên nói: “Chứng cứ đâu?”

- Cái này... - Tiểu Phương nghẹn lời, dừng một chút mới nói: “Em gợi ý một chút, cảnh sát có thể tìm chứng cứ mà! Bọn họ không phải ăn cơm khô!”

* Ăn cơm khô: Bất tài.

- Tiểu Phương, anh bị ngốc sao? Tôi có thể gợi ý gì cho bọn? - Trầm Hàn Sanh khẽ lắc đầu: “Không, tôi không thể nói gì, chuyện này quá mức phức tạp, tôi không muốn quan hệ giữa tôi và Tòng Y, còn có Tào Vân Tuấn bị cảnh sát đào móc ra, sau đó phóng đại xuất hiện trước tầm mắt công chúng, đây quả thực là một tin tức lớn, có thể trở thành đề tài uống trà tán gẫu của người khác, thậm chí có thể biên soạn ra vô số câu chuyện, như vậy đối với ai cũng không tốt. Huống hồ, chị tôi hiện tại đã biết tình trạng Tòng Y, chị ấy vốn không tán thành chuyện tôi ở bên cạnh cậu ấy, nếu như biết tôi bị người chồng trên pháp luật của cậu ấy làm bị thương, anh nói xem chị ấy sẽ nghĩ như thế nào? Chị ấy sẽ đổ trách nhiệm lên đầu Tòng Y, đồng thời, chị ấy lại thêm lo lắng cho an toàn của tôi, lại thêm cực lực phản đối chuyện chúng tôi. Chị hai là người chí thân của tôi, chị ấy vừa đóng vai người chị vừa đóng vai người mẹ trong đời tôi, tôi phải để tâm suy nghĩ của chị ấy, tôi mong muốn chị ấy có thể thích Tòng Y giống như trước.”

Tiểu Phương nghe nàng nói như vậy, không khỏi có chút nhụt chí: “Theo em nói như vậy, thì không còn cách nào sao? Cũng coi như thiếu chút nữa chết, lại chỉ có thể nén giận, xem như việc này không xảy ra sao?”

Trầm Hàn Sanh trầm mặc một hồi, nhẹ giọng căn dặn: “Tạm thời anh đừng nói việc này cho Tòng Y, tôi sợ cậu ấy khổ sở, cũng sợ cậu ấy xúc động làm ra chuyện gì, chờ tôi khỏe rồi, sẽ chậm chậm cho cậu ấy biết. Dù sao hiện tại cũng đã không sao, hần là may mắn rồi.”

- Hừ, có lần thứ nhất, khó bảo đảm không có lần thứ hai.

- Đến lúc đó hơn. - Trầm Hàn Sanh tựa đầu trên gối, nét mặt đầy mệt mỏi: “Hắn có bản lĩnh thì giết tôi, trải qua những ngày tháng này, hiện tại ngay cả sống chết tôi cũng thấy nhạt, cái chết thường là một loại giải thoát, không phải sao?”

- Sao em có thể có ý nghĩ như vậy? - Tiểu Phương kinh ngạc nhìn nàng: “Em và Tòng Y vừa mới một lần nữa bắt đầu! Em nghĩ như vậy, muốn đẩy em ấy xuống vực?”

Trầm Hàn Sanh mím chặt môi, trong mắt xẹt qua một tia thống khổ, một lát sau mới mở miệng nói: “Tiểu Phương, nói thật, tôi không lạc quan với tương lai của mình và Tòng Y, Tào Vân Tuấn kia, trước kia tôi không biết nhiều, nhưng qua hai lần tiếp xúc gần đây, hơn nữa xảy ra chuyện lần này, dự cảm trong lòng tôi thật không tốt, người kia tuyệt đối không hiền lành gì, tôi nghĩ hắn sẽ không dễ dàng buông tha cho tôi và Tòng Y.”

- Hắn có thể làm gì? Hắn không có cách nào níu kéo Tòng Y cả đời, tôi thấy lần này chỉ là vì muốn cho em một bài học, lẽ nào hắn thật sự muốn giết em phải không? - Con người Tiểu Phương đảo một vòng, bỗng nhiên nói: “Hàn Sanh, nếu không, tôi cũng đi tìm vài người, gây ông đập lưng ông? Uy hiếp lại hắn, nói không chừng hắn sợ, rất nhiều chuyện sẽ giải quyết dễ dàng.”

Trầm Hàn Sanh như đinh đóng cột nói: “Không, Tiểu Phương, nghìn vạn lần không được! Chuyện phạm pháp chúng ta tuyệt đối không thể làm!”

Tiểu Phương nói: “Dù sao chúng ta cũng phải tìm một phương pháp đối phó với hắn chứ!”

truy - Hiện nay chỉ cần đề phòng hắn là được rồi. - Trầm Hàn Sanh nhìn thần sắc không cam lòng của hắn, suy nghĩ một chút, dời đi chủ đề: “Tòng Y gần đây thế nào?”

- Không được tốt lắm, tôi và Hà Na sợ em ấy cô đơn, gọi tới nhà chúng tôi, thế nhưng em ấy luôn đang nói một hồi, thì bắt đầu dờ ra, nếu không thì cứ theo thói quen nhìn ĐTDĐ. Cơ mà, Tào Vân Tuấn gần đây không biết làm sao, lại chủ động đưa Tuyết nhi trở về.

- Chẳng lẽ là bởi vì tìm người làm tôi bị thương, nên hồ thẹn với Tòng Y, mang Tuyết nhi tới bồi thường sao?

Tiểu Phương tức giận: “Tôi thực sự bội phục em, lúc này mà còn mở miệng cười cợt!”

Trầm Hàn Sanh mỉm cười, giọng nói bỗng nhiên trở nên nghiêm túc: “Tiểu Phương, giúp tôi chăm sóc thật tốt Tòng Y và Tuyết nhi, đừng để cậu ấy sinh nghi ngờ.”

- Tôi chăm sóc Tòng Y có ích lợi gì, em ấy ngày ngày nhớ em, trạng thái sao có thể tốt được chứ? Hơn nữa ấy, tôi thấy Tòng Y vẫn có nghi ngờ với chuyện em đột ngột đi xa, hỏi tôi nhiều lần, mà hỏi tôi cũng như không, tôi cũng không hiểu ra sao.”

- Sẽ không, dù sao cậu ấy đã gặp chị hai tôi, Tòng Y sẽ tin lời của chị ấy, hơn nữa, mỗi ngày tôi đều có gọi điện thoại cho cậu ấy.

- Được rồi. - Tiểu Phương thở dài nói: “Em ở đây dưỡng thương cho tốt, tôi và Hà Na sẽ thay em chăm sóc trấn an Tòng Y.”

- Cám ơn.

- Trước hết đừng vội cám ơn, chúng tôi làm thế cho hai em, sau này có thể đòi lại. - Tiểu Phương vừa nói, vừa nhìn đồng hồ đeo tay một cái, rồi đứng lên: “Tôi phải đi đón Hà Na rồi, nếu không phải sẽ bị điện thoại tới, sáng mai tôi tới thăm em nữa, em đừng chịu thua, mau khỏe lên cho tôi.”

Trầm Hàn Sanh cười đáp ứng, hai người lại dăn dò nhau vài câu, mãi đến khi nhìn Tiểu Phương đi ra ngoài, cửa bị đóng lại, lúc này nàng mới nằm trở lại giường, mệt mỏi nhắm hai mắt.

Thời gian ngày qua ngày trôi đi, thời tiết càng ngày càng lạnh lên, đảo mắt một cái đã gần kề Tết âm lịch, các cửa hàng bán quà Tết bày trí vật phẩm trang sức chói mắt rực rỡ của năm mới, dòng người trên đường như dật cưỡi, khắp nơi đều tràn đầy bầu không khí lễ hội vui vẻ.

Giao thừa đêm nay, hai người Tiểu Phương và Hà Na lại bắt đầu khuyến nhủ, Diệp Tông Y rơi vào đường cùng, đành đồng ý cùng con gái đi xuống dưới lầu nhà bọn họ ăn cơm tất niên.

Trong ti vi đang giới thiệu về lễ hội mùa xuân sau khi giao thừa, Tào Ấu Tuyết không chút hứng thú, nằm sấp trên ghế sa lon, hết sức chuyên chú mặc đồ cho con búp bê Hà Na mới mua cho, Hà Na ngồi một bên, có chút khinh bỉ nhìn ô tô và máy bay điều khiển từ xa hai bên trái phải bị cô bé lơ đãng, tấm tắc lên tiếng: “Cho nên nói, nam nhân thật vô ý, chị xem Tiểu Phương mua những thứ này, Tuyết nhi làm sao có thể thích, em thực sự phục sát đất, bé trai và bé gái làm sao có thể giống nhau?”

Diệp Tông Y tựa hồ không chú ý tới nàng nói gì, nhìn một chút về phía nhà bếp, không nhịn được nói: “Hà Na, em chắc chắn chúng ta không cần giúp Tiểu Phương sao?”

- Giúp cái gì mà giúp, yên tâm đi, một mình anh ấy có thể làm được, hơn nữa, chị có thể giúp gì? - Hà Na cười nhìn cô, không khỏi đắc ý nói: “Chị nghĩ rằng trước đây em nhìn trúng anh ấy cái gì, không phải tính tình hiền lành, làm nam nhân của em, nhất định phải xuống bếp được, vào phòng được, một hồi nữa nhất định sẽ có một bàn đầy món ngon mỹ vị chờ chúng ta, chị yên tâm đi.”

Diệp Tòng Y nhúu đôi mi thanh tú: “Chị vẫn cảm thấy hôm nay hẳn giao thừa của hai người, tuy rằng còn chưa uống rượu kết hôn, thế nhưng đã đánh dấu bản quyền cả rồi, coi như chính thức là vợ chồng, đây là năm đầu tiên của hai người mà.”

- Ôi trời, chị dong dài qua! Mọi người bên nhau ăn mừng năm mới mới náo nhiệt thú vị, chị còn nói như thế nữa em sẽ nổi giận! - Hà Na nhướng mắt, nói: “Hơn nữa, em còn có quà bự năm mới cho chị.”

Diệp Tòng Y ngẩn ra: “Quà bự gì?”

Hà Na thần bí cười, đang muốn trả lời, “đính đoong, đính đoong”, ngoài cửa lúc này đột nhiên vang lên vài tiếng chuông cửa, nàng lập tức rút câu chuyện lại, mắt mang theo vui vẻ nhìn Diệp Tòng Y: “Đi mở cửa đi, đêm nay còn có khách đến đấy.”

Diệp Tòng Y nhìn nét mặt của nàng, liên tưởng đến lời nàng nói vừa rồi, trong lòng hiện lên một ý nghĩ trong đầu, không khỏi vừa mừng vừa sợ, cô đứng lên, chậm rãi đi đến cửa, đi hai bước, lại không thể tin được quay đầu nhìn Hà Na, khóe miệng Hà Na hơi cong, cho cô một ánh mắt khích lệ, Diệp Tòng Y không chậm trễ nữa, thật nhanh đi tới cạnh cửa, kéo cửa ra, dưới ngọn đèn ngoài cửa, cô có thể thấy rõ ràng, một cô gái mặc áo lông màu trắng, khuôn mặt tinh xảo thanh khiết đứng ở ngoài cửa, khóe miệng hàm chứa nụ cười, đang không nháy mắt nhìn cô.

- Hàn Sanh. - Diệp Tòng Y nhẹ nhàng hô một tiếng, bỗng trong mắt nổi lên nước mắt, gần như bất chấp nhào tới, ôm chặt lấy nàng: “Hàn Sanh, Hàn Sanh...”

Chương 91: Cậu Rốt Cuộc Muốn Tở Thế Nào?

Bữa cơm tất niên này rất vui vẻ, rất hứng khởi, rất có không khí nhộn nhịp lễ mừng năm mới, cho đến đêm khuya, Trầm Hàn Sanh mới kéo Diệp Tòng Y và Tào Ấu Tuyết trở về nhà mình.

Người cuối cùng từ phòng tắm đi ra là Trầm Hàn Sanh, đang rửa tay sấy khô tóc, đi đến thì phát hiện trong phòng khách đã không còn một bóng người, mà cửa thư phòng cũng khép hờ, lộ ra tia sáng nhu hòa, nàng biết Diệp Tòng Y đang dỗ dành cho Tào Ấu Tuyết ngủ, liền âm thầm vào phòng ngủ của mình.

Đèn tường màu quả quýt tản ra mơ hồ, cái ấm áp trong không khí, nỗi nhớ nhung cảm giác gia đình đã lâu tập kích, Trầm Hàn Sanh ngã xuống giường, điều chỉnh một tư thế ngủ thoải mái nhất, đưa tay kéo chăn lên. Thời gian quả thật có chút chậm, cơ thể cũng quả thật mệt mỏi, nàng nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ hàng loạt kéo tới, ý thức dần dần trở nên mơ hồ, bỗng nhiên, cạnh cửa truyền đến một tiếng nhỏ “lạch cạch”, cửa bị đẩy ra, Trầm Hàn Sanh cảm giác có người tới gần bên giường, miễn cưỡng mở mắt, nhìn thấy khóe miệng Diệp Tòng Y mang theo nụ cười ngọt ngào, đang ghé vào bên giường si ngốc nhìn nàng.

- Ừm. – Trầm Hàn Sanh vừa dụi dụi con mắt, vừa vô thức kéo áo thun cotton trên người xuống, thuận miệng nói: “Tuyết nhi ngủ rồi?”

- Ừ, ngủ rồi, kể vài chuyện cổ tích cho con bé nghe, mới chịu ngủ. – Đêm nay Diệp Tòng Y uống nhiều rượu, gương mặt nổi một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, sóng mắt như say, cô đứng dậy có chút nghiêng ngả, một đầu gối quỳ trên giường, giật lại chăn chui vào, Trầm Hàn Sanh lúc này mới kinh

ngạc chú ý tới, đêm nay cô mặc một bộ áo ngủ tơ tằm cực kỳ khiêu gợi, giữa cổ áo chữ V khoét sâu, da thịt thơm ngọt ngọc ngà thu hết vào đáy mắt, khom lưng cúi đầu, bộ ngực sữa mê người lại như ẩn như hiện, Trầm Hàn Sanh ngẩn ra, lập tức nóng mặt tim đập, vội vàng thu hồi ánh mắt, xê dịch vào trong.

Diệp Tòng Y nằm xuống sát nàng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt gò má nàng, trong mắt lộ ra thần sắc đau lòng: “Hàn Sanh, cậu gầy rất nhiều, trên mặt không có một chút hồng hào, gần đây khổ cực lắm sao?”

- Chăm sóc người bệnh, đâu có dễ? – Ánh mắt Trầm Hàn Sanh lóe lên, nghiêng đầu, hôn một cái vào ngón tay cô như chuồn chuồn lướt nước, dễ dàng dời chủ đề: “Tòng Y, cậu không uống rượu mà, sao đêm nay chơi tới cùng với Hà Na?”

- Thấy cậu về, lòng vui vẻ đó. – Diệp Tòng Y thản nhiên cười, cánh tay thuận thế quần lấy chiếm hữu cổ nàng, có chút lo lắng nói: “Hàn Sanh, cậu thật sự không cần về nhà nữa sao? Mẹ cậu không sao chứ?”

- Không cần, mẹ cũng không xảy ra chuyện lớn gì, có chị cả và em trai tớ chăm sóc rồi.

- Vậy cũng tốt. – Diệp Tòng Y tựa đầu vào ngực nàng, thấp giọng nói: “Tớ cũng không thể chịu đựng được lại phải xa cậu thời gian dài như vậy, mỗi ngày, mỗi phút, mỗi giây tớ đều nhớ cậu, tớ cũng không biết bản thân mình lại có thể điên cuồng như vậy, cậu không ở bên cạnh tớ, giống như... Như mình bị cả thế giới vứt bỏ.”

Thanh âm cô mềm mại, tràn đầy nhung nhớ và uất ức sâu đậm, Trầm Hàn Sanh nhấp mí mắt, cúi đầu đặt cằm trên đầu cô: “Tớ cũng nhớ cậu, vậy nên gấp gáp về mừng năm mới với cậu.”

Diệp Tòng Y không nói gì, dán sâu hơn vào ngực nàng, qua hồi lâu, cô bỗng nhiên phát ra một tiếng nhẹ nhàng nỉ non: “Hàn Sanh, nói cho tớ biết

một chút chuyện của chúng ta trước kia có được không?”

Trầm Hàn Sanh như có đầy bụng tâm sự, nói chuyện có vẻ không tập trung: “Nói gì?”

- Gì cũng được, chỉ cần là của chúng ta.

- Về chuyện của chúng ta, nhật ký của cậu viết rất cẩn kẽ.

- Chắc chắn có những thứ tớ không viết mà, hơn nữa, tớ muốn nghe chính miệng cậu nói, về từng chút từng chút một khi chúng ta bên nhau.

Diệp Tòng Y ngửa đầu nhìn nàng, mắt sáng trong suốt, nét mặt hướng tới vô hạn. Trầm Hàn Sanh nhìn cô một chút, nói: “Được rồi, vậy nói chút điều cậu không viết nhé.”

Nàng từ từ nhắm hai con ngươi mắt, suy nghĩ một chút rồi nói: “Khi chúng ta bên nhau, trên cơ bản là toàn ở trường học, còn qua lại căn phòng nhỏ của chúng ta nữa, cậu sợ tớ không đủ tiền, rất ít khi đi chơi hẹn hò ở bên ngoài, rõ ràng rất thích xem phim, cũng luôn luôn nói không thích, ngày Valentina, cũng không cho tớ tặng hoa và chocolate, có một Valentina nọ, tuyết rơi dày lắm, cậu rất vui vẻ, lôi kéo tớ nhảy nhảy múa múa ở trong tuyết, tớ đột nhiên hứng lên, vẽ một trái tim thật lớn trên tuyết, kết quả, cậu ngồi xổm trong cái hình trái tim đó, ngây ngô nhìn tớ cười, chết cũng không chịu đi ra, cậu nói cậu đang ở trong lòng tớ, cậu muốn mãi mãi ở trong lòng tớ...” Nàng chậm rãi nói, như nhớ lại tình cảnh lúc ấy, thần sắc càng lúc càng nhu hòa, ngay cả khóe miệng cũng dần dần hiện lên nụ cười: “Cuối cùng là tớ sợ cậu lạnh, kiên quyết kéo cậu ra...”

- Khi đó cậu rất thích ăn dấm chua, lại rất bá đạo, nếu có cô gái xinh đẹp nào tớ nhìn nhiều lần, hoặc là thuận miệng khen hai câu, thì cậu liền bĩu môi không vui, sau đó tớ phải đi dỗ dành cậu, có đôi khi cậu còn đào bẫy cho tớ nhảy, như khi tớ đang chuyên tâm làm chuyện gì đó, đột nhiên nói ra một câu, ‘Sanh, có người kia vóc dáng rất gợi cảm quyến rũ, tất cả mọi

người đều nói như vậy, cậu cảm thấy thế nào?’ Nếu như tớ nói tớ cũng thấy vậy, vậy còn may, nếu như tớ nghiêm chỉnh nói, đúng vậy, vóc dáng đẹp vô cùng, cậu sẽ nghiêng đầu, cười như không cười nhìn tớ, sau đó thông thả ung dung tuyên bố nghiêm phạt tớ, cậu nói tớ đã có một cô vợ trẻ đẹp, vóc dáng ngàn dặm mới tìm được một, còn đi thường thức cô gái khác, không thể tha thứ. Còn nữa, trên cơ bản, một ngày tớ làm gì, học gì, ăn gì, làm thí nghiệm với ai, đều phải báo cáo đầu đuôi ngọn nguồn cho cậu, kỳ thực tớ cũng không thích lắm bị người khác quản, nhưng bị cậu quản, thì thật sự cam tâm tình nguyện, cảm thấy rất hạnh phúc...”

Diệp Tòng Y lắng lắng nghe, cô nghe rất chuyên chú, nghiêm túc, nhưng trái tim dần dần bị bi thương và khó chịu nhồi nhét vào: “Hàn Sanh, cậu rất yêu tớ, tớ của thời thiếu nữ...”

Mắt Trầm Hàn Sanh ngơ ngác nhìn vào không trung, cả người hoàn toàn đắm chìm trong ký ức ngọt ngào, khẽ nói: “Đúng vậy, tớ rất yêu cậu, yêu đến mức đem tất cả của mình dâng hiến cho cậu còn luôn luôn thấy thiếu, còn luôn luôn sợ cậu thấy uất ức.”

- Hàn Sanh, ở trong lòng cậu, tớ còn là người đó không? Tớ với người đó còn là một không?

Diệp Tòng Y trầm mặc hồi lâu, mới lấy dũng khí hỏi ra những lời này, giọng nói cô rất thận trọng, và trong lúc bất chợt siết thân thể lại, khiến Trầm Hàn Sanh hút khỏi trong suy tư về chuyện cũ, nàng ngẩn người, bật cười: “Nói gì thế? Cậu đương nhiên là cậu ấy, hai người đương nhiên là một.”

Diệp Tòng Y có vài phần ảo não: “Hàn Sanh, cậu biết tớ có ý gì.”

- Được rồi. – Trầm Hàn Sanh khe khẽ thở dài: “Tòng Y, cậu thay đổi rất nhiều, chỉ là, về tính tình, tớ chỉ có thể nói, việc cậu mất trí nhớ, vị trí hoàn cảnh sau đó, cha mẹ cậu, con gái cậu, chứa nhiều nhân tố, bị đè nén, hoặc

nhiều hoặc ít đã thay đổi tính cách vốn có của cậu, hay cũng có thể do tuổi tác tăng lên. Cậu trở nên ôn nhu không màng danh lợi, nhu nhược lại nhường nhịn. Nhưng có đôi khi, trên mặt cậu, trong mắt cậu toát ra một tia quật cường, vẫn có thể khiến tớ tìm về cậu trong trí nhớ.”

Lời của nàng, như con dao nhỏ sắc nhọn, dễ dàng cắt xuống những vết vừa dài vừa sâu trong trái tim Diệp Tòng Y, cô không nghĩ tới, mình có một ngày lại phải giải quyết cơn ghen với bản thân trước kia, cảm giác đố kỵ hung mãnh kịch liệt, đồng thời làm cho cơ thể vô lực, cô cố nén đau xót trong lòng, từ từ rời khỏi cái ôm của Trầm Hàn Sanh: “Cho nên, Hàn Sanh, cậu cũng không còn giống trước kia yêu tớ như vậy, phải không?”

Trầm Hàn Sanh cảm thấy trong lồng ngực trống rỗng, nàng vừa ngạc nhiên, vừa có chút luống cuống: “Tớ đương nhiên yêu cậu, mặc kệ thế nào, cậu là Tòng Y, cậu vẫn là Tòng Y.”

- Đúng vậy, tớ vẫn là Diệp Tòng Y đó, thế nhưng, đối với cậu mà nói, có phải chỉ là cái vỏ bên ngoài, mà đã mất đi linh hồn của người đó rồi?

- Không phải là như vậy. – Trầm Hàn Sanh không khỏi có chút phiền, hướng mặt qua một bên.

Trong không gian nhỏ nhỏ, bầu không khí trở nên trầm mặc áp lực, Diệp Tòng Y nhìn khóe miệng hơi rũ xuống của Trầm Hàn Sanh, khí lực cả người như bị rút đi hết: “Hàn Sanh, chúng ta đã mấy tháng không gặp, ngoại trừ ngay khi mới vừa nhìn thấy tớ lúc này, thậm chí cậu cũng không hề ôm tớ một chút.” Cô cúi đầu nhìn áo ngủ mình một chút, nét mặt lộ nụ cười thản nhiên: “Lần trước đi dạo phố với Hà Na, tớ cứ liếc nhìn nhiều lần bộ đồ ngủ này, Hà Na giật giầy bảo tớ mua, nói cậu trở về thấy, nhất định sẽ rất thích, lúc đó tớ động lòng. Cậu có biết hay không, khi tớ thay cái áo ngủ này, chờ cậu đi ra, tớ khẩn trương cỡ nào, cậu có biết hay không, lúc tớ đẩy cửa phòng cậu ra đi vào, tim đập nhanh cỡ nào, nhanh đến làm mình hoảng loạn, thế nhưng, cậu như không thấy, dù cho tớ nằm ở bên cạnh cậu, cậu

vẫn thờ ơ, lần đầu tiên tớ hoài nghi bản thân, có phải đã không còn sức quyến rũ nữa. Hàn Sanh, nói cho tớ biết, giữa chúng ta, có phải chỉ có ôn nhu thôi, không có kích tình nào? Cậu đối với tớ, có phải không hề hứng thú nữa? Chúng ta trải qua sinh ly tử biệt oanh oanh liệt liệt như vậy, hiện tại trực tiếp thành tương kính như tân sao?”

* Tương kính như tân: Xem nhau như khách.

Sắc mặt Trầm Hàn Sanh hơi cứng một chút: “Tòng Y, tớ có nói, cậu và Tào Vân Tuấn bây giờ vẫn là vợ chồng trên pháp luật, cậu biết tớ lưu tâm những điều này...”

Diệp Tòng Y không thể nhịn được nữa, kêu lên: “Đêm hôm đó thì sao? Đêm hôm đó vì sao cậu lại làm vậy với tớ? Lẽ nào khi đó tớ không phải là vợ trên pháp luật của Tào Vân Tuấn sao? Hay là bởi vì chân tướng mọi chuyện chưa vạch trần, trong lòng cậu không có gì cản trở, không hề cố kỵ?! Khi cậu nhớ lại thời gian chúng ta trải qua, tớ cũng có thể cảm giác được tình yêu mãnh liệt cậu đối với tớ, mà bây giờ lúc cậu ở cạnh tớ, tớ chỉ cảm thấy cậu đối tốt với tớ, đối rất tốt với tớ, chỉ như vậy mà thôi!”

Trầm Hàn Sanh á khẩu không trả lời được, nhưng tay che kín bụng trong chăn, cảm thấy lòng và vết thương đều mơ hồ làm đau. Diệp Tòng Y cố nén nước mắt, khàn giọng nói: “Hàn Sanh, rốt cuộc cậu muốn thế nào? Nói cho tớ biết, rốt cuộc tớ phải làm sao cậu mới có thể đối với tớ giống như trước?”

Trầm Hàn Sanh tựa vào đầu giường, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, suy yếu lắc đầu: “Tòng Y, tớ mệt mỏi, cậu cũng trở về ngủ đi, Tuyệt nhiên tình lại không thấy cậu, sẽ khóc.”

Diệp Tòng Y ngồi quy ở trên giường, ngơ ngác không dám tin nhìn nàng, qua hồi lâu, mới máy móc xuống giường, cật lực chậm rãi cất bước, hướng đến cạnh cửa.

Cửa truyền đến một tiếng đóng nhẹ nhàng, sau đó tất cả lại tĩnh lặng, Trầm Hàn Sanh chậm rãi mở mắt, một lần nữa gian phòng trở nên trống rỗng, chỉ còn lưu lại trong không khí một mùi thơm quen thuộc, chứng minh trước đó đã có người tới, nàng nhìn cửa phòng đóng chặt, dùng thanh âm chỉ có bản thân nghe thấy nói: “Tòng Y, vậy cậu rốt cuộc muốn tới thế nào? Rất nhiều chuyện, tớ không thể làm như chưa từng xảy ra, điều cần lo lắng, cần đề phòng lại quá nhiều, mà một người trông coi hồi ức hai người, cảm giác này cô độc lắm, lạc lõng lắm, cậu hiểu không?”

Trà quán phong cách Hồng Kông này có hương vị vô cùng ngon, nên luôn luôn rất đông khách, ồn ào chen chúc.

Tiểu Phương nuốt vệt quay trong miệng vào bụng, lại vội vội vàng vàng nhấp một hớp trà sữa, khoa tay múa chân, càng nói càng mạnh hơn: “Hàn Sanh, em hãy nghe tôi nói, không sai đâu, muốn ly hôn, trước phải bắt được nhược điểm của Tào Vân Tuấn để bàn điều kiện! Em nói xem Tòng Y và Tào Vân Tuấn đã bao lâu không sinh hoạt vợ chồng rồi?”

Trầm Hàn Sanh đẩy chén cháo cá trước mặt qua một bên, tức giận liếc trắng mắt, Tiểu Phương lập tức tỉnh ngộ, ngượng ngùng cười cười: “ Bao lâu không để ý tới hử?”

- Chắc hơn nửa năm rồi.

- Đúng vậy! Người ta nói không có con mèo khôn nào không ăn trộm, hử lại rất yêu Tòng Y, Tòng Y lạnh lùng với hử như thế, hử không thể không ở bên ngoài làm ra một vài trò. – Dường như sợ Trầm Hàn Sanh không tin lời của hử, hử lại thêm một câu: “Tôi là nam nhân, tôi biết nhược điểm nam nhân, tin tôi, không sai đâu.”

- Nói như vậy, nếu như Hà Na xa lánh anh một thời gian, anh cũng có thể tìm cô gái khác ở bên ngoài?

Tiểu Phương thật thà nói: “Khó bảo đảm, cái này là kết cấu sinh lý của nam nhân quyết định, có thể nói nửa người là động vật, không chống lại nổi mê hoặc. Từ trong lòng mà nói, tôi đương nhiên là nguyện ý vì tình yêu bảo vệ sự trong trắng.”

Trầm Hàn Sanh cau mày không nói, Tiểu Phương thấy nội tâm của nàng tựa hồ đã buông lỏng, rèn sắt khi còn nóng: “Đối phó với người hèn hạ, phải dùng phương pháp hèn hạ, hãn trì hoãn ly hôn đúng không, chúng ta thì tìm nhược điểm của hãn. Tôi không tin lâu như vậy mà hãn không có cô gái nào ở bên ngoài, hơn nữa với điều kiện của hãn như vậy, bản thân không đi tìm, cũng có gái tìm tới hãn, chúng ta mặc kệ hãn có phải gặp dịp thì chơi hay không, tìm một thám tử tư, hoặc là tự tôi ra trận, chụp vài tấm ảnh có sức thuyết phục, đàm phán với hãn cũng được, không đàm phán thì giao cho dưỡng Tông Y cũng được, giải quyết việc này tuy rằng không giản đơn như tưởng tượng, nhưng cũng không khó hơn là bao. Hàn Sanh, em khuyên nhủ Tông Y trước mắt đừng hết hi vọng, đừng không tiếp xúc với dưỡng, em ấy không thể bởi vì trách cha mẹ mà trách hết thân thích, cũng không thể bởi vì dưỡng thích Tào Vân Tuấn, tin tưởng Tào Vân Tuấn, thì không nỗ lực chút nào, ông ấy không biết chân tướng, chúng ta mang chân tướng tới đặt trước mặt ông ấy, khiến ông ấy phải tin. Nếu như dưỡng em ấy đứng ra, ly hôn nhanh ngay!”

Đang nói, di động Trầm Hàn Sanh bỗng nhiên vang lên, nàng lấy ra từ trong túi, vừa thấy một số xa lạ, do dự một chút, nhấn nút trả lời.

- Há há, tôi cho em biết, tôi có khiếu chụp ảnh trời cho. – Tiểu Phương vốn tiếp tục thao thao bất tuyệt, vừa thấy sắc mặt Trầm Hàn Sanh không tốt, giọng nói đột nhiên ngừng lại, trừng mắt nhìn nàng mấy giây, mới tò mò khẽ nói: “Ai gọi điện thoại tới?”

Thần sắc Trầm Hàn Sanh sáng tối bất định, cúp điện thoại, chậm rãi phun ra một hơi: “Tào Vân Tuấn.”

- Hả? – Tiểu Phương kinh ngạc hơn, lập tức khẩn trương: “Hắn gọi điện thoại cho em làm gì?”

Chương 92: Duyệt Nhan, Xin Em Hãy Giúp Một Tay

Đến buổi tối, thành phố lại xa hoa trụy lạc, oanh ca yến hát. Buôn bán của Ái Muội càng ngày càng tốt, tối hôm nay không còn chỗ ngồi, Tiểu Phương khoác áo tây trang lên tay, ưu nhã nghiêng người dựa vào quầy bar bên cạnh, trên mặt hân mang một nụ cười thỏa mãn, thỉnh thoảng nói gì đó cùng người pha rượu, đôi khi xông tới trước khách quen chào hỏi, lâu lâu tự mình ra tay, pha chế món cocktail sở trường.

Chỉ là, mặc kệ âm nhạc bên tai thâm tình êm tai làm sao, không khí nơi đây nhiệt liệt say lòng người như thế nào, hân vẫn không cách nào như thường ngày, toàn thân toàn tâm chìm vào thế giới riêng của mình cùng đôi tay. Qua lâu như vậy, hân nhìn đồng hồ trên cổ tay của mình một chút, được vài lần, như đã đến thời gian thích hợp, hân đứng dậy rời khỏi quầy bar.

Vừa ra khỏi cửa lớn quán bar, một trận gió lạnh thấu xương thổi tới trước mặt, lòng trở nên thư thả, thân thể cũng không kìm hãm được rung mình một cái, Tiểu Phương vừa nhanh chóng mặc áo khoác vào, vừa từ trong túi lấy ĐTDĐ ra, bấm dãy số quen thuộc.

- A lô, Hàn Sanh, em gặp tên tiểu nhân kia rồi phải không? Hân nói gì?! Hân không làm gì em chứ?! – Cũng không biết là bởi khẩn trương hay là bởi vì lạnh lẽo, mà thanh âm của hân cứng như khối băng.

Tay phải Trần Hàn Sanh cầm ĐTDĐ, chậm rãi xoay đầu lại, nhìn về phía quán cơm xanh vàng rực rỡ đằng sau, nàng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng tựa như chỉ vừa xảy ra, tại gian phòng ấm áp như mùa xuân, tay phải Tào Vân Tuấn cầm xì gà, hai chân bắt chéo ngồi ở chỗ đó, đã tính trước mọi việc, tràn đầy đắc ý. Trên mặt hân, trong mắt hân, mỗi một tế bào biểu cảm

cũng không tránh được ánh mắt của nàng, nàng nhớ kỹ nụ cười dối trá, nhớ kỹ mỗi một chữ hằn nói, mỗi một câu rõ ràng giấu giếm dấu vết uy hiếp, nhớ kỹ trong mắt hằn thỉnh thoảng lóe lên tia hung ác, khiến nàng nghĩ tới con rắn độc lè lưỡi, tràn đầy khí tức nguy hiểm.

Sắc mặt Trầm Hàn Sanh càng ngày càng tái nhợt, tay trái không tự chủ nắm chặt túi da bò trong tay, thân thể mỏng manh tựa hồ không thắng nổi khí lạnh, dĩ nhiên không khống chế được run lên.

Tiểu Phương thấy nàng không nói lời nào, bối rối không hiểu được, ở bên kia không ngừng gọi: “Hàn Sanh, Hàn Sanh, em làm sao vậy? Tại sao không nói chuyện?”

Trầm Hàn Sanh hít sâu lấy can đảm, sau đó dần dần thả lỏng, lúc này mới lên tiếng nói: “Không có việc gì, chỉ là mới ra tới, có chút lạnh. Anh đừng lo lắng, hẳn có thể làm gì tôi, chẳng lẽ lần này hẳn tự thân động tay phải không? Chỉ nói chút mà thôi.”

Tiểu Phương thở phào nhẹ nhõm, lại lập tức cảnh giác hỏi: “Nói gì?”

- Thì chỉ là mấy cái cũ rách nhai đi nhai lại, bảo tôi rời xa Tông Y, nói tôi hủy đi cuộc sống của hẳn, còn nói với tôi đây là năm tháng thống khổ thảm hại nhất từ lúc hẳn chào đời tới nay.

Tiểu Phương hoài nghi: “Hẳn trịnh trọng hẹn em, chỉ nói những thứ này mà thôi?”

- Hẳn bằng lòng cho tôi một khoản tiền, bảo tôi rời xa Tông Y. – Trầm Hàn Sanh cúi đầu nhìn bì giấy trong tay, lòng như bị vạn tấn chì chặn lại.

- Nhiều hay ít?

e n c u a t u i N e t

- Năm mươi vạn.

“Xì.” Tiểu Phương cười lạnh một tiếng.

Đề tài này nói đến đây, hai người cũng không có hứng thú nói thêm gì nữa, trầm mặc một chút, Tiểu Phương nói: “Có muốn tôi tới đón em không?”

- Không cần, anh đi trông nom việc làm ăn của mình đi, tôi trực tiếp đón xe về nhà, bye. – Trầm Hàn Sanh ngắt điện thoại, giương tay một cái, chiếc taxi lái đến trước mặt nàng chậm rãi dừng lại, nàng mở cửa xe, cúi đầu chui vào.

Đây không phải đơn giản là đôi tình nhân lữ đang khắc khẩu, giận dữ, càng không phải là vợ chồng đang đầu giường đánh nhau cuối giường, phức tạp hơn trăm bội, mang tới thống khổ hơn vạn bội, nói chung, tân xuân ở đây, quan hệ của Trầm Hàn Sanh và Diệp Tông Y hầu như đóng băng, mặc dù đang ở dưới cùng một mái hiên, nhưng hai người ở cùng tựa như một vở kịch câm.

Trong ti vi thường xuất hiện tiết mục khắc khẩu, tức giận mắng, chỉ trích nhau, cuồng loạn đập đồ đạc, đánh nhau, còn chiến tranh lạnh như trước mặt, không thể chịu nổi một đả kích.

Sáng sớm hôm nay có chút không tầm thường, theo lý mà nói, Trầm Hàn Sanh nên đi bệnh viện, dù cho không đi, lúc này nàng cũng đã sớm rời giường. Tuy rằng giữa hai người, hai ngày nay trên cơ bản không nói gì nhiều, nhưng mặc kệ có đi làm hay không, sáng sớm Trầm Hàn Sanh đều tỉ mỉ chuẩn bị tốt bữa sáng cho mẹ con Diệp Tông Y.

Diệp Tông Y nhìn cửa phòng đóng chặt, không biết thế nào, tinh thần lại có chút không yên. Cô ở trong lòng tự nhủ, nàng luôn luôn khổ cực như vậy, gần đây thoát nhìn lại vô cùng tiêu tụy suy yếu, để cho nàng ngủ thêm một lát nữa, khó có được giấc ngủ ngon. Vì vậy, cô chuẩn bị tốt bữa sáng

cho Tào Ấu Tuyết, đút cho cô bé ăn, chờ cô bé trở về phòng bắt đầu xem phim hoạt hình, lúc này mới đi chuẩn bị bữa sáng cho Trầm Hàn Sanh.

Sắp tới mười một giờ, cửa phòng Trầm Hàn Sanh vẫn không có động tĩnh nào, Diệp Tòng Y nhú mày, rốt cuộc cũng không nhẫn nại được, đưa tay mở cánh cửa kia.

Trong phòng, rèm cửa sổ kéo kín, ngay cả một tia sáng mặt trời cũng không thể xuyên qua, thế nhưng đèn trên trần nhà vẫn sáng, xem ra có lẽ là một đêm chưa tắt. Trầm Hàn Sanh ngồi ở trên giường, trong tay ôm laptop, vừa nghe thấy cửa phòng mở, “cách” một tiếng đóng màn hình lại.

Diệp Tòng Y vừa mở cửa ra, nường theo ánh sáng nhìn sang, cơ hồ lại càng hoảng sợ, Trầm Hàn Sanh ôm máy tính, khoanh chân ngồi ở trên giường, tóc tai rối bời, sắc mặt trắng bệch như một người chết, đôi mắt đầy tơ máu mang theo vài phần đề phòng và quái dị, gắt gao nhìn chăm chăm cô.

- Hàn Sanh, cậu sao vậy? – Diệp Tòng Y vừa thấy kỳ quái, vừa thấy đau lòng, trong lòng còn mơ hồ tức giận.

- A. – Trầm Hàn Sanh ôm chặt máy trong tay, gục đầu xuống, không mạch lạc giải thích: “Tớ dùng máy tra vài thứ, chuyện công việc... Không nhớ rõ thời gian.”

- Tra một đêm? – Diệp Tòng Y nhú chặt mi.

- Luận... Luận văn y học.

Diệp Tòng Y muốn trách cứ, lời đến khóe miệng lại không tự chủ biến thành ôn nhu: “Tớ nấu chút cháo thịt, sữa tươi nóng, cậu nhanh ăn điếm tâm một chút.”

- Tớ không muốn... – Trầm Hàn Sanh có chút mệt mỏi, muốn từ chối, đến miệng lại sửa: “Cậu đi ra ngoài trước, tớ rời giường đi ăn ngay.”

Bữa sáng trên bàn toát ra nhiệt khí nghi ngút, Trầm Hàn Sanh rửa mặt xong, kéo thân thể mệt mỏi ngồi xuống trước bàn, Diệp Tông Y nhẹ nhàng đẩy ly sữa đến bên tay nàng, bình tĩnh nhìn nàng: “Cậu có thể đồng ý với tớ, lần sau đặt nghỉ ngơi lên hàng đầu, cậu xem một chút cậu lăn qua lăn lại thành dạng gì rồi.”

- Ừ.

Giọng nói Diệp Tông Y nặng thêm: “Hàn Sanh!”

- Tớ sẽ. – Mắt Trầm Hàn Sanh không nhìn nàng, nhú mày, đưa ly sữa lên miệng nhỏ uống một ngụm, sau đó dùng thìa đưa bốn cháo trong chén, biểu cảm ăn không vào.

- Hàn Sanh, tớ muốn bàn bạc với cậu một chuyện. – Mười ngón Diệp Tông Y giao nhau trên bàn cơm, trong mắt bỗng nhiên xẹt qua một chút bất an.

- Ừ? – Trầm Hàn Sanh cúi đầu, miễn cưỡng nhấp một hớp cháo.

- Tào Vân Tuấn mấy ngày hôm trước tới tìm tớ, hắn nói hắn bằng lòng ly hôn với tớ, còn buông tha quyền nuôi nấng Tuyết nhi, chỉ cần... Chỉ cần tớ đồng ý giả vờ làm vợ chồng nửa năm, đến khi dưỡng trợ giúp xong cho hắn trong công việc...

Trầm Hàn Sanh đột nhiên ngẩng đầu, con ngươi uể oải vô thần đột nhiên trở nên sắc bén như đao: “Cậu chuẩn bị đồng ý với hắn?”

Diệp Tông Y rũ mí mắt xuống: “Đầu tiên là trì hoãn phiên tòa, hiện tại quan toà lại thử hòa giải, vấn đề quyền nuôi nấng Tuyết nhi, tớ cũng hoàn

toàn năm chắc, hơn nữa... Hơn nữa cậu... Hàn Sanh, mấy ngày nay tớ đều suy nghĩ việc này.”

“Loảng xoảng” một tiếng, hai tay Trầm Hàn Sanh cố sức quét qua, Diệp Tòng Y kêu sợ hãi một tiếng, ly chén rơi trên mặt đất, tạo ra âm thanh kinh thiên động địa, cháo và sữa văng đầy đất, Trầm Hàn Sanh vụt đứng dậy.

- Hàn Sanh, cậu tức giận? – Diệp Tòng Y cho tới bây giờ chưa từng thấy nàng bộc lộ cảm xúc lớn như vậy, giật mình, viền mắt liền đỏ: “Tớ không phải không muốn chúng ta bên nhau, tớ chỉ là nóng lòng thoát khỏi, tớ chịu không nổi ở cùng cậu như bây giờ...”

- Tòng Y, tớ không cần biết là thật hay là giả, nói chung, nếu như cậu trở về bên cạnh hẳn, thì vĩnh viễn đừng tới tìm tớ nữa, vĩnh viễn!

Trầm Hàn Sanh nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo trước nay chưa có, thậm chí mang theo một tia căm ghét không rõ, nàng nói xong những lời này, nhấc chân đi ra ngoài, Diệp Tòng Y ngăn người, vội vã đuổi theo: “Hàn Sanh, cậu đi đâu vậy? Nếu như cậu không đồng ý, tớ sẽ không làm như vậy, Hàn Sanh...”

Trầm Hàn Sanh mắt diếc tai ngơ, thật nhanh mở cửa, mặc kệ cô đuổi theo, “rầm” một tiếng trở tay đóng cửa.

Trong đại sảnh rộng lớn khí thế của cao ốc tập đoàn Đỉnh Thái, nhân viên xinh đẹp quỳ lễ tân nghi ngờ nhìn cô gái có khuôn mặt tiều tụy, mang theo vài phần chật vật trước mắt, xác nhận nói: “Xin lỗi, tiểu thư, cô nói cô tìm ai?”

- Trịnh Duyệt Nhan. – Trầm Hàn Sanh lặp lại tên này, lại bổ sung: “Là Thư ký Tổng giám đốc.”

- Trịnh tiểu thư hiện tại là Tổng Giám đốc của chúng tôi. – Cô gái quỳ lễ tân hiển nhiên cảm thấy rất kinh ngạc khi nàng gọi thẳng tên thái tử nữ

của công ty mình, nghi ngờ trong mắt càng sâu, nét mặt lại vẫn duy trì lễ phép mỉm cười: “Xin hỏi cô có hẹn trước không?”

- Hẹn trước? Không có. – Trầm Hàn Sanh lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Nhưng tôi có gọi điện thoại trước cho em ấy...”

Nói còn chưa xong, một giọng nữ trong trẻo từ phía sau truyền đến: “Là Trầm tiểu thư phải không? Tổng Giám đốc bảo tôi dẫn cô lên.” Từ xa vang vọng tiếng giày cao gót trong trẻo vỗ xuống nền đá cẩm thạch, một giai nhân mặc trang phục công sở nhẹ nhàng đi tới, nàng hơi gật đầu với cô gái quây tiếp tân: “Linda, đây là khách của Giám đốc Trịnh, không còn việc của cô nữa.” Nói rồi, xoay người mỉm cười với Trầm Hàn Sanh: “Đi theo tôi.”

Trầm Hàn Sanh sửng sốt một chút, lập tức đi theo phía sau cô gái duyên dáng kia, hai người một trước một sau đi vào thang máy, nàng vươn ngón tay ngọc nhỏ dài, ấn dãy số “66”.

Đây là lần đầu tiên Trầm Hàn Sanh tới cao ốc tập đoàn Đình Thái, nàng ôm túi da trong ngực, đứng ở nơi làm việc bày trí xa hoa thế này khiến người khác phải sợ hãi, mấy giây thất thần, sau đó rất nhanh, ánh mắt của nàng liền dừng ở chiếc bàn làm việc rộng lớn, xoáy vào bóng dáng xanh nhạt mờ ảo.

Trịnh Duyệt Nhan cúi đầu, tựa hồ vẫn đang chăm chú xem nội dung hợp đồng trong tay, Trầm Hàn Sanh ngơ ngác nhìn nàng, trong lòng mang cảm giác cũ, dường như nàng không tìm được từ thích hợp, đứng ở nơi đó thật lâu vẫn không nhúc nhích, trầm mặc không gì sánh được, ngay khi nàng cảm giác được chân truyền đến cảm giác tê dại, một thanh âm ngọt ngào êm tai lại mang một chút lạnh lùng vang lên trên không trung: “Nghe nói chị bị thương một thời gian?”

- Đúng vậy. – Trên mặt Trầm Hàn Sanh chợt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Trịnh Duyệt Nhan tiện tay để hợp đồng qua một bên, ánh mắt từ mặt Trầm Hàn Sanh chậm rãi dời xuống, đến bụng thì dừng lại, trên mặt rõ cuộc cũng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt thỏa mãn: “Tôi không thể không thừa nhận, nghe chuyện thế, trong lòng tôi còn rất sảng khoái, có vẻ chuyện này hoàn toàn có thể là chuyện tôi làm.”

- Không, em không làm việc này! – Trầm Hàn Sanh lắc đầu, giọng nói chắc chắn khác thường.

Trịnh Duyệt Nhan nhìn ánh mắt của nàng một lúc lâu, mới cười khẽ một tiếng ngăn ngui: “Lấy cái gì để chắc chắn? Trầm Hàn Sanh, chị đánh giá cao sức quyến rũ của mình, còn đánh giá thấp cảm hận của tôi đối với chị?”

- Tôi không đánh giá cao bản thân, cũng không đánh giá thấp em, tôi chỉ biết, em sẽ không làm việc này. Nội tâm của em, lạnh lẽo thua xa cái miệng. Hơn nữa, dù cho em làm việc này, tôi cũng không chút nào trách em, hay là có thể nhờ vậy mà tâm lý của tôi dễ chịu đi một chút. Đáng tiếc, tôi biết em sẽ không làm như vậy.

Trịnh Duyệt Nhan sửng sốt mấy giây, bỗng nhiên hướng mặt qua một bên: “Hôm nay chị tìm tôi có chuyện gì?”

Trầm Hàn Sanh hơi cúi đầu, mím môi một cái, hồi lâu, mới dùng giọng khẩn cầu nói: “Duyệt Nhan, hôm nay tìm em, là muốn xin em giúp một tay.”

Thái độ xuống nước khác thường của nàng khiến Trịnh Duyệt Nhan lập tức quay mặt lại, con người thần thái rạng rỡ trong chớp mắt lại thêm khiếp sợ, Trầm Hàn Sanh đi tới, đem vật cầm trong tay đặt ở trước mặt nàng.

- Đây là cái gì?

- Tào Vân Tuấn tối hôm qua hẹn gặp rồi đưa cho tôi, bên trong có một ít ảnh chụp của tôi và Tòng Y.

Chân mày lá liễu của Trịnh Duyệt Nhan hơi nhíu, đưa tay lấy một vài tấm từ bên trong bìa giấy ra, xem một chút, đơn giản chỉ là đầu đường cuối ngõ, một vài trạng thái vô cùng thân thiết của Trầm Hàn Sanh và Diệp Tòng Y, nắm tay, khẽ ôm, hoặc là thì thầm bên tai, cũng không có cử động gì đặc biệt khác người, nàng tinh tế xem một chút, hơi cười: “Đây là cái gì? Hẳn chuẩn bị dùng cái này uy hiếp hai người sao?” Sau đó tay tiếp tục thò vào bìa giấy, thấy một cái CD, lại hỏi: “Cái này là cái gì?”

Trầm Hàn Sanh cắn răng, một hồi lâu, từ trong miệng chậm rãi phun ra mấy chữ: “CD tình dục.”

Trịnh Duyệt Nhan biến sắc: “Chị và Tòng Y?”

Trầm Hàn Sanh lắc đầu, thanh âm bi ai xen lẫn phần nộ cực lớn: “Không, Tào Vân Tuấn và Tòng Y.”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Nếu Như Tôi Giúp Chị, Chị Có Thể Cho Hồi Báo Gì Cho Tôi?

Phòng làm việc rộng lớn lại yên tĩnh, cả hô hấp cũng có thể nghe rõ ràng, qua hồi lâu, Trịnh Duyệt Nhan mới miễn cưỡng tìm về thanh âm của mình: “Chụp lúc nào?”

- Đã lâu lắm rồi, hừ! – Trầm Hàn Sanh bi phần không kiềm chế được, hai tay đề lên bàn, chống đỡ thân thể mình: “Hắn đã sớm đề phòng ngày này đến, đã sớm đề phòng rồi... Tôi dám khẳng định, mấy năm nay kết hôn với Tòng Y, hắn chưa từng ngủ yên, bởi vì hắn biết, hết thảy hắn có là do trộm được, nói không chừng ngày nào đó phải trả lại, bởi vì hắn biết rõ bản thân là một kẻ trộm! Hắn đã sớm chuẩn bị sẵn sàng... Hắn sợ Tòng Y khôi phục ký ức, sau đó bỏ hắn đi, hắn sợ người yêu thật sự của Tòng Y tìm tới cửa!”

Tất cả những điều nàng nói, đối với Trịnh Duyệt Nhan là lượng tin tức vô cùng lớn, Trịnh Duyệt Nhan cảm giác mình cần một ly cà phê để tập trung lại, thế nhưng nàng vừa mới chuẩn bị ấn phím gọi thư ký, suy nghĩ một chút, tay lại từ giữa không trung buông ra: “Hàn Sanh, chị xác định...” Đôi mắt đẹp hơi rũ xuống, tựa hồ có chút khó mở miệng: “Cái này, là chụp trong tình huống nào? Là một mình làm, lúc vợ chồng đang tình thú?”

Hàm răng trắng nõn của Trầm Hàn Sanh cắn thật chặt môi dưới, cho đến khi một vị tinh ngọt rớm vào trong miệng, mới chậm rãi buông ra: “Từ trong hình xem, Tòng Y cũng không biết chuyện, hơn nữa CD đã qua xử lý, từ đầu đến cuối không có hiện ra mặt tên nam nhân, mà Tòng Y lại hoàn toàn bại lộ trên ống kính, ngay cả mặt mũi biểu cảm đều...” Nói đến đây, nàng lại không cách nào nói hết, đỏ mắt nhìn Trịnh Duyệt Nhan: “Hắn còn

cầm cái này tới uy hiếp tôi, nhưng em nói thật cho tôi biết, là chụp trong tình huống nào?”

Chân mày lá liễu của Trịnh Duyệt Nhan khóa chặt, nói: “Hắn có phải nói với chị, hắn có chứng cứ Tòng Y và chị đồng tính, coi như đây là Tòng Y ngoại tình, căn bản không cách nào tranh quyền nuôi nấng Tuyết nhi với hắn, quyền nuôi nấng không tranh được, Tòng Y cũng sẽ không cam tâm tình nguyện ly hôn? Dù cho Tòng Y ngay cả con gái cũng không muốn tranh, muốn ở cùng chị, hắn cũng sẽ không bỏ qua hai người, hắn cần CD và ảnh chụp làm thứ để rêu rao, khiến Tòng Y thân bại danh liệt, không cách nào đứng vững?”

- Trên căn bản là như vậy.

- Quả thật là kiềm lư kỹ cùng rồi, thủ đoạn bẩn thỉu. – Thân thể Trịnh Duyệt Nhan hơi ngửa ra sau, tựa vào ghế, khe khẽ thở dài: “Cơ mà, đối phó loại người như chị, cũng hữu hiệu nhất.”

* Kiềm lư kỹ cùng: Chỉ người chỉ có chút ít bản lĩnh đã khoe khoang đồng thời cũng muốn nói: Phải dùng cảm chộp lấy thời cơ, không để kẻ địch dọa dẫm.

Trầm Hàn Sanh thở hắt ra, quyết định cho Trịnh Duyệt Nhan một ít kích thích: “Hắn sẽ múa động tác võ thuật đẹp mắt, vừa uy hiếp ta, vừa diễn trò với Tòng Y, nói đồng ý hòa bình ly hôn và buông tha quyền nuôi nấng con, chỉ cần Tòng Y lại giả vờ cùng hắn làm vợ chồng ân ái một năm rưỡi, bởi vì cha em đã từng đồng ý hỗ trợ hắn phát triển sự nghiệp, hắn sợ nếu ly hôn, không còn là thân thích, cha em sẽ không làm tròn lời hứa.”

Nói xong, nàng nhìn lên nhìn Trịnh Duyệt Nhan, quả thấy con người bén nhọn lóe lên, nhưng chỉ ngẩn ngui trong nháy mắt, lại khôi phục bình tĩnh và biếng nhác như trước, cũng không tìm được một chút sóng gợn. Trầm Hàn Sanh hít mũi một cái, tiến lên khẽ khấn cầu: “Duyệt Nhan, tôi biết

chuyện chúng ta chia tay không phải là vui vẻ gì, nếu không phải cùng đường, hôm nay tôi tuyệt đối sẽ không tới tìm em, tôi không muốn nói tới quan hệ chị em của em và Tòng, tôi chỉ cầu em giúp tôi một chút, tôi thừa nhận bản thân vô dụng, ngoại trừ tìm em xin giúp đỡ, tôi nghĩ không ra cách khác.”

Trịnh Duyệt Nhan ngấm nghía bút ngòi vàng trong tay, không đếm xỉa hỏi: “Chị muốn tôi giúp chị thế nào?”

- Hủy tất cả thứ trong tay Tào Vân Tuấn, bất kể là CD gốc hay bản sao.

- Chỉ như vậy?

- Còn có... Tôi nghĩ cái này đối với em mà nói có thể cũng rất khó khăn.

– Trầm Hàn Sanh chần chờ một chút, thanh âm hơi nghẹn ngào nói: “Nếu như em có cách khiến tên súc sinh kia và Tòng Y nhanh ly hôn, giải quyết vấn đề quyền nuôi nấng Tuyết nhi... Dù thế nào, em có thể thử một lần được không?”

- Ừ, giúp một tay mà chẳng ít ỏi gì nhĩ. – Trịnh Duyệt Nhan nghiêng đầu, cười nhạt: “Thế nhưng Hàn Sanh, nếu như tôi giúp chị, chị có thể cho hồi báo gì cho tôi?”

Trầm Hàn Sanh nhìn nàng, giọng nói hết sức đả kích: “Duyệt Nhan, tôi không biết mình có thể hồi báo gì cho em, tôi chỉ ôm một chút hi vọng đến cầu xin em, nếu như em có thể giúp tôi giải quyết những thứ này, dù cho em muốn mạng tôi, tôi cũng lập tức cho em.”

Trịnh Duyệt Nhan lắc đầu, khóe miệng kéo lên một chút: “Tôi không muốn mạng chị, chỉ cần chị đồng ý với tôi làm một hai chuyện mà thôi.”

Trầm Hàn Sanh lập tức nói: “Bất kể em muốn tôi làm cái gì, tôi sẽ làm tất cả!”

Ngón tay Trịnh Duyệt Nhan nhẹ gõ tiết tấu lên tay vịn ghế da rộng lớn, trầm ngâm một lúc lâu, giơ mí mắt lên: “Những thứ này mặc dù có chút phiền phức, nhưng cũng không phải quá khó giải quyết, cơ mà, chị cho tôi một ít thời gian, lần này, chị cứ ở nhà đợi tin tốt, được không?”

- Ủ. – Trầm Hàn Sanh nhìn ảnh chụp và CD trên bàn, lòng nhói nhói đau nhức: “VẬY những thứ này... Những thứ này...”

Trịnh Duyệt Nhan nhìn vẻ mặt thống khổ của nàng, trong lòng nổi lên cảm giác đau đớn như có như không không tự chủ được tăng dần, giọng nói lại vẫn hời hợt: “Những thứ này chị lấy về, chị cứ làm theo tôi nói là được, tôi không cần xem. Mấy thứ thế này, người khác xem cũng vậy, chính chị xem cũng vậy, đối với chị mà nói đều vô cùng tàn khốc.”

- Duyệt Nhan, cảm ơn em... Tôi đi trước. – Ghen tuông mãnh liệt xông thẳng viền mắt, Trầm Hàn Sanh vội vàng cúi đầu, luống cuống tay chân cất đồ đạc vào trong túi, vội vã xoay người. Trịnh Duyệt Nhan nhìn bóng lưng chật vật của nàng rời đi, bỗng nhiên kêu lên: “Hàn Sanh...”

Trầm Hàn Sanh dừng bước lại, đợi lúc lâu, mới nghe được phía sau truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhàng: “Hàn Sanh, kỳ thực chị không cần đồng ý làm cho tôi cái gì, tôi cũng sẽ giúp chị lo liệu. Thứ nhất, dù sao chị ấy cũng là biểu tỷ tôi. Thứ hai, chị ấy cũng là nữ nhân như tôi.”

- Duyệt Nhan, chuyện này với tôi mà nói lại càng quan trọng hơn, tôi đồng ý với em rồi, tuyệt đối không nuốt lời, cũng sẽ không hối hận.

- Chị cũng không hỏi tôi muốn chị làm gì sao?

Nàng hơi thẳng lưng lên: “Tôi không cần hỏi, lần này, tôi sẽ không thất hứa.”

Trịnh Duyệt Nhan nhìn bóng dáng thon gầy đơn bạc của nàng, giật mình một hồi, sau đó thản nhiên nói: “Được, chị đi đi, tôi sẽ điện thoại cho chị.”

Vết dao chết quách đi, lời dặn của bác sĩ chết quách đi, âm nhạc nửa chết nửa sống trong quán rượu này cũng chết quách đi, tất cả đều chết quách đi!

Trầm Hàn Sanh ngồi bên quầy bar, một ly rồi một ly rượu mạnh, không chút nghĩ ngợi rót vào trong miệng, trong lòng nàng phần hận, lửa giận, bi thương, thống khổ, bị cồn tưới lên càng mạnh mẽ như lửa cháy, hừng hực thiêu đốt lồng ngực, cả người nóng tới cực điểm.

Những hình ảnh kia, vừa nghĩ tới những hình ảnh kia, tay nàng nắm ly rượu nhìn không được run, vắng rượu khắp nơi, lòng càng thêm máu chảy thành sông: “Thêm một ly, không pha không đá!” Nàng run rẩy mở bóp da, lấy ra mấy tờ tiền mặt đặt ở trên quầy, giương tay một cái, nửa ly còn thừa trôi xuống bụng.

Sao không say? Sao càng uống càng không say? Sao càng uống, thì lòng càng khó chịu?

Trầm Hàn Sanh nhấn tắt điện thoại đang cuồn reo, trên mặt lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, nghĩ cũng không cần nghĩ, nhất định là Diệp Tòng Y gọi tới, đây là cuộc điện thoại thứ mười mấy? Nhớ không rõ nữa, thế nhưng, đúng là cần phải trở về, trở về tiếp tục diễn kịch, trở về giả bộ chuyện gì cũng không xảy ra, a... Trầm Hàn Sanh cật lực xuống khỏi ghế dài, một tay cầm áo khoác, lung lay lắc lư đi ra ngoài.

Đầu choáng vàng chóng mặt, thật là nặng nề, thế nhưng đầu óc chết tiệt vẫn thanh tỉnh, nàng nhớ kỹ nàng làm sao lên xe taxi, làm sao tiến thang máy, hiện tại, nàng còn nhớ rõ làm sao mở cửa, coi xem, lần sau ai còn dám nói nàng tửu lượng không tốt? Trầm Hàn Sanh mở cửa, trọng tâm không cần bằng, thân thể nghiêng về phía trước, lại phát hiện nghênh đón nàng không phải là sàn nhà lạnh như băng, mà là một cái ôm mềm mại thơm ngát, đầu tiên nàng sững sốt, sau đó cố sức đứng thẳng người, dựa về phía

sau một chút, “rầm” một tiếng, phía sau lưng truyền đến một trận đau đớn, thân thể đập vào cánh cửa.

- Cậu uống rượu?

Trong phòng không bật đèn, một mảnh đèn kịt, tay Trầm Hàn Sanh chống về phía sau, dán lên cửa sắt lạnh lẽo, vừa thở hỗn hển, vừa nhắm hai mắt lại, chọn lựa không để ý thanh âm ôn nhu ngọt bên tai, thế nhưng nước mắt lại từ đôi mắt đang nhắm chặt dừng mãin tiến ra.

- Hàn Sanh, đừng giận tớ, cầu xin cậu đừng giận tớ... – Trong bóng tối, thanh âm Diệp Tòng Y nghe càng thêm bi ai, nàng ôm thật chặt cổ Trầm Hàn Sanh: “Tớ cũng không đề cập tới những lời đó nữa, nếu cậu không thích, tớ không làm gì hết.”

Trầm Hàn Sanh đưa tay lên len xóa đi nước mắt trên mặt, đầu mệt mỏi dựa vào cửa: “Tòng Y, cậu buông.”

- Hàn Sanh, tớ sẽ không đồng ý yêu cầu của hănn, chúng ta nghĩ cách khác.

- Cậu buông ra! – Trầm Hàn Sanh nỗ lực muốn ngăn tay cô, thế nhưng Diệp Tòng Y lại ôm càng chặt hơn: “Hàn Sanh, tớ chỉ muốn cậu đừng rời bỏ tớ...”

Trầm Hàn Sanh bỗng nhiên trở nên gắt gỏng không gì sánh được, tay nàng dùng sức đẩy tay cô ra, thuận thế Diệp Tòng Y đứng không vững, miệng thét một tiếng kinh hãi, thoáng cái ngồi bệt dưới đất. Tay Trầm Hàn Sanh lục lợi tường, nghe “cách” một tiếng vang nhỏ, phòng lập tức trở nên sáng trưng.

Diệp Tòng Y ngồi dưới đất, không dám tin nhìn người đứng trước mắt, nước mắt dần dần tràn đầy viền mắt, lộ ra gương mặt mĩ lệ mà đau thương, ngọn đèn chiếu xuống càng làm rõ, càng thấy trắng bệch như tờ giấy, Trầm

Hàn Sanh nhìn nàng, hồi hận bỗng nhiên xông lên đầu: “Mình sao lại...” Nàng thì thào nói nhỏ, nhìn cô một cái, lại nhìn tay của mình, không biết làm sao lui về phía sau, thế nhưng kế tiếp chân lại lảo đảo, gần như ngã sấp xuống, nàng miễn cưỡng đứng vững lại, bỗng nhiên hai tay ôm lấy mặt mình, thân thể dựa vào cánh cửa phía sau, từ từ trượt xuống.

- Hàn Sanh. – Diệp Tòng Y nhẹ nhàng khóc thút thít, thấy bộ dáng nàng như thế, bất chấp đau đớn trên người, liền muốn lết tới nâng nàng dậy.

“Đính đoong, đính đoong...” Chuông cửa lúc này lại đúng lúc vang lên.

- Tòng Y, bữa tiệc của Hà Na còn chưa kết thúc... – Tiểu Phương ôm Tào Ấu Tuyết, mới vừa vào cửa, lập tức nhận thấy được bầu không khí không thích hợp, hẩn đứng nhìn cứng ngắc một chút ở phòng khách, nét mặt khác xa thường ngày, nửa đoạn nói được một lúc lâu mới mở miệng tiếp tục: “Tuyết nhi chơi với tôi lâu nên chán chê rồi, bắt đầu đòi lên trên.”

- Dì Trầm. – Tào Ấu Tuyết vừa thấy Trầm Hàn Sanh mặt mày liền rạng rỡ, vươn hai tay với nàng, Diệp Tòng Y nhìn Trầm Hàn Sanh vẫn không nhúc nhích như pho tượng gỗ đứng, đưa tay ôm con gái vào trong ngực, hôn một cái lên trán con bé: “Dì Trầm mệt mỏi, mẹ ôm nhé. Tuyết nhi, con có phải là không ngoan, không nghe chú Phương nói?”

Tào Ấu Tuyết bĩu môi: “Không có ạ, chú Phương ngốc lắm, cũng biết mặc áo chải đầu cho búp bê.”

Tiểu Phương chú ý tới Trầm Hàn Sanh khác thường, tiến lên một bước, đang muốn mở miệng, bỗng nhiên mũi khê ngửi: “Sao nồng nặc mùi rượu như vậy?” Mi tâm nhăn lại, trầm giọng nói: “Hàn Sanh, lẽ nào em uống rượu?”

- Hai người trò chuyện, tôi mệt, đi ngủ trước. – Trầm Hàn Sanh không trả lời hẳn, dao động tay, thân thể hơi loạng choạng đi vào phòng ngủ.

Tiểu Phương đột nhiên rống to hơn sau lưng nàng: “Trầm Hàn Sanh, đầu óc em có vấn đề gì?! Vết dao vẫn chưa hoàn toàn khỏi đấy, vậy mà em lại chạy đi uống rượu!”

Trầm Hàn Sanh không tự chủ được dừng bước lại, bóng lưng trong nháy mắt trở nên cứng ngắc.

- Vết dao? – Thần sắc Diệp Tòng Y đại biến: “Vết dao gì?”

- Em còn chưa nói với Tòng Y? – Tiểu Phương biết rõ tính cách Trầm Hàn Sanh, đối với điểm ấy cũng không tính là kinh ngạc, hẩn nhún nhún vai, nhìn thẳng vào mắt Diệp Tòng Y: “Được rồi, em ấy không nói, giờ tôi nói! Tòng Y, em nhớ mấy tháng trước, có đêm Hàn Sanh không về nhà, sau đó ngày hôm sau em đi bệnh viện tìm, đụng phải chị hai em ấy, những gì chị ấy nói với em thế nào? Tôi cho em biết, cũng là lừa gạt em thôi... Chân tướng sự thật là đêm đó Hàn Sanh tan tằm, trên đường về nhà bị người ta đâm một dao vào bụng, lúc đó ra rất nhiều máu, mạng sống có thể mất trong tích tắc! Mấy tháng đó em ấy không phải về nhà, là nằm viện!” Hẩn càng nói càng kích động, đem tất cả mọi chuyện trong đầu nói ra, cuối cùng nói: “Em biết việc này là ai tìm người làm chứ? Chính là cái thứ Tào Vân...” Hẩn nhìn Tào Ấu Tuyết một chút, cuối cùng đầu óc cũng phản ứng kịp, vội vã sửa lại: “Tào súc sinh kia!”

Trầm Hàn Sanh cũng không nhịn được nữa, quay đầu: “Không có chứng cứ chớ nói lung tung!”

Thanh âm Tiểu Phương so với nàng cao hơn gấp đôi: “Vậy em nói đi, trừ hẩn ra còn có thể là ai vào đây?!”

Trầm Hàn Sanh phiền não đến cực điểm, chầm chọc nói: “May là anh không làm cảnh sát, nếu không anh sẽ thật sự dựa vào phán đoán mà phán án.” Nói rồi, không để ý tới nữa hẩn, bước nhanh đi vào gian phòng của mình, trở tay phịch một tiếng khép cửa phòng lại.

Diệp Tông Y nghe những thứ này, ngơ ngác đứng đó, trong đầu rầm rầm rung động, lòng kịch liệt nôn nao, qua một lúc lâu, cô mới hít một hơi thật sâu, cúi đầu khẽ dỗ dành Tào Ấu Tuyết: “Tuyết nhi ngoan, mau về nhà dì Hà Na, bây giờ đi về với chú Phương, tối nay ngủ với dì được hay không?”

Tào Ấu Tuyết ôm cổ của nàng, hiển nhiên không vui: “Không, con muốn ngủ với mẹ.”

Diệp Tông Y nhìn Tiểu Phương: “Tiểu Phương, anh giúp tôi một tay, tôi có chuyện muốn nói với Hàn Sanh.” Nói rồi, đưa Tào Ấu Tuyết cho hẳn, Tiểu Phương ngậm hiếu, gật đầu, Tào Ấu Tuyết lập tức khóc lên: “Không, dì Hà Na còn chưa về nhà, con muốn ở với mẹ và dì Trầm.”

Tiểu Phương vội vã dỗ dành cô bé: “Tuyết nhi ngoan, không khóc, dì Hà Na đã về rồi, không tin con đi với chú về xem xem, dì còn mua đồ cho con ăn đấy, đi, chúng ta mau về.” Hẳn ôm Tào Ấu Tuyết, hỗn loạn nháy mắt với Diệp Tông Y, liên tục không ngừng vội vã rời khỏi.

- Cho tớ xem vết thương.

Diệp Tông Y mặt lạnh, mở cửa phòng Trầm Hàn Sanh, xông vào như một làn gió, vịn đèn sáng, Trầm Hàn Sanh nằm trên giường, ôm lấy chân, nhắm mắt lại nói: “Không có gì đẹp mắt, Tiểu Phương làm quá thôi, không nghiêm trọng như vậy, hơn nữa giờ đã khỏi hoàn toàn rồi.”

Diệp Tông Y cắn răng, tiến đến xốc chân của nàng lên, Trầm Hàn Sanh ngồi dậy, lớn tiếng nói: “Cậu làm gì? Tớ nói không sao!”

Diệp Tông Y cũng không nói gì, chỉ là lẳng lặng ngưng đọng nhìn nàng, đôi mắt đẹp hầy còn mang theo giọt nước mắt lại lộ ra vẻ cứng cỏi và quật cường, ánh mắt như thế, vẻ mặt quen thuộc như thế, tiếng lòng Trầm Hàn Sanh chấn động, cả người bỗng nhiên không tự chủ được mềm nhũn ra, hàm răng Diệp Tông Y cắn môi dưới, vươn tay, run run từng chút một kéo

áo thun của nàng lên, một dấu vết thấy mà đau lòng liền thành linh xuất hiện trước mắt.

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Ôi Nói Tôi Sẽ Liều Mạng Với Anh!

Trầm Hàn Sanh còn đang ngủ say, vài đêm chưa chợp mắt, hơn nửa đêm qua uống quá chén, phá vỡ đồng hồ sinh lý của nàng, khiến nàng không cách nào tỉnh lại như thường ngày. Diệp Tòng Y nằm ở bên cạnh nàng, muốn đưa tay nắm cái tay nàng che ở bụng, tay mới vừa đụng chạm đến da thịt của nàng, lại rút trở về. Vừa nghĩ tới cái vết sẹo kia, cái vết sẹo xấu xí kia, cùng với những hành động giả vờ của nàng trước kia, trái tim cô liền co lại, mà việc Trầm Hàn Sanh bài xích cô, càng làm cho cô tan nát cõi lòng. Buồn cười, bản thân dĩ nhiên lại ngây thơ tin lời Tào Vân Tuấn nói như vậy, tin đến độ nói với Hàn Sanh, Diệp Tòng Y yên lặng nhìn chăm chú vào sườn mặt thon gầy của Trầm Hàn Sanh, qua hồi lâu sau, cúi đầu, một cái hôn nhẹ nhàng rơi xuống trán nàng, cô đứng dậy khoác áo ra khỏi gian phòng.

Ánh sáng mặt trời lặng im xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, mang đến nắng cho cả phòng, mang theo một chút hơi ấm. Khí trời bên ngoài cuối cùng cũng chuyển tốt.

Diệp Tòng Y ngồi trước gương, đột nhiên hất mái tóc đen lên, sau đó khẽ nâng cổ tay trắng mịn để đánh một lớp phấn lên mặt, khiến gương mặt nhàn nhạt má hồng, lấy thêm một cây son môi hồng nhạt cẩn thận thoa, nhẹ nhàng nhấp mí mắt môi. Cô vốn trời sinh lệ chất, dung nhan thanh mỹ, vốn không cần cố gắng trang điểm, nhưng lúc này không thể so với mọi ngày, đồ trang sức trang nhã tinh xảo có thể che đậy sắc mặt nhợt nhạt uế oải và tiêu tụy biến mất hoàn toàn. Ánh mắt Diệp Tòng Y đậm đặc, nhìn cô gái mắt ngọc mây ngài trong gương kia, ưu nhã lịch sự, như nhìn một người xa lạ, chính cô cũng cảm thấy kỳ quái khi làm đồng chuyện này, nội tâm kỳ

quái của cô rồi cuộc cũng dần dần bình tĩnh, dường như đã không còn buồn vui, tựa như ngoài khơi không một gợn sóng. Tia bi tán đáy mắt sau cùng một cũng dần dần rút đi, cô từ túi bên cạnh lấy ĐTDĐ ra, bấm số Tào Vân Tuấn: “Bây giờ anh ở đâu? Có rảnh không? Chuyện lần trước anh nói với tôi, tôi đồng ý, nhưng có chút chi tiết, tôi phải gặp mặt nói với anh một chút.”

Nơi đây là câu lạc bộ tư nhân cao cấp, là bạn tri kỉ của Trịnh Thái mở, cũng là nơi các nhân vật nổi tiếng trong thành phố đổ xô vào, Trịnh Duyệt Nhan mặc dù là hội viên nơi này, nhưng cũng không thường xuyên ghé vào, bởi vì Trịnh Thái và chú Trịnh Khải của nàng đều rất thích tới nơi này, nên nàng liền cảm thấy nơi này là dành cho những người có tuổi đến.

Chân mày lá liễu nàng hơi nhíu, như là không có gì để ăn uống, chỉ uống một chén canh nhỏ, lại đóng đũa món điểm tâm ngọt một chút. Hứa Kinh đối diện thấy nàng buông đĩa ăn, thân thể mập mập bất an xê dịch trên ghế, do dự cũng buông dao nĩa cầm trong tay.

Trịnh Duyệt Nhan buông khăn ăn trong tay xuống, cười nhìn hắn: “Sao? Những thứ kia không hợp khẩu vị của anh?”

- Không không không! - Hứa Kinh lập tức lắc cái đầu dài như đánh trống chầu, luôn miệng nói: “Vị ngón lăm, cho tới bây giờ tôi chưa ăn qua thịt dê rán ngon như vậy, còn có gan ngỗng muối này nữa.”

- Vậy sao anh không ăn nữa? - Giọng nói Trịnh Duyệt Nhan nhẹ bỗng, nửa giỡn nửa nghiêm túc nói: “Tôi mời khách, anh ăn ít như vậy, rõ ràng bất mãn với chủ nhà.”

Hứa Kinh sửng sốt, nghĩ thầm không phải là cô cũng không ăn sao? Nhưng trên mặt lại vẫn cười: “Tôi ăn, tôi ăn... Cô mời tôi ăn, chính là vinh hạnh lớn lao của tôi.” Không được tự nhiên lại cầm lấy dao nĩa, xiên một khối bò nhét vào trong miệng, trên trán lại gần như muốn toát mồ hôi.

- Vậy đã là gì, chúng ta coi như là bạn bè mà, huống hồ, anh và biểu tỹ phu của tôi quan hệ lại tốt như vậy.

- Bạn bè? - Hứa Kinh thụ sủng nhược kinh, đôi mắt nhỏ lóe sáng, lòng kích động, lập tức không khiêm tốn chút nào: “Cơ mà tôi và Vân Tuấn, thật là tình như huynh đệ, quả thật... Chỉ sau một cuộc gặp gỡ ngắn ngủi, mặc dù cả hai đều bận rộn nhiều việc, nhưng vừa rảnh rỗi thì tụ lại với nhau ngay.”

Thân thể Trịnh Duyệt Nhan hơi nghiêng về phía trước, khéo tay nâng cằm, làm như vô tình nói: “Nghe nói biểu tỹ phu tôi lần trước đánh thắng giúp anh một vụ kiện, anh có tặng anh ta quà gì không?”

- Quà? - Hứa Kinh sửng sốt, cười nói: “Không có cố ý tặng quà, cơ mà chúng tôi bình thường sẽ tặng quà cho nhau. Vân Tuấn hiện tại vượt trội, thanh danh ở giới luật sư đang mở rộng...”

Hắn nhìn bộ còn không chớp mắt, Trịnh Duyệt Nhan đột nhiên chuyển chủ đề: “Anh ta giúp anh lấy cái công trình ở chỗ chú tôi lần trước, anh cho anh ta bao nhiêu tiền? Hừm?”

- Tiền boa? - Hứa Kinh cả kinh, nhất thời không phản ứng kịp, thoát cái cà lăm: “Không... Không...”

- Ủ. - Trịnh Duyệt Nhan tựa hồ có chút không giải thích được, nháy mắt một cái: “Anh ta giúp anh vụ kiện, lại giúp anh xây cầu đắp bờ với ba và chú tôi, lẽ nào anh không nên cho anh ta chút tiền boa? Lẽ nào anh không nên tặng hẳn mấy cô gái xinh đẹp làm quà sao? Huynh đệ tốt như vậy, tiền tài, mỹ nữ, những thứ này đều có thể chơi cùng chứ.”

“Keeng” một tiếng, Hứa Kinh há hốc mồm, nĩa ăn trong tay thẳng tắp rơi xuống cái đĩa trước mặt, phát ra thanh âm trong trẻo, vẻ mặt biến xanh: “Không có, không thể nào! Cô gái? Trịnh tiểu thư, chúng tôi chưa bao giờ

làm chuyện vô liêm sỉ này, chúng tôi chỉ cùng nhau đi hát một chút, lượn lờ quán bar, đánh golf một chút...”

- Anh biết không? - Trịnh Duyệt Nhan đưa tay vén tóc mai qua bên tai, nâng lên chiếc ly chân dài trước mặt, nhấp cạn rượu nho, buông xuống, lông mi nhẹ nhàng chớp một cái: “Ba tôi hiện tại đã lớn tuổi, tinh lực không tốt như trước đây, hiện tại Đỉnh Thái không ít chuyện lớn đều là tôi quyết, công ty nhỏ của anh gần đây đang cạnh tranh một vài hạng mục bên công ty tôi, đúng không? Tôi thấy kết quả rất lơ lửng, thế nhưng tôi rất chú trọng thực lực công ty, chú trọng cá nhân thẳng thắn.”

Sắc mặt Hứa Kinh thay đổi mấy lần, cuối biểu cảm xụ xuống, hần cổ sức nuốt một ngụm nước bọt: “Trịnh tiểu thư, cô... Cô cuối cùng muốn thế nào, cô hôm nay mời ăn là... Là vì...”

- Tôi đây cũng không muốn làm khó dễ anh, cũng không muốn để ý tới những chuyện hư hỏng khác. Chỉ là gần đây, tôi nghe được một vài tin đồn, liên quan tới anh và biểu tỷ phu, xuất phát lòng bảo vệ biểu tỷ, cho nên tôi tới hỏi riêng anh. - Mắt Trịnh Duyệt Nhan nhìn chăm chăm Hứa Kinh, mỉm cười: “Hôm nay gọi anh tới nơi này, chỉ là muốn nghe nói thật mà thôi.”

- Tôi nói, tôi nói. - Hứa Kinh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cầm lấy khăn ăn, chùi nhẹ xoa xoa cái trán bóng loáng, vẻ mặt đưa đám nói: “Tôi không biết xấu hổ, tôi vô liêm sỉ, tôi nhất thời đầu óc mê muội, là tôi giới thiệu cho Vân Tuấn mấy cô gái, thế nhưng... Thế nhưng chỉ ở bên ngoài vui đùa một chút thôi, Vân Tuấn rất yêu biểu tỷ cô, cái này ai cũng biết. Diệp tiểu thư tôi đã gặp mấy lần, đẹp như thế, khí chất xuất chúng như vậy, mấy cô gái bên ngoài sao so được. Chắc cô biết, nam nhân chỉ tùy tiện thích ở bên ngoài chơi chút, nhưng trong lòng... Khụ, trong lòng rất trung trinh với bà xã...”

- Trung trinh? - Trong mắt Trịnh Duyệt Nhan lộ ra vẻ đùa cợt.

- Không không, chữ nghĩa tôi không giỏi, tôi nói bậy, không phải là trung trinh. - Hứa Kinh ngồi thẳng người, khẩn cấp nói: “Nói chung, Trịnh tiểu thư cô phải tin tưởng tôi, lòng Vân Tuấn tuyệt đối chỉ yêu Diệp tiểu thư, gia đình là gia đình, chơi thì chơi, cậu ta tuyệt đối phân chia rõ ràng.”

Khuôn mặt tươi cười của Trịnh Duyệt Nhan lạnh xuống, không nhìn được cắt đứt hẳn: “Mấy người trái một chữ yêu phải một chữ yêu, nghe thấy ghê tởm chết được, tôi không nghe nổi anh biểu hiện quyết tâm thay hẳn.”

Hứa Kinh bị nàng làm nghẹn, chân tay luống cuống: “Trịnh tiểu thư...”

- Tôi phải biết những thứ này! - Trịnh Duyệt Nhan bình tĩnh nhìn hẳn, lạnh lùng nói: “Có mấy cô? Tên gì? Chia tay hay giữ quan hệ với hẳn đã bao lâu? Trong đó hẳn thích nhất là ai? Xuất thân ở đâu? Tính cách thế nào? Đang ở nơi nào? Gặp hẳn bao lâu một lần? Anh tốt nhất nói đầu đuôi ngọn nguồn cho tôi biết, đừng để tôi chủ động hỏi từng câu.”

Bữa cơm này hơi mất thời gian chút, Trịnh Duyệt Nhan khoác túi, khoe miệng vẫn duy trì vẻ mỉm cười, tâm tình tựa hồ như không tệ, tốc hành vào thang máy xuống bãi đậu xe, “cộp cộp...” Giày cao gót vỗ trên mặt đất, phát ra chuỗi âm thanh trong trẻo dễ nghe, Trịnh Duyệt Nhan đi tới trước một chiếc xe thể thao màu xanh nhạt, mở cửa xe ngồi xuống, sau đó gọi một cú điện thoại: “Mẫn Hiên, mình có chuyện muốn nhờ cậu giúp... Nước sôi lửa bỏng gì cũng làm? Yên tâm, việc rất dễ dàng... Được rồi, mình nợ cậu một cái nhân tình, cậu chờ, mình đeo tai nghe, chậm rãi nói cho cậu nghe.”

Nàng phát ra một tiếng cười trong trẻo, vừa nhét tai nghe vào tai, vừa khởi động xe, hai tay thuần thục điều khiển tay lái, xe thể thao liền từ từ đi ra ngoài.

“Sở luật sư Tào thị”, mấy chữ lớn này lóe kim quang dưới ánh mặt trời, Diệp Tòng Y đứng bên ngoài cao ốc, dừng lại mấy giây, thần sắc ung dung

đi vào.

Nhân viên cơ bản đều biết cô, khi đi vào, tiếp đãi chào đón tiểu thư, cười gật đầu: “Bà Tào, cô đến tìm luật sư Tào? Anh ta đang ở bên trong.”

Tiếng xưng hô này cực độ chói tai, Diệp Tòng Y lấy lại bình tĩnh, cũng bất động thanh sắc, chỉ nói: “Tôi tự mình đi tìm hẳn là được rồi.”

Vào thang máy, ra thang máy, dọc đường đi không ít người chào hỏi, Diệp Tòng Y vẫn lễ phép mỉm cười đáp lại từng người, mới vừa đi tới cửa phòng làm việc của Tào Vân Tuấn, đã thấy cánh cửa đột nhiên mở, Tào Vân Tuấn dĩ nhiên ra đón.

- Tòng Y, em đã đến rồi. - Tào Vân Tuấn tây trang phẳng phiu đứng ở nơi đó, đôi mắt sâu đậm đánh giá Diệp Tòng Y, thất thần chốc lát.

- Sao? Không cho tôi đi vào sao?

Tào Vân Tuấn lúc này mới ý thức được bản thân đang chống cánh cửa, cười xin lỗi, nghiêng người sang, tay ra oai, làm tư thế mời.

- Anh thật sự rất vui vì em đồng ý điều kiện của anh. - Tào Vân Tuấn đóng cửa lại, tự mình pha cho Diệp Tòng Y một ly trà, hai tay bưng đến, Diệp Tòng Y nhẹ nhàng lắc đầu: “Tôi không uống trà.”

- Vậy muốn thứ khác không? Cà phê, nước trái cây? Hay nước khoáng?

- Cái gì cũng không muốn.

- Em đồng ý rồi, tức là tạm thời anh và em có thể hòa thuận chứ? - Tào Vân Tuấn để ly xuống, xoa tay, không nhịn được nói: “Tòng Y, em gầy, thế nhưng... Nhưng vẫn duyên dáng như vậy, cái váy này làn tôn lên em, thật sự... Thật sự nhìn đẹp lắm.”

Diệp Tòng Y nghiêng đầu, sóng mắt lưu chuyển, khóe miệng kéo lên một nụ cười nhàn nhạt: “VẬY anh còn yêu em trước sau như một không?”

Tào Vân Tuấn kinh ngạc, như hoài nghi thính giác mình xảy ra vấn đề: “Em... Em nói cái gì? Tòng Y, em mới vừa... Nói cái gì?”

Diệp Tòng Y không để ý đến hắc ngữ, tự mình đi tới bên cạnh bàn làm việc của hắn, cầm lấy khung ảnh trên bàn, ngoái đầu lại nhìn hắn: “Em biết, tấm ảnh này vẫn còn ở vị trí của nó.”

- Tòng Y! - Tào Vân Tuấn kích động đến tâm phát run, không kịp tự hỏi nhiều, một bước nhanh về phía trước, đỡ lấy bả vai gầy yếu cô: “Em hồi tâm chuyển ý rồi phải không? Phải không? Không phải... Không phải...”

- Em không biết. - Hai vai Diệp Tòng Y co rúm lại một chút, tựa như muốn tránh né, cô lắc đầu, mi lệ trong đôi mắt toát ra một tia vô lực, trong miệng thì thào nói: “Em không biết nên làm gì bây giờ, không biết mình muốn gì, em...”

Cô không xác định trả lời, thần thái mê man, khiến Tào Vân Tuấn lâm vào hưng phấn vui sướng cực lớn, mà đáng vẻ muốn trốn tránh lại muốn vứt bỏ, càng khơi dậy ý muốn yêu thương và bảo hộ cực mạnh của hắn, trong nháy mắt lá gan hắn phồng lên, đưa tay kéo cô vào trong lòng thật chặt.

Tim như trống đập thành thịch kêu lên, ôm cô cúi đầu khẩn cầu: “Tòng Y... Tòng Y, trở về bên anh, chúng ta là vợ chồng, chúng ta có Tuyết nhi đáng yêu, chúng ta...”

Diệp Tòng Y không nói một lời, tùy cho hắn ôm, tay phải lại lặng lẽ đưa vào trong túi của mình, cô nhắm mắt lại, chậm rãi tới gần bên tai hắn, thanh âm không còn ngọt ngào nũng nịu, mà là trở nên nguy hiểm tràn đầy căm hận: “Tào Vân Tuấn, tôi nói rồi, nếu như anh dám động đến cậu ấy, tôi sẽ liều mạng với anh, tôi nghiêm túc!”

Chương 95: Tôi Sẽ Cho Tất Cả Biết Bộ Mặt Thật Của Anh

Một trận lùm xùm kinh thiên động địa ồn ào qua đi, phòng khách rất cuộc cũng khôi phục yên ổn. Hà Na thở phò phò ngồi xuống, cơn đỏ trên mặt chưa lui, do kích động tức giận, Tiểu Phương thấp đầu đã lâu, thấy không rõ thần sắc trên mặt, Trầm Hàn Sanh khép hờ hai mắt, ngón cái không ngừng xoa huyết thái dương, trái tim bởi vì biến cố này đột nhiên xuất hiện, càng run rẩy dữ dội hơn, Diệp Tòng Y ngồi bên cạnh nàng, hai tay đặt trên đầu gối, nhưng thật ra lại bình tĩnh khác thường, bình tĩnh cứ như không xảy ra bất cứ chuyện gì.

“Bíp — bíp —” vài tiếng chuông ĐTDD phá vỡ sự yên lặng trong không khí khiến ai ai cũng hít thở không thông, Trầm Hàn Sanh mở mắt, cầm lấy điện thoại trên bàn trà, liếc một chút màn hình, vừa đứng dậy, vừa ấn nút trả lời, còn chưa mở miệng nói, thanh âm lạnh như băng của Trịnh Duyệt Nhan từ loa đã truyền vào tai: “Trầm Hàn Sanh, nếu như chị còn muốn em giúp chị lo liệu, phải bảo đảm chị ấy không làm việc ngu xuẩn như thế, đây là cái gì? Đúng là ngu không ai bằng!”

Trầm Hàn Sanh nhíu chặt mày, thật nhanh nhìn thoáng qua những người khác trong phòng, vô thức che ĐTDD, bước nhanh tiến vào phòng ngủ, cũng đóng cửa phòng lại.

Hà Na bất mãn hừ lạnh một tiếng: “Lúc này mà còn có tâm tình nói chuyện điện thoại với người khác, còn muốn trốn trong phòng!”

Tiểu Phương không nhịn được nói: “Hàn Sanh là bác sĩ, ngày nào chẳng phải tiếp điện thoại không ngừng, hơn nữa, cục diện chúng ta bây giờ, ở đây nghe điện thoại thích hợp sao?”

Hà Na cắn môi, không nói cái gì nữa, một lát sau, lại nhin không được đứng dậy: “Tòng Y, làm sao chị có thể kích động như vậy! Tại sao có thể làm như vậy! Lẽ nào một chút chị cũng không nghĩ tới hậu quả sao?! Chị chị chị! Ai! Bảo em nói làm sao với chị mới tốt!” Thẳng đến lúc này, bọn họ vẫn chưa hoàn toàn tiếp thu được sự thật Diệp Tòng Y đã thương người, ánh mắt nàng nhìn chăm chăm vào cô, bất kể như thế nào cũng không thấy cô gái dịu dàng trong trí nhớ và cô gái nắm dao giết người này có liên quan, nói xong lời cuối cùng lại gấp đến mức nói lắp, đi tới đi lui trong phòng, chỉ than thở.

Tiểu Phương vụng trộm đưa mắt nhìn lên Diệp Tòng Y, khẽ nói: “Việc đã đến nước này, nói những thứ này cũng vô dụng, không bằng chúng ta hãy ngẫm xem kế tiếp nên làm thế nào để giải quyết tốt hậu quả.”

- Anh còn có mặt mũi nói! Không phải tại anh, làm sao xảy ra chuyện như vậy! – Hà Na thấp giọng rống giận, nàng khoanh tay, đi tới đi lui vài bước, mặt mày đều vô cùng lo lắng rầu rĩ.

- Anh cũng không đành lòng thấy Hàn Sanh oan ức, em ấy thiếu chút nữa chết trong tay họ Tào...

- Vậy anh trước khi nói cho Tòng Y biết, sao không báo cho em một tiếng? Anh có thể sử dụng đầu óc ngẫm ra phản ứng của chị ấy không! – Hà Na nghĩ đến Diệp Tòng Y, không biết kết quả sẽ thế nào, càng nói càng tức giận: “Hoặc là anh vẫn giống như trước cho rằng, Tòng Y không quan tâm Hàn Sanh bao nhiêu, cho nên khi biết Hàn Sanh bị thương, chị ấy cũng sẽ thờ ơ hả?!”

Diệp Tòng Y nhìn cửa phòng đóng chặt cách đó không xa, rốt cuộc nhẹ giọng mở miệng: “Hà Na, em đừng trách Tiểu Phương, em rất cảm kích anh ấy đã nói chị biết chuyện này, chị cũng không hối hận với những gì bản thân làm.”

Hà Na chợt xoay người lại: “Tòng Y, có phải chị điên rồi hay không? Chị ‘vinh hạnh’ thay Trầm Hàn Sanh báo thù, chị có nghĩ qua cho bản thân chưa?! Bây giờ thì vui sướng rồi, sau đó thì sao?! Tào Vân Tuấn sẽ làm gì chị?! Chị có suy nghĩ tới Tuyết nhi chưa?!”

- Hà Na...

Tiểu Phương mới vừa muốn mở miệng, Hà Na lập tức lạnh mặt xuống, một ngón tay chỉ ra bên ngoài: “Anh đi ra ngoài cho em! Bây giờ nhìn thấy anh là em nổi sùng, không phải là muốn giải quyết tốt hậu quả sao! Bây giờ anh nên đi về suy nghĩ thế nào để giải quyết tốt hậu quả, nếu làm không tốt, Tòng Y có chuyện gì, đến lúc đó em sẽ thăm hỏi anh!”

Tiểu Phương nhìn nàng một chút, lại nhìn Diệp Tòng Y một chút, nghe lời yên lặng đứng lên, xoay người rời khỏi, cửa phòng khách bị hấn trở tay đón, phát ra một tiếng vang cồng kèn.

Diệp Tòng Y thuận theo buông mắt xuống, nhìn chăm chăm thật lâu chỗ trước mặt, bỗng nhiên nói: “Hà Na, chị rất yêu cậu ấy.”

- Yêu? Yêu thì có thể không để ý hậu quả? Thì có thể để bản thân rơi vào hiểm cảnh sao? Đây là phạm pháp chị biết không? Tào Vân Tuấn có thể vì chuyện này đưa chị vào tù biết không?

Diệp Tòng Y như không nghe được lời của nàng, tự mình nói tiếp: “Vừa nhìn thấy vết thương trên người cậu ấy, nghĩ đến cậu ấy thiếu chút nữa chết, lòng chị đau nhức, rất đau, cảm giác này rất xa lạ, chị nghĩ... Cảm giác mình như biến thành một người khác, chị không cách nào lý trí tự hỏi, chỉ trong nháy mắt đã nổi lên ý nghĩ như vậy, không muốn lại tranh Tuyết nhi với Tào Vân Tuấn, muốn lập tức ly hôn, muốn ly hôn rồi sống thật tốt bên Hàn Sanh, rời xa những người chị căm ghét, rời xa những thứ thị phi kia!”

Cô ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ, Hà Na ngơ ngác nhìn cô, lẩm bẩm nói: “Tòng Y, làm sao chị có thể nói lời như vậy? Tuyết nhi là con gái chị,

mặc kệ chị trải qua chuyện gì, con bé cuối cùng vẫn cốt nhục của chị, con bé đáng yêu, bám chị như vậy, chị nhẫn tâm buông bỏ, nhẫn tâm để con bé theo hạng người như Tào Vân Tuấn sao? Chị yêu Trầm Hàn Sanh, lẽ nào không yêu con bé?”

- Không, chị yêu con bé, nếu không vì vậy, cuộc chiến ly hôn của chị và Tào Vân Tuấn sẽ không kéo dài tới giờ này. – Diệp Tòng Y lắc đầu, hai tay siết chặt theo bản năng, thống khổ nói: “Chị yêu Hàn Sanh, cũng yêu con của mình, thế nhưng, hiện tại chị không thể không thừa nhận, chị yêu Hàn Sanh vượt trên mọi thứ, tựa như nhật ký năm đó chị viết vậy, chỉ là, chị đã không còn là thiếu nữ trong quyển kia nhật ký, có thể tùy tâm sở dục truy đuổi hạnh phúc bản thân, chị bị các loại thân phận trói buộc, bị đạo đức, bị trách nhiệm trói buộc, chị không lưu tâm người khác chê cười, không lưu tâm ánh mắt của người khác, không chỉ là người khác, Hà Na, chị cũng nói cho em biết, Tuyết nhi vẫn là cốt nhục của chị, em cũng kinh ngạc chị lại có ý tưởng buông bỏ Tuyết nhi trong đầu, quan hệ của chúng ta tốt như vậy, em còn nói với chị như thế? Người khác thì sao? Người khác sẽ nhìn chị thế nào? Thế nhưng, đây chính là chị! Hà Na, đây mới thật sự là chị! Chị là người ích kỉ lãnh khốc như thế!”

Hà Na lui về sau một bước, từ từ ngồi xuống trên ghế sa lon bên cạnh, yết hầu gật gật, lại cảm thấy cổ họng khô khốc khác thường, cái gì cũng nói không nên lời.

Diệp Tòng Y nước mắt chưa khô, bên môi lại lộ nụ cười thê lương: “Chị biết, Hàn Sanh đối với chị chột xa chột gần, lúc lạnh lúc nóng, thế cho tới hôm nay, không nói lời nào với chị, là vì sao. Ở cùng chị một khoảng thời gian rồi, cậu ấy đại khái đã từ từ nhận ra một sự thật, chị không còn là chị của năm đó, cậu ấy chắc chắn cho là chị yêu cậu ấy không đủ, mà cậu ấy, đại khái cũng không còn yêu chị nữa. Trong lòng chị càng ngày càng sợ hãi hơn, thế nhưng chị vẫn không có cách nào nói với cậu ấy, Hàn Sanh, ly hôn thật sự không khó khăn như vậy, tớ không cần nhà, không lấy tiền, ngay cả

con của mình không cần cũng được, còn có cái gì không thể ly hôn? Thế nhưng chị không thể, chị không dùng khí đó, cũng không có quyết tâm đó, mãi đến... Mãi đến khi chị biết cậu ấy bị thương, chị hiểu, khi chị nói với cậu ấy chị có chuyện muốn bàn, muốn ưng thuận yêu cầu Tào Vân Tuấn, trở lại bên cạnh hẳn sắm vai vợ chồng ân ái để lấy về quyền nuôi nấng Tuyết nhi, trong lòng cậu ấy chắc hẳn thất vọng cực kỳ về chị. Hà Na, em không thấy... Không thấy ánh mắt cậu ấy lúc đó nhìn chị, ánh mắt căm ghét muốn vứt bỏ. Hà Na, lòng chị lạnh lẽo trước nay chưa có, chị...”

Cô như đang nhớ lại tình cảnh lúc ấy, sắc mặt trắng bệch, môi hơi run run, Hà Na nhìn cô, lòng không tự kìm hãm được nổi lên thương hại, đi tới, chậm rãi ngồi xổm xuống trước đầu gối cô, hai tay nắm chặt tay cô: “Dù là em biết mỗi tình đầu của hai người từ nhật ký, sau lại nhìn thấy hai người lần thứ hai gặp lại, em thấy tất cả, Tòng Y, chị với Trầm Hàn Sanh tình thâm tựa như biển, em biết hết, nếu như tương lai chị ấy có chút phụ bạc chị, em tuyệt đối sẽ không buông tha cho chị ấy!”

- Không, giữa bọn chị chưa nói tới phụ bạc hay không, trong lòng chị rất khổ, mà cậu ấy tuyệt đối không dễ chịu hơn chị, bọn chị... Bọn chị là một đôi đáng thương. – Ánh mắt Diệp Tòng Y chuyển qua cánh cửa vẫn đang đóng chặt, mắt lóe lệ quang trong suốt: “Chỉ là... Chỉ là, lần này... Lần này trong lòng chị, trong lòng chị có một chút cảm giác liêu lĩnh xa lạ, Hà Na, chị đột nhiên cảm thấy, ngày nào đó, chị có thể tìm về ký ức thuộc về bọn chị.”

Lòng Hà Na chấn động, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

- Xem ra sức mạnh của tình yêu thật đúng là vĩ đại, lại có thể làm một thực nữ cầm lấy dao làm hiệp nữ, nhưng kế hoạch của em, không thể vì hành động này mà xê dịch. – Nét mặt Trịnh Duyệt Nhan hơi châm chọc, trở mình trên giường, tay phải gối lên dưới đầu, tay trái đeo tai nghe điện thoại vào, đối phương ở bên kia điện thoại không biết nói gì, cơn tức của nàng dần dần tiêu mất, khẩu khí trở nên hòa hoãn: “Cái này chị có thể yên tâm,

theo em đoán, Tào Vân Tuấn sẽ không cầm chuyện này lên tố tụng, người đâm hấn là Tòng Y, chị lại là vấn đề khác, hưởng hồ chung quy cũng chỉ là đả thương mà thôi, nhưng nếu chị ấy lại làm chuyện ngu xuẩn, em bảo đảm sẽ không xen vào việc này nữa, chị đi trông chị ấy cho thật kỹ, em cũng không hi vọng thêm rắc rối.”

Hai người lại nói vài câu, liền cúp điện thoại, Trịnh Duyệt Nhan lấy tai nghe điện thoại ra, vút qua một bên, nhắm mắt trầm tư một hồi, lại nghe “cách” một tiếng, cánh cửa bỗng nhiên bị mở ra, hai mắt Trịnh Duyệt Nhan chỉ mở ra một chút, rồi lần thứ hai khép lại: “Mẹ, đã về?”

Trịnh phu nhân ngồi xuống bên giường nàng, sắc mặt sao có thể vui thú: “Nhan Nhan, con coi con xem! Vân Tuấn bị như vậy, nói con theo mẹ đi bệnh viện thăm nó thì không đi, rốt cuộc nằm ở nhà ngủ ngon!”

- Không phải là không chết sao? – Trịnh Duyệt Nhan miễn cưỡng nói.

- Chết thì con đi thăm cái gì! – Trịnh phu nhân buồn bực: “Sao mẹ lại sinh ra đứa con gái máu lạnh như con, dù cho không vì cái khác, thì cũng vì biểu tử con làm nó bị thương, con cũng nên đi thăm một chút, thể hiện chút áy náy cho Tòng Y, nói không chừng có thể khiến nó thoải mái chút.”

- Nếu biểu tử con hận không thể cho hấn chết, con còn đi thăm nom an ủi, chẳng phải là làm khó dễ người nhà sao?

- Con! Chắc con làm mẹ tức chết mất!

Trịnh Duyệt Nhan thấy mẹ thật sự tức giận, nở nụ cười, chuyển chủ đề: “Mẹ, mẹ đơn giản là lo lắng cháu gái mình vì vậy mà chọc phiền toái lớn, mẹ không cần lo lắng như vậy, không phải là mẹ gọi điện thoại cho ba rồi sao?”

Trịnh phu nhân nghe nàng nói đến chồng, lòng hơi yên ổn chút: “Ông ấy? Mẹ cũng không biết nói như thế nào, căn bản là không biểu hiện gì

mấy, chỉ là rất kinh ngạc, hỏi rõ tình huống, rồi giải sầu cho mẹ, bảo ngày mốt sẽ về. Đây chính là mạng người, nếu Tòng Y ra tay nặng hơn chút, hoặc là vị trí lệch chút, cũng hên là thế, Tòng Y, ai, Tòng Y sao nghĩ như vậy, dù cho... Dù cho con bé và cô bé kia... Ai, dù sao cũng là vợ chồng một thời gian, lại có con, lẽ nào một chút tình cảm cũng không có? Sao lại thâm cừu đại hận đến độ như vậy? Một nam nhân cao lớn như Vân Tuấn, lại bị con bé làm bị thương, tất nhiên cũng là nhường con bé, nếu không phải con bé làm sao một cọng lông tóc cũng không tổn hao gì, vì sao người yêu con bé như vậy, con bé không thể quý trọng, lại muốn đi yêu con gái, thật không nghĩ ra!”

Trịnh Duyệt Nhan cắt đứt lời của nàng, tò mò hỏi: “Mẹ, mẹ nói sao với ba?”

- Mẹ nói hai đứa xảy ra chút tranh chấp nhỏ, Tòng Y kích động, không cẩn thận lấy dao làm bị thương Vân Tuấn.

- Ồ, thì ra là thế. – Trịnh Duyệt Nhan làm vẻ mặt bình tĩnh, chải chải tóc, ngồi dậy: “Tào Vân Tuấn hiện tại ra sao?”

- Cái gì Tào Vân Tuấn! Nó vẫn biểu tở phu con!

- Biểu tở giờ nhất định muốn ly hôn với hã, câu biểu tở phu con không nói ra khỏi miệng nổi.

Trịnh phu nhân không cách nào bắt bí nàng, thở dài: “Vết thương thật ra không có gì đáng ngại, chỉ là phải ở trong bệnh viện một thời gian. Khi gặp chuyện không may, mặc dù là nó gọi điện thoại cho dì dưỡng con, nhưng lúc mẹ đi bệnh viện thăm, nó còn nằm trên giường hôn mê chưa tỉnh, mẹ cũng không cách nào hỏi nó cái gì, giờ dì con vẫn trông ở đó, hai người lo lắng vô cùng, ngày mai mẹ đi thăm nó tiếp.” Rồi nói: “Ngày mai con nên cùng mẹ đi bệnh viện, để dì con khỏi trách móc, Tòng Y tuy rằng tùm lùm tá lả với Vân Tuấn, nhưng bọn họ vẫn xem Vân Tuấn là con trai.”

- Thời giờ của con rất quý giá. – Thấy Trịnh phu nhân trừng mắt, trên mặt nàng lộ ra nụ cười ngọt ngào xinh đẹp, lập tức nói bổ sung: “Cơ mà mệnh lệnh của mẫu thân đại nhân, sao có thể trái, con đi với mẹ.”

- Ủ, vậy mới đúng, bất kể con bận cỡ nào, thân tình luôn luôn là quan trọng nhất. – Trịnh phu nhân sờ sờ bả vai của nàng, đứng dậy: “Mẹ đi ra ngoài trước, con nghỉ ngơi một chút nữa, khi nào có cơm ăn, mẹ bảo họ lên gọi con.”

- Quên đi, con không muốn ngủ, đứng lên đọc sách một lúc, mẹ bảo cô Lưu mang chút hoa quả lên nhé.

- Được.

Chương 96: Sau Đây Tớ Nhất Định Sẽ Nhớ Ra Cậu

- Thật thua thiệt cho con, thời gian vừa qua vẫn một mực hối hận tự trách, con gái biến thành thế này, có lẽ là do bố mẹ ngay từ đầu làm sai, thế nhưng bây giờ nhìn con, Tòng Y bị cái đứa Trầm Hàn Sanh kia đầu độc được biến thành cái gì, không xem bố mẹ là bố mẹ nó cũng được, nhưng một người ôn ôn nhu nhu như vậy, con bé... Con bé lại lấy dao giết người.

Tào Vân Tuấn hơi mở mắt một chút, vụng trộm nhìn, thấy Vương Viễn Trân ngồi trên ghế cách giường bệnh không xa, vừa khẽ nói, vừa tuyệt vọng ủ rũ, Diệp Khai Tường vuốt mái tóc thừa thớt, thở ngắn thở dài.

- Tội Vân Tuấn yêu con bé như vậy, còn bị khổ thế này, nó cần gì phải thương cảm Tòng Y, đưa Tuyết nhi qua đó, cho Tuyết nhi ở chỗ cô gái kia, có ích lợi gì! Đời này nó hại con gái tôi là không thể thay đổi rồi, tôi cũng không muốn cháu gái tôi mưa dầm thấm đất ở đó, cũng bị ảnh hưởng không tốt, chờ Vân Tuấn khỏe một chút, tôi không thể không kéo con bé về.

Diệp Khai Tường thấy bà càng nói càng kích động, càng nói càng lớn tiếng, càng cảm thấy đau đầu phiền lòng, nếp nhăn trên trán lại thêm mấy phần: “Bà nhỏ giọng một chút, chớ quấy rầy Vân Tuấn.”

Vương Viễn Trân nghe nói, nhìn thoáng qua giường, lập tức im tiếng, lấy khăn tay ra lau nước mắt.

- Ưm. – Trong miệng Tào Vân Tuấn phát ra một tiếng than nhẹ thống khổ, chậm rãi mở mắt, suy yếu kêu: “Bố, mẹ.”

- Vân Tuấn, con đã tỉnh!

Trên mặt Vương Viễn Trân lộ ra vẻ vui mừng, cùng Diệp Khai Tường bên cạnh lập tức tiến đến.

- Bố, mẹ, khổ cực cho bố mẹ rồi, đã lớn tuổi như vậy còn phải trắng đêm chăm sóc con, con... Con thực sự bất hiếu. – Tào Vân Tuấn tựa như muốn đứng dậy, thân thể vừa mới khê động, trên mặt liền lộ ra vẻ thống khổ khó chịu, nhúu chặt mi lại.

Wương Viễn Trân và Diệp Khai Tường gần như trăm miệng một lời: “Đừng nhúc nhích, nằm đi.” Hai người đưa tay dịu hắt nằm xuống, cầm cái gối đầu lót sau lưng hắt cho hắt dựa vào, còn nhét thêm cái chăn cho hắt.

- Cám ơn bố mẹ đã làm theo lời con, không nói việc này cho bố mẹ con biết.

Wương Viễn Trân tắc nghẽn cổ họng: “Bố mẹ nào có mặt mũi nói việc này nói họ biết, tuy nói hai vị thân gia hiện nay vẫn chưa rõ tình hình của con và Tông Y, nhưng bố mẹ đã sớm thấy không có mặt mũi nào gặp họ rồi. Vân Tuấn, mọi việc con đều ráng giữ mặt mũi cho hai trưởng lão bố mẹ, toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho bố mẹ, mẹ... Mẹ cũng không biết phải nói gì mới tốt.”

- Mẹ, mẹ đừng nói như vậy, loạn như ngày hôm nay, cũng là tự con không đủ dũng khí tranh giành, trong lòng con một mực tự trách, đều tại bản thân không tốt, cho nên không thể khiến Tông Y yêu con.

- Chớ nói nhảm! Sao con có thể so mình với cô gái kia, nó không bình thường!

Diệp Khai Tường rót ly nước, làm nước nóng nguội đi, tới nói: “Nào, uống nước.”

Tào Vân Tuấn liền đón lấy cái ly trong tay Diệp Khai Tường, uống hai cái, miễn cưỡng mỉm cười nói: “Bố, mẹ, ngồi đi ạ, con... Cũng không phải

trọng thương gì, bố mẹ như vậy, khiến lòng con bất an.”

- Còn nói không sao, coi sắc mặt con đi.

Diệp Khai Tường để ly qua một bên, kéo cái ghế qua, hai ông bà ngồi xuống, nhìn thoáng qua nhau, lại nhìn Tào Vân Tuấn, cũng muốn nói lại thôi: “Vân Tuấn, Tòng Y nó...”

Tào Vân Tuấn tựa hồ biết bọn họ muốn nói gì, nhẹ giọng nói: “Bố, mẹ, hai người yên tâm, con không trách Tòng Y, chuyện này con sẽ xem như chưa xảy ra, bây giờ không phải con cũng không có chuyện gì sao.”

Tảng đá trong lòng Vương Viễn Trân và Diệp Khai Tường đồng thời rơi xuống đất, Vương Viễn Trân cảm động, viền mắt lại ướt át: “Vân Tuấn, oan ức cho con rồi, Tòng Y... Tòng Y nó thực sự là ngu ngốc mà!”

Tào Vân Tuấn còn chưa lên tiếng, lại nghe Diệp Khai Tường hỏi: “Vân Tuấn, tính tình Tòng Y người làm bố như bố hiểu rõ, rốt cuộc con bé vì sao lại làm vậy với con?”

Tào Vân Tuấn trầm mặc một lát, nói: “Cô ấy đến Sở Luật sư của con, lại nhắc tới chuyện ly hôn với con, nói cô ấy là mẹ, con gái theo mẹ luôn luôn tốt hơn, hơn nữa, cô ấy nói Trần Hàn Sanh cũng thích Tuyết nhi, cho nên, cái khác cô ấy có thể không cần, nhưng quyền nuôi nấng Tuyết nhi tuyệt đối không nhượng bộ, con nhất thời tức giận, thì... Thì mắng cô gái kia vài câu, Tòng Y lại... Lại đột nhiên trở nên đặc biệt kích động rồi...”

- Nó dám đòi Tuyết nhi?! Thật đúng là cái gì cũng nói được! Da mặt dày như vậy ngàn dặm mới tìm được một, muốn có con, tự tìm nam nhân sinh ra cũng được vậy! – Trong mắt Vương Viễn Trân lộ ra oán hận, mắng: “Con nhỏ đó mê hoặc đầu óc Tòng Y rồi! Nhà chúng ta có thù gì với nó kiếp trước mà nó lại kéo nhà chúng ta vào tai ương rắc rối như vậy, cái thứ biến thái...”

Lúc này bà lửa giận ngút trời, mắng cũng càng ngày càng khó nghe, Diệp Khai Tường thống khổ nhắm mắt lại: “Thực sự là oan nghiệt, thực sự là oan nghiệt!”

Tào Vân Tuấn nghe được lòng cực kỳ vui sướng, làm như mình là người chịu mắng, mở miệng khuyên nhủ: “Mẹ, đừng nổi giận, đừng làm hại thân thể, mẹ yên tâm, Tòng Y một ngày nào đó sẽ nghĩ thông suốt, con yêu cô ấy, cho nên đời này tuyệt đối sẽ không buông bỏ cô ấy, con vẫn tin tưởng, hạnh phúc của cô ấy chỉ có con mới có thể mang lại, con và cô ấy mới thật sự là vợ chồng, bố, mẹ, Tòng Y, Tuyết nhi, còn có gia đình dượng, chúng ta mới thật sự là người một nhà.”

Vương Viễn Trân vốn tức giận đến mặt đỏ tía tai, nghe xong lời này, lòng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, lửa giận hơi dập tắt một chút, nghỉ ngơi chốc lát, chậm rãi nói: “Vân Tuấn, con yên tâm, mặc kệ Tòng Y ngu ngốc cỡ nào, mẹ với bố con, còn dì dượng con nữa, đều đứng bên phía con. Tòng Y nghĩ chưa thông suốt, chúng ta sẽ chờ, nói chung, con vĩnh viễn là con rể của mẹ, dù thế nào đi nữa, dù cho Tòng Y lấy được giấy ly hôn, bố mẹ sẽ đối đãi với con không một chút thay đổi.”

Tào Vân Tuấn hiện lên một tia vui vẻ không dễ phát giác trong mắt, vội vã rũ mí mắt xuống, thần sắc làm như cảm động đến rơi nước mắt, tựa như hổ thẹn bất an: “Mẹ, bố, hai người đối đãi như vậy, con... Con thực sự không biết phải như thế nào để báo hiếu với bố mẹ mới tốt, con biết Tòng Y gần đây khiến cho hai người đau lòng, con thân làm chồng cô ấy, ở đây thay cô ấy xin lỗi bố mẹ, trước khi cô ấy hồi tâm chuyển ý, ngoại trừ cố gánh trách nhiệm của mình, con cũng sẽ gánh luôn phần trách nhiệm của con gái bố mẹ, con nhất định sẽ chăm sóc thật tốt hai người.”

- Đứa trẻ ngoan, đứa trẻ ngoan. – Trong mắt Diệp Khai Tường lộ ra vẻ khen ngợi cảm động, gật đầu: “Thế nhưng lúc này quan trọng nhất, là con phải tịnh dưỡng thật tốt thân xác, chờ con khôi phục khỏe mạnh rồi, lòng bố mẹ mới có thể buông xuống, trước chăm sóc mình tốt, sau đó mới có thể

chăm sóc bố mẹ. Con biết không, dưỡng hiện tại tuy rằng ở nước ngoài xa xôi, nhưng hôm nay lại gọi điện thoại tới đây, nếu ông ấy biết con độ lượng như vậy, một lòng vì Tông Y thế này, dù bị thương cũng che chở con bé, nhất định sẽ rất vui mừng.”

Tào Vân Tuấn ngẩn ra, vẻ mặt lập tức vui vẻ, vội vã ưng thuận: “Vâng, cảm ơn bố.”

Diệp Tông Y do dự nửa ngày, rốt cuộc cũng lấy dũng khí, đẩy ra cánh cửa trước mắt kia, trong phòng ánh đèn sáng tỏ, Trầm Hàn Sanh nửa nằm ở trên giường, cầm trong tay một quyển sách đang đọc.

- Đọc sách gì vậy? – Diệp Tông Y tận lực khiến giọng của mình nhẹ nhàng, đến gần ngồi xuống bên giường, thăm dò thứ nàg đang đọc trong tay.

- Chiêu Minh văn tuyển.

Diệp Tông Y nhìn vài câu: “Cái này tớ xem không hiểu gì.”

- Tớ cũng hiểu lơ mơ, chẳng qua là để tĩnh tâm mà thôi.

- Nhưng tớ rất thích thái tử Chiêu Minh.

* Thái tử Chiêu Minh: Là trưởng tử của Lương Vũ Đế Tiêu Diễn triều đại Lương, và Chiêu Minh văn tuyển là tuyển tập văn học đệ nhất thời kỳ cổ đại Trung Quốc, có ảnh hưởng lớn đến thế hệ sau này.

Trầm Hàn Sanh ngẩng đầu lên, mắt dừng trên người cô, thấy thần sắc cô không giống thường ngày, khẽ ho nhẹ một tiếng, liền không nói lời nào, Diệp Tông Y khẽ cắn môi, bỗng nhiên nói nhỏ nhẹ: “Hàn Sanh, đêm nay chúng ta tâm sự được chứ?”

- Tâm sự gì? Tâm sự về thái tử Chiêu Minh sao?

- Không, chuyện chúng ta.

Mắt Trầm Hàn Sanh tiếp tục nhìn về phía quyển sách trên tay: “Tớ không muốn tâm sự.”

- Hàn Sanh, hãy nghe tớ nói...

- Mặc kệ cậu muốn nói gì, qua khoảng thời gian này đi, được không?

Giọng của Trầm Hàn Sanh nhẹ nhàng chậm chạp, lại hết sức kiên định, như không có một chỗ trống để có thể xê dịch, Diệp Tòng Y nhất thời có chút sững sờ, Trầm Hàn Sanh đưa tay lật một trang giấy, không nhanh không chậm nói: “Mấy ngày nay, trừ bố mẹ cậu gọi điện thoại trách cứ cậu, cũng không thấy có bất kỳ động tĩnh gì, chắc Tào Vân Tuấn sẽ không vì bị cậu đâm bị thương mà tìm cậu gây rắc rối, sau này đừng làm chuyện đại dột nữa.”

- Làm chuyện đại dột vì cậu, tớ cam tâm tình nguyện.

Trầm Hàn Sanh nhíu lông mày, khẽ gọi nói: “Tòng Y.”

- Chỉ là, tớ cảm giác mình càng ngày càng không hiểu cậu, Hàn Sanh, đừng nhúc nhích...

Diệp Tòng Y vừa ôn nhu nói rồi, vừa tiến vào trong chăn, tay vén áo của nàng lên, môi khắc lên vết sẹo không lớn kia, mái tóc dài như thác nước rải rác giữa ngực và bụng nàng, mang đến cảm giác man mát nhẹ nhẹ, như gió xuân ôn nhu tinh tế dày đặc rơi xuống, môi lưỡi lại nhanh chóng ẩm lên, cảm giác mát lạnh rồi nóng lên, khiến Trầm Hàn Sanh hít vào một hơi: “Tòng Y, đừng... Đừng như vậy.”

Nàng miễn cưỡng duy trì ngữ điệu bình ổn, Diệp Tòng Y nhắm mắt lại, vươn cái lưỡi thơm tho, liếm một vòng xung quanh vết thương da thịt non

mịn. “Cộp” một tiếng, quyển sách trên tay Trầm Hàn Sanh rơi xuống, lăn qua một bên.

- Tòng Y.

- Suyt, đừng nói gì.

Môi Diệp Tòng Y, một đường hôn lên cách chiếc áo thun, cho đến cổ, cằm, tay lại dán vào da thịt trơn mịn bên thân nàng, nỗ lực gỡ đi từng cách trở các nàng. Trong hô hấp Trầm Hàn Sanh lộ hơi thở ngọt ngào mang về hồn mộng bay bổng, tim kịch liệt đánh vào lồng ngực, gương mặt tức thì nóng hổi như lửa.

- Hàn Sanh, muốn tớ, được không? – Diệp Tòng Y nhắm chặt hai mắt, đôi môi hồng phấn dán vào lỗ tai nàng, mềm giọng cầu khẩn: “Mấy năm nay, cậu chưa từng nghĩ đến tình cảnh như ngày hôm nay sao? Không muốn ôm tớ vào lòng sao? Chúng ta vì sao còn phải chờ? Lẽ nào cậu không nhớ rõ, tớ đã từ lâu yêu cậu, đã từ lâu thuộc về cậu, vì sao cậu còn phải suy nghĩ nhiều như vậy?”

Thân thể cô run nhè nhẹ trong lòng Trầm Hàn Sanh, như cảm nhận được cô khẩn trương, Trầm Hàn Sanh lại không khẩn trương như vậy, nàng nắm chặt hai tay bên người mình, dần dần để giãn ra.

- Hoặc, cậu chú ý, cậu ghét bỏ... Ghét bỏ...

Giọng nói cô dần dần thấp xuống, Trầm Hàn Sanh cảm thấy giữa cái cổ lạnh lẽo, phảng phất có chất lỏng rơi xuống, nàng cũng không cách nào kiểm chế nữa, đưa tay ôm chặt cô, ôn nhu hôn vào gò má cô, cũng hôn lên nước mắt phía trên.

- Sanh...

- Cậu gọi tớ là gì?

Diệp Tòng Y vùi đầu vào trong lòng nàng, khóc hoa lê dầm mưa: “Sanh, Sanh, đừng trách tớ, đừng lạnh lòng với tớ.”

Trầm Hàn Sanh ôm lấy cô, trở mình nhìn cô, thì thào nói: “Cứ gọi như vậy.”

- Sanh...

- Tòng Y. – Mắt Trầm Hàn Sanh rưng rưng, khuôn mặt xinh đẹp này dưới ánh đèn khiến kẻ khác sợ hãi than, thần sắc dần dần mê loạn, nàng đưa tay ôn nhu vén tóc cô qua tai, sau đó nâng mặt cô lên: “Cậu đã trở về? Cậu đã nhớ lại tớ sao? Từ trước cậu vẫn gọi tớ như vậy, lúc... Lúc chúng ta chân chính ở bên nhau.”

Trong mắt Diệp Tòng Y xẹt qua một tia đau đớn: “Sanh, tớ... Tớ...”

- Tòng Y, tớ rất nhớ cậu. – Trầm Hàn Sanh thì thào nói nhỏ, không kiềm hãm được cúi xuống, môi dán vào chiếm hữu cô, đôi môi Diệp Tòng Y khẽ nhếch, hàm răng khẽ mở, môi lưỡi hai người liền dây dưa với nhau.

Áo thun, váy ngủ, từng món một không kịp chờ đợi cởi ra, vứt xuống dưới giường, nhiệt độ không khí trong phòng chọt lên cao, hai người kịch liệt hôn, trong lòng tràn ngập tình yêu sâu đậm, nóng như lửa, lưu luyến trong chăn, triền miên bên tai, tựa như muốn đến chết mới ngừng. Trầm Hàn Sanh hôn một đường dài trên cổ Diệp Tòng Y, nơi đi qua đều để lại một chút vết hồng, “Ừm... Ừm...” Ngón tay Diệp Tòng Y luồn vào tóc nàng, biểu cảm thống khổ lại xen lẫn vui thích, trong miệng nhin không được phát ra âm thanh dục vọng đè nén.

Trầm Hàn Sanh bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thở hổn hển nhìn nàng, không biết nghĩ tới điều gì, trong ánh mắt mê ly của nàng, bỗng nhiên mọc lên một ngọn lửa tức giận, môi hung hăng mím lại, hàm răng liền cắn xuống điểm đỏ hồng trước ngực Diệp Tòng Y.

- A... Ừm... – Đau đớn trước ngực truyền tới khiến Diệp Tòng Y nhíu mày, kêu hô một tiếng, thế nhưng chỉ một nửa, chỗ đau liền được người kia dùng miệng ngậm lấy, ôn nhu mút, cô lại trở nên sung sướng nhẹ rên rĩ.

Trầm Hàn Sanh nhắm mắt lại, nằm ở trước ngực cô, thở hỗn hển thật sâu, từng khung từng cảnh tượng khiến nàng lòng đau như cắt không thể khống chế tái hiện trong đầu, cô... Cô cũng như vậy, mái tóc dài tán loạn, nằm dưới thân người khác, âm thanh kiềm chế dục vọng phát ra. Nàng thật hận mình đã xem, nàng hận hình ảnh kia, âm thanh kia, biểu tình kia rõ ràng như thế, nàng thật hận! Thế nhưng nàng lại không cách nào chân chính hận cô... Thân thể của nàng dần dần trở nên cứng ngắc, tâm tình tiêu tan toàn bộ.

- Sanh, cậu làm sao vậy? Cậu làm sao vậy? Sanh...

- Sanh, sao cậu không nói gì?

Diệp Tòng Y hoảng loạn lên, hai tay ôm lấy mặt nàng, muốn xem rõ ràng nét mặt của nàng, Trầm Hàn Sanh lại cố ý không ngẩng đầu lên.

- Có... Có phải cậu tức giận không? Tức giận tớ không nhớ ra cậu? Sanh, tớ sẽ nhớ ra, sau này nhất định sẽ nhớ ra, cậu... Cậu khóc?

Trầm Hàn Sanh khẽ ngẩng đầu, lấy mu bàn tay hung hăng lau nước mắt, nằm qua một bên, đưa lưng về phía cô: “Không có gì, Tòng Y, chỉ là tớ buồn ngủ.”

Chương 97: Em Biết Một Người Đặc Biệt

Chỉ chốc lát trước đó, như một giấc mộng đẹp, như một ảo cảnh, từ trong đám mây ngã xuống, tất cả vẫn lạnh như băng, gian phòng lạnh như băng, ngọn đèn lạnh như băng, không khí lạnh như băng, còn có một người gần trong gang tấc, rồi lại như xa tận chân trời.

Trầm Hàn Sanh nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Tòng Y, xin lỗi, đi ngủ đi.”

- Cậu không yêu tớ?

Lòng Trầm Hàn Sanh đau nhức nghẹn lại, nàng không trả lời, chỉ nắm chặt chăn trước ngực. Nét mặt Diệp Tòng Y chờ đợi, máy móc lặp lại: “Hàn Sanh, cậu không yêu tớ, phải không?”

- Tòng Y, tớ...

- Không, cậu đừng trả lời, tớ không muốn nghe! – Diệp Tòng Y bỗng nhiên nhảy xuống giường thật nhanh, lượm y phục trên đất, che thân thể mình, lui về phía sau hai bước nhìn Trầm Hàn Sanh, bắt đầu nói năng lộn xộn: “Tớ biết, tớ biết vì sao, cậu đã nói, bây giờ không phải là lúc, Hàn Sanh, tớ đều biết, tớ không cần hỏi cậu nữa. Cậu yên tâm, tớ nhất định sẽ ly hôn nhanh! Lần này nhất định rất nhanh! Hàn Sanh, cậu đã nói cậu sẽ chờ tớ, tớ còn gì mà không yên lòng chứ nhỉ?”

Nói rồi, cô đưa tay lau mắt, ấy thế lại nhoẻn miệng cười: “Tớ thật là khờ, căn bản không cần hỏi cậu vấn đề này, có phải không, Hàn Sanh, cậu mệt chứ, vậy cậu đi ngủ sớm một chút, tớ... Tớ đi ngay.” Cô như rất sợ

Trầm Hàn Sanh mở miệng, liên tiếp lui về phía sau, một tay kéo cửa phòng ra, chân trần vội vã đi ra.

Trầm Hàn Sanh chậm rãi mở mắt, nhìn cánh cửa khép lại một chút, lại nhìn quanh phòng ngủ trống rỗng một chút, tay trái từ từ dời về phía bên giường, phía trên ấy, còn lưu lại nhiệt độ cơ thể Diệp Tòng Y, Trầm Hàn Sanh nhếch môi, mắt thẳng tắp nhìn trần nhà, khẽ vuốt chiếc giường một lúc lâu, tay phải đột nhiên nâng lên, “chát” một tiếng cho mình một cái bạt tai thật mạnh.

Tào Vân Tuấn từ lúc chào đời tới nay, chưa từng trải qua cảm giác một ngày bằng một năm thế này, hắn quả thật hận không thể làm nổ banh căn phòng bệnh, hoặc thậm chí bệnh viện này, hắn chưa từng ghét màu trắng như bây giờ, ở lại chỗ này, hắn cảm giác mình sắp sửa vào bệnh viện tâm thần rồi.

Ngay từ đầu, khi bác sĩ xác định thương thế không đáng ngại, hắn làm bộ làm tịch, động một chút là mê man, khi tỉnh lại cũng ra vẻ không chút huyết sắc, Diệp Khai Tường và Vương Viễn Trân bận rộn này nọ vì hắn, ngay cả bà Trịnh cũng cách mấy ngày thì dẫn theo người làm hàm thuốc bổ đến đây thăm hắn, mà Trịnh Thái gần đây đang cùng một công ty Châu Âu đàm phán một hạng mục, ngày thường chạy ra nước ngoài, nhưng cũng vội vàng vàng vọt thời giờ đến thăm hắn một lần, nói rất nhiều lời an ủi, thậm chí, lại hứa với hắn mấy thứ gì đó.

Đây hết thấy đều trong dự liệu của hắn, thậm chí so với dự liệu còn tốt hơn, trên mặt hắn lộ ra vẻ khó chịu song trong lòng lại hát vang bài ca chiến thắng. Nhưng dần dần, tâm tình khoái trá giảm đi, thứ nhất, từ lúc hắn bị thương, bên Diệp Tòng Y cũng không có động tĩnh; Thứ nhì, khi hắn muốn xuất viện, bệnh viện lại lần nữa kiến nghị hắn đừng xuất viện, mà Trịnh phu nhân và vợ chồng Vương Viễn Trân với lời của bác sĩ tất nhiên như nhận thánh chỉ; Thứ ba, Trịnh phu nhân thấy hai vợ chồng Vương Viễn Trân và Diệp Khai Tường dù thế nào vẫn ở bệnh viện chăm sóc hắn, lo lắng sức

khỏe của họ, bèn cố ý khuyên họ về nhà mình, cũng mời điều dưỡng cho hẳn, người điều dưỡng kia đáng đáp tạm được, bây giờ hẳn mỗi ngày không cần thận trọng giả bộ, không cần phải nói tự trách, cũng không cần nặn óc suy nghĩ nói tốt cho Diệp Tòng Y, anh hùng không đất dụng võ, miễn là đối mặt với khuôn mặt này thì hẳn thấy ảnh hưởng tâm tình, cảm thấy thời gian trôi qua khó khăn lạ thường.

Ấm ức nhiều ngày, một buổi sáng nọ, hẳn rốt cuộc quyết định tiên trầm hậu tẩu, một mình trốn khỏi bệnh viện, mà với hẳn mà nói không khác gì địa ngục.

Ngồi trên xe taxi, hẳn híp mắt nhìn ánh mặt trời sáng rỡ ngoài cửa sổ, còn có những tòa nhà cao tầng không ngừng thụt lùi lại, quả thật vui vẻ sống lại. Hẳn quyết định chút nữa phải gọi điện thoại cho Trịnh phu nhân và vợ chồng Vương Viễn Trân ăn nói một lần. Đương nhiên, trước đó, hẳn phải đi thăm Sở Luật sư của mình, nơi này với hẳn mà nói, là chỗ quan trọng hơn nhà, nhất là căn nhà đã không còn Diệp Tòng Y.

Trong đại sảnh Sở Luật sư Tào thị, thỉnh thoảng có người lui tới, mà mắt Tào Vân Tuấn đỏ lên, mất đi phong độ ngày thường, không để ý hình tượng, hỗn hển đứng ở đại sảnh la hét ầm ĩ: “Cái gì?! Cô nói cái gì! Phòng làm việc của tôi bị cháy? Chuyện khi nào? Làm sao xảy ra chuyện như vậy?!”

Cô gái quầy lễ tân sợ đến không biết làm sao: “Luật sư Tào, đã mấy ngày, buổi tối bị cháy, chỉ đốt phòng làm việc của anh, và một gian phòng sát vách...”

Tào Vân Tuấn càng thêm giận dữ: “Sao tôi không biết? Sao bốc cháy? Các người chết hết rồi sao? Bảo an cũng chết hết rồi sao?”

- Tôi... Luật sư Tào, tình trạng chi tiết anh hãy hỏi thư ký Mai, không có anh, chuyện trong sở đều do cô ấy quyết định, tình hình đêm đó cố ấy cũng

biết được cặn kẽ rõ ràng nhất.

- Mai Nhụy? Mai Nhụy ở đâu! Gọi tới gặp tôi!

- Tôi gọi thư ký Mai tới gặp anh! – Cô gái quầy lễ tân cầm điện thoại lên, ngón tay cũng run run.

- Không cần, tôi tự đi gặp! – Tào Vân Tuấn giận điên cuồng, hai ba bước vào thang máy.

Phòng làm việc hiển nhiên đã lắp đặt thiết bị đầy đủ, mua thêm rất nhiều thứ, so với trước còn tráng lệ hơn, hiện đại đáng sợ ở chỗ, phong cách thường ngày hãn yêu thích, một chút cũng không còn vết tích. Tào Vân Tuấn đen mặt, chậm rãi bước đi, ngón tay lướt một đường nửa vòng chiếc bàn làm việc, hít sâu vài hơi, sau đó quay đầu: “Cô nói đi và mẹ tôi bảo cô không được nói chuyện này với tôi?”

Mai Nhụy nhìn sắc mặt âm trầm đến đáng sợ của hãn một chút, buông mắt xuống: “Vâng, Trịnh phu nhân nói anh đang nằm viện, bảo chúng tôi từ trên xuống dưới đừng nói với anh việc này, để khỏi ảnh hưởng đến tâm tình và quá trình phục hồi của anh.”

- Hừ.

- May là cứu hỏa đúng lúc chạy tới, lửa cũng không lan tràn ra.

- Cảnh sát nói như thế nào? Bọn họ là thùng cơm sao? Nếu có người cố ý phóng hỏa, thì là ai?! Sao chưa bắt được người?! Cho tới bây giờ, thậm chí ngay cả một chút đầu mối cũng không có! – “Rầm” một tiếng, khuôn mặt anh tuấn của Tào Vân Tuấn biến dạng vì phẫn nộ, một đấm đập lên bàn: “Tôi muốn loại tất cả đám bảo an này, đổi một nhóm khác!”

* thùng cơm: Vô dụng.

- Vâng. – Mai Nhụy nhỏ giọng đáp lời hần, lại nói: “Đáng lẽ có đăng báo việc này, ký giả cũng đã tới, nhưng bị Trịnh phu nhân dập xuống, bà còn lập tức mời người tới sửa chữa văn phòng của anh.”

- Thì có ích lợi gì! – Tào Vân Tuấn chỉ vào kệ sách lớn rộng tuếch bên cạnh, lại chỉ gian phòng nhỏ bí mật của hần, nổi trận lôi đình: "Văn kiện của tôi thì sao? Cô biết tôi bị hủy bao nhiêu thứ quý không?!

Mai Nhụy ngậm miệng, không dám lên tiếng.

- Cố ý phóng hỏa, cố ý phóng hỏa, ngoại trừ cô ta, còn có ai hận mình như vậy? Thế nhưng, cô ta sao lại có gan? Sao có thể làm việc thần không biết quỷ không hay như vậy? – Tào Vân Tuấn nhìn văn phòng, lòng như đang rỉ máu, mà suy đoán vừa lóe ra trong đầu này lập tức khiến hần biến thành con sư tử cái tiết.

- Ai? – Mai Nhụy kinh ngạc.

Tào Vân Tuấn không lên tiếng, lại như nghĩ tới điều gì nữa, một bước chạy ra khỏi phòng làm việc.

Xe taxi bị hần thúc giục, một mạch chạy như bay, rốt cuộc cũng tới cổng khu dân cư sa hoa, từ lúc xuống xe, tiến vào thang máy, mở cửa phòng, Tào Vân Tuấn chỉ mất vài phút.

Tất cả vẫn như trước, ngày đó hần đi làm là dạng gì thì còn y nguyên như vậy, vị trí cái giày cái dép cũng không hề thay đổi, bàn trà trong phòng khách còn bày ly trà còn dư lại một nửa sáng hôm đó hần uống.

Tào Vân Tuấn thở hỗn hển, ngồi ngã xuống ghế sa lon, nghi hoặc trong lòng hơi tan đi, thế nhưng thoáng cái, hần lại nhanh chóng bắn lên khỏi sa lon, nhào vào thư phòng, mở to hai mắt, thật nhanh kiểm tra các nơi.

Quả nhiên, quả nhiên...

Tào Vân Tuấn đứng đó, cầm trong tay một cây kim nhỏ, hàm răng như cắn ra máu, từ lúc Diệp Tòng Y đi, từng ngăn kéo trong thư phòng, ngoại trừ khóa ngoài, phía trên còn kẹp một cây kim nhỏ, chỉ cần có người mở ra, kim sẽ rơi xuống bên trong, hôm nay, mỗi cây kim đều rơi xuống ngăn trong, mà CPU máy vi tính trong thư phòng cũng có người đụng tay.

- Trầm Hàn Sanh, nhất định là mày, nhất định là mày! Để lấy CD, mày trộm cắp, dám đốt văn phòng tao! Con tiện nhân, tao nhất định sẽ không bỏ qua! Tao nhất định phải khiến mày trả giá đắt!

- A! – Tào Vân Tuấn bỗng nhiên tru lên một tiếng, cầm lấy máy vi tính, dùng hết sức “rầm” một tiếng đập xuống đất, một phát một nát tan tành, lúc này cơn giận trời dậy từ trong lòng, bản tính ác độc phát tác, phản ứng đầu tiên, là lập tức đi tìm Trầm Hàn Sanh tính sổ, thế nhưng đi tới cạnh cửa, lại như kỳ tích bình tĩnh lại, lại thay đổi chủ ý, quyết định tìm bảo an xem video ghi hình của camera.

Mới vừa tiến vào thang máy, tiếng chuông ĐTDĐ trong túi vang lớn, lấy ra nhìn nhìn, màn hình hiện cuộc gọi của Vương Viễn Trân, Tào Vân Tuấn lúc này nào có tâm tư nhận điện thoại của bà, liếc liếc mắt rồi nhanh chóng thả ĐTDĐ lại vào túi, tiếng chuông một lần lại một lần reo, rốt cuộc dừng lại, thế nhưng an tĩnh ngắn ngủi qua đi lại vang lên.

Tào Vân Tuấn cảm thấy phiền phức, vừa đi ra thang máy, vừa móc ĐTDĐ ra, nhìn cũng không nhìn, để vào tai: “Mẹ.”

Bên kia hiển nhiên sững sốt, sau đó phát ra một tiếng cười khẽ mà đẹp đẽ: “A, gọi thế em không chịu nổi đâu.”

- Em... – Tào Vân Tuấn sững sốt: “Duyệt Nhan, là em?”

- Biểu tử phụ, làm sao vậy? Sao anh kinh ngạc vậy?

- Không có. – Tào Vân Tuấn lấy lại bình tĩnh: “Em... Em gọi có chuyện gì không?”

Trịnh Duyệt Nhan yếu ớt thở dài: “Từ lúc nào anh lại xa lạ với em như vậy rồi, không có chuyện thì không thể tìm? Lẽ nào anh trách em không vào bệnh viện thăm anh sao?”

- Không... Dĩ nhiên không phải. – Tào Vân Tuấn vì tình thế cấp bách, lại vì lúc này đang có chuyện lo nghĩ, đành miễn cưỡng cười nói: “Chỉ là giờ anh hơi bận, Duyệt Nhan, em đừng để ý làm gì.”

- Bận? – Trịnh Duyệt Nhan tựa hồ có chút thất vọng: “Ai, vậy thật là không khéo, em có chút việc muốn tìm anh, đang muốn gọi anh tới công ty một chuyến.”

- Duyệt Nhan, hiện tại anh thật sự có chút không tiện. – Tào Vân Tuấn chần chờ một chút, lại hỏi: “Em... Có chuyện gì quan trọng sao?”

Trịnh Duyệt Nhan cười trong trẻo như chuông, loa truyền đến rõ ràng: “Cũng không có gì chuyện, chỉ là gần đây biết vài cô gái, nghe nói đều là người quen cũ của anh, một trong số đó là Xuân Nhã, rất tuyệt, muốn nói chuyện cùng anh về người đặc biệt này thôi, nếu quý nhân bận chuyện, vậy hôm nào nhé.”

Chương 98: Anh Sẽ Được Mở Rộng Tâm Mắt

Sashimi rất tươi, cá ngừ ca-li lớn lại đầy thịt, lưỡi bò và thịt ba chỉ nướng trên vỉ phát ra tiếng xèo xèo, mùi thịt, mùi than và gia vị đan xen nhau, tràn đầy trong căn phòng nho nhỏ, kẻ khác nghĩ thấy ngón trở lập tức nhức nhối. Đây là nhà hàng Nhật Bản mà Tiểu Phương thích nhất, khi tâm tình đặc biệt tốt, hẳn sẽ mang theo Hà Na, hoặc là mời Trầm Hàn Sanh đến uống mấy chén nhỏ cho thoải mái. Nhưng hôm nay, hẳn và Trầm Hàn Sanh ngồi đối diện nhau, lại lạnh lẽo không có tâm trạng, rầu rĩ không vui.

- Được rồi, anh cũng đừng căng thẳng mặt mày như vậy, giờ tôi cũng không trách anh nữa rồi.

Tiểu Phương ngửa đầu uống cạn ly rượu, lại rót một chén, lắc đầu nói: “Em không trách, thế nhưng Hà Na vẫn còn đang giận đối tôi đấy, hơn nữa bản thân tôi nhớ tới, trong lòng còn sợ hãi, nhớ ra lúc đó Tông Y thật lấy mạng Tào Vân Tuấn...”

- Giờ Tào Vân Tuấn không phải là không có chuyện gì rồi sao, hơn nữa hẳn cũng không truy cứu chuyện này, Hà Na không cần phải vậy.

- Hàn Sanh, tôi chỉ không muốn em oan ức.

- Oan ức? – Trầm Hàn Sanh thông thả ung dung lật thịt nướng trên vỉ sắt: “Nhưng tôi lại không thấy.”

- Em thật không thấy oan sao? Người mình yêu nhất, cứ như vậy tan biến không giải thích được, kết hôn không rõ, gả cho một thằng chồng cầm thú, sinh con, thậm chí, khi rõ chân tướng, ngay cả ly hôn cũng khó khăn.

- Tiểu Phương, nếu như anh yêu một người, anh mong muốn người kia toàn tâm toàn ý yêu anh không? Mong muốn người kia đặt anh ở vị trí đầu chứ?

Tiểu Phương ngẩn ra: “Đó là đương nhiên!”

- Cho nên, tôi không phải là oan ức, chỉ thất vọng thôi. – Trầm Hàn Sanh thản nhiên nói: “Có thể bởi vì tôi từ nhỏ bị người ta tổn thương cũng không thấy sao, cho nên tình yêu đối với tôi mà nói là lỗi lầm, mà tôi lại yêu ai thì xem họ còn quan trọng hơn tính mạng mình. Thế nhưng Tòng Y thì khác, cậu ấy sở hữu nhiều thứ hơn tôi, cho nên, lúc phải lựa chọn, tôi lại là người... Là người bị buông bỏ.”

- Buông bỏ? – Tiểu Phương không giải thích được: “Em đang nói việc Tòng Y mất trí nhớ?”

- Tôi chỉ mong muốn cậu ấy yêu tôi, có thể yêu ích kỉ một chút, Duyệt Nhan khi đó sợ dĩ có thể đả động tôi, cũng là bởi vì em ấy yêu đủ ích kỉ. Quên đi, không nói những điều này nữa.

Tiểu Phương trầm mặc một lát, nói: “Nếu như Tòng Y dám cùng Tào Vân Tuấn tranh quyền nuôi nấng Tuyết nhi, thì vụ ly hôn tất nhiên sẽ là trường kỳ kháng chiến.”

Trầm Hàn Sanh rót cho mình ly rượu, khẽ nói: “Nhanh, rất nhanh sẽ ly hôn, cậu ấy cũng sẽ được như ý nguyện.”

- Ai, Hàn Sanh, em mới khỏe đã bao lâu đâu, đừng uống rượu chứ. – Tiểu Phương đứng lên đoạt chén của nàng, lại cảm thấy nghi hoặc: “Rất nhanh? Làm sao em biết? Sao đột nhiên em nắm chắc như vậy?”

- Thì biết là biết.

- Sao em...

- Được rồi, đừng hỏi. – Trầm Hàn Sanh chỉ chỉ lưỡi bò nướng trước mặt hẳn: "Không phải anh thích nhất cái này sao, ăn đi, kéo nguội sẽ không ngon nữa."

- À, được.

Thư ký mang trên mặt nụ cười kính cẩn, một mạch dẫn Tào Vân Tuấn vào văn phòng Tổng Giám đốc. Ngồi trên bàn làm việc rộng lớn, là một cô gái trẻ tuổi, trên người mặc bộ âu phục được may khéo léo hoàn mỹ, vừa người, nút áo mở ra, ống tay áo vén lên, cảm thấy vô cùng cởi mở tùy ý, đột nhiên mái tóc xoăn tảo biến hơi bung lên một chút, đầu vẫn cúi thấp, chỉ thấy được cái trán trơn bóng.

- Tổng Giám đốc, luật sư Tào tới.

- Ủ. – Trịnh Duyệt Nhan cũng không nâng mí mắt một chút, bỏ qua một bên văn kiện đã ký trong tay, dạn dò nói: "Cô đem bản kê khai này đến phòng tài vụ đi."

- Vâng.

Thư ký cầm văn kiện, yên lặng lui ra. Tào Vân Tuấn đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, trên đường đi tới, hẳn đã gọi vô số lần đến điện thoại Xuân Nhã, nhưng ĐTDĐ vẫn tắt máy, hôm nay Trịnh Duyệt Nhan coi hẳn như không khí, hẳn nhin không được suy đoán này nọ, tâm trạng càng rối bời, đang cảm thấy thời gian bắt đầu gian nan, may mắn Trịnh Duyệt Nhan lại ngẩng đầu lên: "A, biểu tỷ phụ, anh đã đến rồi."

Giọng nói của nàng tựa như mang theo chút kinh ngạc, Tào Vân Tuấn biết rõ nàng làm bộ làm tịch, cũng không tiện nói ra, cười ngồi xuống đối diện nàng: "Đúng vậy, tới được một lúc." Nhìn quanh bốn phía một cái, thở dài nói: "Duyệt Nhan, văn phòng của em, lần đầu anh tới đó, thật là chất."

- Phải rồi. – Trịnh Duyệt Nhan hơi chuyển động ghế da dưới thân, như vô tình nói: “Mỗi lần tới Đình Thái, anh đều vì tìm ba, tất nhiên chỉ đi đến phòng làm việc ông ấy.”

Tào Vân Tuấn làm biết Trịnh Duyệt Nhan lợi hại, bất an giật giật thân thể trên ghế, lại nhìn chung quanh trang trí bày biện một chút, cười chuyển chủ đề: “Thấy đương bình thường đụng một chút trách mắng em, khua môi múa mép, nhưng mà cái gì tốt nhất, ông ấy đều cho em.”

Trịnh Duyệt Nhan ngọt ngào cười, giọng nói nhẹ như lông vũ: “Con gái làm bất mãn, thì vẫn là con gái, người ngoài chào hỏi vui vẻ, thì vẫn là người ngoài.”

Những lời này như một cây kim nhỏ khó nhìn ra, dễ dàng ghim vào cho Tào Vân Tuấn đau đớn, trong nháy mắt Tào Vân Tuấn cảm thấy máu tràn lên mặt, nhưng mà rất nhanh, hẩn lập tức trấn định lại, cười ha ha nói: “Đương nhiên, đương nhiên rồi.”

Nói tới đây, tựa hồ có một cơn lạnh ập đến, bầu không khí trở nên có chút cứng nhắc.

Trịnh Duyệt Nhan nhìn Tào Vân Tuấn thật lâu, nhẩn nại trôi đi mất một chút, nụ cười cũng hơi thu lại, nàng chơi đùa với chiếc bút trong tay, bỗng nhiên mở miệng nói: “Tào Vân Tuấn, ly hôn với biểu tỷ tôi đi.”

- Vì sao? – Tào Vân Tuấn hỏi ngược một câu, lại rất nguội lạnh nói: “Anh yêu Tòng Y.”

- Yêu? – Trịnh Duyệt Nhan như nghe chuyện hài, lại không cười ra, chỉ nhún vai: “Đừng yêu, không được sao?”

Có lẽ cái khinh miệt trong giọng nói nàng đã tấn công Tào Vân Tuấn, bắp thịt trên mặt hẩn giựt giựt, rốt cuộc không nhịn được nói: “Tôi biết Xuân Nhã ở chỗ em.”

- Ồ?

- Duyệt Nhan, chớ trêu chọc lòng vòng tôi, chúng ta cứ nói thẳng ra. – Tào Vân Tuấn trở nên kích động: “Tôi gọi điện cho cô ta, tắt máy, đi tới chỗ cô ta ở tìm, cũng không có, tôi biết hết thấy là em làm.”

- Chỗ ở? – Trịnh Duyệt Nhan chớp chớp con ngươi bảo thạch lóe sáng, nghiêng thân về phía trước: “Ý của anh, là lúc này anh đã đến ổ yêu của mình? Hèn gì qua đây lâu như vậy.”

- Ổ yêu? Được rồi, Duyệt Nhan, em cứ thoải thích sỉ nhục, dù sao cũng là tôi đáng đời. – Tào Vân Tuấn không biết là bởi vì xấu hổ, hay là bởi vì kích động, vẻ mặt sừng lên: “Thế nhưng, xin em đừng bảo tôi ly hôn, trước kia em giúp tôi, là thật không? Tôi biết mình làm sai, tôi biết Tòng Y dù sao vẫn là chị của em, nhưng... Nhưng Xuân Nhã là người khác đưa cho, tôi cũng nhất thời bị mê hoặc. Hơn nữa, đó là lúc Tòng Y lạnh lùng với tôi, em cũng biết cô ấy đối xử với tôi thế nào, cô ấy... Cô ấy và cô Trần Hàn Sanh kia, chỉ là lòng tự trọng của tôi bị tổn thương, không thể xua khỏi đầu... Em đừng bao giờ nói cho dượng và mọi người, xin em!”

- Chắc chắn. – Trịnh Duyệt Nhan lắc đầu: “Cuộc đời tôi ghét nhất là xem nam nhân diễn bi kịch, anh diễn trước mặt dì dượng tôi mới có hiệu quả, tôi nhìn chỉ thấy khôi hài, cho nên giữa hai chúng ta cũng không khỏi có chút đáng thương.”

Thanh âm Tào Vân Tuấn ngưng lại theo lời nàng, trên mặt hắt lúc xanh lúc trắng, qua một lúc lâu, mới nói: “Duyệt Nhan, tôi nói tôi yêu Tòng Y, em bây giờ một chút cũng không tin?”

- Tôi tin, tôi vẫn tin, coi như là bây giờ anh tìm hai ba cô ở bên ngoài như, tôi cũng tin. – Trịnh Duyệt Nhan khẽ nhếch khóe môi, cười nhạt, đột nhiên vừa chuyển: “Xe, nhà, cùng với tất cả tài sản của hai người thuộc về

anh, thêm năm triệu tiền mặt, Tuyết nhi cho Tòng Y, anh vĩnh viễn rời khỏi thành phố này, thế nào?”

Tào Vân Tuấn sững sốt, kêu to: “Em sỉ nhục tôi?! Em còn muốn rời khỏi nơi này?”

- Được rồi, tôi thừa nhận tôi sỉ nhục anh. – Trịnh Duyệt Nhan lại lơ đãng, dựa vào ghế da một chút: “Anh không đồng ý à?”

- Tôi nhắc lại một lần, tôi yêu Tòng Y, sẽ không rời khỏi đây, sẽ không ly hôn, sẽ không buông Tuyết nhi!

Thanh âm Tào Vân Tuấn phát ra cực kỳ lớn, làm phòng làm việc to rộng đang an tĩnh vang lên nghe cực kỳ chói tai, ngón cái Trịnh Duyệt Nhan xoa xoa thái dương, khẽ thở dài: “Biểu tử tôi thật sự rất đẹp, khiến người ta yêu, cũng không thể trách anh lưu luyến khó bỏ. Thế nhưng anh yêu chị ấy, chung quy rốt cuộc bản thân đã trải qua nhiều năm cùng chị ấy như vậy, còn có con rồi, cũng phải biết đủ chứ. Hơn nữa, bây giờ trong lòng chị ấy coi anh là thứ gì, lòng anh biết rõ. Anh có năng lực, có tướng mạo, có tiền, ly hôn chẳng lẽ còn sợ không có nữ nhân sao? Trên thế giới này, nữ nhân xinh đẹp hơn biểu tử lại không phải là không có, lại so với chị ấy còn trẻ hơn, hiện tại chị ấy cũng đã sắp ba mươi tuổi, không phải sao? Về phần đứa bé, lại không phải vấn đề, anh muốn sống kiểu gì mà không thể chứ, anh hoàn toàn có thể tìm một chỗ khác một lần nữa bắt đầu.”

Nói đến đây, Trịnh Duyệt Nhan tinh tế nhìn sắc mặt của Tào Vân Tuấn một chút, nói: “Hôm nay, tôi muốn giải quyết việc này dứt khoát với anh, giờ anh ưng thuận, ngoại trừ Tuyết nhi, cái gì cũng là của anh, còn có khoản tiền tôi cho, nếu bọn họ biết, chỉ sợ anh một đồng cũng đừng hòng.”

- Một đồng cũng đừng hòng? Hừ, đang uy hiếp tôi sao?

Trịnh Duyệt Nhan thản nhiên nói: “Tôi chỉ cần đem chuyện anh bên ngoài có nữ nhân cho ba biết, anh nghĩ còn được gì sao?”

Tào Vân Tuấn ghen hòng, không phục nói: “Là người đều có lúc phạm sai lầm, huống hồ, dượng cũng có nữ nhân bên ngoài?!”

- Anh lấy bản thân so với ông ấy, anh xứng sao! – Trịnh Duyệt Nhan cười lạnh một tiếng, nói: “Huống hồ, ông ấy có là một chuyện, anh có là một chuyện khác, anh cho là ông ấy thích anh như vậy là bởi vì anh có năng lực? Bởi vì anh khiến ông ấy vui? Bình thường đưa đồ đặc đắt giá cho anh, thậm chí còn cho anh tiền để anh xuất ngoại du lịch, thế nhưng những thứ hàng triệu? Vì sao ông ấy đưa xe, muốn viết tên Tòng Y? Vì sao ông ấy cố ý muốn cho Tòng Y nhiều cổ phần công ty hơn? Vì sao lần trước tặng dì dượng nhà, đều viết tên Tòng Y? Tào Vân Tuấn, anh là người thông minh, ông ấy đối với anh như vậy, chẳng qua là bởi vì thương yêu Tòng Y, yêu ai yêu cả đường đi lối về mà thôi, ở vài phương diện, nam nhân ích kỉ hơn nữ nhân nhiều lắm, ba tôi chắc chắn là loại người như vậy, ông ấy có thể bất trung với vợ, nhưng tuyệt đối không cho phép người khác bất trung với con gái mình, ông ấy đối xử với Tòng Y còn tốt hơn con gái. Nếu như ông ấy biết việc này, anh có thể tự ngẫm hậu quả.”

Ánh mắt Tào Vân Tuấn lóe lên, suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên cắn răng nói: “Tất cả mọi thứ đều là của tôi, hơn nữa không phải là năm triệu, mà là hai chục triệu, đây là bồi thường tôi mất con gái!”

Lời này hắt thốt ra, ngay cả Trịnh Duyệt Nhan cũng ngẩn ra: “Hai chục triệu? Đang nói đùa sao?”

- Hai chục triệu, một đồng cũng không thể thiếu!

- Tôi đã thay đổi chủ ý. – Về mặt Trịnh Duyệt Nhan lạnh xuống: “Bốn triệu, ba tôi đưa ra tất cả mọi thứ, còn Tuyết nhi, thuộc về Tòng Y, tài sản chung chia đôi, sau khi ly hôn anh lập tức biến khỏi thành phố này!”

- Hiện tại là ai đang nói đùa vậy? – Tào Vân Tuấn nổi cơn thịnh nộ, miễn cưỡng kèm chế, lạnh lùng nói: “Tòng Y trước hết phải xin lỗi tôi, hơn

nữa, trước đó còn cố giết tôi, tôi không truy cứu trách nhiệm pháp luật, còn bằng lòng ly hôn như mong muốn, nhin đau buông Tuyết nhi, hai chục triệu thật sự không coi là nhiều.”

- Ha ha. – Trịnh Duyệt Nhan xoay xoay cây bút, giận dữ cười đáp: “Tào Vân Tuấn, tôi không muốn làm lớn chuyện, cân nhắc mãi mới quyết định nhân từ, ai ngờ, anh đúng là mặt dày không biết xấu hổ!”

Tào Vân Tuấn hướng thân thể về phía trước, hai tay chống trên bàn làm việc, nhìn chăm chăm ánh mắt nàng nói: “Nếu em không tha mãi, vậy thôi, chỉ là dù cho dưỡng biết, tôi cũng không sợ, cùng lắm thì gặp nhau trên toà án! Đừng quên trên người tôi bây giờ còn có một vết thương đấy, lại đừng quên tôi là một luật sư! Hơn nữa trong tay tôi có nhược điểm của các người, ai cũng đừng hòng cướp Tuyết nhi từ chỗ tôi!”

- Nhược điểm, nhược điểm gì? – Trịnh Duyệt Nhan khẽ động chân mày lá liễu, không tự chủ kéo dài thanh âm: “Ảnh chụp? Hay CD? Nhà anh không phải là bị trộm rồi sao? Ngay cả văn phòng Sở Luật sư cũng bị đốt rồi mà?”

Thân thể Tào Vân Tuấn chấn động, sắc mặt trắng bệch, hấn lui về sau một bước, cắn răng nói: “Là cô! Là cô tìm người làm, cô cho đốt phòng làm việc của tôi, còn vào nhà tôi ăn cắp! Là cô!”

- Tôi... – Trịnh Duyệt Nhan đang muốn nói, khóe mắt lại phát hiện vị trí tay trái hắn đã thay đổi, đang từ bên người chậm rãi trượt vào túi, nàng nở nụ cười, quan sát một chút tình hình chung quanh, nói ra khỏi miệng cái khác: “Vừa nãy vào cửa, có nhìn thấy vài người đứng ở cửa hay không? Đều là bảo vệ của tôi, ta phòng làm việc này có nhiều tài liệu và văn kiện quý cơ, biểu tở phu, cho dù là anh, nếu như không cẩn thận cầm đi một hai cái, anh bước ra không nổi cổng công ty tôi đâu, e rằng gãy tay gãy chân là nhẹ.”

Nói rồi, ánh mắt của nàng dời xuống, nhìn về phía túi quần tây bên trái hần, tay Tào Vân Tuấn không khỏi co rúm lại, chậm rãi từ trong túi vươn ra, Trịnh Duyệt Nhan không nói gì, mỉm cười nhìn hần, thế nhưng biểu cảm hàm ý uy hiếp lại rõ ràng. Tào Vân Tuấn bị nàng nhìn sợ hãi, hồi tưởng lại lúc nãy ở cửa ra vào thấy mấy người cao to, chớp mũi không khỏi thấm ra vài giọt mồ hôi lạnh, lập tức lấy ĐTDĐ ra, yên lặng tắt đi.

Chương 99: Chị Ấy Vẫn Là Người Thân

“Bộp”, túi văn kiện màu vàng ném đến trước mặt Tào Vân, Tào Vân Tuấn chần chờ một chút, cầm trong tay, cân nhắc trọng lượng, lòng nổi dậy dự cảm xấu.

Trịnh Duyệt Nhan giơ giơ chân mày lá liễu: “Sao, sợ?”

Tào Vân Tuấn cười lạnh một tiếng, hãy còn mạnh miệng: “Sợ? Sợ cái gì? Duyệt Nhan, cô đừng phô trương thanh thế trước mặt tôi...” Nói còn chưa xong, nhìn một tấm hình vừa móc ra, sắc mặt hắc đại biến, lập tức dốc ngược túi miệng túi xuống dưới, ào ạt, đồ trong túi loạt xoạt rơi ra, rải rác đầy bàn, mắt nhìn từng cái, phía trên đó, không có chỗ nào không phải là hình ảnh dâm loạn, mà thứ khiến hắc hết hồn hơn nữa, là ngoài xấp ảnh chụp dày cộm còn có hai đĩa CD, hắc gần như nhào tới, lập tức chộp chúng vào tay, sau đó dùng ánh mắt kinh sợ nhìn Trịnh Duyệt Nhan.

- Thế nào? Ảnh chụp tôi cho anh xem, so với cái anh cho Trầm Hàn Sanh xem còn rõ nét hơn nhiều, đẹp hơn nhiều đúng không? – Ánh mắt Trịnh Duyệt Nhan đông lạnh, bên môi hiện lên một nụ cười như không cười: “Về chuyện cái anh cầm trong tay, anh tự biết là cái gì, anh đừng nghi ngờ bản khoản, tại tôi học anh cả đó.”

Tào Vân Tuấn tâm thần đại loạn, mặt như màu đất: “Cô... Cô...”

Trịnh Duyệt Nhan có vẻ thấy khuôn mặt của hắc rất đáng giá thưởng thức, ung dung nói: “Nội dung bên trong CD đặc sắc hơn, một nam nhiều nữ, chất lượng cao, rõ nét, nhiều độ góc độ, quả thật đuổi kịp và vượt qua Nhật Hàn, sánh kịp với Âu Mỹ, làm để xem thế là đủ rồi. Tôi thật sự cảm tạ

anh, đã tự vận động để thuyết minh cho tôi rõ bốn chữ mặt người dạ thú, giáo viên Ngữ văn hồi xưa của tôi mà nhìn thấy anh, nhất định sẽ xấu hổ mà chết.”

Tào Vân Tuấn đứng thẳng bất động lúc lâu ở đó, gân xanh trên trán từng cọng một nổi lên, hàm răng cắn lại cạch cạch rung động: “Xuân Nhã, con gái bao, con tiện nhân kia, dám phản bội tao!”

- Tào Vân Tuấn, anh quên mất mình ở với loại nữ nhân gì, còn đánh giá cao sức quyến rũ của mình, có đôi khi, sức quyến rũ mà ở bên cạnh tiền bạc, thật là yếu ớt, chịu không thấu một cú đầu.

- Nam và nữ khác nhau. – Tào Vân Tuấn đột nhiên ngẩng đầu lên, hung tợn nhìn nàng: “Cô có những thứ này, vậy thì thế nào! Cô cho là cô đốt văn phòng tôi, tôi sẽ không để dành trước sao? Duyệt Nhan, ngây thơ như thế, không giống cô.”

- Ngại ghê. – Mắt Trịnh Duyệt Nhan nhìn thẳng hẳn, chớp mi nói: “Thình thoảng tôi đúng là ngây thơ lắm, thỏ khôn cũng chỉ đào hang ba ngách, hang của anh tôi tìm hết rồi, tôi chắc chắn anh không còn bất kỳ cái gì trong tay có thể gây bất lợi cho Tòng Y! Ngay cả hòm thư của anh cũng đã bị bôi đen, nếu anh có thể moi ra được, tôi lập tức đền chi phiếu hai chục triệu cho anh, danh dự biểu tỷ quý giá hơn hai chục triệu nhiều lắm.”

* Thỏ khôn đào hang ba ngách: Để tránh cho khỏi chết => Con người có mưu trí tự sinh tồn.

Tào Vân Tuấn nhìn biểu cảm vô cùng kiên định của nàng, sững sốt hồi lâu, chặt vật nuốt một ngụm nước bọt, thái độ cũng không ương ngạnh như trước, một lát, lắc đầu nói: “Duyệt Nhan, bốn triệu mà muốn tôi ly hôn, buông con gái, rời khỏi nơi này? Không thể được, chúng ta... Chúng ta nhường nhau một bước, tôi thỏa mãn tâm nguyện của cô.”

- Không được. – Trịnh Duyệt Nhan không chút nghĩ ngợi, lắc đầu nói: “Tôi nói bốn triệu, thì một đồng cũng không hơn, tôi đã cho anh cơ hội.”

Tào Vân Tuấn buông tay nói: “Được rồi, chúng ta cuối cùng cũng không thể thỏa thuận chuyện này rồi, tôi biết, giờ cô không cần tôi mở miệng đồng ý, cũng có thể dễ dàng khiến bọn tôi ly hôn. Thế nhưng ly hôn là một chuyện, sau khi ly hôn, cuộc sống của nhau có tốt đẹp được hay không, lại là một chuyện khác. Tôi sống không tốt, hai người Trầm Hàn Sanh và Tòng Y cũng đừng mong an ổn, tôi vẫn có cách dẫn vật họ.” Nói đến đây, hắn cười đầy hàm ý sâu thâm: “Hơn nữa, Duyệt Nhan, cô biết, dưỡng rất tin tôi, tôi biết không ít chuyện đâu.”

- Người của Trịnh gia luôn luôn không để người khác uy hiếp. Nếu như đến lúc đó chính anh không quản cái mồm mình, vậy không thể làm gì khác hơn, bọn tôi đành chịu cực, tới quản thay anh rồi. – Trịnh Duyệt Nhan như sớm đoán được hắn có chiêu này, ngồi thẳng người, trên mặt tràn ra nụ cười ngọt dịu, thanh âm trở nên nhẹ vô cùng: “Cơ mà, tôi muốn thiện ý nhắc nhở anh một chút, anh là người thông minh, đừng làm chuyện điên rồ, dù cho không ngấm cho mình, cũng nên vì đứa trẻ chưa ra đời mà ngấm lại, anh nói xem có đúng hay không?”

- Đứa trẻ chưa ra đời? – Tào Vân Tuấn hoảng sợ, không khỏi lui về sau một bước.

- A, lẽ nào này giờ quên chưa nói cho anh biết sao? Coi đầu óc tôi kìa, thật đúng là... – Trịnh Duyệt Nhan nói lời trách bản thân, nụ cười trên mặt lại càng xán lạn: “Xuân Nhã nói cho tôi biết, có vài lần cô ta nhầm thuốc cảm với thuốc tránh thai, cho nên chúc mừng nhé, lần này làm ba, không chừng được con trai đấy.”

- Cô... – Sắc mặt Tào Vân Tuấn tái xanh, tay chỉ vào nàng, tức giận đến run cả người: “Cô lại ác độc như vậy, lại cho gái điếm mang thai với tôi, cô... Cô...”

- Anh cũng chớ nói như thế. – Trịnh Duyệt Nhan thu nụ cười, lạnh nhạt nói: “Ở trong lòng tôi, gái điếm còn cao quý hơn anh.”

Tào Vân Tuấn bị nàng làm tức giận đến nói không ra lời, “cô” hồi lâu, đột nhiên ngã ngối xuống ghế: “Không, không... Đây không phải là thật, sao có thể có con! Cô đang nói láo! Chờ một chút, cho dù có, cũng không phải của tôi! Cô ta cũng không phải chỉ có mình tôi! Tôi lại không phải hai mươi tư tiếng đồng hồ ở bên cạnh cô ta! Bảo cô ta... Bảo cô ta hủy đứa bé đi!” Hắn một hồi thì thào nói nhỏ, một hồi thì lên tiếng rít gào, nói năng lộn xộn, giống như trở nên điên dại, hiển nhiên hoàn toàn không cách nào tiếp thu sự thật này.

- Không phải chỉ có mình anh? – Trịnh Duyệt Nhan cười nhẹ, chậm chọc nói: “Người ta cũng đã nói, từ đó tới nay cũng chỉ phục vụ cho mình anh. Về chuyện thật hay không thật, có phải là của anh hay không, chờ đứa bé sinh ra, xét nghiệm DNA, không phải mọi nghi vấn gì đều có thể giải quyết rồi sao? Yên tâm, nhất định tôi sẽ tìm người chăm sóc người ta thật tốt, để đứa bé có thể thuận lợi sinh ra, anh không tiếp nhận cũng không sao, đến lúc đó cô ta có thể cầm đứa bé đi giám định, ôm con đi tìm cha mẹ anh, đúng không?”

Tào Vân Tuấn gắt gao nhìn chăm chăm nàng, qua hồi lâu, yên lặng tựa như một con gà trống đá thua, hắn cúi đầu, vùi mặt thật sâu vào lòng bàn tay của mình.

Phòng làm việc lớn như vậy, lại yên tĩnh đến chết lặng.

Trà trên bàn đã nguội, Trịnh Duyệt Nhan bưng lên, uống một ngụm, hơi nhíu mày một chút, lập tức thả ra, nàng dựa vào ghế da, mắt lạnh lùng nhìn Tào Vân Tuấn đối diện, thần sắc an nhiên, kiên trì đến kỳ lạ.

- Vì sao? Vì sao? – Cũng không biết qua bao lâu, vai Tào Vân Tuấn khẽ động, từ từ ngẩng đầu lên, bị ai nói: “Tôi không hiểu.”

Trịnh Duyệt Nhan cũng không nói lời nào, chỉ lẳng lặng chờ nghe tiếp.

- Không phải là cô giúp tôi sao? Không phải là giúp tôi ly hôn sao?
Duyệt Nhan, vì sao?

Trịnh Duyệt Nhan thản nhiên nói: “Suy nghĩ con người sẽ thay đổi, hưởng hờ, khi đó trong lòng tôi, anh còn chưa kinh tởm đến mức này.”

- Trên thế giới này, mười người đàn ông đã có chín người như vậy, thế nhưng điều này không trở ngại đến vai trò người chồng người cha tốt, tại sao cô lại ác nghiệt với tôi vậy? – Tào Vân Tuấn đỏ mắt, chậm rãi nói: “Duyệt Nhan, tôi luôn luôn đối đãi với cô thế nào, trong lòng cô hiểu rõ, lòng cô thì luôn xa cách Tòng Y, mà tôi, cũng một mực nỗ lực tu bổ quan hệ giữa hai người, tôi tự nhận mình vẫn đáng là một thành viên gia đình, vì sao hôm nay cô lại không từ thủ đoạn với tôi?”

- Vậy tại sao anh không từ thủ đoạn với Tòng Y? Ngay cả cách mang CD tình dục ra uy hiếp cũng làm được! Dù quan hệ của tôi và chị ấy thế nào, chị ấy vẫn là người thân của tôi, lẽ nào tôi trơ mắt nhìn chị ấy và một tên nguy quân tử, đê tiện, hám lợi mê tiền ở cùng cả đời?

- Tôi ghi hình chụp ảnh, chẳng qua là sợ cô ấy ngày nào đó sẽ rời khỏi tôi, tôi làm tất cả cũng là vì không muốn ly hôn! Tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ công khai đoạn ghi hình, tôi chỉ... Chỉ muốn uy hiếp Trầm Hàn Sanh một chút, kích thích ả một chút! – Bắp thịt trên mặt Tào Vân Tuấn thống khổ co quắp, thì thào nói: “Tôi thật không ngờ, ả lại đưa cái này cho Tòng Y, mà Tòng Y... Lại tới tìm cô.”

- Anh sai rồi, chị ấy không nói Tòng Y, mà trực tiếp tới tìm tôi.

Tào Vân Tuấn sửng sốt: “À... Tới tìm cô?”

- Đúng vậy, chị ấy muốn tôi giúp tiêu hủy CD, giúp Tòng Y thắng ly hôn.

Tào Vân Tuấn cắn răng: “À bảo cô làm như vậy? Ép tôi đến đường cùng?”

Trịnh Duyệt Nhan lắc đầu: “Chị ấy chỉ là muốn tôi giúp đạt được mục đích, về quá trình làm sao, tất cả là tôi.”

- Vậy mà cô lại giúp con biến thái kia! Vậy mà cô lại tin mồm mép ả, không tiếc lấy tất cả thủ đoạn ra đối phó với tôi! Ha, ha ha! –Tào Vân Tuấn tức giận vô cùng, luống cuống cười to: “Lẽ nào cô cũng giống Tòng Y, bị ả mê hoặc rồi sao!”

Trịnh Duyệt Nhan không thừa nhận, cũng không phủ nhận, Tào Vân Tuấn nhìn nét mặt của nàng, tiếng cười đột nhiên nghẹn ở cổ họng, cũng không phát ra được nữa: “Cô...” Hắn trợn tròn hai mắt, kích động nhìn Trịnh Duyệt Nhan: “Lẽ nào... Lẽ nào cô thật sự...”

- Tôi vẫn còn ghi thù. – Trịnh Duyệt Nhan ngừng ánh mắt trên mặt bàn, bỗng nhiên cười cười: “Lần trước vết thương anh cho chị ấy, thiếu chút lấy mạng chị ấy, tôi đã sớm muốn thay chị ấy đòi lại rồi, cho đến hôm nay, mới thấy vui vẻ trong lòng phát ra chút.”

Tào Vân Tuấn như bị một cú nặng nề giáng xuống, chợt nhảy dựng lên, Trịnh Duyệt Nhan giương mắt nhìn hắn, bình tĩnh nói: “Anh nói không sai, tôi giống Tòng Y, tôi yêu chị ấy.”

- Không, tại sao lại như vậy! – Tào Vân Tuấn không ngừng lắc đầu, đổ tội, phần nộ, khó có thể tin, các tâm trạng chồng chất trong lòng Tào Vân Tuấn, cảm giác tắc nghẽn bức bối khiến hắn ngay cả hô hấp cũng trở nên trắc trở, qua hồi lâu, hắn từ từ tỉnh táo lại, một lần nữa dấy lên chút hi vọng trong lòng ngực, ánh mắt cũng trở nên long lanh sáng chói: “Nếu như... Nếu như là như vậy, cô cũng không muốn tôi ly hôn mới đúng, Duyệt Nhan, không ly hôn, lợi cho cả hai chúng ta.”

- Tào Vân Tuấn, tôi quá hiểu loại người như anh, nhưng tôi với anh không phải cùng loại. – Trịnh Duyệt Nhan cười nhạt, đưa một phần văn kiện qua, cúi đầu: “Được rồi, kế tiếp phải làm sao, anh tự lựa chọn, đến ngày mai, bốn triệu tôi cũng không thể bảo đảm nữa. CD, ảnh chụp anh có thể lấy cho mình thưởng thức, giờ mau ra khỏi phòng làm việc tôi.”

Giọng nói của nàng, tựa như cấp trên nói với người cấp dưới chân thật đáng tin, Tào Vân Tuấn ngây ra như phỗng, đứng thẳng một hồi ở đó, nghe lời cất túi văn kiện đi, lúc gần rời khỏi, hắn bỗng nhiên quay đầu lại mở miệng nói: “Nói cho tôi biết, ả có quái ma lực gì khiến cả đám các người như vậy? Rốt cuộc có cái gì tốt? Cô yêu ả cái gì?”

- Cái này anh hỏi tôi, tôi phải suy nghĩ thật kỹ. – Trịnh Duyệt Nhan gõ gõ đầu bút, làm ra vẻ đau khổ suy tư, mấy giây qua đi, nàng ngẩng đầu, cười như không cười nhìn hắn: “Nói thật, tôi cũng không nói rõ cụ thể là yêu chị ấy gì, đại loại... Đại loại tôi biết ở với chị ấy, mãi mãi không cần lo bị quay phim chụp hình, hoặc bị thu CD.”

- Cái gì? Chị nói cái gì?" Hà Na vừa nắm điều khiển từ xa, vặn âm lượng TV nhỏ đi, nhai hai ba cái rồi nuốt miếng khoai trong miệng xuống, ghen đến phải dốc cổ lên.

- Chị nói chị muốn buông quyền nuôi nấng Tuyết nhi.

- Tòng Y, lần trước em đã nói, quyết không tán thành chị làm như vậy! – Hà Na chật vật trả lời một câu, sau đó cầm lấy ly nước đổ vào miệng vài ngụm lớn, lúc này mới thở ra một hơi, nói tiếp: “Nếu chị như vậy làm, em sẽ định nghĩa lại hai từ ‘người mẹ’ này.”

Diệp Tòng Y nghiêng mặt đi, nhẹ giọng nói: “Sinh ra con bé là sai lầm của chị.”

Hà Na kêu lên: “Thế nhưng chị đã sinh con bé rồi nha! Em cũng không nỡ xa con bé, lẽ nào chị nhẫn tâm vậy?”

- Tào Vân Tuấn sẽ đổi tốt với con bé. – Diệp Tông Y căn cứ môi, trong mắt xẹt qua vẻ thống khổ: “Chị cũng không phải không thương con bé, sau đó chị có thể ngày ngày đi thăm con bé, cũng không mất đi con bé, nhưng nếu không ly hôn, chị nhất định sẽ mất đi Hàn Sanh, chị không muốn kéo dài nữa.”

- Thế nhưng...

- Gần đây chị vẫn lo lắng chuyện này, quyết định này với chị mà nói vô cùng khó khăn. Chuyện Hàn Sanh bị thương, ảnh hưởng rất lớn đến chị, em không thể hiểu rõ cảm thụ này, mỗi khi nhìn vết sẹo của cậu ấy, chị lại cảm thấy, trong người mình vẫn tồn tại người kia, chị không có cách nào khống chế lý trí, cả đầu óc chị đều ích kỉ, trong lòng lại thấy mình và người kia là hai người...

Hà Na nghe những lời này, không khỏi động lòng: “Tông Y, trước đây mẹ chị lấy cái chết uy hiếp chị, hại chị tai nạn giao thông mất trí nhớ, hiện tại có thể... Bởi vì người chị yêu sâu đậm bị thương, kích thích đến, cho nên chị mới có thể chậm rãi khôi phục ký ức? Phải biết rằng, Trầm Hàn Sanh khẳng định vẫn tồn tại trong tiềm thức chị, hoặc ở chỗ nào khác, không phải lúc chị vừa gặp chị ấy đã cảm thấy rất quen thuộc sao? Chứ sao lại tiếp tục yêu chị ấy lần thứ hai?”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Tông Y hiện lên nụ cười tái nhợt, nhẹ nhàng lắc đầu: “Chị đương nhiên mong muốn bản thân khôi phục ký ức, hiện tại so với bất cứ lúc nào càng khát vọng nhiều hơn, thế nhưng, chị cũng không nhớ ra gì, chỉ càng ngày càng sợ mất đi Hàn Sanh.”

Hà Na giật giật môi, muốn nói cái gì nữa, Diệp Tông Y lại nói: “Nói chung, Hà Na, chị đã quyết định làm như vậy rồi.”

Vừa nhắc tới cái đề tài này, Hà Na lại kích động: “Tông Y, chị không thể ích kỉ như thế, vụ này tuy khó khăn, nhưng cũng không phải là không có hi

vọng mà! Hơn nữa, chị và Hàn Sanh yêu nhau, ly hôn hay không có cái gì khác nhau chứ, chỉ là tờ giấy thôi mà, nói cho cùng, cái này có phải nguyên nhân thật hay không? Tình yêu của Hàn Sanh, không bỏ qua cho một đứa bé?”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Cho Tôi Con Đường Sống

Bầu trời trong vắt như một khối bảo thạch màu lam to lớn, không nhiễm một hạt bụi nhỏ, thanh khiết, ánh sáng mặt trời xán lạn đâm vào mắt người.

Diệp Tòng Y quay đầu lại nhìn về phía cổng Cục Dân Chính, trên mặt mang theo một tia hoang mang. Hạnh phúc đột nhiên đến, tất cả như nằm mơ, lại khiến cô có chút không thể tin được, cô đã giải trừ quan hệ với Tào Vân Tuấn, cô đã là một người tự do, cô còn chiếm được quyền nuôi nấng con gái như ý nguyện.

Hà Na đứng bên cạnh, như biết tâm tư của cô, cười nói: “Tào Vân Tuấn gọi điện đến báo thời gian ly hôn, chúng ta cứ tưởng hắn lại giở mảnh khoe gì, giờ đâu cũng vào đấy rồi, không cần lo lắng nữa. Cơ mà, thái độ hắn chuyển nhanh như vậy, đúng là có chút kỳ lạ.”

- Làm xong thủ tục, chị qua hỏi hăn.

Hà Na tò mò hỏi: “Hăn nói thế nào?”

Thái độ lần này của Tào Vân Tuấn rất khác thường, chủ động buông quyền nuôi nấng con gái, chủ động đưa ra phương án chia đều tài sản, những hành động thẳng thắn dứt khoát này lại khiến lòng Diệp Tòng Y bất an, nghĩ đến tình cảnh lúc này, nhíu mi tâm lại: “Hăn nói lòng đã thuộc về người khác, miễn cưỡng giữ lại chị cũng vô nghĩa.”

- Đạo lý này hăn nên sớm hiểu! Cần gì phải kéo dài đến bây giờ! – Hà Na nhin không được trắng mắt liếc một cái, rất nhanh lại nói: “Cơ mà bây giờ thuận lợi ly hôn là tốt rồi, a di đà phật, đời hăn rốt cuộc cũng làm được chuyện tốt.”

Diệp Tòng Y ngây ngô một lúc lâu, cúi đầu nhìn tay mình, lẩm bẩm nói: “Hà Na, chị ly hôn thật, phải không? Chị vừa ký tên, đúng không?”

- Đúng vậy, đúng vậy, đồ ngốc, sao chị còn nghi ngờ nữa! Từ này về sau chị tự do! – Hà Na nắm lấy tay cô, kéo đến xe mình, vừa đi vừa hưng phấn nói: “Hôm nay hẳn là ngày đại hỷ sự, phải ăn mừng một trận thật to, ăn một bữa thật bự, uống vài ly nữa! Tòng Y, chị nói xem ăn ở nhà hay ăn bên ngoài? Ở nhà thì chúng ta đi siêu thị mua đồ ăn, ở ngoài thì giờ em gọi điện đặt chỗ trước.”

- Tùy em, sao cũng được.

Hai người song song lên xe, Hà Na nịt dây an toàn, cười nói: “Thôi ăn ở ngoài cho xong, ăn ở nhà Tiểu Phương của em cực, em không nỡ.”

Diệp Tòng Y nhìn ánh mặt trời phía xa, cảm thấy tâm trạng mình cũng ảnh hưởng, từng ly từng tí đều là nắng, bỗng chốc lòng sinh ra hi vọng vô hạn, trên mặt cũng toát ra nụ cười xinh đẹp đã lâu không thấy, cô tựa đầu vào cửa sổ, nhẹ nhàng nhắm mắt lại: “Thế nhưng, giờ chị chỉ muốn về nhà, chờ Hàn Sanh về, sau đó nói cho cậu ấy biết tin tốt này.”

- Ờ ha. – Hà Na vỗ đầu, nói: “Đúng vậy, chuyện bây giờ đã giải quyết thuận lợi rồi, chị cũng nên nói tin tốt này cho chị ấy biết, hai người chờ lâu như vậy, không biết chị ấy vui vẻ thế nào đây! Được, giờ chúng ta về đi, Tiểu Phương đồ con lười kia chắc chắn là đang ngủ, em cũng phải đánh thức anh ấy.”

Nói rồi, nàng khởi động xe, chân đạp ga, ô tô lập tức chạy về phía xa.

Vương Viễn Trân ngồi đó, gạt lệ khóe mắt: “Chị không thể tin được, Vân Tuấn luôn miệng nói yêu Tòng Y, luôn miệng nói có chết cũng không ly hôn, kết quả là ly hôn thần không biết quỷ không hay, thậm chí còn rời khỏi nơi này, cũng không nói với chúng ta một tiếng.”

Bà Trịnh kéo kéo tay chị, không ngừng nhẹ nhàng an ủi. Ánh mắt Trịnh Thái và Diệp Khai Tường đều nhìn về Trịnh Duyệt Nhan đang đứng một bên, chờ mong nàng nói ra khỏi miệng tin tức gì.

- Nhan Nhan, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Sao đột nhiên ly hôn? Con biết việc này sao không nói sớm cho dì biết?

Trịnh Duyệt Nhan nhìn Vương Viễn Trân, khẽ thở dài: “Dì không cần đau lòng vậy, còn biết dì luôn đối đãi với Tào Vân Tuấn như con trai, nên hẳn nghĩ không còn mặt mũi nào nhìn mọi người, mới rời khỏi không nói tiếng nào.”

Wang Yuan Zhen ngạc nhiên ngẩng đầu: “Không còn mặt mũi?”

- Kỳ thật thì chuyện bọn họ ly hôn, có chút liên quan tới con. - Ánh mắt Trịnh Duyệt Nhan đảo một lượt qua, có chút tự trách nói: “Trước đó không lâu, con vô tình biết Tào Vân Tuấn có nữ nhân bên ngoài, nghĩ hẳn thường ngày vẫn tỏ ra yêu sâu đậm biểu tử, trong lòng con vô cùng tức giận, cho nên con tự mình tìm hắn, buộc hắn lập tức ly hôn với biểu tử, tuy rằng hắn không tự nguyện, nhưng cũng không thể không đồng ý.”

Ánh mắt Trịnh Thái lóe lên, trầm giọng nói: “Cái gì? Có chuyện này?”

Những người còn lại cũng ngạc nhiên, đồng thời nhìn về phía Trịnh Duyệt Nhan, thần sắc Vương Viễn Trân cực kỳ xấu xí, môi run run nói: “Nhan Nhan, là thật sao? Con... Con không nghĩ sai chứ? Hay là... Hay là ở đây có gì hiểu lầm? Vân Tuấn nó... Nó không phải người như vậy!”

- Con biết mọi người khó có thể tin được, lúc con biết chuyện, cũng rất khiếp sợ, nhưng sự thật xảy ra trước mắt, muốn không tin cũng không được. – Trịnh Duyệt Nhan không chút hoang mang lấy ra vài tấm ảnh đặt lên bàn trà, hơi ân hận nói: “Ba, mẹ, dì, đừng, con biết mọi người đối với Tào Vân Tuấn rất tốt, vô cùng tin tưởng hắn, sẽ bị đá kích, thế nhưng con không cách nào chịu đựng biểu tử duy trì hôn nhân với một tên quỷ quân tử như vậy.”

Diệp Khai Tường cầm lấy ảnh chụp, chỉ nhìn thoáng qua, lập tức nổi giận đến xám mặt: “Tên súc sinh này!”

Vương Viễn Trân nghe đến đó, cũng không nhịn được nữa, lên tiếng khóc rống: “Tòng Y à, thật tội cho con, mẹ xin lỗi con, là mẹ hại con mà!”

- Chuyện bệnh viện đã chuẩn bị xong, giờ chỉ còn thu dọn đồ ở nhà. -
Vai Trầm Hàn Sanh kẹp ĐTDĐ, đi tới đi lui trong phòng, mở hộc tủ này lại mở ngăn kéo kia: “Hôm nay đi tôi không có ý kiến, tôi muốn em giúp em đã giúp, chuyện đồng ý với em, tôi cũng sẽ làm được, muốn đi đâu, khi nào đi, em tính hết... Tạm biệt? Tạm biệt không cần bao nhiêu thời gian... Được, cứ vậy đi, chào.”

Cúp điện thoại, Trầm Hàn Sanh đứng như gỗ ở đó một hồi, ngồi xổm xuống, gấp vài bộ trang phục và đặt mấy thứ linh tinh vào vali hành lý.

- Hàn Sanh.

Phía sau bỗng truyền đến một tiếng gọi ôn nhu, bóng lưng Trầm Hàn Sanh cứng đờ, nhưng không quay đầu. Diệp Tòng Y trở tay nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, vui vẻ trên mặt rút đi một chút: “Cậu không phải đi làm sao? Sao lại về? Cậu... Cậu muốn đi đâu à? Đi công tác?”

Trầm Hàn Sanh cắn cắn môi, tiếp tục dọn hành lý: “Mấy ngày trước đã từ chức, sáng nay đến bệnh viện mang vài thứ về.”

Một cảm giác hốt hoảng sinh ra trong lòng Diệp Tòng Y, cô chạy nhanh đến: “Từ chức? Sao cậu không nói cho tớ biết? Cậu... Cậu muốn đi đâu?”

Trầm Hàn Sanh đứng lên, xoay người lại đối mặt với cô, nhưng không lên tiếng, hai mắt Diệp Tòng Y dừng trên người nàng, dùng thanh âm nghẹn ngào nói: “Hàn Sanh, tớ đã ly hôn, tớ vừa làm xong xuôi thủ tục ly hôn.”

- Vậy à? - Nét mặt Trầm Hàn Sanh lộ nụ cười, từ nội tâm nói: “Chúc mừng nhé.”

Phản ứng hoàn toàn ngoài dự liệu của Diệp Tòng Y, ánh mắt cô dờn xuống, nhìn vali hành lý, cô cảm giác được rõ ràng chỗ sâu nhất trong đáy lòng phát run: “Hàn Sanh, cậu muốn đi đâu, tớ sẽ đi cùng cậu.”

- Tôi phải rời khỏi thành phố này, xe Duyệt Nhan ở dưới lầu, tôi sẽ đi cùng em ấy.

Những lời này như sét đánh giữa trời tươi xanh, khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Tòng Y mất đi huyết sắc: “Em ấy đợi cậu? Cậu và em ấy...” Hai chân cô nhũn ra, thân thể hơi chao đảo, không dám tin nhìn khuôn mặt thanh tú tái nhợt của Trầm Hàn Sanh: “Từ khi nào?”

Trầm Hàn Sanh âm thầm cắn răng, tàn nhẫn đáp lại: “Cậu thấy từ lúc nào thì là lúc đó.”

- Hàn Sanh, tớ không tin, một chút tớ cũng không tin! - Những giọt nước mắt đảo quanh hốc mắt, thoát cái tràn ra ngoài, Diệp Tòng Y vừa lui về phía sau, vừa liều mạng lắc đầu: “Không, cậu sẽ không làm vậy với tớ!”

- Tôi sẽ không làm vậy với cậu? – Trầm Hàn Sanh đến gần cô, lạnh nhạt không biểu cảm, nhấp nhấp môi: “Tòng Y, tôi làm gì cậu rồi? Tôi và cậu có quan hệ thế nào? Người yêu? Tình nhân? Lẽ nào giữa chúng ta còn có phản bội hay không phản bội sao?”

- Hàn Sanh, tớ biết cậu hận tớ. - Thân thể Diệp Tòng Y dựa vào cửa, tay nắm chặt chốt cửa, khóc nói: “Tớ biết hôn nhân của tớ khiến cậu thấy áp lực, khiến cậu oan ức, nhưng xin cho tớ cơ hội, đừng rời bỏ tớ, đừng bỏ đi như vậy!”

- Không, không liên quan đến chuyện hôn nhân. - Mặt Trầm Hàn Sanh không có biểu cảm, lạnh lùng nhìn cô: “Áp lực có, oan ức có, chỉ là không

liên quan lắm. Tòng Y, tôi không muốn lại bị cậu buông bỏ.”

- Hàn Sanh, tớ yêu cậu, tớ không buông bỏ...

- Yêu tôi? Đúng vậy, cậu yêu tôi. – Trầm Hàn Sanh đưa tay xoa nước mắt đầy trên mặt cô, giọng nói khẽ ôn như: “Coi kìa, khóc đau lòng vậy à, thế nhưng Tòng Y này, sao tôi nghĩ được cậu khóc cho tôi đây? Giữa tôi và mẹ cậu, cậu chọn quên tôi, giữa tôi và biểu muội cậu, cậu chọn đẩy tôi ra, giữa tôi và con gái, cậu chọn bỏ quên tôi! Cậu yêu tôi, nhưng tôi mãi mãi không phải nhân vật quan trọng. Hà Na nói, mấy năm qua cậu không hề vui vẻ, nhưng không vui cũng chỉ là không vui, không vui vẫn có đứa con cậu yêu ở bên cạnh cậu mà!”

Trầm Hàn Sanh kể bên tai cô, đê thấp tiếng nói, cảm hận càng lúc càng mạnh mẽ: “Tòng Y, cuộc sống này tôi chờ cậu, khi tôi điên cuồng tìm được cậu, những ngày tháng dài đằng đẳng, cậu biết tôi chịu đựng thế nào không? Cậu biết tôi chống đỡ thế nào không? Mỗi tối tôi đều ở đây cầu khẩn, cầu khẩn sáng mai khi tỉnh dậy cậu có thể xuất hiện trước mặt tôi, mỗi lần nằm mơ thấy cậu, khi tỉnh lại, nhìn gian phòng tối đen như mực, lòng lập tức đau đớn tuyệt vọng không kiềm chế được, những năm vừa qua, nước mắt của tôi đã khô rồi. Sớm biết như vậy, trước đây cần gì vậy? Cần gì gặp mặt, cần gì giải thích, cần gì tìm kiếm?”

- Hàn Sanh, xin lỗi, xin lỗi! - Lòng Diệp Tòng Y phút chốc tan nát thành từng mảnh nhỏ, nước mắt giàn giụa tán loạn trên mặt, cô ôm lấy thân thể thon gầy của Trầm Hàn Sanh: “Chúng ta bắt đầu một lần nữa, xin cậu! Xin cậu đừng không cần tớ, quá khứ của chúng ta với cậu mà nói, chẳng lẽ không có ý nghĩa gì sao?”

- Đừng không cần cậu? Há, nói cứ như tôi vẫn có được cậu. – Trầm Hàn Sanh cười tiêu điều: “Quá khứ? Tòng Y, cậu biết đây chẳng qua là quá khứ, với tôi mà nói, đó đã biến thành tôi của quá khứ. Kỳ thật tôi đã sớm mất đi cậu, từ cái ngày cậu gặp tai nạn giao thông và quên mất tôi, tôi cũng đã mất

đi cậu, chỉ là tôi vẫn không thừa nhận mà thôi. Cậu không bao giờ là người tôi yêu trước kia nữa, cũng không phải Tòng Y tôi yêu, cậu chỉ có thể xác của cậu ấy mà thôi!”

Lời của nàng, từng chữ từng câu không thể cãi lại, như lưỡi dao sắc bén, thẳng tắp đâm vào nội tạng Diệp Tòng Y, khiến cô thống khổ, đau nhức đến gần như không thở nổi, cô như người sắp chết đang đấu tranh, liều mạng ôm chặt Trần Hàn Sanh, dường như muốn lưu lại chút hơi ấm cuối cùng, khóc lóc, cầu khẩn: “Hàn Sanh, đừng bỏ tớ, không có cậu, tớ không biết làm sao để sống, cậu là toàn bộ ý nghĩa cuộc sống của tớ.”

Chương 101: Trừ Phi Cậ Nhớ Ra Tôi

Mái tóc dài của Diệp Tòng Y tán loạn, biểu cảm đại ra, đôi mắt trong suốt linh động trở nên trống rỗng vô thần, thể xác cô, thậm chí cả linh hồn mất đi khả năng chống đỡ trong tích tắc, cả người như con búp bê, con rối xinh đẹp mất đi linh tính.

Cô từ từ lui ra phía sau, dần buông nàng ra, thế giới này âm ảm đồ sập. Cho nàng con đường sống, được, nhưng cho nàng đường sống cũng đồng nghĩa với cho cô đường chết.

Nụ cười trên mặt Diệp Tòng Y tiêu điều lạnh lẽo như hoa lê sau cơn mưa, sức lực cuối cùng trong cơ thể cũng bị lấy đi, thân thể rũ xuống, Trầm Hàn Sanh cả kinh, phản xạ có điều kiện tiến lên một bước muốn ôm lấy cô, nhưng bàn tay đưa đến giữa không trung, chạm vào vạt áo cô lại như chạm phải vật nóng, lập tức rút lại. Nàng đột nhiên xoay người đi chỗ khác, tiếp tục thu dọn đồ đạc, luống cuống tay chân ném từng bộ trang phục, vài thứ linh tinh vào vali, sau đó kéo khóa vali lại.

- Căn phòng này để cho cậu, do cậu xử lý, các giấy tờ liên quan ở trong ngăn kéo bàn.

Trầm Hàn Sanh nhắc vali lên, khi đi ngang qua bên người Diệp Tòng Y, ngừng bước thông thả nói, lại bình tĩnh kỳ lạ, chỉ là khi nói ánh mắt nhìn chăm chú phía trước, tựa hồ rất sợ nhìn Diệp Tòng Y.

- Cậu thật hào phóng. – Diệp Tòng Y ngồi dưới đất, khước miệng hơi động, thanh âm nghe mơ mịt vô lực: “Cậu đã sẵn sàng sau này không gặp tớ

nữa sao? Nhưng nếu cậu ở bên Duyệt Nhan, sao chúng ta lại không gặp? Hàn Sanh, sao cậu lại có ý muốn đó?”

- Nếu có thể, tôi mong từ nay về sau sẽ không gặp cậu nữa, trừ phi...

Trầm Hàn Sanh nắm chặt tay cầm vali, nhắm mắt lại, khẽ nói: “Trừ phi có một ngày, cậu thật sự nhớ ra tôi là ai.” Nàng không do dự nữa, vội vã bước ra khỏi gian phòng, lấy từ trong túi quần ra một cái chìa khóa lấp lánh ánh bạc, nhẹ nhàng đặt trên bàn trà, nhìn xung quanh một vòng rồi mang theo hành lý rời khỏi.

Chiếc Lexus màu xanh nhạt đậu bên lề đường hết sức bắt mắt, đó là chiếc xe Trịnh Duyệt Nhan thường dùng nhất, Trầm Hàn Sanh chột vạt đi tới, bỏ hành lý sau cốp, rồi đi lại mở cánh cửa ghế phó xế.

Trịnh Duyệt Nhan tắt nhạc trong xe, quay đầu: “Chuẩn bị xong rồi?”

- Ừ.

Thoạt nhìn nàng vô cùng mệt mỏi và suy yếu, chỉ đáp lại Trịnh Duyệt Nhan đơn giản nhất có thể, Trịnh Duyệt Nhan nhìn nàng, muốn nói lại thôi. Trầm Hàn Sanh nhắm mắt lại, nhẹ nhàng dựa trán vào cửa sổ xe: “Duyệt Nhan, lái xe đi.”

- Chị biết đi đâu à?

- Không biết, đâu cũng được.

Trịnh Duyệt Nhan nhìn nàng một cái, đưa tay khởi động xe, ô tô rất nhanh hòa vào dòng xe, nàng cầm tay lái, mắt chuyên chú nhìn phía trước, nhẹ giọng nói: “Giờ chúng ta đi sân bay trước.”

- Cái gì? Trầm Hàn Sanh đi rồi? Đi cùng Duyệt Nhan?!

Thanh âm kinh thiên động địa của Hà Na vang vọng trong phòng ngủ Trầm Hàn Sanh, rung động khiến người ta nhức cả tai, Tiểu Phương vội vã chỉ phòng khách, đưa tay lên môi, ra hiệu chớ lên tiếng: “Suyt, nhỏ giọng chút, Tuyết nhi ở phòng khách.”

Ánh mắt lạnh lẽo tóe lửa của Hà Na chuyển đến hẳn, Tiểu Phương thấy thần sắc nàng không tốt, vội vã giơ tay: “Bà cô à, đừng nhìn con, con không biết gì hết.”

- Anh không biết? Làm sao lại không biết? Anh là bạn tri kỉ duy nhất trong đời chị ta đấy! Các người ngày thường đâu có thiếu điều giấu giếm? – Hà Na cười nhạt một tiếng ngăn ngui, chất vấn: “Đây là thế nào? Tòng Y ly hôn, chị ta đi với người khác, cái quái gì vậy!”

- Trời ơi! – Tiểu Phương sốt ruột, giang hai tay: “Hà Na, anh thật không biết em ấy đi, càng không biết đi với Duyệt Nhan, anh cũng mới nghe Tòng Y nói mới biết! Chuyện đó anh cũng rất tức giận, thật sự!”

- Hà Na, đừng chuyện gì cũng đổ cho Tiểu Phương. – Diệp Tòng Y dựa nửa người vào giường, trong tay cầm ly trà chanh Tiểu Phương bưng tới, thả lỏng nét mặt, giọng nói hết sức bình tĩnh: “Cậu ấy muốn đi, đi với ai, cũng không phải Tiểu Phương có thể quyết định.”

- Nhưng... Nhưng chị yêu chị ta như vậy, chị...

- Hà Na, đừng nói nữa. – Diệp Tòng Y khẽ lắc đầu, tia khẩn cầu chột lóe lên trong đôi mắt đẹp, Hà Na rút lại câu nói, nhưng trong lòng vẫn tức giận, nhịn không được lên tiếng mắng: “Trầm Hàn Sanh khốn kiếp, đứng núi này trông núi nọ, thật sự không phải...”

Tiểu Phương nghe không lọt tai, không khỏi nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Hàn Sanh không phải loại người như vậy.”

- Không phải loại người như vậy? Mất trí nhớ không phải chị ta, vì sao trước đó chị ta đến với Duyệt Nhan? Có lần thứ nhất, lần thứ hai đâu lạ nữa? Chị ta đối xử với Tòng Y đã sớm có gì đó không đúng, ngay cả em cũng nhìn ra, đúng vậy, chị ta chưa từng kết hôn, chưa từng có con, có tiền có thể, trở mã xinh đẹp, rất có ưu thế đúng không? Nếu không có gì thay đổi chắc anh cũng đã sớm nhào tới rồi! - Hẳn càng phân bua thay Trầm Hàn Sanh, Hà Na càng cảm thấy đồ thêm dầu vào lửa, gần như tra hỏi: “Đây là người mà anh luôn mồm khen một lòng tình sâu? Chị ta si tình anh thấy được chứ gì? Đây là lời nói của người bạn đáng tin của anh nhất thế giới, người ta bỏ đi khỏi nơi này cũng không nói cho anh biết một tiếng, anh còn nói giúp cái gì!”

- Không phải. – Tiểu Phương cười khổ một cái, phân tích nói: “Chẳng qua anh cảm thấy Tòng Y vừa ly hôn, Hàn Sanh lập tức rời khỏi, hình như... Hình như có chút kỳ quặc.”

- Kỳ quặc cái gì, đừng có nói gì mà khổ tâm gì gì đó! – Hà Na cảm hận bất bình: “Chính bởi vì Tòng Y ly hôn, không còn dây dưa hôn thú với Tào Vân Tuấn, cho nên Trầm Hàn Sanh ích kỷ kia lại thêm yên tâm, lại bớt đi áy náy! Lập tức sát cánh bay đến chân trời góc biển với Duyệt Nhan!”

- Hà Na.

Diệp Tòng Y cúi đầu thống khổ kêu một tiếng, Hà Na lập tức câm miệng, Diệp Tòng Y để cái ly lên đầu giường, một tay ôm đầu, một tay chống giường, như muốn ngồi dậy, Hà Na vội vàng tới đỡ cô.

- Chị không sao. – Diệp Tòng Y nhẹ nhàng đẩy tay nàng ra, mặt miễn cưỡng nở nụ cười vui nhạt: “Chị chỉ hơi mệt chút thôi, em và Tiểu Phương đừng vì chuyện bọn chị mà cãi nhau nữa được không? Lòng chị rất rối ròi.”

Hà Na và Tiểu Phương liếc nhìn nhau, im lặng không lên tiếng.

- Em nói đúng, Hàn Sanh rời khỏi là bởi vì cậu ấy yên tâm, cậu ấy và Tiểu Phương đều như nhau, đều nghĩ Tào Vân Tuấn không phải người tốt, mong chị nhanh chóng ly hôn. Hàn Sanh, cậu ấy... Cậu ấy phải rời khỏi.

Tiểu Phương hiển nhiên duy trì thái độ hoài nghi: “Nhưng mà hoàn toàn không có nguyên do! Tại sao em ấy muốn rời khỏi, tại sao muốn rời khỏi lúc này, Hàn Sanh yêu em như vậy!”

- Lúc cậu ấy đi, nói sẽ không gặp lại tôi nữa, trừ phi có ngày nào đó tôi phục ký ức. - Mắt Diệp Tòng Y nhìn đi nơi khác, như đang nói cho họ nghe chân tướng, lại như đang lăm bắm: “Cậu ấy hận tôi, hận tôi quên cậu ấy, hận tôi đã kết hôn, hận tôi từng đẩy cậu ấy cho Duyệt Nhan, hận tôi vì quyền nuôi nấng Tuyết nhi từng định tự nguyện thỏa thuận với Tào Vân Tuấn... Cậu ấy thấy tôi đã không còn là người năm đó cậu ấy yêu, hận tôi lâu nay chưa từng suy nghĩ cho cảm thụ của cậu ấy, hận tôi mỗi lần phải lựa chọn, cho tới bây giờ chưa từng chọn cậu ấy... Là người yêu từ thuở thiếu niên đã không còn nhớ mình, đã kết hôn còn mang theo con, ha ha, cậu ấy có lý do gì phải ở lại?”

Trên mặt cô lộ nụ cười tự giễu, lão đảo đi vài bước về phía trước, đi tới cạnh cửa thì chân mềm nhũn: “Tòng Y!” Hà Na và Tiểu Phương đồng thời mở miệng, xông lên phía trước đỡ lấy cô.

- Chúng ta phải tôn trọng lựa chọn của cậu ấy. – Diệp Tòng Y chống lên cửa phòng, loạng choạng đứng lên: “Chị không sao, không có việc gì, chỉ hơi mệt với choáng váng một chút. Hai người có thể giúp chị một chuyện, trông Tuyết nhi một chút được không? Giờ... Giờ chị phải ra khỏi nhà, dưỡng hôm nay lại tìm chị, ông ấy nói nếu chị không đi gặp sẽ tìm tới tận cửa, cho nên lần này chị không thể từ chối, chị phải đi.” Cô lược lược mái tóc, cật lực che giấu bản thân nhếch nhác, chỉ chỉ ra ngoài: “Cả ngày nằm trên giường, chị muốn đi tắm trước, thay quần áo khác.”

Tiểu Phương tránh qua một bên, mở cửa thay cô, âm thanh phim hoạt hình trong phòng khách lập tức truyền đến rõ ràng, kèm theo tiếng gọi non nớt: “Mẹ ơi!”

Tiểu Phương dựa vào cánh cửa, nhìn chăm chú hai mẹ con tựa sát vào nhau, bỗng khẽ nói: “Anh thật không tin được Hàn Sanh làm vậy, cũng không tin Tòng Y đã tiếp thu được.”

- Anh tin? – Hà Na liếc hẳn: “Mắt thì sáng còn tim thì mù, chị ấy nhìn càng bình tĩnh kiên cường em lại càng lo lắng, từ đầu đến cuối, Tòng Y mới là nạn nhân, mỗi người ở đây đều tổn thương chị ấy, chị ấy yêu Trầm Hàn Sanh đến tận xương, vậy mà những vết thương chí mạng, lần nào cũng là Trầm Hàn Sanh ban cho.”

- Hà Na.

- Cho nên, anh nhanh chân tóm tên khốn kia về, chị ta đừng tưởng làm người ta toàn thân bị thương rồi bước qua sống cuộc sống an nhàn! Nếu chị ta không cho em một lý do rời khỏi phù hợp, cho dù Tòng Y tha thứ, em Lý Hà Na cũng không để yên! – Hà Na hất cằm lên, ngón tay nặng nề chỉ chỉ ngực hẳn, hung hãn nói: “Thế nên, bất kể anh phí bao nhiêu thời gian, dùng phương pháp ra sao, cũng phải đưa Trầm Hàn Sanh đến trước mặt em, em phải xem xem một chút, rốt cuộc trái tim chị ta làm bằng cái gì!”

Trong một câu lạc bộ tư nhân, mặt Trịnh Thái đẩy vé áy náy, đưa tay kéo đĩa của Diệp Tòng Y qua, tự mình cắt bỏ hằm thành từng miếng nhỏ. Diệp Tòng Y muốn ngăn cản, nhưng lại không đành lòng chối từ tâm ý của ông, thuận theo bỏ miếng bỏ vào miệng, chậm rãi nhai nuốt.

Bản thân Trịnh Thái không ăn uống gì, thấy cô ăn, biểu cảm như cũng được an ủi chút, ông tựa lưng vào ghế, từng chút một quan sát cô, mái tóc dài xõa xuống, chỉ mặc một chiếc váy vải bông màu trắng thật đơn giản, vẫn mỹ lệ thanh tao lịch sự, chỉ có thân thể gầy hơn trước đây rất nhiều, sắc

mặt lại tái nhợt như bệnh nhân, tâm trạng ông không khỏi khó chịu: “Tòng Y, con không chăm sóc tốt cho mình sao? Sao gầy ghê gớm vậy?”

- Dượng, con không sao, con rất khỏe.

- Thế này mà bảo khỏe? – Trịnh Thái khẽ cau mày, giọng nói lại đậm yêu thương: “Tòng Y, dưỡng biết con chịu nhiều uất ức...”

Diệp Tòng Y ngẩng đầu: “Dượng, hôm nay con không muốn nói những chuyện này, chuyện trước kia cũng không muốn nói.”

Trịnh Thái ngấn ra, khe khẽ thở dài, gật đầu nói: “Tuyệt nhi thì sao, giờ vẫn khỏe mạnh chứ?”

- Con bé cũng khỏe, hôm nay Hà Na đến nhà trẻ đón con bé.

- Tòng Y, gần đây dưỡng bận việc, cũng không có thời giờ tới thăm mẹ con con, điện thoại tìm con, con lại không trả lời, dưỡng biết con cố tình, dưỡng không trách, cha mẹ con lừa dối con lúc con mất trí nhớ, cũng là họ không đúng. Hôm nay con đồng ý gặp dưỡng một lần, dưỡng rất vui, chỉ là Tòng Y này, sau này một mình nuôi con sẽ rất cực. – Trịnh Thái nhìn cô, vẻ mặt ôn hòa khuyên nhủ: “Huống hồ cha mẹ dù có sai vẫn là cha mẹ, con tha thứ cho họ, đến ở cùng nhau được không?”

- Không. – Diệp Tòng Y buông dao nĩa trong tay, nhẹ nhàng lắc đầu: “Xin lỗi, dưỡng, con không cách nào ở cùng họ, cũng không cách nào tha thứ.”

- Vậy, tới ở cùng dưỡng và dì con được không? Giờ Duyệt Nhan không có ở nhà, cũng trống vắng, dì con cũng buồn bực, con tới giải sầu cho bà ấy một chút, con và Tuyệt nhi đến, dưỡng cũng yên tâm hơn.

Hai chữ “Duyệt Nhan” như một cây kim nhỏ, dễ dàng đâm vào lòng Diệp Tòng Y, cô cắn cắn môi, nhẹ nhàng lắc đầu: “Dượng, con biết dưỡng

có ý tốt, nhưng con thấy con thế này ổn rồi.”

Trịnh Thái thất vọng, đành nói: “Tòng Y, vậy con đến công ty dưỡng giúp dưỡng đi, nếu như hai chị em hai đứa đều đến làm, dưỡng sẽ bớt lo nhiều, hơn nữa, dưỡng muốn tìm người cho hai mẹ con con dựa vào và chăm sóc Tuyết nhi...” Nói đến đây, trong mắt ông lộ vẻ chần chừ: “Con bây giờ ở nơi đó? Cùng với...”

- Hai người, con và Tuyết nhi. – Diệp Tòng Y thật nhanh nói: “Dưỡng, con không cần gì hết, có thể chăm sóc tốt mình, cũng có thể chăm sóc tốt Tuyết nhi, xin dưỡng yên tâm.”

Trịnh Thái nói: “Con như vậy, có thể chăm sóc bản thân sao?”

Diệp Tòng Y nhìn ông, lệ quang trong mắt lóe lên: “Dưỡng, con biết dưỡng thương yêu con, trong lòng con cũng rất kính trọng dưỡng. Thế nhưng hiện tại thật sự con không cần gì cả, chỉ cần không gian thuộc về riêng mình. Hôm nay đến gặp dưỡng, là muốn nói với dưỡng những lời này, không muốn ai lo lắng cho con.”

- Được rồi. – Trịnh Thái thở thật dài, thỏa hiệp nói: “Dưỡng biết, những chuyện xảy ra gần đây đã kích con không ít, dưỡng biết con cần thời gian, giờ cũng không ép con nữa. Nhưng có hai điều phải hứa với dưỡng, nếu cần gì phải nói cho dưỡng biết, hơn nữa, lần sau gặp lại, con không được gầy như vậy.”

Diệp Tòng Y rưng rưng gật đầu: “Vâng.”

Chương 102: Viên Bi Dẫn Đến Bí Mật

Tiết xuân trong lơ đãng đã lặng lẽ biến mất, chót mắt một cái đã đến đầu hạ.

Ánh mặt trời sáng sớm xinh tươi trong trẻo, xuyên qua cửa sổ ánh lên thân người, hơi ẩm tràn ngập trong căn phòng, từng chút từng chút một thấm vào da thịt. Trên bệ cửa sổ rộng rãi có vài chậu cây đã nảy mầm tươi tốt, xanh um, ánh mặt trời chiếu xuống khiến chúng tản ra hào quang rực rỡ.

Diệp Tòng Y tưới nước xong, để bình tưới cây qua một bên, dựa vào cửa sổ phía trước, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve phiến lá nhẵn bóng to rộng, đáng vẻ ấy như một người mẹ hiền từ đang chăm sóc con nhỏ.

- Tòng Y, chị có thể thay mới mấy cái cây này được không, nhìn một cái, đập vào mắt chỉ có màu xanh, đơn điệu quá, em thấy chị đổi đi, bày vài chậu hoa be bé màu sắc một chút, đó mới đẹp á.

Hà Na ăn xong bữa sáng, cầm tách cà phê từ phòng ăn đi ra, lạnh mồm lạnh miệng kiến nghị, Diệp Tòng Y thu hồi biểu cảm suy gẫm, mỉm cười, xoay người lại: “Chị muốn thay quần áo, chuẩn bị đưa Tuyết Nhi đến trung tâm học múa, lát nữa em trở về nhà, hay ở đây, hay có hoạt động nào khác bên ngoài, tùy em.”

Hà Na không vui: “Chị có thể có ngày nào đó không bỏ rơi em không?”

- Không thể.

Thanh âm tuy ôn nhu, nhưng giọng nói cũng không thể nghi ngờ, Hà Na lập tức để tách xuống, ngẩng đầu lên, trên mặt hiện lên nụ cười nịnh nọt: “Em đi với chị đến tiệm sách!”

Bên môi Diệp Tòng Y hiện lên nụ cười thản nhiên, nghiêng đầu, dùng đôi mắt xinh đẹp trong suốt nhìn nàng, không nói đồng ý, cũng không phản đối, Hà Na bĩu môi, đưa tay xin hàng: “Được rồi, em không đi.”

Lòng Hà Na tràn đầy thất vọng, ngồi trên ghế sa lon chán chường chơi ĐTDĐ, xem danh bạ từ đầu đến cuối, vẫn không thấy người nào muốn rủ đi chơi, nhin không được ngả người vào ghế, hét thảm một tiếng: “Lẽ nào cuối tuần của mình cứ trôi qua như vậy?”

Một cái đầu nhỏ vươn ra khỏi cửa, cười hì hì nhìn nàng: “Dì Hà Na, không ai chơi với dì sao?”

Hà Na lập tức ngồi thẳng dậy, mặt sa sầm: “Nhóc kia, nói bậy bạ gì đó, ai nói không ai chơi với dì!”

- Dì nói chứ ai, dì luôn miệng nói mẹ không chơi với dì. – Tào Ấu Tuyết đảo con người đen láy, bi bô mở miệng, giống như Hà Na muốn cướp mẹ vậy: “Thế nhưng dì không phải đã có chú Phương rồi sao?”

HN hừ một tiếng: “Đi nơi khác rồi.”

Vừa mới dứt lời, cửa phòng được kéo ra hoàn toàn, Diệp Tòng Y ôm lấy Tào Ấu Tuyết đi tới, thuận miệng hỏi: “Tiểu Phương đi nơi khác? Đi đâu?”

- Ách. – Hà Na ghen lời một chút, nói: “Anh ấy được mời đám cưới kết hôn, đến đó tham dự.”

- Nói đến đám cưới, hai người cũng làm chuyện của mình đi.

Hà Na nói: “Em van chị, bọn em đăng ký kết hôn rồi, chỉ còn mỗi cái tiệc cưới thôi chứ bao nhiêu, không cần vội.”

- Được rồi. – Diệp Tòng Y không hoàn toàn mỉm cười, nói: “Bọn chị phải đi, em tính thế nào?”

- Nay, Tòng Y. – Hà Na nhăn mặt nhăn mũi, có chút không phục nói: “Lần trước ở tiệm sách, em không phải cố ý cãi nhau với tên khách kia, mà thằng cha kia thật sự bỉ ổi, nhìn chị giống như kẻ đói bụng nhiều ngày, thấy được con cá ngon vậy, mắt bốc lên tia sáng, khóe miệng còn thèm đến rớt nước miếng ấy!”

Diệp Tòng Y vô thức đưa tay che lỗ tai Tào Ấu Tuyết lại, nhướng mắt nhìn nàng: “Em coi đây là hồi lỗi sao?”

- Chẳng qua chỉ mua mấy cuốn sách, ngon lành lắm, tự cho mình là thượng đế! Em thấy ông đó chỉ muốn mượn danh nghĩa mua sách đến tiếp cận chị, chứ mắc gì chịu khó như vậy, mỗi ngày còn lái chiếc Land Rover đến khoe khoang. – Hà Na thẳng người, nói năng lý lẽ hùng hồn: “Hơn nữa, mấy kẻ suy nghĩ bất chính em thấy không phải chỉ có một, em phải ở chỗ đó đóng vai trò bảo vệ chứ!” Dứt lời, nàng nhìn áo sơ mi sọc ca rô màu đỏ màu trắng đơn giản trên người Diệp Tòng Y, có chút bất đắc dĩ nói: “Cơ mà cũng không có cách nào, ai biểu đồ bình thường mặc lên người chị cũng biến khác, là mỹ nữ hạng thấp như em không vực dậy nổi, nếu em là con trai, mỗi ngày cũng sẽ quần lấy chị.”

- Ủ rờ, nói xong chưa?

Hà Na dùng ánh mắt cầu xin nhìn cô: “Cho em theo đi, em bảo đảm sẽ không gây phiền cho chị.”

Diệp Tòng Y nhướng nhướng mày, để lại cho nàng một bóng lưng ừ nha: “Hưởng thụ tốt cuối tuần của em đi.”

Cửa phòng khách đóng lại, để lại căn phòng an tĩnh. Cà phê đã nguội lạnh, Hà Na vừa bừng lên uống, nhin không được nhẹ nhàng nhúu mày một cái. Để tách cà phê xuống, thư thái thả lưng vào sa lon mềm mại, hai tay khoanh lại, cả người rơi vào trầm tư.

Sau khi Trầm Hàn Sanh rời đi, nàng vẫn lo lắng cho Diệp Tông Y, thế nhưng có một khoảng thời gian, ngay cả họ cũng thấy có chút mê muội.

Lúc đầu, Diệp Tông Y phản ứng rất bình tĩnh, chỉ quá mức bình tĩnh, cô đổi nhà trẻ cho Tào Ấu Tuyết, sau đó tự tay xử lý toàn bộ tài sản sau khi ly hôn của mình, căn nhà, xe cộ và một số tài sản đứng tên khác đều được quy đổi sang tiền mặt. Sau đó, cô dùng hai số tiền, một là mua chiếc xe mới hơn mười nghìn, hai là trong khoảng thời gian ngắn, đầu tư mở một tiệm sách thư giãn thưởng thức trà khá cụ thể và quy mô.

Hà Na tất nhiên tán thành việc cô tìm chút gì đó để làm, nàng nghĩ giai đoạn hiện tại với Tông Y mà nói, mở tiệm sách so với vào một công ty nổi tiếng danh giá để làm thì thích hợp hơn, không cần đi sớm về khuya, có thể khiến cô suy nghĩ sang chuyện khác. Thế nhưng không lâu sau Hà Na phát hiện mình đã lầm rồi, Diệp Tông Y căn bản cũng không giống bà chủ, ngược lại như gặp một người chủ khắc nghiệt, khắc nghiệt với nhân viên, bình thường phần lớn thời giờ, cô đều ở trong tiệm sách của mình, tự mình xử lý, mỗi đêm thì khuya mới về nhà, cuối tuần còn đưa Tào Ấu Tuyết đi học cái này, không một chốc lát thanh thoi.

Cô không hề đề cập đến tên Trầm Hàn Sanh, cũng khước từ tiếp xúc với cha mẹ, an tĩnh sống cuộc đời của mình, không cách nào nhìn ra từ trong ánh mắt hay khuôn mặt cô vết tích của hỉ nộ ái ố.

Hà Na cũng bị biểu cảm này lừa gạt, lòng lo lắng cũng chết đi, có một khoảng thời gian nàng cứ ngây thơ cho rằng, người bạn tốt của mình đã thông suốt.

Mãi đến một đêm, nàng cố tình đi đón Diệp Tông Y, trên đường trở về, Diệp Tông Y nhìn dòng xe cộ qua lại ngoài cửa sổ, bỗng nhiên thở dài nhẹ nhàng lầm bầm một câu: “Em nói xem, lúc đó chị đừng xe nên mất trí nhớ, có khi nào đừng xe lần nữa, chị sẽ phục hồi ký ức không?”

Lúc đó Hà Na giật mình, chân ấn gấp thắng xe, kính hải nghiêng đầu nhìn cô, Diệp Tông Y tự biết mình lỡ lời, đóng chặt môi, thời gian sau đó, biểu hiện như mình hoàn toàn chưa nói ra câu kia, nhưng cảnh tượng đó đã chấn động Hà Na không phải nhẹ.

Cũng chính bắt đầu từ khi đó, nàng gần như đều lấy tất cả thời gian rảnh rỗi dành lấy Diệp Tông Y.

Hà Na xê dịch người, tay chống đầu, nàng nhớ lại rất nhiều chuyện, tất cả chiếu lại trong đầu nàng như một bộ phim truyền hình, quan hệ tình cảm với Trịnh Duyệt Nhan, lúc mới quen Diệp Tông Y, chấn động khi đọc quyển nhật ký kia, và chuyện Trầm Hàn Sanh rời khỏi.

Nếu như Tông Y không mất trí nhớ, nếu như cô đọc quyển nhật ký sớm hơn một chút, nếu như Trịnh Duyệt Nhan không yêu Trầm Hàn Sanh...

Hà Na suy nghĩ đến đau đầu, nhưng tất cả đều không cách nào quay trở lại, đối với Diệp Tông Y mà nói, về tình cảm, về thời gian sau này, gần như lâm vào cục diện bế tắc, mà là một người bạn, nàng lúc nào cũng phải phòng bị ý nghĩ đáng sợ kia có thể sẽ thật sự xảy ra.

Ngày mai Tiểu Phương đã trở về, đây là lần thứ tư rồi, không biết lần này có thể đem Trầm Hàn Sanh về hay không, mặc dù Hà Na hận nàng rời khỏi, nhưng trong lòng Hà Na hiểu rõ, dù nàng nhìn nhận người này như thế nào thì hiện tại và thời gian sắp tới, chỉ có nàng mới có thể đem lại vui sướng hạnh phúc thực sự cho Diệp Tông Y.

Hà Na uống xong phần cà phê còn thừa lại, nuốt chất lỏng đắng chát xuống, đứng dậy, nàng không muốn ở đây một mình, hoặc đến tiệm sách

giúp TY một tay, hay là dùng lời lẽ khắt khe với nam nhân mình thấy hiền lành kia, cũng có thể xem là một thú vui nho nhỏ, nghĩ tới đây, khóe miệng nàng cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười tinh nghịch.

Cửa phòng tắm “rầm” một tiếng mở ra, tiếng chửi rửa vồn mớ hồ chột rõ ràng truyền vào tai: “Anh nói cho em nghe! Là chị ta không gặp anh? Còn Duyệt Nhan không cho chị ta gặp anh! Chị ta còn chút lương tâm nào không? Chị ta đã quên khi mình khốn cùng khó khăn, như một con chó bị thế gian nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng, là ai vươn tay đến với chị ra, là ai cho chị ta ấm áp, là ai liều lĩnh yêu chị ta, chăm sóc chị ta! Tuổi thanh xuân tốt đẹp và tình yêu của Tòng Y đều đưa hết cho chị ta, bây giờ chị ta hoàn toàn không niệm tình xưa, muốn bức chết Tòng Y sao! Em cuối cùng cũng thấy rõ, một nữ nhân tuyệt tình bạc bẽo với một nữ nhân, so với nam nhân chỉ hơn chứ chẳng kém! Loại người thất thường như vậy, nên đi chết đi!”

- Được rồi. – Tiểu Phương vứt khăn tắm qua một bên, ở trần quay lại nhìn nàng: “Hà Na, lần này em không phải mắng Hàn Sanh mà là mắng anh, em còn chưa nói đã! Không chính mắt thấy Hàn Sanh mở miệng, ai cũng không biết em ấy tại sao đột nhiên bỏ đi. Lui lại một vịn bước mà nói, cho dù em ấy thật sự muốn đốt cháy tình xưa với Duyệt Nhan, quyết định nối lại, cũng không thể chỉ trích, em ấy có quyền lựa chọn cuộc sống mới thật bình lặng! Mấy năm qua em ấy chịu đựng nhiều rồi, em có thể không đứng ở góc độ của Tòng Y suy nghĩ vấn đề hay không!”

- Tòng Y, chị ấy mất trí nhớ, mất trí nhớ! Chị ấy mới là người bị hại nhiều nhất trong mọi chuyện! Giờ chị ấy đã biết chân tướng rồi, chị ấy cũng lần thứ hai yêu Trầm Hàn Sanh rồi, cho nên Trầm Hàn Sanh bắt đầu trả thù chị ấy à! Ngay khi Tòng Y vất vả mới thuận lợi ly hôn được, lòng đang dấy lên hi vọng về quãng thời gian bên nhau, thì chị ta không chút do dự quăng TY đi, còn hưởng tuần trăng mật với em họ chị ấy, bây giờ nhớ lại quá khừ chị ta đã tìm Tòng Y khổ cực thế nào, nhớ tới Tòng Y đã quên chị ta, đã kết hôn sinh con, trong lòng chị ta còn công bằng sao, còn thẳng thắn sao!”

- Em thật sự không nói lý. – Tiểu Phương cầm lấy áo sơ mi trắng trên giường, bắt đầu mặc áo...

- Em không nói lý? – Hà Na gần như nhẩy dựng lên: “Em cho anh biết, những lời này em sẽ nói tận mặt không sót một chữ cho Trần Hàn Sanh nghe! Anh vừa vô tâm vừa vô dụng, biết người đang ở thành phố nào, biết hạng mục này của Đình Thái ở đâu, nhưng một bóng người cũng không gặp được, lần sau em sẽ tự đi, em muốn biết khi Trần Hàn Sanh nghe được những lời em nói, rốt cuộc là chột dạ xấu hổ, hay vẫn thấy em không nói lý.”

- Đúng đúng, anh vô dụng, lần sau em đi.

Trong vấn đề này, Tiểu Phương nghĩ vĩnh viễn cũng không thể thống nhất với Hà Na, nếu không muốn tiếp tục tranh cãi, lựa chọn tốt nhất là câm miệng, hăn cài xong nút áo cuối cùng, khống chế khẩu khí chậm lại: “Anh muốn lên thăm Tuyết nhi, em có đi không?”

- Hừ! - Cơn giận còn sót lại của Hà Na chưa tiêu, quay mặt qua một bên.

Tiểu Phương khe khẽ thở dài, đi đến ôm lấy hông nàng, kiên trì khe khẽ dỗ dành: “Được rồi, vợ yêu, đừng nóng giận, lần trước chúng ta không phải đã nói rồi sao, không được vì chuyện như vậy cãi nhau.”

- Hừ. – Hà Na giãy khỏi hăn, vẫn than nhẹ, nhưng giọng nói so với lúc nãy cũng đã khác nhiều.

Lúc ăn cơm, vợ chồng Hà Na Tiểu Phương cùng xuất hiện, Tào Ấu Tuyết hưng phấn không thôi, không chờ họ vào cửa đã đòi ôm, Diệp Tông Y gần đây thích nấu nướng, hàn huyên với họ vài câu rồi phải vào bếp chuẩn bị bữa cơm, Hà Na vội vàng xung phong giúp đỡ.

Tiểu Phương thấy cảnh này không khỏi nhớ lại lúc trước những ngày Trần Hàn Sanh ở đây, bốn người tụ lại với nhau ăn bữa cơm, trong lòng lại

phiền muộn không vui, đi tới, đưa tay đẩy cửa phòng Trầm Hàn Sanh ra, trong phòng bày trí vẫn y nguyên, một chút cũng không thay đổi, ngay cả cái chăn cũng vẫn duy trì trạng thái như ngày Trầm Hàn Sanh bỏ đi.

Tiểu Phương ngăm nhìn bốn phía, nghĩ đến Trầm Hàn Sanh cũng không nói lời từ biệt với hân, đồng thời còn trốn tránh không gặp, vẫn nan giải mê muội, hân ngơ ngác đứng đó, Tào Ấu Tuyết liên tiếp gọi hân vài tiếng, hân mới vô thức lên tiếng: “Ơi.”

Tào Ấu Tuyết đứng trước mặt hân, trong tay nắm ba viên bi sặc sỡ, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên nói: “Chú Phương, chú xem cái này, đây là bạn nam ngồi cùng bàn với con hôm nay cho con, chú dạy con chơi được không ạ?”

- À, được chứ. - Lúc này Tiểu Phương có tâm sự, chỉ nhìn thoáng qua, đưa tay đón lấy, ai ngờ không đón trúng, hai viên đinh đoong đoong vang, rơi xuống mặt đất, sau đó lăn lăn đi mất, Tào Ấu Tuyết vội vàng ngồi xổm xuống bắt lấy, động tác lại không đủ nhanh, trơ mắt nhìn nó chạy vào gầm giường, loại giường này, giữa giường và mặt đất chỉ có một khe nhỏ xíu, cho dù tay cô bé nhỏ cũng không tài nào luồn vào.

Tào Ấu Tuyết quỳnh quáng, “oa” một tiếng khóc lên: “Viên bi của con, hu hu, viên bi của con!”

Tiểu Phương nghe thấy tiếng khóc, cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, hân nhìn cô bé một chút, lại nhìn một viên bi trên tay, không khỏi áy náy: “Tuyết nhi đừng khóc, là chú hư, chú tìm cho con.”

Tào Ấu Tuyết vẫn ngồi xổm ở đó, không chịu đứng dậy: “Ở dưới gầm giường, con không lấy được, hức... Chú Phương, chú lấy...”

Tiểu Phương khom lưng nhìn gầm giường một chút, trên mặt lộ ra vẻ khổ sở, hơi do dự, trấn an nói: “Được, chú lấy cho con.”

Chương 103: Vì Chị Bần Khoản

Ăn xong cơm tối, Tiểu Phương chủ động thu dọn chén đĩa, lại trêu chọc Tào Ấu Tuyết đã đời rồi mới nói chúc ngủ ngon với mẹ con Diệp Tòng Y, cùng Hà Na xuống lầu về nhà mình.

Vừa vào cửa, Hà Na hỏi: “Tối nay anh làm sao vậy? Lúc ăn tối cứ lơ mơ.”

- Hà? – Tiểu Phương xoa xoa thái dương, ngồi xuống ghế sa lon đuổi thẳng chân, nói: “Đi máy bay mệt.”

- Vậy lát ngủ sớm một chút, không được chơi máy tính, em pha ly sữa cho anh.

Tiểu Phương thấy nàng rời khỏi, ngồi dậy, từ trong ngực lấy ra một túi văn kiện màu vàng, dốc túi lên bàn trà, một đồng mảnh vụn lập tức rơi xuống, chất núi trước mặt hắn, hắn nhú chặt mày, từng từng mảnh từng mảnh cố gắng chấp vá lại, từ đó nhìn ra chút đầu mối.

- Anh đang làm gì? – Hà Na bưng vào hai ly sữa nóng, nét mặt vô cùng ngạc nhiên.

- Anh cũng không biết anh đang làm gì. – Tiểu Phương nhận ly sữa uống một ngụm, chỉ vào thứ trên bàn trà: “Hồi tối anh giúp Tuyết nhi tìm viên bi, dưới giường Hàn Sanh thấy thứ này.”

- Dưới giường? – Hà Na cúi người xuống, cầm lấy mảnh vỡ nửa cái CD, lại tìm nửa kia, càng cảm thấy lạ: “Đây là cái gì? Sao biến thành như vậy? Anh không nói với Tòng Y, cứ như vậy lấy đi được không?”

- Anh cũng không biết đó là gì, nhưng những mảnh vụn này, anh phải ghép lại từng cái. – Tiểu Phương cúi đầu, nghiêm túc chấp vá ảnh chụp, nói: “Trực giác cho anh biết, những thứ này có thể rất quan trọng, thậm chí có thể liên quan tới nguyên nhân Hàn Sanh bỏ rời. Dời cái giường đi rất khó, Hàn Sanh không để trong ngăn tủ khóa lại, mà để ở chỗ này, hiển nhiên không muốn Tòng Y biết, chờ anh biết rõ đây là cái gì, nói cho Tòng Y biết cũng không muộn.”

Hà Na vừa nghe lời này, tinh thần lập tức tỉnh táo, tới gần hẳn: “Đây đều là ảnh chụp ai đó?”

- Bây giờ vẫn chưa nhìn ra, ảnh đã bị xé thành từng mảnh, em xem một chút mảnh này bị bóp thành gì đây, ghép lại rất căng, có thể phải phí nhiều thời gian. - Hai bên lông mày rậm rạp của Tiểu Phương nhíu lại, trầm tư nói: “Nhưng càng như vậy, anh càng thấy lạ, đây rốt cuộc là ảnh gì, lại khiến Hàn Sanh cảm hận như vậy.”

- Được rồi, nếu như vậy, chúng ta gỡ bí mật này, em hi vọng cái này có thể giúp chút cho Tòng Y. – Hà Na giơ lên hai mảnh CD: “Ngày mai em tìm tiểu Đường, bảo cậu ấy giúp em làm cái này.”

Tiểu Phương lắc đầu: “Khỏi tìm, cái này đã gãy vỡ, nhất định hư rồi, không dùng được nữa.”

- Thử xem một chút chứ, anh đừng quên tiểu Đường là dân chuyên nghiệp sửa đồ kỹ thuật số, cho em xem chút nội dung cũng được, em lại muốn Trầm Hàn Sanh đang làm trò gì.

- Tùy em. – Tiểu Phương hiển nhiên không ôm hi vọng, chuyên chú xử lý mảnh vụn trong tay.

- Được rồi. – Hà Na nắm lấy đôi vai rộng của hắn, thúc dục: “Đêm này ngủ sớm một chút, đừng hiếu kỳ quá, ngày mai làm cũng không muộn.”

- Ừ.

- Đi thôi! – Hà Na đoạt lấy thứ hắc cầm trong tay để qua một bên, cố sức kéo hắc.

Mặt chiếu rọi nhiễm đỏ bầu trời, ánh đỏ ngoài khơi như ngọn lửa đang thiêu đốt, màu sắc sặc sỡ, lộng lẫy vô cùng. Biển rộng lúc chạng vạng tối, an tĩnh như cô gái trinh trong, gió biển mùa hè thổi lên gương mặt, ấm áp, mềm mại, thoải mái không nói nên lời, tràn ngập hơi thở mê người.

Trịnh Duyệt Nhan cầm đôi giày cao gót màu bạc, chân trần dẫm lên bờ cát, từ đằng xa chậm rãi đi tới, nàng mặc chiếc quần lụa màu đỏ vô cùng chói mắt, dọc đường hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt của người đi đường, nhưng nàng không chút nào để ý, một mình đi về phía trước, tới một nơi khá ít vết chân trên bãi biển, trên mặt nàng bỗng hiện lên nụ cười bừng bừng vui vẻ, đi tới bên cạnh người cách đó vài mét, nhẹ nhàng dùng ngón chân gãi lên chân người kia.

Tiếp xúc làm Trần Hàn Sanh không khỏi ngứa ngáy co chân lên, mở mắt ra, thấy gương mặt xinh đẹp mang theo nụ cười ngọt ngào quyến rũ gần trong gang tấc: “Duyệt Nhan.” Nàng gần như bất đắc dĩ gọi tên Duyệt Nhan.

Trịnh Duyệt Nhan ngồi xuống cạnh nàng, quay đầu nhìn nàng: “Sao? Ở đây thoải mái hơn giường nhiều sao? Từ khi tới đây, mười ngày thì hết bảy tám ngày chị ở đây, giờ em nhắm mắt cũng tìm thấy được chị.”

Trần Hàn Sanh nhắm mắt lại: “Đúng, rất thoải mái, tôi hận không thể cả ngày vui mình vào cát.”

- Chị đứng lên cho em, không được nằm nữa! Có cái này cho chị.

Trần Hàn Sanh cầm lấy gói giấy nàng đặt trên người mình, hỏi: “Đây là cái gì?”

- Sandwich, không cho chị về ăn cơm, em mang đến cho chị.

Trầm Hàn Sanh nhìn nàng một cái, chậm rãi ngồi dậy, mở gói giấy ra nhìn, bên trong có một ít đồ ăn, hai ly trà sữa, nàng mới vừa lấy ra một cái sandwich, Trịnh Duyệt Nhan lập tức không khách khí đưa tay cướp đi, để vào miệng cắn một phát lớn, Trầm Hàn Sanh ngẩn ra, yên lặng đặt một ly trà sữa bên cạnh nàng.

Trịnh Duyệt Nhan vừa ăn vừa thưởng thức ánh nắng mặt trời mild, nghe tiếng sóng biển vỗ vào bãi cát tạo nên giai điệu đẹp đẽ, cảm thấy một ngày uể oải đều được bữa cơm tuyệt vời ở đây làm tiêu tán trong vô thức. Trầm Hàn Sanh ngồi bên cạnh nàng, lại tựa hồ có tâm sự, sắc mặt trầm mặc khác thường.

- Duyệt Nhan.

- Ủ?

Trịnh Duyệt Nhan nghiêng đầu, Trầm Hàn Sanh rũ đôi mắt xuống, có chút khó khăn nuốt thức ăn trong cổ họng, đột nhiên khẽ nói: “Mấy tháng rồi, ngoại trừ vấn đề ăn ngủ, chúng ta hầu như không nói chuyện với nhau.”

Trịnh Duyệt Nhan đồng ý gật đầu: “Ừ.”

- Em chưa bao giờ hỏi tôi cái gì, tôi làm chuyện gì, đi đâu em cũng không hỏi tới, cũng không hỏi tôi vì sao sáng khoái đồng ý đến đây với em.

- Em không cần hỏi, chị ở đâu em đều có thể tìm ra. – Trịnh Duyệt Nhan thả nửa miếng sandwich ra, bưng ly sữa lên húp một hơi, nửa đùa nửa thật nói: “Chị cũng đâu hỏi em cái gì, thậm chí không hỏi em vì sao kéo chị đến nơi này.”

Trầm Hàn Sanh cười nhạt, quay đầu đi, nhìn những căn nhà chìm trong nắng chiều vàng óng, có thể được quán cà phê lấp ló: “Quán cà phê này em

mở đã bao lâu?”

- Đã nhiều năm rồi.

- Tại sao phải đến đây mở quán cà phê?

Trịnh Duyệt Nhan cười cười: “Có quyển sách nói, mỗi cô gái đều có mộng tưởng mở một quán cà phê, em thấy viết rất đúng.”

Trầm Hàn Sanh nhìn xa xa, ngây ngẩn một hồi, nói: “VẬY Duyệt Nhan, vì sao em kéo tôi đến nơi này?”

- Chị nghĩ sao?

Trầm Hàn Sanh không nói lời nào, khoe miệng Trịnh Duyệt Nhan cong một vòng cung thật đẹp: “Có thể em muốn gọi chị đi cùng em kinh doanh quán này.”

- Duyệt Nhan, đừng đùa.

- Chị chưa từng nghĩ qua tại sao à? Chưa từng nghĩ qua nguyên nhân vì em muốn nối lại tình xưa sao?

Trầm Hàn Sanh cười khố: “Nghĩ như vậy quá mức tự mình đa tình, không phải phong cách của tôi. Huống hồ, tôi tự mình hiểu được, mình không phải là một tình nhân tốt.”

- Là đối với em mà nói? Hay đối với biểu tỷ mà nói?

Tim Trầm Hàn Sanh bị đâm vào một cái, khẽ nói: “Cả hai.”

- Hàn Sanh, em muốn nối lại tình xưa với chị.

Trầm Hàn Sanh ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy đôi mắt lấp lánh rực rỡ của Trịnh Duyệt Nhan không nháy một cái chăm chú nhìn nàng, thần sắc cũng

ng nghiêm túc vô cùng, tiếng lòng nàng rung động, nội tâm thống khổ càng sâu: “Duyệt Nhan, tôi đối với em, không phải là lựa chọn tốt.”

Trịnh Duyệt Nhan dùng ánh mắt ngăn cản nàng nói hết: “Em biết, nhưng tình cảm của em với chị, tự em không cách nào phủ nhận, mặc dù đến bây giờ, em không biết trong đó có pha trộn bao nhiêu không cam lòng, nhưng em cũng tự biết em yêu chị.”

Trầm Hàn Sanh há hốc miệng, không nói nên lời. Mái tóc Trịnh Duyệt Nhan được gió biển thổi đến thành loạn, tận lực khiến ngữ điệu trở nên ung dung hơn một chút: “Hàn Sanh, chị biết không? Trước đây em vẫn cảm thấy Tòng Y đáng đời khi mất đi chị, bởi vì chị ấy rút lui. Nhưng khi biết con người thật của Tào Vân Tuấn, vậy mà em lại lần đầu tiên có suy nghĩ không đành lòng trong đầu, em thật sự không đành lòng lại cướp chị từ bên Tòng Y, nhưng em không cách nào nhìn thẳng vào cảm giác của chị. Tất cả mọi người bên cạnh em đều biết, em vẫn là một người ích kỷ chỉ biết lo cho nội tâm của mình.”

- Duyệt Nhan...

- Nhưng Hàn Sanh, em kéo chị tới đây không phải để nói nguyên nhân này. – Trịnh Duyệt Nhan mỉm cười, nói tiếp: “Đĩnh Thái có kế hoạch đầu tư xây dựng một làng du lịch, còn có một quán rượu năm sao cao cấp, em chuẩn bị phụ trách hạng mục này, mà em làm như vậy, đều là bởi vì chị.”

- Tôi? – Trầm Hàn Sanh thật sự nghe không hiểu nổi, nàng không hiểu nổi việc làm ăn của Trịnh Duyệt Nhan thì liên quan gì đến mình.

- Đúng vậy, hạng mục này đáng lẽ không cần em tự mình phụ trách, cho nên em đến nơi này, bởi vì có thể mượn danh nghĩa này mang chị đến, thành phố đẹp như vậy, biển cả mê người như vậy, khí hậu lại hợp lòng người, không khí còn tươi mát trong lành như thế. – Trịnh Duyệt Nhan nhìn vào mắt nàng, chậm rãi, nhẹ nhàng nói: “Mà chị lại băn khoăn.”

Thần sắc Trầm Hàn Sanh có chút mờ mịt, vô thức lặp lại một câu: “Tôi bắn khoan?”

- Đúng vậy, chị bắn khoan, ngày chị tìm em xin giúp đỡ, nhìn vào ánh mắt chị, em biết chị bắn khoan. Thật ra cho dù em không yêu cầu chị, không kéo chị cùng em tới nơi này, chị cũng sẽ một mình thoát ra, thoát khỏi bên cạnh Tòng Y. - Nét mặt Trịnh Duyệt Nhan mang theo một tia thương hại, thanh âm ôn nhu hiếm thấy: “Hàn Sanh, chị nhẫn nại chịu đựng nhiều lắm, chị phải rời khỏi Tòng Y một thời gian, chị cần không gian hít thở, mà chỗ này lại vừa thích hợp.”

Trầm Hàn Sanh nhìn cặp mắt như hiểu rõ hết thầy kia, yết hầu đột nhiên tắt nghẽn.

- Hàn Sanh, em nhớ kỹ cảnh tượng lần đầu tiên gặp chị, lạnh lùng, u buồn, trầm mặc, ít nói, nhưng ở bên cạnh chị lại có cảm giác kỳ lạ, lòng vốn xóc nổi sẽ trở nên yên bình, em có thể cảm nhận qua bề ngoài chị bình tĩnh, ý chí kiên định còn nội tâm tình cảm phong phú. Em thích chị khi đó, tuy rằng cũng rất thống khổ, nhưng chị ít nhất còn có lòng tin chống đỡ tinh thần chị. Nhưng ngày chị đi vào phòng làm việc của em, thần sắc thương tâm và tuyệt vọng em chưa từng thấy qua, lòng tin của chị gần như hoàn toàn sụp đổ.”

Trầm Hàn Sanh đột nhiên nói: “Tôi không phải vì hình và CD...”

- Em biết.

- Khi cậu ấy chuẩn bị thỏa hiệp với Tào Vân Tuấn, tôi thật sự... - Con mắt Trầm Hàn Sanh ửng hồng: “Trước đây cậu ấy không biết quá khứ của tôi và cậu ấy, rồi cậu ấy cũng biết, thế nhưng tất cả đều khiến tôi thêm nản lòng mất ý chí.”

- Hàn Sanh, em lo lắng cho chị, đây mới là nguyên nhân em muốn chị đi theo đến nơi này, em lo lắng cho chị còn hơn lo cho Tòng Y, cái này nghe

có vẻ hơi xấu hổ, nhưng đây là suy nghĩ thật của em.

Trầm Hàn Sanh hít mũi một cái, ôm chặt hai đầu gối, nhìn nơi trời biển giáp nhau xa xa.

- Hàn Sanh, đây là khoảng thời gian em thấy mình biết quan tâm người khác nhất từ lúc chào đời, ngay cả em cũng thấy mình xa lạ. – Trịnh Duyệt Nhan tựa hồ khá mệt mỏi, nàng dựa vào bên Trầm Hàn Sanh, tựa đầu lên vai nàng: “Về tình yêu, em không muốn cưỡng cầu nữa, hai bên yêu nhau là chuyện hạnh phúc tốt đẹp nhất thế gian, có thể có được may mắn đó thật tốt, nếu không được đáp lại thì hãy để thời gian xóa nhòa tất cả, sau đó điều chỉnh tâm tình, đợi may mắn tiếp theo hạ xuống. Gần đây, em đang suy nghĩ, có thể người lòng dạ rộng rãi được trời cao quan tâm nhiều hơn.”

Chương 104: Em Cho Chị Một Dao, Còn Tốt Hơn Chị Từ Từ Tự Sát

Nắng ấm từ ngoài cửa sổ chiều vào, tựa hồ không làm tan đi được cái âm u lạnh lẽo trong phòng bệnh, Vương Viễn Trân co rúm trên giường, hai mắt không có tiêu cự nhìn về phía trước, dáng vẻ ấy như một đêm già đi mười tuổi.

- Ly hôn, cứ vậy mà ly hôn... Thân là cha mẹ mà sau cùng mới biết, Vân Tuấn cứ vậy mà rời khỏi, những năm qua, bọn chị đối xử với nó như con trai ruột, một gia đình, ấy vậy mà chia năm xẻ bảy, đột ngột khiến chị không cách nào tiếp thu nổi.

Bà thì thào nói, thương tâm đến chết lặng, bà Trịnh rót cho bà một ly nước ấm, đặt vào tay bà, sao đó ngồi xuống bên giường, khuyên nhủ: “Chị à, chị đừng buồn, chị phải suy nghĩ thế này, Tòng Y mất trí nhớ bốn năm, chị đã áp đặt con bé rồi, đẩy chúng nó tới hôn nhân, nhưng nhiều năm qua bọn chúng vẫn không thể tiếp tục, điều này nói lên những năm ở bên nhau đều là sai lầm.”

- Sai lầm? Ý em là chị sai rồi? – Vương Viễn Trân quay đầu nhìn bà, gò má vì kích động mà ửng hồng: “Nhưng năm đó lúc em biết việc của Tòng Y, không phải cũng không tán thành việc Tòng Y yêu đương một cô gái sao!”

- Em không tán thành chuyện Tòng Y đến với một cô gái, nhưng khi đó là chị luôn miệng nói nếu như Tòng Y không gặp cô bé kia, nhất định sẽ thuận lý thành chương đến bên Vân Tuấn, chị nói chúng là thanh mai trúc mã, đã sớm có hảo cảm với nhau. Hơn nữa, đối với việc này, em thật sự rất hối hận, trước đây em không nên vì chị cùng giấu giếm Tòng Y, chị biết em

rất thương yêu con bé, hôm nay chúng ta trở nên gần cách như vậy, trong lòng em cũng không chút nào tốt hơn chị.

Điều bà cãi lẽ, càng làm Vương Viễn Trân tức giận không chịu nổi, nặng nề đặt ly nước lên đầu giường: “Được được! Giờ em y như tỷ phụ em, các người đều nói vậy, tất cả đều muốn đổ mọi trách nhiệm lên đầu tôi!”

Bà Trịnh hết sức bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói: “Chị à, bây giờ em không phải bàn bạc với chị vấn đề trách nhiệm, mà là lo lắng cho sức khỏe của chị, chị xem chị đau buồn đến phát bệnh rồi. Sự thật chứng minh, Tòng Y căn bản là không yêu Vân Tuấn, cho dù là thành vợ chồng trên pháp luật, sinh con, con bé cũng không yêu nó, hạnh phúc của con bé không phải chúng ta cho nó, ở bên nhau còn có ý nghĩa gì? Em biết chị muốn bọn nó ở bên nhau, nhưng tình cảm là của con bé, hôn nhân là của con bé, chị trối một lần, không cách nào trối lần hai, cũng không nên vì vậy mà bị thương thêm nữa, chuyện của con bé, chị để con bé tự quyết đi, nếu không quan hệ mẹ con sẽ càng ngày càng bế tắc.”

- Chả lẽ bây giờ con chưa đủ bế tắc sao? - Vương Viễn Trân bị lời nói của bà làm tâm xúc động, nhìn không được gạt lệ chảy xuống: “Con bé hận chị như vậy, ngay cả gặp mặt bọn chị một lần cũng không chịu, bọn chị muốn gặp cháu gái một chút, cũng không thể...”

Thần sắc bà Trịnh buồn bã, thở dài: “Ai, ngay cả em con bé cũng không chịu gặp, ông Trịnh lần trước sau khi gặp con bé còn trách mắng em một trận, nói có vạn lý do cũng không thể bóp méo quá khứ của người khác, đây đúng là tổn thương cực lớn với Tòng Y, còn căn dặn em sắp tới không nên quấy rầy con bé, cho con bé một ít thời gian.”

- Cái gì? Em rồi lại có thể nói như vậy? – Vương Viễn Trân kinh ngạc, không khỏi dừng nước mắt.

- Đúng vậy.

- Em... Em không nói cho ông ấy biết bởi vì Tòng Y yêu một cô gái sao? Em không nói cho ông ấy biết chúng ta bất đắc dĩ sao?

Bà Trịnh khẽ lắc đầu: “Ông ấy biết, căn bản ông ấy không nói đến việc này, chỉ nói cách làm của chúng ta khiến người khác khiếp sợ, cũng cực kỳ phản cảm.”

c u a t u i n e t

- Chuyện này...

Vương Viễn Trân có chút run sợ, nhất thời không biết nói gì cho phải, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, Diệp Khai Tường đi tới, vừa thấy bà Trịnh, khuôn mặt lẽ ra âm u miễn cưỡng nặn ra nụ cười, bà Trịnh vội vàng đứng dậy: “Anh rể, nghe nói anh đi tìm Tòng Y, con bé đến không?”

Diệp Khai Tường trầm mặc trong giây lát, khẽ nói: “Con bé không muốn đến.”

Bà Trịnh hiển nhiên có chút bất ngờ: “Anh không nói cho con bé biết chị bị bệnh, muốn gặp con bé và Tuyết nhi sao?”

Viên mắt Diệp Khai Tường đỏ lên, chán nản nói: “Nói rồi, tôi ở chỗ con bé canh mấy tiếng, sau đó chặn đường nói cho con bé biết, nhưng con bé biểu hiện rõ là không đến, hơn nữa, con bé căn bản không bằng lòng nói chuyện với tôi.”

Vương Viễn Trân nghe xong lời này, đột nhiên xụi lơ trên giường, lên tiếng khóc lớn.

Do công việc quán bar, thời gian làm việc nghỉ ngơi của Tiểu Phương và Hà Na không đồng nhất, bình thường lúc Hà Na làm việc thì Tiểu Phương đang mê ngủ ở nhà, mà nàng tan tầm không bao lâu thì Tiểu Phương lại phải đến quầy rượu của mình rồi.

Năm giờ rưỡi chiều, Hà Na rời khỏi công ty, hôm nay nàng tựa hồ có chút tâm sự, rõ ràng không tập trung, trên đường lái xe về nhà, nhiều lần chờ đèn đỏ xong, xe nàng vẫn đậu yên không nhúc nhích, mãi đến khi phía sau vang lên tiếng kèn liên tiếp, nàng mới chợt giật mình tỉnh giấc, tiếp tục lái xe.

Về đến nhà, Hà Na bất ngờ phát hiện Tiểu Phương mặc áo ngủ, biếng nhác nằm trên ghế sofa xem tivi, nàng không khỏi ngẩn ra: “Tối nay anh không đến quán bar à?”

- Ừ, hôm nay không đến quán bar, mệt quá, cho mình nghỉ một đêm.

Hà Na tiện tay buông túi và chìa khóa xe, ngồi xuống bên người hằn, cười nói: “Sao vậy? Anh ngủ cả ngày cũng mệt, vậy em mệt cỡ nào đây?”

Tiểu Phương cầm lấy điều khiển từ xa, chỉnh tiếng tivi nhỏ xuống, nói: “Không có, hôm nay tìm cả ngày, cuối cùng cũng dán được vài tấm hình.”

- Vậy à? Em xem một chút.

Tay Tiểu Phương chống đầu, không hăng hái lắm: “Vậy mà lại là ảnh chụp Hàn Sanh và Tòng Y, thật là thất vọng người ta mà, cứ cho rằng trong đó có bí mật gì to bự, lẽ nào Hàn Sanh thật sự tuyệt tình với Tòng Y như vậy sao, không chỉ gạt bỏ em ấy, còn xé bỏ ảnh chụp?”

Hà Na cầm ảnh chụp nhìn một hồi, bỗng nhiên nói: “Thế nhưng, ảnh này là ai chụp họ? Thoạt nhìn họ có vẻ không biết nha.” Lời vừa thốt ra, trong lòng nàng lập tức hối hận, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc ảo não.

Tiểu Phương được lời của nàng làm thức tỉnh, ngẩn ra, lập tức ngồi xuống, đoạt lấy ảnh chụp trong tay nàng, nhìn lại nhìn, kinh ngạc nói: “Đúng nha! Hình như chụp lén, chà chà, sao anh không nghĩ đến điều này!” Nói rồi, hằn ngẩng đầu nhìn Hà Na, hưng phấn nói: “Hà Na, em nói xem trong này có phải có cái gì kỳ lạ không!”

- Em không biết! - Hà Na cả tiếng trả lời một câu, đột nhiên “soạt soạt soạt” cổ sức xé vật cầm trong tay thành mấy mảnh, sau đó vo lại ném vào thùng rác.

- Ai! Em làm cái gì vậy? - Tiểu Phương không kịp ngăn cản, gần như nhảy dựng lên từ trên ghế sa lon: “Anh cực nhọc vất vả lâu như vậy, em thần kinh cái gì vậy!”

- Đủ rồi! Thật sự đủ rồi! - Hà Na đưa tay xoa trán, phiền não nói: “Chuyện của họ hoàn toàn ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta, em thật chịu đủ rồi!”

Tiểu Phương lại bị hành xử khác thường của nàng hù dọa, lui về sau một bước: “Cái gì? Sao... Sao em phát cáu ghê vậy?”

- Em... Em... - Hà Na thở hỗn hển, trong lúc bất chợt trở nên hết sức gắt gỏng, tay trên không trung cố sức vung vẩy hai cái: “Anh không cảm thấy hai chúng ta quá nhiều quá sao? Khi họ bên nhau cũng xía vào, không bên nhau cũng tham gia, hiện tại Hàn Sanh đã lựa chọn rời khỏi, Tòng Y cũng đã không ôm hi vọng nữa, chúng ta còn suy nghĩ vẫn vơ cái này, vì mấy tấm ảnh không rõ ràng, truy tìm nguồn gốc, như lần tìm manh mối, em nghĩ chúng ta như hai kẻ bị bệnh thần kinh!”

- Nhưng... Nhưng họ là bạn chúng ta, trước kia họ yêu nhau nha. - Tiểu Phương tròn to hai mắt, nhìn không được nhắc nhở nàng: “Hơn nữa lần này không phải là em không thể không xía vào sao, em còn một mực không cam lòng thay Tòng Y mà!”

Hà Na không đáp lại, không nhìn được nữa, càng già mồm át lẽ phải: “Đó là em sai rồi, được chưa! Em sai rồi, anh cũng muốn sai theo em sao!” Tiểu Phương ngạc nhiên nhìn nàng, như đang nhìn một người hoàn toàn không quen biết.

- Nói chung từ hôm nay trở đi, chúng ta cứ sống tốt cuộc sống của mình, quản tốt chuyện của mình là được rồi, chúng ta phải suy tính, làm thế nào để biến căn nhỏ thành căn nhà lớn, lúc nào thì có con! Không cho phép tốn thời gian và sức khỏe vào chuyện của người khác! Được rồi, em muốn đi tắm.

Tiểu Phương trợn mắt hốc mồm nhìn bóng lưng của nàng đi xa, đang ngây người thình lình lại bị một tiếng “rầm” rung trời ở cửa phòng hù giật mình, không khỏi vận óc suy nghĩ: “Ơ hay, hôm nay uống lộn thuốc hay là đang bực bội chuyện công ty?”

Ô tô uốn lượn theo bờ sông chậm rãi đi, đèn rực rỡ xa xa vừa sáng lên.

Diệp Tòng Y để ý thấy Hà Na hôm nay trầm mặc, nhưng cô không nói, cũng không hỏi, chỉ nhẹ nhàng đề xuống nút CD, âm nhạc an lành êm dịu vang vang trong xe.

- Tòng Y.

- Ủ?

Diệp Tòng Y lên tiếng, nhưng không được nghe được thanh âm đáp lại, cô không khỏi quay đầu, thấy Hà Na ghé cả người vào cửa sổ xe, tựa như đang chuyên chú thưởng thức cảnh đêm hoa lệ ngoài cửa sổ, khi cô vô cùng kinh ngạc thì một tiếng thở dài xa xăm chọt truyền vào tai: “Tòng Y, trừ Trần Hàn Sanh, trên đời này chị còn có thể yêu người khác không?”

Tay Diệp Tòng Y nắm chặt tay lái, qua một lúc lâu, mới nói: “Hà Na, chị không muốn trả lời vấn đề này.”

- Tòng Y, chị buồn bực à?

Diệp Tòng Y mím chặt khóe miệng, mắt nhìn phía trước, cũng không nói lời nào, Hà Na thở dài, ngồi thẳng người: “Nói cho em biết, chị đang

đội Trầm Hàn Sanh sao? Chị đang chờ chị ta ngày nào đó hồi tâm chuyển ý, sau đó sẽ đến ôm chị sao? Chị có bao giờ nghĩ tới, chị ta thật sự sẽ không trở lại nữa, mình không nên ôm mộng tưởng nữa, làm như không gì xảy ra mà sống.”

Lời của nàng như một cái tay vô hình, dễ dàng vạch tìm vết thương trong lòng Tòng Y, chỉ nháy mắt chảy máu nhễ nhại, đau đớn từ ngực lan tràn bốn phía, hai tay Diệp Tòng Y run rẩy, lại tận lực khống chế tâm tình của mình, vẫn duy trì ngữ điệu ôn hòa như cũ: “Rốt cuộc em muốn nói gì?”

- Em biết chị mỗi tuần đều lén lút chạy đến bệnh viện, tìm rất nhiều bác sĩ, còn đang tìm những chuyên gia dùng thôi miên để trị liệu, chị muốn tìm trí nhớ của mình, khiến Trầm Hàn Sanh trở lại bên cạnh chị! Chị mở tiệm sách, chỉ là che giấu tai mắt người đời, chị muốn mọi người yên tâm về chị, muốn tránh ánh mắt mọi người, để làm chuyện chị thật sự chuyện muốn làm.

Diệp Tòng Y cắn môi, hai tay đột nhiên gấp rút đánh vào lái, tiếng lốp xe bén nhọn chới tai ma sát mặt đất kèm theo, ô tô thẳng gấp dừng ở ven đường, cô quay đầu lại nhìn Hà Na, vừa giật mình, vừa tức giận, thanh âm nhất thời lạnh vài phần: “Em... Em đang điều tra chị?”

- Em chỉ lo lắng cho chị, may là, nhân viên của chị mồm miệng cũng không kín kẽ. - Hà Na không sợ hãi chút nào nhìn thẳng vào ánh mắt cô, gần như khẩn cầu nói: “Tòng Y, chị tội gì như vậy? Chị có biết hay không, chị dọa em rồi, dừng lại, được chứ? Khỏi nói những phương pháp này có tác dụng hay không, có thể tổn thương cơ thể chị cái gì hay không, dù cho chị thật sự khôi phục ký ức, Trầm Hàn Sanh cũng chưa chắc sẽ trở lại bên cạnh chị!”

- Làm sao em biết? Làm sao em biết! Em không phải cậu ấy! - Tuyến phòng ngự tâm lý mấy tháng nay trong mấy phút ngắn ngủi sụp đổ, tức giận mãnh liệt dồn ép viền mắt Diệp Tòng Y, cô cực lực chịu đựng, không cho

nước mắt đổ xuống, thanh âm cũng khàn đi: “Cậu ấy đã nói, nếu như ngày nào đó chị khôi phục ký ức... Cậu ấy đã nói như vậy, cậu ấy chỉ để ý chị đã quên cậu ấy, cậu ấy không thật sự bỏ lại chị...”

- Ngày nào đó, ngày nào đó là bao lâu? Mười năm? Hai mươi năm? Nếu như chị cả đời cũng nhớ không nổi những việc trước kia thì sao! Có phải chị muốn cả đời tiếp tục như vậy không! - Thanh âm cô lớn, thanh âm Hà Na còn lớn hơn vài lần: “Tòng Y, chị tỉnh lại đi! Chị còn trẻ, còn có con gái, thật vất vả mới thoát khỏi tên kia, chị có thể đối xử tử tế với bản thân, cho mình những ngày vui vẻ không?! Trên thế giới này, nam nhân, nữ nhân, chị muốn kiểu gì, em tìm cho chị! Bảo đảm tốt hơn Trầm Hàn Sanh gấp mười gấp trăm lần! Cho mình một con đường tươi sáng đi, yêu một người khác cũng không khó khăn như chị tưởng!”

- Nam nhân? Nữ nhân? Ha ha! Hà Na, em cho là chị cả đời này còn có thể đi yêu một người khác sao? Em căn bản không hiểu rõ, em không hiểu nổi... - Lòng Diệp Tòng Y đau nhức, tay không tự chủ được che lồng ngực, bên khóe miệng hiện lên một nụ cười khổ sở: “Chị chỉ yêu cậu ấy, chỉ cần cậu ấy, cậu ấy rời khỏi càng lâu, trong đầu chị lại càng ý thức được, nỗi nhớ của chị chỉ tăng chứ không giảm, chị biết, cuối cùng có một ngày, cậu ấy sẽ nhớ tới chị, cho dù người có tốt hơn gấp trăm gấp vạn lần cậu ấy thì thế nào? Đó không phải cậu ấy!”

Hà Na không lên tiếng, sau một lúc lâu, đột nhiên như trở nên hung ác: “Tòng Y, nếu như khôi phục ký ức, không chỉ không thể khiến chị một lần nữa trở lại bên cạnh Trầm Hàn Sanh, ngược lại sẽ khiến chị thống khổ gấp bội, lẽ nào chị cũng nguyện ý?”

Diệp Tòng Y ngơ ngác nhìn nàng, lệ quang mờ lung trong con người tràn đầy vẻ nghi hoặc.

- Nguyên nhân Trầm Hàn Sanh rời khỏi chị, có thể không phải như chị nghĩ.

Lòng Diệp Tòng Y run lên: “Cái gì?”

Chương 105: Tha Thứ Cho Tờ Làn Thứ Hai Yêu Cậu

Đầu bưng bưng lên, cảm giác choáng váng, trời đất xoay chuyển, linh hồn và thân thể như dần dần rời khỏi nhau, thế nhưng trong quay cuồng, thanh âm cảm hận của Hà Na cũng vẫn rõ ràng truyền vào trong tai cô, chợt xa chợt gần.

- Ngày đó bọn em đến chỗ chị ăn, Tiểu Phương vô tình phát hiện dưới giường, ảnh chụp hiện tại đang trong tay anh ấy, đĩa thì em tìm người làm lại, hiện nay chỉ có em xem qua, em nghĩ, đây là nguyên nhân Hàn Sanh rời khỏi. Em do dự nhiều ngày, không biết có nên nói cho chị biết không, thế nhưng, Tòng Y, Trầm Hàn Sanh sẽ không trở lại bên cạnh chị nữa, đời này còn dài, em không muốn chị lại ôm mộng tưởng mà sống, em biết chị yêu chị ta cỡ nào, chắc hẳn cuộc đời chị phải mở ra một trang mới rồi.

- Không... - Môi Diệp Tòng Y không ngừng run rẩy, nhưng lại như mất tiếng, thậm chí ngay cả một lời rõ ràng cũng không phun ra nổi, cô muốn che lỗ tai lại không nghe nữa, nhưng thân thể lại mềm nhũn ngồi phịch xuống ghế.

Hà Na như hạ quyết tâm tàn khốc, tiếp tục nói: “Chị ta không phải là thánh nhân, chị theo Tào Vân Tuấn nhiều năm như vậy, cũng đã kết hôn, cũng đã sinh con, nếu như nói chị ta một chút cũng không e dè, em không tin. Lúc trước không phải chị nói Hàn Sanh có một thời gian rất kì lạ sao? mấy ngày nay em suy nghĩ lại toàn bộ những chuyện trước kia vô số lần, Tào Vân Tuấn cầm ảnh chụp có phải là vì uy hiếp Hàn Sanh, đưa đĩa để kích thích chị ta, bảo chị ta rời khỏi chị, kiểu này là ai cũng chịu không nổi. Tuy rằng cuối cùng chị đâm một dao dọa sợ Tào Vân Tuấn, nhưng gặp dữ hóa lành, thuận lợi ly hôn, nhưng Trầm Hàn Sanh cũng không chấp nhận

được chị, mà lựa chọn Duyệt Nhan. Nghĩ như vậy, tất cả mọi chuyện đều được giải thích hợp lý... Tòng Y, Tòng Y!”

Nàng còn muốn nói nữa, lại phát hiện thần sắc Diệp Tòng Y càng ngày càng kì quái, mắt ngơ ngác nhìn thẳng tắp, như dại ra, không có chút phản ứng nào, nàng kêu một tiếng, hai tay cầm tay cô, nhưng xúc giác thấy lạnh lẽo, không khỏi càng thêm kinh hãi: “Tòng Y, Tòng Y, chị làm sao vậy? Tòng Y, chị đừng làm em sợ!”

Nàng liều mạng lắc lư thân thể cô, Diệp Tòng Y lại như con rối để tùy nàng lung lay, Hà Na luống cuống, nâng đầu cô, hai tay thỉnh thoảng vỗ mặt cô, giọng nói mang theo tiếng khóc: “Tòng Y, chị tỉnh lại, Tòng Y, chị tỉnh lại, chị tỉnh lại!”

“Tách”, một giọt nước mắt ấm áp rơi trên mu bàn tay Diệp Tòng Y, tròn mắt cô giật giật, nhìn chăm chăm vào nàng, thanh âm mỏng như tơ nhện: “Hiện tại ở đâu?”

Nước mắt Hà Na chưa khô, không hiểu ra sao: “Cái gì?”

Đau đớn không nói nên lời lướt qua lục phủ ngũ tạng, Diệp Tòng Y siết chặt bàn tay, dùng hết khí lực toàn thân, từng chữ một nói: “Đĩa, CD, đưa chị.”

Ngồi tiệm trong cà phê, cách tấm thủy tinh nhìn ra phía ngoài, biển xanh trời trong xa xa, còn có màu trắng thuyền buồm thu hết vào mắt, một tay Trầm Hàn Sanh nâng cằm, đang nhìn bên ngoài xuất thần, Trịnh Duyệt Nhan thông thả chậm chậm đi tới, đặt lên bàn một chiếc cốc, nhẹ nhàng đẩy qua trước mặt nàng. Trầm Hàn Sanh giương mắt nhìn nàng, một tay nàng chống nạnh, ánh mắt quyến rũ đến cực điểm: “Ném thử đi.”

Trầm Hàn Sanh khẽ nhấp một miếng, nói: “Ừ.”

Mặt Trịnh Duyệt Nhan lộ vẻ khó chịu: “Chị chỉ ừ vậy thôi?”

- Em làm à? - Trầm Hàn Sanh mỉm cười, lại uống một ngụm: “Tốt lắm.”

- Xạo! Tốt thế nào?

- Đầu lưỡi, dạ dày, lồng ngực cảm giác đều tốt. - Trầm Hàn Sanh nhẹ vỗ về miệng cốc, bỗng nhiên nói: “Duyệt Nhan, buổi tối em muốn ăn gì? Chúng ta tự làm cơm ăn đi.”

Trịnh Duyệt Nhan có chút bất ngờ, hạ thấp người ngồi xuống đối diện nàng, gục xuống bàn nhìn nàng: “Ý chị là chị làm cơm sao?”

- Ừ, lâu rồi không động tay chân, không chùng cứng tay rồi.

Trịnh Duyệt Nhan nhìn khuôn mặt bình tĩnh trước mắt, thở dài trong lòng, nói: “Nói chung không nên ăn hải sản, mua nhiều rau củ tươi một chút.”

- Được, chúng ta đi ngay đi.

- Hàn Sanh.

- Ừ.

Trịnh Duyệt Nhan căn căn môi, mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Hôm nay chị đã quyết định làm gì rồi sao?”

Trầm Hàn Sanh ngẩn ra, cười có chút miễn cưỡng: “Chẳng qua là cảm thấy ở đây lâu như vậy, trong tình trạng này vẫn được em chăm sóc, chiều ý, đột nhiên muốn chăm sóc em thật tốt.”

- Chỉ như vậy?

Trầm Hàn Sanh gục đầu xuống, chỉ chốc lát, mới nhẹ giọng nói: “Duyệt Nhan, qua lần này, tôi muốn rời khỏi.”

Trịnh Duyệt Nhan đột nhiên quay đầu, mắt nhìn chăm chăm nàng: “Đây là lựa chọn cuối của chị?”

- Đúng vậy, đây là lựa chọn của tôi. – Trầm Hàn Sanh lộ ra một nụ cười yếu ớt bên môi: “Trong lựa chọn của tôi, không có em, không có cậu ấy, chỉ có mình tôi. Tôi không thể lại tiếp tục ở bên cậu ấy, cũng không có cách nào đến với người khác.”

Trịnh Duyệt Nhan tận lực làm thanh âm của mình bình ổn: “Chị chuẩn bị đi đâu?”

- Nơi không có người trong hồi ức trong quá khứ, chỉ có tương lai, có nhiều nơi như vậy lắm.

- Được, chị đi đi! – Đôi mắt mèo bảo thạch xinh đẹp của Trịnh Duyệt Nhan dấy lên tia lửa nhè nhẹ, thanh âm cũng không tự chủ được đè thấp: “Dù sao em cũng không muốn gặp chị, không muốn thấy khuôn mặt vô dụng của chị, hai mắt sáng rực của chị đã biến đâu mất rồi, nhưng em cho chị biết, chị tới chỗ nào, cũng sẽ không có tương lai!”

Nàng nói xong câu này, phần nộ đứng lên, Trầm Hàn Sanh cũng cấp tốc đứng lên, kéo tay nàng lại, nàng đứng không vững bỗng ngã vào trong lòng Trầm Hàn Sanh, Trầm Hàn Sanh cũng không kịp để ý ánh mắt khác thường của những người khác trong tiệm, hai tay ôm chặt nàng vào lòng.

- Duyệt Nhan, xin lỗi.

- Chị buông ra! – Trịnh Duyệt Nhan liều mạng đẩy nàng, trong cấp thiết, bỗng nhiên một cước hung hăng dẫm lên chân nàng, Trầm Hàn Sanh bị đau, tay lại càng ôm nàng chặt hơn, nàng hít thật sâu mấy hơi, ở bên tai Duyệt Nhan nghẹn ngào khẽ nói: “Duyệt Nhan, tôi xin lỗi em, xin em tha thứ cho tôi.”

Trịnh Duyệt Nhan rốt cuộc không giã giũa nữa, vùi mặt vào cổ nàng, một lúc lâu, Trần Hàn Sanh cảm thấy cần cổ truyền đến cảm giác ấm áp ươn ướt, Trịnh Duyệt Nhan run nhẹ hai vai, nhẹ nhàng khóc thút thít: “Hàn Sanh, vì sao chị lại muốn em trải cảm giác bất lực này? Vì sao em không thể giúp chị? Vì sao?”

Đêm yên tĩnh, trăng lạnh như nước. Âm nhạc êm tai thư thả, vị rượu vang đỏ thuần túy, tất cả hợp lại, vốn sẽ là một đêm tuyệt vời.

Trịnh Duyệt Nhan nằm trên một chiếc ghế mây, uống rượu một ly lại một ly, đầu óc lại càng lúc càng tỉnh táo, mà ca khúc kia cũng kì lạ tuần hoàn phát truyền vào an tĩnh, không khỏi nảy sinh chút phiền não, nàng tắt đi, sau đó cầm lấy một quyển tạp chí, nhẩn nại lật xem.

“Tôi không có gì tài giỏi, chỉ có một trái tim dành trọn cho cậu, tôi không biết mình nợ cậu điều gì trong đời...” Di động đặt cạnh ly rượu đột nhiên vang lên, Trịnh Duyệt Nhan hơi híp mắt, nhìn màn hình một chút, cầm lấy nhấn nút trả lời: “A lô?”

- Duyệt Nhan, là chị.

Thanh âm lạnh lùng, rồi lại uyển chuyển êm tai: “Chị sao...” Trịnh Duyệt Nhan nói ra vài chữ, chợt ngậm miệng lại, kỳ thực căn bản không cần hỏi, Diệp Tòng Y muốn biết số điện thoại này của nàng, chỉ do cô có mở miệng hỏi hay không mà thôi.

- Duyệt Nhan, em có thể giúp chị một chuyện không?

Trịnh Duyệt Nhan đương nhiên biết cô gấp gì: “Chị muốn nói chuyện với Hàn Sanh?”

- Em bằng lòng không?

Vài câu đối thoại qua lại giản đơn mà trực tiếp, cũng lộ ra lễ phép, cuộc đối thoại như vậy giữa hai chị em, lại có vẻ kỳ quái. Trịnh Duyệt Nhan thở dài không tiếng động, đứng dậy. Căn phòng cách vách sáng ngọn đèn màu vàng ấm áp, cửa phòng tắm đóng chặt, bên trong truyền tới tiếng nước loáng thoáng: “Chị ấy ở...” Trịnh Duyệt Nhan thay đổi ý định, sửa lời nói: “Hiện tại chị ấy có chút việc.”

- Chị phải nói với cậu ấy mấy câu.

Trong loa, thanh âm của Diệp Tòng Y thấp xuống, trong ngữ điệu bình tĩnh rồi cuộc cũng sinh ra một chút thâm lương bí ẩn, Trịnh Duyệt Nhan ngần ngừ, nói: “Hiện tại chị ấy cũng không dùng điện thoại.”

- Duyệt Nhan, xin em.

Trịnh Duyệt Nhan chưa từng nghĩ tới, cô gái luôn luôn hành xử đằm đằm, như không vương khói lửa thế gian, dễ dàng có thể lấy được tình cảm của mọi người, đáng tôn trọng, mỹ lệ, thanh tao lịch sự, biểu tử có quan hệ máu mủ ruột thịt với mình, lại có một ngày mở miệng cầu xin mình, mà trong lòng mình, lúc này lại không thấy được một chút vui mừng.

Nàng trầm mặc, hoặc có thể không biết làm sao hơn mười giây, sau đó định thần lại: “Chút nữa chị gọi lại gọi số điện thoại này, nếu như không có người nhận, vẫn gọi.” Nói xong, nàng treo di động, ngón tay đánh nhanh dãy số vừa gọi tới thành tên “Tòng Y”, sau đó đi tới bên giường Trần Hàn Sanh, đặt dưới gối đầu của nàng.

Tuyệt nhi nghe truyện cổ tích, bất tri bất giác ngủ thiếp đi, Diệp Tòng Y thở phào nhẹ nhõm, ngồi bên giường, ánh mắt dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng như trái táo của cô bé, cánh cửa bỗng nhiên mở ra, Hà Na rón rén đi đến, nói nhỏ: “Con bé ngủ rồi à?”

- Ủ. – Diệp Tòng Y xoay đầu lại: “Đã trễ thế này, em cũng nên đi tắm đi chứ?”

- Em phải đi đây, chị ngủ trước nhé.

- Hà Na, em mỗi ngày coi chừng chị như thế, bắt đầu coi chừng đến tận bữa ăn giấc ngủ hằng ngày, khi nào mới hết đây? Em đang sợ cái gì? Sợ chị đi tìm cái chết?

Hà Na dựa vào cánh cửa không lên tiếng, trên mặt lại lộ ra vẻ ăn năn.

- Đĩa chị xem, khi đó chị và Tào Vân Tuấn là vợ chồng, chuyện đó cũng là rất bình thường. – Diệp Tòng Y quay đầu, ánh mắt lại rơi trên mặt Tào Ấu Tuyết: “Lui một vụn bước, còn vì Tuyết nhi nữa, chị cũng sẽ quý trọng bản thân.”

Hà Na ngập ngừng nói: “Thế nhưng, thế nhưng tình trạng chị ngày đó, sau lại ổn thỏa như chưa xảy ra chuyện gì, cũng... Cũng hơi...”

- Nếu không chị phải thế nào? Mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt sao? – Diệp Tòng Y nhíu mi: “Em mỗi ngày nói với Tiểu Phương muốn chơi với Tuyết nhi, mượn cố như vậy còn được mấy ngày? Em làm vợ người ta kiểu gì thế?”

Hà Na thấy cô ngữ điệu thoải mái, rốt cuộc cũng có chút vui đùa, vừa cười, vừa lui về phía sau: “Em đi tắm trước.”

Diệp Tòng Y thấy nàng đi ra ngoài, ngồi yên hai phút, cúi người xuống, hôn một cái nhẹ nhàng trên trán Tào Ấu Tuyết, khẽ nói: “Tuyết nhi, mẹ xin lỗi con, nhưng sau này... Sau này vẫn sẽ có rất nhiều người yêu thương con.”

Trong ánh mắt cô tràn đầy lưu luyến và thống khổ, sâu đậm nhìn cô bé vài lần, đứng dậy ra khỏi gian phòng, nhẹ nhàng đóng cửa phòng, dừng lại ở phòng khách, nhìn một chút phía phòng tắm, cô rốt cuộc cũng quyết tâm, không chút do dự đi đến cửa lớn.

Tắm rửa xong, tắt đèn, Trầm Hàn Sanh nằm ở trên giường, vài tiếng sau vẫn chưa ngủ, dưới gối đầu bỗng truyền đến một chuỗi chuông ĐTDĐ chói tai phá vỡ an tĩnh trong phòng, khiến nàng giật nảy mình, như nhảy dựng trên giường lên, kinh hãi qua đi, lại buồn bực, trong phòng của mình có ĐTDĐ lúc nào?

Nàng ngồi trên giường, nhìn ánh sáng chói lọi của màn hình di động trong bóng tối, cái tên phía trên khiến tim nàng đập không ngớt, nhưng cũng, đau không ngớt.

Tiếng chuông vẫn một mực vang lên một lần lại một lần, như đang đo kiên trì cùng nàng, Trầm Hàn Sanh nghe được hô hấp của mình càng ngày càng khẩn trương, lâu như qua một thế kỷ, tay nàng run run, nhấn tiếp điện thoại.

Điện thoại kết nối, thế nhưng vẫn vô cùng im ắng, im ắng đáng kể, tiếng lòng hóa cứng trong trầm mặc, còn có tiếng hít thở không ổn định, trong cả hai bên loa, đều mơ hồ không rõ, bên tai là tiếng hít thở của đối phương hay của mình...

Trầm Hàn Sanh nhắm mắt, người bên kia tựa hồ đoán được hành động kế tiếp của nàng, một thanh âm quen thuộc mà vội vàng rõ ràng truyền vào tai: “Hàn Sanh, đừng cúp điện thoại, van xin cậu...”

Cô đang cầu khẩn, còn đang khóc, nàng biết... Trước đây, nước mắt của cô, đối với nàng mà nói là thứ khiến nàng tê tâm liệt phế trên thế gian, thế nhưng, sau này, nàng dần dần trở nên chết lặng, chán ghét, uể oải, bởi vì tim nàng đã chất chứa quá nhiều điều, bởi vì lòng của họ, không giống như trước nữa, khi đó không hề có khoảng cách, kề sát bên nhau.

Trầm Hàn Sanh có chút mờ mịt, giờ khắc này, nàng dĩ nhiên lại nhớ đến hình dáng cô khi mới gặp gỡ, mái tóc dài tung bay, thiếu nữ thanh thuần tỏa sáng trong mắt mọi người, ấm như ánh sáng mặt trời, sáng như hoa xuân,

nụ cười có sức cuốn hút đến thế, như có thể xua tan lạnh lẽo và u tối trong đáy lòng người khác. Nàng suy nghĩ đến xuất thần, hầu như không phát hiện, hoàn cảnh điện thoại bên kia đã thay đổi, vốn đang an tĩnh, chợt trở nên có chút tạp nham, thậm chí còn thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng kèn xe hơi.

- Hàn Sanh, tớ muốn nói chuyện với cậu, nếu như cậu không muốn nói, cũng xin kiên trì nghe tớ nói hết.

Thanh âm Diệp Tòng Y lần thứ hai truyền tới, kéo Trầm Hàn Sanh về thực tế, nàng cầm chặt ĐTDĐ, im lặng không lên tiếng, chỉ nghe cô nói.

Diệp Tòng Y đứng bên lề đường, hít mũi một cái, nhẹ giọng nói: “Hàn Sanh, cậu chỉ trích tớ không sai. Lần đầu tiên, tớ mất trí nhớ, chỉ quên mất những năm có cậu. Lần thứ hai, bởi vì biết Duyệt Nhan thích cậu, cũng biết mình không xứng, cho nên tớ rút lui. Lần thứ ba, bởi vì Tuyết nhi, tớ bị chuyện ly hôn vướng chân. Tớ không còn là người cậu yêu trước đây, tớ trước tiên, luôn luôn lựa chọn buông bỏ cậu.”

Nói đến đây, nước mắt cô cuồn trào mãnh liệt: “Hàn Sanh, tớ yêu cậu, tớ nói yêu, không phải nói trước đây, mà cả sau khi mất trí nhớ, trong tình huống không biết gì cả, tớ lần thứ hai yêu cậu, chỉ là, cậu nghĩ tớ yêu có điều kiện, có nhất thời, bởi vì qua nhiều năm như vậy, tớ đã không phải là thiếu nữ năm đó không hề có ràng buộc, cậu cảm hận điều này. Thế nhưng, Hàn Sanh, tớ vẫn toàn tâm toàn ý yêu cậu, giống như trước, khi cân nhắc lựa chọn buông bỏ cậu, không phải là bởi vì cậu không quan trọng, mà là bởi vì cậu quá quan trọng, bởi vì yêu cậu, hi sinh cậu, cũng như cùng hi sinh bản thân, tha thứ tớ không lo nghĩ nhiều đến cảm thụ của cậu, tha thứ cho tớ ích kỷ, cho tới hôm nay, tớ không đối xử với ai thua thiệt, duy chỉ thua thiệt với người tớ yêu nhất và chính tớ...”

Cô ghen ngào, đã khóc không thành tiếng: “Hàn Sanh, tha thứ tớ lần thứ hai yêu cậu, nếu như có thể, tớ hi vọng biết bao chỉ một lần, một lần,

suốt đời...”

Trầm Hàn Sanh ngơ ngác nghe, bỗng nhiên trong lòng nổi lên một tia cảnh giác, lớn tiếng nói: “Bây giờ cậu đang ở đâu?!”

- Hàn Sanh, biết không? Thời gian qua, mỗi ngày tớ đều nhớ cậu, mỗi đêm đều mơ thấy cậu, mơ thấy cậu đã trở về, nhưng bây giờ, tớ lại không muốn gặp cậu, một chút cũng không muốn nữa... – Diệp Tòng Y thì thào nói, trong đầu lại hiện lên hình ảnh trong CD làm mình khuất nhục xấu hổ và giận dữ, vừa nghĩ tới Trầm Hàn Sanh từng xem qua, cô cảm thấy sống không bằng chết, đau đớn kịch liệt rót vào lá phổi, lan tràn đến mỗi đầu dây thần kinh, trong gió đêm, thân thể gầy yếu của cô run rẩy lại càng dữ dội hơn.

Trầm Hàn Sanh lo lắng nói: “Rốt cuộc cậu đang ở đâu? Không ở trong nhà? Tớ nghe thấy tiếng kèn! Đã trễ thế này cậu ngoài làm cái gì?”

Diệp Tòng Y nhìn dòng xe cộ qua lại trước mặt, trên mặt lộ ra một nụ cười cay đắng, thanh âm càng ngày càng thấp, càng ngày càng đau xót: “Hàn Sanh, đời này, tớ không muốn gặp cậu nữa, tớ yêu cậu đến nhường ấy, nhớ cậu như vậy, thế nhưng, hi vọng le lói cuối cùng cũng đã tan biến, hiện thực làm cho tớ ngay cả chút mộng tưởng sót lại cũng không có... Hàn Sanh, về chuyện mất trí nhớ, về hôn nhân, đứa con gái, và tất cả, tha thứ cho tớ, cũng hãy bằng lòng với tớ, đừng quên tớ...”

Trầm Hàn Sanh hoảng hốt, thanh âm bởi vì kinh hãi mà thay đổi: “Tòng Y, cậu muốn làm gì?!”

Chương 106: Tình Cảm Không Chuyển Dời, Đến Chết Không Thay Đổi

Nắng hè chói chang, nóng nực khó chịu. Trong phòng trọ hẹp, một cái máy quạt đang bán mạng chuyển động, âm thanh ồ ồ nghe hết sức chói tai, trong lúc giã chết, thổi ra gió cũng là gió nóng.

Trầm Hàn Sanh ngồi trước bàn bên giường, trên ót đầm mồ hôi, ánh mắt lại không hề nháy dù chỉ một cái nhìn chăm chăm vào quyển sách trong tay, Diệp Tòng Y nằm lỳ ở trên giường, thờ ơ lật quyển thơ Tống trong tay, thỉnh thoảng cô ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt linh động chột cong thành hai vầng trăng rằm, cực đẹp.

- Cậu làm gì nhìn tớ hoài thế? - Trầm Hàn Sanh rốt cuộc cũng không nhịn được lên tiếng,

Hai tay Diệp Tòng Y chống cằm, hơi bĩu môi: “Chỉ nhìn cậu cũng tốt mà.”

Trầm Hàn Sanh bất đắc dĩ để sách xuống, xoay người mặt về phía cô: “Tòng Y, nghỉ hè cậu hẳn là nên về nhà đi.”

- Vì sao? Tớ vất vả lắm mới dụ dỗ, lừa gạt liên tục, thuyết phục mẹ tớ. - Diệp Tòng Y vừa nói, vừa nháy xuống giường.

- Bởi vì ở nhà cậu, sẽ thoải mái hơn nhiều lắm, trong nhà có điều hòa mà.

- Lòng yên tĩnh tự nhiên sẽ thấy mát.

Khi đang nói chuyện, bên tai truyền đến tiếng nước, Diệp Tòng Y thuận thực đổi một chậu nước, ngâm một cái khăn mặt sạch sẽ vào nước, sau đó vắt hơi khô.

- Nhìn cậu kìa, trên trán lại thấm mồ hôi rồi.

Một bàn tay trắng nõn đưa tới, Trầm Hàn Sanh cảm thấy trên mặt truyền đến một luồng mát rượi, tâm trạng cũng thấy thư thả, bèn ngoan ngoãn ngồi, để mặc cô thay mình lau đi mồ hôi hột, trong miệng lại nhỏ tiếng lầm bầm: “Tớ không muốn cậu ở đây ăn khổ với tớ.”

- Ai nói tớ ăn khổ? Tớ cảm thấy rất tốt. – Diệp Tòng Y để khăn mặt qua một bên, thuận thế ngồi xuống đầu gối nàng, hai tay vòng lấy cổ nàng, đáng yêu nhăn mặt nhăn mũi: “Chẳng lẽ người nào đó lại bắt đầu ngứa ngáy, suy tính làm thế nào bạn gái mình rời xa khỏi tầm nhìn sao?”

Trầm Hàn Sanh “khụ” một tiếng ho nhẹ, sờ sờ tay cô: “Tòng Y, mùa hè mà vì sao cậu cũng không ra mồ hôi, trên da còn lạnh lạnh, vuốt thật thoải mái.”

- Dê cụ. – Diệp Tòng Y khẽ hừ một tiếng.

Trầm Hàn Sanh rút tay về, mặt đỏ lên: “Tớ... Tớ không có ý đó.”

- Tớ tớ tớ không có ý đó. – Diệp Tòng Y học khẩu ngữ của nàng, buồn cười nói: “Cậu nha, luôn luôn giỡn không được, quỳnh lên thì nói lấp, ghét nhất là cậu nghiêm trang như vậy, thế nhưng thấy mặt cậu đỏ, lại cho tớ có cảm giác thành tựu, ài, tớ thực sự là thật mâu thuẫn.”

Trầm Hàn Sanh ha ha cười ngốc, theo thói quen lau sạch mồ hôi.

- Ở nhà của chúng ta nghỉ mát đâu có vật vã như vậy. – Diệp Tòng Y vuốt tóc trên trán nàng, mím môi cười.

Khóe mắt Trầm Hàn Sanh lơ đãng liếc đến quyển sách trên giường, đầu đột nhiên sáng lên, gò má nóng hổi cả trên mặt Diệp Tòng Y: “Cậu cho là ai cũng như cậu, băng cơ ngọc cốt, mát lạnh không mồ hôi?”

- Chắc chắc, còn nói chưa từng yêu đương, tớ không tin, để đỡ dành con gái, to gan đến độ cái gì cũng dám nói. – Sắc mặt Diệp Tòng Y ửng đỏ, lòng lại ngọt ngào: “Hừ, ngay cả Hoa Nhị phu nhân cũng dám so, cậu muốn làm Mạnh Sưởng sao?”

* Hoa Nhị phu nhân: Một trong những mỹ nhân trong lịch sử Trung Quốc, được làm Phỉ Quý Phi của Thục đế Mạnh Sưởng. Thục đế sợ nóng, có cho xây một thủy cung trên hồ, cùng Hoa Nhị phu nhân tiêu dao hằng đêm, khi đó nàng có sáng tác một bài thơ thất ngôn bát cú:

"Băng cơ ngọc cốt thanh vô hân.

Thủy điện phong lai ám hương mãn."

Nhưng Tống diệt Hậu Thục, Tống Thái Tổ ngưỡng mộ nàng nên đã nạp nàng vào hậu cung. Nàng viết nhiều thơ nhưng mất đi một nửa.

- Tớ thích Hoa Nhị phu nhân, nhưng tớ không muốn làm Mạnh Sưởng. – Trầm Hàn Sanh vòng qua thắt lưng nàng, giọng nói dĩ nhiên trở nên thương cảm: “Ông ta chỉ biết hưởng lạc, không biết tiến thủ, lại không có một chút ý thức về gian nan khổ cực, ngay cả người con gái mình yêu cũng không bảo vệ nổi, ai! Ông ta và Lý Dục thật là một đôi anh không ra anh, em không ra em.”

* Lý Dục: Nam Đường Hậu Chủ, Chu hoàng hậu 29 tuổi mất thì ông sủng ái em của nàng là Tiểu Chu hoàng hậu, quân Tống cũng diệt Nam Đường.

Diệp Tòng Y thấy nàng cau mày, than thở, bất giác buồn cười, tay nhẹ vỗ về mi tâm của nàng, dịu dàng nói: “Được rồi được rồi, cậu lại không thể

xuyên không trở lại thay đổi lịch sử cứu vớt vận mệnh bi thảm của hai đại mỹ nữ rồi, đừng khó chịu.”

Trầm Hàn Sanh bắt được tay cô, bỗng nhiên nghiêm túc nói: “Tòng Y, hiện tại... Hiện tại cuộc sống có chút gian nan, nhưng tớ nhất định phải và sẽ cố gắng đối tốt với cậu, và tớ sẽ không để cậu chịu bất kỳ uất ức nào.”

- Cho nên, ban ngày cậu đi ra ngoài làm công, buổi tối còn vất vả liều mạng gặm rìa sách chuyên ngành như vậy?"

Trầm Hàn Sanh rũ lông mi xuống, cắn môi không nói lời nào.

- Cậu biết người khác nghỉ hè đều làm gì không? Nếu không ở trong nhà thì thông thả đi chơi qua ngày, mỗi ngày đi ngủ, ngủ chán thì dậy, rồi gọi bạn rủ bè, ra ngoài du ngoạn kết bạn. – Diệp Tòng Y tựa đầu trên bả vai nàng, hơi nhíu mày: “Sanh, tớ biết tình cảnh cậu không thể so với người khác, thế nhưng cũng không cần phải làm hai việc vất vả như vậy, ngay cả việc tớ ở đây cùng cậu cậu cũng không vui, vì sao cậu không suy nghĩ một chút đến cảm thụ của tớ?”

- Tớ không cảm thấy khổ cực chút nào, có cậu ở bên cạnh, tớ làm cái gì, cũng có chục lần động lực. Tớ bây giờ không còn là tớ của mọi lần, tớ khát vọng bản thân cường đại lên. – Trầm Hàn Sanh đan tay vào tay cô, từ đáy lòng nói: “Lần đầu tiên tớ nếm thử dư vị hạnh phúc, hạnh phúc này đột nhiên từ trên trời giáng xuống, cuộc sống của tớ toàn bộ cũng thay đổi, Tòng Y, cậu có ý nghĩa vô cùng trọng đại với tớ, cậu không biết, cuộc sống ngọt ngào của tớ, tất cả là cậu đem lại, dù cho mệt mỏi khổ cực hơn nữa, dù cho cả ngày hứng gió phơi nắng ở ngoài, tớ vẫn cảm giác mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới.”

- Sanh, tớ rất yêu cậu. – Diệp Tòng Y nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Có đôi khi tớ thật sự rất ghét cái cổ chấp của cậu, rất ghét.”

Yết hầu Trầm Hàn Sanh như bị chặn lại, cúi đầu hôn một cái lên trán cô: “Tòng Y, tớ muốn tốt nghiệp nhanh lên một chút, tớ muốn kiếm rất nhiều rất nhiều tiền.”

- Tớ không cần cậu kiếm nhiều tiền. – Diệp Tòng Y như con mèo nhỏ nhu thuận, tựa sát nàng hơn nữa: “Tớ chỉ muốn cậu vẫn yêu tớ giống bây giờ, đối với tớ thế này.”

- Ừ.

- Hàn Sanh.

- Tớ đây.

- Cậu vẫn sẽ đối với tớ tốt như vậy chứ?

- Sẽ. – Thanh âm Trầm Hàn Sanh ngừng lại, ôn nhu nói: “Sẽ, dù cho... Dù cho...”

- Sợ gì?

- Dù cho có một ngày, cậu không muốn ở bên cạnh tớ nữa.

Diệp Tòng Y ngẩn ra, ngồi dậy, nhìn ánh mắt của nàng: “Cậu... Cậu nghĩ tớ ngày nào đó sẽ rời khỏi cậu?”

- Không, không phải. – Trầm Hàn Sanh hiển nhiên có chút luống cuống, vội vã giải thích: “Tớ nói giả dụ.”

Diệp Tòng Y thoáng cái đứng lên, quay lưng lại, Trầm Hàn Sanh vội vàng chuyển tới đối diện cô, thấy khóe miệng cô khẽ mở, đôi mắt trong suốt long lanh lóe ra nước mắt lưng tròng, nàng lập tức luống cuống, vội vàng kéo cô vào trong lòng: “Tòng Y, cậu đừng nóng giận, tớ thật không có ý đó...”

- Cậu có ý đó, bởi vì lòng cậu bất an, bởi vì chúng ta bây giờ còn trẻ, cậu nghĩ hết thảy đều không thể như mong muốn. – Diệp Tòng Y bị nàng ôm thật chặt, uất ức tức giận trong lòng tiêu đi không ít: “Chúng ta tuổi còn trẻ, không có nghĩa là hứa hẹn của chúng ta cạn, tớ cần cậu tràn ngập lòng tin với tớ và tương lai của chúng ta.”

- Ủ, Tòng Y, tớ sai rồi.

Diệp Tòng Y vùi đầu vào cổ nàng, ngón tay dờ xuống tim nàng: “Sanh, tớ yêu cậu, rất yêu rất yêu cậu, tớ ấy, sẽ vẫn ở bên cạnh cậu, tình cảm không chuyển dời, đến chết không thay đổi, hiện tại, cậu phải khắc những lời này vào trong lòng, đi tới đâu mang theo tới đó.”

Tớ yêu cậu, tình cảm không chuyển dời, đến chết không thay đổi, tình cảm không chuyển dời, đến chết không thay đổi...

Trầm Hàn Sanh mặc áo ngủ, chân trần đứng trong hành lang bệnh viện, nét mặt hỗn loạn lại mờ mịt, ánh mắt của nàng gắt gao nhìn chăm chăm đèn đỏ trên cửa phòng cấp cứu, không khí rất lạnh, sàn nhà rất lạnh, nhưng mà, suy nghĩ của nàng, lại bay đến mùa hè năm đó, kỳ nghỉ hè nóng chết người đó, cô gái mỹ lệ đáng yêu ở bên tai nàng nói yêu nàng, đến chết không thay đổi...

Chết, một từ đáng sợ dường nào, từ cỡ nào làm cho người ta kinh hãi, nàng là bác sĩ, những năm qua, nàng vẫn đứng trước bàn phẫu thuật, nắm giữ vận mệnh của người khác, đối mặt với cái chết, nàng vốn thấy rất nhạt, nhưng bây giờ, trong mắt nàng lại tràn đầy sợ hãi, thân người như bị bệnh cấp tính, cả người run không ngừng như sốt rét.

Vương Viễn Trân và Diệp Khai Tường lần đầu tiên không gây khó dễ cho nàng, bọn họ tựa như không biết nàng, chỉ ngồi đó kêu khóc, thanh âm kia tê tâm liệt phế, bi thảm, nghe đến đâu không đành lòng, bà Trịnh gạt lệ khóe mắt, muốn lên tinh thần khuyên bảo chị và anh rể một tiếng, nhưng

cũng hiểu được hữu tâm vô lực, chỉ có Trịnh Thái lúc này còn duy trì lý trí, cố nén thương tâm, đang quơ tay múa chân nói gì đó cùng viện trưởng.

Mà Hà Na lại vừa khóc lớn, vừa nghẹn ngào mắng to Trầm Hàn Sanh: “Trầm Hàn Sanh, chị là cái thứ lương tâm bị chó ăn mất rồi, chị vui không? Chị hài lòng không?! Chị còn trở về làm gì? Chị không phải đi cùng người mới hạnh phúc qua những ngày an lành sao? Sao? Lòng không thanh thản à?!”

Tiểu Phương liều mạng lôi nàng, không ngừng khuyên: “Hà Na, em bình tĩnh một chút, em bình tĩnh một chút!”

- Anh buông ra, anh buông ra!

Cục diện trước mắt hết sức hỗn loạn, dù là Vương Viễn Trân bọn họ kêu gào trời đất, hay Hà Na chỉ trích đổ xuống đầu, Trầm Hàn Sanh đều làm như không thấy, tai như điếc, nàng như nhũn ra, thân thể run càng lúc càng dữ dội, nàng từ từ ngồi xổm xuống, sau đó tựa trên vách tường, không ngừng co quắp, cả người co lại thành một đoàn.

Một chuỗi tiếng giày cao dồn dập “cộp cộp cộp” lại từ thang máy bên kia truyền tới, Trịnh Thái quay đầu, kêu một tiếng: “Nhan Nhan, con...”

- Ba. – Trịnh Duyệt Nhan trong tay mang theo một túi giấy, vội vã lên tiếng, cũng không ngoảnh lại nhìn ánh mắt kinh ngạc của Trịnh Thái, trực tiếp đi tới bên người Trầm Hàn Sanh, để tay lên bả vai nàng: “Hàn Sanh.”

Hai tay Trầm Hàn Sanh ôm mặt, như không nghe được.

- Em lấy giúp chị y phục và giày, chị thay trước đã. – Trịnh Duyệt Nhan biểu hiện hết sức bình tĩnh, giọng nói nghe kiên trì hơn trước kia nhiều.

Trầm Hàn Sanh chậm rãi dời ngón tay, ánh mắt tán loạn, sắc mặt trắng bệch, hàm răng “cạch cạch” run lên: “Duyệt Nhan, tôi... Tôi giết chết cậu

ấy...”

- Hàn Sanh, chớ nói nhảm!

- Phải, là tôi, tôi giết chết cậu ấy, tôi giết Tòng Y...

Nước mắt thoáng cái từ trong mắt Trầm Hàn Sanh cuộn trào mãnh liệt, giờ này khắc này, nàng thoát nhìn tựa như một đứa bé đau lòng sa vào suy sụp.

- Không, Hàn Sanh, chị ấy sẽ không chết!

Giọng nói nàng kiên định, khiến Trầm Hàn Sanh lần thứ hai ngẩng đầu lên, Trịnh Duyệt Nhan kéo tay nàng, hai mắt đối diện cùng nàng: “Hãy nghe em nói, Hàn Sanh, tỉnh lại đi, tin tưởng em, chị ấy sẽ không chết, chị ấy còn chưa nhớ lại chị, sao có thể chết?”

Môi Trầm Hàn Sanh tím bầm, giọng nói yếu ớt: “Đã... Đã qua một đêm.”

- Chị ấy sẽ trở về ngay, cho nên, chị phải tỉnh lại, chị phải chờ để nghe tin chị ấy an toàn, chị phải là người trước tiên đứng trước chị ấy khi mở to mắt, được không?”

Trầm Hàn Sanh vô lực dựa vào tường, nước nở không thành tiếng, hai tay bám lấy tóc của mình.

Tiểu Phương nhìn một chút Hà Na khóc rống trong lòng, lại nhìn một chút Trầm Hàn Sanh cách đó không xa, đang cảm thấy đầu đau như búa bổ không biết phải làm sao cho phải, thì đèn đỏ phòng cấp cứu lúc này bỗng nhiên tắt, cửa lớn chợt được đẩy ra.

Chương 107: Vì Người Yêu Tôi, Tôi Sẽ Yêu Quý Bản Thân Gấp Bội

- Tình huống rất nghiêm trọng, đầu đã bị chấn thương nặng, xương đòn chân trái và bắp chân gãy, phần mềm toàn thân nhiều chỗ tổn thương... – Bác sĩ chẳng chịt đầy mồ hôi hột trên trán, nói một tràng, sau đó nhìn thoáng qua viện trưởng, đi tới trước mặt ông và Trịnh Thái: “Tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng hiện nay vẫn còn phải tiếp tục quan sát tình hình triệu chứng.”

Trịnh Thái nghe được vài chữ “không nguy hiểm đến tính mạng”, một khối đá lớn trên lồng ngực trong nháy mắt rơi xuống đất, Văn viện trưởng Thánh Hòa tựa hồ cũng thở ra một hơi, mặt ông mỉm cười, xoay người đối mặt với Trịnh Thái: “Trịnh tổng, ông có thể yên tâm, kế tiếp, chúng tôi sẽ dùng những bác sĩ giỏi nhất, loại thuốc tốt nhất, phương pháp trị liệu hữu hiệu nhất, trong thời gian ngắn nhất, để trả lại cho ông một cô cháu gái khỏe mạnh.”

Trịnh Thái nắm chặt tay ông, cảm kích nói: “Anh bạn, xin hãy dốc hết sức!”

- Nhất định, nhất định!

Cách bức tường thủy tinh trong suốt của phòng bệnh, có thể thấy Diệp Tông Y đang an tĩnh nằm đó, trên người cô cắm đầy ống, còn mang máy thở.

Vương Viễn Trân thấy cảnh này, lại òa một tiếng khóc lớn lên, Diệp Khai Tường lại càng nức nở phấn khích, Trịnh Thái và bà Trịnh vừa đỡ họ, vừa rưng rưng khuyên bảo. Hà Na thấy tình trạng bi thảm của Diệp Tông Y,

đau lòng không gì sánh được, cũng lần thứ hai nhào vào lòng Tiểu Phương khóc rống.

Nhìn trái liếc phải, ngoài tường thủy tinh đều không còn chỗ có thể đứng nữa, Trầm Hàn Sanh dựa lưng vào tường đối diện, mắt ngơ ngác nhìn phía trước, trong tầm mắt của nàng, là bóng lưng của bọn họ, ánh mắt của nàng không cách nào xuyên qua bọn họ để thấy Tòng Y bên trong, nhưng mà nàng nhưng cũng không sốt ruột, mắt nhìn thẳng tắp, chỉ nhìn một phương hướng. Trịnh Duyệt Nhan đỡ bả vai nàng, chân mày lá liễu hơi nhăn lại.

Một lúc lâu, Trịnh Thái ẩn mi tâm một cái, xoay người lại, lúc này, ông tựa hồ mới chú ý tới con gái đang một mực đứng cùng một cô gái xa lạ, ông có chút kinh ngạc, thấp giọng hỏi bà Trịnh: “Cô gái kia... Lẽ nào là cô gái cùng với Tòng Y?”

Bà Trịnh quét mắt qua Trầm Hàn Sanh một chút, mất tự nhiên nói: “Tôi... Tôi không biết, tôi chưa gặp qua, nhưng... Có lẽ là con bé.”

Trịnh Thái xem xét cẩn thận một chút Trầm Hàn Sanh, môi giật giật, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng lại nhịn được, ông cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, kim đã chỉ hướng sáu giờ sáng, bèn đưa tay vẫy gọi Trịnh Duyệt Nhan: “Nhan Nhan.”

Trịnh Duyệt Nhan không yên lòng nhìn Trầm Hàn Sanh, rốt cuộc cũng buông lỏng tay, đi đến chỗ cha.

- Sáng ba phải bay đến Hương Cảng, có một cuộc hẹn quan trọng. – Nói đến đây, ông thở dài: “Thế nhưng biểu tử con ở đây, ba lại thật sự lo lắng, buổi tối ba sẽ trở về gấp, con chiều cố thật tốt dì dưỡng và mẹ, biết chưa?”

- Vâng, con biết. – Trịnh Duyệt Nhan dịu ngoan đáp ứng.

Trịnh Thái cảm thấy dễ chịu đi, sờ sờ bả vai nàng, ông nhìn khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp trước mặt, lại quay đầu nhìn Diệp Tòng Y nằm bên trong,

lòng bỗng nhiên không khỏi đau xót, nước mắt lại lần nữa rơi xuống.

Trịnh Thái ngồi lên xe với tài xế rời khỏi, bà Trịnh đau khổ khuyên bảo, Diệp Khai Tường và Vương Viễn Trân thế nào cũng không chịu rời khỏi chỗ này.

- Chị, anh rể, hai người đã một ngày một đêm không ăn cái gì, tiếp tục như vậy sao chịu đựng được? Bác sĩ đã nói Tòng Y không nguy hiểm đến tính mạng rồi, con bé sẽ tốt thôi, chúng ta về trước đi, để Nhan Nhan ở chỗ này là được rồi, chúng ta đến sau, nhé?

Diệp Khai Tường lắc đầu, thanh âm khàn khàn: “Tòng Y, con gái của bố, con gái đáng thương của bố...”

Vương Viễn Trân bỗng nhiên đứng lên, vọt tới trước mặt Trầm Hàn Sanh, chặn ngang níu lấy cổ áo của nàng, giọng the thé nói: “Là mày! Là mày! Tòng Y thời gian này đều ở với mày, mày làm gì con bé?! Mày làm gì mà hại con bé thành như vậy?!”

- Tôi? – Con người Trầm Hàn Sanh dờ dẩn chột giật mình, nhìn sắc mặt hung ác của Vương Viễn Trân: “Tôi không làm gì cả, tôi chỉ làm như ngay từ đầu bà mong muốn, rời khỏi cậu ấy.”

- Mày là đồ sao chổi! Đồ sao chổi! Ai đụng phải mày đều xui xẻo!

Vương Viễn Trân nghe giọng mang chê cười của nàng, tựa như đổ dầu vào lửa, vừa cuồng nộ mắng, vừa nhào tới, nhắc tay muốn đánh, một bàn tay vừa đúng lúc đưa đến, vững vàng nắm chặt cổ tay bà, bà vô thức quay đầu lại, gương mặt tươi như hoa đào, lại lạnh như băng bỗng đập vào mi mắt, bà không khỏi ngẩn ngơ: “Duyệt Nhan.”

- Dì, nơi này là bệnh viện, dì cãi lộn ở đây, không đúng quy định. – Trịnh Duyệt Nhan bỗng nhiên nở nụ cười với bà, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp không gì sánh được: “Nếu nói đối tượng đáng bị mắng hoặc đánh,

cũng chỉ có thể là dì, bởi vì hại biểu tỷ, ngoại trừ dì, thật sự không còn người khác.”

Lời này nàng vừa nói ra, tất cả mọi người đều cả kinh, Hà Na ngừng khóc, từ trong lòng Tiểu Phương tách khỏi, không thể tin được nhìn hai người, bà Trịnh giật mình đến nói lắp: “Nhan Nhan, con... Con nói với dì cái gì vậy! Mau, mau xin lỗi!”

Trịnh Duyệt Nhan buông Vương Viễn Trân ra, lui hai bước: “Nếu dì không tự mình hiểu lấy, con chỉ có thể nói ra một lời chân thật nhắc nhở, tại sao con phải xin lỗi?”

- Con... Con... – Bà Trịnh tức giận đến nói không ra lời.

- Tôi hại Tòng Y? – Vương Viễn Trân chỉ mình, khàn giọng nói: “Làm sao tôi có thể hại con bé? Con bé là con gái tôi, là con gái duy nhất của tôi, vì con bé, tôi có thể làm bất cứ chuyện gì, tôi thậm chí có thể vì con bé đi tìm chết, làm sao tôi lại hại con bé? Tôi không có! Tôi không có hại con bé!”

- Vậy à? – Trịnh Duyệt Nhan lạnh lùng nhìn bà: “Như vậy, là ai hại chị ấy xa cách người mình yêu? Là ai tạo ra vụ tai nạn giao thông đầu tiên của chị ấy? Là ai khiến chị ấy mất đi ký ức? Là ai cả ngày biên soạn dối trá trước mặt chị ấy? Là ai liên hợp với người ngoài, đẩy chị ấy vào một cuộc hôn nhân chị ấy vốn không muốn muốn? Là ai khiến chị ấy sau khi biết được chân tướng, lâm vào tuyệt vọng với sự sống?”

- Tôi... Tôi... – Lồng ngực Vương Viễn Trân kịch liệt phập phồng, mũi mấp máy, như một con cá nằm giãy giụa chờ chết trên bờ cát.

- Duyệt Nhan nói không sai, hại con bé không phải người khác, chỉ có bà! – Diệp Khai Tường bỗng nhiên lau đi nước mắt, chỉ vào Vương Viễn Trân nức nở nói: “Là bà! Là bà hại con gái tôi! Là bà tự cho là đúng, là bà ngu muội vô tri, là bà ngang ngược cố chấp hại con bé!”

Vương Viễn Trân thấy chồng cũng chỉ trích vào thêm, lòng lại hoảng hốt, không ngừng lui về phía sau, bà Trịnh bèn vội vàng tiến lên đỡ lấy chị, lo lắng nói: “Các người đừng nói nữa!”

Trịnh Duyệt Nhan mắt diếc tai ngơ, từng bước ép sát: “Dì, con biết dì thích Tào Vân Tuấn, thế nhưng rốt cuộc dì thích hẳn cái gì, hám lợi xấu xa, thâm hiểm tham lam sao? Dì luôn miệng nói hẳn là nam nhân tốt, hẳn yêu Tòng Y, hẳn yêu Tòng Y yêu tới mức nào rồi? Yêu tới mức tìm gái bên ngoài, sau đó có con với người khác?”

- Cái gì? – Người đây đều trừng lớn hai mắt.

Trịnh Duyệt Nhan nhú mày, ánh mắt đảo qua mặt Diệp Khai Tường, Vương Viễn Trân và mẹ: “Chuyện này con chưa nói cho mọi người biết, bởi vì cảm thấy mọi người sẽ không tiếp thu được sự thật này. Con vạch trần Tào Vân Tuấn, lúc bảo hẳn ly hôn biểu tử, hẳn còn xảo biện hai chục triệu với con, sau cùng con cho hẳn mấy triệu, mới thuận lợi ly hôn.”

- Tên súc sinh này, khó trách hẳn rời khỏi nơi này, cũng không dám nói cho chúng ta biết.

Viên mắt Diệp Khai Tường đỏ lên vì tức, trên trán nổi gân xanh, hàm răng càn cạch rung động, bỗng nhiên trở tay đánh một bạt tai, vút trên mặt Vương Viễn Trân: “Nhìn chuyện tốt bà làm đi!”

Tình thần Vương Viễn Trân bị đả kích, vốn đã không nhin được, còn trúng cái bạt tai này, tay bà bụm mặt nhìn chồng, ánh mắt không dám tin tưởng, thân thể bỗng nhiên mềm nhũn tuột xuống. Bà Trịnh nhanh tay lẹ mắt, tiến lên ôm lấy bà, khóc lớn tiếng gọi: “Bác sĩ! Mau kêu bác sĩ!”

Cả thế giới tựa hồ bỗng nhiên an tĩnh lại.

Trầm Hàn Sanh ghé vào tường thủy tinh, mắt không nháy một cái nhìn người nằm bên trong, không khóc, không nói, cũng không động.

Tiểu Phương ôm Hà Na đi tới, nhẹ giọng kêu một tiếng: “Hàn Sanh.”

Trầm Hàn Sanh không có phản ứng, Trịnh Duyệt Nhan nhìn hắn, lại nhìn Hà Na khóc sụt sùi trong ngực hắn, cũng không nói gì.

Tiểu Phương mặt đầy vẻ áy náy: “Hàn Sanh, xin lỗi, là tôi và Hà Na phát hiện dưới giường em vài thứ, là bọn tôi sửa đĩa, rồi Hà Na đem đĩa cho Tòng Y, Tòng Y... Lòng bọn tôi cũng không vui về gì, việc ngày hôm nay, hoàn toàn là sai lầm của bọn tôi.”

Thân thể Trầm Hàn Sanh chấn động, từ từ cất lực xoay người lại.

Hà Na khóc nói: “Không, chuyện này không liên quan anh, là em không nói cho anh biết việc đĩa sửa xong, anh hoàn toàn không biết chuyện này.”

- Mà... Mà... – Trịnh Duyệt Nhan nhìn nàng, nửa ngày mới nói ra được: “Mà lại có thể ngu xuẩn đến mức này?” Nói đến đây, nàng lại nhìn Trầm Hàn Sanh: “Còn chị lại không tiêu hủy triệt để thứ đó?!”

- Tôi bẽ gãy, tôi... Tôi cho rằng như vậy đã ổn, tôi lo lắng cầm những thứ đó ra, Tòng Y khi đó lại ở cùng tôi, tôi... Thời gian đó tôi rất rối... – Sắc mặt Trầm Hàn Sanh xám xịt, thì thào nói: “Tòng Y... Tòng Y đã xem cái đó?”

Tiểu Phương và Hà Na cúi thấp đầu, đều không nói lời nào.

- Mặc mớ gì đến các người! Mặc mớ gì đến các người! – Trầm Hàn Sanh không biết khí lực từ nơi nào đến, bỗng nhiên nhào tới, hai tay đẩy Hà Na, giận dữ hét: “Cô cho là cô là ai! Cô mắc gì phải nhiều chuyện như vậy! Tại sao phải sửa đĩa, tại sao phải cho cậu ấy xem! Mẹ nó, cô bị tâm thần! Đầu óc cô có vấn đề gì! Hả? Hả?!” Vừa nói, hai tay vừa đẩy mạnh, Hà Na mất trọng tâm lao đảo, sau đó ngồi xuống dưới đất, nàng lúc này không có khí thể quả trách Hàn Sanh nữa, chỉ khẽ khóc thút thít.

Tiểu Phương vội vã ngăn cản Trầm Hàn Sanh, rưng rưng nói: “Hàn Sanh, em không nên như vậy, tôi đã mắng nặng em ấy, trong lòng em ấy cũng đủ khó chịu tự trách rồi.”

- Khó chịu? Tự trách? Những thứ này nhằm nhò gì? – Trầm Hàn Sanh gật đầu, chỉ vào Diệp Tòng Y phía sau, nước mắt không ngừng chảy xuống: “Cậu ấy thiếu chút nữa đã chết, anh biết không? Cậu ấy thiếu chút nữa đã chết!”

- Nếu chị không rời khỏi chị ấy, chị ấy cũng sẽ không như vậy!

Trầm Hàn Sanh cắn răng, trực tiếp dồn ép nàng, từng chữ từng chữ nói: “Chuyện tôi và cậu ấy, cô không có tư cách đánh giá! Nghe chưa? Cô không có tư cách!”

Trịnh Duyệt Nhan thở dài, dùng ánh mắt ý bảo Tiểu Phương: “Anh mang Hà Na trở về trước đi.”

Tiểu Phương nhìn biểu cảm nổi giận của Trầm Hàn Sanh, gật đầu, một tay kéo Hà Na, không để cho nàng phản bác, đã lôi đi.

Trong nhà hàng, Trịnh Duyệt Nhan cùng Trầm Hàn Sanh ngồi đối diện nhau.

Trầm Hàn Sanh đã đổi lại quần áo sạch Trịnh Duyệt Nhan chuẩn bị, ngoại trừ viền mắt phát sưng, dung nhan tiêu tụy, cũng không có gì khác lúc trước, nàng hơi cúi đầu, máy móc cắt bỏ hăm thành miếng nhỏ, sau đó từng khối từng khối đưa vào trong miệng, tinh tế nhai nuốt, vừa chăm chú lại tập trung, như rất sợ lãng phí một chút thức ăn.

Trịnh Duyệt Nhan không ăn uống gì, ăn một chút đã đẩy đĩa ra, chỉ uống nước chanh.

- Duyệt Nhan.

- Ủ. – Trịnh Duyệt Nhan buông cái ly.

Nĩa trong tay Trầm Hàn Sanh hơi dừng lại một chút, khẽ nói: “Em... Em làm tất cả cho tôi, tôi không biết nói gì mới tốt.”

Trịnh Duyệt Nhan cười nhạt: “Vậy đừng nói gì hết.”

Trầm Hàn Sanh gật đầu, tiếp tục ăn. Trịnh Duyệt Nhan mím môi, nhìn nàng một cái: “Em rất vui vì chị không cần em khuyên, chủ động tách khỏi bệnh viện, tắm, thay quần áo, ngồi ở chỗ này ăn cơm thật ngon, em vốn cho là rất khó.”

Chương 108: Cậu Chỉ Muốn Đòi Mạng Tở Thôi

- Dì nhỏ, dì nhỏ!

Một tiếng bi ba bi bô kêu to, cắt đứt dòng suy tư của Trịnh Duyệt Nhan, nàng nghiêng đầu, thấy Tào Ấu Tuyết từ ngoài cửa lớn một mạch chạy chậm đến, động tác nhanh nhẹn leo lên sa lon, cũng đưa bàn tay nhỏ ra với nàng, Trịnh Duyệt Nhan mỉm cười, ôm cô bé ngồi trên đầu gối: “Chơi vui như vậy, toát mồ hôi cả rồi à?”

Thốt ra lời này xong, một cái khăn lông nhỏ sạch sẽ đúng lúc đưa tới, Trịnh Duyệt Nhan nhìn thoáng qua A Lan, trên mặt hiện lên một tia khen ngợi, tiếp nhận khăn lông, tỉ mỉ lau trán cho Tào Ấu Tuyết.

Tào Ấu Tuyết ngẩng đầu lên: “Dì nhỏ.”

- Làm sao vậy?

- Mọi người nói bố con đi công tác chỗ rất xa, khi nào bố sẽ trở về thăm con? Sinh nhật con mới về sao?

Trịnh Duyệt Nhan ngừng tay lại, nàng sợ nhất là Tào Ấu Tuyết hỏi mình về vấn đề như thế, đối với nàng mà nói, xử lý tiền tỷ là chuyện giản đơn, nhưng phải tạo ra lời nói dối hư vô mờ mịt với một đứa trẻ vài tuổi cho có lệ lại là chuyện khốn khó đến cùng cực. Nàng nhìn hai mắt sáng rực tràn đầy mong đợi của Tào Ấu Tuyết, trong lòng xông lên cảm giác tội lỗi: “Cái này... Dì nhỏ cũng không biết.” Nàng xích lại gần cô bé, hôn lên gò má hồng hào, nở nụ cười thật to: “Tuyết nhi, nói cho dì nhỏ nghe, con muốn quà gì nhất hôm sinh nhật?”

Nàng nỗ lực lấy quả sinh nhật ra để xao lãng Tào Ấu Tuyết, cũng không thành công, Tào Ấu Tuyết xoay xoay ngón tay, khuôn mặt nhỏ nhắn viết đầy thất vọng: “VẬY vì sao bố không gọi điện thoại cho con?”

Trịnh Duyệt Nhan kinh ngạc, nói không ra lời.

Tào Ấu Tuyết đáng vẻ uất ức: “Dì nhỏ, khi nào mẹ con trở về?”

Vừa nói đến Diệp Tòng Y, Trịnh Duyệt Nhan nghĩ dễ dàng hơn chút, nhẹ vỗ về đầu cô bé, ôn nhu dụ dỗ nói: “Mẹ tạm thời sẽ không trở về, cơ mà, mẹ nói chỉ cần Tuyết nhi ngoan ngoãn, mấy ngày nữa mẹ sẽ gọi điện thoại đến, hơn nữa đến lúc đó dì nhỏ có thể dắt Tuyết nhi đi thăm mẹ luôn.”

- Con nhớ mẹ. – Cái miệng nhỏ nhắn của Tào Ấu Tuyết mếu máo, òa một tiếng khóc lên: “Hu hu... Con nhớ bố mẹ, giờ con muốn gặp bố mẹ.”

Trịnh Duyệt Nhan liên tục trấn an, cũng không làm nên chuyện gì, bất giác cảm thấy đau đầu, A Lan vội vàng ngồi xổm xuống, làm ra vẻ kinh ngạc nói: “Tuyết nhi, con nghe xem, có phải Bánh Bao đang gọi bên ngoài không?”

Tào Ấu Tuyết dần dần khóc thút thít, tiếng khóc từ từ nhỏ đi, A Lan nói: “Có phải nó đói bụng không? Con đã hứa với bà dì là phải chăm sóc nó thật tốt mà, chúng ta đi cho nó ăn cái gì được không?”

Mắt Tào Ấu Tuyết hồng hồng, không lên tiếng, lại không tự chủ được nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài, A Lan nhân cơ hội nhận lấy cô bé từ trong lòng Trịnh Duyệt Nhan, sau đó nắm tay cô bé đi ra.

Trịnh Duyệt Nhan nhìn hai bóng lưng một lớn một nhỏ tan biến trong tầm mắt, thở ra một hơi dài, may mắn không gì sánh được khi mời A Lan đến, còn có mua chú chó Bánh Bao kia, nếu không ứng phó với Tào Ấu Tuyết, sẽ hao sức bội lần.

Khoảng thời gian này khó có được một buổi chiều thanh nhàn, lại bị Tào Ấu Tuyết xáo trộn, nàng cũng chẳng còn tâm trạng gì, ngồi trên ghế sa lon, xoa nhẹ thái dương một hồi, nàng nhặt lấy chìa khóa xe, đi nhanh về phía cửa.

Trầm Hàn Sanh đứng ở hành lang bệnh viện lạnh lẽo trống rỗng, mắt ngơ ngác nhìn chăm chăm cửa phòng đóng chặt trước mặt. Ngay ngày hôm qua, Diệp Tòng Y đã chuyển vào phòng bệnh cao cấp này, cô không còn triệu chứng nặng nề chốc tỉnh chốc mê, mà hoàn toàn hồi tỉnh, chỉ là cho tới bây giờ, Trầm Hàn Sanh còn chưa nhìn thấy cô.

- Em không cần đứng ở đây, em là người có tư cách vào thăm Tòng Y nhất, khoảnh khắc Tòng Y mở mắt, người muốn gặp nhất là em, không phải là những người khác! – Tiểu Phương dựa vào tường, ánh mắt hết sức oán giận.

Trầm Hàn Sanh nói: “Biết cậu ấy ổn là được rồi, tôi cũng không nóng lòng.”

- Lẽ nào em dự định đứng đây cả đời?

Trầm Hàn Sanh nhàn nhạt hỏi ngược lại: “Mẹ cậu ấy tâm thần thế nào, anh cũng gặp chứ?”

- Bà ta điên thật rồi! Trịnh Duyệt Nhan đâm xuyên bộ mặt thật của Tào Vân Tuấn, chồng bà ta lại giận chó đánh mèo, bị hai cái đả kích, ấy vậy mà lại không xét lại mình còn ngày càng thậm tệ hơn, đổ hết nợ nần lên em, nhưng bây giờ, khiến tôi thấy bất khả tư nghị không phải là bà ta, mà là em! Em lại có thể nhịn như vậy!

Trầm Hàn Sanh bình tĩnh nói: “Anh nói bà ta điên thật rồi, chẳng lẽ muốn tôi như bà ta, than khóc kêu gào ở bệnh viện với bà ta? Như vậy có gì tốt cho Tòng Y?”

Tiểu Phương ghen lời một chút, giận dữ nói: “Bà ta một tay tạo nên bi kịch cho Tòng Y, bà ta hủy đi cuộc sống tốt đẹp của em, nếu là tôi, tôi không quản được nhiều như vậy, tôi sẽ một cước đá văng bà già nhiều chuyện này, cứ như vậy xông vào, thách bà ta dám cản!”

- Sẽ có người đến nghiêm phạt bà ta, nhưng người đó không phải là tôi.

- Em không hận bà ta?

- Nói không hận thì là nói dối. – Trầm Hàn Sanh nhìn hẩn một cái: “Thế nhưng không có bà ta, cũng không có Tòng Y.”

Tiểu Phương híp mắt nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên lắc đầu: “Hàn Sanh, trong lòng em đang sợ sao?”

- Sợ? – Lòng Trầm Hàn Sanh run lên một cái, không tự chủ được lặp lại một lần.

Tiểu Phương cau mày: “Hàn Sanh, em ấy nằm ở đây, không phải là lỗi của em.”

Trầm Hàn Sanh giật giật khóe miệng: “Không phải lỗi của tôi, thì là của ai?”

- Lỗi của mẹ Tòng Y, của Tào súc sinh! Và tất cả những kẻ hợp sức lại lừa gạt em ấy! Thậm chí còn có Hà Na! – Tiểu Phương vừa tức giận, vừa thương tâm: “Hàn Sanh, hết thấy đều không công bằng với em, quá bất công!”

- Có yêu, sẽ không nói đến công bằng. – Trầm Hàn Sanh cười cười, quay đầu nhìn hẩn: “Anh biết ngày nhận được điện thoại của cậu ấy, tâm tình tôi thế nào không? Giống như... Tim đang sống sờ sờ trong lồng ngực bị hái đi, đau đớn sợ hãi đó, trải nghiệm hồn phi phách tán so với chết còn

khó chịu hơn, cảm giác thân thể và linh hồn bị xé rách, tôi vĩnh viễn không muốn nếm lại nữa.”

Nàng nói nhàn nhạt tự nhiên, nhưng Tiểu Phương nghe vào tai vẫn thấy đau lòng, lấy hiểu biết của hẳn về Trầm Hàn Sanh, hẳn hoàn toàn có thể tưởng tượng khi Diệp Tòng Y gọi điện, nàng có cảm nhận như thế nào.

- Còn có cái gì công bằng hay không? Cậu ấy không chết, tôi cũng thấy được đường sống, chuyện cho tới bây giờ, tôi còn yêu cầu gì? Mẹ cậu ấy không cho tôi gặp cậu ấy, thì sao? Hà Na chỉ trích tôi, thì thế nào? Quan trọng là... Cậu ấy còn sống! – Trầm Hàn Sanh dừng một chút, thanh âm thông thả mà bi thương: “Hơn nữa, anh nói đúng, tôi đang sợ.”

- Hàn Sanh. – Tiểu Phương nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng, ánh mắt hẳn nhìn nàng, tràn đầy thương hại sâu đậm.

Trầm Hàn Sanh nhắm con ngươi lại: “Tôi bị bao vây bởi suy nghĩ cậu ấy thiếu chút nữa vĩnh viễn ra đi mà sợ hãi, tôi vẫn không tài nào thoát khỏi cảm giác sợ hãi này, tôi... Tôi cũng sợ gặp cậu ấy, thế nhưng, tôi khát vọng gặp cậu ấy, nhìn thấy cậu ấy bình yên vô sự, chỉ là... Chỉ là tôi không biết phải làm sao để đối mặt, khi đã trải qua nhiều như vậy, khi cậu ấy sống lại từ cõi chết lần hai, tôi mất đi dũng khí, tôi...”

Yết hầu Trầm Hàn Sanh nghẹn dần dần, câu kế tiếp không nói ra được, Tiểu Phương đưa tay đỡ nàng, đang muốn nói cái gì đó, cửa phòng bệnh bỗng nhiên mở ra.

Bà Trịnh tay vịn cửa phòng, thần sắc u buồn, như không chú ý tới Tiểu Phương bên cạnh, mắt bình tĩnh nhìn Trầm Hàn Sanh, một lúc lâu, nhẹ giọng mở miệng: “Buổi tối dì sẽ bảo họ rời khỏi, cháu có thể một mình vào thăm con bé.”

Trầm Hàn Sanh chần chờ một chút, nhẹ giọng nói: “Cám ơn.”

- Con bé đã tỉnh.

- Cháu biết.

- Nhưng vẫn không mở miệng nói, ánh mắt như không nhìn thấy bất kỳ ai, bác sĩ nói đầu con bé tuy rằng bị chấn động, nhưng hẳn không có vấn đề khác, cháu hiểu ý dì không?

Trầm Hàn Sanh mím môi không lên tiếng, bà Trịnh thở dài: “Có thể cháu sẽ làm cho tình hình đổi khác.” Nói xong, tay bà đưa lên không trung, lại bất đắc dĩ buông xuống: “Hiện nay, gia đình chị ấy đều tan nát, nát đến mức có lẽ không thể dựng lại, chị ấy bị đả kích rất lớn, cho nên, trở nên hơi vô lý lẽ, dì mong cháu có thể hiểu và thông cảm.”

Tiểu Phương lạnh giọng chen vào nói: “Đó là bà ta tự làm tự chịu, hưởng hồ, hành xử của bà ta chỉ một câu ‘hơi vô lý lẽ’ là có thể khái quát sao? Quả thật là phần nộ, thiên lý khó tha!”

Bà Trịnh nhìn hẳn một chút, nhưng không phản bác, tiếp tục nói: “Từ Tiểu học đến Cao trung, Tòng Y đều là đứa con gái chị ấy tự hào, chị ấy cũng là người mẹ tốt. Chỉ là, chuyện xảy ra ngoài dự đoán, chị ấy lại là một người đặc biệt sĩ diện, đặc biệt cố chấp...”

Trầm Hàn Sanh nhẹ giọng cắt đứt bà: “Dì không cần phải nói với cháu những điều này, không có ý nghĩa gì.”

- Đúng vậy, thật sự không có ý nghĩa gì. – Bà Trịnh miễn cưỡng cười cười, nói: “Bây giờ cháu có thể nghỉ ngơi một chút, buổi tối dì sẽ kéo họ đi, tám giờ tối cháu đến là được rồi.”

- Cảm ơn. – Trầm Hàn Sanh lần nữa nói lời cảm ơn.

- Trầm tiểu thư.

Trầm Hàn Sanh và Tiểu Phương đồng thời xoay người, bà Trịnh rũ mí mắt xuống, thần sắc ngượng ngùng, khẽ nói: “... Chuyện kia, mọi người đều làm sai, nói xin lỗi hay đại loại thế cũng không có ý nghĩa gì, nhưng đi nghĩ, đi thiếu cháu một lời xin lỗi.”

Trầm Hàn Sanh ngẩn ra, còn chưa kịp nói, cánh cửa đã sít sao khép lại.

Phòng bệnh này rất xa hoa, phòng tiếp khách, nhà bếp, phòng tắm, đầy đủ mọi thứ, cho người ta cảm giác như đến quán rượu cao cấp nào đó, không cần phải nói, đây tất nhiên là do Trịnh Thái sắp xếp.

Trong phòng rất an tĩnh, Trầm Hàn Sanh thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở bất ổn của mình, cùng với thanh âm trái tim đánh vào lồng ngực, nàng lặng lẽ đóng cửa, đi qua phòng khách, sau đó trở về phòng ngủ, chính xác mà nói, là phòng bệnh của Diệp Tòng Y.

Diệp Tòng Y nhắm mắt lại, nằm trên giường lớn màu trắng, trên đầu quần băng gạc, trên tay ghim kim truyền nước biển, bắp đùi có tấm thép cố định, trên chân còn bó thạch cao thật dày, cả người thoát nhìn như vỡ thành từng mảnh nhỏ. Trầm Hàn Sanh thấy cảnh này, nước mắt bỗng nhiên không thể ngăn chặn, cuộn trào mãnh liệt, nàng bước từng bước đến bên giường ngồi xuống, xuyên qua hai mắt đầm lệ mơ hồ, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp, rồi lại tái nhợt tiêu tụy không gì sánh được, nàng run rẩy cầm bàn tay lạnh như băng của cô, khóc không thành tiếng.

Diệp Tòng Y như cảm tính, lông mi run run giật giật, từ từ mở mắt, bốn mắt đối diện nhau, lại không cách nào dời đi, lúc đó không khí đọng lại, thế giới tĩnh lặng.

Dường như dài tận mấy thế kỷ, Diệp Tòng Y khẽ nhếch đôi môi anh đào, suy yếu mà gian nan mở miệng: “Tôi... Không nghĩ tới, làm như vậy cậu sẽ trở về.”

- Tớ biết. – Trầm Hàn Sanh nỗ lực kiềm chế nước mắt, khăn khăn nói:
“Cậu chỉ muốn đòi mạng tớ mà thôi.”

Diệp Tòng Y nhắm mắt lại, hai giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt tràn ra, lướt qua da thịt bạch ngọc trơn láng, lặng yên không tiếng động thu mình vào gối.

Chương 109: Đường Hận Tở Hèn Yếu

Trịnh Duyệt Nhan tay nâng cằm, tỉ mỉ quan sát Trầm Hàn Sanh, thấy nàng mặc dù gầy gò, nhưng cũng không ủ dột như trước, trạng thái tinh thần tốt hơn một chút, yên lòng không ít. Nàng nhấp môi, nửa ngày mới hỏi: “Chị ấy... Có khỏe không?”

- Cứ như vậy. – Trầm Hàn Sanh tận lực che dấu lo nghĩ trong lòng, trầm ngâm một chút, lại nói: “Phần lớn thời gian đều ngủ say, thỉnh thoảng tỉnh dậy, cũng chỉ chờ ra, không nói lời nào.”

Trịnh Duyệt Nhan nhíu mày: “Với chị cũng như thế?”

- Có lẽ đối với tôi lại càng thêm như vậy. – Trầm Hàn Sanh nhớ tới ngày đó khóc rống trước mặt Diệp Tông Y, mà cô lại tựa hồ như không nhúc nhích, mím chặt khóe môi.

Trịnh Duyệt Nhan lắc đầu: “Chị ấy hi vọng chị ở cùng mà không phải người khác. Chị có thể mỗi ngày ở cùng chị ấy, nhưng lại im lặng kháng nghị, chỉ ít hiện tại đang phối hợp trị liệu cùng bác sĩ.”

Trầm Hàn Sanh miễn cưỡng nở nụ cười nhẹ, bưng ly lên uống nước.

Trịnh Duyệt Nhan nhìn nàng, như dò xét nói: “Hai người có nói về chuyện trước đó... Ừ thì, về chúng ta...”

Trầm Hàn Sanh dường như biết nàng muốn nói điều gì, không đợi nàng nói xong đã đáp thật nhanh: “Không có.”

Trịnh Duyệt Nhan kinh ngạc: “Vì sao? Em nghĩ chị nên giải thích với Tòng Y.”

- Giải thích gì? Nói rằng giữa chúng ta không có gì cả, chỉ là tôi đơn thuần muốn rời khỏi cậu ấy mà thôi? Tôi không tài nào nói như vậy được. – Trầm Hàn Sanh cười nhạt: “Hơn nữa, tôi thấy hiện tại cậu ấy cũng hoàn toàn chưa muốn nói bất cứ cái gì với tôi, thực ra không chỉ tôi và cậu ấy, trong lòng em cũng rõ, vấn đề giữa chúng ta, không phải là vài ba câu giải thích thì có thể giải quyết.”

Trịnh Duyệt Nhan trầm ngâm không nói, lúc người này phục vụ đã tuần tự đưa lên hai phần Pasta và Salad trái cây, nàng cầm lên một cây tây khoai chiên, chấm tương bỏ vào trong miệng.

- Tuyệt nhỉ có khỏe không? – Trầm Hàn Sanh đột nhiên hỏi.

Trịnh Duyệt Nhan ngẩng đầu, chân mày lá liễu hơi nhíu: “Dù sao vẫn đòi mẹ với em, thỉnh thoảng cũng hỏi Tào Vân Tuấn, không thể không nói, điều này đúng là hành em mà.”

Trầm Hàn Sanh trầm mặc một chút, hỏi: “Em trả lời con bé sao?”

- Sao em trả lời nổi, tiếp tục che lấp, hoặc là con bé nói gà em đáp vịt, mẹ em giao cho em chuyện thật cực nhọc. – Trịnh Duyệt Nhan nhẹ nhàng thở dài: “May là con nít dễ quên, còn có A Lan theo nữa, cho nên nói tóm lại là không vấn đề gì.” Nói rồi, nàng cầm khăn xoa xoa tay, lại miễn cưỡng thêm vào một câu: “Nói thật, bây giờ em không hề muốn về nhà.”

Trầm Hàn Sanh dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng: “Chỉ vì cái này?”

- Dĩ nhiên không phải. Dượng em cho bà ta một bạt tai, chị nhìn thấy chứ?”

- Ủ, mọi người đều nhìn thấy.

Trịnh Duyệt Nhan giơ hai tay bày tỏ bất lực: “Giờ dì em không ở với dượng, mà ở nhà em. Mẹ em thời gian này tính tình thay đổi nhiều, lấy lý do để không ảnh hưởng đến quá trình biểu tở trị liệu, kiên quyết không cho dì dượng em suốt ngày canh giữ ở bệnh viện, cho nên, bà ta mỗi ngày có hàng đồng thời gian khóa cửa phòng trốn trong đó khóc, ăn uống đều phải đưa tận nơi, khuyên ăn, mẹ em thương dì, không những tự mình ra trận, còn kéo theo em, mỗi ngày đúng giờ thì đi khuyên giải an ủi, đi nghe dì em hối hận, than số khổ các thứ.”

yencuatui Trầm Hàn Sanh run sợ, cúi đầu cầm lấy nĩa ăn, cuộn một vòng sợi mì.

- Em tuyệt không đồng tình với bà ta, tuy rằng bà ta là dì em. – Trịnh Duyệt Nhan đùa bỡn với ống hút trong tay, buồn buồn nói: “Nhưng em cũng không muốn dì tiếp tục như vậy, bầu không khí này, thực sự ngột ngạt hít thở không thông, hiện tại may mắn duy nhất là, Tuyết nhi chỉ ít bây giờ vẫn chưa bị ảnh hưởng, người người đều đang chú ý cảm thụ của con bé.”

Trầm Hàn Sanh cũng không biết có đang nghe nàng nói hay không, nàng tựa hồ rất đói bụng, từng ngậm từng ngậm nuốt mì, thỉnh thoảng còn cầm lấy bánh mì chấm tương rồi ăn.

- Hàn Sanh.

- Ủ? – Trầm Hàn Sanh ngậm đầy thức ăn trong miệng, giương mắt nhìn nàng.

Trịnh Duyệt Nhan hút một hơi nước trái cây, chậm rãi nói: “Về sau, chỉ có tính toán gì không?”

- Không tính toán gì cả, tôi còn chưa nghĩ tới chuyện gì. – Trầm Hàn Sanh thành thật trả lời, sau đó chậm rãi nhai, nuốt thức ăn vào miệng, từ từ nói: “Thế nhưng, trải qua kinh sợ lần này, tôi không muốn cũng không dám rời khỏi cậu ấy nữa.”

“Tích, tích...”

Âm thanh nhỏ bé của bình nước biển trong phòng cũng có thể nghe rõ ràng, Diệp Tòng Y an tĩnh nằm trên giường, mắt nhìn một phương, không biết suy nghĩ gì, bởi vì nhiều ngày qua đều dựa vào kim truyền và một chút thức ăn dạng lỏng để duy trì dinh dưỡng, gò má thanh lệ xinh đẹp tuyệt trần lại hõm sâu thêm, tái nhợt mà không có chút huyết sắc nào, hoàn toàn khác với dáng vẻ thướt tha xưa kia, làm lòng sinh ra đau thương sâu đậm.

Trầm Hàn Sanh ngồi trước giường, theo thói quen nắm tay nàng, dường như muốn cuộn cuộn không dứt truyền ấm áp trong thân thể mình cho cô, để xua tan hơi lạnh của dung dịch trong suốt kéo vào huyết quản cô. Thời gian lặng lẽ trôi qua, hai người đối diện với nhau, như hai bức tượng điêu khắc, vẫn duy trì tư thế này.

Cũng không biết qua bao lâu, một thanh âm ôn hòa trầm ấm phá vỡ sự yên lặng trong không khí: “Buổi tối cha mẹ cậu sẽ đến thăm cậu, đến lúc đó tớ sẽ ra ngoài một lúc, chờ họ đi rồi tớ trở về.”

Kỳ thực những lời này, căn bản không cần phải nói, do vợ chồng Trịnh Thái can thiệp, Diệp Khai Tường và Vương Viễn Trân mỗi tối cũng sẽ đến thăm Diệp Tòng Y, mà đến lúc này, Trầm Hàn Sanh đều tự giác đi ra ngoài một lát, nói cách khác, mỗi ngày nàng đều nói với Diệp Tòng Y câu này.

Nói những lời này, là để cô an tâm.

Nhưng hôm nay ngoài dự liệu, Diệp Tòng Y cũng không như thường ngày, không phản ứng chút nào với những lời này, con người cô giật giật, bỗng nhiên suy yếu nói: “Mỗi lần thấy họ, tôi đều rất khó chịu, cậu có thể làm họ đừng trở lại không?”

- Cái này... – Trầm Hàn Sanh ít nhiều có chút kinh ngạc, nuốt một chút nước bọt: “Tớ không có quyền này, họ... Họ là cha mẹ cậu.”

- Mà cậu với tôi mà nói chẳng là gì cả. – Diệp Tòng Y lạnh nhạt tiếp lời.

Mặt Trầm Hàn Sanh cứng đờ, căn môi không lên tiếng, chỉ phức tạp nhìn cô.

- Sao? – Diệp Tòng Y nhìn thẳng vào mắt ánh mắt của nàng, khoe miệng lộ ra một nụ cười nhạt yếu cười: “Không phải cậu vẫn luôn muốn như vậy sao?”

Trầm Hàn Sanh gục đầu xuống, khe khẽ vuốt xoa mu bàn tay cô, nhẹ giọng nói: “Hai tháng nữa, tớ có thể dùng xe đẩy cậu ra ngoài hít thở không khí rồi, cả ngày nằm lì trên giường, cả người khó chịu chết nhè.”

Diệp Tòng Y nhìn nàng chăm chăm một lát, bỗng nhiên dùng hết lực toàn thân, giùng giăng rút tay về, dùng sức như vậy khiến cô đau đến trán gần như toát ra mồ hôi lạnh, sắc mặt càng thêm trắng bệch như tờ giấy, cô nghiến răng, cũng không rên lên một tiếng.

- Cậu... – Nét mặt Trầm Hàn Sanh đầy lo lắng, bàn tay đến giữa không trung, lại chậm rãi buông xuống.

- Cậu đi ra ngoài đi, tôi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi. – Diệp Tòng Y nhắm mắt lại, nhịp thở mong manh nói.

Trầm Hàn Sanh dừng lại ở gương mặt tái nhợt thon gầy của cô, một lát sau, nàng yên lặng đứng dậy, xoay người đi ra phía ngoài, đi được mấy bước, lại đột nhiên dừng, chậm rãi xoay đầu: “Có đôi khi tớ thật sự mong muốn mình có thể có thể quả quyết hơn một chút, thậm chí có thể ngang ngược hơn một chút.” Nàng hơi dừng lại, nhăn trán: “Biết không? Khi lần thứ hai tớ gặp cậu ở thành phố này, máu trong tớ đều sôi trào, chỉ trong chốc lát, tớ thật muốn liều lĩnh xông lên, đoạt lại cậu từ tay tên nam nhân kia, nói cho cậu biết, không phải như thế này, cậu là của tớ, chỉ có thể là của tớ! Cậu phải lập tức đi theo tớ! Mà ngày đó, khi mẹ cậu không cho tớ vào phòng bệnh thăm cậu, tích tắc giống như cơn oán giận đã lâu trong lòng tớ

rục rịch trời dậy, tớ muốn đẩy bà ta ra, muốn lớn tiếng nói với bà ta người nằm bên trong là người yêu của tớ, bà ta không có tư cách ngăn cản tớ! Thậm chí tớ còn muốn đánh nhau với bà ta, muốn đánh một trận ra trò với bà ta!”

Nói đến đây, nét mặt nàng lộ ra một nụ cười tự giễu: “Thế nhưng, tiếc là giới hạn chỉ trong tưởng tượng, ý nghĩ này sinh tồn trong đầu tớ không được nửa phút.”

Diệp Tòng Y nằm ở đó vẫn không nhúc nhích, hàm răng lại không tự chủ được cắn môi dưới.

- Tiểu Phương nói tớ kiểm chế quá mức, đúng vậy, anh ta nói không sai, một chút cũng không. – Trầm Hàn Sanh hít một hơi dài, lần thứ hai quay đầu, đưa lưng về phía cô, trong mắt dường như có nước mắt lưng tròng lóe ra: “Bối cảnh gia đình, hoàn cảnh sinh trưởng khiến tớ nhu nhược và tự ti, những năm cắp sách đến trường dài đằng đẵng, tớ chỉ chống lại ánh mắt đồng tình hoặc thương hại của người khác, cắn răng nỗ lực, quyết tâm muốn dựa vào tri thức để thay đổi số phận, thẳng lưng sống như người bình thường. Tớ cô đơn đứng, lẻ loi bước đi, năm mơ cũng không nghĩ tới, năm mười tám tuổi ấy, sẽ có một vị nữ thiên sứ đưa ra đôi bàn tay ấm áp đến với mình, cho tớ dịu dàng, cho tớ tình yêu, tuổi thanh xuân của tớ bắt đầu sáng lạng, dũng khí của tớ cũng bởi vì yêu mà sinh tồn.”

- Tớ nghĩ, tớ là một kẻ không được trời cao thương nhìn, cho nên từ lúc chào đời tới nay chỉ được may mắn một lần duy nhất và cũng là lớn nhất, nhưng lại không thuận lợi, cho nên, chúng ta bị vận mệnh đùa cợt. – Khẩu khí nàng chậm dần, giọng nói hơi nghẹn ngào: “Tòng Y, xin đừng hận tớ, đừng hận tớ nhu nhược, bởi vì sau đó, tớ chỉ còn lại một mình, tớ không nắm được tay cậu, không nhìn thấy đôi mắt cổ vũ của cậu, cũng không cảm nhận được tình yêu rực cháy của cậu... Cậu từng cho tớ kiên cường, cho tớ lòng tin và dũng khí, nhưng tất cả tớ hầu như đã tiêu hết trong lúc tìm cậu, còn dư lại một chút, và nó lại yếu đuối như vậy, quan hệ máu mủ của không

thể chia cắt cậu và cha mẹ có thể đánh bại nó, hôn nhân của cậu có thể đánh bại nó, đứa con của cậu cũng có thể dễ dàng đánh bại nó. Tòng Y, cậu đừng hận tớ...”

Trầm Hàn Sanh nói xong câu cuối cùng, vừa lấy tay gạt lệ, vừa vội vã nhếch nhác đi ra, “kịch” một tiếng, cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, mà Diệp Tòng Y trên giường, sớm đã lệ rơi đầy mặt.

Trong sân bay người đến người đi, một cô gái trẻ đeo kính đen, mặc bộ trang phục công sở màu xám, theo sóng người cuồn cuộn mãnh liệt ở lối ra sân bay, nàng hết nhìn đông tới nhìn tây, rất nhanh đã thấy cái bảng giờ cao viết tên mình.

- Chà, Trầm Hàn Sanh, thật nhiều năm không gặp! – Nàng cười sáng lạng, bước nhanh về phía trước, cho Trầm Hàn Sanh một ôm thật nồng nhiệt.

Trầm Hàn Sanh mỉm cười, cũng ôm lại nàng: “Mạnh Xuân, cậu càng ngày càng đẹp, mình sắp nhận không ra luôn.”

- Vậy à? – Mạnh Xuân thoát nhìn hết sức vui vẻ, không ngừng quan sát trên dưới nàng: “Cậu có vẻ vẫn vậy, cao như vậy, gầy như vậy, trắng na trắng nõn.”

Nàng vừa nói, vừa khoa tay múa chân, Trầm Hàn Sanh tiếp nhận túi của nàng, kéo bả vai nàng: “Đi thôi, người ở đây đông quá, chúng ta đi ra ngoài trước, có rất nhiều thời gian ôn chuyện mà.”

Hai người cười cười nói nói ra khỏi sân bay, lên xe, Mạnh Xuân nịt giây an toàn, hỏi: “Xe này của cậu?”

- Không phải, của bạn. – Trầm Hàn Sanh lắc đầu, khởi động xe.

Ô tô rong ruổi thật nhanh, Mạnh Xuân nhìn gò má nghiêm túc của Trầm Hàn Sanh, lòng không biết tại sao bỗng nhiên sinh ra thương cảm, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, nhẹ giọng nói: “Hàn Sanh, nghe được tin này mình rất khó chịu.”

Trầm Hàn Sanh nghiêng đầu nói: “Cám ơn cậu đã đặc biệt đến thăm cậu ấy, nhìn thấy bạn học ngày xưa, cậu ấy nhất định sẽ rất vui, từ trước đến nay cậu ấy không có bạn bè đặc biệt thân, quan hệ tương đối khá, cũng chỉ có nhóm bạn ở đại học.”

- Từ lần trước gặp mặt, mình và cậu ấy vẫn liên lạc, mình cũng nghe từ miệng cậu ấy, biết chuyện xảy ra giữa hai người. Tất cả, tất cả đều quá mức tàn nhẫn, thật làm kẻ khác không thể tin được, cậu... Ai, Tông Y nói mấy năm nay cậu rất khổ, chính cậu ấy lại sống tốt, thực sự là số phận trêu người!

Trầm Hàn Sanh cười nhạt: “Đều đã qua rồi.”

- Chuyện Tông Y thật đáng lo, vừa nghe đến tin đó, mình cả đêm ngủ không ngon, sau đó phải xin sếp nghỉ, nhưng tới hôm nay mới có thể chạy tới. Chuyện của cậu ấy, mình đã nói với tất cả mọi người cùng ký túc xá, họ sẽ chạy tới thăm, Thịnh Phương cũng sẽ từ Singapore trở về gấp, thời gian này cậu ấy hơi bận, lại phải chăm sóc con, có thể sẽ hơi trễ một chút.”

Trong mắt Trầm Hàn Sanh tràn ngập cảm kích, đang muốn nói, Mạnh Xuân vội lên tiếng: “Hàn Sanh, đừng nói những lời cảm ơn khách khí, kỳ thực mình không chỉ muốn thăm cậu ấy một cái, mình còn muốn có thể giúp hai người làm chút gì, dù cho một chút cũng được, khi mọi người đến thăm cậu ấy, tiện tụ họp lại, hay là mọi người cùng nói chuyện trước kia trong trường, có thể giúp chút ít cho việc cậu ấy khôi phục ký ức đấy.”

Chương 110: Con Bé Không Phải Kết Tinh Của Tình Yêu

Ánh nắng buổi trưa sáng rỡ ấm áp, lúc này trong vườn hoa bệnh viện, hoa cúc đang hừng hực nở, nhiều khóm vàng óng ánh, trắng tuyết, vàng chanh, hồng nhạt, ngũ sắc rực rỡ, tranh nhau khoe sắc, mùi hương lơ lửng trôi trong không khí, khiến đầu óc thư giãn thoải mái.

Một cô gái thon nhỏ, tóc dài tung bay đầy xe đẩy trên đường mòn đá cuội chậm rãi đi tới, khóe miệng nàng mang theo nụ cười nhẹ, vừa đi vừa nói: “Tòng Y, con mình Sammy đã năm tuổi, thằng bé rất hiếu động, rất nghịch ngợm, mỗi khi mình dọn dẹp nhà cửa xong, chưa tới một giờ, nó lại làm lộn xộn trở lại, ai, con trai thật là làm cho người ta đau đầu.”

Diệp Tòng Y rũ mí mắt, khẽ nói: “Nhưng thật thì mình muốn gặp thằng bé một lần.”

- Lần tới trở lại thăm cậu, mình sẽ dẫn theo chồng và thằng bé.

- Thịnh Phương, nghe cậu hạnh phúc, tớ cũng vui cho cậu.

- Khi mình còn bé thì bố mẹ ly dị, cho nên mình vẫn khát vọng có thể có một gia đình ấm áp. - Nét mặt Thịnh Phương lộ ra vẻ thương cảm, cúi đầu nhìn cô: “Tòng Y, cậu còn nhớ không, khi ở ký túc xá mình thường nói với các cậu, sau khi tốt nghiệp mình muốn là người đầu tiên kết hôn sinh con, mỗi lần như vậy cậu và Mạnh Xuân đều tranh giành muốn làm mẹ nuôi cho con mình, hai người vì chuyện tương lai mà cãi đến mặt đỏ tía tai, thật buồn cười.”

Diệp Tòng Y trầm mặc không nói, Thịnh Phương thở dài khe khẽ, dừng bước lại đi đến trước mặt cô, sau đó ngồi xổm xuống, ngược mắt nhìn cô:

“Tòng Y, cậu thật sự không nhớ gì sao? Mình và Mạnh Xuân, còn có bọn tiểu Mẫn nói nhiều chuyện với cậu như vậy, thật sự một chút cậu cũng không nhớ ra sao?”

Diệp Tòng Y ngậm chặt môi, như không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt chân thành tha thiết lại lo lắng của nàng, ánh mắt lướt qua nàng, hờ hững nhìn phía trước.

- Tòng Y, những năm gần đây, mình thật sự rất nhớ cậu, bạn bè tốt nhất thời đại học của mình chỉ có mình cậu.

Thần sắc Thịnh Phương ảm đạm, qua hồi lâu, đứng lên, đẩy cô tiếp tục đi về phía trước, trong miệng ôn nhu an ủi cô: “Không sao, cậu sẽ nhớ lại, thanh xuân là thời gian tươi đẹp nhất, sao có thể cắt bỏ khỏi trí nhớ... Từ từ, bọn mình đều có kiên trì và lòng tin, Hàn Sanh đang ở cạnh cậu, bạn học đều đến giúp cậu, mình cũng sẽ thường xuyên đến, cậu sẽ nhớ lại. Tòng Y, nói thật, gặp lại cậu khiến mình vô cùng tự trách, mình hối hận vì trước kia đã từ bỏ việc tìm kiếm cậu, Tòng Y, mình không xứng là bạn cậu.”

Biểu cảm Diệp Tòng Y mờ mịt, chậm rãi vươn tay. Một nửa phiến lá cây úa vàng lượn vài vòng trên không trung, sau đó như cánh bướm, nhẹ bỗng rơi vào tay cô, ánh mắt cô dừng trên phiến lá, bỗng nhiên nói: “Học kỳ một năm nhất đại học, cũng là trời thu, một buổi tối nọ sau khi nói chuyện điện thoại với cậu ấy xong, sau đó còn rất nhớ rất nhớ cậu ấy, mình không nghe cậu khuyên, đạp xe đạp qua Viện Y học tìm cậu ấy.”

Thân thể Thịnh Phương chấn động, ngừng lại lần thứ hai, nàng mở to mắt nhìn người trước mặt, cả kinh nói không ra lời.

- Đêm đó trăng rất đẹp, đẹp rất nên thơ, gió thổi vào mặt, ngứa ngứa cực thoải mái, lá rụng rơi đầy dưới mặt đất, mình thậm chí có thể nghe rõ ràng âm thanh xào xạc bánh xe nghiền qua chúng, âm thanh đó rất hớn hờ. -
Diệp Tòng Y dừng lại một chút, nói tiếp: “Mọi thứ đều khiến mình hớn hờ,

mình như cô gái thuở đầu biết yêu, khẩn trương, hưng phấn, ngọt ngào, tâm trạng tuyệt vời không cách nào diễn tả, lòng mềm mại như muốn bay lên.”

Thịnh Phương lúc này hơi phục hồi tinh thần lại từ nỗi khiếp sợ, nàng di chuyển bước chân một chút, hướng mặt về phía Diệp Tông Y, nói lắp cả lên: “Tông Y, cậu... Cậu nhớ ra rồi...”

Diệp Tông Y cũng không nhìn nàng, cô gom năm ngón tay lại, hít sâu năm lần lá cây trong tay, cả người như sa vào quá khứ, giọng nói cực kỳ thông thả: “Lúc đó, giữa trường của chúng ta và Viện Y học có một đoạn đường đang thi công, phải đi qua một con dốc cỡ vài chục mét, cậu biết, nơi đó vắng tanh, mình bị tình yêu làm mê muội đầu óc, thiếu chút nữa để xảy ra chuyện cả đời hối tiếc. Lúc leo lên con dốc, mình còn đang nghĩ lúc cậu ấy nhìn thấy mình sẽ kinh hãi cỡ nào, bỗng nhiên cây cổ thụ bên trái lao ra một kẻ, nhào lên ôm lấy mình, kéo cả người mình từ trên xe ngã xuống đất, ông ta ở trên người mình, cách lớp áo thun sờ soạng mình, còn muốn cởi quần áo mình, mình không thấy rõ mặt hắn, mình sợ hãi, phản ứng đầu tiên là khóc kêu to ‘Hàn Sanh, Hàn Sanh, mau đến cứu tớ!’ ”

Chuyện này lần đầu tiên Thịnh Phương nghe được, trong mắt nàng tràn đầy kinh ngạc và phẫn nộ, tuy rằng biết rõ sau đó Diệp Tông Y không xảy ra chuyện gì, nhưng tim vọt lên cổ họng, không tự chủ nắm chặt hai tay.

- Có lẽ vì mình lúc đó hét rất to, hắn thấy mình gọi như vậy, cho rằng mình có bạn bè ở gần, hắn sững sốt một chút, ném mình vào trong cái hẻm nhỏ rồi chạy trốn, lúc đó mình như tìm được đường sống trong cái chết, ngay cả xe đạp cũng không cần nữa, run lấy bầy, dùng hết sức toàn thân chạy đến Viện Y học. - Diệp Tông Y ném lá cây đã nhào nặn qua một bên, ngẩng đầu nhìn Thịnh Phương: “Phương Phương, cậu có một sức quyến rũ đặc biệt, lần đầu khi mình nhìn vào mắt cậu, đã cảm thấy cậu là người đáng tin cậy. Mình xem cậu là bạn bè tốt nhất, chuyện gì cũng nói với cậu, chuyện mình và Hàn Sanh cũng nói cho cậu biết trước nhất, có thể chuyện này mình chưa từng đề cập với cậu, bởi vì mình sợ cậu mắng mình.”

- Tòng Y, cậu thật khờ, thật khờ! - Thịnh Phương cầm tay cô, như muốn rơi lệ: “Tình huống đó làm sao mình lại mắng, làm sao lại nhẫn tâm trách cứ cậu! May mà tên cầm thú kia không làm gì cậu!” Nàng cắn răng nghiêng lợi nói, lại xúc động tiến lên ôm lấy cô.

Diệp Tòng Y tựa đầu trên vai nàng, giọng nói bỗng nhiên trở nên ôn nhu: “Hàn Sanh đi ra đón mình, khi nhìn thấy cậu ấy, uất ức và sợ hãi trong tích tắc ùn ùn xông tới, mình khóc khàn cả giọng trong ngực cậu ấy. Hôm đó mãi đến nửa đêm, mình còn khóc trong phòng tắm ký túc xá của cậu ấy, giặt áo thun, tắm đến cả người đỏ lên, bàn tay chà sát sừng tấy. Đó là cái áo thun mình thích nhất, sau khi tắm xong, mình cũng ném nó đi. Sự việc đó tạo thành bóng ma rất lớn với mình, thế nào cũng xua không tan, buổi tối nằm trên giường, Hàn Sanh ôm mình, một khắc cũng không buông tay, mình có nói với cậu, cậu ấy là người hay xấu hổ hướng nội, tự lập tự ái, lại tự ti cực lớn, cho nên trong chuyện tình cảm của bọn mình, mình vẫn là bên chủ động.”

- Đúng vậy, mình hiểu Hàn Sanh, cậu ấy là người như vậy. - Thịnh Phương đau lòng ôm chặt cô, lẩm bẩm phụ họa.

- Mình chủ động tiếp cận cậu ấy, chủ động nói thích, chủ động ôm cậu ấy, chủ động đến gần cậu ấy, trước đó, cái gì mình cũng chủ động, thế nhưng lần đó chắc cậu ấy rất đau lòng cho mình, cả buổi tối, cậu ấy hôn môi mình, hôn nước mắt mình, hôn mặt mình, còn thận trọng cởi áo ngủ của mình, một lần lại một lần hôn nơi trước ngực mình bị sờ, đã bị mình chà đến đau rát, cậu ấy không ngừng nhỏ giọng dỗ dành bên tai mình, rất thuần khiết hôn mình, thế nhưng, cậu ấy thật sự là quá ngốc, quay qua quay lại chỉ biết nói vài câu ‘Ngoan, đừng khóc, ngày mai mắt sẽ sưng’ ‘Đừng suy nghĩ, ngoan, không sao rồi’, mà mình lại rất chú ý chuyện kia, gần như nức nở đến nửa đêm, sau cùng, cậu ấy thực sự bó tay, dán vào lỗ tai mình, ôn nhu vụng về dỗ mình, ‘Tòng Y, cậu cứ coi kẻ kia là tớ đi, là tớ ảm cậu, là tớ sờ soạng cậu, nghĩ như vậy sẽ không buồn.’ Mình vốn rất đau lòng,

nhưng những lời này vừa nói ra khỏi miệng cậu ấy, mình lại nhin không được mím cười nín khóc, sau đó hung hăng cắn cậu ấy một phát, việc này mới coi như qua đi...

Nói đến đây, lòng cô tràn ngập đau nhức, mắt nhanh chóng vương nước mắt, Thịnh Phương không nghe thấy cô lên tiếng, buông tay ra, tựa hồ biết Diệp Tòng Y đang suy nghĩ gì, vuốt ve mặt cô, miễn cưỡng cười nói: “Giữa cậu và Hàn Sanh có rất nhiều chuyện, làm cho người ta không thể không cảm động, mình vốn là người dị tính hoàn toàn, nhưng nói thật, có một thời gian mình thật sự rất ước ao có thể tốt đẹp như hai người. Tòng Y, Hàn Sanh nếu như biết cậu khôi phục ký ức, cậu ấy nhất định sẽ rất mừng rỡ.”

- Mừng rỡ sao? Ha ha! - Diệp Tòng Y cười cổ quái.

Trong mắt Thịnh Phương nảy lên phức tạp, nửa ngày mới thận trọng nói: “Tòng Y, cậu khôi phục ký ức khi nào?”

- Sau khi mình tỉnh lại. - Giọng nói Diệp Tòng Y vô cùng khẽ, cô nỗ lực khống chế ưu tư cuồn cuộn trong lòng, mặt không thay đổi nhìn về phía trước: “Mình mất nhiều ngày để hiểu rõ mấy năm nay đã xảy ra chuyện gì, những chuyện đó như đánh vào mình, không thua gì trận sóng thần hay động đất, có thể làm mình hoàn toàn quên đau đớn trên người. Sau đó không bao lâu, mình gặp được Hàn Sanh...”

Hàm răng cô khẽ cắn, tiện đà nói: “Mỗi ngày cậu ấy đều coi chừng mình, như rất lâu trước đây, từng li từng tí chăm sóc mình, nhưng mà, mình không phải là cô nữ sinh hưởng thụ tâm tình ngọt ngào của tình yêu. Có đôi khi, mình hận cậu ấy đã lướt qua trước mặt mình, ở sâu trong nội tâm, mình muốn vĩnh viễn nhìn thấy cậu ấy trong tầm mắt, nhưng bất kể là ý nghĩ của mình biến hóa thế nào, thì có một sự thật tàn khốc đã xảy ra, hôm nay bọn mình đã đi quá xa, đã cách nhau cự ly một dải ngân hà, không trở về được quá khứ nữa, cậu nói đi, mình có lý do gì cần nói cho cậu ấy biết mình đã nhớ lại chuyện cũ?”

- Tòng Y! - Thịnh Phương kích động gọi: “Mình biết sự việc những năm qua không phải là lỗi của cậu! Hàn Sanh sẽ không chú ý, cậu ấy muốn cậu nhớ lại như vậy cơ mà, hai người có thể bắt đầu lại lần nữa!”

- Bắt đầu lại lần nữa? Không, tất cả mọi chuyện đều là tan nát, cậu không hiểu, căn bản sẽ không thể bắt đầu lại một lần nữa, sẽ không thể như ngày trước nữa, cậu không hiểu! - Diệp Tòng Y buồn bã cười, nước mắt như chuỗi ngọc trai bị đứt đoạn lăn xuống: “Cậu ấy sẽ ngại, dù cho cậu ấy thật không ngại, tự bản thân mình cũng vĩnh viễn không cách nào buông bỏ, bây giờ mình căn bản không biết làm sao để đối mặt với cậu ấy! Thấy cậu ấy, mình nhớ mình đã quên mất cậu ấy không còn một chút, mình nhớ đến hôn nhân cùng Tào Vân Tuấn, nhớ đến đứa bé kia, mình sống không bằng chết! Mình hận bản thân vì sao không thật sự chết đi, vì sao chỉ nằm ở đó, vì sao chỉ ngồi xe lăn! Thế nhưng mình làm sao có thể làm thế lần nữa?”

Cô càng nói càng kích động, sau cùng như điên cuồng, Thịnh Phương vội vàng bắt lấy hai tay cô: “Tòng Y, cậu bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút! Cậu đừng xé vào chỗ đau! Cậu nghìn vạn lần đừng nghĩ như vậy, lẽ nào cậu bất chấp Hàn Sanh? Lẽ nào cậu bất chấp những người bạn như bọn mình? Làm sao cậu có thể nhẫn tâm để cho những người yêu thương cậu đau buồn?”

- Mình không cách nào đối diện với cậu ấy như ban đầu, làm sao mình đối mặt với cậu ấy? - Hai tay Diệp Tòng Y nâng mặt, khóc tê tâm liệt phế: “Mình sẽ nhớ tới rất nhiều việc, mình không thể khống chế được suy đoán, bây giờ nội tâm cậu ấy đến tột cùng muốn mình phải thế nào, tâm lý mình thống khổ mỗi ngày, tựa như có trăm nghìn con rắn độc đang gặm nhấm.”

Thịnh Phương nhìn cô như vậy, càng tỏ ra yêu thương, nàng đưa tay trấn an, vỗ nhẹ lưng cô, ôn nhu nói: “Tòng Y, đừng bi quan, hãy nghe mình nói, Hàn Sanh yêu cậu, chỉ cần hai người yêu nhau, vấn đề gì cũng có thể giải quyết, cậu đừng suy nghĩ quá nhiều, được không?”

- Mình từng hứa đời đời kiếp kiếp bên cậu ấy. - Trên mặt Diệp Tòng Y vết lệ chưa khô, lại thêm nước mắt mới, vô lực tựa trên người nàng: “Khi đó mới mười tám mười chín tuổi, suy nghĩ đơn thuần còn cố chấp, mình cảm giác mình thuộc về cậu ấy, cái gì cũng thuộc về cậu ấy, mình muốn cho cậu ấy, một con người hoàn chỉnh không có chút tỳ vết nào, cho nên, lần đó khi thiếu chút nữa bị người khác giở trò, mình mới lưu tâm như vậy. Hiện tại, lại một lần nữa gặp lại, cuộc sống của mình, cơ thể của mình đã đầy nước bẩn và chỗ bẩn, mình phải giải quyết thế nào? Phương Phương, nói cho mình biết, mình và cậu ấy sao lại đi tới bước đường này?”

Yết hầu Thịnh Phương nghẹn ngào, nhẹ giọng nói: “Tòng Y, cậu vẫn gốc như trước...”

Diệp Tòng Y nhắm mắt lại, bi ai nói: “Phương Phương, nói cho mình biết, bước tiếp theo mình phải đi như thế nào?”

Ngày qua ngày, thân thể Diệp Tòng Y dần dần khá hơn, chỉ là vẫn thích đờ ra như cũ, không hề hé răng, chỉ có khi mấy người bạn ở cùng ký túc xá đại học học đến thăm, tâm tình cô tựa hồ mới tốt một chút, cũng sẽ chủ động yêu cầu họ dùng xe đẩy cô ra ngoài giải sầu.

Nhìn thấy cô như vậy, tất cả mọi người cũng cảm thấy bớt lo. Hôm nay, Tào Ấu Tuyết lại ở nhà la hét đòi mẹ, Vương Viễn Trân nghĩ đến trạng thái Diệp Tòng Y gần đây không tệ, hơn nữa cũng thực sự không chịu nổi Tào Ấu Tuyết vừa khóc lại làm ầm, bèn dẫn Tào Ấu Tuyết tới bệnh viện.

Vừa đi vào phòng bệnh rộng lớn, Vương Viễn Trân liếc mắt đã thấy bóng dáng của Hà Na, Hà Na nhàn nhạt kêu một tiếng dì rồi ngồi xổm xuống, đưa bàn tay đến Tào Ấu Tuyết: “Tuyết nhi, lại đây.”

- Dì Hà Na. - Tào Ấu Tuyết chỉ liếc mắt nhìn Hà Na, lập tức chạy đến giường bệnh, vừa chạy vừa hưng phấn gọi: “Mẹ ơi, mẹ ơi!” Một bàn tay trắng nõn mập mạp kéo lấy tay Diệp Tòng Y, có vẻ muốn bò lên giường.

Diệp Tông Y nhìn cô bé, ngần người, sắc mặt tựa hồ trong tích tắc trở nên càng thêm tái nhợt, cô đưa tay cự ra, lạnh nhạt nói với Vương Viễn Trân: “Làm phiền bà ôm con bé đi.”

Phản ứng này hoàn toàn ngoài dự liệu của Vương Viễn Trân, bà sửng sốt một chút, tiến lên một bước: “Tông Y, Tuyết nhi rất nhớ con.”

Diệp Tông Y tùy tiện cầm một quyển tạp chí lên: “Thế nhưng tôi không muốn gặp con bé, một chút cũng không muốn.”

Tào Ấu Tuyết đứng ở nơi đó, nghe họ đối thoại, đột nhiên “òà” một tiếng khóc lớn lên: “Mẹ ời, mẹ ời...”

Vương Viễn Trân và Hà Na hai mắt nhìn nhau, trên mặt đều viết đầy khiếp sợ và bất khả tư nghị, Hà Na ba bước thành hai bước, ôm lấy Tào Ấu Tuyết: “Tuyết nhi không khóc, ngoan, mẹ bị bệnh, tâm trạng không tốt, để dì Hà Na ôm con ra ngoài.”

Đợi Hà Na ôm Tào Ấu Tuyết ra ngoài, Vương Viễn Trân lúc này mới nhin không được phát tác: “Tông Y, con bị cái gì? Làm sao con có thể làm vậy với con mình? Làm sao có thể nói với con mình những lời như vậy?”

- Vì sao tôi không thể như vậy? - Diệp Tông Y ngẩng đầu nhìn bà, mắt bắn ra hào quang sắc bén, cười lạnh nói: “Con bé không phải kết tinh của tình yêu, con bé chỉ là kết quả của dối trá, là kết quả bà bày ra cho tôi!”

Thần sắc Vương Viễn Trân đại biến, không thốt ra được lời nào, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng “xoảng” trong trẻo, bà không tự chủ được quay đầu lại, thấy Trầm Hàn Sanh đứng ở cạnh cửa, há hốc miệng, thần sắc tựa như vừa bi vừa hỉ, vừa kinh vừa nghi, ánh mắt thẳng tắp nhìn Diệp Tông Y, chiếc đĩa trong tay rơi trên mặt đất, vỡ tan tành, trái cây cuộn cuộn lăn đầy đất.

Editor: Có ai thương Tuyết nhi như mình không?:"<

Mai mốt mình viết hoặc nhờ ai viết một Ngoại truyện cho Tuyết nhi bé bỏng, vô tội mà tự nhiên chịu tội:"<

Chương 111: Bởi Vì Không Có Cách Nào Chấp Nhận Tở

Ánh mắt, biểu cảm, động tác, nội dung bên trong lời nói... Diệp Tòng Y trước mắt, và Diệp Tòng Y của những ngày trước không giống nhau chút nào. Hai người Vương Viễn Trân và Trầm Hàn Sanh không hẹn mà cùng hiện lên một suy nghĩ trong đầu.

- Tòng Y, cậu... - Mắt Trầm Hàn Sanh gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Tòng Y, vươn tay ra, lại từ từ buông xuống, thanh âm vì khẩn trương mà run rẩy: “Có phải cậu nhớ lại gì không?”

Diệp Tòng Y cười nhạt, hỏi ngược lại: “Nhớ lại cái gì?”

Trầm Hàn Sanh đứng ở đó, nét mặt biến đổi bất định,

- Những lời thề non hẹn biển đã tan thành mây khói giữa chúng ta? - Nói xong câu này, ánh mắt Diệp Tòng Y chuyển sang Vương Viễn Trân, đậm ý châm chọc: “Hay là tình mẹ con sâu sắc lấy cái chết ra bức nhau?”

Mặt Trầm Hàn Sanh và Vương Viễn Trân đồng thời biến sắc, một giây sau, lại làm động tác khác nhau, một tiến lên vài bước, một không tự chủ lui về phía sau.

- Thật buồn cười, ngày hôm qua tôi còn ngây thơ, một cô bé đầu đầy ảo tưởng, một đứa con gái được nâng trong tay, một bạn gái được người yêu che chở, dường như chỉ nhắm mắt lại, ngủ thật lâu, tôi đã có thêm vài thân phận nữa. – Diệp Tòng Y nhìn hai người trước mắt, cắn môi phát ra tiếng cười khẽ ngẩn ngui, nói tiếp: “Vợ của người khác, đương nhiên, đã ly hôn. Mẹ của đứa con ba tuổi. Đây chính là cuộc sống của tôi? Thay đổi nhanh

thật, một cuộc đời như vở tuồng, hoàn toàn từ hài kịch trở thành bi kịch, một nhân vật tràn đầy bi kịch!”

- Tòng Y! - Trầm Hàn Sanh vui buồn lẫn lộn, viền mắt nhất thời đỏ au.

- Cậu đừng tới đây! - Diệp Tòng Y kêu lên, đôi mi thanh tú chớp một cái, rồi nói với Vương Viễn Trân: “Bà cũng vậy! Sau khi tôi tỉnh lại, bà không biết khi tôi đối diện với gương mặt bà, tôi phải chịu bao nhiêu khổ cực.”

Chân Vương Viễn Trân liên tục lão đảo, ngã ngối ở trên ghế, đột nhiên nước mắt rơi như mưa: “Tòng Y, mẹ xin lỗi con, nhưng mẹ...”

- Nhưng bà vì tốt cho tôi, vì muốn tôi đi đường ngay, vì hạnh phúc của tôi mà suy nghĩ, phải không? – Diệp Tòng Y nhàn nhạt tiếp lời: “Hiện tại thế này, bà nhìn cho kỹ một chút đi, tôi hạnh phúc sao?”

Wang Yuan Zhen không thể đáp, chỉ rơi lệ: “Mẹ... Mẹ...”

- Thật thú vị, bà cũng không còn thời gian để trả lời. – Diệp Tòng Y nở nụ cười, lại nhanh chóng lạnh mặt xuống: “Mẹ, tôi sẽ gọi bà một tiếng mẹ, tất cả những gì chúng ta nói hôm nay ở đây, từ nay về sau, cuộc sống của tôi, sinh hoạt của tôi, bà không có một chút quyền can thiệp, cũng không cần lại xuất hiện ở bệnh viện.”

Wang Yuan Zhen đưa hai mắt đắm lệ lên, không thể tin được nhìn cô: “Tòng Y...”

- Tôi còn chưa nói hết, chúng ta sau này sẽ không gặp mặt nữa, không nói chuyện với nhau nữa, không làm bất kỳ cái gì với nhau!

- Không! Tòng Y, sao con có thể đối xử với mẹ như vậy?! – Vương Viễn Trân nghiêng ngả đứng dậy, cảm thấy choáng váng.

Diệp Tòng Y cố nén lệ trong hốc mắt: “Là bà đối xử với tôi như vậy trước.”

- Con muốn đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với mẹ sao? Không! Con không thể ác như vậy! – Vương Viễn Trân lắc đầu như điên, lên tiếng gào khóc: “Mẹ... Mẹ là mẹ của con mà, là người mẹ sinh ra nuôi nấng con mà! Dù mẹ có làm sai điều gì, con cũng không thể nhẫn tâm như vậy!”

- Đúng vậy, bà sinh ra tôi, nuôi nấng tôi, hay vì bà, tôi suýt chết hai lần, mạng sống tôi đã sớm không còn thuộc về bà! – Diệp Tòng Y không nhúc nhích nhìn bà, chậm rãi nói: “Cho đến hôm nay, thứ tôi có bị mất đi không cách nào ước lượng, vết thương tôi chịu không cách nào tính ra, cũng chỉ còn cái mạng yếu nửa sống nửa chết này, tôi ngay cả chính mình cũng không thể tha thứ, cũng không thể tha thứ cho bất kỳ ai. Nhiều lời vô ích, la khóc vô ích, đây chính là thái độ của tôi, dù cho bà có lấy cái chết ra uy hiếp như năm đó, cũng không có chút tác dụng, vì tôi hận trời buộc, hận cưỡng bức, nếu ai muốn chấm dứt cuộc đời, vậy thì xin mời!”

Wang Yuanzhen cuối cùng rời khỏi, bà không tiếp tục la khóc, cũng không tìm cái chết, nhưng nhìn nét mặt xám xịt của bà, dường như so với cái chết còn khổ sở hơn.

Trầm Hàn Sanh bị một tràng ngôn luận của Diệp Tòng Y chấn động, Tòng Y như vậy, tựa như Tòng Y trong trí nhớ nàng, rồi lại hình như có chút khác biệt. Trong nội tâm, nàng từng tưởng tượng đến cảnh Tòng Y khôi phục trí nhớ, tưởng tượng nghìn lần vạn lần, nhưng lại không có lần nào giống như tình hình lúc này.

Diệp Tòng Y như mệt mỏi, cô nhắm hai mắt tựa đầu vào gối, giữa trán toát ra vẻ uể oải. Ánh mắt Trầm Hàn Sanh dừng trên dung nhan mỹ lệ của cô, nhất thời lại có chút hoảng hốt, nghi ngờ tất cả chỉ là ảo giác của mình mà thôi.

Trong phòng yên ắng kỳ lạ, qua một lúc lâu, Trầm Hàn Sanh bước chân chậm rãi đi đến giường, dần dần đưa tay ra.

- Hàn Sanh, đừng đụng vào tôi.

Thanh âm của cô, khe khẽ mà vô lực, ẩn chứa bi thương cực lớn, ngón tay Trầm Hàn Sanh cách gò má cô vài tấc, giọng nói hơi khàn: “Cậu đã nhớ ra tớ, phải không?”

Diệp Tòng Y không nói gì, nước mắt đã nén rất lâu, lại từ làn da trắng chảy xuống.

Hai gối Trầm Hàn Sanh mềm nhũn, “kịch” một tiếng quỳ xuống bên giường, bàn tay nắm lấy tay cô, run rẩy áp sát vào mặt mình, cổ họng hơi nức nở: “Tòng Y, tớ rất nhớ cậu, giờ khắc này, tớ đã chờ sáu bảy năm, tớ cho rằng... Cả đời cũng không đợi được nữa...”

Diệp Tòng Y muốn rút tay trở về, cuối cùng lại vô lực, cô rơi lệ nói: “Hàn Sanh, tôi đã không còn là Tòng Y của cậu.”

Trầm Hàn Sanh khàn giọng nói: “Không, cậu là Tòng Y của tớ! Tớ biết cậu đã nhớ ra tớ! Sau này, sau này không quên tớ nữa, cũng không được quên tớ nữa!”

Nàng chôn mặt vào lòng bàn tay, lệ trào như suối, như một đứa trẻ bị xúc phạm và uất ức, Diệp Tòng Y khóc không nói nên lời.

- Cậu hồi phục ký ức khi nào? Sao không nói cho tớ biết? Cậu nhớ lại bao nhiêu? Tòng Y, nói cho tớ một vài chuyện trước kia! – Trầm Hàn Sanh khóc một hồi lâu, bỗng nhiên ngừng đầu, nàng vừa lau lung tung nước mắt trên mặt, vừa gấp gáp ném ra câu hỏi liên tiếp.

Diệp Tòng Y miễn cưỡng dừng nước mắt, giùng giởng rút tay về, nhẹ giọng nói: “Hàn Sanh, hiện tại tôi không muốn nói bất kỳ điều gì về đề tài

khôi phục ký ức.”

Trầm Hàn Sanh ngạc nhiên nhìn cô, Diệp Tòng Y lấy lại bình tĩnh, nói tiếp: “Trên thực tế, tôi không biết bây giờ còn có thể nói gì với cậu.”

Trầm Hàn Sanh cắn cắn môi: “Ý cậu là... Cậu không có lời nào để nói với tớ sao?”

- Những năm qua xảy ra lắm việc...

Trầm Hàn Sanh gấp gáp nói: “Chúng ta có thể coi như chưa xảy ra chuyện gì, chúng ta có thể lại một lần nữa bắt đầu như trước!”

- Không. – Diệp Tòng Y lắc đầu, giọng nói tỉnh táo dị thường: “Không ai có thể coi như chưa xảy ra chuyện gì, chúng ta vĩnh viễn không cách nào một lần nữa bắt đầu như trước.”

- Cậu... Cậu có ý gì? – Trầm Hàn Sanh dưới tình thế cấp bách, sắc mặt có chút trắng bệch: “Cậu nói sẽ không ở bên tớ sao?”

Diệp Tòng Y hít một hơi thật sâu: “Hàn Sanh, tôi cần một chút thời gian.”

- Sau này chúng ta có rất nhiều thời gian!

- Tôi cần cậu cho tôi một chút thời gian, tôi cần không gian một mình! – Diệp Tòng Y không thể nhịn được nữa, kêu lên: “Cuộc sống của tôi trở nên hoàn toàn thay đổi, tôi vẫn chưa thể chấp nhận sự thật, tôi chống đỡ đến bây giờ chưa rơi vào điên loạn, đó đã là kỳ tích!”

Trầm Hàn Sanh im lặng một lát, khẽ nói: “Tòng Y, tớ yêu cậu.”

Diệp Tòng Y nhắm mắt, cười nhạt: “Cho nên cậu đến với biểu muội tôi.”

Biểu cảm của Trầm Hàn Sanh trở nên có chút bối rối, lắp ba lắp bắp nói: “Kỳ thật lần đó, tớ rời khỏi cậu, không phải muốn đến với em ấy... Tớ chỉ...”

- Tôi không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào.

Trầm Hàn Sanh cứng đờ đứng đó thật lâu, cúi thấp đầu: “Nhưng trước đó, tớ thật sự... Đúng là đến với Duyệt Nhan.”

Lúc này chính miệng nàng thừa nhận, không khác gì một cái roi quất thẳng vào lòng Diệp Tông Y, một cơn đau nhức từ nơi sâu thẳm đáy lòng truyền đến, sắc mặt Diệp Tông Y tựa hồ càng thêm tái nhợt, thế nhưng cô lại quật cường mím chặt môi, nghiêng mặt qua một bên.

- Tông Y, xin lỗi.

- Không sao. – Diệp Tông Y hơi ngửa cằm lên, trên mặt lộ ra nụ cười bất cần đời: “Tôi sao có tư cách nói gì? Tôi quên cậu, phản bội cậu, còn sinh con cho Tào Vân Tuấn, tôi...”

Sắc mặt Trầm Hàn Sanh trầm xuống: “Được rồi!”

Diệp Tông Y mỉm cười, ngoan ngoãn kỳ lạ: “Được, cậu không muốn nghe, tôi không nói.”

- Tông Y, tớ biết cậu đang suy nghĩ gì. – Trầm Hàn Sanh cắn răng, thần sắc chăm chú không gì sánh được: “Chúng ta đều làm sai, chúng ta có thể vứt bỏ...”

Diệp Tông Y bỗng nhiên kích động: “Cậu thì biết cái gì? Cậu không biết gì cả!”

Trầm Hàn Sanh không để ý tới phản ứng của cô, tiếp tục nói: “Cậu hãy nghĩ đến trước đây, nghĩ đến khi chúng ta quen biết, nghĩ đến quãng thời

gian đi học, nghĩ đến căn phòng chúng ta thuê... Những ngày tháng tốt đẹp đó...”

Thanh âm Diệp Tòng Y lạ thường: “Tốt đẹp thì sao? Không phải đã bị phần xấu xí chịu không thấu bây giờ xóa đi sao?”

Trầm Hàn Sanh thoáng cái bị cô làm á khẩu không trả lời được, hai mắt nhìn chăm chú cô một lúc không nói gì.

- Hàn Sanh, trước khi tôi hồi phục, tôi không muốn gặp lại cậu.

- Cái gì? – Trầm Hàn Sanh giật mình, phản ứng kịch liệt: “Không! Tôi phải ở bên cậu!”

Giọng nói Diệp Tòng Y bình tĩnh: “Cậu nên đồng ý, trừ phi cậu không muốn tôi khôi phục sớm hơn một chút.”

- Được, Tòng Y, tôi sẽ cho cậu thời gian và không gian, nhưng tôi sẽ không rời khỏi cậu, cũng không cho phép cậu rời khỏi tôi. – Trầm Hàn Sanh lẳng lặng nhìn cô, bỗng nhiên ưng thuận căn rằng một cái, dừng một chút, lại nói: “Chỉ là, Tòng Y à, tôi mong cậu không muốn gặp tôi, là bởi vì không có cách nào chấp nhận tôi, chứ không phải không có cách nào chấp nhận bản thân.”

“Ầm... Ầm... Loảng xoảng...”

Trước đó như đồ vật gì rơi xuống mặt đất, tiếp theo là thanh âm chén trà vỡ vụn, cô thư ký trẻ luôn luôn làm việc cẩn thận ổn thỏa lại như trốn chạy khỏi phòng chủ tịch, cử chỉ hoàn toàn mất đi ưu nhã thông dong ngày thường, thất hồn lạc phách, hoang mang lúng túng, gần như đâm đầu vào lòng người phía trước.

- A! - Nàng giương mắt nhìn người mình đụng, lại càng hoảng sợ: “Giám đốc Trịnh, xin lỗi, tôi... Tôi không thấy cô.”

Chân mày lá liễu của Trịnh Duyệt Nhan hơi nhú, nghi ngờ nói: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Sao lại hoảng hốt như thế?”

Cô thư ký quay đầu lại nhìn phòng làm việc đang đóng chặt của chủ tịch, muốn nói lại thôi.

Trịnh Duyệt Nhan lập tức hỏi: “Chủ tịch sao vậy?”

- Tôi... Tôi...

Trịnh Duyệt Nhan nhìn không được: “Sao? Không nói với tôi được?”

- Tâm tình chủ tịch hôm nay... Hình như không được tốt. - Cô thư ký vẻ mặt cầu xin, nơm nớp lo sợ nói: “Sáng sớm còn rất tốt, buổi chiều trở về lại nổi trận lôi đình, Vương Trưởng phòng Tài vụ đến, đã bị mắng một trận, rồi kêu Nguyên Trưởng phòng Nhân sự đến mắng một trận, vừa nãy tôi đưa trà vào, ông ấy nói không đủ nóng, rồi ném cả cái chén... Tới, tới bây giờ tôi chưa từng thấy chủ tịch nổi cơn thịnh nộ như vậy...”

- Cái gì? – Trịnh Duyệt Nhan càng cảm thấy kỳ quái, nàng hiểu rõ cha mình, Trịnh Thái là một người bình tĩnh đáng sợ, đặc biệt ở công ty, sẽ không dễ dàng nổi cơn thịnh nộ, lại không thể vì một ly trà nguội mà nổi nóng với thư ký, thứ bình thường có thể chọc giận ông, chỉ có nàng Trịnh Duyệt Nhan. Nàng càng nghĩ càng thấy đã xảy ra chuyện lớn gì, suy nghĩ một chút, kéo cô thư ký qua một bên, lại hỏi: “Hôm nay ông ấy gặp ai?”

- Không gặp ai, ông ấy hủy tất cả hẹn, tiệc buổi trưa cũng hủy, chỉ là...

Trịnh Duyệt Nhan truy vấn: “Chỉ là cái gì?”

Xem ra cô thư ký cũng nghi hoặc: “Chỉ đi Thánh Hòa, gặp Diệp tiểu thư.”

- Cái gì? – Trịnh Duyệt Nhan cảm thấy vô cùng ngoài dự đoán: “Đi bao lâu? Diệp tiểu thư có nói với ông ấy cái gì không?”

- Cái này tôi cũng không biết, hôm nay chủ tịch ra ngoài, chỉ có Trương sư phó đi theo, tôi chỉ biết ông ấy đến bệnh viện.

- Được rồi, cô về chỗ của mình đi, hôm nay làm việc cẩn thận một chút.

- Vâng.

Chương 112: Em Cũng Nên Đi Thăm Chị Ấy

Ngọn đèn trong quán rượu mịt mờ, bóng người khắp nơi, tiếng saxophone ừ sầm dai dẳng, như khóc lóc như kể lể. Trầm Hàn Sanh ngồi bên quầy bar, hai tay chống đầu chìm vào suy tư, ngơ ngác nhìn chắt lỏng màu nâu trong chiếc ly trước mặt đến xuất thần. Tiểu Phương đứng rất xa, lâu lâu lại liếc mắt về bên này.

- Một ly Tequila. - Một dáng người xinh đẹp mê đắm ưu nhã lướt qua dòng người, xuyên qua ngọn đèn mê ly, sau đó dựa người vào quầy bar, ngón tay nhỏ dài phất qua mái tóc, lưỡi biếng nói với bồi bàn: “Đừng lấy miếng chanh, đừng cho thêm vị khác.”

- Sao em lại tới đây? - Phản ứng của Trầm Hàn Sanh hơi chậm chậm trì trệ một chút, sờ sờ khuôn mặt hơi nóng của mình, sau đó nghiêng đầu nhìn nàng.

- Em không thể tới? - Chiếc cằm tinh xảo của Trịnh Duyệt Nhan hơi nâng lên, liếc mắt nhìn nàng: “Không tệ, tiến bộ rất nhanh, từ không uống rượu đến uống rượu mạnh rồi.”

Trầm Hàn Sanh không đáp lại, vừa định đưa tay về phía cái ly nhưng lại buông ra.

Trịnh Duyệt Nhan mỉm cười: “Mượn rượu tưới sầm sao? Vì chị ấy khô phức trí nhớ, lại kháng cự chị ngàn dặm, tất cả chênh lệch quá lớn so với tưởng tượng của chị?”

- Cậu ấy đã trở về, ánh mắt kia, giọng nói kia, biểu cảm quật cường kia...
- Lòng Trầm Hàn Sanh đắng chát, thì thào nói: “Tôi vừa nhìn thấy là biết

cậu ấy đã trở về, tôi chờ thời khắc này bao lâu em không biết đâu, lâu đến nhìn thấu mọi cảnh tượng thế gian, quá nhiều lần trải qua tang thương của nhân gian, chỉ là dung nhan chưa già đi thôi, thế nhưng...”

Bồi bàn đưa rượu đến, Trịnh Duyệt Nhan bưng lên uống một ngụm, tinh tế thưởng thức cái cay độc đắng chát trong đó, rồi ngồi xuống bên nàng.

- Lẽ nào chị vẫn tin một khi chị ấy khôi phục ký ức, sẽ lập tức sà vào lòng chị? Sẽ lập tức tiếp tục nhân duyên trước kia? – Trịnh Duyệt Nhan cười lạnh một tiếng, nói: “Bây giờ đối với chị ấy mà nói, yêu cũng chẳng biết làm sao để yêu, hận lại có thể tìm được cách để xả, nhưng hận lại mãnh liệt hơn yêu, cho nên chị ấy lập tức thực hiện chuyện quan trọng hơn.”

Trầm Hàn Sanh nhìn nàng, tựa hồ không rõ.

Trịnh Duyệt Nhan nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Trả thù.”

- Trả thù? – Trầm Hàn Sanh nhẹ nhàng lặp lại một câu.

N e

- Đúng, chỉ có trả thù mới có thể cọ rửa một ít sỉ nhục, dội tắt một chút căm hận. – Trịnh Duyệt Nhan chớp mi: “Với người tạo nên bi kịch này. Cha mẹ chị ấy, chị ấy không thể gây khó dễ, nhưng người khác thì lại có cách.”

Trầm Hàn Sanh như nghĩ đến điều gì, sắc mặt biến đổi nhanh chóng, nháy xuống ghế đi ra ngoài, Trịnh Duyệt Nhan kéo nàng lại: “Chị làm gì thế?”

- Tôi muốn tìm Tòng Y! – Trầm Hàn Sanh gấp đến độ muốn toát mồ hôi, lời nói không mạch lạc: “Nếu nói như vậy, cậu ấy... Nhất định muốn tìm Tào Vân Tuấn, tôi không thể, tôi muốn ngăn cản cậu ấy.”

- Chị lo lắng chị ấy lại đâm Tào Vân Tuấn một dao sao? Yên tâm, chị ấy không ngu xuẩn như lần trước. – Trịnh Duyệt Nhan dùng ánh mắt bảo nàng ngồi xuống, trấn an nói: “Em cam đoan với chị.”

Trầm Hàn Sanh lần thứ hai trở lại chỗ ngồi, ánh mắt vẫn không rời Trịnh Duyệt Nhan.

- Sáng hôm qua ba em đến bệnh viện thăm Tòng Y, ở với chị ấy cả buổi. – Trịnh Duyệt Nhan thưởng thức ly rượu trong tay, ngẩng đầu nhìn Trầm Hàn Sanh: “Sau khi về công ty, ông ấy như thay đổi thành một người khác, nổi giận ở đó, bởi móc này nọ, gọi mấy vị chức cao lên xử một trận.”

Trầm Hàn Sanh lắp bắp nói: “Đó là... Đó là vì...”

- Ông ấy đột nhiên biến thành con sư tử rống giận. – Trịnh Duyệt Nhan chậm rãi thưởng thức rượu, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt: “Rất hiển nhiên, Tòng Y đã thành thật nói chuyện với ông ấy một lúc lâu. Em đoán, lúc này đây chị ấy hẳn là không giữ lại chút nào, chuyện hai người quen biết yêu nhau, rồi về sau mất trí nhớ, kết hôn, sống chết, gồm tất cả chuyện có liên quan đến Tào Vân Tuấn, thậm chí cả cái CD, cũng nói cho ba em biết. Ba em mặc dù không sáng suốt là bao, nhưng chung quy vẫn hiểu rõ các mặt của xã hội, không cố chấp như dì em, vẫn coi trọng một chữ lý, hơn nữa, ông ấy đã thương yêu Tòng Y từ nhỏ, Tòng Y thẳng thắn thành khẩn báo cáo lại tất cả, lấy cảm xúc cộng với nước mắt lên án, mới có thể làm cho ba em nổi giận như vậy. Đương nhiên, em không ở chỗ đó, không biết rốt cuộc là Tòng Y nói gì với ba em, nhưng em biết, hiệu quả tốt như vậy, chị ấy hẳn rất khôn ngoan.”

Cảm giác say của Trầm Hàn Sanh tựa hồ lui đi không ít, thử dò xét hỏi: “Thế ba em sẽ tìm Tào Vân Tuấn gây phiền toái?”

- Nói phiền toái thì hơi qua loa rồi. Yêu thương Tòng Y là một chuyện, còn vấn đề ông ấy cảm giác mình đã nhìn lầm người, đã từng tin Tào Vân

Tuấn như vậy, hào phóng như vậy, gương mặt già nua không nén được giận, chỉ cần vì nguyên nhân này, ông ấy cũng sẽ không dễ dàng buông tha. – Trịnh Duyệt Nhan lắc đầu, không quan tâm lắm nói: “Theo em biết, ông ấy cho người nghe ngóng chỗ của Tào Vân Tuấn, may mà trong thời gian ngắn, hắn còn chưa kịp kết hôn lần hai, nên không có ai bị hắn liên lụy.”

Trầm Hàn Sanh có chút sững sốt, một lúc lâu, bưng ly rượu lên uống một hớp nhỏ.

- Sao? – Trịnh Duyệt Nhan nhìn nàng, khóe miệng lộ nụ cười: “Chị không hận hắn sao? Lẽ nào chị không hi vọng hắn nhận kết quả xứng đáng sao?”

- Chữ hận, không đủ để hình dung cảm giác của tôi đối với hắn, thế nhưng tôi cũng không biết... – Trầm Hàn Sanh trầm mặc một lát, khẽ nói: “Ba em sẽ không tìm người giết hắn chứ?”

Trịnh Duyệt Nhan nhẹ nhàng thở dài: “Thành thật mà nói, cái này em cũng không biết.”

Đêm dần khuya, người trong quán rượu cũng dần ít đi, âm nhạc vẫn nồng nàn trầm lắng vắng vắng bên tai.

Trịnh Duyệt Nhan hơi nhíu mày, bỗng nhiên nhẹ giọng: “Từ khi chị ấy khôi phục trí nhớ, em vẫn chưa đến gặp.”

Trầm Hàn Sanh yêu cầu vài viên đá, lấy tay nắm, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nóng hổi của mình, tựa như không nghe được lời của nàng.

- Khi đó Tòng Y như biến thành người khác vậy, em tưởng tai nạn giao thông đã đung hổng đầu chị ấy rồi, không chỉ khiến chị ấy mất trí mà còn khiến chị ấy mất đi tính cách của mình. – Trịnh Duyệt Nhan nở nụ cười, lầm bầm nói: “Em biết hành xử mấy ngày nay của chị ấy với dì dưỡng, đây

mới là Tòng Y từ nhỏ em biết, chỉ là chị ấy cũng đối xử với Tuyết nhi như vậy ngoài dự liệu của em.”

Trầm Hàn Sanh khe khẽ thở dài: “Cũng ngoài dự liệu của tôi.”

- Cho nên em có thể suy đoán tâm trạng của chị ấy bây giờ, với tình huống này không lấy dao đi giết người, mà chọn một cách làm khôn ngoan, đây mới là biểu tở của em.

Trầm Hàn Sanh nhúu nhúu mày, sửa lại nói: “Cậu ấy vẫn là biểu tở của em.”

- Khi đó bọn em chỉ mới vài tuổi, nghỉ đông và nghỉ hè Tòng Y thường đến nhà em, bà ngoại lúc đó cũng còn sống, bà vẫn không chịu rời quê, chỉ chịu ở cùng dì tại thành phố nhỏ, cho nên khi rảnh rỗi đều gặp. - Tay Trịnh Duyệt Nhan nâng cằm, sa vào hồi ức: “Tòng Y khi còn bé trở mã rất đẹp, tính cách lại ngoan ngoãn đáng yêu, mà em lại bá đạo tùy hứng, coi trời bằng vung, cho nên chị ấy lại càng được người lớn yêu thương hơn em, ở trong trí nhớ của em, bà ngoại em thương chị ấy hơn một ít, ba em cũng rất thương chị ấy, em có cái gì, ông ấy đều phải mua cho Tòng Y một phần, hơn nữa, khiến người ta phản cảm chính là, ông ấy thích lấy Tòng Y so với em, nói Tòng Y thành tích tốt, nói Tòng Y hiểu chuyện lễ phép, nói Tòng Y như một thực nữ. Lúc mới đầu, bọn em còn có một khoảng thời gian vui vẻ, thế nhưng lâu dài, oán khí của em với Tòng Y không khỏi dần dần sâu sắc, em càng ngày càng không thích chị ấy, bắt đầu cố tình vô ý đối nghịch với chị ấy. Nhớ có một lần, có một ông khách xa lạ đến, vừa nhìn thấy Tòng Y, thì khen với ba em, Trịnh tổng, là con gái ông sao? Thật đúng là một tiểu mỹ nhân, ông thật là có phúc, ba em lúc đó rất vui vẻ, tự nhiên ôm lấy Tòng Y, cười trả lời nói, đúng vậy đúng vậy. Em bị chọc tức, sau đó khi chơi với Tòng Y, em cố ý đẩy chị ấy té lộn mào một cái, chị ấy trầy da trên đầu, chảy máu, mà em thì bị ba đánh một trận.”

Trầm Hàn Sanh chăm chú nghe, không nói chen vào.

Trịnh Duyệt Nhan từ từ uống một ngụm rượu, nói tiếp: “Sau đó bà ngoại qua đời, bọn em không cho nhau nhiều thời gian như trước đây, căn bản là em không muốn ở thành phố nhỏ, có thể do không thể nào hợp với em, Tòng Y tựa hồ cũng không có hứng thú đến nhà em chơi, chỉ có vài cuộc điện thoại giữa hai gia đình, ba mẹ từng muốn đón Tòng Y lên cùng đi học với em, thứ nhất dì em chỉ có mỗi một cô con gái nên không nỡ, thứ hai Tòng Y cũng không muốn, việc này chấm dứt như vậy.”

- Thời gian sau bọn em lớn dần, hiểu chuyện rồi, em không có cảm giác gì lớn với Tòng Y, chuyện khi còn bé đều bỏ qua một bên. Thế nhưng, Tòng Y xảy ra tai nạn giao thông, mất trí nhớ, cùng chồng chuyển đến thành phố này, bọn em ở cùng như người một nhà, em lại bắt đầu ghét chị ấy, quả thật còn ngứa mắt hơn cả khi còn bé. Em ghét cái kiểu dễ bảo trước mặt người lớn của chị ấy, lời nói nhỏ nhẹ ôn tồn, ghét trên mặt lúc nào cũng giữ vẻ mỉm cười, em lại càng ghét tên chồng háms lợi đen tối tính toán chi li của chị ấy. Em nghĩ miệng lưỡi hai người bọn họ đều cố gắng lấy lòng ba em, điều này làm em thấy gớm, chỉ là em không giống như còn bé nữa, cái gì cũng hiện ra trên mặt, đương nhiên sẽ không làm dơ búp bê của chị ấy, hay dùng kéo làm rách quần chị ấy, ha ha!

Trầm Hàn Sanh không nhịn được nói: “Duyệt Nhan, em hiểu lầm Tòng Y, cậu ấy không cố tình lấy lòng cha em, là Tào Vân Tuấn lợi dụng cậu ấy.”

- Giờ em biết rồi. – Trịnh Duyệt Nhan khoát khoát tay, sau đó cười khố nói: “Nói thật nhé, quan hệ của em và Tòng Y trở nên như vậy, ba em phải chịu trách nhiệm rất lớn. Chị biết không, em vẫn cảm thấy ba em yêu thương Tòng Y hơn em, cũng thấy ông ấy thương anh họ của em nhiều hơn, bởi vì ông ấy luôn tha thứ cho bọn họ, luôn luôn vui vẻ khen ngợi, nhưng lại hà khắc với em như vậy. Ông ấy giáo huấn em, không nói em mọi thứ không bằng Tòng Y, thì cũng nói đừng tưởng rằng ông ấy chỉ có mình em là con gái, nếu như em không nghe lời, ông ấy sẽ giao sự nghiệp, công ty cho

anh họ, không cho em cái gì hết, tính tình của em, chị cũng biết, em không nghe lời thêm tẹo nào, trái lại càng thêm chống đối.”

Nói đến đây, thanh âm của nàng trở nên có chút thương cảm: “Thế nhưng mãi đến khi em vào Đình Thái, suy nghĩ của em thay đổi toàn bộ, em mới biết trước kia em ngốc cỡ nào. Em thay đổi mọi tật xấu ngày trước, dốc toàn lực làm việc, chỉ để ông ấy không coi thường, khi em hoàn thành, có một chút thành tích, em đã nghĩ rằng mình có thể nở mày nở mặt trước mặt ông ấy, em cho là ông ấy sẽ kinh ngạc, thế nhưng trong mắt ông ấy lại có vui mừng và kiêu ngạo nhiều hơn. Sau này, em lần đầu tiên muốn đến gần ông ấy, em cảm nhận được ông ấy nhọc lòng đào tạo cho em, vì để em có thể tiếp nhận vị trí của ông ấy mà nỗ lực đủ thứ. Em đột nhiên hiểu, người ông ấy thương yêu nhất, không phải là ai khác mà chính là em, một người làm cha, ông ấy vĩnh viễn thương yêu con gái mình nhất. Ông ấy nghiêm khắc với em, bởi vì ông ấy gửi gắm hi vọng ở em rất nhiều, ông ấy so sánh em với người khác, là muốn khích lệ em, khiến em trở nên ưu tú hơn.”

Viên mặt Trịnh Duyệt Nhan hơi ửng ửng, ngửa đầu lên uống cạn ngụm rượu trong ly: “Mấy ngày trước, ông ấy nói với em, ông ấy muốn về hưu, muốn hưởng phúc, chờ ông ấy trải đường phẳng cho em, ông ấy sẽ giao toàn bộ Đình Thái cho em. Hàn Sanh, đột nhiên em thật hối hận về tất cả hành động của bản thân trước kia, em hối hận vì hết lần này đến lần khác chống đối với ông ấy, hối hận vì khiến ông ấy thất vọng. Thời khắc đó, em thề trong lòng, cả đời này... Em cũng không bao giờ để cho ông ấy thất vọng nữa, không muốn nữa...”

Nàng tựa hồ có chút say, thân người hơi lảo đảo, Trầm Hàn Sanh chịu đựng đầu óc mê man, đưa tay đỡ nàng, Trịnh Duyệt Nhan khẽ tựa đầu vào vai nàng, thấp giọng nói: “Hàn Sanh, có phải là em rất xấu xa không? Em làm sao có thể đối mặt với biểu tử?”

Mũi Trầm Hàn Sanh hơi cay, lắc đầu nói: “Không có, em chẳng xấu tí nào, tôi chưa từng hiểu em như lúc này.”

- Hàn Sanh, em không nên thích chị. Gần đây em mới phát hiện, hóa ra Trịnh Duyệt Nhan em cũng có nhiều việc phải hối hận như vậy. - Nàng nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói: “Em nghĩ, ngày mai em cũng nên đi thăm chị ấy.”

Chương 113: Tôi Lại Ý Vào Việc Cậu Ấy Yêu Tôi

Ánh mặt trời nhu hòa cuồn cuộn chảy vào phòng, ánh sáng tỏa chiếu xuống, khiến căn phòng khách sáng rực rỡ. Diệp Tông Y ngồi xe lăn, nhìn xuyên qua cửa sổ quan sát bầu trời. Vị trí tầm nhìn của cô vô cùng trống trải, hơn nữa có thể quan sát toàn bộ hoa viên xinh đẹp của bệnh viện, nên mỗi sáng sớm cô đều ngồi một hồi ở đây.

- Biểu tỷ.

Một tiếng ngọt ngào khẽ gọi, phá vỡ sự yên tĩnh đặc thù sáng sớm, lông mi Diệp Tông Y khẽ động, ánh mắt vốn có chút mê man, lại khôi phục trong suốt chỉ vài giây ngắn ngủi, cả người quay xe lại.

Trịnh Duyệt Nhan đứng trước mặt cô, hai tay cắm vào túi, nở nụ cười sáng lạng với cô, chỉ chỉ bữa sáng đặt trên bàn: “Đang suy nghĩ gì thế? Sửa lạnh cả rồi.”

Diệp Tông Y bình tĩnh nhìn nàng một hồi, trên gương mặt mỹ lệ mang sắc bệnh lộ ra nụ cười thản nhiên: “Duyệt Nhan.”

- Em đổi ly khác cho chị nhé?

- Không cần, tạm thời không muốn uống.

-... Vậy em gọt táo cho chị.

Trịnh Duyệt Nhan cũng không chờ cô nói, nhân tiện ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, ngắm nghía một chút chiếc dao nhỏ trong tay, dường như thấy thuận tay, chọn một quả táo tươi đẹp lóa mắt trong đĩa trái cây, vừa gọt vừa

tùy ý nói: “Chị còn nhớ không, khi hồi bé chúng ta hay thích đua gọt táo, xem ai gọt ra vỏ dài hơn mà chưa đứt, bà ngoại lại sợ chúng ta không cẩn thận làm bị thương tay.”

- Rất nhiều chuyện khi còn bé chị đều nhớ.

Động tác tay Trịnh Duyệt Nhan dừng một chút, ngẩng đầu cười nói: “Nhớ cả chuyện em bắt nạt chị thế nào à?”

Thanh âm Diệp Tòng Y hết sức mềm nhẹ: “Chị chưa từng xem là bắt nạt.”

- Đúng vậy, trong mắt chị, em chỉ là một đứa em tùy hứng, cố tình gây sự, mà người chị như chị lại vô cùng bao dung, nhường nhịn, hay có thể nói, tất cả những gì em làm, chị không xem ra gì. – Trịnh Duyệt Nhan tự giấu cười: “Cho nên, chị vĩnh viễn vẫn là người chị hoàn mỹ, em vĩnh viễn vẫn là đứa em không hiểu chuyện. Đồ ăn vặt, búp bê, vòng tay nhỏ, váy xinh đẹp, rõ ràng cả hai đều có, nhưng khi em làm hỏng đồ của chị, đoạt phần của chị, chị không hề trách cứ, cũng không đi méc, chỉ cười trừ. Biểu tởm, em vẫn cảm thấy lạ, làm sao chị có thể được như vậy.”

- Bởi vì em là em gái, chị là chị gái. Bởi vì di dượng đối xử với chị như con gái, chị nghĩ chị không thể tính toán với em. Hơn nữa, chị không quan tâm vài món ăn, vài món đồ chơi, tuy rằng gia cảnh nhà chị thua xa nhà em, nhưng bố mẹ chị chưa từng bạc đãi chị.

Trịnh Duyệt Nhan ngẩn ngơ, đột nhiên cười khổ: “Chị như vậy, lúc đó lại khiến em tức giận hơn, em cho rằng chị coi rẻ, lòng khoan dung độ lượng của chị chỉ lót nền thêm cho tính vô lý ngang như cua của em, khiến người khác càng cảm thấy em tồi tệ.”

- Duyệt Nhan, đồ di dượng cho, vốn là đồ của em, khi nào em muốn lấy đều có thể lấy. - Tay Diệp Tòng Y run nhẹ nhẹ, nắm chắc tay vịn xe đẩy, sắc mặt cũng trắng như tuyết: “Thế nhưng, Hàn Sanh là của tôi, cậu ấy không

phải cái váy xinh đẹp, không hộp chocolate tinh xảo... Cậu ấy là người tôi yêu toàn tâm toàn ý đầu tiên và duy nhất, cậu ấy thậm chí còn quan trọng hơn của tính mạng tôi!”

Tay Trịnh Duyệt Nhan run một cái, vòng vò thật dài bị cắt đứt, không chút tiếng động rơi xuống đất.

Không khí như kết băng, độ ẩm chợt giảm xuống, phòng khách nhất thời yên tĩnh lạ thường.

Một lúc lâu, Trịnh Duyệt Nhan để quả táo đã gọt được một nửa lên bàn: “Biểu tỳ, em xin lỗi, em thật sự thích Hàn Sanh.”

Trong mắt Diệp Tòng Y nổi lên một tầng hơi nước, cắn chặt môi dưới.

- Có thể ngay từ đầu biết chị ấy, và sau khi biết quan hệ của hai người, em có chút tâm lý hiếu kỳ, nhưng em thật sự thích chị ấy. – Trịnh Duyệt Nhan thản nhiên nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Cái này khác với việc tranh giành tình cảm hay đố kỵ lúc còn bé, lần này em không phải để tranh đua với chị, em rất khó có khát vọng nóng bỏng với một người như vậy, đây là cảm giác chân thật của em. Hơn nữa, em cũng không cảm thấy mình vô sỉ, không thấy xấu hổ chút nào, chị đã có gia đình rồi, chị đã quên chị ấy, không cần chị ấy nữa, mà em chỉ vì người mình thích mà nỗ lực một chút, bày vài thủ đoạn không ảnh hưởng đến đại thể mà thôi.”

- Tôi không hề không cần cậu ấy! – Diệp Tòng Y kích động nói ra.

- Được rồi, em không muốn tranh luận với chị chuyện này. – Trịnh Duyệt Nhan thở dài, dựa vào sa lon phía sau: “Trọng điểm là Hàn Sanh chưa một giây phút hết yêu chị, cho dù ở bên cạnh em.”

Diệp Tòng Y hô hấp sâu, nỗ lực khiến mình bình tĩnh trở lại.

Trịnh Duyệt Nhan nhìn cô, bỗng nói: “Ly hôn của chị, là em bàn điều kiện với Tào Vân Tuấn.”

Diệp Tòng Y lạnh lùng tiếp lời: “Cái này tôi ít nhiều có thể đoán ra.”

- Là Hàn Sanh đến xin em giúp, chị ấy xin em giúp hủy CD... Của chị. – Trịnh Duyệt Nhan nói đến đây, cũng có chút khó mở miệng: “Khi chị ấy đến tìm em, trạng thái rất kém, thoát nhìn hết sức nản lòng tuyệt vọng.”

Lòng Diệp Tòng Y hung hăng đau xót, răng cắn sâu vào môi, ánh mắt lộ vẻ thống khổ khó thấy.

- Em bằng lòng với chị ấy, mượn cơ hội kéo chị ấy đi theo em, em lo cho chị ấy.

Thanh âm của Diệp Tòng Y đặng chất không gì sánh được: “Tôi biết, chính cậu ấy cũng muốn rời khỏi tôi.”

- Đúng vậy. – Trịnh Duyệt Nhan đứng dậy, rót cho mình và Diệp Tòng Y một ly nước, nói: “Chị ấy muốn rời khỏi chị, muốn đến nơi xa chị một chút, nhưng thật ra lúc đó chị ấy rất băn khoăn, không nghĩ được cái gì tốt đẹp, em thấy vậy nên đã bắt cóc chị ấy đi với em. Cơ mà em muốn nói cho chị biết, sau đó bọn em ở bên nhau, hoàn toàn lấy thân phận bạn bè.”

- Vì sao em lại nói với tôi những điều này?

Trịnh Duyệt Nhan cười cười: “Vì em không muốn quan hệ chị em của chúng ta càng nát hơn.”

- Em đối với cậu ấy...

Trịnh Duyệt Nhan nói thật nhanh: “Em không muốn cả đời sống dưới bóng ma của chị, hơn nữa, em còn rất nhiều lựa chọn, mà chị nếu không có Hàn Sanh, nửa đời sau khó có thể mỉm cười.”

Diệp Tòng Y gật đầu, sau đó nói: “Tôi sẽ không vì hành động này mà cảm kích em.”

- Em biết, chị hận em, điều này rất bình thường, nếu như đổi lại em là chị, em cũng sẽ không tha thứ cho chị. Nhưng chị yên tâm, món đồ chơi mang tên ‘tha thứ’ này, từ trước đến nay em không để trong lòng, việc em làm, em sớm đã chuẩn bị để gánh chịu hậu quả.

- Không, tôi cũng không hận em.

Trịnh Duyệt Nhan kinh ngạc nhìn cô, cho là mình nghe nhầm.

Diệp Tòng Y thản nhiên nói: “Về nguyên nhân tôi mất trí nhớ, em cũng không biết, chuyện đã qua của tôi và Hàn Sanh, em hoàn toàn không biết gì cả, từ đầu đến cuối, em không tham gia thuyết âm mưu của mẹ tôi.”

Môi Trịnh Duyệt Nhan giật giật, nhưng không lên tiếng.

- Về chuyện em và Hàn Sanh, tôi rất để ý, một là biểu muội của tôi, một là người tôi yêu sâu đậm... Ha ha, lúc tôi đã nhớ lại, mỗi khi nghĩ đến chuyện này... – Diệp Tòng Y nhắm mắt lại, giọng nói tràn ngập đau đớn: “Nhưng tôi cũng không hận em, tôi chỉ hận cậu ấy.”

- Biểu tỷ, không phải lỗi của chị ấy...

- Nhưng tôi chỉ có thể hận cậu ấy. - Mắt Diệp Tòng Y đầy nước mắt: “Dù tôi biết mình không có bất kỳ tư cách lập trường nào để chỉ trích cậu ấy phản bội tôi, nhưng tôi chỉ có thể hận cậu ấy, vì tôi biết cậu ấy yêu tôi, tôi lại y vào việc cậu ấy yêu tôi...”

Trịnh Duyệt Nhan trầm mặc nửa ngày, khẽ nói: “Biểu tỷ, sau này chị có tính toán gì không? Chị và chị ấy...”

- Tôi vẫn chưa biết, thời gian này tôi sẽ tĩnh dưỡng thân thể thật tốt, suy nghĩ kỹ một chút.

- Tâm tình của Hàn Sanh hiện tại đang rơi xuống rất thấp, chị ấy chờ được thấy chị, đã chờ rất nhiều năm.

Diệp Tòng Y rũ lông mày: “Tôi biết.”

- Chị không muốn gặp chị ấy sao?

- Tôi vẫn còn chưa chuẩn bị tốt để đối diện, cũng không biết bắt đầu tương lai của mình thế nào. Trước khi tôi xuất viện, sẽ không gặp cậu ấy.

- Thế nhưng chị ấy...

- Cậu ấy sẽ không sao, cậu ấy cũng sẽ chờ tôi.

Giọng của Diệp Tòng Y bình tĩnh mà kiên định, Trịnh Duyệt Nhan nhìn cô, không khỏi có chút hoảng hốt, người trước mắt này và người của mấy tháng trước kia, tưởng chừng như hai người khác nhau. Qua một lúc lâu, nàng mới hồi phục tinh thần: “Vây được rồi, thời gian cũng không còn sớm, lát nữa mẹ em sẽ đem canh tới, em đi trước.”

- Được.

Trịnh Duyệt Nhan cầm túi đứng dậy, trước khi đi quay đầu lại: “Tòng Y.”

- Ủ? – Diệp Tòng Y tựa hồ cũng không bị việc sửa xưng hô của nàng mà thấy lạ.

Trịnh Duyệt Nhan đợi một hồi lâu, bắn ra một câu: “Có đôi khi em thật hi vọng mình có thể làm một điều để phúc đáp cho chị, xong rồi, em có thể được chị bao dung cho hết thảy tùy hứng và sai lầm của mình.”

Chương 114: Bây Giờ, Đến Phiên Cậu

- Muốn uống chút gì không?

Giọng nói quen thuộc đi cùng tiếng cười, âm nhạc ám muội trong quán rượu truyền vào tai, bên môi Trịnh Duyệt Nhan tràn ra một nụ cười không dễ phát hiện, hạ người ngồi xuống trước quầy bar, chân mày lá liễu khẽ chớp: “Sao cũng được.”

- Tiểu thư, ở đây không có món ‘sao cũng được’ ạ.

Một tay Trịnh Duyệt Nhan nâng cằm, biểu cảm lười biếng không gì sánh được, từ từ nói: “Chỉ sợ em nói ra, chị pha chế không được.”

- Em cũng quá coi thường tôi rồi, tôi đã ở đây được một hai ngày rồi.

Trầm Hàn Sanh cười lắc đầu, lấy một ly rượu cocktail sạch sẽ, dùng miếng chanh lau sạch miệng ly, rồi lại bôi lên một chút đường cát.

Trịnh Duyệt Nhan không nháy mắt nhìn động tác của nàng, miệng nói: “Sao lại muốn đến nơi này làm việc?”

Trầm Hàn Sanh đáp nghiêm túc: “Để kiếm tiền.”

- Xì. – Trịnh Duyệt Nhan cười khẽ một tiếng.

- Cười cái gì?

- Giá hữu nghị Tiểu Phương trả cho chị là bao nhiêu?

- Anh ta không bạc đãi tôi. – Trầm Hàn Sanh vừa đáp vừa lấy một viên đá trong xô bỏ vào ly, rồi lấy Vodka, Vermouth cay và nước chanh rót vào ly rượu, động tác lưu loát, thành thạo kỳ lạ.

- Không tệ lắm, xem ra mất không ít thời gian luyện tập. - Vẻ kinh ngạc trong mắt Trịnh Duyệt Nhan lóe lên, thân người hơi nghiêng về phía trước: “Lẽ nào Thánh Hòa bạc đãi chị? Có thể dễ dàng buông tha như vậy?”

Trầm Hàn Sanh dừng động tác trên tay, trên mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ: “Tôi không thích nghe những lời này.”

- Nói cái chị thích nghe nhé.

Trong lúc nói chuyện, Trầm Hàn Sanh đã bưng một ly rượu pha chế xong đến trước mặt nàng, Trịnh Duyệt Nhan tạm thời không nói, cầm ly lên ngửi ngửi, sau đó đưa đến bên môi, hớp một ngụm nhỏ, hương vị đậm chất kích thích không khiến cô nhắm mắt lại, khen: “Không tệ!”

Hai tay Trầm Hàn Sanh chống quầy bar, miễn cưỡng nói: “Có chuyện tốt gì muốn nói cho tôi biết, nói đi.”

- Lẽ nào chị không thể để cho em chút mặt mũi, biểu hiện hứng thú lên một chút sao?

- Tôi đã hết sức.

- Được rồi. – Trịnh Duyệt Nhan lại uống một ngụm rượu, lúc này mới nói: “Kỳ thật em chỉ muốn nói cho chị biết, ngày nào đó đến thăm Tòng Y được rồi đó, Tào Vân Tuấn lúc này đã vào bệnh viện.”

Trầm Hàn Sanh sửng sốt một chút, trong mắt nổi lên thần sắc phức tạp: “Hắn... Làm sao vậy?”

- Hẳn là báo ứng, cũng là tai nạn giao thông, buổi tối lấy rượu lái xe, rồi xe thể thao với xe chở hàng đâm vào nhau, chỉ là không may mắn như biểu tỷ em, rốt cuộc hỏng một chân.

- Báo ứng? – Trầm Hàn Sanh không khỏi cười khổ, tai nạn giao thông này, Trịnh Thái tự nhiên có thể ung dung vung tiền, thế nhưng trả thù như vậy với Tào Vân Tuấn mà nói, sợ là còn thảm hơn so với chết.

- Đúng vậy, người ta luôn nói, họa vô đơn chí, kinh doanh của hẳn với người khác cũng xảy ra chút vấn đề, thua lỗ không ít. – Trịnh Duyệt Nhan hời hợt nói, sau đó nhìn mặt Trầm Hàn Sanh một chút: “Sao? Những điều này chị cũng không thích nghe à?”

Trầm Hàn Sanh khe khẽ thở dài: “Hàn Sanh, chị đi thăm biểu tỷ em đi.”

- Mấy tháng qua tôi tìm cậu ấy bao nhiêu lần, thì bấy nhiêu lần bị người ta cản lại.

- Em có thể sắp xếp cho chị đi vào.

đăng nh

ập để đọc t ruyện Trầm Hàn Sanh lắc đầu: “Cậu ấy không muốn gặp tôi, tôi cũng không miễn cưỡng, chỉ có thể chờ.”

- Có lẽ bây giờ đã khác.

- Trả thù cũng không thể khiến lòng cậu ấy dễ chịu hơn một chút, tôi hiểu cậu ấy.

- Cho nên chị lại càng phải gặp chị ấy.

Trầm Hàn Sanh giương mắt, thoáng nhìn thấy Hà Na từ xa đi tới, lại nói: “Có người tìm em.”

Trịnh Duyệt Nhan nghiêng đầu nhìn thoáng qua, thản nhiên nói: “Sao biết không phải tìm chị?”

Trầm Hàn Sanh mỉm cười, phất tay một cái với nàng, thản nhiên nói: “Tôi đi bắt chuyện với khách khác.”

- Duyệt Nhan.

Hà Na có chút nhát kêu một tiếng, Trịnh Duyệt Nhan làm như không nghe thấy, tự mình uống rượu của mình. Hà Na lúng túng mím môi một cái, ngồi xuống cạnh nàng.

Trịnh Duyệt Nhan đẩy rượu qua một bên: “Sao? Bà chủ tự mình đến đây bắt chuyện, đây hẳn nên cảm thấy vinh hạnh?”

Hà Na cười khổ nói: “Duyệt Nhan, mày cũng đừng chọc tao.”

- Sao? Không phải đến bắt chuyện với tao, vậy là đến chê cười tao? - Một tay Trịnh Duyệt Nhan chống đầu, mặt mày cười như không cười: “Dù sao tất cả mọi thứ hôm nay, đều bị mày nói trúng rồi, tao không có được gì hết, không phải sao?”

- Tao lạy mày, Duyệt Nhan, đừng như vậy. – Hà Na hết sức bối rối, khẽ nói: “Tao tới để xin lỗi mày.”

- Xin lỗi? Mày có chỗ nào phải nói xin lỗi? Tao không hiểu.

Hà Na lúng túng nói: “Tao biết mày giúp Tòng Y ly hôn, ép Tào Vân Tuấn rời khỏi, hơn nữa, mày và Hàn Sanh cũng không giống như tao nghĩ...”

- Vậy nên xin lỗi?

- Duyệt Nhan...

- Mà y không cần nói xin lỗi với tao, tao vốn là một đứa ích kỷ thất thường, làm việc tùy tâm trạng, không dựa vào lương tâm, dù cho sau khi làm cả trăm chuyện xấu, lại vô ý làm tí xiu chuyện tốt, cũng không đáng khiến người khác cảm động rơi nước mắt. – Trịnh Duyệt Nhan nhìn Trầm Hàn Sanh ở xa xa một chút, nói: “Người mà y nên nói xin lỗi không phải tao, là người khác, ngấm lại hôm ở bệnh viện mà y làm gì chị ấy, cũng may Tòng Y mạng lớn, nếu ngày đó xảy ra chuyện không may, chẳng lẽ nào mà y quảng hết tất cả trách nhiệm lên người Hàn Sanh sao?”

Hà Na bị nàng nói, cúi đầu: “Tao cũng không nghĩ Tòng Y sẽ như vậy, lúc đó tao sợ hãi cực kỳ, cũng hoảng hốt cực điểm, tao cũng không biết sao lại tâm thần như vậy, lại rống lớn với Hàn Sanh, tao...”

Nói rồi, nàng không nhịn được khóc thành tiếng: “Tao biết tao thiếu chút nữa hại chết Tòng Y, tao không nên đưa CD cho chị ấy... Tao rất sợ...”

Trịnh Duyệt Nhan trầm mặc, nhưng thần sắc lại trở nên nhu hòa.

- Duyệt Nhan, mà y có thể tha thứ cho tao không? – Hà Na nhẹ giọng khóc thút thít: “Tao vẫn luôn nghĩ, quan hệ của tao và mà y sao lại biến dạng như hôm nay, tao rất hối hận về cách xử lý mình làm, nhưng mà sau đó tao cũng không biết phải làm sao để cứu vãn rồi.”

Trịnh Duyệt Nhan nói: “Tao cũng luôn nghĩ, sao bạn tốt nhất của tao lại đối xử với tao như vậy, chúng ta quen biết đã nhiều năm như vậy, tao vẫn đối tốt với người ta, cố hết sức giúp người ta, mà lòng người ta, chỉ hướng về biểu tử tao...”

- Duyệt Nhan...

- Có nguyên tắc là tốt, chuyện đó tao không trách mà y, nếu như chuyện gì mà y cũng nghe theo tao, có lẽ chúng ta đã không làm bạn lâu đến vậy. – Trịnh Duyệt Nhan nhìn nàng, nhàn nhạt cười: “Hay lúc đó tao quá mức động lòng với Hàn Sanh, lại còn có lòng thù địch với biểu tử.”

Hà Na lau nước mắt, ngập ngừng nói: “Duyệt Nhan, chúng ta có thể trở lại như lúc trước không?”

- Cái này, tao cũng không thể xác định.

Vẻ mặt Hà Na thất vọng, Trịnh Duyệt Nhan chậm rãi nói: “Nếu muốn, ít nhất mày cũng phải cho ít thành ý, mời tao uống vài ly, giấy hôn thú mày cũng lãnh rồi, mà rượu mừng tao còn chưa được chạm môi nữa.”

Hà Na há hốc mồm, vừa mừng vừa sợ sững sốt vài giây, sau đó cấp tốc xoay người vào quầy bar, vẫy tay lên tiếng nói: “Mau! Mang đến cho tôi một bình rượu!”

Trịnh Thái cẩn thận tỉ mỉ liên tục phái người tặng một ít chậu hoa đến, clivia, cây thường xanh, nha đam vân vân và vân vân, chủng loại khác nhau để trang trí trong phòng, cảnh đẹp ý vui, cũng khiến phòng bệnh có cảm giác ngôi nhà hơn, không khí tựa hồ cũng trở nên trong lành.

Diệp Tòng Y ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, gậy chống cũng vút qua một bên rồi, tập đi qua đi lại ở phòng khách, vài vòng, khuôn mặt tái nhợt cũng ửng đỏ, cô dựa vào cửa sổ phía trước, từ từ nhắm hai con ngươi mắt, thở hỗn hển, cạnh cửa truyền đến một tiếng vang nhỏ.

- Cậu... Cậu có thể đi à?

Thanh âm quen thuộc tràn đầy kinh ngạc và vui sướng, Diệp Tòng Y chậm rãi mở mắt, nhẹ nhàng thở dài: “Tôi qua tớ mơ thấy cậu.”

Trầm Hàn Sanh ngẩn ra, trong lòng như có một dòng nước xiết trào lên, hai chân như bị đinh đóng vào mặt đất, không thể cử động được một chút.

- Cậu mặc bộ đồ ca rô đỏ tớ mua, đứng trước cao ốc Học viện của chúng ta chờ tớ tan học, cậu vẫn như vậy, rất ngượng ngùng, rất căng thẳng, thế

nhưng vẫn cười rộ lên đấy, nhìn thật tuyệt... - Diệp Tòng Y dựa trán vào kính, như nói mê.

Trong lòng Trầm Hàn Sanh vừa chua xót vừa đắng chát, nhin không được nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Tòng Y...”

- Hàn Sanh, tớ rất nhớ cậu... - Ánh mắt Diệp Tòng Y mê ly, nhìn bầu trời xa xăm, khoe miệng lại tràn ra nụ cười ngọt ngào mê người: “Tớ muốn cậu đón tớ tan học, muốn cậu nắm tay tớ dạo phố, mua kem cho tớ ăn, tớ ấy, thích nhất là khi chàng vạng tối, cậu chở tớ trên xe đạp, mặt trời lặn rất đẹp, phải không?”

- Tòng Y, tớ cũng rất nhớ cậu.

Trầm Hàn Sanh xúc động đi về phía trước, kéo tay cô lại.

Thân thể Diệp Tòng Y chấn động, chậm rãi nghiêng đầu, như không biết nhìn nàng: “Thế nhưng, chỉ là mơ thôi đúng không? Là giấc mơ đã xa xăm.”

Yết hầu Trầm Hàn Sanh nghẹn ngào, như muốn rơi lệ: “Tòng Y, đừng như vậy, đừng không để ý đến tớ.”

Diệp Tòng Y cựa tay nàng ra, giữa hai lông mày bỗng nhiên tràn đầy vẻ mệt mỏi: “Hàn Sanh, cậu đi đi.”

- Tòng Y, cậu muốn sau này cứ vậy với tớ sao?

Diệp Tòng Y nở nụ cười cực nhạt: “Hàn Sanh, vậy cậu muốn thế nào?”

Trầm Hàn Sanh nhìn ánh mắt cô, lấp ba lấp bấp nói: “Tòng Y, chúng ta... Chúng ta quên đi mọi chuyện khó chịu, một lần nữa bắt đầu được không?”

Diệp Tòng Y nhìn cô, thần sắc cổ quái: “Cậu muốn một lần nữa bắt đầu sao?”

- Lễ nào cậu...

Nói chưa xong, đã nghe “bộp” một tiếng, gò má bên trái của nàng đã nhận một cái bạt tai nóng hừng hực, bàn tay Diệp Tòng Y run nhè nhẹ, khuôn mặt vì kích động mà đỏ lên: “Cái này, là vì cậu làm trái ước hẹn của chúng ta. Tớ thất lạc, cậu cũng không tìm tớ trở lại!”

Nói rồi, cô lại vung tay lên lần thứ hai, gò má bên phải của Trầm Hàn Sanh lại xuất hiện rõ ràng năm ngón tay.

- Cái này, là vì cậu lên giường với biểu muội tớ!

Trầm Hàn Sanh bị hai cái bạt tai đánh choáng váng, tỉnh tỉnh mê mê đứng đó, rốt cuộc không có bất kỳ phản ứng nào, Diệp Tòng Y nhìn nàng thật lâu, hai giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt tuôn ra, theo gò má trơn bóng mỹ ngọc trượt xuống, cô chậm rãi nhắm mắt lại, ngửa đầu nói: “Bây giờ, đến phiên cậu.”

Trầm Hàn Sanh ngơ ngác nhìn cô, vẫn không biết làm sao.

- Tớ đã quên cậu, tớ đã cùng người khác kết hôn, tớ đã vì kẻ khác mà sinh con, tớ đẩy cậu ra từ bên cạnh... Cậu có một nghìn lý do, một vạn lý do đánh tớ, Hàn Sanh, tựa như tớ làm với cậu, đến đây đi!”

Trầm Hàn Sanh mím chặt môi, bỗng nhiên đi ra phía trước, một tay kéo cô ôm vào lòng, Diệp Tòng Y ban đầu ngăn ra, rồi lập tức bắt đầu phản kháng, cô vừa đẩy nàng ra vừa khóc kêu lên: “Cậu ra tay đi, cậu đánh đi chứ! Trầm Hàn Sanh, tớ khinh thường cậu! Cậu rõ ràng có nhiều oán khí với tớ như vậy, vì sao chỉ dám để trong lòng, vì sao không dám nghiêm phạt tớ!”

Chương 115: Khi Xem Cd, Cậu Có Cảm Giác Gì?

Hôm xuất viện, Trịnh Thái đi công tác nước ngoài, còn lại hầu như người nên đến đều đến đông đủ. Tiểu Phương và Hà Na đi cùng nhau, Trịnh Duyệt Nhan tự lái xe tới, bà Trịnh và vợ chồng Diệp Khai Tường cùng ngồi trên một chiếc Audi RV màu đen, cũng sáng sớm chạy tới.

Tuy rằng gian phòng khá rộng, thế nhưng thoáng cái tới gần người này, không khỏi hơi có chút chen chúc, vả lại bầu không khí cực kỳ xấu hổ, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên nhân vật chính Diệp Tòng Y.

Ánh mắt Diệp Tòng Y lướt qua cha mẹ mình, hướng về phía bà Trịnh mỉm cười: “Dì, hôm qua con có nói, hảo ý của dì còn thành tâm nhận, nhưng con có nơi ở, cũng có người chiếu cố, thật sự không muốn làm phiền dì.” Nói rồi, cô làm như hữu ý vô tình nắm tay của Trầm Hàn Sanh đứng bên người.

Bà Trịnh tiến lên một bước: “Tòng Y, con nhất định không chịu đến nhà dì, cũng không muốn dì sắp xếp chỗ ở cho con, có phải còn đang trách dì không?”

Diệp Khai Tường thấy con gái không chịu đi theo bọn họ, càng nóng nảy: “Tòng Y, chuyện này không liên quan đến dì con, nghìn sai vạn sai, đều là lỗi của bố và mẹ, bố mẹ bây giờ đều đã ân hận về những gì mình làm, nếu như con... Nếu như con...” Nói rồi, ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua Trầm Hàn Sanh, có chút cứng rắn nói: “Muốn cùng ở cùng tiểu Trầm, bố mẹ cũng bằng lòng tiếp nhận con bé, coi như... Bố mẹ có thêm đứa con gái nữa, nhất định sẽ tận lực bù đắp sai lầm trước đây tạo thành.”

Lời này vừa thốt ra, miệng Hà Na há thành hình chữ O, Trịnh Duyệt Nhan mặc dù khoanh tay, vẫn dựa ở cửa sổ phía trước xem cuộc vui, trong lòng biết Diệp Khai Tường bảo thủ mà lại như vậy, một là bởi vì Diệp Tông Y đã lường lự ở ranh giới sống chết hai lần, làm ông vô cùng hối hận, hai là thời gian dài Trịnh Thái khuyên bảo đã có tác dụng nhất định, cho nên cũng không bất ngờ lắm.

Diệp Tông Y nghe xong lời của cha, mắt quét đến Vương Viễn Trân, cười nhạt: “Vậy à?”

- Đương nhiên! Không có gì quan trọng hơn tính mạng và hạnh phúc của con! - Diệp Khai Tường lập tức trở quay đầu nhìn Vương Viễn Trân, gấp gáp nói: “Hồi này chúng ta ở nhà nói như thế nào, ngay trước mặt con gái, bây giờ bà lập lại lần nữa!”

- Đúng vậy, bố con đã nói ý của mẹ, bố mẹ đã nghĩ thông suốt. - Thần sắc Vương Viễn Trân tiêu tụy, đau khổ cầu khẩn nói: “Tông Y, con đã lạnh lòng xa cách bố mẹ thời gian dài như vậy, ngay cả phòng bệnh cũng không cho đến gần, đối với bố mẹ mà nói đã là hình phạt tàn khốc nhất, lẽ nào con còn không chịu tha thứ sao?”

- Đúng vậy. - Diệp Tông Y nhìn bà, chậm rãi nói: “Các người nghĩ thông suốt, thế nhưng có nhiều sự việc tôi còn chưa nghĩ thông suốt nữa, hoặc cũng có thể cả đời cũng sẽ không nghĩ thông suốt.”

Bà Trịnh cứng họng: “Tông Y...”

Diệp Tông Y quay đầu nhìn bà: “Dì, con đã nói trong điện thoại cùng dưỡng cả rồi, ông ấy cũng nói con sống ở đâu, nghỉ ngơi ở đâu, cứ hài lòng là được, sẽ không miễn cưỡng con. Hiện tại con có thể đi rồi chưa?”

Vừa rời khỏi tầm mắt đám người Diệp Khai Tường, tay Diệp Tông Y nắm Trần Hàn Sanh lập tức buông ra, Tiểu Phương ở phía sau thấy rõ ràng, không khỏi sửng sốt. Đoàn người đi tới bãi đỗ xe, Trịnh Duyệt Nhan vì

nhận một cuộc điện thoại công ty, lên tiếng chào mọi người, bèn lái xe đi trước, Tiểu Phương giơ tay bỏ vali vào cốp sau, rồi cùng ba người Hà Na lên xe.

Bởi vì Diệp Tòng Y hôm nay xuất viện, có vẻ tâm tình Hà Na đặc biệt tốt, nàng vừa lái xe, vừa hưng phấn nói: “Chúng ta về nhà trước, sau đó cùng nhau ăn cơm, Tòng Y, chị nói xem chúng ta ăn trưa ở đâu, ở nhà hay bên ngoài? Nếu như ở nhà, em phụ trách mua thức ăn!”

Diệp Tòng Y dựa đầu vào cửa sổ, hờ hững nhìn phong cảnh nhanh chóng lướt qua ngoài cửa sổ, thuận miệng nói: “Hay là ăn bên ngoài đi, ở nhà rất phiền toái.”

- A! - Trầm Hàn Sanh nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên kỳ quái nói: “Đang đi đâu? Đây không phải là đường về chỗ tớ mà!”

Diệp Tòng Y bình tĩnh nói: “Là đường về chỗ tớ.”

- Chỗ cậu? - Trầm Hàn Sanh nghiêng đầu nhìn cô, biểu cảm kinh ngạc: “Tòng Y, ý cậu là gì?”

Hà Na từ kính chiếu hậu nhìn nàng, có chút chột dạ nói: “Hàn Sanh, mấy tháng trước, Tòng Y nhờ tôi mượn cho chị ấy một phòng ở.”

- Cái gì?

Trầm Hàn Sanh ngẩn ngơ, không thể tin được nói: “Tòng Y, cậu lén nhờ Hà Na thuê phòng? Cậu không muốn ở chỗ tớ?”

Diệp Tòng Y chậm rãi nghiêng đầu, nhìn thẳng vào mắt ánh mắt nàng: “Đúng vậy, tớ không muốn ở chỗ cậu.”

Mắt thấy bầu không khí có chút đông cứng, Hà Na vội vã hoà giải: “Hàn Sanh, chỗ tôi tìm ấy, phòng ở rộng rãi, xung quanh có hoa viên xanh mát,

Tòng Y mới ra viện, ở chỗ này sẽ thư thái hơn chút, để mọi người đi xem, nhất định sẽ tán thưởng con mắt của tôi.”

Trầm Hàn Sanh liếc mắt nhìn Diệp Tòng Y, mím chặt môi, trầm mặc xuống.

Xe chạy hơn nửa canh giờ, tiến vào một bãi đậu xe phía dưới tiểu khu sa hoa. Đi thang máy lên tầng hai mươi hai, Hà Na đi tới trước nhất, cầm chìa khóa mở cửa.

Phòng này có ba gian hai sảnh, sáng sủa sạch sẽ, bố trí hết sức ấm áp lịch sự tao nhã, đứng ở trước cửa sổ phòng khách, có thể thấy thảm cỏ xanh rộng trong tiểu khu, hơn nữa bốn phía còn có hoa cỏ và cây cảnh.

Tiểu Phương đi vào, nhin không được khen: “Chà! Căn phòng thật xinh đẹp!”

Hà Na đắc ý giơ giơ cái chìa khóa sáng loáng: “Đương nhiên rồi, phòng này còn mới, chưa có người ở đấy, em bỏ thật nhiều vốn, tìm người sửa chữa rồi đó.”

- Nếu còn mới, vị trí tốt như vậy, sao người ta lại cho mượn?

Hà Na cười cười, có chút ngượng ngùng nói: “Thật ra là Duyệt Nhan hỗ trợ tìm đó, cũng không phải tìm, nó gọi điện một cuộc là ok liền.” Nói rồi hào hứng: “Đến đây, Tòng Y, em dẫn chị đi xem phòng ngủ.”

Tiểu Phương vốn cũng muốn đi theo vào, lại thấy Trầm Hàn Sanh đứng lì tại chỗ không nhúc nhích thì đi ra phía trước, thấp giọng nói: “Hàn Sanh, chuyện mượn phòng, tôi cũng không biết trước.”

- Ủ. - Trầm Hàn Sanh như có điều suy nghĩ.

- Cơ mà... - Tiểu Phương quay đầu lại nhìn phương hướng phòng ngủ một chút, khe khẽ thở dài: “Em vẫn nói với tôi là các em đều ổn, cái này là ổn mà em nói?”

- Là hoàn hảo, ngày đó lúc cậu ấy đánh tôi, trở nên dịu ngoan rất nhiều, cậu ấy bằng lòng để tôi ở bệnh viện với cậu ấy, chăm sóc cậu ấy, thỉnh thoảng chúng tôi còn có thể nói chuyện tán gẫu. - Trầm Hàn Sanh xuất thần hồi lâu, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Chỉ là, cậu ấy không hề đề cập tới chuyện quá khứ, những năm của chúng tôi, còn có những năm cậu ấy kết hôn với Tào Vân Tuấn... Mỗi lần tôi nỗ lực muốn cởi bỏ khúc mắc trong lòng cậu ấy, cậu ấy sẽ chọn trốn tránh. Cậu ấy còn đang bệnh, tôi cũng không thể miễn cưỡng quá mức.”

Tiểu Phương nhú mày: “Kỳ thực cũng có thể hiểu được, cuộc đời như vở kịch như vậy, có mấy người có thể tiếp thụ.”

- Tiểu Phương, có đôi khi tôi thật sự không biết phải làm sao, tôi bản thân là một bác sĩ, thế nhưng tôi không biết phải làm như thế nào để trị khỏi tâm hồn tổn thương của cậu ấy. Nếu như lòng cậu ấy không khỏi hẳn được, làm sao nói đến chuyện một lần nữa bắt đầu?

- Vậy còn em? Tâm hồn em cũng tổn thương mà? Nếu như chính em cũng nói mình làm không được, cũng đừng quá ép Tòng Y.

Trầm Hàn Sanh hơi ngẩn ra: “Tiểu Phương, anh có ý gì?”

- Ý của tôi, em hiểu rõ. - Tiểu Phương lắc đầu, nói: “Quên đi, chuyện này tôi cũng không xía vào được, chỉ cần hai đứa bên nhau, chỉ cần hai đứa còn yêu nhau, mọi chuyện cũng sẽ giải quyết dễ dàng. Đi thôi, chúng ta cũng đi xem phòng một chút.”

Nằm trong bồn tắm rộng lớn, có thể thưởng thức bầu trời xanh thẳm bên ngoài cửa sổ, còn cảnh đêm đầy ánh sáng ngọc xa xa. Thế nhưng Trầm Hàn Sanh dùng cả một buổi chiều, cũng vẫn chưa thích ứng được cảnh vật xinh

đẹp lạ lắm, luôn cảm thấy có chút không được tự nhiên. Nàng nằm thật lâu trong bồn tắm, trong đầu vẫn đầy ắp suy nghĩ về những chuyện quá khứ, hiện tại, tương lai, mãi cho đến khi nước ấm từ từ rút đi, thân thể lạnh dần, lúc này mới ướm át ra khỏi bồn nước, dùng khăn tắm lau khô thân thể, đổi lại áo ngủ Diệp Tòng Y chuẩn bị cho nàng.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ chính, Diệp Tòng Y đang nằm trên giường, hai tay nâng một quyển sách, lớn đủ vừa để che khuôn mặt xinh đẹp.

- Phòng ngủ của cậu ở sát vách.

Một thanh âm ngọt ngào êm tai lại trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền vào tai, Trầm Hàn Sanh dừng bước lại, một lát sau, đột nhiên vang lên một tiếng cười ngắn ngủi: “Tòng Y, lần trước cậu nói hận tớ, đến bây giờ tớ đã hoàn toàn, triệt để cảm giác được căm hận cậu đối với tớ rồi.”

Diệp Tòng Y không nói gì, thậm chí không hề động, Trầm Hàn Sanh nhìn không thấy nét mặt của cô, nhảy tới một bước: “Nếu như đêm nay tớ muốn ngủ ở đây, thì cậu thế nào?”

- Vậy tớ qua sát vách ngủ.

Nói rồi, Diệp Tòng Y quả nhiên đứng dậy, Trầm Hàn Sanh kéo cánh tay cô lại, thanh âm tràn đầy nôn nóng và uế oải: “Cậu như vậy với tớ, ở bệnh viện cũng như vậy, ra ngoài cũng như vậy, xa không xa, gần không gần sao?”

Khuôn mặt hai người gần trong gang tấc, bốn mắt nhìn nhau, có thể nghe hô hấp của nhau, Diệp Tòng Y muốn nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn nàng, đột nhiên thoáng cái lại không biết thế nào không còn sức lực.

- Tòng Y, có phải những ngày trước đây, thật sự chỉ có thể xuất hiện trong mộng thôi sao? Quan hệ của chúng ta bây giờ là thế nào?

Mắt Diệp Tòng Y nổi lên một tầng sương mù mỏng manh mờ mịt, mím chặt môi không lên tiếng.

Trầm Hàn Sanh nhìn chăm chú thật lâu vào cô, lửa giận biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, biểu cảm dần dần trở nên có chút mê ly, nàng vươn tay, thay cô vén tóc trên trán qua tai, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua lông mày, cánh môi trơn mềm hồng phấn của cô, nơi bị nàng chạm đến, như có dòng điện nhỏ xẹt qua, Diệp Tòng Y không tự chủ được run rẩy một trận, cả người căng như dây đàn, thanh âm Trầm Hàn Sanh khàn khàn lại cúi đầu truyền vào tai: “Tòng Y, Tòng Y, tớ nhớ cậu, tớ nhớ cậu... Mái tóc dài của cậu, ánh mắt của cậu, dáng vẻ cậu cười rộ lên vẫn đẹp như vậy, một chút cũng không thay đổi...” Nàng giống như ma quỷ, cẩn thận quan sát cô, ánh mắt nhiệt liệt mà si mê, lúc đôi mắt của nàng chậm rãi dời xuống, đường cong váy ngủ mê người và da thịt trơn mềm thu vào mắt, trên gò má tái nhợt bỗng nhiên nổi lên một tia đỏ ửng.

- Thế nhưng, mọi thứ khác đều thay đổi.

Diệp Tòng Y nhận thấy được sự khác lạ của nàng, vô ý thức lấy tay che cổ áo, hít một hơi thật sâu, bắt đầu lui về phía sau, Trầm Hàn Sanh lại như bóng với hình, từng bước ép sát, lui đến bên tường đã không thể lui được nữa, hai tay Trầm Hàn Sanh nâng khuôn mặt nàng, không cách nào không chế được tình cảm mãnh liệt mệnh mông trong lòng mình, cúi đầu, nhẹ nhàng in lên một cái hôn lên trán cô, cánh môi nóng cháy dần dần dời xuống...

Diệp Tòng Y nhắm mắt lại, hai tay kề sát tường phía sau, khi nàng sắp hôn môi mình, cô bỗng nhiên mở miệng: “Hàn Sanh, khi xem CD, cậu có cảm giác gì?”

Thanh âm cô không lớn, nhưng rõ ràng từng chữ, thân thể Trầm Hàn Sanh cứng đờ, cả người như ngày nóng bị người ta dội một chậu nước đá, hoàn toàn lạnh xuống, hai tay chậm rãi buông Diệp Tòng Y ra, nhìn cô như một người xa lạ.

- Thấy người yêu nằm cười thân người khác cuồng nhiệt, chắc là ấn tượng khắc sâu nhỉ? - Diệp Tòng Y nhắm mắt lại, bộ ngực phập phồng kịch liệt, nhưng trên mặt lại lộ nụ cười nhạt.

Những lời này, giống như một cây kim thật nhỏ, một cây lại một cây càng ghim sâu vào lòng Trầm Hàn Sanh, trong ánh mắt tràn đầy khiếp sợ và phần nộ, còn có thống khổ sâu đậm, ngay cả hai tay cũng không nhịn được nhẹ nhàng run: “Cậu... Cậu...”

- Hàn Sanh, sau đó khi cậu nhớ tới, có đẹp như trước đây không? Cậu có nghĩ ở đám tang này, thế nào lại là Tòng Y thanh thuần đáng yêu của mình không?

- Có phải vì cậu nhớ tới cảnh đó, cho nên, lúc tới van cậu đừng rời bỏ tớ, cậu cũng có thể đoạn tuyệt như vậy?

Huyết sắc trên mặt Trầm Hàn Sanh như trong nháy mắt bị tháo nước, nàng xanh mặt nhìn cô một hồi, bỗng nhiên xoay người sang chỗ khác.

- Cậu đứng lại!

Diệp Tòng Y ở sau lưng lạc giọng kêu một câu, nhưng Trầm Hàn Sanh không dừng bước lại, trái lại một tiếng “lạch cạch” cố sức kéo cửa ra, hầu như trong nháy mắt, nàng cảm giác sau đầu như có một trận kinh phong lướt tới, sau đó “bốp” một tiếng, một vật cứng nặng nề nện vào ót mình, lửa giận nàng nín đã lâu hừng hực dâng lên trong lồng ngực, xoa đầu, chịu đựng đau nhức hung tợn quay đầu lại.

Chương 116: Vì Sao Hẳn Ta Có Thế, Mà Tớ Lại Không Được?

Diệp Tòng Y nhìn biểu cảm Trầm Hàn Sanh, lại nhìn quyển sách thật dày trên mặt đất, trong lòng biết lực ném không nhẹ, không khỏi có chút hối hận, lại quật cường cắn chặt môi, không sợ hãi chút nào đối diện với nàng.

- Cậu rốt cuộc đang dẫn vật tớ, hay dẫn vật chính cậu? - Trầm Hàn Sanh tức giận đến cả người run rẩy, từng bước một đến gần cô: “Tớ xem cũng đã xem, cậu muốn tớ thế nào?”

- Tớ chỉ muốn cậu thành thực một chút! - Đôi mắt đẹp của Diệp Tòng Y rưng rưng, hơi ngửa cằm lên: “Tất cả mọi người nghĩ tớ mang nợ cậu rất nhiều, thiếu cậu rất nhiều, duy chỉ có chính cậu, vẫn bảo trì trầm mặc với tất cả mọi chuyện, cậu chỉ nói đến quá khứ của chúng ta, chỉ chấp nhận nói về quá khứ của chúng ta, giống như chỉ cần tớ khôi phục ký ức, tất cả thật sự có thể khôi phục nguyên trạng! Cậu cho rằng nói về hạnh phúc xưa kia, có thể chữa trị vết thương lòng tớ, nhưng không biết quá khứ càng hạnh phúc thì càng nhắc nhở tớ sau đó có bao nhiêu tàn khốc! Cậu nỗ lực gỡ khúc mắc của tớ, nhưng bỏ qua những chuyện từng trải qua, cũng chính là khúc mắc của chính cậu!”

Cô càng nói càng kích động, như có chút điên lên: “Tớ chịu đựng đáng vẻ giả vờ của cậu đủ rồi, chịu đựng nụ cười miễn cưỡng của cậu đủ rồi, chịu đựng cậu đạo đức giả đủ rồi! Cậu có thể làm bộ chưa từng xảy ra cái gì, cậu có thể lừa gạt mình! Thế nhưng tớ không thể, tớ không thể!”

- Được. - Sắc mặt Trầm Hàn Sanh lúc trắng lúc xanh, đứng ở nơi đó, rất lâu sau đó mới bắn ra vài chữ: “Cậu muốn tớ thành thực, phải không?”

Diệp Tòng Y che miệng, không để cho mình khóc thành tiếng.

- Khi tớ tới thành phố này, lần đầu tiên thấy tình cảnh một nhà ba người cậu và Tào Vân Tuấn hoà thuận vui vẻ, lòng tớ như tro nguội, tớ nghĩ những năm qua mình tìm kiếm, những nhung nhớ, đều phí công, đều uổng phí, toàn bộ không có một chút ý nghĩa! Khi cậu phải đấu tranh chần chừ giữa tớ và gia đình cậu, rồi lựa chọn xa lánh tớ, tớ nghĩ Tòng Y của tớ đã chết, tớ chỉ muốn chạy, tớ chỉ muốn rời xa! - Biểu cảm Trầm Hàn Sanh lạnh lùng, khóe miệng hiện lên một tia tàn khốc, từng chữ nói: “Khi tớ xem nội dung trong CD, tớ hận không thể cuộc đời này chưa từng quen biết cậu... Tòng Y, tớ mong muốn bán thân cho tớ bây giờ chưa từng quen biết cậu!”

Những lời này đối với Diệp Tòng Y mà nói, không khác gì bị sét đánh, trong đầu cô như có cái gì nổ tung, thân thể lung lay, gần như đứng không vững, cô vươn hai tay, vô thức muốn ôm đầu, Trầm Hàn Sanh lại lấn người tiến lên, bắt lấy cô, hung hăng đẩy cô về phía sau. “Loảng xoảng”, nghe một hồi âm thanh hỗn loạn, ngọn đèn trên tủ đầu giường và một ít vật nhỏ đều nện xuống đất, lưng Diệp Tòng Y bị đụng phải, đau nhức đến gần như rơi nước mắt.

- Cậu không phải là muốn tớ trừng phạt sao? Sao? Không chịu nổi?

Trầm Hàn Sanh bị cảm hận phủ mờ lý trí, đè vai cô, chăm chọc nhìn cô, đầu Diệp Tòng Y lại choáng váng, cô nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, vẻ mặt dữ tợn lúc này xa lạ vô cùng, đau lòng đến chết lặng, nước mắt từng giọt một chảy xuống, đột nhiên cũng không biết sức lực từ đâu tới, vùng tay lên lướt đến, Trầm Hàn Sanh tay mất lạnh lẽo, nắm tay cô, cúi đầu rồi hung hăng hôn lên môi cô.

Hành động này hoàn toàn ngoài dự đoán của Diệp Tòng Y, cô đứng đó, qua vài giây đồng hồ mới phản ứng được, bèn bắt đầu né tránh.

- Ừm... Cậu buông!

Mặt của cô vì phần nộ và kích động mà đỏ bừng, Trầm Hàn Sanh cũng như bóng với hình, gắt gao dây dưa, cô bị nàng ép đến gần như hít thở không thông, nhưng lại không cách nào thoát khỏi, dưới tình thế cấp bách, đột nhiên một cước dẫm mạnh lên chân Trầm Hàn Sanh.

- Ủ. - Trầm Hàn Sanh bị đau, kêu một tiếng, tâm trạng càng tức giận, nhào tới lại bắt được cô, hai người rất nhanh lại xoay đánh vòng vầy, từ bên này giường tới bên kia giường, cái ghế nằm cũng bị ném trên mặt đất, phòng ngủ “âm ẩm” rung động, đồ đạc vương đầy đất, đụng phải cái gì cái đó đều chịu bất hạnh. Chỉ một hồi, hai người đều tóc tai rối bời, thở hồng hộc, trên trán Diệp Tòng Y bị bầm tím một khối, trên mặt Trầm Hàn Sanh cũng có nhiều vết máu, mặt mày nàng xanh lét, hai tay đột nhiên cố sức xé ra, váy ngủ Diệp Tòng Y lập tức từ trên vai chảy xuống, lộ ra da thịt trơn bóng mịn màng.

- Hàn Sanh, cậu đừng như vậy! - Diệp Tòng Y bất chấp lại đấu đá cùng nàng, khóc lên, hai tay che thân thể mình.

Trầm Hàn Sanh đã sớm bị cô làm tức giận, lúc này nôn nóng cuồng bạo trước nay chưa có, lại thêm hoàn toàn mất đi lý trí, Diệp Tòng Y càng trốn nàng, lửa giận của nàng càng cháy càng dữ dội, đâu chịu để ý tới thỉnh cầu của cô, lại làm nặng nề thêm, hai mắt nàng đỏ au, dùng một ít lực, “soạt” một tiếng, váy Diệp Tòng Y lại bị kéo xuống, hai người song song ngã vào giữa giường lớn trong phòng ngủ.

- Hàn Sanh, xin cậu, đừng!

Diệp Tòng Y khóc lóc, đùn đẩy, Trầm Hàn Sanh mắt diếc tai ngơ, nàng nhào vào người Diệp Tòng Y, lung tung hôn má, vành tai, cắn cổ cô, một tay đưa về phía giữa hai chân cô, nhưng Diệp Tòng Y lại kẹp chặt hai chân, mặc cho nàng hao tổn sức lực bao nhiêu, tay cũng khó có thể di động dù chỉ một chút.

- Đứng, đứng!

Diệp Tòng Y bị ai ní non, làm cho người ta nghe thấy sẽ thấy không đành lòng, thế nhưng cô càng liều mạng chống cự, lòng Trầm Hàn Sanh lại càng phần nộ nóng giận, hai người giằng co hồi lâu, trên trán đã xuất mồ hôi hột, cũng dần dần không còn sức lực, Trầm Hàn Sanh thở phì phò, từ trước ngực cô ngẩng đầu lên, cười lạnh nói: “Trước đây khi cậu và Tào Vân Tuấn bên nhau, cậu không hề có chút kiên trung của hôm nay nhỉ?”

Nói rồi, lần thứ hai cúi đầu, dường như nghiêm phạt hôn lên môi cô, Diệp Tòng Y khép chặt đôi mắt, nước mắt bốn phía, bỗng nhiên hung hăng cắn một phát.

- A! - Thân thể Trầm Hàn Sanh chấn động kịch liệt, đau đến run run một cái, nhin không được kêu lên thảm thiết, nàng từ từ chậm rãi rời khỏi cô, dịch thể đỏ tươi từ giữa môi dừng mãi tiến ra, theo cằm chảy xuống, “tong” một tiếng, một giọt rơi vào giữa cổ Diệp Tòng Y, dưới ánh đèn, màu trắng như tuyết chói mắt làm nền cho màu đỏ sẫm vô cùng bắt mắt. Diệp Tòng Y mở mắt, như bị dọa, ngơ ngác nhìn Trầm Hàn Sanh, ngay cả khóc cũng quên.

Trầm Hàn Sanh sợ run mấy giây, vươn lưỡi liếm liếm vết thương của mình, mùi vị máu tanh, dường như mang đến cho nàng thoải mái đến tàn nhẫn. Khóe miệng nàng lộ ra một nụ cười có như không, để sát vào bên tai Diệp Tòng Y, thanh âm cũng vô cùng trầm thấp áp lực: “Vì sao hắn ta có thể, mà tớ lại không được?”

Thanh âm nàng toát khí lạnh, tựa hồ lạnh đến máu trong huyết quản Diệp Tòng Y, chỉ một câu nói này, lập tức đau nhói đâm vào tim phổi cô, triệt để đánh sập cô, cô không còn bất kỳ phản kháng nào nữa.

- Hàn Sanh, tớ hận cậu.

- Tòng Y, tớ cũng vậy.

Mái tóc Diệp Tòng Y rải rác giữa gối, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp không có chút huyết sắc nào, mắt thẳng tắp nhìn đèn treo trên đỉnh đầu, cô như một con rối không có linh hồn, tùy ý để người nào cần thì cứ lấy, mặc nàng tàn phá mỗi thớ da thớ thịt của mình, mặc nàng hành hạ thân thể mình.

Lần làm yêu này, không có tình yêu và khoái lạc, chỉ có cảm hận, cướp đoạt, chỉ một hồi giữ lấy, một hồi phát tiết. Thân thể nàng lộ ra dưới ánh đèn, như mỹ ngọc được chạm khắc tinh tế, vốn là đường cong mê người, hoàn mỹ không tỳ vết, lúc này lại hiện đầy vết tích lổm đổm, vết cắn, vết cào, vết hôn, còn có vết máu nhạt xen lẫn. Cô cắn chặt môi, nhìn tình ý đang tập kích, thỉnh thoảng truyền tới cảm giác đau đớn, cô như không thèm để ý chút nào, bởi vì trái tim cô lúc này đau nhức hơn nghìn lần, vạn lần.

Thời gian mặc dù dài đằng đặc, nhưng dẫn vật cũng đến hồi kết.

Trầm Hàn Sanh mệt mỏi thật sự, nàng cảm giác mình chưa từng uể oải như thế, từ trái tim đến thân thể, từ trong nội tâm lẫn tư tưởng. Nàng rốt cuộc cũng bỏ qua cho Diệp Tòng Y, nhắm mắt lại, thở hỗn hển nằm ở đó, để tùy cho mồ hôi ngang dọc trên mặt, đầu óc của nàng lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Đêm dần khuya, hô hấp hai người cũng dần dần bình thản lại.

Diệp Tòng Y đưa lưng về phía Trầm Hàn Sanh, cái lạnh ban đêm xâm nhập vào thân thể quang lỏa của cô, cô cũng tựa như không hề hay biết. Đêm tĩnh lặng đến đáng sợ, trong phòng cũng tĩnh đến đáng sợ. Giờ khắc này, cô chỉ nguyện bản thân có thể ngủ mê đi, không bao giờ muốn tỉnh lại nữa, không bao giờ phải đối mặt với nhiều sự việc như vậy, không bao giờ phải nghĩ xem làm thế nào để đối diện với người không phải yêu cũng không phải hận sau lưng kia, nghĩ như vậy, mí mắt của cô dần dần trở nên nặng nề...

- Tòng Y... - Phía sau truyền đến một tiếng thở dài trầm thấp, giữa đêm khuya khoắt, nghe vào tai cũng không rõ ràng, lòng Diệp Tòng Y lại nổi dậy.

- Cậu cảm thấy mình dơ bẩn, không muốn tố đối diện với cậu, phải không? Cậu không cách nào chấp nhận bản thân, cậu không cách nào tiếp thu chuyện tố đã xem qua CD, thế nhưng hiện tại tố đã va chạm, đã tiếp nhận rồi, cậu phải làm sao?

Hàm răng Diệp Tòng Y nhẹ nhàng cắn môi dưới, tay nín gối đầu lại, rơi lệ không tiếng động.

- Tố ấy, luôn nghĩ đến cái đêm lần đầu tiên chúng ta ở chung với nhau, ở trong căn phòng nhỏ của chúng ta, nghĩ đến thật nhiều thật nhiều lần, cứ nghĩ đến thì lòng tố vừa ngọt lại vừa đau... - Hai tròng mắt Trầm Hàn Sanh đóng chặt, như nói mê, thanh âm vừa khẽ, lại vô cùng ôn nhu, như rất sợ quấy rầy người bên cạnh: “Đêm đó, tố thật sự thật khẩn trương, thật khẩn trương, lần đầu tiên trong đời tố cẩn thận như vậy, cảm giác như mình đang hoàn thành một chuyện thần thánh gì đó, khi thân thiết với cậu, hàm răng tố cũng run rẩy... Phải nói ra bất kể cậu có giận đi nữa, cậu rất đẹp, tố cũng rất khát vọng, thế nhưng lần đó, kỳ thực cảm giác đó cũng không có gì đặc biệt tốt đẹp, chúng ta đại khái cũng không hưởng thụ được cảm giác tuyệt vời đó, không giống... Không giống, sau đó...”

Nàng dừng một chút, thanh âm dần dần chìm xuống: “Thế nhưng đêm đó lại khắc sâu nhất, một cái nhăn mặt một nụ cười của cậu, từng biểu cảm nhỏ nhoi, từng động tác nhỏ nhoi, ngưỡng ngùn trong mắt, độ ẩm đôi môi cậu, mùi thơm trong tóc cậu... Đều khắc vào đầu óc tố... Tố nghĩ, chúng sẽ vẫn đi theo tố, mãi đến ngày tố bước vào mộ phần của mình. Qua đêm đó, tố nghĩ cả thế giới đều đổi khác, cả người mình cũng đổi khác, sinh mạng như được rót vào sức sống, sức sống mới, tố có cảm giác, sinh mạng của chúng ta đã được nối vào với nhau, cho tới bây giờ, chúng vẫn còn ở bên

nhau... Bất kể xảy ra chuyện gì, thứ liên kết chúng ta, rất kiên cố, rất kiên cố, vĩnh viễn vĩnh viễn sẽ không bị đứt đoạn...”

Lời nói của nàng, như một bàn tay vô hình kỳ diệu dịu dàng thăm thiết, ở trong đêm tối, mềm dịu vuốt ve trái tim nghìn vạn vết thương của Diệp Tòng Y, những vết thương kia như được kỳ tích vậy, nhanh chóng khép lại, kết vảy...

Một lúc lâu, Diệp Tòng Y từ từ xoay người lại, xuyên qua hai mắt đầm lệ mờ mịt, thấy Trầm Hàn Sanh nhắm hai mắt, khuôn mặt điềm tĩnh, đã an tường đi vào giấc ngủ.

Chương 117: Có Thể Đối Mặt Với Cậu Như Bây Giờ, Tất Cả Đều Đáng Giá

Sáng sớm khi thức dậy, bên gối vắng vẻ, trong không khí vẫn còn lưu lại một luồng hương thơm như có như không. Tay phải Trầm Hàn Sanh ấn vào thái dương, nhớ tới từng việc một tối hôm qua, trong lòng dâng lên cảm giác xấu hổ nghẹn chết, nàng không rõ lúc đó sao lại như có ma quỷ bên cạnh, thể hiện thái độ như vậy với Diệp Tòng Y, hồi tưởng lại, chỉ biết mình khi đó thống hận tới cực điểm, cam chịu tới cực điểm, quả thật hận không thể cùng cô chết đi. Trong lòng nàng có trăm loại tâm trạng, ngồi trên giường ngây ngô nửa giờ, mới chậm rì mặc y phục, kéo cửa phòng ngủ ra.

Trong phòng khách không có một bóng người, Trầm Hàn Sanh thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời ngực lại không khỏi có vài phần hoang mang rối loạn, đang lúc luống cuống, một chuỗi động tĩnh nhỏ đột nhiên truyền vào tai, nàng nghiêng đầu nhìn một chút, chân không tự chủ được men theo hướng âm thanh đi đến.

Dầu trong chảo sôi sùng sục, một bóng dáng xinh đẹp tất bật trong phòng bếp, có thể do cô còn lạ lẫm với việc bếp núc, dù chỉ đập một trái trứng gà, cũng phải đập mấy cái, động tác hết sức ngốc nghếch. Trầm Hàn Sanh dựa ở cạnh cửa, kinh ngạc nhìn cảnh này, trong đầu lướt đến màn tối hôm qua, hết thấy trước mắt đối với nàng mà nói chột như một giấc mộng.

- Cậu dậy rồi? – Diệp Tòng Y như cảm giác được có người sau lưng đang nhìn cô, quay đầu, trong ánh mắt có một chút vẻ bối rối.

- Ừm. – Trầm Hàn Sanh úp úp mở mở đáp lời, lại không dám nhìn thẳng ánh mắt cô, đầu hơi cúi thấp: “Cậu ra ngoài trước, bữa sáng để tớ làm cho.”

- Tổ làm được rồi, cậu rửa mặt đi.

Tình hình như thế có chút quái dị, tối hôm qua còn như hai con nhím, hận không thể hành cho đối phương máu tươi nhể nhại, ngày hôm nay lại khách khí, có chút tương kính như tân. Cơ mà, bất kể là tình cảnh nào, trong lòng họ đều không rõ là cảm xúc gì. Mối Trầm Hàn Sanh hơi giật, lại không nói gì nữa, lặng lẽ xoay người.

* Tương kính như tân: Đối xử với nhau với sự tôn trọng như đối với khách.

Phòng ăn rất an tĩnh, chỉ thỉnh thoảng vang lên thanh âm của dao nĩa chạm đĩa. Diệp Tòng Y thấy động tác Trầm Hàn Sanh chậm chạp, tựa hồ không ăn uống gì, bản thân bưng ly uống một ngụm sữa đậu nành, cảm giác thoải mái, lại nếm một khối trứng gà, lông mày không khỏi nhíu lên, ngừng đầu nhìn Trầm Hàn Sanh, thanh âm cực kỳ mềm nhẹ: “Trứng gà chiên có hơi chín quá.”

Trầm Hàn Sanh dường như không nghe được lời của cô, lơ đãng gầy gầy trứng chiên giữa đĩa, lúc lâu sau mới chật vật mở miệng: “Xin lỗi.”

Diệp Tòng Y ngẩn ra, mí mắt rũ xuống: “Xin lỗi gì?”

- Chuyện, chuyện tối hôm qua... – Lòng Trầm Hàn Sanh xấu hổ, cực kỳ khó chịu, thanh âm hết sức tối nghĩa.

Diệp Tòng Y cắn môi, một lúc lâu, mới thấp giọng nói: “Không sao cả.”

Qua vài câu đối thoại, họ lại lâm vào trầm mặc. Trầm Hàn Sanh vùi đầu ăn điểm tâm xong, không nói một tiếng bưng ly đĩa vào nhà bếp.

Thu thập tất cả xong đi ra thì thấy Diệp Tòng Y ôm hai đầu gối ngồi xuất thần trên ghế sa lon phòng khách, nàng hắng giọng một cái, hai tay mất tự nhiên nắm chặt vạt áo: “Tòng Y, tớ muốn đi ra ngoài một chút.”

Thân thể Diệp Tòng Y khẽ động, chậm rãi ngẩng đầu lên: “Cậu... Cậu đi đâu vậy?” Khuôn mặt cô thoát nhìn tuy rằng rất bình tĩnh, thế nhưng trong ánh mắt lại rõ ràng có một tia hoảng hốt.

- Tớ muốn đi mua một ít thuốc, hơn nữa... Còn muốn về nhà một chuyến.

- Sanh...

Một tiếng gọi quen thuộc khiến tim Trầm Hàn Sanh không khỏi đau xót, chút cay xè lập tức xông lên viền mắt, khiến nàng hoa mắt, trong lòng xuất hiện thân thể mềm mại, ấm áp và thơm ngát.

- Đừng đi đâu hết, đừng rời khỏi tớ.

Trầm Hàn Sanh khẽ vuốt mái tóc cô, khóe miệng mang theo một chút thương hại: “Tòng Y, tớ không rời khỏi cậu.”

- Không, cậu sẽ rời khỏi, cậu không cần tớ! - Vai Diệp Tòng Y nhẹ nhàng run run, khóc cực kỳ thương tâm trong ngực nàng: “Sanh, tớ không phải định cản trở việc xây dựng lại mối quan hệ giữa chúng ta, tớ không phải định nói những lời này với cậu, chỉ là, lòng tớ rất đau rất đau, đau đến phát rồ, tớ sợ cậu không đối đãi với tớ như trước, không nghĩ về tớ như trước, không yêu tớ như trước, tớ không biết làm sao bây giờ...”

Trầm Hàn Sanh ôm chặt cô, hai mắt ấn nước mắt, ôn nhu nói bên tai cô: “Không cần nói, thật sự tớ biết cả, tớ hiểu cả.”

Diệp Tòng Y ôm cổ nàng, nhẹ giọng nức nở: “Cậu nói... Cậu nói cậu mong muốn bản thân cho tới bây giờ chưa từng quen biết tớ, cậu làm sao có thể... Làm sao có thể nói với tớ lời như vậy?”

- Đấy chẳng qua là nói lấy thôi. - Trầm Hàn Sanh nâng cằm cô lên, dừng ở ánh mắt cô: “Tớ nói như vậy, bởi vì cậu đã tổn thương tớ, thật sự tổn

thương tớ. Thế nhưng, tớ cũng biết, cậu nói những lời đó, trong lòng cậu còn đau đớn hơn tớ.”

- Sanh...

Trầm Hàn Sanh nhắm mắt lại, chớp mũi khẽ chạm chớp mũi cô, nói giọng khàn khàn: “Tòng Y, tớ yêu cậu, vui sướng và hạnh phúc trong cuộc sống của tớ đều là cậu ban cho, tớ vĩnh viễn sẽ không hối hận vì quen biết cậu. Xin cậu, đừng lại vì sai lầm của người khác mà dẫn dắt chúng ta, đừng để tình yêu của chúng ta biến thành một con dao hai lưỡi, buông tha cho cậu cũng là buông tha cho tớ, được không?”

Diệp Tòng Y khóc, một câu cũng không nói được, qua hồi lâu, rốt cuộc cũng gật đầu: “Ừ.”

Trong lòng như có một gánh nặng được tháo xuống, thể xác và tinh thần cũng hoàn toàn thả lỏng, ngủ một giấc vô cùng ngọt ngào, khi tỉnh lại đã buổi chiều.

Trên môi như có cái gì đang di động, truyền đến cảm giác nhột nhột ngứa ngáy, Trầm Hàn Sanh cau mày, mở mắt, đối diện với đôi sừng đỏ là đôi mắt vui vẻ dịu dàng.

- Cậu ngủ nhiều hơn so với trước đây.

- Đã lâu không ngủ ngon một giấc rồi, ai! – Trong miệng Trầm Hàn Sanh phát ra một tiếng kêu đau, nắm tay cô: “Đừng nhúc nhích.”

Diệp Tòng Y lập tức rút tay đang xoa môi nàng, sợ hãi mà áy náy nhìn nàng: “Rất đau sao?”

Trầm Hàn Sanh nghiêng người sang, đối diện với cô, vẻ mặt đau khổ nói: “Ừ, cậu xuống miệng rất nặng.”

- Vậy làm sao bây giờ? - Trong mắt Diệp Tòng Y tràn đầy yêu thương, cuối cùng nhịn không được, lại thận trọng xoa một chút vết thương, dịu dàng nói: “Sanh, xin lỗi.”

- Tố cũng làm cậu bị thương. - Trầm Hàn Sanh nhìn vết bầm đen trên trán cô, thở dài, bỗng nhiên nói: “Tòng Y, tố là gì của cậu?”

Diệp Tòng Y ngẩn ra, khẽ nói: “Cậu là người duy nhất tố yêu trong cuộc đời này.”

- Vậy tố cũng không thể chạm vào cậu?

Da thịt trắng như tuyết của Diệp Tòng Y nổi lên một tầng thật ửng đỏ mỏng manh, kiều diễm vô cùng, nhìn nàng nói không ra lời, Trầm Hàn Sanh lại không đùa giỡn, ép hỏi: “Cũng không thể được sao?”

Diệp Tòng Y không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là xấu hổ gật đầu, Trầm Hàn Sanh nghiêm trang nói: “Cậu đã là của tố, tố chạm vào cậu là đạo lý hiển nhiên, cho nên sau này, không được biểu hiện giống như hôm qua, biết không?”

Diệp Tòng Y trầm mặc, sắc đỏ trên mặt rút đi một chút, lại trở nên tái nhợt, Trầm Hàn Sanh tiến tới, khẽ khẽ hôn một cái lên môi cô, nửa là thâm tình nửa là uy hiếp nói: “Tòng Y, ở trong lòng tố, cậu vĩnh viễn là cô gái lúc ban đầu tố quen biết, là người tố vừa nhìn thấy đã bị kinh diễm, là cô gái đã lấy cái hồn nhiên thiện lương sâu đậm đánh động vào tố, là cô gái thuần khiết dâng hiến mọi thứ cho tố, là cô gái ngốc đã viết nhật ký cho tố. Nếu như... Nếu như sau này, cậu lại để cho chuyện Tào Vân Tuấn phá hư cuộc sống bây giờ của chúng ta, tố vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho cậu!”

Tâm tình trong lòng Diệp Tòng Y bắt đầu khởi động, nâng người lên, vành mắt đỏ ửng, lại rơi lệ, Trầm Hàn Sanh tới gần cô, thì thào nói: “Nào, Tòng Y, cho tố xem một chút, tố đã thật lâu chưa nhìn kỹ cậu rồi.”

Lông mi thanh tú, đôi mắt ôn nhu long lanh trong suốt như ánh sao, chiếc mũi tinh xảo, cánh môi anh đào màu hồng phấn, còn gương mặt đó, vẫn mỹ lệ như vậy, qua năm tháng lắng đọng, qua thời gian chạm trổ, sinh ra vài phần hờ hững, sinh ra vài phần thùy mị, sức quyến rũ cũng chỉ tăng chứ không giảm.

Ngón tay Trầm Hàn Sanh dịu dàng lướt qua mặt cô, ánh mắt có chút si ngốc, bỗng nhiên đưa tay rút trâm cài tóc của cô, mái tóc đen lập tức đổ xuống như thác nước.

Diệp Tòng Y bị nàng nhìn thẳng vào có chút thẹn thùng, buông đôi mắt xuống: “Sanh, có phải tớ đã già rồi không?”

Trầm Hàn Sanh thở dài lắc đầu: “Cậu không già, trái lại càng ngày càng đẹp, nhưng tớ lại già rồi, lòng già rồi, tìm được cậu rồi.”

Diệp Tòng Y kéo tay nàng, nhẹ vỗ về mặt mình, nước nở nói: “Sanh, tớ biết những năm nay cậu rất khổ.”

- Có thể đổi mặt với cậu như bây giờ, tất cả đều đáng giá. - Xúc giác truyền đến cảm giác nhẵn mịn trên mặt cô, khiến Trầm Hàn Sanh yêu thích không buông tay: “Tòng Y, cậu nói xem mấy ngày này chúng ta không đi ra ngoài à?”

- Ủ, nhìn môi cậu, nhìn lại tớ, đáng vẻ như vậy sao đi ra ngoài?

- Trong tủ lạnh có thể không đủ thức ăn.

Diệp Tòng Y mỉm cười: “Gọi Hà Na mua đưa tới là được rồi.”

Trầm Hàn Sanh nhú mày nói: “Tuy rằng thế giới hai người tớ đã chờ mong rất lâu rồi, thế nhưng miệng biến thành thế này, không thể không nói cũng hận hận.”

Diệp Tòng Y nghe giọng nói của nàng, tựa hồ có vài phần như đứa bé dỗi hờn, rơi vào đường cùng, nhẹ nhàng hôn một cái lên môi nàng.

- Ừ, như vậy thì khá hơn một chút.

Khóe miệng Diệp Tòng Y kéo lên nụ cười, cái lưỡi thơm tho duỗi ra một chút, ôn nhu liếm một vòng quanh vết thương, Trầm Hàn Sanh nhắm mắt lại, trong cổ họng phát ra tiếng cười khẽ: “Ừ, giờ thì tốt hơn... Đúng, chính là như vậy, hầu như không đau đớn...”

Tình cảnh này khiến trong đầu hai người đều đồng thời hiện lên rất nhiều đêm, hình ảnh như keo như sơn, ân ái ngọt ngào, sắc mặt Trầm Hàn Sanh đỏ lên, lẩm bẩm gọi: “Tòng Y, tớ... Tớ...” Nàng không có không nói ra được “tớ” thế nào, tay lại không nghe sai bảo, dò xét đi vào váy ngủ cô, da thịt mỹ ngọc trắng mịn khiến trong lòng nàng kích động đến tay cũng có chút run rẩy. Diệp Tòng Y lại không cách nào rụt rè, cúi đầu thở dài, nhắm mắt lại, cái lưỡi mềm mại chớp cơ hội tiếng vào miệng cô.

Trần trở mút vào, mỗi tắc đều là hơi thở ngọt ngào, cảm giác mùi thơm lan tỏa, sự thân thiết đánh thẳng vào cánh cửa lòng, như muốn kẻ khác phát cuồng. Thân thể Diệp Tòng Y lay động rất nhỏ, lại nhu thuận như một chú mèo con, ôn nhu hòa theo nàng, ham muốn trong lòng Trầm Hàn Sanh càng ngày càng đậm, như có một ngọn đuốc đang thiêu đốt, nàng đột nhiên xoay người đặt cô ở dưới thân, như đói khát hôn cô, không ngừng vỗ về chơi đùa xoa nắn thân thể cô.

- Sanh, ai, đừng hôn như vậy, môi cậu... - Thân thể Diệp Tòng Y nóng hổi như lửa, thở gấp, lục lọi lấy tay nhẹ nhàng che môi của nàng lại, ngăn cản nàng càng lúc càng kịch liệt hôn. Trầm Hàn Sanh đâu chịu nghe, không nói lời gì cởi quần cô ra, cởi cả cái quần lót còn sót lại trên người cô, ném qua một bên, thân thể quang lỏa của hai người trơn truột chồng lên nhau, trong cổ họng đồng thời phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, Trầm Hàn Sanh nhân cơ hội lấy tay cô ra, ngậm bộ ngực sữa trắng như tuyết của cô, tham

lam mút vào liếm cắn, tay cũng không nhàn rỗi, một đường theo bắp đùi thăm dò hướng về phía trước, tiến nhập vào giải đất tư mật của cô. Đã lâu không trải qua kích thích như vậy, Diệp Tòng Y lại không có cách nào tiếp nhận, cô ôm hông lưng gầy yếu của Trầm Hàn Sanh, không tự chủ được cong người, trong tiếng rên rỉ mang một chút nước nở.

Ngón tay truyền đến cảm giác ấm áp ướt át, động tác tăng lên, nơi ấy càng ngày càng ẩm ướt, thanh âm Diệp Tòng Y không áp lực nữa, thoải thích thả mình vui sướng, trên trán Trầm Hàn Sanh thấm dày đặc mồ hôi hột, đầu ngón tay dần dần đẩy mạnh, xúc cảm nhần mịn siết chặt gắt gao bao vây nàng, thời khắc đó, nàng kích động hạnh phúc không cách nào nói nên lời.

Dường như muốn bù đắp lại chỗ trống nhiều năm, động tác của nàng điên cuồng lại kịch liệt, như vĩnh viễn chưa đủ, ra ra vào vào trong thân thể cô, biểu thị công khai chủ quyền của mình, cố gắng hết sức để chiều chuộng cô.

- Sanh, Sanh... - Diệp Tòng Y một lần lại một lần rơi xuống từ đỉnh cao mãnh liệt, khóc thút thít hô hoán tên nàng.

Sau cùng, Trầm Hàn Sanh mệt mỏi nằm phịch trên người cô, cả người Diệp Tòng Y sợ run, hai tay ôm chặt nàng, hai người chìm đắm trong chốn lát an tĩnh diệu kỳ. Chỉ một lát sau, môi lại lần nữa dính vào, hoặc tham lam khẩn cấp, hoặc cẩn thận triền miên, mãi đến khi sắp hít thở không thông mới lưu luyến rời xa nhau, khóe mắt Diệp Tòng Y rưng rưng, hai tay nâng mặt của Trầm Hàn Sanh, thâm tình nhìn nhau: “Sanh, tớ yêu cậu, tớ yêu cậu.”

ÁI SANH NHẬT KÝ

Quảng Lăng Tán Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Mỹ Nhân Kế

Qua hai ngày, Hà Na mang theo hai túi rau quả lớn tới thăm hỏi, đầu tiên là nhấn chuông cửa, nhấn đủ một phút đồng hồ, không ai để ý tới, tính nàng nôn nóng, cũng lười lấy ĐTDĐ ra gọi, đưa tay gõ cửa mạnh, vỗ xuống vài cái, mới thấy Trầm Hàn Sanh lúng túng mở cánh cửa.

- Làm cái gì mà lâu như vậy mới mở cửa, đôi tay ngọc ngà của em đỏ hết rồi! - Hà Na còn chưa than thở hết, bỗng nhiên “a” một tiếng, ngạc nhiên nhìn Trầm Hàn Sanh: “Tay chị che miệng làm gì? Làm sao vậy?”

Vẻ mặt Trầm Hàn Sanh thoáng cái ửng hồng, ấp úng, né tránh, thế nhưng Hà Na như một đĩa nhóc hóng chuyện, nòng trốn bên trái, thì nhìn chòng chọc bên trái, nòng vọt đến bên phải, cũng cùng đi qua bên phải. Trầm Hàn Sanh không cách nào cầm giữ nòng, tự biết che giấu không gạt được, dứt khoát để tay xuống.

- Trời ạ! Miệng chị sao bị thương thế? - Hà Na như phát hiện ra đại lục mới, nghiên cứu một phen: “Cái này cái này cái này, cái này hình như bị cắn nè!” Ánh mắt lại dời xuống, nhìn cần cổ trắng nõn có lốm đốm nhạt nhạt lốm đốm đậm đậm, càng mở to hai mắt.

Trầm Hàn Sanh xoay người trở về: “Hôm nay em tới có gì không?”

- Em? Em tới gặp hai người chứ sao, chị không chào đón? Em rất biết điều, không phải đã qua mấy ngày mới tới sao. - Gương mặt Hà Na không có hảo ý, buông đồ đạc, hết nhìn đông tới nhìn tây: “Tòng Y đâu? Tòng Y đi đâu rồi?”

Trầm Hàn Sanh còn không kịp xuất khẩu ngăn cản, nàng đã đẩy cửa phòng ngủ ra, nhìn lướt qua, lại kinh ngạc kêu: “Sao cảm giác trong phòng trống trống, hình như... Là thiếu vài thứ đồ, đèn bàn em mua đâu rồi? Còn cái ghế gỗ sao chỉ còn một cái?”

Trầm Hàn Sanh thật khó mở miệng, tay chỉ chỉ ở giữa không trung, chậm chạp nói: “Cái đó... Cái đó chắc đang chất đống ở ban công ấy.”

- Vì sao? Này! Đây là chính em tỉ mỉ chọn đó! Chị chê bai đấy à?!

Mắt thấy Hà Na sắp nổi bão tố, tay Trầm Hàn Sanh vịn cái trán, cười khổ nói: “Không phải, em chọn đẹp lắm, tốt lắm, chỉ là... Cái đó bị làm hư rồi nên không dùng được nữa mà.”

- Bị làm hư?

Hà Na nhất thời có chút không phản ứng kịp, một thanh âm ôn nhu ngọt ngào lúc này thối tới: “Hà Na, em đã đến rồi à, sao sớm vậy?”

Trầm Hàn Sanh như được đại xá, vội vã đi ra ngoài: “Tôi đi rửa nho.”

Diệp Tông Y đứng ở trong phòng khách, hơi nghiêng đầu, dáng điệu cả người toả sáng, cô vừa dùng khăn xoa mái tóc dài ướt nhẹ, vừa nhìn Hà Na, trong đôi mắt đẹp có một chút ngượng ngùng, thế nhưng trên mặt mang nụ cười nhẹ, lại như gió xuân phất vào mặt, trăm hoa đua nở, ấm áp, mê người không nói ra được, làm cho trái tim thành thịch rung động, dường như trong nháy mắt quên đi tất cả ưu sầu phiền não trên thế gian.

Hà Na quả thật nhìn ngây người, qua thật lâu, mới lắp ba lắp bắp nói: “Hoá ra... Hoá ra chị cũng có thể cười như vậy, hoá ra... Hoá ra chị có thể cười đẹp đến như vậy...”

Diệp Tông Y buồn cười nói: “Hà Na, em nói gì vậy?”

Hà Na không ngừng quan sát cô, như đang nhìn một người xa lạ lần đầu gặp nhau: “Em không sao, chỉ là chị hình như có chút không giống chị. Tòng Y, em quen biết chị à? Em tự nhiên có hơi nghi nghi.”

- Thần kinh.

- À! - Hà Na gật đầu, bừng tỉnh hiểu ra: “Miệng và cổ Hàn Sanh, đèn bàn và chiếc ghế gỗ đáng thương của em, hai người... Hai người còn kịch kiệt như vậy!”

Vẻ mặt Diệp Tòng Y hơi đỏ lên, mặc kệ nàng, đi tới ngồi xuống ghế salon, Hà Na theo cô, cũng đặt mông ngồi xuống: “Hai ngày trước em kiểm chế không tới tìm hai người, nghĩ nên cho hai người không gian mới để trái tim hai người giao lưu, để không bị ảnh hưởng bởi những thứ khác, thật không nghĩ ra lại nhanh như vậy, trao đổi trên giường rồi.”

N e

Diệp Tòng Y liếc nàng một cái, sửa chữa nói: “Tụi chị giao lưu trái tim và thân thể, không được sao?”

- Được, được chứ! Em chỉ không nghĩ tới hai người khỏe lại nhanh như vậy, coi chị mấy ngày trước còn hờ hững với Hàn Sanh thế mà. - Nàng hưng phấn, nhếch môi cười, la hét: “Tòng Y, hai người đã tốt đẹp rồi đúng không? Hoàn toàn tốt đẹp rồi đúng không?”

Khóe miệng Diệp Tòng Y cười mỉm chi, trong mắt tràn đầy hạnh phúc: “Ừ.”

Hà Na nắm tay cô, hỏi tới: “A di đà phật, vậy sau này sẽ không xuất hiện chuyện gì kinh hãi, khiến lòng người ta run sợ nữa, phải không? Phải không?”

Diệp Tòng Y cảm kích nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Sẽ không, Hà Na, chị sẽ không bao giờ để cho mọi người lo lắng nữa.”

Trầm Hàn Sanh bưng đĩa nho đã rửa sạch, thấy hai người bọn họ cầm tay nhau, bất giác kỳ quái: “Đang nói gì?”

Hà Na quay đầu, lặng lẽ lau đi lệ khóe mắt, vui vẻ nói: “Không có gì, Hàn Sanh, sau này chị phải đối thật tốt với Tòng Y, không được bắt nạt chị ấy!”

Nói xong câu cuối cùng, giọng nói đã trở nên nguy hiểm, Trầm Hàn Sanh cười nói: “Tôi nào dám chứ?” Diệp Tòng Y nói: “Nho có vẻ không tệ, ngọt không?”

Trầm Hàn Sanh nhặt lấy một quả lựu đi lớp da mỏng, tiện đà đưa tới miệng cô, Diệp Tòng Y há miệng ăn, cũng không quên cắn nhẹ một cái trên ngón tay nàng, Trầm Hàn Sanh “á” một tiếng, nhìn lại cô thì thấy cô cười như không cười, một đôi mắt sáng như mặt hồ mùa thu đang khiêu khích nhìn mình: “Ừ, ngọt lắm.”

Trầm Hàn Sanh tức giận đến ngứa ngáy, lại không thể tránh được, tay Diệp Tòng Y đúng lúc đưa đến, đan vào mười ngón tay nàng, nàng khe khẽ hừ một tiếng, sắc mặt nhăn nhó lại giãn ra.

Hà Na nhin không được kháng nghị: “Đây là cái gì? Coi em là không khí sao? Là người chết sao? Làm trò trước mặt người ngoài, ráng kiềm chế bớt được không? Rụt rề chút được không?”

- Không được. - Diệp Tòng Y nhìn nàng một cái, nhàn nhạt cười: “Muốn rụt rề, em về nhà rụt rề với Tiểu Phương đi.”

Hà Na giận dữ, ôm lấy một cái gối: “Em rốt cuộc cũng biết cái gì gọi là trọng sắc khinh bạn rồi, biết cái gì gọi là cái đinh trong mắt rồi, muốn em đi

đúng không? Mơ đi! Em lấy tiền mua đồ mang tới, nói cho hai người biết, không ăn được miếng nào, em thề sẽ không rời khỏi cái cửa này!”

Sau bữa cơm trưa, Hà Na cuối cùng cũng ngồi không yên, vừa oán thầm hai kẻ buồn nôn kia, vừa như đào tẩu chạy khỏi đây bằng tốc độ nhanh nhất.

Diệp Tòng Y đóng cửa lại, xoay người lại, Trầm Hàn Sanh duỗi dài tay ra, từ từ nhắm hai mắt lại, lười biếng ngã xuống ghế sa lon: “Mệt mỏi quá.”

- Ai bảo cậu làm nhiều món ăn như vậy.

- Vui vẻ đi.

Diệp Tòng Y cũng nằm xuống, cả người nằm trên người nàng, hai tay Trầm Hàn Sanh gối ở sau ót, mở mắt, thấy khuôn mặt hồn nhiên mỹ lệ như thiếu nữ đã gần trong gang tấc, thoát cái nàng có cảm giác chảy ngược, bất giác có chút hoảng hốt, Diệp Tòng Y nghịch ngợm cười, điểm điểm lên môi nàng: “Còn muốn ăn nho?”

- Ừ, muốn.

- Nhắm mắt lại.

Trầm Hàn Sanh ngoan ngoãn nhắm mắt, sau một lúc lâu, cảm giác được cánh môi anh đào ôn nhu trồn mềm bao lấy môi mình, nàng vô ý thức há miệng mút, chất lỏng ngọt thơm tràn vào miệng, nàng nổi lên lòng tham, hai tay chậm rãi rút ra khỏi ót, giữ thân thể Diệp Tòng Y lại, khát khao càng nhiều càng sâu. Diệp Tòng Y cố tình trêu chọc nàng, đùa giỡn với lưỡi nàng chốc lát, bỗng nhiên đứng dậy.

- Cậu... Cậu... - Hai mắt Trầm Hàn Sanh mê ly, không hiểu nhìn cô.

Diệp Tòng Y cười: “Không phải cậu muốn ăn nho sao, đã cho cậu ăn rồi đó.”

Vẻ mặt Trầm Hàn Sanh cầu xin: “Cậu mê hoặc tớ, lại không chịu trách nhiệm.”

- Ừ là muốn mê hoặc cậu đó. - Diệp Tòng Y lại ngồi xuống, nhẹ nhàng hôn một cái ở bên tai nàng, có chút oan ức nói: “Sanh, vừa nãy Hà Na cười tớ.”

Trầm Hàn Sanh rất sợ cô lại rời đi, vừa kéo cô lại vào lòng, giữ thật chặt, vừa không yên lòng hỏi: “Cười cậu cái gì?”

- Cười tớ không mặc đồ lót.

Trầm Hàn Sanh vừa nghe lời này, máu mũi thiếu chút nữa phun ra, nàng hít một hơi thật sâu, cười xấu xa nói: “Thật không? Tớ xem một chút.” Hai tay dò vào áo thun trắng của cô, ngừng lại sờ loạn, Diệp Tòng Y vội vã bắt được tay nàng: “Sanh, chúng ta thương lượng chuyện này được không?”

- Chuyện gì mà phải thương lượng bây giờ? - Trầm Hàn Sanh ý loạn tình mê, ngữ điệu bất ổn nói: “Cậu muốn tớ chết sao?”

- Cậu bán căn hộ ở Tử Thanh được không?

- Há? - Trầm Hàn Sanh ngừng truy đuổi môi cô, kinh ngạc nói: “Tại sao muốn bán?”

- Không có nguyên nhân.

- Thế nhưng... Thế nhưng đó là căn hộ đầu tiên tớ mua, đã ở lâu như vậy...

- Mà tớ là mối tình đầu của cậu đấy, sao khi đó không thấy cậu tiếc? - Diệp Tòng Y ghé vào người nàng, vỗ về chơi đùa cổ áo của nàng, hết sức uất ức: “Tớ không thích căn hộ đó, lúc tớ ở đó, cậu đối đãi với tớ không tốt tẹo nào, nói chung, có một chút ký ức không tốt.”

Trầm Hàn Sanh thấy trong mắt nàng long lanh nước mắt, tựa như muốn khóc lên, vội nói: “Được, cậu muốn bán, thì cứ bán đi.”

Diệp Tòng Y thấy nàng ưng thuận, nín khóc mỉm cười, cúi đầu, hôn gò má và môi nàng, ở bên tai nàng thổ khí như lan: “Sau đó, chúng ta mua lại chỗ này, được chứ? Tớ thích chỗ này.”

* Thổ khí như lan: Miêu tả vẻ đẹp hơi thở của người cô gái.

Hai gò má Trầm Hàn Sanh như phun lửa, đâu còn có ý kiến gì: “Được được, cậu nói như thế nào thì như thế đó...”

- Hơn nữa, chúng ta sơn lại căn hộ một lần nữa. - Diệp Tòng Y cắn môi, kéo tay nàng lên, chậm rãi dời tới ngực mình, Trầm Hàn Sanh vừa hôn cắn cổ trắng như ngà voi, vừa xoa nắn thân thể cô, đã nói không ra lời: “Ừm, được.”

- Tớ thích hồng nhạt, muốn quét phòng ngủ thành hồng nhạt, cậu thích màu xanh táo, thì thư phòng quét thành màu xanh táo, còn phòng khách...

- Ừ, được.

-...

- Ừ, tớ sẽ đối đãi với cậu thật tốt, chỉ thích một mình cậu, chỉ thương yêu một mình cậu, cậu nói gì tớ nghe cả...

-...

- Được.

-...

- Ừ.

Hà Na cúp điện thoại, ném mặt nạ trên mặt vào thùng rác, Tiểu Phương nhìn nàng, thấy nàng xanh mặt, không khỏi trở nên vô cùng kinh ngạc: “Làm sao vậy?”

- Hừ! Chúng ta có chuyện làm rồi!

- Chuyện gì?

Hà Na cắn răng nghiến lợi nói: “Hai người kia thấy sắc quên bạn, vô tình vô nghĩa, cũng không hỏi hai hàng xóm chúng ta, không chút nào do dự bán căn hộ ở Tử Thanh, vậy thì thôi đi! Hiện tại còn muốn muốn chúng ta làm oshin cho họ!”

- Oshin gì?”

Hà Na hầm hừ tức giận, từ trong miệng bắn ra mấy chữ: “Sơn tường!”

Tiểu Phương tiếp tục đọc sách: “À, phòng mới đúng không? Cái này không cần tự làm, tìm công nhân không được sao.”

- Đó là ố yêu của họ mà, cho nên vô cùng coi trọng, Tòng Y không tự mình ra tay được, Hàn Sanh thì sơn lại phòng ngủ, phòng khách và thư phòng giao cho hai chúng ta rồi.

Tiểu Phương gần như từ trên ghế té xuống: “Không phải chứ?”

Hà Na căm phẫn: “Thật tình, đảm thắm rồi, thì nhớ ra phải khổ sai quần chúng!”

Tiểu Phương nhìn sắc mặt của nàng, thận trọng xin chỉ thị: “Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta sơn hay không sơn?”

Chương 119: Nếu Hiểu Lâm Cậu Sẽ Không Yêu Thương Tôi Nữa

- Em là thợ sơn tường, thợ sơn tường tài năng, ái chà! Em muốn sơn phòng mới cho thật đẹp, a ha ha! Chà cửa lại sơn tường, bàn chải bay lượn bận bịu...

Hà Na ngồi trên một cái ghế bành, rung đùi đắc ý, hát bài hát thiếu nhi hăng say, thỉnh thoảng thêm vào vài tiếng nói ngộ nghĩnh của mình. Tiểu Phương đau nhức cả người, hắt buông bàn chải, một tay chống nạnh, chậm rãi xoay người lại, giọng nói tràn ngập bất đắc dĩ: “Vợ à, xin em, em có thể thôi hát không?”

Hà Na méo miệng, hết sức uất ức: “Gì chứ? Không phải em đang ca hát phát cở reo hò cho anh, cổ động tinh thần sao? Anh chê em hát không hay?”

- Không không không, dĩ nhiên không phải, giọng hát của em hay y như Bách Linh, thậm chí tri âm, thế là quá hay rồi. Thế nhưng hiện tại anh đang làm việc, em ca, lòng anh cũng muốn hát thì phòng này lúc nào mới sơn xong chứ?

Hà Na hé miệng muốn cười, nhưng lại nghĩ lại nghĩ, lập tức giận dữ: “Gì! Đây không phải là hồ ly đồ dành quạ đen sao! Anh chẳng tốt đẹp gì!”

Hai tay Tiểu Phương chấp lại, cười khỗ nói: “Vợ yêu, xin em đừng ở đây làm phiền thêm mà, hay là em đi xem hai người họ sơn phết thế nào rồi, nhé?” Nửa đồ dành nửa đuổi, kéo nàng đến cạnh cửa.

- Em làm phiền?

Hà Na chỉ vào cái mũi của mình, muốn phản bác lại nhìn bức tường màu xanh nhạt đã xong một nửa không cần chút nào sức lực của bản thân, lại cảm thấy không cần mình lo, cảm hận nói: “Thật sự là không nhìn ra anh lại có lòng tốt!”

Nàng phần nộ đi tới phòng ngủ sát vách, thấy cửa phòng không biết lúc nào đã đóng lại, không khỏi nhăn mi lại: “Hai người này, mùi sơn ngửi thơm lắm à?” Cũng không nghĩ nhiều, một tay đẩy cánh cửa ra, thấy hai người trong phòng quây chặt nhau, đang hôn hừng hực khí thế, hồn nhiên hi sinh quên mình, “a!” Nàng vội vã che mắt, chân thành nói: “Sorry, em không phải cố ý, ha ha, em không phải cố ý!”

Trầm Hàn Sanh và Diệp Tòng Y thoát cái tách khỏi, Diệp Tòng Y lược lược mái tóc mai, trên mặt lộ ra nụ cười có chút ngượng ngùng, Trầm Hàn Sanh càng hết sức then thùng, vội vã cúi đầu.

Hà Na cười xấu xa: “Ờ thì... Hai người cứ tiếp tục, tiếp tục ha ha!”

“Kịch” một tiếng, nàng đóng cửa lại, dựa lưng vào cánh cửa, sờ sờ khuôn mặt nóng lên của mình, thầm mắng mình không tương lai: “Khốn nạn! Mày lại làm điều không nên, hại tao then chết mà!” Nghĩ tới đây, nàng lắc đầu, đứng dậy, lại nhìn cánh cửa phía sau, phát ra một tiếng ai thán: “Thiên hạ to lớn, rốt cuộc không có chỗ cho Lý Hà Na ta dung thân! Quên đi, lên ghế sa lon ngủ!”

Trầm Hàn Sanh lau mồ hôi, mặt đau khổ nói: “Xong, lại bị Hà Na bắt gặp.”

- Cậu sợ cái gì?

- Tôi không phải sợ, chỉ là miệng của em ấy không tha cho ai. - Trầm Hàn Sanh chà chà khuôn mặt đỏ lên, cười nói: “Quên đi, tôi làm việc, Tòng Y, cậu đừng sơn, ra đi nghỉ đi, ở phòng này toàn mùi sơn.”

- Sao? Cậu không muốn tớ ở cùng cậu?

Gương mặt Diệp Tòng Y đỏ bừng, hai tay nhẹ nhàng vòng qua người nàng, mềm mại lên tiếng làm nũng, Trầm Hàn Sanh một tay ôm lấy mặt cô, ngón tay nhẹ vỗ về đôi môi anh đào hồng phấn mềm mại, nỗ lực kềm chế khát vọng lần thứ hai hôn xuống, thờ dài nói: “Tòng Y, tớ yêu cậu.”

- Vậy à? - Con người Diệp Tòng Y đầy mê ly, khóe miệng ẩn chứa nụ cười, thanh âm ôn nhu khiến người ta say mê: “Yêu cỡ nào?”

- Yêu đến nhìn thế nào cũng thấy thiếu, gần gũi thế nào cũng thấy thiếu.

- Tớ đây vẫn để Sanh nhìn, để Sanh gần gũi, được không?

Diệp Tòng Y cười ngọt ngào, thanh âm khẽ như nỉ non, Trầm Hàn Sanh trong chốc lát bị nét mặt ôn tồn của nàng âm thầm đánh bại, chuyện sơn tường tạm thời vượt lên chín tầng mây, hai thân thể chặt chẽ dán vào nhau, gần như khấn cấp tìm môi đối phương, rồi lại bắt đầu một lần dây dưa mới.

Buổi trưa Trầm Hàn Sanh mời khách, ở một nhà hàng Quảng Đông.

Tiểu Phương vừa mệt vừa đói, món ăn vừa lên lập tức không bận tâm hình tượng, mở quai hàm thật rộng, ăn như hổ đói. Trầm Hàn Sanh vẫn cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc Diệp Tòng Y, thay cô gấp thức ăn rót nước, còn không quên căn dặn: “Tòng Y, cái này rất bổ cho thân thể, cậu uống nhiều một chút, coi chừng nóng.”

Diệp Tòng Y kéo đĩa tôm luộc đến trước mặt, lột một con lại một con, cẩn thận tỉ mỉ chấm nước sốt, đút thẳng vào miệng Trầm Hàn Sanh.

Hà Na thấy họ ăn cơm, còn không quên tớ tớ cậu cậu, liếc mắt đưa tình, trong mắt tựa như muốn chảy ra mật ngọt, trong lòng không biết có cảm giác gì, bỗng nhiên chân cổ sức giẫm một cái.

- Ồi! - Tiểu Phương cả tiếng kêu đau, miệng ngậm đầy cơm, vô tội nhìn Hà Na: “Em làm gì giẫm anh? Giày cao gót giẫm đau lắm ấy!”

Hà Na cầm chiếc đũa khuấy đĩa: “Hừ! Chỉ biết ăn ăn ăn, y như lợn!”

Tiểu Phương thấy vẻ mặt khó chịu của nàng, chớp mắt suy nghĩ một chút, lập tức hiểu rõ: “Ai chà, em so đo với họ làm gì, người ta đang yêu cuồng nhiệt, chúng ta đã là vợ chồng.”

- Cái gì, vợ chồng? - Mắt Hà Na tròn tròn, chân mày lá liễu dựng thẳng: “Chung quy, hai chúng ta ở bên nhau chưa đến hai năm, lãnh chứng nhận còn chưa được một năm, anh đã không để ý em, vậy anh định bảy năm sau đối xử kiểu gì với em!”

Tiểu Phương không thềm để ý nhún nhún vai: “Ai chà, ở cùng nhau lâu như vậy, đâu còn nhiều sức, sẽ mất đi tình cảm mãnh liệt rồi lãng mạn này nọ thôi, em yên tâm, họ không bao lâu nữa sẽ như chúng ta.”

- Lãng mạn? Anh còn có mặt mũi nói với em lãng mạn, tự bán lại lương tâm xem, lần cuối anh tặng hoa cho em là chuyện của mấy tháng trước rồi?

- Mua hoa làm gì, chẳng bổ béo gì, không phải mỗi ngày anh đều mua cho em đồ ăn ngon sao, em suy nghĩ một chút đi, tiền mua một bó hoa, có thể mua được con gà mái nấu canh rồi.

Hà Na nhất thời chán nản, tay chỉ hắt: “Anh... Anh... Lúc đó sao em không phát hiện ra anh thì ra là một tên trùm sò như thế!”

Trầm Hàn Sanh và Diệp Tòng Y một bên đang thưởng thức một bữa cơm tốt đẹp, đột nhiên thấy không khí trở nên tràn ngập khói thuốc súng, không hiểu ra sao: “Chuyện gì vậy?”

Tiểu Phương cười ha ha, bỗng nhiên ôm chầm Hà Na: “Vợ à, anh trêu em đấy, đừng tức giận mà, nha? Đêm nay anh rủ em đi xem phim.”

Hà Na nói lầm bầm hai tiếng trong miệng, hơi dễ chịu chút, ai biết Tiểu Phương lại thêm một câu: “Hôm nay là thứ tư, Ngân Mỹ sẽ chiết khấu 50%, đi xem là lời.”

- Trời xanh ơi! - Hà Na ôm đầu, ngã xuống trên bàn cơm.

Sáng sớm, trên đường người cùng xe cộ rất thưa thớt, một chiếc ô tô màu bạc rong ruổi.

Trầm Hàn Sanh vuốt mắt, nghiêng ngả ở chỗ phó xế, mờ ám nói: “Tòng Y, tại sao chúng ta phải rời giường sớm như vậy, tớ thật khổ mà!”

Diệp Tòng Y vừa lái xe, vừa cười nhìn nàng: “Không phải đã nói với cậu sao, muốn dẫn cậu đi gặp một người.”

- Người nào quan trọng như vậy chứ, nhất định phải gặp lúc này sao?

Đôi mi thanh tú của Diệp Tòng Y khẽ chớp: “Sanh, xế chiều hôm đó cậu hứa với tớ cái gì?”

Trầm Hàn Sanh gãi đầu: “Hôm nào nhỉ?”

Khuôn mặt cười của Diệp Tòng Y hơi đỏ lên, sáng giọng: “Chưa gì đã tính quên!”

- À. - Trầm Hàn Sanh vỗ đầu một cái, cười nói: “Nhớ ra rồi, nhớ ra rồi.”

Diệp Tòng Y liếc mắt, vẫn căng mặt: “Nhớ ra cái gì?”

Trầm Hàn Sanh giơ tay ra đếm: “Sau này chỉ nhìn một mình cậu, chỉ thích một mình cậu, chỉ thương yêu một mình cậu, không chọc giận để cậu khóc, không khiến cậu đau lòng, không bắt nạt cậu, không rời khỏi cậu...”

- Còn gì nữa không?

- Còn tất cả đều nghe theo cậu.
- Bây giờ cậu đã bắt đầu không nghe lời tớ rồi.

Trầm Hàn Sanh vội vã biện giải: “Ấy, không phải tớ đã đi rồi sao?”

- Cậu liên tục than thở, bất đắc dĩ.
- Được rồi, tớ không nói nữa. - Trầm Hàn Sanh khóa chặt miệng.

Diệp Tòng Y nhìn nàng một cái, hơi bĩu môi: “Bây giờ cậu hoàn toàn thành đồ lười rồi, tớ nhớ khi cậu ở Thánh Hòa, mỗi sáng đều dậy rất sớm, còn ra chạy bộ.”

Trầm Hàn Sanh xạo xạo: “Khi đó cậu không ở bên cạnh tớ, tớ ngủ không ngon mà, cho nên thức dậy sớm. Cậu có nhớ trước đây khi còn ở trường, cậu luôn luôn níu kéo tớ không cho tớ rời giường, khi đó tớ cũng rất sa đọa mà.”

- Xí, ai níu kéo cậu! – Gò má Diệp Tòng Y xấu hổ nhiễm đỏ, cô muốn cười, lại vội vã điều chỉnh sắc mặt: “Nói nghe y như hát, trước đây còn có tẹo thành thật, bây giờ càng ngày càng nói năng ngọt xớt.”

Trong gian phòng khách sạn quốc tế Tử Duyệt, một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, phong độ tiếp đãi Trầm Hàn Sanh và Diệp Tòng Y.

- Bác sĩ Trầm, Diệp tiểu thư, chào hai người, mời ngồi, mời ngồi!

Diệp Tòng Y thấy vẻ mặt Trầm Hàn Sanh mê man, vội vã giới thiệu: “Đây là Lâm Kiến Minh Lâm tiên sinh, là giáo sư giảng dạy tại Đại học Heidelberg ở Đức, đồng thời cũng là một bác sĩ tâm lý.”

- Lâm Kiến Minh? - Trầm Hàn Sanh cảm thấy tên rất quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu, nàng nỗ lực suy nghĩ một chút, lập tức bật lên: “Tôi nhớ ra rồi, tôi từng thấy tên anh trên rất nhiều sách báo luận văn y học, hân hạnh

được gặp mặt, cơ mà...” Nàng xoay người nhìn Diệp Tông Y, kinh ngạc nói: “Tông Y, sao cậu lại quen giáo sư Lâm?”

Diệp Tông Y cười nói: “Lâm tiên sinh vốn là người Singapore, anh ấy là anh họ của chồng Thịnh Phương, khi đó trong lòng tớ có rất nhiều nghi hoặc, nên Thịnh Phương đã giới thiệu cho bọn tớ quen biết, bọn tớ đã hàn huyên qua mạng cũng từ lâu rồi.”

- Đúng vậy. - Lâm Kiến Minh phát ra tiếng cười sang sảng: “Tôi và Diệp tiểu thư quen biết rất lâu rồi, coi như là bạn bè lâu năm, lần này tới đây công tác, đặc biệt đến xem thử.”

Ba người chủ khách ngồi xuống, Lâm Kiến Minh gõ ngón tay trên tay vịn ghế sa lon, mỉm cười nhìn Trầm Hàn Sanh: “Bác sĩ Trầm, là như thế này, về chuyện Tông Y lúc trước, tôi đã biết hết, thậm chí có cả tài liệu trị liệu của cô ấy ở Thánh Hòa, ở nước Mỹ, cô ấy đã fax cho tôi. Tai nạn giao thông dẫn đến việc cô ấy mất trí nhớ, đến nay còn chưa có kết luận chính xác. Tuy rằng tôi và cô ấy trước kia chưa từng gặp mặt, nhưng cô ấy cũng rất tin tưởng tôi, vẫn mong muốn tôi lấy khả năng của mình giải thích nghi hoặc cho cô ấy, mà hôm nay, cô ấy cũng muốn tôi có thể giải thích từ một ít tầm nhìn thiện cận của mình cho cô nghe.”

Trầm Hàn Sanh nghe lời này, hơi ngồi thẳng người, rõ ràng khẩn trương lên.

- Diệp tiểu thư lúc đó xảy ra tai nạn, theo tư liệu thì đầu quả thực bị tổn thương, thế nhưng nếu như nói cô ấy quên đúng bảy năm quen cô, chỉ đổ lỗi về phía này, thật sự là có chút miễn cưỡng.

Trầm Hàn Sanh liếc mắt nhìn Diệp Tông Y, rung giọng nói: “Ý ý của anh là...”

Lâm Kiến Minh hắng giọng một cái, tiếp tục nói: “Ý của tôi là, nó cũng không phải lựa chọn mất trí nhớ chủ quan, mà là dưới hoàn cảnh đặc biệt,

bởi vì lòng sợ hãi khôn tả mà tạo thành mất trí nhớ ngắn hạn, nói cách khác, đoạn ký ức này chỉ bị đè nén, ở hoàn cảnh bình thường, có thể chậm rãi khôi phục trong khoảng thời gian ngắn. Đương nhiên, tôi nói như vậy, cô sẽ hỏi, thế sau đó vì sao vẫn không khôi phục? Cái này đã kéo đến tâm lý học rồi, khi tỉnh lại sau tai nạn giao thông, người thân xung quanh một mực gạt cô ấy, cung cấp đủ loại thông tin nửa thật nửa giả, ám chỉ cho cô ấy đủ loại dạng tâm lý, dẫn đến việc cô ấy rời khỏi ký ức chân thật càng ngày càng xa. Có câu, nói dối một nghìn lần, thì người nói và người nghe đều tưởng là sự thật, đúng không? Bác sĩ Trầm, cô còn nhớ tình cảnh khi hai người gặp lại lần nữa chứ? Diệp tiểu thư nói với tôi, cô ấy vừa thấy cô, thì cảm giác rất chân thật đã từng quen biết nổi dậy, điều đó cũng chứng minh, cô ấy cho tới bây giờ không hoàn toàn quên cô, cô ấy có thể khôi phục ký ức. Thế này nhé, giờ tôi sẽ cho hai người thấy ví dụ chân thật...”

Bãi đỗ xe trống rỗng rộng lớn như vậy, lúc này lại an tĩnh kỳ diệu.

- Giáo sư Lâm nói, cậu khôi phục ký ức, cũng không phải là bởi vì tai nạn xe cộ mang ký ức trở về, mà là khoảnh khắc xảy ra tai nạn, đã kích thích đầu cậu, khiến cậu nhớ đến hình ảnh giống y như lúc trước. - Trầm Hàn Sanh tựa vào chỗ phó xế, thở dài một hơi: “Trước đây cậu không nói với tớ, mẹ cậu tìm bác sĩ tâm lý cho cậu.”

Diệp Tòng Y tựa đầu vào vai nàng: “Lúc đó tớ cũng không biết bọn họ là bác sĩ tâm lý, chỉ là trong vài buổi tiệc gia đình, hoặc là tiệc rượu Tào Vân Tuấn dẫn tớ đến, luôn sẽ có vài người xa lạ nói chuyện với tớ, sau đó vô tình hay cố ý nhắc tới ký ức của tớ hay đại loại vậy. Khi tớ nằm viện nhớ đến, càng nghĩ càng thấy kỳ quặc, nên nói với Thịnh Phương.”

Trầm Hàn Sanh yêu thương vuốt ve mái tóc dài của cô: “Trong lòng cậu vẫn không buông xuống được việc này nhỉ, cho nên mới tốn công sắp xếp cuộc hẹn hôm nay.”

- Đúng vậy, tớ vẫn không buông xuống được việc này, Sanh, tớ không muốn cậu nghĩ tự tớ muốn quên cậu, thà rằng chết, cũng không muốn cậu cho rằng như vậy, tớ vĩnh viễn vĩnh viễn cũng sẽ không muốn quên cậu, sẽ không muốn quên chúng ta yêu nhau thế nào. - Diệp Tòng Y ngẩng đầu nhìn nàng, lệ quang trong mắt lóe ra: “Sanh, tớ sợ lòng cậu vướng mắc việc này, nếu như cậu hiểu lầm tớ, cũng sẽ không thương yêu tớ nữa.”

- Đồ ngốc. - Yết hầu Trầm Hàn Sanh hơi phát ra đau nhức, ôm cổ cô, nhắm hai mắt lại, ôn nhu hôn mái tóc cô: “Từ nay về sau, tất cả tai nạn, tất cả thương tổn đều đi qua rồi, cũng không có thứ gì có thể tách chúng ta ra nữa.”

- Ừ.

Chương 120: Nếu Chúng Ta Có Thể Kết Hôn Thì Tốt Biết Bao

Gian phòng rất lớn, thảm nhung lông cừu trắng, chiếc bàn gỗ tử đàn, bộ đồ ăn cầu kỳ, bố trí theo phong cách cổ kính, xa hoa nhưng không mất đi tính trang nhã. Thế nhưng chỉ có ba người dùng cơm, bầu không khí thật nhiên vô cùng an tĩnh.

Trầm Hàn Sanh ngồi nghiêm chỉnh, nhìn mớ hồ khuôn mặt uy nghiêm cực kỳ có vài phần giống Trịnh Duyệt Nhan, lòng bàn tay gần như thắm mồ hôi, Diệp Tòng Y cảm thấy nàng bối rối, từ dưới bàn lên đưa tay, nắm tay nàng, tỏ vẻ cứ thoải mái.

Trịnh Thái ho khan một tiếng, hỏi Trầm Hàn Sanh: “Uống chút rượu nhé?”

Trầm Hàn Sanh vội vàng lắc đầu: “Không, con không uống rượu.”

- Có thể thử uống một chút, cơ mà cẩn thận là được. - Trịnh Thái cũng lơ đãng, tự mình nói: “Con gái chú mười tuổi đã thích ra vào quán bar, luyện cho tửu lượng cao mới đi ra, lúc đó chú rất nổi giận, nhưng bây giờ ở nhà, đôi khi có con bé đối ẩm mấy ly cùng, cảm giác cũng rất hưởng thụ.”

Diệp Tòng Y mím môi mà cười: “Hàn Sanh, vậy cậu uống chút cùng dựng đi.”

Bồi bàn đưa đến một ly rượu nhỏ, rót đầy một ly cho nàng, sau đó Trịnh Thái bảo lui xuống, thì lặng yên không tiếng động lui đi.

- Nào, hôm nay rốt cuộc cũng chính thức gặp mặt lần đầu tiên, chúng ta uống một ly. Tòng Y, cơ thể con mới khôi phục không bao lâu, con uống trà

là được rồi.

- Vâng.

Rượu là Trịnh Thái cất ở đây, Trầm Hàn Sanh cũng không biết là rượu gì, nhấp một miếng, cảm thấy tinh khiết, thơm ngát và mềm mại, chỉ chốc lát sau, gò má trắng nõn lập tức có chút hồng hào đẹp đẽ.

Trịnh Thái để ly rượu xuống, chỉ chỉ bàn đầy thức ăn: “Dùng bữa.”

- Vâng. - Trầm Hàn Sanh đuổi đưa đến đĩa rau, Diệp Tòng Y tự mình chủ động, múc chén canh vi cá cho Trịnh Thái, rồi múc một chén đặt ở trước mặt Trầm Hàn Sanh.

Trịnh Thái bí mật quan sát Trầm Hàn Sanh: “Con quen Tòng Y từ Cao trung?”

- Vâng, cấp ba khi Tòng Y chuyển tới lớp con.

- Tòng Y nói thành tích con rất tốt.

Trầm Hàn Sanh không nghĩ tới Diệp Tòng Y còn đề cập qua điều này với Trịnh Thái, hơi cảm thấy ngại, nhẹ giọng nói: “Tạm được... À.”

Trịnh Thái nhìn thoáng qua Diệp Tòng Y, bỗng nhiên nở nụ cười: “Tòng Y khi còn bé thật biết điều khéo léo đáng yêu, đặc biệt khiến người ta thương yêu, con bé ở trong trường cũng rất được bạn học hoan nghênh nhỉ?”

Trầm Hàn Sanh ăn ngay nói thật: “Rất được con trai hoan nghênh, duyên với con gái thì bình thường.”

- Ha ha! Vậy là chú đây nghĩ sai rồi. - Trịnh Thái phát ra tiếng cười sang sảng, Diệp Tòng Y đỏ mặt lên, kháng nghị nói: “Nào có?!”

Trịnh Thái hăng hái tâm trạng có vẻ tốt, nói: “Trước đây con ở Thánh Hòa đúng không, chú và chủ nhiệm Lương là người quen cũ, ông ấy đánh giá con rất cao, cái gì mà tốt nghiệp trường danh giá, vượt qua thử thách chuyên ngành, thái độ đối nhân xử thế khiêm tốn lễ độ, không giống như thanh niên kiêu ngạo kiêu kỳ, toàn nói lời khen ngợi.”

Trầm Hàn Sanh thấy giọng điệu ông hiền hoà, hơn nữa lại uống một chút rượu, đáng lẽ phải thả lỏng không ít, nhưng lúc này nghe ông nói như vậy, lại lúng túng: “Trịnh tổng, chủ nhiệm Lương nói quá sự thật rồi, con... Thật sự không tốt như vậy.”

- Con đã tốt đẹp với Tòng Y rồi, cũng đừng xa lạ với chú như thế, đừng mở miệng ra là Trịnh tổng. - Trịnh Thái khoát khoát tay, nói: “Tuổi của chú chắc cũng đồng lứa với cha mẹ con, gọi là chú được rồi.”

- Chuyện này...

Trầm Hàn Sanh đang cảm thấy do dự, Diệp Tòng Y vội vã đẩy nàng một cái, hơi: “Còn không gọi sao?” Trầm Hàn Sanh cuối cùng cũng lắp ba lắp bắp kêu một câu: “Chú Trịnh.”

- Ủ. - Trịnh Thái thoải mái gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ hòa ái: “Con đã rời khỏi Thánh Hòa, sau này có suy tính gì không?”

Trầm Hàn Sanh để đũa xuống, thành thật nói: “Tạm thời vẫn chưa có suy tính gì tốt ạ.”

- Trong nhà có một bác sĩ cũng tốt lắm, lại yên tâm thêm chút. - Trịnh Thái trầm ngâm chốc lát, như lẩm bẩm, lại như nói với Diệp Tòng Y, sau đó vung tay lên, nói: “Như vậy đi, sau này con hãy tiếp tục làm bác sĩ của con, Thánh Hòa tốt lắm, trở về Thánh Hòa đi.”

Trầm Hàn Sanh và Diệp Tòng Y liếc mắt nhìn nhau, còn chưa kịp nói, đã nghe ông hắt cằm khăn ăn lau lau miệng, lại nói: “Cơ mà, hai đứa bạn

con nhiều năm lận đận gập ghềnh như vậy, cũng thật không dễ dàng, không cần vội vàng đi làm, nên nghỉ ngơi thả lỏng một khoảng thời gian, hưởng thụ thật tốt một chút, coi như bồi thường nhiều năm khổ cực cho bản thân.”

Diệp Tòng Y mỉm cười, nói: “Dượng, con đã rảnh rồi rất lâu rồi, cũng đã thả lỏng một khoảng thời gian, con mong muốn sinh hoạt mau chóng đi vào quỹ đạo, không cần nghỉ ngơi nữa.”

- Năm viện sao có thể nói là nghỉ ngơi thả lỏng? - Trịnh Thái liên tục xua tay, làm như nghĩ đến cái gì, ánh nhìn Diệp Tòng Y sinh ra tia hổ thẹn: “Tòng Y, con bị tổn thương uất ức nhiều như vậy, kỳ thực dượng cũng có phần trách nhiệm, trước đây, dượng đã nhìn người sai lầm như vậy... Ai, cơ mà chuyện đã qua rồi, nói cũng vô ích. Dượng chỉ có mình Duyệt Nhan là con gái, cho nên vẫn xem con là con gái ruột thịt, lần này con nhặt về được một cái mạng, dượng thấy may mắn vô cùng. Hôm nay muốn gặp riêng Hàn Sanh, dượng mong muốn con bé xác nhận mình có thể bảo đảm cho hạnh phúc sau này của con. Dượng cảm thấy, con bé là người có thể khiến người khác yên tâm. Hai đứa chịu nhiều khổ cực như vậy, Tòng Y à, lần này, dượng muốn tặng con một món quà đặc biệt.”

- Quà? - Diệp Tòng Y vội vã chối từ: “Không không, dượng, con không cần quà gì, bây giờ con cái gì cũng có.”

Trịnh Thái lập tức ngăn cô lại: “Ai! Dượng nói muốn tặng, con chỉ được nhận thôi, để dượng nói con biết sẽ đưa cho con cái gì. Tạm thời đừng nói trước những điều này, chúng ta ăn, tiểu Trầm, uống ly nữa nào.”

Màn đêm lặng yên phủ xuống, thành phố phồn hoa này vạn nhà đều sáng đèn, cách cửa sổ thủy tinh nhìn ra xa, hầu như không còn phân biệt được đâu là ngọn đèn, đâu là ánh sao.

Trầm Hàn Sanh nằm nghiêng trong bồn tắm rộng lớn, từ phía sau khẽ ôm lấy thân thể mịn màng của Diệp Tòng Y, mười ngón quần quít trước

ngực cô, hai người tựa hồ cũng bị cảnh đêm xinh đẹp này làm say đắm.

Một lúc lâu, Trầm Hàn Sanh khẽ gọi: “Tòng Y.”

- Ủ. - Diệp Tòng Y gối trên tay nàng, sóng mắt trong suốt ôn nhu hơn cả ánh sao ban đêm.

Trầm Hàn Sanh cúi đầu khẽ hôn tai cô, ôn nhu nói: “Trịnh tổng... Chú Trịnh sau đó nói gì với cậu?”

Khóe miệng Diệp Tòng Y kéo lên nụ cười, xoay người lại đối mặt với nàng: “Chẳng lẽ cậu say thật, không biết gì sao?”

Trầm Hàn Sanh lúng túng cười: “Dù sao thì đầu cũng hơi choáng váng, thật không biết hai người đang nói gì.”

Diệp Tòng Y duỗi tay chỉ chỉ mặt nàng, trách mắng: “Thật vô dụng, mới uống chút như vậy đã say.”

- Giờ tớ cuối cùng cũng biết tại sao Duyệt Nhan và cha không hợp rồi.

-Ồ. - Diệp Tòng Y trừng mắt nhìn, thật hứng thú nói: “Cậu nói xem tại sao.”

- Tính cách cha con họ rất giống, đều rất mạnh mẽ, đều thích đi sắp xếp người khác thế này thế nọ, đương nhiên không hợp tính rồi.

- Hừ. - Diệp Tòng Y liếc nàng một cái: “Dượng còn nói cậu khiến người khác thấy yên tâm, nếu dượng mà biết cậu và Duyệt Nhan...”

- Được rồi được rồi. - Trầm Hàn Sanh vội vã cầu xin tha thứ: “Xin lỗi mà, tớ sai rồi.”

Diệp Tòng Y nghĩ đến thời gian nàng và Trịnh Duyệt Nhan, lòng không khỏi bắt đầu chua xót, cô cắn môi, hồi lâu mới nói: “Cậu sai gì? Dù sao cái

gì cũng là tở sai!”

- Không không. - Trầm Hàn Sanh hôn lên gò má cô, phủ nhận: “Đều là tở không tốt, sau này tuyệt đối tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa, tở nhất định có thể khiến cậu yên tâm.”

- Ai biết có thể hay không? Ai biết...

Lời còn chưa nói hết, Trầm Hàn Sanh đã nóng nảy, rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn là tiến tới, hôn lên môi cô. “Ừm...” Diệp Tòng Y phát ra hai câu úp úp mở mở, lập tức ngừng giây giũa. Hai người hôn một lúc lâu, gần như sắp hít thở không thông, mới lưu luyến không rời kết thúc nụ hôn nóng bỏng triền miên, Diệp Tòng Y cúi thấp đầu, vừa sửa sang lại tóc mai của mình, vừa nhỏ giọng nói: “Không biết xấu hổ, vô lại!”

- Tòng Y.

Diệp Tòng Y dần dần hết thở dốc, tức giận: “Sao nào?”

Trầm Hàn Sanh nhìn sắc mặt cô, qua hồi lâu, thận trọng nói: “Chú Trịnh nói, cậu hãy tha thứ cho cha mẹ, những ngày qua họ đều sống không tốt.”

Ánh mắt Diệp Tòng Y chột trầm xuống, trên mặt xinh đẹp dần dần phủ một tầng sương mỏng: “Liên quan gì tới tở đâu?”

- Thì...

- Tở sẽ không tha thứ cho họ, tở tôn trọng dưỡng, những điều khác đều được, nhưng cái này tở làm không được!

- Nhưng...

- Trầm Hàn Sanh, cậu có thể có chút tiền đồ được không? Có thể biết tức giận một chút không?! Họ đối xử với cậu như vậy, họ hại cậu và người

cậu yêu xa cách nhiều năm không cách nào gặp lại nhận biết nhau. Cậu còn muốn nói giúp họ?! Cậu hèn như vậy sao?!

Diệp Tòng Y tức giận kêu, nghe “ào” một tiếng nước chảy, cô bỗng nhiên ngồi dậy khỏi bồn tắm, Trầm Hàn Sanh vội vàng kéo cô.

- Cậu buông! - Diệp Tòng Y tức giận giãy giụa.

Trầm Hàn Sanh nắm cánh tay cô, sâu sắc nhìn ánh mắt cô: “Tòng Y, tớ cũng hận họ, thế nhưng, có đôi khi tớ suy nghĩ, nếu như không họ, sẽ không cậu, sẽ không có hạnh phúc vui vẻ sau này của tớ, suy nghĩ như vậy, nỗi hận của tớ phai nhạt đi rất nhiều.”

Yết hầu Diệp Tòng Y đau xót, quay người nhào vào lòng cô, vững vàng ôm chặt nàng: “Sanh, xin lỗi.” Cô nhắm mắt lại, ghen ngào nói.

Trầm Hàn Sanh không ngừng vỗ về mái tóc ướt của Diệp Tòng Y, nỗ lực khiến tâm trạng của cô bình tĩnh trở lại.

- Tòng Y, ngoan, đừng đau lòng, tớ yêu cậu, tớ yêu cậu...

Diệp Tòng Y vùi đầu vào lồng ngực nàng, lại thêm đau lòng, Trầm Hàn Sanh nghĩ trái tim bị nước mắt của cô làm đau đớn, nàng ôn nhu vỗ về lưng cô, khẽ nói: “Tòng Y, hiện tại không ai dám nhắc tới họ, nhắc tới Tuyết nhi với cậu, chính cậu cũng không nhắc tới với tớ, tớ biết cậu rất yêu tớ, cậu sợ tớ nghĩ nhiều, nhưng tớ không thể không nói, tớ không thể ích kỉ như thế, tớ... Tớ...”

- Sanh, đừng nói nữa, cậu đừng nói nữa. - Diệp Tòng Y đưa tay che môi nàng, một lát, mới từ từ bình tĩnh trở lại, ngừng nước mắt: “Cậu nói đúng, không đề cập tới, cũng không có nghĩa là họ không tồn tại. Tớ... Tớ chỉ không thể tiếp thu, tớ chỉ muốn trốn tránh mà thôi. Sanh, trước khi nhớ lại cậu, tớ rất thương Tuyết nhi, thế nhưng khi nhớ lại chuyện của chúng ta, tuy rằng con bé vẫn là con gái của tớ, là cốt nhục của tớ, đột nhiên đối mặt với

cậu... Tớ đột nhiên không cách nào tiếp thu việc mình có con gái, mà cha của con bé lại khốn nạn như vậy, hấn đánh cắp cơ thể của tớ, hấn là người tớ ghét cay ghét đắng. Họ đều không thể hiểu, nghĩ tớ máu lạnh, vô tình, tàn khốc, ngay cả Hà Na cũng nghĩ tớ làm quá, Sanh, cậu... Cậu có thể hiểu được cảm thụ của tớ không?”

Trầm Hàn Sanh mím môi, gật đầu.

- Mặc dù tớ vẫn không muốn thừa nhận, nhưng trên thực tế, tớ đã phản bội cậu, Sanh, tớ đã phản bội cậu! Nghĩ tới điều ấy, tớ khổ sở không gì sánh được. - Diệp Tòng Y nói đến đây, nước mắt lại không khỏi lưng tròng, cô đưa tay vuốt mặt nàng: “Thế nhưng, Sanh, xin cậu tin tớ, từ thời khắc tớ thích cậu trở đi, tớ đã quyết định cuộc sống sau đó, ngoại trừ sắm tốt vai con gái của người khác, tớ còn muốn sắm tốt vai bạn gái của cậu, tớ muốn là người yêu hoàn mỹ nhất của cậu. Tớ chưa từng nghĩ tới, bản thân sẽ biến thành vợ kẻ khác, mẹ người khác, Sanh, từ đầu đến cuối, tớ chỉ muốn cùng cậu ở bên nhau, tớ chỉ nguyện làm vợ của cậu, thật sự...”

- Tòng Y, tớ tin, tớ không trách cậu. - Trầm Hàn Sanh nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn trong sáng ngây ngô của Tào Ấu Tuyết, thở dài nói: “Thế nhưng, dù sao con bé vẫn còn con nít, con bé... Con bé là cốt nhục của cậu, lẽ nào chúng ta cứ mặc kệ như vậy sao? Tòng Y, hay là... Hay là... Chúng ta đem con bé đến đây ở cùng đi.”

- Không.

Diệp Tòng Y khẽ khóc thút thít, chỉ lắc đầu, Trầm Hàn Sanh kiên nhẫn khuyên: “Tòng Y, như vậy thật sự không...”

Thái độ Diệp Tòng Y cũng rất kiên quyết: “Tạm thời tớ không muốn nói việc này, nếu như cậu muốn ép tớ nghĩ xem sau này phải làm sao với con bé, vậy cũng phải chờ chúng ta đi du lịch về hẵng nói.”

Trầm Hàn Sanh kinh ngạc: “Du lịch?”

- Đúng vậy, dưỡng tặng quà cho tớ, chính là du lịch. - Diệp Tòng Y xóa đi nước mắt, ôn nhu nhìn nàng: “Hàn Sanh, cái này, là du lịch tuần trăng mật của chúng ta.”

Trầm Hàn Sanh há to mồm, không dám tin nói: “Du lịch tuần trăng mật?”

- Đúng vậy, du lịch tuần trăng mật, đây là ý muốn của dưỡng, kỳ thực trong lòng tớ cũng có ý nghĩ như vậy, chúng ta xa nhau nhiều năm, cậu nểm bao nhiêu nhưng nhớ nỗi khổ, lần này tớ muốn ở bên cậu một khoảng thời gian thật tốt đẹp, không có ai khác, chỉ có tớ và cậu! Cho nên, những người khác, tạm thời đừng nhắc tới với tớ, tớ không sợ ai nói tớ vô tình, ích kỉ, Sanh, hiện tại tớ chỉ cần cậu, tớ chỉ cần chúng ta bên nhau!

Tất cả tới rất đột nhiên, Trầm Hàn Sanh nhất thời có chút không phản ứng kịp, lắp bắp nói: “Chúng ta... Chúng ta đi đâu?”

- Nhật Bản, Mỹ, Tây Ban Nha, Ý, Hà Lan, Pháp... - Diệp Tòng Y tiến lên hôn một cái lên má nàng, nhẹ giọng nói: “Chỉ cần chỗ nào cậu muốn đi, đều có thể, Sanh, nói cho tớ biết, cậu muốn đi nơi nào? Chúng ta đi hết một lần.”

Trầm Hàn Sanh run run một lát, trong ánh mắt lộ ra biểu cảm vừa mừng vừa sợ, một lúc lâu, mới phun ra một câu: “Tòng Y, mấy quốc gia cậu nói, đều là chỗ cho phép hôn nhân đồng tính đấy.”

Trên khuôn mặt Diệp Tòng Y nổi lên thần thái khác thường: “Vậy à? Cậu có ý kiến gì sao?”

- Không có gì. - Trầm Hàn Sanh có chút ngượng ngùng cười cười, nói ra ý nghĩ trong lòng: “Tớ chỉ đang suy nghĩ... Nếu như chúng ta cũng có thể kết hôn, thì thật tốt biết bao.”

- Cậu muốn như vậy? - Diệp Tòng Y ôm lấy cổ nàng, sóng mắt chuyển động, mừng rỡ vô hạn: “Đã nói, không cho giờ thối cà chớn, phải thực hiện!”

- Tớ muốn như vậy, thế nhưng không biết làm sao để thực hiện nữa.

- Cậu chỉ cần có ý tưởng này là được. - Tâm tình Diệp Tòng Y trong nháy mắt tung bay, ôm nàng, mỉm cười ngọt ngào: “Như vậy, tuần trăng mật chúng ta, cậu chuẩn bị xong chưa?”

Đuôi lông mày hay khóe mắt Trầm Hàn Sanh đều là hạnh phúc, cụng vào trán cô, bốn mắt nhìn nhau, sau đó thâm tình từng chữ nói: “Vợ yêu, dẫn tớ đi đi, tớ không thể đợi nữa!”

Chương 121: Ngoại Truyện 1

Sáng sớm, trên bàn cơm Trịnh gia vẫn bày đủ các loại bữa sáng Trung Quốc hoặc Âu Tây, thỏa mãn nhu cầu và thói quen hai thể hệ khác nhau. Giữa bàn có một chiếc đĩa thủy tinh đựng hoa quả tươi ngon mọng nước, trái nho màu nâu mã não, ô mai đỏ tươi xinh đẹp, cam quýt vàng chói rực rỡ... Tản ra từng đợt mùi thơm ngát mê người, ai ngửi thấy tinh thần đều sáng láng.

Trịnh Thái và Trịnh Duyệt Nhan ngồi hai bên bàn, một người hai chân bắt chéo, đọc một tờ báo, thỉnh thoảng bưng ly sữa đậu nành lên uống một hớp, lại bảo trì tư thế ngồi ưu nhã như trước, một người lật xem tạp chí kinh doanh, nhắm nháp uống cà phê.

Một chuỗi tiếng bước chân từ xa đến gần vội vội vàng vàng, phá vỡ an tĩnh trong phòng ăn, bà Trịnh nhận một cuộc điện thoại, hoảng hốt đến.

- Chị và anh rẽ gọi điện thoại tới, nói Tòng Y thật sự mất tích rồi, tìm không ra! Tối hôm qua họ ở chỗ con bé trông một đêm, cũng không thấy bóng dáng, giờ họ gấp vô cùng, sợ con bé và bác sĩ kia đi đâu, không trở lại nữa, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Giọng nói bà cũng lộ ra hoảng hốt, gấp đến đi vòng vòng, thế nhưng hai cha con ngồi trên bàn ăn lại như không nghe thấy lời của bà, hai người hầu như không lay chuyển, chuyên chú đọc sách báo trong tay.

Bà Trịnh nhìn thấy, không khỏi nóng giận: “Tối hôm qua tôi và hai người nói chuyện này, hai người không có phản ứng gì! Chuyện gì xảy ra

đây? Là an tâm mặc kệ chuyện này? Được, được! Chị ấy là chị ruột tôi, cha con mấy người mặc kệ, tôi quan tâm!”

Trịnh Duyệt Nhan thấy bà phát giận, lúc này mới không chút hoang mang ngẩng đầu lên: “Mẹ, bình tĩnh một chút, họ chỉ đi du lịch thôi.”

- Du lịch? Đi đâu? - Bà Trịnh có chút sững sờ: “Làm... Làm sao còn biết?”

- Du lịch vòng quanh thế giới! Họ gọi điện thoại cho con, giao Tuyết nhi cho con chăm sóc. - Trịnh Duyệt Nhan nhún nhún vai, quét mắt nhìn bà, lại nhàn nhạt bổ sung một câu: “Con lái xe đưa họ lên du thuyền.”

- Cái gì? Du lịch vòng quanh thế giới? Con... Con đã sớm biết, mà không nói với mẹ một tiếng, trơ mắt nhìn mẹ và dì dưỡng sốt ruột.

Bà Trịnh có cảm giác bị lừa gạt, không khỏi chán nản, ánh mắt tất nhiên nhìn Trịnh Thái. “E hèm.” Trịnh Thái hắng giọng một cái, xếp tờ báo lại để qua một bên, hơi hột nói: “Tôi đặt vé tàu cho hai đứa nó, chi phí cũng lo hết, đây là quà cưới tôi tặng Tòng Y.”

Bà Trịnh bị chấn động, thất thanh nói: “Ông nói cái gì?”

- Tôi đi làm.

- Con cũng đi làm.

Trịnh Thái đeo cà vạt, ăn ý đồng thời đứng dậy cùng Trịnh Duyệt Nhan. Bà Trịnh nhìn bóng lưng của họ, tức giận đến nói không ra lời: “Hai người... Hai người...”

Chiếc xe xa hoa riêng của Trịnh Thái đã đậu ở cửa chính, tài xế đứng bên cạnh xe, đứng thẳng như cọc tiêu, vừa thấy ông đi ra, vội vã khom lưng mở cửa xe, Trịnh Duyệt Nhan nhìn Trịnh Thái lên xe, sau đó kiên nhẫn chờ

ở đó, mãi đến khi đưa mắt nhìn chiếc xe kia đi xa, mới đi đến xe thể thao màu đỏ của mình.

Nàng ngồi chỗ tài xế, hồi tưởng lại biểu cảm bức bối của mẹ, âm thầm buồn cười, xem ra thật sự nổi giận, tối về phải đồ dành thật tốt, ừ, mua bó hoa về, lấy ít thời gian đi shopping đường phố với mẹ. Quyết định phương pháp, nàng cười, chuyển động chìa khóa, khởi động xe thể thao.

Hà Na kéo rèm cửa sổ, ánh mặt trời đáng yêu mềm mại sáng sớm lập tức xuyên qua tấm thủy tinh, vương khắp phòng. Tiểu Phương phát ra một tiếng rên thống khổ, kéo chăn che đầu: “Vợ ời, sao mỗi ngày em luôn luôn làm chuyện ác ôn như vậy?”

- Em thích ánh mặt trời buổi sáng, chiếu xuống một cái, cả ngày tâm tình sẽ tốt.

Hà Na đi tới, một đầu gối quy ở trên giường, vén góc chăn lên, hôn một cái lên trán hân: “Chồng yêu, em đi làm nhé, lát nữa anh nhớ vào phòng Tòng Y, giúp họ tưới hoa cỏ các thứ nhé!”

- Vì sao? Vì sao? - Tiểu Phương giãy dụa ở trong chăn, thống khổ nói: “Vì sao liệt kê một chuỗi danh sách dài cho họ, làm quà cho họ là em, mà giúp họ trông phòng, làm vệ sinh, nom hoa cỏ, thậm chí quản lý tiệm sách cũng là anh?”

Hà Na nghiêng đầu, cười hết sức sung sướng: “Rất đơn giản, bởi vì anh là đại trượng phu, em là cô gái yếu đuối, việc lật vật này đương nhiên anh làm.”

- Sao anh cũng không hề thấy em giống cô gái yếu đuối, nhất là khi cãi nhau, em còn giơ tay giơ chân với anh.

- Lúc đó, anh là chồng, em là vợ, chồng đương nhiên phải nhường vợ. - Hà Na vỗ vỗ gò má hân, cười nói: “Nhớ kỹ, em đi đây, nếu anh thấy trái tim

trống vắng, sẽ được thưởng một mỹ nhân em đây để an ủi anh một chút.”

Tiểu Phương hữu khí vô lực nói: “Cám ơn không cần, bây giờ anh không có một chút xú hỉ thú nữa.”

Rằng Hà Na khẽ nghiêng, cách tấm chắn chọt chọt vào lồng ngực hẳn: “Giỏi lắm Phương Viên, rất có tương lai, không có hứng thú với em luôn, có người bên ngoài rồi chứ gì. Bây giờ em không có thời gian tính sổ anh, buổi tối hai ta bàn lại việc này, hử!”

Nàng vừa ra khỏi cửa, Tiểu Phương ôm chặt chắn, miệng bắt đầu tru lên: “Trời xanh ơi! Vì sao số tôi khổ như thế? Tôi còn có thể nghỉ ngơi một ngày đằng hoàng không?!”

“Viên ngọc Biển cả” vững vàng chạy trên mặt biển Thái Bình Dương, nó thật xứng với cái tên hoàng cung trên biển, hơn titanic mấy lần, lớn đến kinh người, trên thuyền có đại sảnh hoàng gia, hai tầng rạp chiếu phim 3D, sòng bạc hoàng gia, trung tâm thương mại hiện đại, quán bar và câu lạc bộ phong cách khác nhau, một thư viện chứa sách phong phú, năm hồ bơi rộng lớn... Mà ánh sáng màu sắc tươi sáng, nhà hàng cung cấp các món ăn mỹ thực đủ mùa hơn chục cái, sự sa hoa vượt xa khỏi tưởng tượng của người thường.

Trầm Hàn Sanh vừa lên thuyền, như cùng Lưu mỗ mỗ tiến vào đại quan viên, cảm thấy nơi nơi xanh vàng rực rỡ, trang trí chói mắt, nàng mơ mơ màng màng theo Diệp Tông Y vào phòng xếp đặt tiền nhất Trịnh Thái đặt cho, mơ mơ màng màng dùng bữa ăn, mãi đến khi thuyền đã đi mấy tiếng đồng hồ, mà vẫn còn trong trạng thái bay bổng trên trời.

* Lưu mỗ mỗ: Một bà lão nông thôn chất phác, cũng lỗ mỗ bước vào cuộc sống xa hoa.

Diệp Tông Y nhìn dáng vẻ ngây ngốc của nàng, thấy hết sức buồn cười, đi tới trước mặt nàng, xoa xoa mặt nàng: “Heo nhà tớ đang suy nghĩ gì

đấy?”

- Tòng Y... - Trầm Hàn Sanh nuốt một ngụm nước bọt, quay đầu lại nhìn cống vào trái cánh hoa hình trái tim, cùng với Sâm Panh, hoa hồng, chocolate đầu giường, lộ bộ nói: “Lần này chúng ta, tốn rất nhiều rất nhiều tiền nhĩ?”

Đôi mắt trong suốt của Diệp Tòng Y cong thành hình trăng lưỡi liềm, hết sức kiều mị: “Cậu cứ nói xem.”

- Du lịch, thì ra là du lịch như vậy, lòng tứ... Lòng tứ rất sợ hãi, món quà này hơi quá.

- Dượng từ trước đến nay vẫn rất hào phóng với tứ, lần này ông ấy thật muốn chúng ta đi ra ngoài chơi vui vẻ một vòng, giải sầu một chút, tứ cũng không muốn từ chối tâm ý của dương. - Diệp Tòng Y sờ sờ cổ áo của nàng, an ủi: “Cậu không cần bất an, sau này cậu đối tốt với ông ấy một chút, hiếu thảo với ông ấy một chút, vậy là được rồi.”

- Ủ, đương nhiên là phải hiếu thảo.

Diệp Tòng Y hôn nhẹ lên mắt của nàng, ôn nhu nói: “Sanh, tứ thích dáng vẻ này của cậu.”

Trầm Hàn Sanh ngơ ngác nói: “Dáng vẻ gì cơ?”

- Trước đây ấy, dương cũng rất hào phóng với Tào Vân Tuấn, nhưng hẳn hình như vĩnh viễn cũng không thỏa mãn, vẫn muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa... Thế nhưng, cậu không như vậy, từ khi vừa mới bắt đầu đã không như vậy, lần đầu tiên thấy cậu, tứ đã bị ánh mắt cậu, và điều gì đó trên người cậu hấp dẫn...

Trầm Hàn Sanh nhú mày: “Không được nhắc Tào Vân Tuấn.”

- Cậu ghen? - Diệp Tòng Y ôm cổ nàng, rúc vào trong ngực nàng, nhỏ giọng nói: “Sanh, tớ thích thấy cậu ghen, thật sự rất thích rất thích, nhưng mà, cậu thật đáng ghét, một chút cũng không biểu hiện ra, khiến tớ không biết cậu nghĩ gì.”

- Thật ra, cũng không chỉ là ghen. - Trầm Hàn Sanh nhẹ giọng nói: “Hắn quá mức khốn nạn, tớ không muốn nghe đến tên của hắn.”

- Hắn đã được dạy dỗ sâu sắc rồi.

Trầm Hàn Sanh trầm ngâm một chút, nói: “Thật ra dạy dỗ, có chút nặng.”

- Tớ không thấy vậy. Suyt, không đề cập tới kẻ này nữa. - Diệp Tòng Y đưa tay giữ môi nàng lại, mỉm cười nói: “Chúng ta đi xem cảnh biển.”

Đứng ở trên ban công nhỏ của căn phòng với góc nhìn rõ cảnh biển, ngấm bầu trời xa xa xanh xanh như bảo thạch, trong suốt ngoài khơi, cảm thụ được trời nước một màu bao la hùng vĩ, Diệp Tòng Y cảm giác cả người đều dường như cùng sắc lam vô biên vô hạn hòa lại thành một, cảm giác mới lạ này khiến cô cảm xúc dâng trào, hưng phấn không thôi, gió biển thổi lên mái tóc dài, cô không khỏi say mê nhắm mắt lại.

Trầm Hàn Sanh đứng ở sau lưng cô, ngơ ngác nhìn chiếc đầm lay động theo gió, bóng lưng duyên dáng rung động của cô, tiếng thành thị trong tim trỗi dậy, nàng giật giật miệng, muốn nói gì đó, thì Diệp Tòng Y lại tựa như thần giao cách cảm với nàng, bỗng nhiên xoay người, nghiêng đầu nghịch ngợm nhìn nàng, một đôi sáng mắt sáng rỡ, chứa đựng ngọt ngào ngượng ngùng và vui vẻ, đáng vẻ kia, cực kỳ giống thiếu nữ xinh đẹp năm đó, luôn luôn đứng dưới tán cây hoa quế, ôm sách, đợi nàng tan tiết tự học.

Mặt nước tĩnh lặng trong lòng Trầm Hàn Sanh đang rung động từng đợt sóng, đi đến phía trước, hai tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, hít thật sâu hương thơm đặc biệt của cô.

- Sanh, đẹp quá, bởi vì có cậu, cho nên, hết thấy đều trở nên đẹp hơn.

Trầm Hàn Sanh từ từ nhắm hai mắt, vành tai và tóc mai của họ chạm vào nhau, thì thào nói: “Tòng Y, tớ có một món quà khác tặng cậu.”

- Là gì?

- Cậu nhắm mắt lại trước, được không?

Khóe miệng Diệp Tòng Y mỉm cười, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, sau đó, cô cảm giác Trầm Hàn Sanh cầm lấy tay mình, lấy một thứ lạnh lẽo chiếm hữu ngón áp út của cô, cô lập tức trợn mắt, nhìn nhẩn kim cương trên tay, vừa mừng vừa sợ: “Sanh, cậu...”

Trầm Hàn Sanh nhìn cô, dịu dàng vô hạn trong ánh mắt: “Tòng Y, chúng ta kết hôn đi, được không?”

Diệp Tòng Y cắn môi không nói, mắt không chớp nhìn chăm chú vào nàng, Trầm Hàn Sanh cơ hồ bị cô nhìn có chút khẩn trương: “Tòng Y, cậu... Cậu không muốn sao?”

- Sanh. - Diệp Tòng Y lắc đầu, bỗng nhiên vui mừng đến rơi nước mắt, thoáng cái nhào vào lòng nàng: “Tớ thấy mình chờ đợi ngày này, đã thật lâu thật lâu rồi, đợi biết bao năm rồi.” Cô vừa khóc vừa cười, vui vẻ đến chẳng biết thế nào mới tốt, đột nhiên lại buông nàng ra, kích động hôn lên môi nàng.

Lòng Trầm Hàn Sanh cũng kích động, ngậm cánh môi kiều diễm của cô, ban đầu khẽ hôn chầm chậm mát, sau đó từ từ nóng lên, từ cạn tới sâu, biến thành nụ hôn kịch liệt mạnh mẽ, nồng nhiệt liêu chết triền miên.

- Sanh. - Đôi mắt Diệp Tòng Y mê ly, thở gấp bên tai nàng, thanh âm trầm đến mức gần như nghe không rõ: “Mang tớ vào bên trong.”

Trầm Hàn Sanh ôm thân thể mềm mại như có chút nhũn ra của cô, kiểm chế dục vọng trong lòng bốc lên, hơi khom lưng, ôm lấy cô đi vào gian phòng, ôn nhu đặt cô lên chiếc giường lớn trải đầy hoa hồng, sau đó áp sát, nói nhỏ bên tai cô: “Tòng Y, cậu đã chấp thuận lời cầu hôn của tớ, tớ còn món quà tân hôn muốn tặng cậu.”

Gương mặt Diệp Tòng Y ửng đỏ, nửa mở tròn mắt tinh trong tràn đầy chờ mong: “Là gì?”

Trầm Hàn Sanh lấy khuỷu tay chống thân thể, chậm rãi nói: “Tớ mua cho cậu một quyển nhật ký, từ nay về sau, tớ viết nhật ký cho cậu, tớ muốn viết lại tất cả tình yêu của mình đối với cậu và cuộc sống của chúng ta, tớ có mang theo lên tàu.”

Bất thành linh kinh hỉ khiến Diệp Tòng Y có cảm giác mê muội hạnh phúc, cô đưa tay khẽ vuốt mặt của Trầm Hàn Sanh, đôi mắt đẹp nhu tình như nước, tình yêu vô hạn: “Như vậy thì từ hôm nay trở đi, Sanh, hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta, không phải sao?”

Trầm Hàn Sanh liếm liếm đôi môi khô khốc, nhẹ nhàng cười: “Bây giờ còn chưa đến đêm.”

- Đối với chúng ta mà nói, thì là ban đêm. Đêm nay, có hai mươi bốn tiếng đồng hồ. - Diệp Tòng Y bỗng nhiên đẩy cô qua một bên, sau đó xoay người áp ngược lại nàng, cô nhảy qua ngồi trên Trầm Hàn Sanh, đôi mắt quyến rũ như tơ, như khiêu khích nhìn Trầm Hàn Sanh, Trầm Hàn Sanh vừa muốn động, một tay cô nhẹ nhàng đè nàng lại, một tay đưa ra phía sau, cởi đầm xuống, chiếc đầm chậm rãi từ hai vai chảy xuống, lộ ra da thịt trắng mịn, Trầm Hàn Sanh nhìn cô, gần như nín thở. Khóe miệng Diệp Tòng Y vươn lên nụ cười khiêu gợi ngọt ngào, nắm tay nàng, đặt trên ngực mình, sau đó chậm rãi cúi xuống, nhẹ giọng nỉ non: “Sanh, tớ cho cậu một đêm tân hôn cả đời khó quên, và một hành trình tuần trăng cả đời khắc sâu vào trong lòng.”

“Viên ngọc Biển cả” vẫn đang vững vàng đi về phía trước, ổn định đến mức khiến người ta gần như không cảm nhận được nhấp nhô, một đoàn hải âu đuổi theo du thuyền, tự do tự tại bay lượn trên trời. Đôi tình nhân trẻ tuổi đứng trên boong tàu, nhìn biển rộng xanh thẳm mênh mông vô bờ, tựa sát vào nhau, vui cười, nâng ly, trên mặt lộ vẻ hạnh phúc và nụ cười thỏa mãn.

Trong lòng họ hẳn là có cùng một suy nghĩ!

Giờ này khắc này, cùng người yêu trên “Viên ngọc Biển cả”, gió biển thổi, nhìn mây cuộn mây tan, nghe tiếng dậy sóng, thật sự là chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới.

Chương 122: Ngoại Truyện 2

Ngày nghỉ, Trịnh Duyệt Nhan kéo Tào Ấu Tuyết đi Trung tâm Thương mại lớn nhất thành phố mua cho con bé thêm trang phục hè, khác với những lần mua sắm khác, lần này bên cạnh nàng không có bạn bè đi cùng, càng không có bảo vệ hay trợ lý đi theo.

Từ ngày cùng Diệp Tòng Y nói chuyện một lần chân thành, nàng biết Diệp Tòng Y sẽ mang một hai cục phiền đến, lại không ngờ rằng, không biết cô đặt vợ chồng Diệp Khai Tường ở chỗ nào, trước khi rời đi lại giao con gái cho nàng. Cũng may mặc dù Diệp Tòng Y có cảm tình phức tạp với Tào Ấu Tuyết, nhưng Trịnh Duyệt Nhan lại không như vậy, nàng không lưu tâm Tào Ấu Tuyết là kết tinh của tình yêu hay kết quả của lời nói dối, thậm chí căn bản cũng không quản cha cô bé là ai, chỉ cần cô bé là Diệp Tòng Y sinh ra, thì đó chính là cháu gái nàng, nàng thật sự thương cô bé, yêu cô bé.

Khi Diệp Tòng Y và Trầm Hàn Sanh rời khỏi cuộc sống, phần lớn thời gian rảnh nàng đều dành Tào Ấu Tuyết.

Không biết để phối hợp với bộ đồ thể thao quần đen áo hồng nhạt trên người Tào Ấu Tuyết hay không, hôm nay Trịnh Duyệt Nhan cũng thay cả người một bộ đồ thể thao nhàn nhã, đai đeo lưng màu trắng kết hợp áo thun cổ thuyền, quần jean hoang dã thư thái, giày thể thao thay thế cho giày cao gót yêu quý, mái tóc tung bay lại tùy tiện cột thành đuôi ngựa, giữa ngọt ngào không mất đi gợi cảm và quyến rũ lại thêm vài phần thánh khiết.

Trong ngày hè nắng chói chang, hai người một lớn một nhỏ, tạo nên cảnh sắc mỹ lệ tươi mát khiến người ta nhìn chăm chú.

Trịnh Duyệt Nhan thật ra cũng không xài tiền bầy bạ, nhưng nếu nàng cho là nên xài, thì sẽ không nường tay chút nào. Vừa vào Trung tâm Thương mại, nàng xem qua một chút nhãn hiệu nước hoa yêu thích, lại liếc qua đồng hồ đeo tay, thì trực tiếp đi đến cửa hàng nhãn hiệu thời trang trẻ em xa xỉ lâu sáu, cơ mà chỉ nửa giờ, một tay cầm năm sáu túi, một tay nắm tay Tào Ấu Tuyết đi ra.

- Dì nhỏ.

- Ủ? - Trịnh Duyệt Nhan mỉm cười nghiêng đầu nhìn cô bé.

Ngón tay nhỏ mập mạp của Tào Ấu Tuyết chỉ giày mình: “Dây giày con bung.”

Trịnh Duyệt Nhan đặt túi xuống đất, ngồi xổm cột chắc dây giày cho cô bé, sau đó ngẩng đầu lên: “Tuyết nhi, có mệt không?”

Có lẽ khoảng thời gian này bị Diệp Tông Y lạnh lùng, Trịnh Duyệt Nhan lại tỉ mỉ chu đáo, Tào Ấu Tuyết sáng dạ, dựa dẫm vào dì nhỏ xinh đẹp, luôn ngoan ngoãn trước mặt nàng, lúc này nghe nàng hỏi mình, tay đặt trên cái bụng tròn vo, lắc đầu liên tục: “Con không mệt.”

Trịnh Duyệt Nhan sờ sờ khuôn mặt tròn trĩnh của cô bé, ôn nhu nói: “Ngoan, để dì nhỏ dẫn con đi ăn kem.”

- Vâng, được ạ.

Trịnh Duyệt Nhan cười tươi sáng, đang muốn đứng dậy, khéo mắt lại liếc đến một bóng dáng lén lút, chân mày lá liễu của nàng hơi nhíu, vẫn ung dung thản nhiên, một tay cầm đồ đạc, một tay ôm lấy Tào Ấu Tuyết, vẫn duy trì tư thế ưu nhã, đi vào thang máy cách đó không xa, với chỉ dẫn của nàng, thân thể Tào Ấu Tuyết nghiêng một chút, vươn ngón tay nhấn nút chốt cửa.

Cửa thang máy vừa muốn khép lại, thì nghe một người ở bên ngoài gọi: “Chờ một chút, chờ một chút!” Tay duỗi vào thang máy, ngăn cửa khép lại, một dáng người cao lớn chen lấn tiến đến.

6, 5, 4... Chữ số màu đỏ chuyển động trong thang máy, thanh niên cao to kia vừa âm thầm điều chỉnh hô hấp của mình, vừa nhìn lên giai nhân bên cạnh, thấy nét mặt nhàn nhạt của nàng, mắt nhìn thẳng, tựa hồ không chú ý tới sự tồn tại của mình, tâm trạng không khỏi cực kỳ uể oải. Thang máy xuống đến lầu ba, lo lắng chiến thẳng khăn trương, hẳn rồi cuộc cũng nhin không được mà mở miệng: “Ha ha! Thật trùng hợp! Hình như tôi vừa gặp cô ở lầu một!”

- Vậy cũng thật khéo. - Trịnh Duyệt Nhan hơi nghiêng đầu, khuôn mặt anh tuấn lập tức đập vào mi mắt, nàng cười nhạt, ánh mắt mang chút trêu tức: “Hôm nay ở Trung tâm Thương mại nho nhỏ này, chúng ta hình như đã vô tình gặp lần thứ n.”

Thanh niên kia không khỏi hơi đỏ mặt lên, đúng lúc này có người tiến vào thang máy, hóa giải xấu hổ của hắn, hắn hắng giọng một cái, lấy dũng khí đến gần nói: “Xin chào, tôi là Thẩm Mặc, Mặc trong Mặc Thủy.”

* Mặc Thủy: Lọ mực hoặc kiến thức.

Trịnh Duyệt Nhan nhìn bảng chỉ thị trong thang máy, gật đầu: “Ồ.”

Thẩm Mặc đứng phải cái đình, cũng không nổi giận, lại cười thật to với Tào Ấu Tuyết: “Cô bạn nhỏ, xin chào.” Tào Ấu Tuyết tựa hồ có lòng cảnh giác với người xa lạ này, hai mắt mở thật to để phòng nhìn hắn, đôi bàn tay mập mập theo bản năng ôm sát cổ Trịnh Duyệt Nhan. Thẩm Mặc khen ngợi: “Cô bạn nhỏ thật xinh đẹp! Đây là con của người nhà cô à?”

* Đụng phải cái đình: Chỉ việc khó giải quyết.

- Là con gái tôi.

Trịnh Duyệt Nhan quẹo rừ cười với hần, ném những lời này, cũng không quay đầu lại ra khỏi thang máy, Thăm Mặc ngơ ngác nhìn bóng lưng của nàng, biểu cảm trong nháy mắt hóa đá.

Sáng sớm từ biển đi về, Thăm Mặc và em họ của mình lái xe trở lại thành phố.

Hần vừa lái xe, vừa than thở: “Tiểu Thanh, anh sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thấy cô gái đẹp đến thế, lần đầu khi nhìn thấy cô ấy, con mắt của anh giống như không chịu nhìn đi chỗ khác rồi.”

- Linh hồn bé nhỏ của anh bị hấp mất rồi. - Thăm Thanh ngồi ghế phó xế, mắt nhìn ngoài cửa sổ vẻ mặt không cho là đúng: “Có làm quá không?”

- Thật sự rất đẹp, đẹp đến nỗi cái áo thun bình thường mặc ở trên người cô ấy, người ta cũng thấy ưu nhã, gợi cảm, quý phái, đủ kiểu mâu thuẫn tràn tới, sẽ nhịn không được bị cô ấy hấp dẫn, nhịn không được tới gần cô ấy, nhưng cô ấy lại có một khí chất rất đặc biệt, khiến người ta không dám tiếp cận, ai, hôm nay anh thật sự khẩn trương quá, khẩn trương quá! - Hần vừa nói, vừa ảo não vỗ đầu của mình.

- Anh đang làm thơ đấy à! - Thăm Thanh nghe hần nói càng lúc càng quá, càng nói càng không bình thường, nhịn không được nhắc nhở lần nữa: “Ai! Anh hai, anh lái xe cẩn thận, em còn trẻ, không muốn giao tính mạng quý báu của mình cho một cô gái không quen biết.”

Thăm Mặc thở thật dài một hơi, vẻ mặt phiền muộn: “Trước kia anh không tin tiếng sét ái tình, nhưng bây giờ, ai!”

- Tạm thời chúng ta không nói đến chuyện khác, nói cũng phải nói lỗi của anh, hôm qua tới gần người ta như vậy rồi, mà luống cuống luống cuống như thằng khờ, em cũng muốn xấu hổ giùm anh.

- Hôm qua anh mất mặt thật. - Thăm Mặc than thở, uể oải nói: “Quên đi, dù sao cũng quá tệ rồi, người ta kết hôn rồi, cũng có con gái rồi.”

- Đúng đó! Anh đấy, sớm tỉnh mộng đi, giấc mơ này không đẹp đâu.

Thăm Mặc bỗng nhiên đưa tay hung hăng vỗ vào tay lái, không cam lòng nói: “Thế như người ta có vẻ đâu có giống một cô gái đã kết hôn sinh con! Cô nhóc kia cũng không giống cô ấy, được rồi, cũng có một chút xú giống, nhưng thật không phải giống như hai mẹ con mà!”

Thân thể Thăm Thanh trượt xuống, thay đổi tư thế người, thuận miệng nói: “Không chừng người ta không muốn dính dúi đến anh nên cố ý nói vậy.”

- Thật à? - Mắt Thăm Mặc chột sáng ngời, trong lòng nhất thời dấy lên hi vọng, nghiêng đầu hưng phấn nói: “Tiểu Thanh, em nghĩ như vậy?”

- Hừ. - Thăm Thanh vỗ trán, vô lực nói: “Em hối hận.”

- Hối hận cái gì?

- Hối hận mới nói với anh câu vừa rồi.

Dọc theo đường đi nghe Thăm Mặc không ngại phiền kể chi tiết hôm qua gặp mỹ nữ thế nào, bất tri bất giác xe đã đến khách sạn, Thăm Thanh xuống xe trước, Thăm Mặc theo sát phía sau em họ, vào đại sảnh khách sạn Quốc tế Tử Duyệt.

- Tiểu Thanh, hay là chúng ta ở đây chơi vài ngày nữa, nhé?

- Há? Vì sao? - Thăm Thanh cười nhạo: “Vì sao? Anh còn muốn gặp lại tình nhân trong mộng kia?”

Không có thanh âm đáp lại, hình như không có người theo sau, Thăm Thanh không khỏi dừng bước, quay đầu lại, thấy Thăm Mặc đứng cách xa

mình vài bước, biểu cảm trên mặt bỗng nhiên trở nên ngốc nghếch, nàng kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn theo ánh mắt hần, thấy một cô gái mặc áo đầm màu đen, đang đi tới bên cạnh họ, giữa dáng đi mềm mại, đường cong mê người như ẩn như hiện.

- Là người đó, chính là người đó! Hôm nay cô ấy mặc trang phục khác, nhưng anh nhận ra gương mặt đó, tuyệt đối không sai! Trời ạ, anh sắp chảy máu mũi rồi.

Thẩm Mặc không biết là khẩn trương hay kích động, chợt dạ đến bên người Thẩm Thanh, khẽ la hét, Thẩm Thanh rất sợ hãi đứng không vững, ngã lên người mình.

- Thế nào? Cô ấy làm sao?

Trong lúc nói chuyện, tiếng giày cao gót trong veo dần dần đến gần, người kia chỉ còn cách vài thước, Thẩm Thanh lén liếc mấy cái, cảm giác phong thái ập đến, quý phái bức người, quả thực hết sức kinh diễm. Người kia tựa như đối với việc người khác nhìn chăm chăm đã học thành thói quen, vẫn chưa chú ý đến anh em họ này.

Thẩm Thanh còn chưa kịp trả lời anh trai, đã cảm thấy hoa mắt, một làn hương thơm thanh nhã phất qua chóp mũi, giai nhân đã biến mất khỏi tầm mắt, nàng vội vã đẩy Thẩm Mặc: “Anh dần ra cái gì! Nhanh đi chào hỏi!”

Thẩm Mặc như vừa tỉnh dậy từ trong mộng, lập tức đuổi theo, kêu lên: “Ấy! Xin chào!”

Bước chân Trịnh Duyệt Nhan hơi dừng lại một chút, quay đầu, trong mắt mang theo tia nghi hoặc, Thẩm Mặc vội lấy tay chỉ vào mình: “Hôm qua chúng ta có gặp, ở Chí Tôn Minh Châu, em còn nhớ không?”

Trịnh Duyệt Nha nhìn mặt hần, suy nghĩ một chút, cười nói: “Thật trùng hợp.”

Thẩm Mặc nghe ra giọng nàng như chế nhạo mình, đỏ mặt, vội vã giải thích: “Hôm nay tôi không phải cố ý, tôi... Tôi ở khách sạn này, là trùng hợp gặp.”

- À, ra thế.

Thẩm Thanh thấy nàng xoay người định chạy, vội vã bước tới: “Chờ một chút, kết bạn được không?”

Bên thứ ba xen vào khiến Trịnh Duyệt Nhan có chút kinh ngạc, ánh mắt dừng lại mấy giây trên khuôn mặt thanh tú của Thẩm Thanh, thản nhiên cười: “Cũng không dám, tôi không kết bạn với người xa lạ, bye!”

Nụ cười này của nàng, như thành linh chẻ đôi khối băng, mang theo vô vàn vẻ đẹp, phong tình vạn chủng, khiến hai anh em họ Thẩm nhìn choáng váng, Thẩm Thanh mới bắn ra khỏi miệng hai chữ: “Đuổi theo!”

Ra khỏi cửa xoay tròn khách sạn, nhân viên giữ cửa đã lái xe Trịnh Duyệt Nhan tới, Trịnh Duyệt Nhan ngồi lên, lập tức khởi động xe.

Thẩm Thanh đuổi theo ra ngoài, liếc mắt thấy xe thể thao mui rộng đỏ chói lọi, không khỏi há hốc mồm: “Khốn nạn! Ferrari! Anh già, thì ra anh theo đuổi con nhà giàu.”

Thẩm Mặc mở trừng mắt nhìn Trịnh Duyệt Nhan lái xe đi xa, sốt ruột nói: “Làm sao bây giờ?”

Thẩm Thanh liếc mắt nhìn hắn: “Anh muốn xử lý thế nào?”

- Anh không biết. - Thẩm Mặc thì thào nói, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy ánh mắt cười nhạo của Thẩm Thanh, không khỏi cắn răng: “Tiếp tục đuổi theo!”

Đường xá rộng rãi, chiếc xe hơi màu đen và chiếc xe thể thao màu đỏ một trước một sau đuổi theo nhau, chủ nhân chiếc xe kia có vẻ rất quyết tâm, bám chặt xe trước mặt không tha.

Đến đèn đỏ ngã tư, xe thể thao màu đỏ dừng lại, xe hơi màu đen kia nhân cơ hội đuổi đến, đậu song song chờ đèn đỏ.

Thẩm Thanh thò đầu ra từ cửa sổ, hô lên: “Ha ha! Cô nói cô đã kết hôn là giả đúng không? Cô nhóc kia không phải con của cô đúng chứ?”

Trịnh Duyệt Nhan miễn cưỡng nhún nạy, đưa tay tháo kính râm xuống, chân mày lá liễu khẽ động: “Rốt cuộc hai người muốn thế nào?”

- Chúng tôi không muốn thế nào hết! - Ánh mắt Thẩm Thanh vô tội hết sức, mặt cười nói: “Cô yên tâm, chúng tôi không tâm thần, chúng tôi... Chúng tôi muốn biết về cô, anh họ của tôi, ờ thì, hôm qua anh ấy gặp cô, ấn tượng rất sâu sắc.”

Thẩm Mặc nghe nàng nói trực tiếp, nóng nảy kéo y phục nàng, ý bảo nàng câm miệng lại, nàng lại không để ý chút nào, bổ sung thêm một câu: “Sau khi về vẫn nhớ mãi không quên, thần hồn điên đảo...”

Đôi mắt Trịnh Duyệt Nhan trầm xuống, nụ cười ảm lạnh: “Trước khi tôi thay đổi chủ ý, cút ngay đi!”

- Ai! Cô đừng nóng giận! Thật sự là... Cô quá đẹp, đẹp đến nỗi người ta chịu đựng không nổi, chúng tôi... Ai, thật sự chúng tôi cũng không muốn đuổi theo cô.

Nàng khí thế hùng hồn, còn mang theo bất đắc dĩ, đẩy sạch sẽ trách nhiệm, Trịnh Duyệt Nhan tức giận vô cùng cười đáp trả: “Vậy đâu liên quan đến tôi?”

Thẩm Mặc bên ghế tài xế trong lòng toát mồ hôi, Thẩm Thanh lại hơi ngửa đầu, cười thật tươi với Trịnh Duyệt Nhan: “Đương nhiên là không, nhưng cô không nghe người ta nói à, đẹp cũng là một cái tội.”

Trịnh Duyệt Nhan cắn răng, nếu như một người đàn ông xa lạ nói với nàng những lời buồn nôn cợt nhả này, nàng đã sớm đánh cho cha hấn mẹ nhận không ra rồi, nhưng những lời này cứ một mực là một cô gái nói ra, đáng vẻ tương đối tốt, như ánh mặt trời, nàng đã gặp qua những cô gái da mặt dày, nhưng khuôn mặt tươi cười rực rỡ kia khiến nàng có chút luống cuống, tức giận đến kinh ngạc, nói không nên lời, đợi đèn xanh sáng lên, lập tức phóng như bay.

Thẩm Mặc nhanh chóng đạp chân ga, con đường có nhiều xe, ô tô khó có thể chuyển động, chỉ chốc lát, hai xe lại sánh đôi.

- Ai! Cô đừng tức giận mà! - Thẩm Thanh vừa phất tay, vừa thăm dò: “Thôi thì thế này, tối nay chúng tôi mời cô ăn cơm để nhận lỗi được không? Nếu cô đồng ý, chúng tôi sẽ không theo cô nữa.”

Thế này là cái gì? Định uy hiếp sao? Trịnh Duyệt Nhan dờ khóc dờ cười, mặt lạnh lùng: “Không có hứng thú!”

- Hả? Hả? Sao cơ? Cô đồng ý à? - Một tay Thẩm Thanh đặt nơi lỗ tai, làm bộ không nghe rõ, sau đó nhảy cẫng lên hoan hô: “Thật tốt quá! Cô thích ăn cái gì? Món ăn Hồ Nam? Đồ cay Tứ Xuyên? Món ăn Pháp? Liệu lý Nhật Bản?”

Trịnh Duyệt Nhan bị nàng làm cho phát cáu, từ đáy lòng thở dài một hơi, suy nghĩ vài giây, lại đeo kính râm lên: “Tôi thích tốc độ!”

- Tốc độ? - Thẩm Thanh không làm bộ nữa, vẻ mặt thắc mắc.

Con mắt Trịnh Duyệt Nhan chăm chú nhìn phía trước, băng băng nói: “Bây giờ tôi muốn đi núi Cửu Thanh, nếu cô đuổi đến đỉnh núi trước tôi, tôi

sẽ cho cô cơ hội mời ăn cơm tối, nếu không được, sau này đừng bao giờ đeo bám tôi!” Nói xong câu này, nàng nhanh chóng vặn tay lái, xe thể thao màu đỏ bắn đi như một mũi tên trên con đường rộng rãi.

Thẩm Mặc chưa nghe rõ, vội hỏi: “Tiểu Thanh, cô ấy nói gì?”

Thẩm Thanh hồi phục tinh thần lại: “Cô ấy nói nếu đuổi theo được, cô ấy sẽ để chúng ta mời dùng cơm.”

- Hà? - Thẩm Mặc tròn to hai mắt, giật mình nói: “Xe của chúng ta sao so với xe người ta? Tốc độ kiểu này, sao đuổi nổi?”

- Vậy cũng phải thử! - Thần sắc Thẩm Thanh kiên quyết như đinh đóng cột, quay đầu nói với Trần Mặc: “Dừng xe! Anh mau mau xuống, đến lượt em lên!”